DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

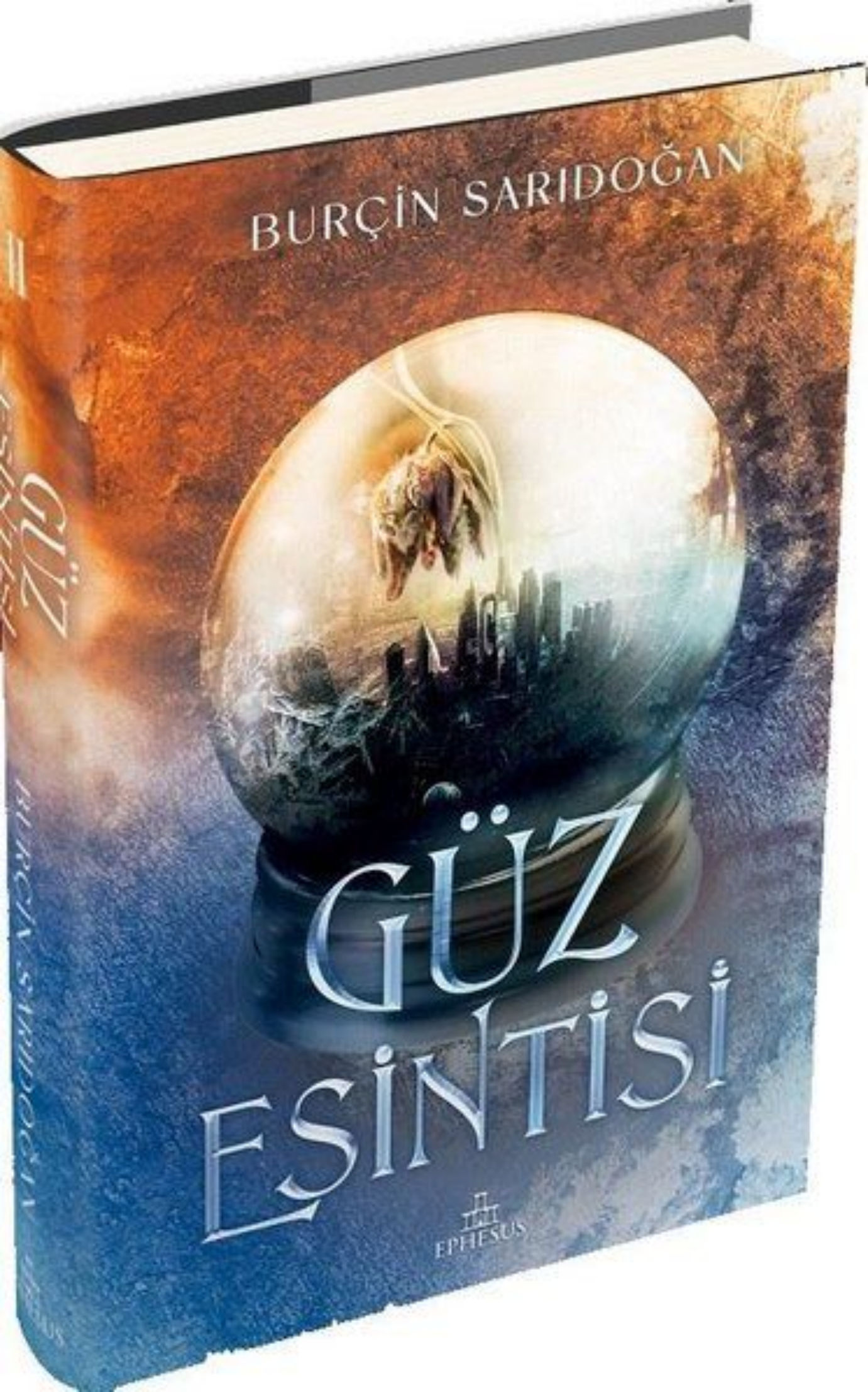
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BURÇİN SARIDOĞAN
GÜZ
EŞİNTİSİ
EPHESUS

HARE GÜZ'ÜN AKLI VE KALBİ ARASINDA YAŞANAN SAVAŞIN GALİBİ KADER OLURKEN GEÇMİŞTEN GELEN BİR ADAM TÜM DENGELERİ DEĞİŞTİRİR.

Acımasız bir tokat gibi yüze çarpan gerçekler yalnızca Hare Güz'ün inancını değil, benliğini de kaybetmesine neden olacaktır ama Hare Güz bu kez kendi kurduğu oyunun sonunda kazanabilmek için her şeyi göze almıştır. Kaderin daha acımasız olan öteki yüzü, Akif Selim için de tehlike çanları çalmaya başlamıştır.

Hare Güz'le yaşadığı son ana hapsolan Akif Selim, etrafında dönen oyunlardan bihaberdir. Saçlarından, gözlerine; ellerinden, gülüşüne kadar milim milim ezberlediği kadını başka bir şehirde, *Kırlangıç*'ın *Kalbi*nde bulduğunda aradığı cevabı bulacaktır: Hare Güz'le yaralar almadan yeniden tanışması imkânsızdır.

"On yedi dikiş izin vardı; bana baktığında çok sızlıyordu, sen de kalbindeki dikiş izlerini gösteremedin, anlatamadın. Anlatmaktan hep kaçtın. Sen orada ağladın, ben burada; gözyaşlarımız aynı satırların içine aktı. Ama Akif Selim... Artık ne sen oradaydın ne de ben burada."

GÜZ EŞİNTİSİ

KAKTUSUN
TELEGRAM

-II-

BURÇİN SARIDOĞAN

GÜZ EŞİNTİSİ

-II-

BURÇİN SARIDOĞAN

EPHESUS

Ailem için...

I
TUZAK

Mark Eliyahu & Cem Adrian, *Derinlerde*

Buz gibi bakan gözler; güçsüz bir nefesin, denizin içinde karanlığa hapsoluşunu izledi. Göğsünün tam ortasında, nefesinin değdiği yerde ona nefes aldırmayan bir şeyler vardı. Arkasını döndüğü denizden çıktı, titreyen elleriyle beyaz tişörtünü giydi ve yatağın üzerine bıraktığı telefonunu aldı. Arama bölümüne girip telefonu kulağına götürdü, titrek bir ses tonuyla, "Bitti, geliyorum," dedi ve telefonun diğer ucundaki kişinin konuşmasını beklemeden kapattı.

"Selim," demişti genç kadın gözlerindeki çaresiz ifadeyle. "Ne olursun, beni burada bırakma."

"Çok fazla," dedi fısıltıyla kara gözlerin sahibi. "Bu kadar süre dayanabilmem bile çok fazla." Elindeki telefonu duvara fırlattığı gibi denize doğru koşmaya başladı. "Beş dakika dayanamam," dedi koştururken. "Dayanamam..."

Hiç beklemeden suyun içine girdi ve denizin dibine doğru ilerledi. Tuzlu su gözlerini yakarken öylece bıraktığı bedeni, yaklaşık on beş dakika boyunca bir an bile durmadan aradı.

On beş dakika içinde yaşadıkları bir hayal gibi geliyordu. *Yoktu.*

Bedeni denizin karanlık kalbinde kaybolmuştu sanki. Akif Selim ellerini avuçlarından kayıp giden kumlara daldırırken çıldıracakmış gibi hissediyordu. Birkaç saniye içinde yüzeye çıktı ve dakikalarca tuttuğu nefesini sesli bir şekilde bıraktı. Deniz dalgalıydı fakat Hare Güz'ü daha da uzaklaştırıp kaybettirecek derecede olmadığını biliyordu.

"Hare Güz!" diye bağırdı sanki sesini duyabilirmiş gibi. "Neredesin?"

Bir kez daha daldı, o an kalbine oturan sızıyla baş başa kaldığını fark etti. Denizden çıktı, ardından çaresizce etrafına bakındı. Kumun üstünde ona dair ıslaklık ya da bir ayak izi aradı ama yoktu. *Tanıdık ayak izlerinden başka hiçbir şey yoktu.*

Bir denizin ortasında, konuşurken boğazına saplanan kelimelerin acısını hissetti. Burnundan derin derin nefes alırken onun şu an nefes alamıyor oluşu aklına geldiği için kara gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve dudaklarının engeline takıldı.

"Neredesin?" derken sesi çaresizdi. Dilinden dökülen harfler çaresizliğin bel kemiğine saplanmıştı. "Neredesin?"

Titrek adımlarla denizden çıktı, üzerinden zemine damlayan damlalara aldırmadan yazlık evin tahta zeminine bastı ama öyle güçsüz hissediyordu ki dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Dudaklarına hapsetmeye çalıştığı hıçkı-

rıklarını engelleyebilirdi belki ama art arda akan gözyaşları için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Dizlerini tahta zeminden kaldırdı ve bir kez daha denize doğru koştu, oldukça hızlı bir şekilde yüzüp derinlere daldı. Yaklaşık üç dakika boyunca denizin içinde bir o tarafa, bir bu tarafa dönmüştü ama gözlerinin aradığı bedenden bir parça ize bile rastlayamamıştı. Tekrar suyun yüzeyine çıktı ve boğazında asılı kalan acıyla bağırdı. Hare Güz'ün yüzemeyeceğini, kilitleneceğini biliyordu. Aklından bir sürü ihtimal geçiyordu ama burası bu dönemde ıssız olurdu diye düşünmekten de kendini alamıyordu. Yabancı bir insanın onu kurtarma ihtimalini de sıfıra indirgerken dizlerinin üstüne çöktü.

Hare Güz, Akif Selim'in ihanetiyle denizin dibine gömülmüş müydü?

Akif Selim'in diz çöktüğü denizin dalgaları sırtını sertçe döverken onu izleyen bir çift gözü göremedi; oldukça dalgındı ve onu izleyen gözler yazlık evin arka bahçesine giden yerdeydi.

Yabancı adamın sessizde olan telefonu titrediğinde kulağına götürdü ve erkeksi bir sesle, "Kurtarmak için geri döndü," dedi. "Bulamadı. Şimdi buradan gitmesini bekleyeceğim, baba. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok."

Telefonun diğer ucundaki ses öfkeliydi. "En başından beri biliyordum bir bokluk olduğunu," dedi ve derin bir nefes verdikten sonra günlerdir onları izleyen oğluna, dilinin ucunda intihar etmek üzere olan kelimeleri seçti ve kalbinde ağırlık yapan o cümleyi kurdu: "Hare Güz... Yaşıyor mu?"

Genç adam tuzlu sudan dolayı kızarmış olan gözlerini asfaltın üzerinde sırtüstü yatan kıza çevirdi.

Kırk Beş Dakika Önce

Siyah gözlükleri, kahve çekirdeği rengi gözlerini kamufle ederken denize doğru ilerleyen çifti izledi. Şimdilik bir sıkıntı görünmüyordu ancak babasına haber vermek için telefonu kulağına götürdüğü esnada dikkatini çeken bir şey olmuştu. Arabasından indi ve cebindeki telefonu geri döndüğünde bulabileceği bir yere sakladı, ardından arka bahçenin ön kapısına çıkan aralığa girdi, oldukça sinirli bir şekilde konuşan Akif Selim'i ve donuk bir yüz ifadesiyle ona bakan Hare Güz'ü izledi.

Şapkasını gözlerinin önüne doğru iyice çekti ve birkaç adım daha yaklaşıp ne konuştuklarını duymaya çalıştı. Kumlara sertçe vuran, nefesinin izini bırakan dalgalar yüzünden ne konuştuklarını anlayamıyordu ama karşısındaki adamın kızı hırpalamasından bir gariplik olduğunu sezmişti.

Saniyeler dakikalara evrilirken bedenini hafifçe kaldırdı ve tahtaların arasından gördüğü şeyle bastığı zemine âdeta bir çivi gibi çakıldığını hissetti.

Günlerdir izlediği adam, karşısındaki kızı denizde bırakmıştı ve aldığı bilgiler eğer doğruysa ki doğruluğuna emindi, o kız yüzmeyi biliyordu ama küçükken geçirdiği boğulma tehlikesi yüzünden suyun içinde kilitleniyordu.

Midesine giren acı bir kramp gibi önce korkuyla zihni bulanıyor, saniyeler sonra da bacağı tutuluyordu. Kahverengi gözlerin sahibi, adamın genç kıza sırtını dönüşünü ve sarsak hareketlerle yürüyüşünü izledi. Akif Selim'in yazlık evin kapısından içeri girmesiyle hızlıca koştu ve saniyeler içinde denize atladı. Hızlı olmaya çalışıyordu, kalbi korkuyla atarken art arda gelen dalgaların içine gömülmüştü.

Saniyelerle yarıştığını biliyordu.

Gözleri tuzun acısıyla yanarken bir anlığına yüzeye çıktı, derin bir nefes aldı ve tekrar daldı. Daldıktan birkaç saniye sonra beyaz bir elbise giymiş olan kızı gördü. Elini sert ve hızlı bir şekilde suyun içinde ilk önce sağa, sonra sola doğru hareket ettirdi ve bu güçsüz bedeni kucaklayıp su yüzeyine çıkardı.

Saçlarından akan sular görüş açısını bulanıklaştırsa da boşluğa düşen ayaklarıyla çırpınmaya devam etti; kara gözlü adam her an o evden çıkabilirdi, biliyordu. Aceleci bir tavırla bir eliyle genç kadının bedenini sarmalarken diğer eliyle kulaç atmaya çalıştı, kalbi derisini dövercesine atıyordu. Birkaç dakika sonra ayağı kuma değdi ve son gücüyle elinin altındaki bedeni kucaklayıp koşmaya başladı. Bu sırada bir adım sesi duymuştu, gözleri kenara bıraktığı telefonunu buldu ve son aradığı numaraya basıp kulağına götürdü. Telefon açıldığında duraksamadan konuştu:

"İlk önce öldürdü, sonra kurtarmak için geri döndü," dedi. Babası onun yalan söyleyip söylemediğini telefonda bile anlardı, bu yüzden sakin kalmaya çalışıyordu. "Bulamadı. Şimdi buradan gitmesini bekleyeceğim, baba. Gitmesini beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok."

Telefonun diğer ucundaki ses öfkeliydi. "En başından beri biliyordum bir bokluk olduğunu," dedi ve derin bir nefes verdikten sonra günlerdir onları izleyen oğluna, dilinin ucunda intihar etmek üzere olan kelimeleri seçti ve kalbinde ağırlık yapan o cümleyi kurdu: "Hare Güz... Yaşıyor mu?"

Genç adam tuzlu sudan dolayı kızarmış olan gözlerini asfaltın üzerinde sırtüstü yatan kıza çevirdi. Telefonu hiçbir şey demeden kapatıp ıslanmış cebine koyduktan sonra Hare Güz'ü kucakladığı gibi arka bahçenin kapısından geçirdi ve kısa süre önce indiği arabasının önüne bıraktı.

Genç kadının yüzüne ölü sarılığı sinmişti. Adam ilk defa bu kadar dağıldığını hissediyordu. Hiç tanımadığı, sadece günlerdir izlediği, annesinden bir parça taşıyan kıza ilk kez bu kadar yakından bakıyordu. "Nabız var," dedi fısıltıyla. "Birazdan uyanacaksın, yalnızca bayıldın... Haydi, Hare Güz. Uyan."

Ellerinin arasındaki beden saniyeler içinde yavaşça sarsıldı ve gözlerini açıp boğazından ağzına doğru gelen suları çıkarmaya başladı. Nerede olduğunu idrak edemedi, en son hatırladığı şey Akif Selim'in belindeki elini bırakışı ve denizin içinde çırpınışıydı. Başka bir şey hatırlamak için zihnini zorladı ama faydasızdı. Vücudunun her noktasında ateşiyle onu kavuran asfaltın sıcaklığını hissederken boğazına dolan suyu bir kez daha çıkardı ve yoğun bir şekilde

öksürmeye başladı. Öksürdüğünü fark eden adam, bir elini Hare Güz'ün dudaklarına götürdü ve baskı yapmadan ağzını kapattı.

"Sessiz ol," dedi yavaşça. "Sadece sessiz olmanı istiyorum."

Hare Güz, buğulu gözlerle arabaya doğru koşan adamı izlerken parmak uçlarında dahi gücünün kalmadığını hissediyor, başını asfalta sertçe bırakırken aldığı her nefes göğüs kafesine bir balyoz darbesi gibi iniyordu.

Gücü kirpiklerine kadar tükenmişti. Kendini kurtaran adamın kim olduğunu bilmiyordu, daha önce hiç görmediğine emindi. Yüzünü incelemeye çalışmıştı ama buğulu gözleri buna engel olmuştu. Sağ elinin başparmağıyla, kendisiyle beraber denizin dibine gömülen alyansın varlığını kontrol etti.

Oradaydı. Her şey gerçekti. Rüyasındaki gibiydi.

Gözlerine bir bez bağlandığını hissetti, zaten direnecek gücü kalmamıştı.

"Ne olursa olsun, kim olduğumu bilmeyeceksin," diye fısıldadı genç kızın kulağına. "Hiçbir zaman bilemeyeceksin."

Hare Güz, gözüne inen perdeyle kendini sonu gelmeyen bir dibe daha düşerken buldu. İlk önce ıslak bedenine sarılan elleri hissetmiş, ardından kulağında çınlayan su sesini duymuştu. Kalbi derisini döverek, dehşet verici bir hızla atarken içine çekildiği karanlıkta bilincini yitirmeden hemen önce bütün bu olanların yine kötü bir kâbustan ibaret kalmasını istedi.

Sabah güneşi yüzüne vururken kahverengi gözleri bir ton daha açıldı ve yanındaki kıza baktı, bayılmıştı. Islak saçları yüzüne yapışmış, bir eli siyah deri koltuğun üzerindeyken diğer eli ise dizinin üzerine düşmüştü. Kızın üzerindeki beyaz elbise biraz daha kıvrılıp açıldığı için birkaç saat önce çıkarıp koltuğun arkasına attığı tişörtlerinden birini aldı ve çıplak bacakların üzerine bıraktı.

Telefonunun harita uygulamasından en yakın hastaneyi rotası olarak seçmişti, yaklaşık on beş dakika sonra orada olacaktı. Cep telefonunun hızlı arama kısmında yazan ilk ismi aradı ve telefonu kulağına götürdü.

Kısa bir süre sonra, iki gündür hasret kaldığı o yumuşak sesi duyduğunda gözlerini usulca yumdu.

"Bilal," dedi telefonun diğer ucundaki sarışın kadın endişeli bir ses tonuyla. "Çok merak ediyorum, ne zaman geleceksin? Dün gece aradım ama telefonun kapalıydı. Merak etmemi neden önemsemiyorsun, Allah aşkına?"

"Mahur," diye karşılık verdi göz ucuyla genç kıza bakmaya devam ederken. "Hare Güz boğuldu... Hiçbir şey umduğum gibi gitmedi. Sana birazdan konum atacağım yere gel."

"Ne? Nasıl?" diye sordu Mahur korkuyla nefes alıp verirken. "Yaşıyor mu?"

"Yaşıyor da..." dedi durgun bir sesle. "Buna yaşamak denilirse."

Mahur ne dediğini anlayamadı. "Kendine dikkat et, geleceğim."

"Dikkatli gel," diye mırıldandı. "Tamam mı, kurban olduğum?"

"Tamam, sevgilim."

Telefonu kapattıktan sonra bir eliyle direksiyonu sıkıca kavradı ve gözlerini yeniden Hare Güz'e çevirdi. Direksiyonu kavrayan parmak boğumlarındaki beyazlık daha da artarken kısa bir süre sonra yolun üstündeki hastane tabelasını gördü. Direksiyonu kıvrak bir şekilde o tarafa çevirdi ve lastikleri ağlatan bir frenle motoru durduktan sonra aceleci bir tavırla araçtan indi.

Hastanenin önünde bekleyen bir doktor ve üç hemşire vardı. Beyaz sedyeyi arabaya doğru götürdüler, iki hemşire Bilal'in de yardımıyla Hare Güz'ü araçtan aldı ve sedyeye yatırdı.

"Hasta kaydı yapılmayacak," dedi sedyeye doğru yürüyen doktor. "Nasıl bir hasta olduğunu ve neden burada olduğunu biliyorsunuz. Talimat böyle, haydi!"

Bilal sedyeyle beraber koşarken Hare Güz'ün bir eli sedyeden kaydı ve boşluğa düştü. Adamın eli uzanıp usulca Hare Güz'ün elini kavradı, sedyede yatan kızı dolu gözlerle izlerken dudaklarından mırıltılar döküldü.

Onun için ayrılan bölüme girerken, tuttuğu elini karnının üzerine bıraktı; kapı kapandıktan sonra durmak zorunda kalmıştı. Dizleri titriyor, ayakta kalacak gücü kendinde bulamıyordu. Sırtını yasladığı duvardan kayarak dizlerinin üzerine çöktü. Cebindeki telefonu çıkardıktan sonra arama bölümündeki cevapsız aramalar kısmına girdi. Birkaç saniye telefonun çalmasını bekledi. "Oğlum," diye aramasını yanıtlayan annesinin sesini duyduğunda ağır ağır yutkundu.

"Anne," derken azap dolu ses tonunu gizlemeye çalışıyordu. "Yaşıyor."

"Oğlum... Kurtardın, değil mi? Hayatını kurtardın, yıllardır çektiğim acıyla diri diri gömülmeme engel oldun. Bilal'im..."

Annesinin mutluluk gözyaşlarının aktığına emin bir şekilde, burukça gülümsedi. "Konuşamıyorum ben şimdi," dedi hemen ardından. İçinden ekledi: *Konuşacak gücü bulamıyorum kendimde.* Telefonun diğer ucundaki ses titredi, art arda akan gözyaşlarını sildi ve oğluna çok ama çok dikkat etmesi gerektiğini söyledikten sonra kapattı.

"Benim minik kız kardeşim," diye fısıldadı, dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. "Kavuştuk ama biz buna nasıl kavuşmak diyeceğiz?"

Hare Güz'e serum takılmıştı. Doktor elindeki eldiveni ve maskeyi çıkardıktan sonra sensöre parmak izini okuttu ve kapı saniyeler içinde açıldı.

Bu sırada gözleri, dizlerinin üzerine çökmüş olan arkadaşını buldu. Bilal arkadaşını görür görmez ayağa kalkarken, "Durumu nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi," dedi. "Zamanlaman iyi olmuş... Travmadan dolayı bayılıp kafasını sertçe vurmuş olabilir mi?" diye sordu çünkü kızı kontrol ederken başının arkasında saçlarına bulaşan kanı görmüş ve pansuman yapmıştı.

"Bayıldığında asfalta düştü, denizden çıkardığımda iyiydi." Saatler sonra rahat bir nefes alıp verdi ve arkadaşı Cengiz'e sarıldı.

"Bu iyiliğini hiç unutmayacağım."

"O kız kim?" diye sordu. "Önemli biri olmalı, seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Ben annemle onun arasında bir elçiyim. Annem için çok ama çok değerli biri."

Doktor Cengiz *anladım* dercesine başını salladı. "Kırk sekiz saat gözlem altında tutmam gerekiyor. Senin için de yatağın yanına bir koltuk koydurdum. Dinlen."

"Eyvallah," dedi minnet dolu bir sesle. "Bu iyiliğini hiç unutmayacağım."

Cengiz ve Bilal aynı üniversiteden mezun olmuşlardı. Arkadaş ortamında tanışmış ve oldukça iyi anlaşmışlardı. Hatta bu arkadaşlığın daha da iyiye gitmesinin sebebi, ayrıyeten ev arkadaşı olmalarıydı. Cengiz başka hastalara da bakması gerektiğini söyleyip yanından ayrılırken Bilal de acilin sensörlü kapısının açılmasını bekledi. İçerideki hemşire serum akış hızını ayarladıktan sonra gitmişti.

Hep fotoğraflarda gördüğü, birkaç aydır da uzaktan izlediği kişiye bu kadar yakın olmak ona tuhaf gelmişti. Yatağın kenarında duran krem renkli koltuğu çekti ve üzerine oturduktan sonra bir an bile gözlerini ayırmadan Hare Güz'ü izledi. Onu ne kadar süre öylece izlediğini ve zihninde dönüp dolaşan soru rüzgârlarına takıldığını bilmiyordu. Cebindeki telefonun melodisiyle yerinden kalkıp hastanenin acil kapısının önüne çıktı ve aramayı yanıtlayıp telefonu kulağına götürdü.

"Dediğin yere geldim, Bilal ağabey. Burada kimse yok, eve de baktım."

Dudaklarının arasından saatler sonra rahat bir nefes bırakırken, "Tamam," dedi, ardından telefonu kapattı ve Mahur'u aradı. Huzur bulduğu sesi sadece birkaç saniye sonra duymasıyla daha da rahatladı, saatler önce yaşananları düşünmemeye çalıştı. Mavi renkli aracı karşısında gördükten sonra kendi arabasının yanına aracını park eden kadını kirpiklerinin arasından izledi. Mahur elindeki poşetle arabadan telaşla inmiş ve hızlıca ona doğru yürümeye başlamıştı.

Doğal sarı saçları ve ince ipli kırmızı elbisesiyle harika görünüyordu. Buğday teni Adana'nın sıcağında kızarmıştı. Nefesi kesilirken zorlukla yutkundu, ardından ona doğru gelen kadının belinden sertçe tutup ıslak vücuduna aldırmadan kendine yapıştırdı. Saçlarından yayılan kokusu burnuna dolarken derin bir nefes çekti.

"Bilal," dedi Mahur ağlamaya müsait bir ses tonuyla. "Bir şey oldu sandım sana. Aptal! Çok korktum!"

"Korkma, güzeller güzeli sevgilim. Ben iyiyim."

"O nasıl?"

"İyi olacak."

"Birkaç parça kıyafet getirdim, değiştir üstünü."

"Tamam," dedi, elindeki poşeti alıp üzerini değiştirebileceği boş bir oda bulduktan sonra odaya girdi ve üzerini değiştirdi. Kirli kıyafetleri poşete koyup çöpe attı ve odadan çıktı. Kapının önünde bekleyen sevgilisinin elini tuttu, Hare Güz'ün uyuduğu odanın sensörlü kapısını uzaktan kumandayla açtı; kapıyı otomatik açılıp kapanma ayarına aldıktan sonra odaya girdiler.

Mahur'un mavi gözleri önce yavaşça akan serum damlalarına değdi, ardından beyaz örtünün altında yatan Hare Güz'ü buldu.

"Nasıl oldu?" diye sordu, çok üzgün hissediyordu.

"Annem bir terslik olduğunu hissettiğini söyledi. Özel bir uçakla Ürgüp'ten apar topar Adana'ya geçmesini anlamlandıramadı. Babam peşlerine takıl dedi, sabah senin yanına uğradıktan sonra Akif Selim'in yazlığının adresini aldım Faruk'tan. Sabaha karşı geldiler, birkaç saat geçti; yazlıktan önce Akif Selim, ardından Hare Güz çıktı. Bağırdı, çağırdı ama ne olduğunu anlayamadım. Ne konuştuklarını duyamadım. Akif Selim ne olduğunu çözmeme fırsat vermedi, her şey bir anda oldu, tartışma gittikçe alevlendi. Arabadan indim, bu sırada Hare Güz'ün ağladığını gördüm. Sonra... Hare Güz'ü öylece denize bıraktı. Dakikalarca, çaresizce çırpındı. Onun çığlıklarına arkasını döndü. Eve girdiği an saklandığım yerden çıkıp denize atladım. Hare Güz'ü aradım, denizin dibinde çaresizce, tükenmişçesine yatıyordu. Tenim o an lime lime edildi sanki, Mahur."

O, hiç duygusal bir adam değildi. Hatta bazen Mahur, bu hâlinden oldukça rahatsız olduğunu, kaskatı bir adam olmasının faydasının olmadığını söylerdi ama bunu umursamazdı. Şimdi öyle kötü hissediyordu ki... Dünya âdeta başına yıkılmış da annesinin en değerli varlığını, o enkazın altından kurtaramamış gibi hissediyordu.

"Ama kurtardın... Ona bir hayat bağışladın."

"O da anneme bir hayat bağışlamıştı, ödeşmiş olduk..."

Mahur burukça gülümsedi ama olayların evrildiği nokta kendisini çok korkutuyordu. Bir felaketin ortasında kalmış gibi hissediyorlardı, Hare Güz uyandığı zaman ne olacağı ise merak konusuydu.

"Bizi tanımasına izin mi vereceğiz?" diye sordu Mahur.

"Beni göremesin diye hemen gözlerini bağladım ama bir açıklama isteyecek. Kim olduğumuzu sorgulayacak, bilinmezliğin hâkim olduğu deniz kıyısında onu bu şekilde bırakamam."

"Kendimizi deşifre etmeden nasıl sıyrılacağız bu işin içinden?"

Bilal, Mahur'a baktı. Mahur, yılların gözlerinde bıraktığı izle ne demek istediğini anlamıştı.

Bir denizin ortasında yapayalnız bırakılıp ölüme terk edilmiştim. Canımın yangını diye bildiğim adamın kömür karası gözlerinden ölümümü izlemiştim.

Ben senin aynanım derken bana olan sevgisini yansıtacağını düşünmüş, gözlerindeki merhamet ayaklarımın altından çekildiğinde bataklığa sürüklenmiştim. Göğsümün tam ortasında nefesimi düğümleyen bir ağrı vardı, bu öyle büyük bir ağrıydı ki uykudan uyandırmıştı beni.

Göğsümü yırttım, etimi parçaladım; Allah şahit olmuştu nasıl yandığıma ama ben şimdi... Nasıl?

Çöplükten farksız olan bilincim yavaş yavaş yerine gelirken kirpiklerimi usulca araladım. Önce her şey bulanıktı, sonra netleşti ve ben bir anlığına nerede olduğumu kavrayamadım.

"Uyandı," dedi yabancı bir kadın sesi. Bir el; zihnimin dağılmış, yıkık dökük olan arşivine uzanmış ve o sesi tanıyıp tanımadığımı araştırmıştı. Kesinlikle tanımıyordum.

"Hanımefendi, nasılsınız?"

Araya erkek sesi de karışınca istemsizce kaşlarımı çattım ve usulca kirpiklerimi araladım. Gözlerim kumral saçlı bir adamın bedeninde ve sarı saçlı bir kadının yüzünde gezindi. Boşta kalan elimle dudaklarımdaki aleti çıkardım.

"Neredeyim?" diye sordum kırık bir ses tonuyla. "Göğsümün ortası çok ağrıyor."

"Sizi hastaneye getirdik," dedi kumral saçlı adam. "Denizde çırpınırken gördük, çırpınmalarınız durunca endişelendik, ben de sizi kurtarmak için denize atladım."

O an canım öyle yandı ki soluğumun kesilmesine, kalbimin kan pompalıyor oluşuna rağmen hayatta olmak yerine ölmüş olmayı istedim. Yaşıyordum, yaşıyordum ama ben ölmüştüm. Yanımdaki yabancı insanları ve göğsümün ortasındaki ağrıyı önemsemeden sarsılarak ağlamaya başladım.

"Hayır!" diye bağırdım sesimde kalan son çaresiz umutla. "Hayır, bunların hepsi kötü bir kâbus. Uyanmak istiyorum, uyanmak istiyorum... Lütfen, uyanayım."

Yerimden doğruldum, çıplak ayaklarım zemine değerken omuzlarım sarsılıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan art arda süzülüyordu. Başım dönmesine rağmen ayağa kalktım, sargı bezinin altındaki iğneyi sertçe çektim. Damarım kanamaya başladı ama umursamadım, kanlı elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Gözlerim üstümdeki kıyafeti buldu, mavi hastane önlüğü giymiştim ama bana hiç yakışmamıştı; elbisemi giymek istiyordum, elbisem neredeydi? Bir el bileğime dolandı, son gücümü kullanarak bileğimdeki eli çektim, başımı usulca kaldırdım ve ıslak kirpiklerimin arasından şaşkınlığın yayıldığı yüzünü izledim. Bulunduğum odanın zeminine yalın ayak basarak yürüme-

ye başladım ve nasıl açıldığını anlayamadığım kapıdan çıkıp sarsak adımlarla ilerlemeye devam ettim. Dar koridorda yürüyen insanlar şaşkın yüzlerle beni izlerken ağlamaya devam ediyordum.

Çaresizdim, kimsesizdim, yapayalnızdım. Göğsümü sıkıştıran nefesi düzenlemeye çalışırken duraksadım, avucumu duvara yasladım ve burnumdan derin bir nefes alıp verdim. Bana seslenenlere aldırmadan, "Benim gitmem lazım!" diye bağırdım. "Akif Selim beni bekliyor, evleneceğiz biz, gitmem lazım!"

Bir el belimden tuttu, onu itmek için hareketlendim ama başım dönünce sırtımı duvara yasladım. "Bana kıyamazdı, ben onun gökyüzüydüm, bensiz nefes alamazdı."

Belime dolanan ellerin sahibine baktım, odadaki kumral adamdı. O da benim gibi ağlıyordu. Neden ağlıyordu? "Siz bilmiyorsunuz, evlendik biz, beni yazlık evinde bekliyor, gitmem lazım! Ne olursunuz bırakın, gideyim, evlendik biz..."

Kalbimin yalanladığı, zihnimin oyun oynadığı gerçekler gözlerimin önüne düştü. Akif Selim'e evet dediğim an, düğünümüzün olduğu an ve beni öylece ölüme terk edip sırtını döndüğü an... Sekiz yüz metre yukarıdan en dibe çakılmış olduğum gerçeği, en az baba tokadı kadar acımasızdı. O çakılışın mimarı olan adamın söyledikleri zihnimde uğuldadığında yutkunamadım, olduğum yerden kıpırdayamadım.

"Seni biraz bile sevmedim. Hiç sevmedim," diye karşılık verirken yüzüme bakmıyordu. "İnsan onu yaralayan birini nasıl sever? Sen şimdi beni sevmeye devam edebilir misin? Edemezsin. Sana acıdım, üzüldüm de ama artık bunun bir önemi yok. Merhamet duygusundan başka bir şey değilmiş. Yaşadığımız şeylerin, felaketin ve ölümün ruhumda bıraktığı izi silmesine izin vermedim. Gözlerinin uğruna yitirdiğim benliğimi merhamete çevirecek kadar çaresizdim ben. Son anda kurtuldum. Şimdi ben ölsem, hiçbir şeyi affettirmez. Şimdi sen ölsen, hiçbir şeyi değiştirmez."

Sözlerinin aşılmaz çamurları zihnime, intikamı da kalbime bulaşmıştı.

"Beni niye kurtardınız!" diye bağırdım boğazımdaki ağrı daha da artarken. Belimdeki elleri ittim ve kalan son gücümü kullanarak güvensiz adımlarla yürümeye devam ettim. Bir yandan duvara tutunarak ilerliyor, bir yandan da sarsıla sarsıla ağlıyordum. "Beni diri diri gömdü, onun hiç acıması yoktu, siz bana niye acıdınız?"

Hastanenin çıkış kapısının tabelasını gördüğümde adımlarım daha da hızlandı ama kısa sürdü, zemin ayaklarımın altından kayarken bir el belime dolandı ve beni düşmekten son anda kurtardı. Başımı göğsüne yasladıktan sonra ağlayarak, "Abim," dedi, niye böyle söylediğini anlayamayacak kadar kötüydüm. "Geçti, geçti, yanındayım. Ben yanındayım, hiç bırakmam, bırakmam seni."

"Beni öldürdü," dedim, bozuk bir plağın aynı şarkıda takılı kalması gibi aynı kelimelerde takılı kaldım. "Beni öldürdü ama nefes alıyorum."

Odada gördüğüm sarışın kadın dizlerinin üzerine çöktü, yüzü bulanıktı ama ellerini uzatıp gözyaşlarımı sildiğinde netleşti.

"Bırakın beni, Allah aşkına bırakın," diye yalvardım. "Bırakın, öldüm ben zaten. Öldüm..." Belimdeki elin baskısı azaldı, vücudum titremeye başlarken beni bağrına basan adam hiç zorlanmadan kucağına aldı ve düşe kalka geldiğim koridora döndü. Vücudumdaki tüm güç tükenmişti. İki elim de boşluğa doğru savrulurken kendimi tamamen serbest bıraktım.

"Öldüm ben, öldüm... Beni öldürdü, baba... Beni öldürdü..." Gözyaşlarım usulca gözlerimden akarken, "Affetmeyeceğim, bırakıp gittin, yapma dedim, gittin..." diye devam ettim konuşmaya. Konuştukça kalbimi acıtan kırık kelimeler vardı ağzımın içinde.

Kollarının arasında olduğum yabancı adamın değil, beni bıraktığı denizin dibindeydim, oraya kalp üstü çakılmıştım. Bedenim yumuşak bir yatağa bırakıldığında başımı pencereye çevirdim ve ifadesizce izlemeye başladım.

"Kimsiniz siz?" diye sordum az önce geçirdiğim sinir krizi etkisini yavaş yavaş yitirirken. "Nasıl fark ettiniz beni? Doktorla görüşmek istiyorum. Siz kimsiniz ki? Nasıl güveneceğim? Ya o başıma diktiyse sizi?"

Karşımdaki adam hiçbir şey demeden doktoru çağırdı; yaka kartından isminin Cengiz olduğunu öğrendiğim geniş omuzlu, siyah saçlı adam beni buraya onun getirdiğini söyledi. Doktorla beraber odaya gelen hemşire sakinleştiğime emin olduktan sonra elinde tuttuğu pamuğu antiseptik solüsyonla ıslattı ve kurumuş olan kanı nazikçe sildi. Yarım kalan serum iğnesini değiştirdi, serumu bu kez sol elime taktıktan sonra onunla daha fazla konuşmayacağımı anlayan doktor odadan çıktı. Beni kurtardığını söyleyen adama nasıl güvenecektim, bilmiyordum. "Geri dönmedi mi?" diye sordum bir şeyler bilip bilmediğini anlayabilmek için. "Bir an bile tereddüt etmedi mi?"

Net bir ses tonuyla, "Hayır. Arkasını döndü ve gitti." dedi.

"Siz beni nasıl fark ettiniz?"

"Sevgilim Mahur'la o tarafa doğru yürüyüşe çıkmıştık. Birkaç günlüğüne villa kiraladık; sabah erkenden çıkıp yüzelim, öğlen çok sıcak olur diye düşündük. Sadece sizin olduğunuz tarafın denizi kum olduğu için tercihimiz oradan yana oldu. Tartıştığınızı gördük, geri dönecektik ama Mahur denizin üzerinde çırpındığını söyleyince yüzme bilmediğini anladım."

"Nerelisiniz? O adam sizi neden öldürmek istedi?" Sarı saçlı kadının yumuşak ses tonu tabularımı yıkacakmış gibi hissettirse de sessiz kaldım, böyle bir durumda kimseye güvenemezdim.

Hâlâ gitmek için hareketlenmediklerini fark ettiğimde, "Bundan sonrası bende. Eğer anlattıklarınız doğruysa elinizden gelenin fazlasını yapmışsınız.

Kimsenin başına daha fazla bela olmak istemiyorum. Başımın çaresine bakarım. Şimdi izin verirseniz uyuyacağım, biraz daha iyi olduktan sonra da hastaneden çıkacağım."

İkisinden de ses çıkmadı. Ne çıkmak için bir hamlede bulundular ne de benim gitme isteğimi onayladılar. Neresi olduğunu bilmediğim bir şehirdeki hastanede, iki yabancının yanındaydım ve az önce karşılarında sinir krizi geçirmiştim. Serumun içine karıştırılan ilaç beni daha da sakinleştirmiş, iyice mayıştırmıştı. Uyuşmuş gibi hissediyordum.

"Gitmeyecek misiniz?" diye sordum ama cevap olarak sadece koltuğun çekilme sesini duydum. Birkaç dakika sessiz kaldım. Sırtım hâlâ onlara dönüktü, pencereden gökyüzünü izliyordum.

"Sevdiğinden ayrılırsın, bunun tesellisi olur. En yakın arkadaşınla küsersin, bunun da tesellisi olur. Çok sevdiğin bir eşyayı kaybedersin, bir eşi olmasa bile bilirsin ki her şey gibi onun da tesellisi vardır. Bana ne olduğunu sormayın, olur mu? Burada, benimle kalacaksanız bile bana bunu sormayın. Ölümün tesellisi nasıl verilir bilmiyorum. Ölümün tesellisi olmaz, kendimden biliyorum."

"Sormayız," dedi donuk bir ses tonuyla. "Ben Bilal Kavzoğlu. Dışişleri Bakanı Ferhat Kavzoğlu'nun oğluyum. Normal şartlarda olsaydık babamın sıfatını kullanarak kendimi tanıtmazdım ama gördüğünüz gibi... Şartlar."

"Ben de Hare Güz," derken öfke ve kinle beslenmiş sözleri zihnimdeki kapıyı araladı, canımı yakan cümleleri kulaklarımda yankılandı. *Sen sadece Hare Güz'sün. Hiçbir zaman benim Güz'üm olmadın.*

"Sizden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum, her ne kadar onlara güvenmesem de eve gidene, hatta halamın kollarına sığınana kadar güvende olmayacağımı biliyordum. "Ürgüp'e bilet ayarlayabilir misiniz? Tercihim otobüs, uçak bileti pahalıdır muhtemelen, sizi zora sokmak istemem.

Cevabı gecikmedi. "Bilete gerek yok, sizi ben götüreceğim. Sevgilimle beraber."

"Kabul edemem," dedim.

"Size uçak ya da otobüs bileti ayarladım diyelim. Ya o adam ölmediğinizi bir şekilde öğrenirse? Sizi bu sefer kim koruyabilir? Polise mi haber vereceksiniz? Polise gittiniz diyelim, sizi orada bırakan adam ilerisini düşünmemiş midir sanıyorsunuz? İzin verin, ben götüreyim."

İtiraz etmek için konuşacaktım ama bilincim yavaş yavaş karanlığa çekildiği için sözcükler dudaklarımın arasında kayboldu. Uyku, beni kanıma karışan ilaç sayesinde çok daha kısa bir süre içinde etkisi altına alırken istediğim tek bir şey vardı, az önce yaşadıklarımın birer kâbustan ibaret olması...

Her an tetikte, bir yerden düşecekmiş ya da boğazıma kadar gelen suyun

içinde boğulacakmış gibi hissettiğim sabah bitti, gece oldu; sonra yine sabah oldu, saatler geçti ama ben hâlâ aynı yerde kalmışım gibi hissediyordum.

Başımı yavaşça sol tarafıma çevirdim ve koltukta uyuyan, adını bilmediğim sarışın kadına baktım.

Bilal Kavzoğlu odada değildi.

Bakışlarımı bitmiş olan seruma çevirdim. Saatler önce canımın acımasını önemsemeden çıkardığım serumun iğnesini bu sefer nazikçe çıkardım ve yaranın kanamaması için başparmağımla baskı uyguladım. Yalın ayak bir şekilde zemine bastım ve koltukta uyuyan kadına son bir bakış atıp küçük adımlarla odadan çıktım.

Koridor bomboştu. Duvara tutunarak yürürken saatler önce hissettiğim enerjinin kırıntısı yoktu. İki uzun koridor boyunca yürüdüm, birinci kata giden asansöre binip geniş koridorun sonundaki kapıdan çıkarak hastane bahçesine çıktım.

Bahçenin her yerinde oturabileceğim banklar vardı. Hangi şehre geldiğimi saatler sonra, bankta yazan Adana Belediyesi yazısını görünce anlayabilmiştim. Banka oturdum, buğulu gözlerle etrafı izlemeye başladım. *Yüzmekten korkuyorum* demiştim, o da bana *her korkunu beraber yeneceğiz* demişti. En büyük korkum boğulmak değildi artık, karanlıktı. Gözlerinin dipsiz karanlığına baktığımda harabeye dönmüş kendimi göreceğimi bilmiyordum; bilseydim önceden, beni bir harabeye çevirmene izin verir miydim?

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü, titreyen dudaklarımın arasında kayboldu. Burnumdan derin bir nefes alırken ne yapacağımı düşünüyordum. Babamın, onun annesini öldürüp, kız kardeşini sakat bırakmış olma ihtimali kalbimin kanını kurutuyordu. Bir ihtimal yüzünden ölüyor olduğum gerçeğini ise nereye koyacağımı bilemiyordum.

Gözlerim önce parmağımdaki yüzüğe, ardından hâlâ boynumda asılı olan kolyeye değdi. "Affetmeyeceğim," dedim titrek bir sesle. "Seni affetmeyeceğim." Dün sabahtan beri halam benden haber alamıyordu. Akif Selim'in de telefonları açmadığı düşünülürse çıldırdığına emindim.

Bilal Kavzoğlu'ndan telefonunu isteyip halamı aramam gerektiğinin farkındaydım ama bunu yapacak gücüm olsa bile hâlim yoktu. Kalbimin bile henüz kabul edemediği bu gerçekle nasıl yaşayacaktım? Bir sabah uyandığımda annemin teninde on yedi bıçak yarası saydım, bunu ona dedem yaptı demişti ama İstanbul'daki çiftlikteyken aslında dedesi tarafından değil, bir kaza sonucu öldürüldüğünü öğrenmiştim.

İnsan nasıl bilebilirdi, kanlı kasığından doğduğun annenin seni bir hiç uğruna terk edeceğini? Bilseydi doğmak ister miydi? Seni emzirirken aslında bir köşenin ardında bırakacağı günü sayıyormuş; dünyaya gelmiş olmasının vebali, hiçbir şeyden haberi olmayan bir bebeğin üstünde nasıl bu kadar acıy-

la kalırdı? Elini, dünyayı avuçluyormuş gibi tuttuğu adamın aslında dibi görünmeyen bir kuyu olduğunu, sahiden öyle olduğunu bilseydi yine de tutar mıydı? İnsan aynası bildiği adamın gözlerinde aslında parçalara ayrılmış cam parçalarından ibaret olduğunu nasıl bilebilirdi? Yanmayan ateşi yakmakla kalmayıp bir de yananın hâlinden nasıl anlayabilirdi?

En büyük yaram olacağını bile bile nasıl, Akif Selim? Nasıl, nasıl, nasıl...

Omzuma dokunan el yüzünden yerimden sıçrarken Bilal, "Özür dilerim, korkutmak istememiştim," dedi. Başımı omzuma yatırarak ona baktım.

"Sorun değil," dedim fısıltıyla. Onun bir yabancı olduğunun farkındaydım ama öyle doluydum ki ağlasam bile faydasızdı, geçmiyordu. "Babamın çok sevdiği bir türkü vardı," diye devam ettim konuşmaya. "Her gece uyumadan önce avlunun ortasında o türküyü dinler, bazen de ağlardı. Çocuktum, anlamazdım derdini."

Hiçbir şey demedi ama konuşuyor olmama şaşırmıştı. Elinde tuttuğu siyah poşeti ikimizin arasına koydu, benim gibi banka oturdu ve sırtını yaslayıp düz bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Her gece babamı gizlice izler, bazen dinlerken ağlardım, neye ağladığımı bilmezdim. Aslında bilirdim, bilirdim de söylemek çok ağır gelirdi; annemin bizi terk edip gidişine ağlardı..."

Yutkunmak o kadar zordu ki... "O türkünün hikâyesi çok yaralıymış meğerse. Birbirine aileleri yüzünden kavuşamayan iki âşık, Kömürhan Köprüsü üzerinden Fırat Nehri'ne atlayıp intihar etmişler. İnsanlara çok can vermiş, çok can almış o nehir. Uğruna türküler yazılmış, uğruna sayısız gençlik harcanmış..."

Birkaç saniye sessiz kaldım. Yorgun gözlerim, kumral saçlı adamın yüzüne değdi, kirpiklerinde asılı kalan bir damla yaş vardı. Titrediği an akacak olan bir gözyaşıydı o. "Gözlerimin içine baka baka o türküyü söyledi. Canımın yanacağını bile bile... Her şeyi yalanmış."

Bir eli titremeye başlayan ellerimi buldu ve sıkıca kavradı. Bu hareketiyle afallarken istemsizce geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi. "Seni öldürmeye çalışan kocandı, değil mi?" diye sordu. Sadece başımı sallamakla yetindim. "Neden yaptı? Siz düşman mıydınız? Kafam almıyor benim! Nasıl yapabildi?"

"Düşman değildik, en azından ben öyle biliyordum."

"Babam..." Ona anlatıp anlatmama konusunda kararsızdım. "Sana güvenmiyorum," diye devam ettim sözlerime, *şaşırmıyorum* der gibi bana baktı. "Onun adamı olduğunu düşünüyorum hâlâ, bu yüzden beni sağ salim Ürgüp'e götürene, hatta evime bırakana kadar hiçbir şey anlatmayacağım."

"Sana, altı boş bir şekilde bana güven diyemem," dedi. "Ama güvenmen için elimden geleni yaparım." Cebinden telefonunu çıkarıp avucuma bıraktı. "Telefon sende kalacak. İstediğin an polisi arayabilir, yanımdan ayrılabilirsin. Yalnızca... Yardım etmeye çalışıyorum."

Konuşmama konusunda kararlıydım ama sözcükler istemsizce dudaklarımdan döküldü. "Babam..." dedim sessizliği sarsacak kadar güçlü ama gözlerimi buğulandıracak kadar kırık bir ses tonuyla. "Söylediğine göre bir kazada annesini öldürmüş, kız kardeşini de sakat ve kör bırakmış."

Elimdeki eli kaskatı kesildi, yüz hatlarına şaşkın bir ifade yerleşti; bunu beklemediğinin farkındaydım. "Babam onları fark etmiş ama durmamış. Kilometrelerce sürüklemiş. Hiç acımamış. Kalpsizmiş benim babam. Elleri kanlı bir zalimmiş. Halası, çok küçük olduğu için annesinin kazada öldüğünü söylememiş ona. Bana ilk önce dedem öldürdü dedi, daha sonra öğrendim ki dedesi değil, bir başkası tarafından trafik kazasında öldürülmüş... Neden yalan söylediğini anlayamasam da özel bir durum olduğu için üzerine gitmemiştim ama şu an anlıyorum. Gerçeği on üç yaşında öğrenmiş. O gün yemin etmiş babamı öldürmeye ama benim babam onun elinden değil, kalp krizinden öldü. Yirmi beş yaşındayken babamın cenazesine gelmiş ve tabutun başında beni ağlarken görmüş. Bir kez daha tekrarlamış yeminini ama kişiler değişmiş, hedefi artık benmişim. Nasıl öleceğime son ana kadar karar verememiş olmalı, o yüzden yapmamış ölüm planını... Ta ki ona yüzmeyi bildiğimi ancak bir defasında boğulma tehlikesi geçirdiğim için korktuğumu ve suyun içinde kilitlendiğimi söylediğim geceye kadar! Korkularımı beraber yeneceğimizi söyleyen adam beni o korkuyla yenecekmiş aslında, bilememişim."

Sessiz kaldım, o da hiçbir şey söylemedi. Yaklaşık beş dakikanın sonunda, dağılan yüz ifadesini topladı ve elini ellerimin üzerinden çekti.

"Annen neden terk etmiş seni?" diye sordu, onca anlattığım şey arasında bu kısımdan bir soru gelmişti. "Babamı sevememiş, beni de doğurduktan yirmi gün sonra bırakıp gitmiş. Sevemediği adamdan olan çocukmuşum, benim yükümü kaldıramazmış."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. "Yirmi iki," diye yanıtladım.

"Anneni bulmak istemedin mi hiç?"

"Kim kendisini merhametsizce bırakıp giden bir annenin peşine düşer ki? Cevap vereyim, hiç kimse. Beni birkaç kez emzirip bu iyiliğinin bedelini yıllarıma ödetti o kadın. Ne için arayacaktım?"

"Anladım," dedi durgun bir ses tonuyla. "Sana çorba aldım, dünden beri yalnızca serumlarla beslendin, iyi gelir." Siyah poşeti çözdü ve beyaz, plastik çorba kabının kapağını açtı.

"Teşekkür ederim ama içmek istemiyorum."

"Öyle bir şey olmaz, Hare Güz." Sesi netti. "Hiç olmaz."

Tuttuğu kaşığı elime bıraktı, itiraz istemiyorum der gibi bana bakıyordu. "Haydi," dedi bir kez daha. Dizlerimin üstüne bıraktığı çorba kabından bir kaşık çorba aldım ve ağzıma götürdüm. Mercimek çorbasıydı. Çorbanın yağ gibi boğazımdan kayıp gitmesini beklerken taş gibi boğazıma oturdu. Sorun

çorba değil, geçmişten zihnime dökülen anılardı.

Ürgüp'te yağan kar kendini önce doluya, ardından da yağmura çevirmişti. Ben ise odamda koltuğa uzanmış, yağan yağmuru izliyordum. Düğünümüze tam olarak elli beş gün vardı. Ürgüp'teki bağ evinden dönüp tarih alalı beş gün oluyordu.

Komodinin üzerindeki telefonumdan yükselen melodi sesi yerimden doğrulmama sebep oldu, Akif Selim'in adını görür görmez yanıtladım aramayı.

"Güz!" dedi, şiddetle yere dökülen yağmur damlalarının çıkardığı uğultu boğuk sesine karışmıştı. "Balkonunun önündeki bahçeye bak. Üzerine yağmurluğunu al, ıslanma."

Bir şey söylememe izin vermeden telefonu kapattı. Dolabımın sürgülü kapağını açıp koyu yeşil yağmurluğumu çıkardım, hızlıca giydim. Ayağımdaki panduflarla yürüdüm, odamın dış kapısını açtım ve istediği gibi balkona çıktım.

"Yenge!" dedi Burak, son birkaç gündür bana çok fazla yenge diye sesleniyordu. "Akif Selim aşkından sırılsıklam oldu be! İşte şimdi sana sırılsıklam âşık!"

"Oğlum, iki dakika dur! İki dakika cıvıma."

Panduflarımın ıslanmasını umursamadan aşağı indim ve sırılsıklam olan Akif Selim'le Burak'a baktım. Siyah kabanının düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş, ıslak saçları alnına dağılmıştı.

"Siz delirdiniz mi?" diye sordum. "Bu yağmurda kalınır mı?"

"Burak'ın aşağı sokakta arabası bozuldu!" diye homurdanarak konuşmaya başladı Akif Selim. "Aklına uyup arabamı iş yerinde bıraktım. Aklımı sikeyim! Ben niye kendi aklımı sikiyorum lan? Seninkini sikeyim!"

"Devrem, ne yapayım, Allah aşkına? Ben mi dedim bozul diye?"

"Bakıma götürmüyor musun oğlum sen bu arabayı?"

"Götürdüm işte en son.

"En son dediği bir yıl önce değilse bir şey bilmiyorum."

"Sen çok mu akıllısın? Yenge, Akif Selim ne olacak, en fazla biraz ıslanırız; gidelim, bir saat tamirci mi bekleyeceğiz arabada dedi. Tamam dedim, affedersin söylemesi ayıp donuma kadar ıslağım şimdi."

"Donuna başlayacağım şimdi senin!" diye bağırdı Akif Selim. "Burnum akıyor benim burada!"

"Ee, daha bekleyecek miyiz burada? Yürüyün ön bahçeye!"

Akif Selim ve Burak dakikalar içinde konağa girdiler. Akif Selim ilk önce kabanını, ardından da ayakkabılarını çıkarmıştı.

"Nasıl oturacağız böyle ıslak ıslak? Donuyorum."

"Enişte min kıyafetlerinden ayarlarım sizin için. Yeşim ablaya söyleyeyim de kıyafetlerinizi kurutma makinesine atsın. Bir saate hallolur."

"Çok iyi olur, yenge."

"Size ne oldu?" dedi Yeşim abla yanımıza doğru gelirken. "Sırılsıklam olmuşsunuz."

İlk konuşan Burak olmuştu. "Akif Selim benim yengeye bayağı âşıktı ya... Şimdi de sırılsıklam âşık. Olan bu yani."

Akif Selim, Yeşim ablanın varlığına aldırmadan elini kaldırdı ve Burak'ın ensesine vurdu. Ensesinden çıkan sese gülmemek için dudaklarımı dişlerime geçirmek zorunda kalmıştım.

"Oğlum, niye şap diye geçiriyorsun? Deli misin sen? Yüz oldu ya!"

"Allah'ım, sen bana çok sabır ver. Çok sabır konusunda anlaşalım çünkü bende kalan sabrın yarısını Hare Güz için, yarısını da Burak için kullanıyorum."

"Valla seni de yaktı, yenge."

İstemsizce kaşlarım çatıldı. "Yanlış anladın, aslında ben senden bahsetmedim," dedi Akif Selim muzip bir ses tonuyla. "Ben başka Hare Güz'den bahsettim."

"Sıvama kardeşim ya, sıvama."

"Sıvacıyım kardeşim ben, iki dakika müsaade et de nasıl sıçtıysam sıvayayım."

O sırada Akif Selim hapşırdı. "Kesin hasta olacağım, hay ben böyle işe...

"Gel haydi," dedim, ses tonumu bilerek durgun ve söylediklerine alınmış gibi çıkardım. Yeşim abla ise konuşmalardan hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu. "Yeşim abla, araba bozulmuş, o yüzden yürüyerek gelmişler aşağı sokaktan. Islanmışlar. Enişte'min dolabından iki eşofman, iki de kazak çıkarıp getirir misin?"

"Tamam, kızım."

"İçinizi ısıtacak bir çorba yapayım," dedim, mutfağa geçecektim ama Akif Selim ıslak kıyafetlerinden akan suya aldırmadan beni takip edince durmak zorunda kaldım.

"Yeşim ablayla çıksana sen de? Odamda giyinebilirsin."

"Yapma çorba," dedi. "Ya da sen dur, Yeşim ablan yapsın."

"Olur mu öyle şey? Bırak, iki dakikada yapayım."

"Yok, yok... Yemek yedik biz. Yapma. Burak içmesin o çorbadan."

"Gereksiz bir kıskançlık, biliyorsun, değil mi?"

"İçecek illâ yani, öyle mi?"

Omuz silktim. Art arda beş kez hapşırdığı için, "Al işte!" dedim. "Çabuk yukarı!"

"Öf!" dedi. "Öf püf, Güz!"

"İnsan nişanlısına öfler mi? Öflemez."

Beni dinleyip yukarı çıktı. Ben de mercimek çorbası için gerekli olan sebzeleri çıkarıp doğradım. Önce patatesi, soğanı ve havucu dilimlenmiş bir şekilde kenara bırakıp su ısıtıcıda su kaynattım, ardından mercimeği ve diğer doğradığım

sebzeleri tencereye koyup kavurdum. Sıcak suyu da ekledikten sonra ocağın altını kıstım, kısa bir süre sonra Akif Selim ve Burak yanıma geldi. Akif Selim, Burak'ın arkasından mutfağa girerken elindeki peçeteyle burnunu silip kızaran gözlerini eliyle temizlemeye çalışıyordu.

"Oğlum, hasta olursam seni Ürgüp'ten Nevşehir'e kadar kovalarım!"

"Ne demişler, kötüye bir şey olmaz, iyiyi de Allah korur. Korkma yani, bir şey olmaz sana."

Dolaylı yoldan Akif Selim'e laf sokmuştu. Akif Selim, Burak'ın ensesine vurmak için elini kaldırdı ama hızlı davranıp elini tuttum.

"Mis gibi kokuyor. Mercü çorbası, sana çok fena âşığım." dedi Burak umursamaz bir ses tonuyla.

Çorbayı son kez çırpıcının ezici başlığından geçirip hazır hâle getirdim. Sepetten ekmeği de çıkardıktan sonra çorbayı kâselere koydum ve ikisinin önüne bıraktım. Akif Selim'in yanındaki sandalyeye oturduktan sonra büyük bir heyecanla çorbayı tatmalarını bekledim. Burak bir kaşık çorba alıp efsane olduğunu söylerken Akif Selim bir parça ekmeği kaşığına koyup çorbadan biraz aldı, üfledi ve yemem için bana uzattı.

"Boğazımdan sensiz geçer mi sanıyorsun?" dedi. "Aç ağzını, Güz'üm."

"İyi sıvacıymışsın ha," dedi Burak keyifle çorbasına ekmek doğrarken. "Bir ara bana da gel."

Burak, güzel bir film izlerken araya giren kötü reklamlardan biri gibiydi ama aldırmadım, sessizce iç çektim kömür karası gözlerine bakarken. Uzattığı kaşıktaki çorbayı içtim. Gerçekten güzel olmuştu.

"Sırılsıklam âşık oldu, centilmen âşık. Hangi siteden bakıyoruz bu laflara? Kardeşine de ver bir taktik."

Tam tahmin ettiğim gibi küfürle cevap vermek üzereydi ki mutfağa halam ve Zeynep'in girmesiyle sustu. "Hoş geldiniz. Hare Güz, yemek de yapsaydınız, kızım. Çorba olur mu sadece?"

Burak oldukça kibar bir tavırla, "Teşekkür ederiz, Verda Hanım. Biz zaten iki saat önce yemiştik ama malum, yağmura yakalanınca içimiz ısınsın diye Hare Güz yengem yaptı," dedi.

"Siz bilirsiniz, oğlum. Çekinmeyin, burası sizin de eviniz."

"Teşekkürler," dedi Akif Selim. "Kendi evim gibi bilirim burayı.

"Televizyon programım başlıyor, şimdi yukarıya çıkıyorum ama akşama da bizdesiniz diyeyim. İtiraz kabul etmiyorum."

Halam, zar zor da olsa Burak ve Akif Selim'den akşam yemeğine kalacaklarına dair söz aldıktan sonra Burak, kapının önünde bekleyen Zeynep'e seslendi. "Sana zahmet bir bardak su alabilir miyim?"

"Bok iç," dedi Akif Selim sessizce ama Burak'ın duyabileceği bir sessizlikteydi.

"Sen de teşim."

Onlara uzaktan bakıldığında birbirlerini hep yeriyor gibilerdi ama içlerindeki sevgiyi ve bağı görebiliyordum. "Güzel olmuş mu?" diye sordum sessiz kalan Akif Selim'e. "Beğendin mi?"

Burak önündeki kâseye kaşığını bıraktı ve sigara içmek için dışarı çıktı. Zeynep de Burak'a küllük vermek için yanına gitmişti.

Akif Selim sandalyeyi sırtından tutarak kendine doğru çekince çıkan ses ikimizin de suratının buruşmasına neden oldu. Bir elim omzuna tutunurken dudaklarını hiç beklemeden dudaklarıma bastırdı. Dudaklarında kalan çorbanın tadını alırken istemsizce gülümsedim. Gülümseyişim Akif Selim'i durdururken dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve onları bu kez gamzelerime yasladı.

"Çorbayı içerken kendimden geçtim." Sıcak nefesi yanağıma değdi. "Seni öperken de, sana bakarken de, sana sarılırken de... İçinde olduğun her şeyi, elinin değdiği her şeyi beğenirim. Severim. Bana böyle sorular sorma."

Usulca kapattığım gözlerimi nefret dolu bakışlarla açtım. Çorba kabını siyah poşete koyup ağzını bağlarken, "Acı sevmem ve çorba oldukça acı," dedim. "Düşünmeniz yeter, teşekkür ederim." Kursağımda kalan anıların ağırlığı o kadar büyüktü ki yutkunamıyordum. "Bugün ayrılabilir miyim hastaneden?" diye sordum oturduğum banktan kalkarken. "Kendimi iyi hissediyorum. Evime dönersem daha da iyi hissedeceğim."

"Ayrılabilir miyim derken?" Bir kolumu nazikçe kavradı ve yürüyüşümü yavaşlattı. "Öyle bir şey olmaz, Hare Güz. Hiç olmaz."

"Neden beni anlamıyorsunuz? Kendimi sırtınızda taşımak zorunda kaldığınız bir kambur gibi hissediyorum. Kimsiniz, bilmiyorum. Evet, belki gerçekten çok ama çok iyi birisinizdir ama ben size... Nasıl güvenebilirim?"

Elinde tuttuğu diğer poşeti bana uzattı. "Mahur uyandı," deyince ilk önce kimden bahsettiğini anlayamadım. Mahur sevgilisiydi, ismi dünkü konuşma arasında geçmişti ama o kadar dalgındım ki fark edememiştim bile. "Üzerini değiştir, doktorla konuşup çıkacağız. Kırk sekiz saat demişti ama kendini iyi hissediyorsan çıkabiliriz bence. Bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Şimdi mi? Hemen mi?"

"Şimdi," dedi. "Yoksa eminim ki kaçacaksın sen bu hastaneden."

"Neden bana yardım ediyorsunuz?"

"Bunu sonra konuşsak olmaz mı? Lütfen, Hare. Ne kadar yalnız ve çaresiz olduğunu görebiliyorum, böyle bir durumda seni yalnız bırakmam."

Odaya döndüğümde Mahur'u göremedim. Kıyafet paketini açtım; paketteki açık renk bir kot pantolon, düz model, beyaz renkli bir tişört ve beyaz spor ayakkabılar vardı. Kıyafetleri üzerime geçirdim, küçük paketteki siyah tokayla saçlarımı topladım. On dakika sonra Bilal Kavzoğlu, Mahur ve doktor geldi.

Yatağın karşısındaki pencereden ruhsuz bakışlarla dışarıyı izlemeye devam ederken konuşmayacağımı anlayan doktor, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bir ölüden farksız demek yerine, "İyiyim," dedim. "Artık çıkabilir miyim?"

"Çıkabilirsin," diye karşılık verdi tekdüze bir ses tonuyla. "Kendine dikkat et."

"Her şey için teşekkür ederim," dedim oturduğum yataktan doğrulurken.

"En çok teşekkürü sizi buraya getiren Bilal hak ediyor. Yaptığı ilk müdahale çok önemliydi."

"Teşekkür ederim, Bilal Bey," dedim durgun bir sesle. "Benim için elinden gelenin fazlasını yaptı ve yapmaya da devam ediyor."

Bilal Kavzoğlu sessiz kaldı. Odadan çıktım ve koridorda yürümeye başladım. Adımlarım da bakışlarım kadar ifadesizdi. Hastanenin acil girişinin önünde durdum, birkaç dakika kapıyı gözleyerek bekledikten sonra Bilal Kavzoğlu ve sevgilisini el ele gördüm. Bilal başıyla aracı işaret etti, oldukça pahalı bir arabaydı.

"Sizin için de arabalar önemli galiba?" diye sordum omzumun üzerinden ona bakarken.

Omuz silkti. "Çok da değiller."

Ağlamamak için çok çaba gösterdim. Arabasını bile benden çok sevip değer veren bir adam için ağlamamam gerekiyordu.

"Hare Güz," dedi Mahur. "Ön koltuğa geçer misin?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Sevgilisinin yanına oturmamı mı istiyordu gerçekten? "Benim için yorucu bir geceydi. Arka koltukta biraz kestireceğim."

"Nasıl istersen," dedim sadece, arabanın kapısını açtım ve koltuğa yerleştim. Emniyet kemerimi de taktıktan sonra Bilal Kavzoğlu aracı çalıştırdı ve hastanenin bahçesinden ayrılıp ana yola girdi.

"Polis çevirmesinde ne yapacağım?" diye sordum. "Kimliğim bende değil."

"Gittiğimiz tatil yerinde kaybettiğini söyleyeceksin. Tabii, bizim aile ya da arkadaş olduğumuzu düşünecekleri için sadece benden kimlik isteyecekler."

"Neden bu kadar çabalıyorsunuz? Beni kurtardınız, sonsuz minnet doluyum ama anlayamıyorum. Kim benim gibi birine yardım etmek ister ki?"

"Senin gibi biri?" derken tek kaşı sorguyla havalanmıştı. "Masumdan intikam alınmaz, Hare. Olan her şeyi anlattın," dedi. "Evet, her şey mahvolmuş olabilir ama bak, nefes alıyorsun, hâlâ hayattasın. Ya ölseydin, hiç düşündün mü ailenin ne hâlde olacağını? Yapacağın tek bir şey var ama bunu söylemek bana düşmediği için cümlenin devamını getirmeyeceğim."

"Onun gibi biri mi olayım?" diye sordum yaptığı imayı anlarken. "Kalpsiz biri olayım ve intikam mı alayım? İntikam almaya programlanmış bir şekilde atan kalbim yok benim."

"Sen de onu mahvedeceksin," derken sesi sakin ama tehlikeliydi. "Sezdirmeden, göstermeden."

"Entrika filmi çekiyorum gibi mi duruyor?"

"Olan oldu!" dedi ses tonunu kontrol altına almaya çalışırken. "O denizden kurtuldun. Sana yeniden bir hayat verildi."

"Bu benim hayatım," diye tersledim ama nankörlük ettiğimin de farkındaydım. "Hayatımı kurtardınız ama bu size, benimle böyle konuşma hakkı vermiyor; bu hakkı size vermiyorum."

"Yalnızca sana yardım etmeye çalışıyordum. Haddimi aştım, özür dilerim."

Sessizlik aramıza yayılırken yol boyunca kimse konuşmadı. Konağa döndüğümde ne yapacağımı, anlatmaya nereden başlayacağımı düşünüyordum. Bir yanım yaşananlara hâlâ inanamazken diğer yanım çaresizliğin kapısına yığılmış, kalkacağı anı bekliyordu. Halam mahvolacaktı. Yaklaşık iki saati devirdiğimizde Bilal Kavzoğlu sanki düşüncelerimi duyarmış gibi son bir saatlik yolumuzun kaldığını söylemişti. Bir kez benzinlikte durmuş, temiz hava aldıktan sonra yola devam etmiştik. Mahur yine uyuyacağını söyleyerek arka koltuğa geçmişti ama uyumamıştı.

"Sevgilim?" dedi Bilal. "Miden kötü mü?"

Mahur gülümsedi. "Şimdilik iyiyim," dedi, ardından bakışlarını bana çevirdi. "Sen iyi misin, Hare?"

"İyiyim," diye karşılık verdim, başımı cama yasladım ve yolda geçen iki saatin ardından gözlerimi tedirginlikle yumdum. Ürgüp'e vardığımızda saat 13.28'di. Konağı Bilal'e tarif etmeye başladığımdan beri dudaklarımı tedirginlikle dişliyor, terleyen avuçlarımı pantolonuma siliyordum. Sokağın köşesini döndüğümüzde burnumdan derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştım. Sakinliğim, konağın önündeki Ayda Kor ve Beril'e ait aracı gördüğümde kayboldu. Bilal'e baktım, çatık kaşlarla Ayda Kor'un arabasını inceliyordu. Kendi aracını Beril'inkinin arkasına park etti. Arabadan indiğimde Yeşim ablanın oğlu Salih'in bakışları önce bana, hemen ardından da Mahur'a ve Bilal'e değdi.

"Hare Güz?" diye sordu kısık bir sesle. "Ne oluyor?" Başını bahçeye çevirdi, bir şeyleri anlamış gibi gözleri aniden gözlerimi buldu ve konuşmaya devam etti. "Gelme," dedi Salih ağzını oynatarak. "Sakın gelme."

"Nerede benim kızım?" diye bağırdı halam öfkeyle. "Ayda... Hare Güz'e ne yaptınız?"

Salih belindeki silahı çıkardı ve kapının girişine doğrulttu. Adımlarım geri geri giderken Bilal Kavzoğlu bir eliyle kolumu çekti, "Bahçede bir şeyler oluyor ama anlayamıyorum. Konağın arka bahçesi yok mu? Kapının önündeki ısrarla gelme diyor."

Bir an ne dediğini algılayamadım. Halam ağlayarak, "Hayır! Bu kadar

kötü olamazsınız!" dedi. Aynı saniye içinde Zeynep'in sesini duydum. "Katiller! Allah sizin belanızı versin!"

Salih'in yüz hatlarına yerleşen şaşkın ifade bir kez daha beni buldu ve ağzını oynatarak *git* dedi. Bilal sorusunu tekrarladı. Başımı aşağı yukarı yavaşça salladıktan sonra adımlarımı üst sokağa yönelttim. Bilal arabasını park hâlinde bırakırken ne zaman eline aldığını bilmediğim silahın tetiğini çekti.

"Dikkatli ol, lütfen," dedi Mahur gergin bir sesle.

Konağın arka bahçesine açılan kapıya geldiğimizde saksıdaki çiçeklerin dibine ulaşana kadar toprağı kazıdım. Anahtarı çıkardıktan sonra kapıyı sessizce açtım ve anahtarı titreyen ellerimle Mahur'a verdim. Mahur kapıyı kilitledikten sonra arka bahçenin merdivenlerinden çıktık, salona geçtik ve ön bahçeye bakan pencerenin önünde durduk. Bilal perdeyi yavaşça çekip pencereyi üst taraftan açtı.

Göz ucuyla bahçeye baktım. Osman Kıraslan, Ayda Kor ve Beril'in hemen karşısında halam, enişte m ve Zeynep vardı. Yeşim abla ise ağlayarak olanı biteni izliyordu.

"Bunlar kim?" diye sordu Bilal. "O şerefsizin ailesi mi?"

Onaylarcasına başımı salladım yavaşça. Göz ucuyla Osman Kıraslan'a baktım, yüzünde keyifli bir ifade vardı. Aynı ifadeyi Ayda Kor'un yüzünde gördüğümde yutkunmak dahi öyle zordu ki kıpırdamadan onlara bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"O gece bir kaza oldu," diye konuştu Ayda Kor. "Hatırlar mısınız yoksa ben size en küçük detayına kadar anlatayım mı?"

"Ne kazasından bahsediyorsunuz?" diye sordu Zeynep.

"Akif Üstün benim canımı öldürdü!" diye bağırdı Osman Kıraslan. "Ben de senin canını aldım!"

"Orospu çocuğu," dedi Bilal fısıltıyla. "Senin ben geçmişini sikeyim."

"Öldüğümü sanıyorlar," diye fısıldadım ikisine de kıpkırmızı gözlerle bakarken. "Öldüğümü söylemeye gelmişler."

"Kızımı getirin bana!" dedi halam yalvarırcasına. "Hare Güz bana abimin emanetiydi."

"Nerede o Akif Selim şerefsizi!" diye bağırdı Zeynep. "Ne yaptı Hare Güz'e? Siz ne iğrenç insanlarsınız! Onun ne suçu vardı? Hiçbir şeyden haberi yoktu!"

"Öldü," dedi Ayda Kor acımasız bir sesle, sesi bile titremiyordu. "Korktuğu denizin dibinde, soluğu kesilmiş ve yapayalnız bir şekilde bıraktı Hare Güz'ü. Akif Selim'e götür onu, bir uçurumun dibinden at, binbir parçaya bölünsün, tabuta koyacak ceset bulamasınlar dedim ama senin kızın ölümünü kendi yazdı. Denizde kilitleniyormuş, yüzemiyormuş..."

"Hayır!" diye itiraz etti Zeynep anlattıklarına inanmak istemiyormuş ama Ayda Kor'un son cümlesinden sonra başka çaresi de yokmuş gibi. "Hayır! Hayır!"

Osman Kıraslan, Akif Selim'in beni öldürmeye çalışmadan önce söylediği her şeyi hiçbir detayı atlamadan anlattı. Halam dizlerinin üstüne çökerken bu acıyı daha fazla yaşamamaları için odadan çıkmaya çalıştım ama Bilal bileğimden tuttu ve gitmeme engel oldu.

"Gerçekten ölmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Şimdi gidersen seni öldürmeyeceklerini mi sanıyorsun? Öyle bir şey olmaz, Hare Güz." Sesi netti. "Hiç olmaz."

Mahur onu onayladı. "Onlar konaktan çıkana kadar burada kalmak zorundasın, gözleri dönmüş, o kadar dönmüş ki... Masum bir insanın hayatını aldıklarının ve bunu sesleri bile titremeden dile getirdiklerinin farkında değiller."

Akan gözyaşlarımı sağ elimin tersiyle silerken, "Tamam," diye fısıldadım. Gözlerim tekrardan bahçeyi buldu.

"Sen benim arkadaşımdın!" dedi halam ağlayarak. "Ben sana evimi açtım, kalbimi açtım, kızımı verdim!"

Ayda Kor alay dolu bir kahkaha attı. "Biz de senin kızını zorla almadık ya... Zorla dostun olmadım ya..." dedi. "Akif Selim, annesinin ve kız kardeşinin intikamını aldı. Her şey buraya kadar, çıkarlar üzerine kurulu arkadaşlığımız bitti!"

Halam hiçbir şey söylemedi. Söylesin istedim, yalanlasın istedim, siz yanlış biliyorsunuz, benim abim yapmadı desin istedim. Demedi.

Zeynep dizlerinin üzerine düşen halamın elinden tutarken ağlayarak Ayda Kor'a bakıyordu. "Dayım yapmaz! Ondaki merhamet kimsede yoktu! Kanınız bozuk diye herkesin kanı bozuk sanıyorsunuz!"

"Siz benim oğlumun on sekiz yıldır ne çektiğini biliyor musunuz? Oğlumun ne zorluklarla hayata tutunduğunu nereden bilebilirsiniz? Hare Güz burada el bebek gül bebek büyürken, bir dediği iki olmazken, babasına sarılıp uyurken benim oğlum sekiz yaşında annesiz kaldı. Annesinin mezarına sarıldı, annesinin toprağını öptü! Bütün bunlar o küçücük omuzlarına öyle ağır geldi ki intihara kalkıştı! Ben aldım ipten onu! Oğlumun gözyaşlarının ahı sizin üzerinizde kalacak mı sandınız?"

Bir elini sıkıca yumruk yaptı ve kalbine sertçe vurdu. Vurduğu yer onun değil, benim kalbimdi sanki.

"Karşıma geçip abinle kahveler içerken yüreğime taş bastım, yüreğime oğlumun gözyaşlarını bastım, sustum, bugünü bekledim! Sadece Azra'nın değil, Akif Selim'in de annesi oldum! Yıllardır içimizde büyüttüğümüz zehir gibi intikam ateşi senin de ocağını yaksın. Öyle bir yan ki önceki yandığın günleri

bir mumun fitilinde ara!"

Ayda Kor'un bakışları yanında bekleyen takım elbiseli adama kaydı, adam dışarı çıktı ve elinde beyaz bir gelinlikle geri döndü. *Gelinliğimle.* Parmaklarıyla sıkı sıkı kavradığı gelinliği Ayda Kor'un avuçlarına bırakırken sırılsıklam gözlerle ona bakmaya devam ediyordum. Cansız bedenimi ayaklarının önüne atar gibi attı gelinliğimi.

"Kefen giymişim," diye fısıldadım titrek bir sesle. "Kefen diktirmişim, giymişim, herkese gülerek ölümüme yürümüşüm. Ben orada değil, gelinliği giydiğimde ölmüşüm zaten."

"Bu," dedi gelinliğe tiksinerek bakarken. Sesi öyle duygusuzdu ki tanıdığım yumuşak sesli, güler yüzlü kadından eser yoktu. "Kızının cesedi. Al, göm bunu babasının yanına."

Halam gelinliğimi parmaklarıyla kavradı, "Hare Güz'üm!" diye bağırdı, sesindeki anlam bir dağ oldu, omuzlarıma devrildi. "Allah rızası için doğruyu söyle, yapmadı de, öldürmedi de. Benim kızım günahsızdı, hiçbir şeyden haberi yoktu. Ölümü hak etmedi."

Hiçbir şeyden haberim yok muydu? Babamın yaptığına inanmak istemiyordum.

"Kızın, katran karası kalpli Akif Üstün'ün cehenneminde cayır cayır yanar inşallah." En son sözü söyleyen ablası Beril olmuştu. "Kör ve sakat kalmasına sebep olduğu kız kardeşimin ahı öbür dünyada da o adamın yakasını bırakmayacak. Haydi gidelim, bizim burada bir işimiz kalmadı artık."

Ölmüş olsaydım, o denizin dibine gerçekten gömülmüş olsaydım aileme yaptıkları zulmü göremeyecektim. İyi çalışılmış bir kurgudan ibaret değildi. Onlara kim ne anlattı bilmiyordum, bildiğim tek şey gerçek olmadığıydı. Halamın ağzından duymadan inanmayacaktım. Zeynep, halama sarılıp ağlarken Yeşim abla, "Bu kadar acımasız olamazsınız!" diye bağırdı arkalarından. "Hare Güz'ümün hiçbir suçu yoktu."

"Teşekkür ederim," diyebildim yalnızca. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim." Bilal'in bir eli belime kaydı, beni yavaşça kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Günlerin ağırlığı üzerime çökerken bir pencerenin ardında, hiç tanımadığım birine sıkıca sarıldım.

"Abinim ben artık senin," dedi puslu bir ses tonuyla. "Minik kardeşimsin sen benim."

Gözlerim pencerenin ardındaki çaresizliğe takılırken tek yapabildiğim ona sarılmaya devam etmek ve kötü biri olmadığına inanmaya çalışmaktı.

"Beni öldürmeden diri diri yaktığın bu cehennemde," diye fısıldadım dudaklarım yukarı doğru acı dolu bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Sen de yanacaksın, ben yakacağım."

II
KIRLANGIÇ CESEDİ

Kaldık Böyle, *Yarına Kalır Mı Aşk*

Kaldırımda ezilmiş kırlangıç cesedi.

Buğulu gözlerle izlediğim kırlangıç; şimdi her gün başım eğik yürüdüğüm kaldırım taşındaydı, kaldırım taşı kana bulanmıştı. Kırlangıcın son dileği babasına kavuşmaktı; annesi onu doğduğu gün bir ağacın tepesinde bırakıp gitmişti, annesine kavuşmayı nasıl isteyebilirdi ki?

Ama ölmüştü. İstese bile çok geç olmuştu. Kırlangıcın cesedini taşıdığım kalbim bir daha o kaldırımda soluklanamazdı. İnsan; öldürdüğü, bir de yetmeyip avuçlarıyla kalbinin içinde ezdiği kimsenin mezarında soluklanamazdı. Öldüğüm kaldırım taşında ailem vardı ve avuçlarında son nefesini bırakmış bir kırlangıcı tutuyorlardı.

Kıraslanlar gittiğinden beri konağın avlusunda ölüm sessizliği hâkimdi. Bakışlarımı duvardan ayırdım, kollarının arasından usulca çıktım. "Birazdan bu kapıdan çıkacağım, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bile bile ineceğim o merdivenlerden."

"Yanındayız," diye mırıldandı Bilal. "Düştüğün an tutacağım."

İfadesiz bakışlarımı yüzünde gezdirdim; ne diyeceğimi bilmiyordum, köşeye sıkışmıştım. Birkaç saniye bekledikten sonra salon kapısından nemli gözlerle çıktım, koridorda yürüdüğüm zaman dilimi o kadar ağırdı ki birbirini takip eden gözyaşlarımı silmeye bile gücüm yoktu.

"Kokusuna hasret kaldığım, nasıl kıydılar sana." Halamın acı dolu yakarışlarını duyduğumda Ürgüp'ün başımıza yıkıldığını hissettim, attığım her adımda yerle bir oluyordum. "Ben abime gidip nasıl diyeceğim Yeşim, nasıl diyeceğim kızına sahip çıkamadığımı."

"Demeyeceksin," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışıyordum ama bu öyle zordu ki. Sesimi duyan herkesin bakışları beni bulurken daha fazla ayakta duramayacağımı düşünüyordum ki son basamakta Bilal Kavzoğlu kolumdan kavradı ve düşmeme engel oldu.

"Hare Güz!" dedi hepsi bir ağızdan şaşkınlıkla. "Yaşıyorsun..."

Dudaklarım yukarı doğru alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buna yaşamak denirse," diye karşılık verdim. Zeynep avuçlarının arasındaki gelinliği bıraktı, sarsak adımlarla bana doğru geldi ve sarıldı.

"Gerçeksin, Allah'ım sana şükürler olsun! Yaşıyorsun."

"Güz'üm... Çok şükür, yaşıyorsun, kızım, canımın içi, yaşıyorsun."

Gücümü Zeynep'ten alarak, dizlerinin üzerine çöken halamın yanına ilerledim, ben de onun gibi dizlerimin üzerine çöktüm. Avuçlarını yanağıma yasladı, usulca sevdi. "Nasıl?" diye sordu zorlukla yutkunurken. "Duydun mu her şeyi? Yalan mı söylediler?"

"Duydum, anlattıkları her şey gerçek." Dudaklarım titriyordu. "Karşında oluşum kadar gerçek hem de."

"Sana nasıl kıydılar?" diye sordu titrek bir sesle. Alnıma dağılmış kâkülleri düzeltti, gözyaşlarımı sildi. Bu sırada enişte konağın kapısından içeriye girdi, "Olanlar doğru mu?" diye sordu gözleri kısa süre içinde beni bulduğunda, "Nasıl? Ne oluyor burada?" diye konuşmaya devam etti.

Halam dakikalar önce olup biteni anlattı; enişte olup biteni dinlerken bir yandan sabır diyor, bir yandan da sakin kalmaya çalışıyordu. "Sözleşmeyi az önce feshettiler," dedi gergin bir sesle. "Ne olduğunu anlayamadım; Osman aradı, karın sana her şeyi anlatacak dedi. Sözleşmeyi feshettikleri yetmiyormuş gibi Çetin Destanoğlu'nun son ihaleyi almasına da yardım etmişler, işler çıkmaza girdi. Hare Güz, ne oldu, kızım?"

Denizde yaşadıklarımı, Bilal'i, yaşanan her şeyi sakince anlattım ama... *On sekiz yaşındayken babamın tabutunun önünde ağlarken görmüş beni. İlk önce amacı babamdan intikam almakmış, çok detay vermedi bu konuyla alakalı... Sadece babamın annesini öldürdüğünü, kız kardeşini de sakat ve kör bıraktığını söyledi. Babam kazada öldürmüş annesini. Bir trafik polisinden bahsetti, bütün delilleri yok etmiş, olayın üstünü kapatmış* derken ne yaparsam yapayım sesimin titremesine engel olamadım.

"Seni en büyük korkundan nasıl vurmaya çalışır?" diye konuştu azap dolu bir sesle. "Güzel kızım, sana ne yaptı? Özür dilerim, engel olamadım, kurtaramadım... Bilemedim..." Yorgun bakışları önce Mahur'un, sonra da Bilal'in bedeninde gezindi. "Hare Güz'ü siz mi kurtardınız?"

"Ben kurtardım," diye karşılık verdi Bilal. "Bilal Kavzoğlu."

"Allah sizden bin kez razı olsun..."

Dizlerimin üzerinde doğruldum, ayağa kalktım ve sorgu dolu gözlerle halama baktım. Sertçe yutkundum. "Babam mı öldürdü?" diye sordum. Derin bir sessizlik aramıza yayılırken dudaklarımın arasında kırılan sözcükleri yutmaya çalıştım. "Akif Selim'in annesini babam mı öldürdü? Kız kardeşini o hâle babam mı getirdi?"

Kimseden ses çıkmayınca sözlerimi bir kez daha yineledim. "Akif Selim'in annesini babam mı öldürdü? Kız kardeşini o hâle babam mı getirdi? Hala, artık saklayamazsın! Saklayamazsınız! Ben ölüyordum! Sakladıklarınız sonum oluyordu!"

"Annen yaptı," dedi tereddüt bile etmeden, daha fazla saklamaya gerek yokmuş gibi bakmaya devam ediyordu. "Konunun babanla ilgilisi yok."

"Ne? Annem mi?" Afallamıştım.

"Annen gittiği gün kapının önündeki arabalardan birini almıştı. O yaptı. Baban suçu örtbas etti sadece. Akif Selim'e ya da ailesine kim ne söyledi bilmiyorum ama baban yapmadı."

"Hayır!" dedim başımı iki yana sallarken. "O kadın da yapmamıştır!" Zeynep elimi tutup beni sakinleştirmeye çalışırken, "O kadın sadece benim çocukluğumu aldı elimden! Akif Selim'e dokunmamıştır," diye konuşmaya devam ettim.

"Ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu kederli gözlerle bana bakmaya devam ederken. "Seni bu ateşin içinde nasıl yaşatacağım?"

"Hala, doğru değil de, ne olursun... Bir yanlışlık var, o kadın yapmadı de. Sadece sana kıydı, masum iki çocuğa değil de. Sadece seni ve babanı yaktı, başkasının yüreğini parçalamadı de." Söylediklerimi yalanlayacak hiçbir şey söylemedi, yanıma geldi ve kollarını boynuma dolayarak sarıldı. Bir kez bile görmediğim kadının bana bıraktığı geçmişle karşı karşıyaydım. Adını bile bilmediğim bir kadının yıllar önce işlediği günahının bedelini en ağır şekilde ödüyordum, ödemeye de devam edecektim.

İnanmak istemiyordum. İçimdeki inanç, son duyduklarımdan sonra kalbimde kırılan yaralayıcı bir umut hâline gelmişti... "Beni mahvetti, Akif Selim'i mahvetti, Mehveş'i mahvetti! Hiç mahvolmamışım gibi bir de Akif Selim mahvetti beni. Duysana beni, lanet olası kadın! Duy beni! Hangi anne evladına yapar bunu? Hangi anne iki masum çocuğu öksüz bırakır! Sen bıraktın beni, başkasının evladından ne istedin peki? Yıllardır bu duvarlara anlattım ben acılarımı!" Halamdan uzaklaştım, hızla yürüdüm, avucumu taş duvara geçirdim. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da titriyordum. "Babamla zorla evlendin, bu yüzden sevemedin onu, benim ne günahım vardı! El kadar bebektim, benim ne günahım vardı?"

Bakışlarım Bilal'e döndü. Bedeni kaskatı kesilmişti. Mahur bir elini tutmuş, öfkesini kontrol etmesi için destekliyor gibi duruyordu. Avludaki herkesin gözünün içine tek tek bakarken beni bitiren her şeyin onlara da sıçradığının farkındaydım. "Şimdi söylesene, anne... Duvarlara konuşmaktan çok yoruldum. Bu duvarlar sana ağladığım gecelerin tek şahidi. Beni duy, beni duy artık! Söylesene, ben böyle nasıl yaşayacağım?"

Keşke ölseydim, diye fısıldadım. *Keşke ölseydim de bunları duymasaydım, bilmeseydim.*

"Söylesene, ben nasıl dayanacağım?" Konağın kapısının önünde bekleyen Salih'e ani bir hareketle döndüm. İki elimi yere koydum, ellerimden güç alıp ayağa kalkarken, "Çakmağını ver!" diye bağırdım. "Ver şu çakmağı!"

Pantolonunun cebinden çıkardığı *zippo*yu verdi; bir an bile düşünmedim, arka bahçeye doğru koştum ve elimde kırmızı bir bidonla geri döndüm. Her-

kes delirdiğimi düşünüyordu, ben de öyle düşünmelerini istiyordum çünkü gerçek buydu.

Delirmiştim.

Gelinliğin etek kısmı o gecenin tüm tozunu üzerinde taşıyordu. Bir gün anne olmaya cesaret edebilseydim bu gelinliği kızım için saklayacaktım. "Bütün hayallerimi mahvettin," dedim kırmızı bidondaki mazotu gelinliğin üzerine dökerken. "İdama götürülene bile sorarlar son arzun ne diye, sen beni dinlemedin, anlatmadın. Dünyanın en alçak insanları bile affedilir bir gün ama sen affedilmezsin."

Dudaklarımın arasından omuzlarımı sarsacak kadar güçlü bir kahkaha döküldü. Parmaklarımın arasındaki *zippo* yavaşça kaydı, gelinliğin üzerine düştü; ağırlık bir ateş gibi kalbimin üzerine serilirken yaptığım tek şey, yanan gelinliği yaşlı gözlerle izlemekti. Ona ilk defa gülüp ilk defa sarıldığım anılarla birlikte onu sevdiğimi anladığım günün anısını da alevlerin içinde yitirdiğimi hissediyordum.

"İnsan yaşarken de ölebilirmiş, ekmeğe muhtaç bir kız çocuğuna her gün ekmek götürüp kendini alıştırdıktan sonra yaptığın iyiliklerin karşılığında canını isteyebilirmişsin. Geçmişe ait korkularımı silerken en büyük korkum hâline gelebilirmişsin. Elin titremedi, kalbin titremedi; sözlerin kalbime, ben de buraya saplandım. Sen bana nasıl, nasıl..."

En ufak detayına kadar düşünüp planladığım gelinliğim, evlendiğimiz geceyi silebilmek için gözlerimin önünde yanıyordu. Birlikte yürüdüğümüz yolları, birlikte yediğimiz simitleri, birlikte içtiğimiz kahveleri de beraberinde götürüyordu.

Hem ona hem de Galata'ya çıkan sokaktaydık. Bu gece çok gök gürültüsü var, Hare Güz, gitmesen olmaz mı diye sormuştun. Öyle masumdun ki kıyamamıştım sana. Evlenme teklifi ettikten sonra beraber parka gitmiştik, beni göğe uçururcasına sallamıştın, o anılar da yanıyor şimdi. *Anılar, üzerinde yürüdüğüm dikenli yol; kalbim bir mezarlık, cevap ver, ne olur... Gözlerindeki kara delik, neden bir tek beni yuttu?*

Sen de yanacaksın, gök gürültüsü her gece kalbinde başlayıp gözlerinin karanlığında bitecek ve hiçbir zaman aydınlığa kavuşamayacaksın.

İzin vermeyeceğim.

Avluda kopan kıyametin üzerinden yaklaşık bir saat geçmişti. Aklımı yitirecekmiş gibi hissediyordum. Babam gerçekten de yaşanan olayı örtbas ettiği için mi suçu üstüne kalmıştı? Akif Selim, babamın yaptığından o kadar emindi ki bu gerçeği öğrendiğinde ne yapacağını kestiremiyordum.

Yıllardır kalbini kin, gözlerini öfkeyle dolduran adam bunu öğrendiğinde neler yapabilirdi?

Başımı iki elimin arasına aldım, bu sırada bir kapı açılıp sertçe kapandı. "Sizi de mi uyku tutmadı?" diye sordum kırık bir sesle. "Birazdan akşam yemeği masası kurulur, hiçbir şey olmamış gibi oturulur."

"Siz?" diye sordu tuhaf bir sesle, tek kaşı sorguyla havalanırken. "Bana sadece Bilal de."

"Ben..."

"Lütfen."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Baban yapmamış. Bu seni rahatlattı mı?"

"Rahatlatmadı," diye karşılık verirken kısık gözlerle ona bakmaya devam ediyordum. "Biliyor musun, o kadını hiç tanımıyorum ama tanımasam bile inanmadım. Konduramadım. Sadece... Eğer babam yapmış olsaydı bu beni öldürebilecek son darbe olurdu, yaşayamazdım. Bu söylediğim mecazi değil, gerçekten devam edemezdim yaşamaya."

"Akif Selim'e bunu söyleyecek misin?" diye sordu, aklımdaki plandan habersizdi. Sessiz kaldım.

"Babanı her şeyden çok seviyorsun, değil mi? Onun bir karıncayı incitmiş olabileceğine dahi inanmıyorsun."

"İmkânsız," dedim bütün ihtimalleri kendi içimde çürüterek. "Ürgüp'teki herkes babamın merhametini bilir. O kimseye yanlış yapmaz, kendisine de yanlış yapılmasını affetmezdi. Halam bana asla yalan söylemez, annem olacak kadın herkesin hayatını mahvetti ve ardında bıraktığı enkazı umursamadan gitti. Bildiğim ve inandığım tek gerçek bu."

"Mahur'a bakayım." Sesi de bakışları gibi tuhaftı.

Bilal gittikten sonra Yeşim abladan aldığım telefonu cebimden çıkardım. Arka bahçenin balkonuna doğru yürümeye başladım; aradığım numara yurt dışına kayıtlıydı, profili bile yoktu, uzun zamandır da böyleydi. Çağatay ağabeyimin sesini duymayalı o kadar uzun zaman oluyordu ki sesini duyduğumda afallamaktan korktum.

Bir kez, iki kez, hatta üç kez çaldı ama kimse açmadı; telefonun ekranı tamamen kararda. Gri renkli, geniş ve uzun sedire bedenimi bırakırken elimdeki telefonu daha çok sıktım ve ağlamamak için dişlerimi kenetledim.

Çok değil, sadece beş gün önce yine bu sedirin üzerindeydim ve sevdiğim adamı görme arzusuyla yanıp kavruluyordum. Hoş, hâlâ yanıp kavruluyordum ama onu görmek için değil, bana yaşattığı acıyla onu da mahvetmek istediğim içindi.

Telefonu sedirin üzerinde bıraktım, koşar adımlarla arka bahçeye indim. Herkesin beni yarım saat sonra yemeğe çağıracağını biliyordum, odamda olduğumu sanacaklardı ama ben o odaya adım bile atamamıştım ki.

"Beni mahvettin, ben de seni mahvedeceğim!" diye bağırdım. Bu üst üste geçirdiğim kaçıncı krizdi bilmiyordum. Her kriz ardı ardına yaşanıyor, biri

diğerini tetikliyordu. "Bu gülleri bile benden daha çok sevdin, değil mi?" diye fısıldadım. "Bu güllere bile benden daha çok merhamet gösterdin, değil mi?"

Hiç düşünmedim. Aylar önce sırf gözümü boyamak için getirdiği gülleri avuçlarımın içinde parçalara ayırdım. Pembe ve kırmızı güllerin yaprakları yere düşerken bir elim küçük çam ağacını buldu. Arka bahçenin kapısından başlayarak aylardır emek verdiğim her şeyi paramparça ettim. Konağın arka avlusu savaş alanıydı; toprakları da dâhil bütün saksılar, çiçekler ve bitkiler her yana savrulmuştu. Sağlam hiçbir şey bırakmamıştım.

Bu geceleri nasıl bitireceğim; bitirdim diyelim, bana tekrar zarar verebilecekler mi diye korkarak yaşamaya nasıl devam edeceğim?

"Hare Güz," dedi halam titrek bir sesle. Arka bahçenin balkonunda kederli gözlerle bana bakıyordu.

"Hala, bir çare bul," diye yalvardım. "Halacığım, ne olursun, bir çare bul."

Halamın arkasında Zeynep ve Bilal de göründü. Zeynep sessizce ağlarken gözlerim Bilal'in dağılmış yüz hatlarında gezindi. "Sen demedin mi kardeşimsin diye? Abiler, kardeşlerinin canı yansın ister mi? Çağatay ağabeyim yok, artık olmayacağım der gibi yanıtsız bıraktı telefonlarımı, ne olursun söyle ona... Dönsün, gelsin."

Bu seferki krizim hastanedeki gibiydi. Beynim uyuşmuştu, bacaklarım titriyordu, ellerim ise tutunacak bir yer arıyordu. Bilal, dizlerimin üzerine yığılacağımı anladığı an hızlıca merdivenlerden indi ve bana doğru geldi.

"İnsan sevdiğini öldürür mü?" diye sordum. "Sen Mahur'u öldürür müydün?"

"Hare Güz," dedi, sesi endişeliydi. "İyi değilsin."

"Kriz geldi," diye fısıldadım, sözcükler dudaklarımın arasında kaybolurken gözlerim kararmıştı. "İnsanın senin gibi abisi olsaydı düşer miydi hiç bu hâllere? Korurdun sen beni. Her şeyden korurdun. Kimse beni ondan korumadı, herkes onu iyi biri sandı, sen abim olsaydın hissederdin onun kötü biri olduğunu. Hissetmez miydin?"

Ne söylediğimi bilmiyordum, bir eli bacaklarımı kavrarken diğer eli belime kaydı ve titreyen bedenimi yerden kaldırdı. "Çağatay abim gitmeseydi başımıza bunlar gelmezdi. Telefonlarımı bile açmadı. Biz artık gerçekten yokuz hayatında."

Ağlamaya devam ederken, "Odama gitmek istemiyorum," dedim. "Gitmeyeceğim o odaya."

"Beni takip edin, lütfen," dedi halam Bilal'e bakarken. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, Bilal'in adım attıkça bükülen dizlerinin hareketlerini hissetmesem merdivenlerden çıktığımızı bile anlayamazdım.

Bilal uyanık olduğuma ve ayakta durabileceğime emin olduktan sonra beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Sımsıkı yumduğum gözlerimi açmak iste-

medim.

"Gözlerini aç," dedi halam. "Kaybedecek neyin kaldı, Hare Güz?"

Açmak istemediğim gözlerimden dökülen gözyaşları her şeyi unutmak istiyordu. Bu hissi yutamıyordum.

"Geçmişi bir milim bile yerinden oynatamayız, kabullenmekten başka çaren yok."

"Neyi kabulleneceğim!" diye bağırdım. "Hayatımı mahvettiler, neyi kabulleneceğim?"

"Bu şekilde devam edemezsin," dedi Bilal. "Önüne gelen her şeyi parçalarken kendini de yok etmeye adım adım yaklaşıyorsun."

"Ne hissettiğimi anlayamazsınız," dedim sert bir ses tonuyla. "Beni anlayabilmeniz için aynı durumlarda, aynı şartlarda olmamız gerekir."

"Gözlerini aç," dedi halam tekrardan.

Gözlerimi yavaşça açtım. Güneş batmak üzereydi; konağın terasındaydık, sırtımı taştan tırabzanlara yaslamıştım.

"İnsan kendi tabutunu sırtlayabilirmiş," diye fısıldadım gözyaşlarımı elimin tersiyle nazikçe silerken. "Bu dünyaya kendi tabutumu sırtlamaya gelmişim ben de."

Halam saçlarımı okşamak için bir adım attığında bana dokunmasını istemediğim için birkaç adım geri gittim.

Kimsenin bana dokunmasını, sarılmasını istemiyordum. Sevgi bu dünyada insanı güçlendirirken zayıflatırdı ve ben artık insanı güçsüzleştiren güçlü bir sevgi istemiyordum.

"Ürgüp'teki herkes dâhil," dedi Bilal. "Özellikle de Akif Selim ve ailesi... Öldüğünü sansın."

İntikam için ölmüş olmam, göğsünde on beş yıldır taşıdığı hastalıklı ruhu yok edebilir miydi?

Kadere veryansın, Akif Selim Kıraslan.

O ev sular altında kaldı, içindeydim.

O ev ikimizin de felaketi oldu, içindeydin.

III
ACI VEREN HATIRALAR

Perdenin Ardındakiler, *Yağmurlar*

İnsan, hatırladığı anılar ne kadar acı verirse versin, mutlu olmak istediğinde kalbini o anılara çevirir, düştüğü yerden kalkar ve onlara tutunmaya çalışırdı. Kahkaha atarak başladığı cümlelerde, ağlayarak bitirdiği gecelerde bile kimin yanındayken mutlu hissediyorsa hep o anı anar, o anda kalmak isterdi.

Buna iliklerime kadar hissettiğim nefret duygusu da dâhil miydi? İnsan, mutlu olduğu anları nasıl olurdu da nefret dolu bir hisle kalbinde yaşatabilirdi? Yüreğim nefes alamıyormuş gibi sıkışırken içimdeki nefret duygusu hep böyle kalacak mıydı? Günler zamanı avuçlarında eritirken nefretim de günden güne azalacak mıydı? O nefret kalbimin içinde eriyip kaybolacak mıydı?

İnsan iki duyguyu da aynı anda hissedebilirmiş. Nefret duygusu etrafımı sararken kapının arkasına saklanıp, dizlerimi kendime doğru çektiğim ve küçük bir kız çocuğu gibi içim çıkana kadar ağladığım ama ailemle oturduğum yemek sofrasında hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye çalıştığım günlerden birindeymişim gibi hissediyordum. Kalbime attığı pençe izlerini görebiliyordum, çok kanıyor ve çok acıyordu. Bu duyguların yanında bana çok yabancı bir his daha vardı, o his *için nasıl yanıyorsa, o da öyle yansın* diye fısıldıyordu.

İntikam almak kalbimde çarpan bir histi; bana yaşattığı acı onu da içine alsın ve yanmanın da, yakmanın da ben tarafından da mümkün olduğunu görsün istiyordum.

O sabahlara varamasın, varamadığı yol içinde büyüsün istiyordum.

Kapıyı kapattığı an kalbi nefret ede ede özlemeyi, nefret ede ede sevmeyi hiç varamadığı sabahların gecesine anlatsın ama yine de çare bulamasın istiyordum. Hiç tanımadığı insanlara çare bulun diye yalvarmasını, bir adım yol bile gidememesinin ağırlığıyla kalakalmasını istiyordum.

"Babamın ölümünden sonra öylesine yaşadım. Gökyüzüne baktım, umut aradım; gökyüzüne ağladım, nefes bulamadım. Başımı her gece odamın penceresinden izlediğim yıldızlara çevirir, gerçekleşmesine umut bağlamadığım dilekler dilerdim. Çok uzun zaman sonra ilk kez yağan karı görmeyi istedim. Hiçbir şeyi istemediğim kadar. Bir dilek diledim, yaşadığımı hissetmek istiyorum dedim. Zeynep'le bizim totemimizdi, Ürgüp'e yağan karı ikimiz arasında ilk kim görürse dilek hakkı onun olacak ve dileği gerçek olacaktı. Oldu da..."

Konuşmaya başladığım andan beri titreyen sesim bir cam gibi kırıldı ve sözcüklerde kesik açtı.

"Ya da olduğunu sandım. Artık başımı gökyüzüne çeviremem, karın yağışını görmeyi yine aynı delice istekle bekleyemem. Dediği gibi, hayat bizi bilmediğimiz yerlere savurdu ve gökyüzümdeki dilek yıldızlarını tek tek aldı. Şimdi sen gelmiş bana diyorsun ki ölmüşken yaşa, yaşarken ölmüş gibi davran." Cümlelerim alt satıra tutunamadı, mürekkeple beraber dağıldı. "Bu seçenekler neden hep çok zor? Neden en zor seçimi yapmak zorunda bırakılıyorum?"

Halam, Bilal'in teklifini ve üstüne konuşup durduğumuz planı ne reddetmiş ne de kabul etmişti. İnsan giyeceği kıyafeti ya da yiyeceği yemeğin menüsünü seçmeliydi. Hayatının daha az ya da daha fazla mahvolacağı bir seçimi yapmamalıydı. Yapmak zorunda bırakılmamalıydı.

"Durmayacaklar," dedi Bilal durgun bir sesle. "Anlasana, Hare Güz. Seni en güçlü darbeyle öldüremedi, yaşadığını öğrendiği an çok daha ağırlarını yaşatacak. Üstelik sadece Akif Selim'le değil, ailesiyle de karşı karşıya kalacaksın. Kalbini yaralanan geyiğin kokusunu almış aslan gibi kalpsiz birine av mı etmek istiyorsun?"

"Kalıp savaşmak istiyorum!" diye yükseldim. "Beni bitiren gözlerin içine baka baka onu da tüketmek istiyorum. Tüketmek, nefessiz bırakmak..."

"Aşk, merhamet ve nefret arasındaki üçgende çok ince bir çizgi vardır," dedi Bilal. "Merhamet duyduğun insana bir şey olsun istemezsin; onu korur, kollarsın. Aşk ise çok tehlikelidir, zehir gibi. Tutulmadığını sanırsın ama itiraf etmeye çalıştığın süre öyle sancılı, öyle yaralıdır ki. Kabul edemezsin, içinde binlerce kez yalanlarsın fakat aslında olan nedir, biliyor musun? Merhamet duygusuna yenildiğini sanırken içinde sonu gelmeyen bir yıkım büyütürsün. Yalanladığın her anda o yıkıma daha çok yaklaşırsın. Her duygunun aşırısı, zıddına dönüşür. Aşkın fazlası nefrete, nefretin fazlası aşka."

Hangi çizgide olduğumu bilmiyordum. Hangi duygunun fazlasındaydım, hangi duygu beni yakarken onun buz kesmesine sebep olmuştu?

"Nefret ede ede... Bir gün uyanacaksın, her şey geçmiş gibi gelecek; bir gün uyanacaksın, hiçbir şey geçmemiş gibi, sanki hep yanında durmuş da en zayıf anını kollayıp seni yerle bir edecekmiş gibi hissedeceksin. Bir gece hiç uyumamış gibi uyuyacaksın, bir gece gözünden uyku damlası bile akmayacak."

"Peki ya sonra?" diye sordum. "Sonra ne olacak? Her şey bittiğinde, her şey gerçekten bittiğinde ne olacak?"

"Her şey geçecek, çiçeğim."

"Ya geçmezse?"

"Vazgeçmeyeceksin. O adama karşı hissettiğin ne varsa tüketene kadar vazgeçmeyeceksin."

"Kalbim hâlâ öyle sıcak, öyle yanıyor ki... Onun yüzüne her baktığımda beni o denizin içinde ölüme terk ettiği günü hatırlayacağım. Ona karşı hissettiğim, artık tiksinç bir duygudan ibaret olan tüm bu hisler ağır geliyor, taşıyamıyorum."

Bir elimi aldı, yavaşça kavradı, atmaya devam eden ama mezardaki bir insanınkiyle aynı gördüğüm kalbime götürdü. "İnsanın kalbi ekmeğidir," dedi. "Bu dünyada yiyecek bir parça ekmeğin daha var." *Ölmedin, diyordu. Kurtuldun, çünkü bu dünyada alacağın nefes vardı.*

Birkaç dakika sessiz kaldı. Avucumdaki elini çektikten sonra pantolon ceplerine sakladı ve başını omzuna doğru yatırıp bana baktı.

"Yemeğe gel," dedi, yemek yemeyi istemeyeceğimi bilirmiş gibi bir şey söylememe izin vermeden konuşmaya devam etti. "Öyle bir şey olmaz, Hare Güz. Hiç olmaz."

Gülümsemek istedim ama yüzümde bir mimik bile oynamadı. Yediğim serumlarla ayakta duruyor olmamın yanı sıra içtiğim su bile bir yumru gibi boğazıma oturuyordu, bu hâldeyken nasıl bir şeyler yiyecektim?

Güçsüz adımlarla terasın merdivenlerinden indim. Gözlerim babaannemin odasını bulunca birkaç adım uzaklaştım, o odaya girecek gücü kendimde bulamıyordum. Salona girdiğimde herkesin durgun olduğunu fark ettim. Konuşmuyor olmalarının yanı sıra önlerine dizilen yemeklere de dokunmamışlardı. Yeşim ablanın bize bakarken ne olursa olsun gülümseyen yüzünde bile mimik oynamıyordu.

"Yeşim abla; Salih'i, Fevzi ağabeyi ve konakta yaşadığımı bilen kaç kişi varsa buraya çağırır mısın?" diye sordum.

Halam ve Bilal neye karar verdiğimi anlamışlardı. Yaklaşık on dakika içinde Fevzi ağabey, Salih ve konağın diğer çalışanları gelmişti.

"Her şeyi gördünüz, duydunuz ve biliyorsunuz. Çok zor olsa da bir karar verdim. Böyle devam edemem. Eğer buradan gitmezsem yaşayamayacağım, eğer gitmezsem her şey çok daha kötü olacak. Televizyonda adını gördüğümüz ve birkaç gün sonra unutulan o kadınlar gibi olacağım. Gücümü toparlamaya çalışırken bir darbe daha alacağım, belki de ailemden birini kaybedeceğim. Eniştemin işlerindeki durum ortada, sözleşmeyi feshettiler. Olayı mahkemeye taşıdım, anlattım diyelim... Bilal'in de dediği gibi ona iftira attığımı söyleyecekler, belki de raporları değiştirecekler. Günümüzde bu tip olaylarda siyasi gücü olan herkesin güçsüzü ezdiğini biliyorsunuz; hepimiz gördük, duyduk." Sertçe yutkundum. "Herkese öldüğümü söyleyeceksiniz."

Bilal ve halam haricindeki herkesin gözleri şaşkınlıkla beni buldu.

"Beni öldürmek isteyen o adamın yeniden öldürmeye çalışmayacağına emin olamam, değil mi? Peşimi bırakmayacak. Evimden, belki de Ürgüp'ten yıllarca ayrı kalmama neden olacak bir kararın ortasındayım, nereye gideceğimi bilmeden yürüyorum. Bilal, Adana'da kaldığım hastanenin başhekimine kadar herkesi tanıyor. Birinin beni bulduğunu, hastanenin önüne bıraktığını söyleyecekler. Boş bir tabut ayarlayacağız."

Babamın tabutunun koyulduğu yere bir gün benimki de koyulacaktı, biliyordum ama böyle olacağını tahmin etmemiştim. Birkaç saniyeliğine soluklandım. "Evin arka bahçesinden ön bahçesine doğru gelen cenaze arabasında boş bir tabut olacak, herkes bahçedeyken Bilal o tabutu bahçe malzemelerinin oraya koyacak. Bu sırada, ben ayarladığımız diğer tabuta gireceğim. Herkesin gözlerinin önünde yüzümü açacaksınız, ağlayacaksınız, gerçekten ölmüşüm gibi davranacaksınız."

Duvara bakarak konuşuyordum. Hisleri alınmış biri gibi aklımın süzgecine takılıp kalan kelimeleri seçiyor ve söylemem gerekenler bir robot gibi dudaklarımdan dökülüyordu. Ayakta duramayacağımı anlayınca koltuğa oturup titreyen bacaklarımın üstüne ellerimi koydum, ağır ağır yutkundum ve konuşmaya devam ettim.

"Tabutu kaldıracak, arka bahçeye getireceksiniz. O esnada Bilal üzerini değiştirip arabaya geçecek. Herkes bizim arkamızdan geliyorken bizi takip eden enişte, arabasını geçmelerine izin vermeyecek bir şekilde önlerine kıracak ve arabasının bozulduğunu söyleyecek. Arkamızdan gelmek isteyenler elbette olacak ama o sırada halam fenalaşmış gibi yapacak. Cenaze arabası üst sokağa girdikten sonra tabuttan çıkacağım, benim yerime kefene bir manken sarılacak ve Bilal mankenin olduğu tabutu mezarlığa getirecek."

Bilal lafı ağzımdan aldı.

"Kefene sarılıp tabuta koyulmuş cansız mankeni, cenaze aracının içine koyulmuş bir şekilde göndereceğiz. Tabutu taşıyıp cesedi mezara koyanlar Salih, Fevzi ve enişten olacak. Böylece kimse onun gerçek olmadığını anlamayacak. Onlar cenazeyi gömerlerken ben arabayla konağa, Hare Güz'ün yanına döneceğim."

"Herkesi öldüğüme inandıracağız. Nasıl öldüğümü sorduklarında ise hiçbir şey demeyeceksiniz. Hiç kimseye hiçbir şey anlatmayacaksınız."

Oturduğum yerden kalktım, cebimdeki telefonu aldım ve Zeynep'e uzattım.

"Çağatay abime öldüğüme dair bir mesaj atacaksın. Yarın ikindi namazında gömüleceğimi yaz, son kez görmeyecek misin diye sor."

Saate baktım. Hangi şehirde olduğunu bilmiyordum, belki de cenazeme yetişemeyecekti ama önemli olan zaten yetişmesi değil, yanımıza dönmesiydi.

Telefonu eline alıp uzun tırnaklarını klavyenin üzerinde gezdirdi. "Özel jet bulur, yine gelir," diye mırıldandım. "Ölüm haricinde hiçbir kuvvet onu buraya döndüremez."

Göğüs kafesimde titrek titrek nefes alan kırlangıç, dünyayı dolaşıp binlerce kişiyi dinlemişti ama gözden çıkarılamayan gerçeği kanatlarının arasında sırtlayıp bana getirmek zorunda kalmıştı. O gerçeği yakmadım, yıkmadım; o gerçekle bazen yana yana, bazen de susa susa ve en çok da yaşarken ölmek zorunda kalan Hare Güz Üstün için kabullendim.

Ama yenilmedim.

Yemek masasında her zaman oturduğum yere oturdum. Yarından sonra çok uzun bir süre burada olamayacağım gerçeği beni köşede bir yerde yakalarsa sabaha kadar ağlatacaktı, biliyordum.

Yeşim ablanın yaptığı salatayı, İzmir köfteyi ve mısırlı pilavı yemeye başladım. Herkes sessizce yemeğini yemiş, kahvelerini içmişti. Gözlerim parmağımdaki alyansa kaydı. Bir tabutun içinde, önümde bir fotoğraf parçasıyla duracağım aklıma geldiğinde *ya gerçekten ölmüş olsaydım,* diye düşünmekten geri duramadım. *Kader benden değil, ondan yana olsaydı ve o denize ruhumun çakıldığı gibi bedenim de çakılsaydı? Sevgili Kırlangıç, sen en çok bana yarasın. Bu yangının izi iyileşince, söylesene bana, buradan sağ kurtulunca nasıl devam edeceğim?*

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Avuç içimde hissettiğim sızı yüzünden ağır ağır yutkundum, saniyeler sonra yüz hatlarıma dağılan şaşkınlıkla kanayan avucuma baktım. Yanımda oturan Mahur telaşla ayağa kalkıp masanın üstünde duran peçeteyi aldı. Bardağı çok sıktığım için avucumun içinde parçalara ayrılmıştı. Mahur elime batan küçük cam parçalarını temizlerken boş bir ifadeyle yaptığı hareketleri izledim, beyaz masa örtüsüne art arda akan kanı peçeteyle durdurmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra Zeynep yanıma geldi. Bakışlarım getirdiği tentürdiyot ve sargı bezine değdiğinde, "Ne oldu bana?" diye sordum, ses tonum da bakışlarım gibi şaşkındı. "Elimi bu hâle ben mi getirdim?"

Bilal yanıma geldiğinde konuşmaya devam ettim. "Avucum acıyor," diye fısıldadım, gözlerimden damlayan sıcak gözyaşı çeneme kadar aktı. "Ama kalbim çok daha fazla acıyor."

"Geçecek," dedi titreyen elimi kavrayarak. Gözlerimi usulca yumdum ama *onun* kokusu burnuma dolduğunda usulca yumduğum gözlerimi korkuyla araladım.

Akif Selim gece karası gözleriyle karşımdaydı. Bana bakıyordu. Gözleri kan çanağıydı, ıslak beyaz gömleği ve krem rengi şortuylaydı. "Neredesin?" dedi ıstırap dolu bir sesle. "Ne olursun söyle, neredeysen gelip alayım seni.

Yaşıyor musun, yaşamıyor musun, bilmek istiyorum."

Gözlerimi onu görmemek için sıkıca yumdum ama sesi kulaklarımın içinde yankılanmaya başladı.

"Gelemezsin," dedim ağlamaklı bir sesle. Gözlerimi açtım, hâlâ karşımdaydı. "Beni içine attığın bu cehennemden kurtaramazsın, artık sen bile yapamazsın bunu."

Bir adım attı, korkuyla bağırdım: "Git, git! Dokunma bana! Korkuyorum, dokunma!"

"Hare Güz," dedi ama ses Akif Selim'e değil, Bilal'e aitti. Başımı çevirdiğimde Bilal'in endişeli bakışlarını gördüm ve titrek bir sesle konuştum.

"Buradaydı," diyebildim zorlukla. "Buradaydı, geldi! Beni yeniden öldürecek. Hala! Koruyun beni, ne olur, lütfen beni koruyun, çok korkuyorum."

"Gerçek değil, korkma," dedi Mahur, ağlamamak için direniyordu. "Stres bozukluğu, korku, uykusuzluk... Hepsi üst üste geldi. O gelemez. Artık gelmesi imkânsız."

O gelemez. Artık gelmesi imkânsız.

"Artık gelmeyecek mi?" diye sordum sakince. "Ama biz evlendik. Çok seviyordu, öyle söyledi bana. Yalnızdım, buldu beni... Hayır, hayır, yapayalnız bıraktı... Hayır, hayır... Delirmiyorum, hayır... Çok korkuyorum, gelmesin. Korkuyorum."

Her cümlenin sonunda duraksıyordum çünkü ne söylediğimi ben bile bilmiyordum. Bilal bir eliyle belimi, diğer eliyle bacaklarımı kavradı ve beni sandalyeden kaldırdı. Gözlerim Bilal'i aradı ama onu değil, Selim'i gördüm. "Geçecek mi?" diye sordum geceden de karanlık gözlerine bakarken. "Söylesene, Selim. Niye susuyorsun? Ne olursun, geçecek de. Böyle nasıl yaşayacağım, bilmiyorum."

Başım arkaya düştü, bilincim karanlığa yenildi. Göz kapaklarımın içine çizilmiş olan yüzün varlığı artık beni korkutmuyordu. O gözlerin sahibi hıçkırarak ağlıyordu, sesi kulaklarımdan silinsin, kaybolsun istedikçe gürleşti.

"Ne olursun, yaşıyor ol." dedi, sesindeki çaresizliği tanıyordum. "Ne olursun, *Güz'üm*. Yaşıyor ol."

Adana, Yazlık Evi

30 Mayıs 2019 - 05.28

Akif Selim ıslak kıyafetleriyle kumun üzerinde oturuyordu. Bir sabahı gece etmişti ama hâlâ ne düşüneceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Kaç defa denize girdiğini, kaç defa en dibe daldığını sayamamıştı.

Güz'ü yoktu...

Ekranı kırılan telefonunu bir elinde tutarken diğer eli kumların üzerindeydi ve ıslak kirpiklerinin arasından denizi izliyordu.

Güz'ünü bırakmak zorunda kaldığı denizi...

Hare Güz'ün çaresiz sesi kulaklarında yankılandı: *"Akif Selim, ne olursun, beni burada bırakma."*

Oturduğu kumun üzerinden kalktı, güçsüz adımlarla yazlık evinin otoparkındaki arabasına doğru ilerledi. Yürümeye devam ederken telefonu çaldı, kimin aradığına bakmadan yanıtladı ve kulağına götürdü.

"Akif Selim?" dedi Burak. "Sesin soluğun çıkmıyor oğlum, aldın kızı tabii."

Burak'ın sesini duyduğunda dayanamadı, bir kez daha içini çekerek ağlamaya başladı. "Burak, ben çok kötü bir şey yaptım."

"Ağlıyor musun lan sen?" diye sordu Burak endişeli bir sesle. Akif Selim'i bir kez bile ağlarken görmeyen biri olarak endişelenmekte haklıydı.

Akif Selim birkaç saniye sessiz kaldı. "Öldürdüm," derken devamını getiremedi, bu defa çok daha sesli bir şekilde, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

"Ne diyorsun lan sen!" diye bağırdı Burak. "Kimi öldürdün? Ne oluyor? Akif Selim, sen ne dediğinin farkında mısın? Hare nerede?"

"Denizin içine," derken sesi kesik kesikti. "Gömüldü bedeni."

"Hani çok âşıktın lan? Hani her şeyi halletmiştin? Nasıl bıraktın da döndün o kıza sırtını? Bu kadar merhametsiz miydin lan sen?"

Ona bilmediği çok şey olduğunu, saatler önce burada yaşananları, planladıklarını anlatabilirdi ama vazgeçti; her şeye çok geç kaldığını ve Hare Güz'ü öldürdüğünü düşünüyordu.

"Yoktu," diyebildi sadece. "Denizin içinde kayboldu... Çok dalga vardı, kayboldu..."

"Dalga alıp götürmüştür lan kızı!"

Burak küfretmemek için dişlerini sıkıyordu. Akif Selim onun için her zaman merhametli bir adam olmuştu. Hiçbir zaman ne halasına ne de başka bir kadına karşı saygısızlığını görmemişti; kaç yıldır arkadaşlardı, bu hâle nasıl gelmişti? Ne zaman kendini bu kadar çok kaybeder olmuştu?

"Akif Selim, sen böyle bir adam değildin, annene yapılanı başkasına yapmazdın; tek amacının kendine âşık edip bırakmak olduğunu söylediğinde bile karşı çıkmıştık, yapma demiştik. Çık karşısına, yüzüne söyle demiştik. Lan, sen böyle bir adam değildin, delireceğim! Nasıl öldürürsün kızı?"

"Ben, Hare Güz'e çok kötü bir şey yaptım. Ben, bize çok kötü bir şey yaptım." Aramayı sonlandırdı. "Mahvettim, anne..." diye fısıldadı, başını sağ tarafında kalan denize çevirdi. "Her şeyi mahvettim."

Akif Selim uykusuzluğuna rağmen dört saatin sonunda Ürgüp'e ulaşırken üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı. Konağın kapısının önünde durdu, aracın-

dan indi ve kalbine çöken ağırlığın izin verdiği kadarıyla nefes almaya çalıştı. Konağın kapısını açtığında yorgun gözleri önce avluda oturan babasını, sonra da halasını buldu.

Halası Ayda Kor, Akif Selim'i görünce oturduğu sandalyeden kalktı. "Öldü mü?" diye sordu halası. "Bitirdin mi işini?"

"Kes sesini," diye bağırdı öfkeyle. "Hani bir gram bile pişmanlık duygusu hissetmeyecektim? Hani âşık değildim, hani merhamet üzerine kurmuştum bu aşkı?"

"Hâlâ öyle," dedi halası utanmadan. "Merhameti olmayan adam üzülmez mi sanıyorsun? Annene, kardeşine acıdılar mı? Sen de acımayacaksın! Bitti!"

"Hala, sus artık, yeter!" diye bağırdı ve belindeki silahı çıkardı. Hiç düşünmeden tetiği çekti ve babasına doğrulttu. Osman Kıraslan'ın keyifli yüz ifadesi dondu, yerini gergin bir ifade aldı.

"Senin de sonun gelmedi mi, orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Senin de ölümün gelmedi mi? Sen de benim annemin katili değil misin, piç kurusu! Sen de benim annemi öldürmedin mi lan! Annemi her gün dövmedin mi? Gözlerimizin içine baka baka annemin sonunu kendi ellerinle hazırlamadın mı?" Çenesi titriyordu. *Siktiğimin çenesi,* dedi içinden. *Titreme. Ağlama.* "Sen de bana kıymadın mı, baba? Mehveş'i bu hâle getiren sen değil misin? Tek suç o adamın mı?"

Genç adam içinden ekledi: Sadece gerçekleri öğrenmek isterken intikam diye bu ateşin içine beni sen atmadın mı?

"Yapma," dedi halası. Daha sonra babaannesi konuştu. "Oğlum, baban o senin! Yapma!" dedi.

"Ya sen babaanne, senin ellerine de annemin kanı bulaşmadı mı? Bir gün bile annemi sevip başını okşadın mı? Bir gün bile babama dedin mi, oğlum dövme, yazıktır diye!"

Tetiğini çektiği silahı babasından çekti ve bir adım geri çekilip kafasına dayadı. O an ablası Beril korkuyla bağırdı. "Hayır, ablacığım, hayır!"

"Öldürdüm lan ben kızı, ben katilim." Nefesi kesiliyordu. "Öldürdüm, bıraktım kızı, öylece bıraktım... Böyle biri değildim." Islak kirpiklerinin arasından babasına baktı. "Baba, ben senin gibi biri değildim!"

"Sen hâlâ baban gibi değilsin," dedi Ayda. Eseriyle gurur duyması gereken yerde, Akif Selim her *ben katilim* deyişinde mahvoluyordu.

"Haklısın," dedi Akif Selim alay dolu bir sesle. "Ben, babamdan da acımasız bir adamım."

Boş bir anına gelince halası hızlıca yaklaşarak silahı elinden aldı. Ayda, yeğeni Akif Selim'i o günden beri ilk defa bu kadar darmadağın görüyordu.

Annesini kaybedişinin gerçekliğini öğrendiği günden beri.

"Annem beni sevmeyecek artık, kim katil birini sever ki?" Halası gözyaşlarını silene kadar ağladığının farkında değildi. "Hala, ben ne yapacağım? Katil oldum. O adam gibi katil oldum! Annemi öldüren adamdan ne farkım kaldı?"

"Oğlum," dedi sahte bir üzüntüyle. "Oğlum, ağlama; ne olursun, ağlama. Senin hiçbir günahın yok. Bütün günah benim."

"Ben öldürdüm ama hala. Ben öldürdüm; hayatına girdim, o istemedi, ben seni üzmem dedim. Söz verdim. Bırakmam dedim, artık sensiz imkânsızım dedim. Yapma dedi, bırakma beni dedi. Ben yaptım."

Ayda ne yapacağını bilmiyordu. Yarım saat önce Üstün Konağı'ndan geldiklerini, Hare Güz'ün öldüğünü ailesinin de bildiğini nasıl söyleyecekti?

"Ailesi nasıl öğrenecek?" diye sordu Akif Selim düşüncelerini duyarmış gibi.

Ayda sertçe yutkundu. "Söyledik, gittik konağa..." Akif Selim başını sığındığı omuzlardan çekti, kızarmış gözleriyle ona baktı.

"Allah belamızı versin," dedikten sonra zorlukla ayağa kalktı, adımları öyle güçsüzdü ki yıkılmaz dediği tahtın altında son nefesini vermek üzereydi. "En çok benim belamı versin ama. En çok da benim belamı versin."

Göz ucuyla kapıya yakın duran babasına baktı. "Sen," dedi sertçe. "Bu konaktan siktir olup gideceksin. Eğer şirkette ya da bu evde seni bir kez daha görürsem Allah şahidim olsun ki seni öldürürüm." Osman Kıraslan sessiz kaldı. Yaşanan her şeyin sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu ama hiçbir zaman kendine itiraf edemeyecek kadar bencil bir adam olmayı seçmişti.

Akif Selim başka bir şey söylemeye gerek duymadan merdivenden çıktı, odasına geçti. Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp katladı, dolabının en arkasına bıraktı. Dakikalar sonra gözleri parmağındaki alyansı buldu. Kan çanağı gözleriyle alyansa bakarken yapabildiği tek şey sessizce ağlamaktı. Odasındaki banyoya geçip bedenini soğuk suyun altına bıraktı, soğuk su gözyaşlarına karışırken gözlerini yumdu, ellerini siyah fayansa yasladı.

"Şimdi ben ne yapacağım? Kurtaramadım, attım seni o cehennemin dibine, kurtaramadım. Seni alıp kurtaracaktım, yapamadım..."

Gözlerinin önüne düşen hatıralar göğsündeki ağrıyı daha da artırıyor, nefes alması gittikçe güçleşiyordu. Hare Güz'ü gördüğü ilk an hatıralarında canlanırken dudaklarının arasından titrek bir nefes bıraktı, başını fayansa yasladı ve sessizce ağlamaya devam etti.

15 Şubat 2015

Genç adam, Eftelya'sının ön kaputuna yaslanmış, Akif Üstün'ün cenaze aracının Üstün Konağı'na gelmesini bekliyor, siyah gözlüğünün ardından etrafı izliyordu.

"Bebeğim?" diye konuştu keyifli bir sesle. Bir önceki arabasının bir üst modelini almış, o bebeğinin adını da Eftelya koymuştu. Küçüklüğünden beri arabalara karşı zaafı vardı. "Biliyorum çok sıkıcı, çok üzücü bir gün ama biraz tiyatro seyredip gideceğiz."

Üstün Konağı'nın bahçesine giren cenaze arabasını daha net bir şekilde görmek için siyah renkli, pahalı markalı gözlüğünü işaret parmağıyla hafifçe indirdi. İki elini cebine sokarken koyu renk gözleri yanından geçen kızın gözlerine değdi. Yanından geçerken burnuna gelen kokuyla titrek bir nefes bıraktı. Solgun görünen genç kızın üzerinde siyah, ince askılı bir elbise vardı, elbisenin üzerine giydiği hırka omzundan düşmüştü.

Ürgüp'te gördüğü en güzel kız olabilir miydi? Sümüklü ve kızarmış burnuna, kıpkırmızı gözlerine rağmen öyle güzel ki, diye düşünmeden edemedi.

Genç adam ne olduğunu anlayamadan kendini kızın arkasından giderken buldu. Bu sırada çoktan kalabalığa karışmış, avluya gelmişti. Gözleri tabutu bulduğunda öfkeyle yutkundu.

Çok kötü günler yaşamasına sebep olduğunu sandığı adamın hiç acı çekmeden, onunla yüzleşmeden, kolay bir ölümle veda etmesini kaldıramıyordu. Annesi gibi asfaltın üzerinde acıyla sürünmemiş, kız kardeşi gibi bir ömür tekerlekli sandalyeye hapsolmadan ölmüştü.

Tüm planları altüst olmuştu.

Cep telefonu titreyince bir elini kabanına kaydırdı, telefonu çıkardı ve ekrana düşen mesajı okudu.

Azra: Ne zaman geleceksin? Annem merak ediyor.

Bu mesajı, halasının Azra'ya zorla yazdırdığını tahmin etmişti.

Akif Selim Kıraslan: Birazdan geleceğim.

Başını telefondan yavaşça kaldırdı ve güçlükle yutkundu. Az önce hayranlıkla izlediği kız, düşmanının tabutunun önünde ağlıyordu.

"Babacığım," dediğini duyduğunda bir kez daha güçlükle yutkundu, gözlüklerini tamamen çıkardı ve birkaç adım ileriye giderek onu çok daha yakından izlemeye başladı. "Babam."

Genç kız ağlayarak tabuta sarılıyor, bir yandan da tabutun üzerine koyulan ceketi öpüyordu.

Göz ucuyla yanında duran arkadaşı Yasin'e baktı. "Bu kız kim?" diye sordu, başıyla tabutun önünde ağlayan kızı işaret etti. Kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir yanı tahmin ettiği şeyin olmaması istiyor, diğer yanı öfkeyle vereceği cevabı bekliyordu.

"Hare Güz Üstün," diye karşılık verdi Yasin, olacaklardan ve arkadaşının düşüncelerinden habersizdi. "Akif Üstün'ün kızı."

Hare Güz, diye geçirdi içinden. Halası yıllar önce ona ismini söylemiş, o da zihninin bir köşesine yazmıştı ama bir gün karşılaşabilme ihtimallerinin olduğunu düşünmemişti. Hare Güz'ü yakından görmediği için az önce tanımamıştı.

"Öz mü yoksa üvey mi? Davetlerde niye görmedim?"

"Öz kızı," dedi Yasin. "Ben de görmedim. Kuzeni var, Zeynep. O gelir ama bu kız, o ortamları pek sevmiyor sanırım."

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı, kalabalığın arasından geçti ve tabutun önünde bekleyen insanların yanına durdu. Kalabalık, tabutu cenaze arabasına koyduklarında konak kapısına doğru dağıldı. Genç adamın pürdikkat bakışları ayakta güçlükle durmaya çalışan kızın üzerindeydi. Genç kız ona doğru birkaç adım atıp yanından geçti. Koyu gözlerin sahibi, genç kızın ağlayarak babasını uğurlayışını izledi. Nasıl anladı ya da nasıl hissetti bilmiyordu ama önünde bekleyen kızın güçsüz ve küçük adımlarına karşı büyük adımlar attı, yanına yaklaşmasıyla genç kızın kollarının arasına yığılması bir oldu.

Bir eliyle belini sıkıca kavrarken diğer eli bacaklarına kaydı ve genç kızı hiç zorlanmadan kucağına aldı.

Bir bıçak kadar keskin olan bakışları sırasıyla dağınık kâküllerde, çatlayan dudaklarda ve dudak kenarında çıkan uçuğa takıldı. Bu hâldeyken bile nasıl güzel görünebiliyor, diye düşünürken kaşları çatılmıştı. Çok ama çok güzeldi.

"Babacığım," demişti kollarının arasına bayılmadan hemen önce. "Beni neden bıraktın?"

Genç kız, Akif Selim'in kolları arasında, babasını kaybettiği avlunun ortasındaydı. "Çok güzelsin," diye konuştu duyamayacağını bile bile. "Bir gün bu güzel kokunu bir başkası içine çekecek, dağılan kâküllerini düzeltecek ve seni baban kadar çok sevecek. O zaman iyileşecek misin, Güz? Ben şimdi, nasıl...

2 Haziran 2019, Günümüz

İntikam ateşi, genç kızı tabutun önünde gördüğü an başlamıştı ama onunla tanıştıktan sonra *yalnızca gerçekleri öğrenmek istiyorum* cümlesine evrilmişti. Bunu yalnızca o biliyordu; olanları kimseye anlatacak gücü yoktu, bildiği tek bir şey vardı, o da genç kızı kurtaramadığıydı. Biten sigarasını kül tablasında söndürdü, titreyen elleriyle paketten bir dal sigara daha çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Tüm gece haber beklemekten ve sedirin üzerinde oturmaktan başka bir şey yapamamıştı.

"Dayanamıyorum, elim kolum bağlı oturamıyorum, haber beklemekten başka çarem yok."

Gecenin ilk damlası sağ gözünden sakallarının engeline takılıp çenesine kadar süzüldü.

"Gökyüzlüm," dedi, böyle seslenmeye hakkı olmadığını biliyordu. "Son pişmanlık fayda etmiyormuş, etmediğinde anladım. Şimdi hiçbir şey seni geri döndüremez. Hani sana demiştim ya, şimdi ben ölsem hiçbir şeyi affettirmez, şimdi sen ölsen hiçbir şeyi değiştirmez diye... *Yalandı.* Ne olursun yaşıyor ol, eğer..." Yutkunamadı. Diğer ihtimali düşünmek bile istemiyordu. "İstersen yüzüme bir daha bakma ama yine de yaşıyor ol. Yüzüme bakmamanı göze alarak çıktım bu yola, bir yerlerde nefes aldığını bileyim, bu da yeter bana."

Her şey hazırlanmıştı. Hare Güz'ün öldüğü haberi birkaç dakika sonra cami anonsuyla Ürgüp'e duyurulacaktı.

Hare Güz hiç uyumamasına rağmen oldukça dinç hissediyordu. Üzerinde beyaz, ince askılı bir elbise vardı. *O günkü gibi.* Zeynep en açık tonlu kapatıcıyı yüzüne sürdü, sünger yardımıyla dağıttı; mor renk bir ruju eliyle karıştırıp işaret parmağıyla göz altlarına ve dudaklarına yedirdi.

Solmuş yeşil gözleri, aynanın karşısında vücudunu izliyordu. Elleri yavaşça boynuna ulaştı, Akif Selim'in hediye ettiği kolyeyi ve alyansını çıkardı. Yorgun adımlarla odasından çıkıp bir üst kattaki halasının odasına geçti. Halasının ağladığını görünce, "Ne olursun, ağlama," dedi titrek bir sesle. "Böyle olmasını istemezdim ama oldu, artık bununla yaşamak zorundayım. Kalırsam her şey çok daha kötü olacak. Bir gün geri döneceğim, o gün herkesten çok daha güçlü olacağım."

Avucunun arasında sıktığı alyansla kolyeyi halasına doğru uzattı, parmaklarını usulca araladı ve avucuna bıraktı. "Bunu ona ver. Öldüğüme başka türlü inanmaz."

"Seni kaybetmeye dayanamam, Hare Güz. Eğer böyle çok daha iyi olacak diyorsan, tamam. Ne olursa olsun, yanındayım."

"Yaşamam onlara ödül olacak, bir daha ölmemek için gitmeli ve gücümüzü toparladığımızda geri dönmeliyim. Yalnızca fiziksel değil, ruhsal olarak da yara aldık ve bu daha başlangıç... Şimdi odama geçiyorum. Vakit gelene kadar da çıkmayacağım. Verilen ölüm haberimi, ardından da selamı dinleyeceğim penceremden."

Dudaklarına kırık bir tebessüm yerleşti, tebessüm yüzüne yayıldı ve acı dolu bir kahkahaya dönüştü. "Bu dünyada benim kadar şanslı biri var mıdır acaba? Yaşarken ölüm haberimi alacağım, ruhumun huzur bulması için verilen selamı dinleyeceğim. Denizin dibine gömülen ruhum huzur bile istemiyor, biliyor musun? Bir daha acımamak, kanamamak istiyor. Hala, ölmüş olmam bir şeyleri değiştirecek mi? Öfkeleri dinecek mi?"

"Her şey benim yüzümden," dedi halası. "O kadını bu kadar ailemize almasaydım, araştırsaydım, güvenmeseydim bunların hiçbiri olmayacaktı."

Islak kirpiklerimin arasından yüzünü izlemeye devam ederken avucumu yanağına yasladım. "Tek bir suçlu var, o da benim." Avucumu yanağından çe-

kip yanaklarından öptükten sonra bir şey söylemesine izin vermeden odadan çıktım.

Odaya geçtim, saate baktım. Yediyi otuz beş geçiyordu. Gözlerim komodinin üzerindeki sahte kimliği buldu. Kimliğin üstünde bana çok ama çok yabancı gelen bir isim ve soy isim yazıyordu. Bilal'in ne zaman yaptırdığını bilmediğim sahte kimlik... Bu sabah terasta otururken vermişti. Ne kadar süre böyle yaşayacağımı bilmediği için sahte kimlik ve pasaport hazırlatmıştı.

Adım Eylül'dü. Annem Selin Kavzoğlu, babam ise Aziz Kavzoğlu'ydu. 1997 yılında, Ankara'da doğmuştum. Annem ve babam, ben doğduktan üç yıl sonra vefat etmişti.

Birden Bilal'le ilgili hiçbir şey bilmediğimin farkına vardım. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama benden büyük duruyordu. Ona güvenmiyordum fakat bu onunla değil, güven köprülerinin üzerime yıkılmasıyla alakalıydı. Oyunu o kurmuş olabilirdi ama kuralları belirleyecek olan kişi bendim. Tek bir kural vardı: *Hiç kimseye güvenmek yok.* Onunla ilgili bir şeyler öğrenmeyi aklımın bir köşesine not ederken cami hoparlöründen akan ses kulaklarımda yankılandı.

"Akif Selim Kıraslan'ın eşi, Akif Üstün'ün kızı Hare Güz Kıraslan, 1 Haziran 2019 tarihinde hakkın rahmetine kavuşmuştur. Cenazesi bugün Merkez Karamanoğlu Camisindeki öğle namazına müteakip Ürgüp Şehir Mezarlığına gömülecektir. Merhumeye Allah'tan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

Caminin hoparlöründen Ürgüp'e yayılan anonsla birlikte Hare Güz Kıraslan, sevdiği adamın ihanetiyle beraber denizin dibine gömülmüştü.

IV
BİR MEZAR İKİ CESET

Perdenin Ardındakiler, *Bu Şehir Bugün Sensiz*

Akif Selim, daha duyduğu anonsu hazmedemeden sevdiği kadın için söylenen selayı duyduğunda oturduğu yere çakılı kalmıştı. Buz kesen yanağından akan sıcak yaşlar birbirini takip ederken oturduğu yerden güçlükle kalktı; iki kez dizlerinin üzerine düştü, çıplak ayaklarıyla terasın merdivenlerinden indi ve avluda ifadesiz bir yüzle oturan halasına, ablasına ve babaannesine baktı.

"Yanlış duydum, değil mi?" diye sordu titrek bir sesle. "Hala, siz duymadınız değil mi bir şey? Hala, kurban olayım, yanlış duyduğumu söyle. Olamaz, olmaz. Yanlış duyduğumu söyle!"

Sela bittikten sonra aynı anons bir kez daha yapıldı. "Güz'üm!" dedi, sesi gürdü ama bakışları çaresizdi. "Sana ben nasıl kıydım, sana ben nasıl kıydım..."

Dizlerinin üzerine yığıldı, halası yanına oturdu ve yeğenine sımsıkı sarıldı. Akif Selim onu itecek gücü kendinde bulamadı. Eli ayağı tutmuyordu. "Her şeyi mahvettim, senin yüzünden her şey mahvoldu. Söylesene, böyle nasıl yaşayacağım? Sevdiğim kadını ellerimle ölüme götürdüm, böyle nasıl..."

Konak kapısı açıldı, Burak ve Yasin gelmişti. Anonsu duyduklarında ikisi de neye uğradıklarını şaşırmış, arabalarına atladıkları gibi Akif Selim'in yanına gelmişlerdi.

"Akif Selim," dedi Burak titrek bir sesle. "Hare Güz gerçekten ölmüş. Lan, nasıl yaptın?" Bakışları Ayda'ya değdi. "Peki ya siz? Nasıl izin verdiniz? Nasıl lan?"

"Kimseye düşmez!" diye bağırdı Ayda. "Olması gereken oldu, hiç kimseye sorgulamak düşmez! Allah taksiratını affetsin!"

Akif Selim başını yavaşça kaldırdı ve acımasızca konuşan kalpsiz halasına baktı.

"Allah benim belamı versin! Böyle bir intikamın içine doğduğum güne lanet olsun! Annemi, ikizimi ve beni bu hâle getiren her şeyin Allah bin türlü belasını versin! Bunu yapmak zorunda bırakıldığım için Allah benim belamı versin!"

Diz çöktüğü yerden kalktı. Yürüyemiyordu. İlk attığı adımda tekrar yere çökerken camiden üçüncü bir sela daha okundu. Yalnızca Akif Selim'in değil, Hare Güz'ün de ruhu acıyordu.

"Gitmem lazım," dedi genç adam, Burak ve Yasin'e bakarak. "Yüzünü görmem lazım; ölmedi o, ölmedi. İnanmıyorum, ölmedi. Yüzünü görmem lazım... Açacaklar yüzünü, açacaklar, değil mi? Allah'ım, ben ne yaptım? Ben ne yaptım?"

Yasin her ne kadar tiksinerek baksa da delirmiş gibi konuşan arkadaşına elini uzattı, tutamayacağını fark ettiğinde eğilip belinden kavradı ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Bu sırada Burak gergin bir sesle, "Dengesizliğinin, geçmişinin, geleceğinin, düşüncesizliğinin, merhametsizliğinin ta amına koyayım," dedi.

"Allah," diye ekledi Yasin. "Harbiden senin belanı versin."

Akif Selim söyledikleri hiçbir şeye aldırmadı. Ayağına siyah bir çorap ve spor ayakkabı geçirdikten sonra Yasin ve Burak'la birlikte Üstün Konağı'na doğru yola çıktı.

"Konağın arka bahçesinden Hare Güz'ün balkonuna çıkacağız," dedi. "Oradan da ön bahçenin balkonuna geçeceğiz."

Burak ve Yasin hiçbir şey demediler. Burak arabayı çalıştırdı, motorun kükreyişi kulaklarında uğuldarken genç adamın düşündüğü tek şey gittiğinde ne göreceği, gördüğü şeyle nasıl ayakta kalacağıydı. Burak başını çevirdi ve ön koltukta oturan Akif Selim'e baktı. "Ya yakalanırsan?" diye sordu. "O zaman ne bok yiyeceksin? Ben olsam kafana sıkardım."

"İyi," diye konuştu Akif Selim güçlükle. "Dönüşte sıkarsın. Ya siz öldürürsünüz beni ya da ben kendimi öldürürüm."

Yaklaşık on dakika sonra konağın arka bahçesine geldiler. Araçtan indiğinde kapının açık olduğunu gördü, güçsüz adımlarla bahçeden içeri girdi, cenaze arabasını gördüğünde titreyen ellerini nereye koyacağını bilemedi. Koyu gözlerinden bir damla yaş süzülüp titreyen çenesine kadar aktı. Sevdiği kadını ilk gördüğü yer daha dün hatıralarında canlanırken son gördüğü yer burası mı olacaktı?

Beni, beni bilene bir kere sor; artık kalbim yavaş atıyor, aynaya bakamıyorum.

"Hayır," dedi kısık bir sesle, güçsüz sesini kendi bile zor duydu. "İnanmam, sevgilim. İnanmam."

Hare Güz'ün odasına çıkan merdivene geçti, ön bahçeye doğru döndü ve merdiven başında kalakaldı. Hare Güz'ün tabutu, babasının tabutunun koyulduğu yerdeydi. Tabut açılınca taştan tırabzanlara zorlukla tutundu.

Hare Güz solmuş teniyle tabutun içindeydi.

Bu şehir bugün sensiz. Görüyor musun, duyuyor musun sesleri? Kalbimden bir hüzün geçti, senin olmadığın her şehir gri.

"Ben sana," diye başladı konuşmaya ama Hare Güz'ün yüzünü gördüğü an haykırarak ağlamaya başlayan Verda Hanım'ın çığlığını duyduğunda de-

vam edemedi.

Burak ve Yasin, Hare Güz'ün yüzünü gördüklerinde yaşlarla dolan gözlerini çevirmişler ve arkadaşlarına lanet okumuşlardı.

O güzelliği denizin altında solmuştu, tıpkı yeşil gözleri gibi. Kâkülleri alnına dağılmıştı. Dudakları ise uzun süre suyun altında kaldığı için morarmıştı.

Siliniyor izi gizli sevişmelerin. Göz rengini bile unutuyorum, sen nasıl dayanıyorsun?

"Neden seni kurtaramadım? Bu kadar acımasız bir adam mı oldum ben?" dedi kısık bir ses tonuyla. "Böyle olsun istemedim. Böyle olmasın diye çok çabaladım, niye böyle oldu? Sevgilim, ben böyle olsun istemedim. Kurtaracaktım, bambaşka ola..."

Ağzını koluna yasladı ve sessizce ağlamaya devam etti.

Bu şehir bugün sensiz. Görüyor musun, duyuyor musun sesleri? Kalbimden bir hüzün geçti, senin olmadığın her şehir gri.

Tabut kapatıldı. Akif Selim için nefes alıyor olmak sadece gerekli bir işleve döndü. Art arda akan gözyaşlarını kontrol edemiyordu. Tek yapabildiği şey, gözlerinin önündeki tabutu izlemekti.

Sen öldün, Hare Güz, dedi içinden. *Sen öldün ama ben de gömüldüm.*

Seni öldürdüm, Hare Güz, dedi içinden. *Seninle kendi sonumu da hazırladım.*

Sen beni karanlık gözlerimden öptün, yıkık dökük kalbime sarıldın; ben ellerinden tuttum, gel yeniden başlayalım diyen çocukluğunu vurdum. Gülümsediğin an dikkatimi dağıtan o gamzeleri soldurmakla kalmadım, çukurlarına toprak attım.

Ön bahçe kapısı açıldı, Çağatay Özsoy yıllar önce aynı sebepten terk ettiği evine geri döndü.

"Çekilin!" diye bağırdı, korku dolu gözlerle etrafı izliyordu. Akif Selim, Çağatay'ı tanımıştı. Onu herkes gibi en son Akif Üstün'ün cenazesinde görmüştü.

"Çağatay olanları öğrendiğinde seni sikecek, biliyorsun değil mi?" diye sordu Burak.

"Bir de Çağatay siksin, ben az sikilmişim ya, ne olacak," diye yanıtladı Akif Selim. "Umarım öldürür beni."

"Hare Güz," dedi tabutun önündeki fotoğrafı gördüğünde. O da herkes gibi ağlıyordu. "Abim, abim..."

Kapatılan tabutun kapağı bir kez daha hareketlendi, tabutun içinde tepki vermemek için direnen Hare Güz, Çağatay abisinin sesini duyduğunda sertçe yutkundu ve ağlamamak için direndi. Tabut tekrar açılmadan önce bakışlarını yumuşatıp ifadesini düzeltti.

"Sana ne oldu?" diye sordu abisi, sesi darmadağındı. "Abisinin çiçeğine ne oldu?"

Hare Güz içi çıkana kadar ağlamak istedi. Öyle çok özlemişti ki bu seslenişi... *Abisinin çiçeği.*

Verda halası, Hare Güz'ün tepki vereceğinden korktuğundan aceleyle tabutu kapattı ve başıyla Bilal'e işaret verdi. Bilal, Fevzi, Salih ve Hare Güz'ün enişte si Ramazan tabutu kucaklayıp arka bahçeye geçtiler ve cenaze arabasının içine koydular.

Akif Selim dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve kendini öylece bıraktı. Sırtını taş duvara yaslarken her şeyin kötü bir kâbustan ibaret olmasını diledi ama her şeyin gerçek olduğuna o kadar emindi ki...

"Ben bittim," diye fısıldadı, gözüne inen o perde çok tanıdık geliyordu. "Hayatımı mahvettiler; ben de geldim, bana yapılanı bir başkasına yaptım. Onun da hayatını mahvettim."

Burak ve Yasin, Akif Selim'in belinden tuttular, zorlukla ayağa kaldırdılar ve arka bahçedeki merdivenden indirdiler. Akif Selim arabaya binmedi, sarsak adımlarla yürüdü ve yirmi dakikalık bir yolculuğun sonunda kendi konağına vardı. Konağın kapısından içeri girip kimseye bir şey demeden arabasının anahtarını aldı. Odasından çıktı, merdivenden indi ama dayanamadı; avlunun tam ortasında durdu, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Sanki o an on üç yaşındaydı, annesi ölmüştü. "Sensiz nasıl yaşayacağım, Güz'üm?"

Hare Güz tabutun içinde, Bilal'in kullandığı cenaze arabasındaydı. Hiç durmadan akan gözyaşları arasından fısıldadı: "Kabul et, Akif Selim, ev olmuştum ben sana. Sen de anneni gömer gibi gömdün beni, korkularım olan denizin dibine..."

Hare Güz diye fısıldadı, Akif Selim Kıraslan. *Her şey olmuştun sen bana.*

Geçmiş

Benim için çağla toplayan sevgilimi izliyordum. Elimdeki dışı yeşil, içi beyaz çağladan bir ısırık aldıktan sonra tekrar tuza batırdım ve gülümseyerek yemeye devam ettim.

Yaklaşık on dakika sonra elindeki poşetlere çağla dolduran Akif Selim'i buldu gözlerim.

"Nesin sen, müstakbel karısı için ağaca çıkan *baby boy* mu?"

"*Baby boy*?" dedi, ardından önüne düşen gece karası saçlarını boşta olan eliyle düzeltti. "Sen bu ara çok mu yabancı dizi izliyorsun, *baby boy* nedir?"

"*Baby boy*..." dedim gülümseyerek. "*Baby boy* demektir işte."

"Bebeğim," derken sesi keyifliydi. "Ben de sana *baby girl* mü diyeyim?"

Önümdeki çağladan bir ısırık aldı, ardından tuza batırıp yedi.

"Oyun oynayalım mı?" diye sordu.

"Olur," dedim. "Nasıl bir oyun oynayacağız?"

"Hare Güz, yanar mısın benimle?" diye sordu. "Dudakların, dudaklarımın arasında ezilirken yansana benimle."

"Sen..." Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. "Çok fena bir şey oldun."

"Çok fena bir şeydim, daha fena oldum seni görünce."

"Birbirimizle alakalı soru soracağız, mesela ben sana benim en sevdiğim yemek ne diye soracağım. Doğru cevaplayamayan diğerini ateşli bir şekilde öper."

"Tamam... Sen bilerek yenildin o zaman."

"Güz'üm," dedi. "Söz veriyorum, mızıkçılık yapmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz."

Ağzına aldığı çağlayı dudaklarının ucuna koydu.

"Eğer bilirsen çağla senindir," dedi keyifle. "Oyunu kazanan akşam yemeği dâhil hiçbir şeye dokunmaz."

Hafta sonu için Akif Selim'le bağ evi planı yapmıştık, kahvaltıyı ben hazırlayıp toplamıştım. Ben söylenmeye başlayınca ikna edici olması için bunu da eklemişti oyuna.

"Bilsem de öpüyorum, bilmesem de..." dedim. "Nasıl olacak o iş?"

"Oyunun amacı öpüşmek," dedi muzip bir sesle. "Haydi, kadınlar önden."

"Kaybeden birkaç kuple şarkı da söylesin," dedim. "Kazananın istediği şarkıyı."

"Olur," dedi, hiç itiraz etmeyişi beni şaşırtmıştı. "Sen nasıl istersen, gökyüzlüm."

Dayanamayıp çağlayı yediği için bir tane daha almış ve dudaklarının arasına koymuştu.

"En sevdiğim renk?" diye sordu, klasikti. Bir an düşündüm, Akif Selim'in giydiği takım elbise renklerini, kravatlarını...

"Lacivert," dedim bir an bile tereddüt etmeden. Bir sıfır öne geçtiğim için mutsuz olmuştu ama sorusunu doğru cevapladığım için ayrıca sevinmişti.

O kendine gelemeden dudaklarına uzandım ve çağlayı dudaklarının arasından dudaklarımın içine aldım. Ardından dudaklarımda kalan tuzu dilimle yaladım ve göz kırptım.

"O neydi ya?" dedi, afallamıştı. "Isırırım o dudaklarını, bak... Ateşle oynuyorsun."

Oturduğum kilimi düzelttim ve bakışlarımı tekrardan Akif Selim'e çevirip çağlayı tıpkı onun yaptığı gibi ağzımın içine almadan önce sorumu sordum.

"En sevdiğim renk?" diye başladım ben de tıpkı Akif Selim gibi.

Bir an bile düşünmedi: "Beyaz."

Dudaklarımın arasındaki çağlayı bir eliyle aldı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve alt dudağımı kavrayıp diğer elini yanağıma koydu. Saniyeler sonra geri çekildi, dudaklarımızda asılı kalan arsız bir tebessüm vardı.

"En son okuduğum kitap?" dedi, sesi keyifliydi çünkü bilemeyeceğimi biliyordu.

"Ama bu haksızlık," dedim. "Aynı evde yaşamıyoruz ki, nereden bileceğim?"

Umursamazca omuz silkti.

"Pas," dedim, dudaklarının arasındaki çağlayı yedi ve gözlerini kapattı. Bu, dudaklarımı kavra, beni hemen öp demekti.

Ben de öyle yaptım, sonra gülümseyerek ona baktım. O da yanağımda beliren çukuru başparmağıyla nazikçe okşadı.

"Şimdi dans ve şarkı performansınızı alalım."

"Dans mı?" dedim şaşkınlıkla. "Dans dememiştim ki?"

"Ben öyle istiyorum," dedikten sonra iki elini toprağın üzerine bıraktı, geriye yaslandı.

Telefonumun müzik uygulamasına girdim. Birkaç hareketli yabancı şarkı biliyordum, son zamanlarda popüler olan hareketli bir şarkıyı açtım. Videoda gördüğüm dansı yapmaya çalışırken, daha doğrusu yapamazken çok komik göründüğümün farkındaydım ama umursamadım.

Telefonun hoparlöründen çıkan ses bana eşlik ederken saçlarımı savurdum, dilimi dudaklarımın üstünde gezdirdim. Bu sırada, Akif Selim'in dudakları yukarı doğru çok fenasın der gibi kıvrılmıştı.

Akif Selim artık kahkaha atıyordu.

Dinlediğim bütün şarkılardan çok daha güzeldi duyduğum kahkahası... Karşımdaydı, dişlerini göstererek kahkaha atıyor ve kısılan gözlerini çevreleyen kirpikleri arasından bana bakıyordu. Derin bir iç çektim.

"Serseri *baby girl*," dedi keyifli bir sesle. "Gel, haydi."

"Seksi değil, serseri oldum yani," dedim bozulmuş bir ses tonuyla. Gülmemek için dişleriyle dudaklarını ısırdı.

Bir elime uzanıp beni kendine doğru çekti. "O kadar güzelsin ki," dedi kızarmış olan burnumun ucundan öperken. "Öyle, her şeyden çok."

"Serseri *baby girl*'ün müyüm gerçekten?"

Gülümsedi. Sıra bendeydi.

Dudaklarımın ucuna çağlayı koymadan önce, "En son aldığım kıyafetin rengi?" diye sordum.

"Eh, yok artık..."

Omuz silktim.

"Yeşil," dedi. Bingo! Yanlış cevaptı. "Sarı... Üzerimde gördüğün elbise."

"Aklımı sikeyim ya."

"Gel, gel," dedim bir elimle yanaşmasını işaret ederken. Çağlayı ben yemiştim ama beni öpecek olan kişi yine Akif Selim'di. Dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı, yerine geçti.

"Dans?" diye sordum. "Şarkı?"

"Benim için geçerli değil o," dedi Akif Selim itiraz etmeye hazırlanırken. "Asla değil."

"Yemin ediyorum oynamam!" dedim. "Yemin ettim bak."

"Kurban olurum Güz'üm ben sana ama... Hayır."

"Kurban olmakla olmuyor o işler; bozma, söz vermiştin mızıkçılık yapmayacağım diye."

Akif Selim pes etmiş gibi telefonuna uzandı, şarkıyı açtı.

Bir elini havaya kaldırdı, iki kolunu genişçe açtı. *La Bize Her Yer Angara* şarkısını açmıştı.

"Akif Selim Kıraslan dans etmez ama Ankara havası oynar," dedi, ardından başparmağını işaret parmağına vurmaya başladı.

"Ulus, Cebeci, Çankaya; gardaş deriz kankaya, bize her yol Paris değil, la bize her yer Ürgüp."

Öyle farklı biri vardı ki karşımda. Benim için bütün tabularını yıkmıştı. O ağır abiydi, bebeğim diyemezdi, sevgilim diyemezdi ama bütün bunları sadece mutlu olmam için yapıyor olması içimi öyle ısıtıyordu ki.

"Severse candan sever, onun aşkı bir rüya, Ürgüp'ün bebesi, tek zar atar sevdaya."

Kahkaha attım, art arda kaç kere olduğunu bilmiyordum ama gülmekten karnım ağrıyordu.

"El âleme rezil oldum," dedi etrafta birileri var mı diye kontrol ederken. "Ama biliyor musun Güz'üm, kahkaha atarken kısılan gözlerine, gözlerinde gördüğüm parıltıya değer. Senin için her şeye değer."

"Akif Selim," dedim fısıltıyla. Telefonundaki şarkı değişti, bir elini bana uzattı ve oturduğum yerden kaldırdı. "Asıl sen her şeye değersin."

Telefonun hoparlöründen duyulan *slow* şarkıya ayak uydurduk. Fikret Kızılok'un sesi satırların arasına dökülürken bir elimi omzuna, diğer elimi ise ellerinin arasına yerleştirdim.

"Yıllar geçse de üstünden, bu kalp seni unutur mu? Kader gibi istemeden, bu kalp seni unutur mu?"

O sırada, mayıs ayı yağmurunun birkaç damlası yüzümüze değdi. Belimde olan elinin baskısı arttı, yüzümüzü eşitleyerek eğildi ve yanağını yanağıma yasladı.

"Bana aşkı veren sendin, sonra alıp giden sendin. Yollarımız ayrı derdin, bu kalp seni unutur mu?"

"Bir gün," dedim, gözlerim istemsizce buğulandı. "Ölürsem bile unutma beni, tamam mı?"

"Konuşma böyle," dedi, sesi tuhaftı. "Kötü şeyler düşünmek yok."

"Unutacak mısın?" diye sordum, bir gün hayat bizi bambaşka noktalara sürüklese bile beni unutmasını istemiyordum. "Bu kalp seni unutur mu?" diye yanıtladı, sağ gözümden ne zaman aktığını bilmediğim yaşın dudaklarıma düşmesine izin vermedi, dudaklarıyla yakaladı ve beni gözyaşımdan öptü.

"Oysa düşlerim başkaydı, birdenbire yarım kaldı, yaşanacak çok şey vardı, bu kalp seni unutur mu?"

Yağmurun hızı artsa da aldırmadık, şarkı devam etti ama bir süre sonra o da durdu. Yoğun ve dolu dolu bakan gözlerine gülümsedim, o da bana gülümsedi ama farklıydı.

O gülümsemenin farklılığını tanımlayamıyordum ama öyle hissetmiştim.

"Islandık," dedi, sesi solgun çıkmıştı. "Bu hafta ikinci kez ıslandım ama sorun yok. Hasta olsam bile sen bana bakar, yine çorba yaparsın."

"Bu gece yine çok gök gürültüsü olur, korkma, tamam mı?" dedim.

"Kalsak ya bu gece burada," dedi yağmur hızlanırken. "Yağmur yağdı, yol kapandı deriz."

Bir elim yanağını buldu, gece karası gözleri için yapamayacağım şey yoktu.

"Daha inandırıcı bir yalan bulursan neden olmasın?"

"Akif Selim arabayı kullanamayacak derecede hasta oldu, yağmur da çok yağdığı için benim kullanmama izin vermedi diye mesaj atarsın."

Bu daha mantıklıydı.

"Derim, sevgilim," dedim, ardından elimi tutan elini bırakmadan kilimin üstündeki telefonlarımızı aldım ve bağ evine doğru koşmaya başladık.

"Sevgilim diyen ağzını ısırırım, gülme! Çok ciddiyim!"

Oynadığımız oyunu ben kazanmıştım. Yani... Aslında, en son berabere kalmıştık; iki defa o, iki defa da ben yanlış cevaplamıştım ama şirinliğimle Akif Selim'i alt etmiştim. Islak kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra mutfakla birleşik olan odaya geçtik. Akif Selim'in siyah eşofmanını ve siyah, ince, uzun kollu pijamasını giydim; kurutma makinesi olmadığından saçlarımızı havluyla kurutmakla yetindik.

Şimdiyse bana yemek hazırlamasını bekliyordum. İki elim çenemde Akif Selim'i izliyordum. Yüzünü arada bir bana çeviriyor, yaptığı salatanın malzemelerinden ısırmama izin veriyordu.

"Bugün *Le Chef* Akif Selim Kıraslan'ın menüsünde acılı et sote, pilav, salata ve yıllanmış şarap var!"

O sırada öksürdü.

"İnşallah hasta olmam ya," dedi. "Geçen sefer yırtmıştım."

"Oyuna devam etsek ya?" dedim Akif Selim mantarları ustaca doğramaya devam ederken. Cevap vermesini beklemedim.

"Bir gün oldu ya, bırakıp gittim seni... Sonra döndüm, affeder misin?"

"Bu soru cevap oldu ama?" dedi. Omuz silktim.

"Neden gittiğine bağlı." Bu sırada şehriyeyi tencereye dökmüş, kavurmaya başlamıştı. "Seni incittiysem, o yüzden gittiysen eşeklik bendedir ama... Yine de gidemezsin." Süzdüğü pirinci tencereye attı, birkaç dakika karıştırdı. "İzin vermem."

"Ya ben gidersem?" diye sorarken pilavın suyunu koymuş ve kaynamaya bırakmıştı. "Sen affeder misin?"

"Etmem," dedim bir an bile düşünmeden. "Ben senin gitmene fırsat verecek hiçbir şey yapmam."

"Ya benim elimde olan bir durum değilse?"

"Sen Selim'sin, bir şekilde ayarlarsın."

Akif Selim'in boğazı ağrıdığı için yemekten sonra bulaşıkları ben yıkamıştım. Yemek boyunca öksürmüş ve birkaç defa da hapşırmıştı.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra cezvenin içine iki kaşık nane, yarım limon suyu ve yarım limonu da ekledikten sonra cezveyi ocağa bıraktım. Su kaynadıktan sonra balı ekledim ve süzgeç yardımıyla bir kupaya süzdüm. Üç parçaya ayırdığım yarım limonu kupaya ekledikten sonra salonda beni bekleyen Akif Selim'in yanına geçtim. Elimde kupayla kendisine doğru geldiğimi görünce, "O ne?" diye sordu. Şöminenin önüne, ateşe doğru uzanmıştı.

"Nane limon kaynattım sana."

Bir anlığına dudaklarına silik bir gülümseme yerleşti, öyle kısa ve aniydi ki varlığından emin olamadım. Kupayı elimden aldı, bu sırada ben de yanına kedi gibi sırnaştım.

"Kedisin sen," dedi, dağılmış olan kâküllerimi boşta kalan eliyle düzeltti. "Benim kâküllü kedim."

Bir elim Akif Selim'in göğsünde, diğer elim ise bacağımdaydı. Dakikalar sonra, yaslandığım koltukta doğruldum ve Akif Selim'in göğsüne başımı koydum. Nane limonu bitirdi, kupayı koltuğun arkasına koydu ve şöminenin önüne hazırladığı yatağa uzandı.

Başım göğsündeydi, kalp atışlarını dinliyordum. Huzur bu olabilir miydi?

"Bazen annemin görüntüsü hafızamdan silinir gibi oluyor. Gözlerini, kâküllerini, dudağının kenarındaki benini ve siyah dalgalı saçlarını gözlerimin önüne getiremiyorum. Öyle korkuyorum ki o an... Cüzdanımda annemin bir fotoğrafı var. Artık senin fotoğrafını da yanına koydum."

Benim nikâh için çekilmiş olduğum vesikalık fotoğrafım onun cüzdanında, annesinin fotoğrafının yanındaydı.

"İkinizin fotoğrafını yan yana koydum. Bir o kadar farklı ama bir o kadar da aynısınız."

Göğsünde duran elimle hafifçe aşağı ve yukarı gel git yapmaya başladım.

"Annemin bir fotoğrafı olmadı hiç, keşke olsaydı," diye başladım konuşmaya ama bir el boğazımı sıkıyordu sanki. "Babam yakmış hepsini. İnsan sevdiğinin fotoğraflarına kıyar mı? Sen benim fotoğraflarımı yakar mıydın?"

"Yakmazdım," derken sesi netti. "O fotoğraflar içimi yakardı ama seni yine de yakmazdım."

"Ben bazen çok özlüyorum babamı..."

Birkaç dakika ses vermedi, başımı hafifçe kaldırdım ve yüzüne baktım.

"İyi geceler," diye fısıldadım; karanlığın ellerini tutuyor, gözlerinin içine bakıyordum. "Artık geceler iyi, gök gürültüsü olsa bile iyi."

Ne kadar süre uyuduğumuzu bilmiyordum ama Akif Selim'in gittikçe artan öksürüklerinin sesiyle uyandım. Hırıltılı nefes alıp veriyor, bazen de bir şeyler sayıklıyordu ama anlayamıyordum. Elim alnını buldu, yanıyordu. Yanından telaşla kalkarken bir yandan da sakin olmam gerektiğini söylüyordum.

Havale geçiriyor olamazdı, değil mi?

Dudağımı dudağında, göz kapaklarında ve bütün yüzünde gezdirdim. Gerçekten *yanıyordu.*

Mutfağa geçtim, beyaz bir kap buldum ve içine ılık su koydum. Üst kata çıkıp dolabından beyaz bir atlet aldım. Mutfaktan aldığım su dolu kaba bezi batırdıktan sonra Akif Selim'in yanına döndüm, dizlerimin üzerine oturdum ve bezi sıkarak alnına koydum. İlk önce istemedi, başını çevirdi ama sesimi duyduğunda izin verdi.

"Ateşin var, düşmesi için bunu yapmam gerek."

Üzerindeki pijamayı boğazına kadar çektim ve beyaz bezi karnına koydum. Kasıldı ama onu sakinleştirmek için saçlarında gezinen parmaklarımı hissettiğinde sessiz kaldı. Bu sırada öksürüğü daha da arttı. Elimdeki bezin suyunu kabın içinde tekrar sıktıktan sonra alnına koydum ve mutfağa geçtim. Neredeyse bütün dolapları karıştırdım, en sonunda bir pet şişede pekmez bulabildim. Cezveye biraz pekmez koydum ve ocağın üstünde ısıtmaya başladım, birkaç dakika sonra kaynadı, karabiberi de aldıktan sonra tekrar

Akif Selim'in yanına geçtim. Karabiberi ve cezveyi parkenin üzerine koyup Akif Selim'i uyandırdım. Uyandı ama gözlerini açamayacak kadar kötüydü. Belinden tutup hafifçe kaldırırken Akif Selim de bana yardımcı oldu, böylece sırtını koltuğa yaslayabildim.

Cezvedeki pekmezi kaşığa döktüm, biraz da karabiber ekledikten sonra üfleyip Akif Selim'in ağzını açtım ve içmesine yardımcı oldum.

"Çok iğrenç," dedi yüzünü buruştururken. O kadar tatlı gelmişti ki gözüme, öpmek istedim, öptüm de. İki kaşık daha verdikten sonra tekrar uzanmasına yardımcı oldum.

Islattığım bezi yaklaşık bir saat boyunca vücudunun her tarafına koydum. Ateşi biraz da olsa düştüğünde, avucunun içinde sıkı sıkı tuttuğu elimi serbest bıraktı. Dudaklarına birkaç minik öpücük bıraktıktan sonra saate baktım. Sabaha karşı dört yirmi sekizdi.

Uykum vardı ama uyumak istemiyordum.

Bir elim gece karası saçlarını karıştırdı, diğer elim ise hala avucunun içindeydi. Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum, arada bir sırtımı dayadığım koltukta eğiliyor ve dudaklarımı alnına koyup ateşinin tekrar yükselip yükselmediğine bakıyordum.

"Keşke hep böyle kalabilsek," diye fısıldadım. "Sen elimi sıkıca tutsan, ben o güçlü ellerinin varlığını omuzlarımda hissetsem. Bir dize acı akan şarkıdan, bir dize anıdan ve bir dize yalnızlıktan geriye kalan gülüşsün."

Başımı omzuna koydum, o sırada kıpırdandı.

"Anne?" dedi, rüya gördüğüne emindim. "Bu gece gitmesen olmaz mı? Çok korkuyorum, çok üşüyorum, sarıl bana, gitme hiç."

Başımı omzundan kaldırdım, tekrar göğsüne yasladım ve sımsıkı sarıldım, o da bana sarıldı.

"Yanındayım, Selim. Güz'ün hep seninle, hiçbir yere gitmeyecek," dedim, sanki sekiz yaşındaydı ve yorganın altına girmiş, annesini bekliyordu. "Her şey oldum sana..." dedim fısıltılı bir sesle, bu sırada saçlarını okşamaya devam ediyordum. "İnsan insana yaradır, Akif Selim. Ben sana yara değil, nefes oldum."

Kırlangıç, evinden ayrılıyordu.

Kırlangıç, doğduğu yuvadan, uçtuğu gökyüzünden ayrılmak zorunda bırakılmıştı.

Ağlama, ağlama, geri döneceğiz. Belki de dönemeyeceğiz ama biz iz bıraktık burada, kaldırım taşlarında umutlarımız, hayatımız, kalbimiz... Sen en çok annesiz kalmış bir oğlan çocuğuna yarasın.

Ürgüp'te yaşadığım anıları orta boy bir bavula sığdırmıştım ama gözyaşlarım hiçbir yere sığmıyor, yanaklarımdan taşıyordu.

Bir yanım *kaderin böyle yazılmış* diyordu, öteki yanım ise *omurgamı almış olsa da dik dur, kader dediğinde seçimlerle şekillenen değil mi* diyordu.

Arkamı dönmedim, dönseydim evimden ve çocukluğumdan gidemezdim. Bilal'in süreceği araca bindiğimde o tabutun içine girip, herkes başımda kanlı gözyaşları dökerken öylece durmaktan daha zor bir şey vardı.

İçimde sızısı geçmeyen bir aşk vardı. Kırlangıç, bir gün yaralı kanadından iyileşirdi ama izi kalırdı o yaranın, nereden bakarsam bakayım izi kalmış bir yaraydı; kalbinin attığına emin olamayan biriydim.

Çağatay abimin yıllar sonra duyduğum sesiyle kendimi kaybetmiş, o tabutun içinden kalkıp sarılmak istemiştim. Öyle içli ağlamıştı ki o ağladıkça, tabutumun başında ismimi haykırdıkça kahrolmuştum.

Karşısına nasıl, ne şekilde çıkacağımı bilmiyordum ama Zeynep'in dediğine göre on gün boyunca buradaydı. O gideceğini sanıyordu ama kalacaktı. Kalmak zorundaydı. Tek başıma devam edemezdim. Bir gün Bilal ve Mahur da gidecek, ben yapayalnız kalacaktım.

Yapayalnız kalmak istemiyordum, korkuyordum.

Arabaya bindiğimizde aramızda derin bir sessizlik başlattım. Mahur ön koltukta, ben arkada başımı cama yaslamış oturuyordum. Ürgüp'ten bir saatlik uzaklıktaki bağ evine doğru yola çıkmıştık. Bilal ve Mahur yarım saat önce ev için alışveriş yapmıştı.

Beni öldürmüştü... Zihnimin içinde dönüp duran ve göğsümü acıtan bir soru vardı: *İnsan öldürdüğünün cenazesine nasıl olur da gelirdi?* Sanmıyordum, hatta bütün bu çevirdiğimiz oyunların bile boşuna olduğunu hissediyordum, o boşluk hissi içimde büyüyordu.

Düşüncelerimi bölen ses, cep telefonu melodim oldu. Zeynep arıyordu. Açtım, *efendim* dedim ama Zeynep cevap vermedi. Aynı saniye içinde Çağatay abimin ağlayan sesini duydum.

"Gittim ama bilemedim böyle olacağını."

Bana ait olan konuşma kısmını sessize aldım. "Bilal," dedim vücudum titremeye başlarken. "Arabayı kenara çek."

Göz ucuyla dikiz aynasından bana bakmaya devam ederken hiçbir şey sormadı, aracı yol kenarına çekti; başımda duran şapkayı düzelttikten sonra araçtan indim.

"Zeynep dün bana mesaj attı, Hare Güz öldü dedi. Nasıl uçak bileti buldum, evden nasıl çıktım, havaalanına nasıl gittim bilmiyorum... İnanmadım. Oyundur dedim, beni geri döndürmek için yaptınız sandım. Son ana kadar, o konağın kapısından içeri girene kadar çok kızgındım. Konaktan içeri girdim, elimin altında büyüyen kız kardeşim tabutun içine girmiş, bana gülümsüyordu... Toprak attım üstüne, kardeşimin üstüne toprak attım..." dedi, sesi son cümlelere doğru yükselmişti. "Hare Güz nasıl öldü, anne?"

Verda halamın ne diyeceğini merakla bekliyordum. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Bir kaza oldu. O kazayı biliyorsun."

Şifreli konuşmuştu. *O kazayı sen zaten biliyorsun, anlatmama gerek yok.*

"Akif Selim Kıraslan... Rayiha Kıraslan'ın oğlu. Ayda'yla, yani halasıyla nereden baksan on dokuz yıldır arkadaştık... Amaçları aile olmak, arkadaşlığımızı güçlendirmek sandım ama değilmiş! Bilmiyordum! Bir an bile tuhaf hissettirmedi! Allah beni kahretsin!"

"Hare Güz'ü kendine âşık etti ve sonra öldürdü mü?" diye sordu. "Ben ne oluyorum, anne!" diye bağırdı ardından. "Köpeği mi oluyorum lan ben bu evin! Hare Güz nişanlanıyor, yetmiyor evleniyor ama ben bilmiyorum. Öldüğü gün cenazesinde öğreniyorum."

"Gittin," diye karşılık verdi halam gür bir sesle. "Gittin. Terk ettin bizi. Dört yıl boyunca bir kez bile aradın mı beni? Aramadın. Bizden vazgeçmişken, yok saymışken sana nasıl anlatabilirdim?"

"O orospu çocuğunun gelmişini de geçmişini de sikeceğim. Şimdi... Her ne olup bittiyse en ince detayına kadar anlat. Bu gece o konağı yakmaya gideceğim." Derin bir sessizlik oldu. "Allah benim belamı versin." Eşyaların kırılma sesi, sessizliğin üzerine bir çığ gibi düştü. Dayanamadım, aramayı sonlandırdım ve Zeynep'e mesaj attım: *Yaşadığımı birkaç güne öğrenecek. Bağ evine geleceğiniz zamanı söyleyeceğim.*

Gözyaşlarımı silip arabaya tekrar bindim ve ağlamaya devam ettim. Kısa bir süre sonra "Geri dönmeliyiz," dedim titrek bir sesle.

Bilal şaşkınlıkla bana bakarken, "Nasıl geri döneceğiz? Yolun kırk dakikası bitti zaten," dedi.

"Çağatay abim, Kıraslanlara gidecek! O konaktan Akif Selim sağ çıkabilir mi sanıyorsun?"

"Artık o kısım seni hiç ama hiç ilgilendirmez. Ben olsam kafasına bile sıkardım," diye yanıtladı Bilal soğuk bir sesle.

Birkaç saniye bekledi. "Dönmeyi unut. Artık dönemezsin, artık buradan kimse dönemez."

Bağ evinde kalmak benim için geçici bir süreçti. Çağatay abim yaşadığımı öğrendikten sonra beni nereye götürmek isterse istesin itiraz etmeyecektim. Ürgüp'te kalmama müsaade etmeyeceğini biliyordum.

Bağ evinin etrafı beyaz tahtalarla çevriliydi. Burası dedemden babaanneme kalmış, babaannem dedemin hatırasına dokunmamak için hiçbir değişiklik yapmamıştı. Bilal arabadaki market poşetlerini ve bavulları aldı. Adana'ya tatile geldikleri için ikisinin de eşyaları arabadaydı, en azından kıyafet sorunu çekmeyeceklerdi.

Yaklaşık bir buçuk saatin sonunda tüm işimiz bitti. Mahur ve ben evi temizlerken Bilal de marketten aldıklarını buzdolabına yerleştirmişti.

Şimdi ise dedemin yaptığı büyük, geniş salıncağa oturmuş, düşünmemek için şarkı mırıldanıyor, dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yapıyordum. Düşünmemek istiyordum ama çok zordu. Sıcak bir duş alsam iyi geleceğini biliyordum ama artık duş almaya da yalnız kalmaya da korkuyordum. Korkmasam bile buradaki banyo küvetti... Düşüncelerimin içinde kaybolmaya devam ederken Mahur yanıma geldi. "Duş almama yardımcı olur musun?" diye sordum durgun bir sesle. "Bıraktığı korkularla savaşacak gücü kendimde bulamıyorum."

"Olurum," diye yanıtladığında dudaklarım yukarı doğru buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Başımı yavaşça çevirdim, buğulu gözlerle ona baktım ve "Teşekkür ederim," dedim.

Bavuldan kıyafetlerimi çıkarıp kalacağım odanın yatağına bıraktım. Temiz havluyu da aldıktan sonra banyoya geçtim ve askıya astım. Banyoda beyaz ve siyah renk hâkimdi. Babaannemin en sevdiği renklerdi bunlar, dedem her şeyi onun isteğine göre yaptırmıştı.

Mahur sıcak suyu ayarlayıp yumurta model küveti doldurmaya başladı. Kapının eşiğinde durmuş, korku dolu gözlerle küvetin dolmasını bekliyordum.

Bana korkular bıraktın, binlerce, aşamadığım korkular; iyileşeceğine inancımın kalmadığı yaraların üstüne daha ağır yaralar açtın, Akif Selim. Beni, hiç acımadan attığın cehennem ateşi seni de yakıyor mu? Ben böylesine yanarken sen keyifle sigaranı mı içiyorsun, ailenle akşam yemeklerinde mi buluşuyorsun?

Buğulu gözlerle eşikten adım atıp banyo kapısını kapattım, üzerimi çıkardım, iç çamaşırlarımla küvetin içine girdim.

"Ağlasan bile kızmayacağım," dedi Mahur titrek bir ses tonuyla. "İçin çıkana kadar ağla, kimse sana acını yaşama diyemez. Bu bencillik olur; yanında olacağız, düştüğünde kaldıracağız, belki de kaldıramayacağız ama artık yalnız yürümeyeceksin."

Dizlerimi karnıma doğru çektim, başımı sağ tarafıma çevirdim ve gözlerimi Mahur'un buğulu gözlerine diktim. "Anne," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Her şey senin yüzünden oldu." Yutkunamadım. "Akif Selim," dedim, adı nefes alırken soluk boşluğuma saplanan derin bir ağrıydı artık. "İster kabul et ister etme, ben masumum, en az senin kadar. Kız kardeşin kadar... Ben yapmadım, babam da yapmadı; başka bir yol vardı, her zaman başka bir yol vardır, sen neden görmek istemedin?"

"Geçti," dedi saçlarımı usulca okşarken.

Yalanladım. "Geçmedi."

"Geçecek."

Bir yalana inandım. "Geçsin," dedim. "Geçmese bile bu kadar fazla hissetmeyeyim, azalsın, azalsın..."

Dizleri yırtık bir *jean* giyip üzerime beyaz bir tişört geçirdikten sonra saçlarımı kuruttum ve bahçeye Bilal'in yanına indim. Bilal yaklaşık beş dakikadır telefonla konuşuyordu. Gözleri aynı dakika içerisinde ikinci kez beni bulduğunda burukça gülümsedim. Telefonu kapattıktan sonra başını hafifçe bana çevirdi.

Mahur da duştan çıkmış, giyinmiş ve yanımıza gelmişti.

"Kahve içer misiniz?" diye sordum Bilal ve Mahur'a.

"Ben yaparım," dedi Mahur. Bir şey dememe izin vermeden ayağa kalktı. Bu sırada Bilal evin arkasında duran torbayı getirmiş ve odunları üst üste atmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Dilek dileyeceğiz," dedi, ses tonu keyifli çıkmıştı. "Ateş yakacağım."

"Ben atlamasam olmaz mı ya?"

"Sen atlamazsan olmaz! Öyle bir şey olmaz."

Devam ettirdim. "Hiç olmaz, Hare Güz."

Göz kırptı. "Bir de sana bir sürprizim daha var," dediğinde gülümsemek için kendimi zorladım, başarılı sayılırdım. "Sürpriz güzel olursa... Düşünürüm," diye karşılık verdim.

Bilal, Mahur kahveleri yapana kadar büyük bir odun çemberi oluşturmuştu. Ateşi yakmamıştı çünkü Mahur'u bekliyordu. Mahur kahveleri getirdikten sonra ateşi yaktı, kahvesinden birkaç yudum aldı. "Hazır mısınız?" diye sordu Bilal. O sırada hiç fark etmediğim bir gitarı eline almıştı. "İlk önce dilek dileyeceğiz, sonra atlayacağız."

"Gitar mı?" diye sordum kirpiklerimin arasından şaşkın bir şekilde Bilal'e bakarken. "Şaşırdım."

"Bilal'in sesi çok güzeldir," diye konuştu Mahur. "İstediğin bir şarkı varsa söyle, çalsın."

"Teşekkürler ama yok," diye yalan söyledim. O an aklımdan geçen tek bir şarkı vardı. *Birsen Tezer, Delikanlı...* Duymaya gücüm var mıydı, işte bundan emin değildim. Şarkıların anıları şarjöründe taşıdığını biliyordum, kalbimden çok vurmuşluğu da vardı ama bu kez nefes alamıyordum.

"Biliyorsun," diye başladı Mahur kahvesini masaya bırakırken. "Ne yaşadığını anlayamayız, gülümseyerek konuştuğunda bile sesinin titrediğini fark edebiliyoruz. Sen o tuzlu suyu yuttun, bu kan kusup kızılcık şerbeti içmekle

aynı şey... Ama bırak göğsündeki o nefesi... Bırak. Ağla, bağır, çağır ama iyileşmeye çalış."

Gözlerim saniyesinde ıslandı. Ağlamanın güçsüzlük olmadığını babamdan, içimdeki gücün varlığını da bir denizin ortasında korkumla baş başa bırakıldığımda öğrenmiştim. "İyileşeceğim, biliyorum, kendime verdiğim sözler var, hepsini tek tek tutacağım. Her neyse..." Burnumu çektim ve zor olsa da gülümseyerek konuşmamı sürdürmeye devam ettim. "Siz nasıl tanıştınız?"

"Bilal'le kötü bir zamanda tanıştım. Kız kardeşimi kanserden kaybedeli dört gün olmuştu, babama başsağlığı dilemeye gelmişti. O zaman görmüş beni, aklında kalmışım. Ondan önce hayatım çok durgundu. Kız kardeşini de annesi gibi aynı sebepten kaybettiği için içine kapanan Mahur'dum... Acılarımız karşılaştırılamaz, hepimizin acıyı yaşama eşiği farklıdır ama Bilal elimi tuttu, izin ver ben de senin elinden tutayım. Ben çok yalnızdım ama sen değilsin ki."

"Çok mu kötü biriyim? Sevilecek biri değil miyim? Sadece oyun oynadığı bir oyuncaktan ibaret miydim?"

"Diyelim ki dediğin gibi kötü birisin, sevilecek tek iyi bir huyun bile yok... Yine de hak etmedin, anladın mı?" dedi Bilal, bir yandan da ateşi yakmakla uğraşıyordu. "Artık Akif Selim'den gelen hiçbir darbe seni öldürmez. En kötüsünü yaşadın, bitti."

"Güçlü müyüm?" diye sordum, sanki inanmaya ihtiyacım vardı.

"Çok," diye yanıtladı beni Mahur.

"Güçlü değil, mutlu olmak isterdim." Sesim buruktu.

Mahur'un elini lekeli elimle tuttum. Kalbim lekeliydi, göğsüme sığınan nefes lekeliydi, içim lekeliydi. Ama tuttum.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı. "Bir dilek dile, ateşin üstünden atla."

İyileşmek istiyorum, eskisi gibi gülmek, mutlu olmak istiyorum. O... Çok pişman olsun ama gidecek bir kapı bile bulamasın.

Gülümsedim, ateşin üstünden atladım; o sırada Bilal alkışladı, ben de neden alkışladığımı bilmeden ona eşlik ettim. Mahur ve Bilal de dilek diledi ve ateşin üstünden atladılar.

Mahur ilk defa kız kardeşi haricinde birinin daha iyileşmesini dilemişti.

Bilal ise annesinin Hare Güz'e kavuşmasını ve Hare Güz'ün gerçeği kalbiyle görmesini diledi.

O gece tüm dilekler Hare Güz içindi.

"İyi misin?" diye sordu Bilal. Yaklaşık dört saat boyunca bir damla yaş bile akıtmamıştım. İyi bir gelişmeydi. "Dört saat boyunca hiç ağlamadım, günlerin rekorunu kırdım."

"Bir an bile pes etmeyeceksin. Çağatay abin, halan, ben ya da Mahur... Her zaman yanında olamayacağız. Bazen tek başına savaşman gerekecek ama biliyorum ki sen bunun da üstesinden geleceksin."

"Geleceğim, değil mi?" diye sordum.

"Geleceksin." Birkaç dakika bekledi. "Biraz uyuyacağım. Sen de çok gecikme."

Başımı sallamakla yetindim. Ne kadar süre bahçedeki beyaz ışığın altında oturduğumu bilmiyordum, Zeynep'ten haber yoktu. Konağa gitmemişler miydi? Akif Selim'in Ürgüp'e dönüp dönmediğinden haberim bile yoktu ki. Gözlerim masada duran arabanın anahtarına takıldı. İçimden bir ses, arabanın anahtarını al diyordu. Al ve... Bağ evinin arka tarafında kalan odanın camına baktım, Mahur ve Bilal'in kaldığı odanın ışığı kapanmıştı.

Anahtarı masanın üstünden aldım, yol biraz karışıktı ama çıkarabileceğimden emindim.

Yaptığın delilik, dedi iç sesim ama onu dinlemedim. Aracın kilit tuşuna bastım, ön ve arka farlar bir kez yandı, söndü. Arabaya bindim, motoru çalıştırdım, kemerimi taktım ve bir an bile düşünmeden gaza bastım. Uzunları yakmıştım, sahte kimliğim ince hırkamın cebinde kalmıştı ama umursamadım. Arka koltukta duran şapkama göz gezdirdim, hâlâ oradaydı.

Kendimi sakinleştirebilmek için radyoyu açtım, yabancı bir şarkı çalıyordu. Yolu yarılayana kadar her şey iyiydi ama sonrasında elim ayağım titremeye başlamıştı. İki yol vardı önümde, yavaşlayarak tabelaların üstündeki yazılara ve kalan kilometre sayısına baktım. Sağdaki yol Ürgüp'e çıkıyordu. Yirmi kilometre kalmıştı. Hafifçe geriye yaslandım, bir elimle şapkayı aldım ve başıma geçirdim. Ürgüp'e giriş yaptığımda istikâmetim şehir mezarlığı olmuştu.

Yaklaşık beş dakika sonra bu sabah gömüldüğüm mezarlığa yakın durdum. Gözlerim arabanın ekranındaki elektronik saati buldu, iki buçuk civarıydı. Arabadan indim, kapıyı yavaşça kapattım. Biraz yürüdükten sonra mezarımın orada bir siluet gördüm. Kim olduğunu seçemiyordum. Yürümeye devam ederken duyduğum tanıdık ses beni bozguna uğratmıştı.

Kalbimin sesini dinlemiş, bir saatlik yolu önemsemeden buraya gelmiştim. *İnsanı hiç yanıltmaz mıydı kalbinin sesi?*

Akif Selim Kıraslan... Mezarıma gelmişti.

"Sana hiç anlatamadım ki..." dedi. "Yaralarımdan hiç bahsedemedim ki."

Canım çok yanıyordu. Yanmaması gerekiyordu. *Ama Güz, kalbi taşlaşmış bir heykel olmak, belki de çok yanmaktan geçiyordu.*

"Her şey çok farklı olacaktı. Yapamadım. Kurtaramadım. Öldü..." Son

kelimeyi söyleyemedi çünkü dudaklarından dökülen hıçkırıklar izin vermedi. Gözyaşlarım usulca akarken dudaklarımın arasından titrek bir nefes bıraktım.

"Bu şehirde yoksun. Kafamı çevirdiğim hiçbir yerde yoksun. Yokluğunu nasıl kabulleneceğim? Ben sana nasıl, nasıl..."

Sen bana öyle güzel kıydın ki, Selim... Mezar tahtamı öptü, avucunun içiyle sevdi. "Başka bir yol yok muydu diyorsun, değil mi? Başka bir yol vardı, başka bir yol hep vardı ama ben... Sana bunu yapmayı istemedim, yemin ederim ki istemedim. İnanamadım öldüğüne, selanı duydum, yine inanamadım. Koşa koşa sana geldim. Geldim ama tabutun içindeydin, gözlerine bakamadım. Kâküllerin yine alnına dağılmıştı, düzeltemedim. Yapamadım, Hare Güz."

Devasa çınar ağacının arkasına geçtim, belimi yasladım ve dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamamak için kendimle bir savaşa girdim.

"Üzülme, üzülme, benim gibi bir adama üzülme, tamam mı? Benim kadar iğrenç bir adam için yaşaman ödül olurdu; her şeyi hak ettim, Güz... Her şeyi hak ettim."

Yapma, Akif Selim. Sus artık, sus artık, konuşma.

"Senin ellerin bana şifa, benim ellerim sana veba oldu. Seni öldüren hastalık ben oldum." Toprağımı avuçladı. "Seni kurtaracaktım. Yapamadım. Çok pişmanım..."

İki elimi yüzüme kapadım, sessizce ağlamaya devam ettim. Burası sanki mahşer alanıydı, Akif Selim karşımda günahlarıyla beraber çırılçıplaktı.

Pişman oluşu içimi soğutur sanıyordum; içim soğumadı, içimde yanan intikam ateşi bir an bile sönmedi.

"Meyhaneye gittim, cüzdanımdan fotoğrafını çıkardım, yüzün bana dönüktü ama kalbin sırtını dönmüştü. Fotoğrafını önüme koydum, önceden anneminkini koyardım ama şimdi seninkini koydum çünkü ben de babam gibiyim artık. O da annemi öldürdü; güya seviyordu, güya seviyordum, güya merhametti benimkisi, aşk değildi... Gençliğini, hayallerini, umudunu alıp bu mezara gömdüm."

Şimdi ikimiz de ödeşmiş miydik? Bu haksız bir ödeşme sayılırdı. Benim hiçbir suçum yoktu ki.

"Annem gibi baktın, annem gibi sevdin ama ben sana babam gibi davrandım."

Başımı hafifçe çevirdim ve toprağımı avuçlayan Akif Selim'e yaşlı gözlerle baktım. "Çok içtim, ayılamayacak kadar çok içtim, hayaline sarıldım ama hayalin bana hiç sarılmadı. Yüzüm yok sarıl demeye ama sana veda etmeye geldim. Veda etmene izin vermedim ama ben sana... Geldim."

Bana veda etmeye mi gelmişti?

"Diğer dünyada yüzüne bakacak cesaretim de, yüzüm de yok. Özür dilerim, kızma bana ne olur, seni ilk gecende bile rahat bırakmadım, biliyorum ama gidecek bir yerim yoktu ki. Senden başka gidecek yerim yoktu; *evimi* kendi ellerimle yok ettim, silah kullanmadım, bıçak kullanmadım."

Ne yapacağını kestiremiyordum. Zihninin süzgecinden geçip diline düşen sözcüklere anlam veremiyordum.

"Akif Selim, Hare Güz'e yâr değil, yara olurmuş... Sen bana her şey oldun, ben de sana ölsen bile unutamayacağın bir yara."

Mezarıma sarılır gibi uzandığında koskoca bedeni gözümde küçücük kalmıştı.

"Kına gecesinin olduğu gün canını yakmak, aklına şüphe düşürmek istemedim. Öyle olmadığım biri gibi canını acıtmak istemedim ama durduramadım kendimi. Burak ve Yasin'e ağladım, çok ağladım *bana bir çare bulun* diye, *çare bulun oğlum, siz benim kardeşlerim değil misiniz* dedim. Onlar bile bana çare bulamadı. Sen bulurdun, değil mi?"

O, içini dökmek için benimle konuşuyordu. Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı ama neden buradan gidemiyordum?

"Seni ilk gördüğüm gün içim intikam ateşiyle yanıp kavruldu ama buna sebep olan tek şey bu değildi, *güzelliğindi.* Ağlıyordun, sümüklü burnun ve kızarmış gözlerinle karşıma çıkmıştın, o gün her şeyden çok daha güzeldin. Fiziksel değildi, yemin ediyorum değildi. Hatırlamazsın, kucağıma bayıldın, ben tuttum seni. O gün yemin ettim ama bu yemin sadece, sadece bana âşık olman için ettiğim bir yemindi. Ne olur geri dönsen?" dediğinde dünya ikimizin de başına yıkıldı. Çınar ağacının arkasından çıktım, elimi yüzümü sildim ve bomboş gözlerle ona baktım.

"Sana öldüğün gün bile acı verecek, hatırladıkça kahrolacağın bir vicdan azabı bırakıyorum, Selim," diye fısıldadım. "Her şey için çok geç kaldın."

Nabzım durdu, Akif Selim. Bunu bana sen yaptın. Anlatmadın, sormadın, konuşmadın. Sadece kaçtın. Şimdi anlatıyorsun, konuşuyorsun ama çok geç kaldın.

Unutma; hayat, yolundan dönenleri de geç kalanları da affetmez.

"Ne olur." Yalvarıyordu. Ağlıyordu. "Geri dön." Araca doğru yürürken adımlarım güçsüzdü. "Ne olur," deyişi kulaklarımda yankılanırken bir kez bile ardıma bakmadım. "Geri dön, *seni bana geri ver.*"

Ne olur, Akif Selim, demiştim. *Ne olur, beni burada bırakma.*

Ne olur, Hare Güz, dedin. *Geri dön. Seni bana geri ver.*

Sen beni orada bırakmaya yemin ettin, ben de geri dönmemeye.

V

SALINCAKLAR GÖKYÜZÜNE KANAT ÇIRPMAK İÇİN KURULUR, PEKİ YA ÖLMEK İÇİN?

Anıl Emre Dal, *M.*

Ellerim, kalbim ve sesim toprağıma akıttığı gözyaşları yüzünden titriyordu.

Söylesene, o ellerin niye hiç titremedi? Aşka inancım yoktu, inancım oldun; göğe bakan gözlerim, içimde yanan sevda ateşim, kaburgalarımı iyileştiren nefesim... Şimdi ise hiçbir şeysin. Acıdan başka ne verebilirmişsin ki? Gözlerindeki yaşam parçasına tutunurken öldürdün, yaşarken ölmeyi seçmek zorunda bıraktın, ne öldürebildin ne de yaşatabildin, yaralı bıraktın; bedenim felaketimi başlattığın denizin dibine gömülürken ellerin niye hiç titremedi?

O mezarın başında ben vuruldum ama neden sen ölmüşsün gibi ağladın?

Beni gördüğün ilk an içmişsin o zehri. Şimdi beni her yerde arasan, her yere için gibi dağıtsan; sen şimdi dağlara, taşlara, inanmadığın kalbine anlatsan ne fark ederdi, buz kesmiş kalbimi alıp bağrına bassan, içimdeki bu kıyamet diner miydi?

"Sen benden intikam almadın ki, Akif Selim," diye fısıldadım, buğulu gözlerim tekerleğin altında ezilen beyaz şeritleri izliyordu. "Adının geçtiği an titreyen kalbime, aşkıma ihanet ettin. Sana sığınan ruhumu o denizin dibine gömdün."

Öyle çok ağlıyordum ki bir gözümün yaşını silemeden diğer gözümün yaşı akıyordu. Titreyen ellerimle arabayı yolun kenarına çektim, eğer bu şekilde araba kullanmaya devam edersem sonu uçurumun dibinde bitecekti.

Torpido gözünden peçete aldım, biraz daha sakinleştikten sonra motoru çalıştırdım ve ilerlemeye devam ettim. Ürgüp'ün çıkışına doğru ilerlerken gözlerim denetim yapan polis memuruna takıldı. Bu hiç ama hiç iyi olmamıştı. Aracın hızını düşürdüm, kızarmış gözlerim polis aracının yanında duran Burak'a kaydı.

Allah kahretsin, diye geçirdim içimden. *Gerçekten sırası mıydı şimdi?*

Motoru durdurduğum sırada bir polis memuru yanıma geldi, cama vurdu ve açmamı bekledi. "İyi geceler, kusura bakmayın, Ürgüp'te yaşanan olağanüstü bir terör olayı dolayısıyla girişlerde ve çıkışlarda önlem alındı. Kimliğinizi görebilir miyim?"

"Kimliğim bağ evinde," diyebildim, gözlerim bir yandan da polis arabasının yanında duran Burak'taydı. "Annem rahatsızlandığı için aceleyle merkeze inmek zorunda kaldım."

"Amirime bu durumu bildirmek zorundayım, yoksa sizi bırakamayacağım," dedikten sonra bir şey söylememe izin vermeden Burak'ın yanına doğru ilerledi. Birkaç dakika konuştular, polis memuru Burak'a durumu anlattı. Burak yalnızca dinledi ve birkaç saniye sonra yanıma doğru yürümeye başladı.

Korkuyla irkildim. Beni gördüğü zaman her şey bitecekti. Her şeyi mahvetmiştim. *Her şeyi mahvettiysen,* dedi iç sesim bana güç vermek istemiş gibi, *her şeyi yıkar, yeniden kurarsın.*

Gözlerimi kapatıp öylece bekledim. Ses yoktu. Gözlerimi tekrar açtığımda Burak'ı gördüm. Ağzındaki sigara yere düştü, gözleri emin olmak ister gibi iyice büyüdü, "Gelme, ben hallederim," dedi kaskatı bir tonla. Yaklaşık üç dakika boyunca öylece bana baktı, Hare Güz olduğuma emin olduktan sonra aracın etrafında dolandı ve ön yolcu koltuğuna geçti.

"Bu nasıl iş amına koyayım? Kesin delirdim. Şerefsizin oğlu Akif Selim, senin yüzünden Hare Güz yengem kâbusum oldu... Bir rüyanın içindeyim, şimdi gözlerimi kapatacağım, açacağım ve uyanacağım."

Hiçbir şey demedim, gözlerini kapatıp açtı ama hâlâ yanında oturduğumu fark edince iki elini başının arasına aldı. "Delirdim mi ben?" Zorlukla yutkundu. "Burak, kendine gel oğlum, daha bugün gördün lan, yengen öldü, öldü lan..."

İfadesiz bir şekilde Burak'a bakmaya devam ediyordum. "Hare Güz?" dedi. "Gerçeksin... Ama nasıl olur? Tabutun içindeydin, gördüm ben seni, ölmüş..."

"Akif Selim'e söyleyecek misin?" diye bir soru yönelttim.

"Ananı sikeyim... Konuşuyor." Güçlükle yutkundu. "Yani, yenge... Özür dilerim, bir an tepkilerime mukayyet olamadım."

"Yenge değil," dedim sıkılırcasına. "Yenge değil. Anladın mı?"

"Tamam, yenge... Yani, tamam, Hare Güz."

"Nasıl oldu?" diye sorduğunda birkaç dakika sessiz kaldım. Bu gerçekten hiç ama hiç iyi olmamıştı. "Bak, çok tuhaf, anladın mı... Tabutun içindeydin, ölmüştün. Deliriyor muyum?"

"Uzun uzun anlatmayacağım," dedim. "Yapman gereken tek şey, yaşıyor olduğumu unutmak."

"Akif Selim öldüğünü sanıyor," diye konuştu. "Ailen dâhil bütün herkes... Ürgüp'teki herkes bugün bu haberle sarsıldı."

"Ölmem gerekiyordu, Burak... Anlayamazsın, kimse anlayamaz."

Gözlerini kaçırdığında *her şeyi* bildiğini anladım.

"Her şeyi biliyorsun." Sesim o kadar kısıktı ki ben bile zor duymuştum. "Hani siz birbiriniz için canınızı verirsiniz, hani siz mükemmel arkadaş, mükemmel kardeşsiniz ya... Biriniz çıkıp Akif Selim, sen ne yapıyorsun diyeme-

diniz mi? Bu oyuna, yalan aşkına, yalan evliliğe kanmamı nasıl öylece izlediniz? Kalbiniz yok mu? Hepinizden tiksiniyorum. Bunları bilmenize rağmen uyarmadınız. Akif Selim'den ne farkınız var?"

Aracın motorunu çalıştırdım, el frenini indirdim. "İn arabadan," dedim sertçe. "Kime ne halt söyleyeceğin umurumda bile değil; ölmüşüm, ölmemişim bu saatten sonra kimseyi ilgilendirmez."

"Ne söylesen haklısın," derken iki elini başının arasına alıp eğilmeden önce el frenini sertçe çekti. "Bize ilk kez anlattığında baban yeni vefat etmişti. Cenazede görmüş seni. Yasin'e bir yolunu bul ve beni tanıştır dedi kaç kez. Olayların böyle olduğunu bilmiyorduk, seni beğendiği için tanışmak istiyor sandık. Yasin, babanı yeni kaybettiğini, o şekilde yaklaşmanın doğru olmayacağını söyledi..."

"Hiçbir anlam ifade etmiyor. Umurumda değil. Gideceğim." *Mezarlıkta anlattıkları doğruymuş,* dedi iç sesim. İnanmamıştım, hatta bana orada bile yalan söylüyor diye sinirlenmiştim.

Anlatmaya devam etti. "Yasin kesin bir dille reddedince Akif Selim bir şey diyemedi, konu böylece kapandı. Bu olaydan sonra hiç beklemeden Amerika'ya gitti. Akif Selim iki sene boyunca orada kaldı, Amerika'da birçok iyi teklifler aldı ama sadece iki sene dayanabildi. Ürgüp'e tekrar döndü, o zamanlar sana olan ilgisi devam ediyor muydu bilmiyorum ama bir gece seni davette gördük."

Babamın ölümünden iki yıl sonra bir davete katılmıştım, doğruydu ama yarım saatten fazla kalmamıştım. O günü hatırladım, Firdevs teyze ve Karaman amca, halamın arkadaşlarıydı, kızı Buse yurt dışından dönmüştü, şirketin başına geçtiği için onun adına verilen bir kutlamaydı.

"O günden sonra her şey başa sardı, seni gördüğü an her şey yeniden alevlendi. Seninle tanışmayı kafasına koymadan dört ay önce olayı bize anlattı, yemin ediyorum ki Yasin de ben de onaylamadık. Bize dediği şey, kendime âşık edip onu bırakacağım olmuştu. İşlerin bu noktaya geleceğini bilmiyorduk."

"Kes!" diye bağırdım öfkeyle. "Konuştukça batıyorsun! İkisinin ne farkı var? İki türlü de mahvolmayacak mıydım? İğrençsin!"

"Engel olmaya çalıştım ama başaramadım! Yapamadım... Şimdi ne olacak?" diye sordu. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yaşadığımı bilmeyecek," dedim sertçe.

"Çok pişman, Hare Güz. Bununla nasıl yaşayacak? Seni öldürdüğünü sanıyor."

"Sanmasın zaten." Sesim alay doluydu. "Beni gerçekten öldürdü, öldürdüğü yetmezmiş gibi bir de hayatta bıraktı."

"Yapma..." dedi. "Yapma ne olursun, seni yeniden öldürmeyecek."

"Ne kadar rahat konuşabiliyorsun ya böyle? Beni öldürmeyecekmiş falan... Akif Selim'in gerçek amacını bilirken, bana yapacaklarını anlatırken vicdanınız hiç mi sızlamadı? Ar damarınız çatlamış. Böyle arkadaşlık olmaz olsun! Allah sizi bildiği gibi yapsın! İn artık şu araçtan! İn!"

"Yenge..." dedi ama sözünü kestim.

"Hare Güz!" diye bağırdım öfkeyle. "Birine yenge diye seslenmek istiyorsan bugün gömüldüğü mezara gidebilirsin, ben kimsenin bir şeyi değilim artık."

"Hare Güz... Akif Selim gözlerimin önünde kahrolurken nasıl sessiz kalacağım?"

"Bana da sessiz kalmadın mı, Burak? Susmadın mı? Gözümün içine baka baka öleceğim günü beklemediniz mi?" Bir an önce gitmeliydim. "Seni affederim," diye yalan söyledim. Kalbim, ölümümde parmağı olan hiç kimseyi affetmezdi. "Vicdan rahatlığı çok önemli, biliyor musun? İnsanı öldürmez, insanı süründürmez; Akif Selim, o vicdan azabında ölmeyecek ama yaşamayacak da."

"İntikam mı alacaksın?" diye sordu, *kendini akıllı mı sanıyordu? Aynen, canım. Bir sen bir de Akif Selim, maşallah, zekâ fışkırıyor.*

"Hayır," diyerek yalan söyledim. "Akif Selim'den hiçbir şeyin intikamını almayacağım."

"Şimdi, izin verirsen uçağıma yetişmem gerekiyor." Üçüncü yalanım, ikincisini takip etti. "Beni görmedin."

Tekrarladı. "Seni görmedim." Ardından ekledi. "Kendine dikkat et, Hare Güz. Hiç hak etmemiştin. Çok üzgünüm ama yaşadığın için, çok... Anlarsın. Gideyim artık, sen de uçağına geç kalma."

Araçtan indiği an bir saniye bile beklemeden motoru çalıştırdım. Bir süre bildikleriyle yaşamaya çalışacak, Akif Selim'e hiçbir şey anlatamayacak, anlatamadıkça da kahrolacaktı.

En fazla üç ay dayanabilecekti, belki de daha az. Yasin'e anlatacak, içini rahatlatmaya çalışacaktı ama bu sefer de aynı vicdan azabı Yasin'de başlayacaktı. Akif Selim ikisinin gözleri önünde öylece biterken engel olamadıkları için lanet edeceklerdi.

Bu intikamın tek mimarı Akif Selim değildi ki. En başta annemdi. Daha sonra babası, halası, babaannesi, arkadaşları... Artık sen de annem kadar suçlu, annem kadar vicdansızsın, Akif Selim.

Uzandım ve radyoyu açtım. Zihnimdeki düşünceler yeterince nefesimi kesiyordu. Yaklaşık bir saat sonra aracı bağ evinin önüne park ettim, demir kapıdan girdiğimde bir eli başında, diğer eli telefonda endişeyle etrafına bakan Bilal'i gördüm. Adım seslerimi duyduklarında Mahur da, Bilal de bana baktı.

"Neredesin sen? Bu hâlin ne?" diye sordu Bilal. "Bir şey mi yaptılar sana?"

Birkaç saniye bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü. "Mezarlığa gittin, değil mi?" Zeki birisiydi. Bir bakışımdan ne söyleyeceğimi anlayacak kadar hem de.

"Ben dedim ki bir ihtimal, belki bir ihtimal görürüm..." *Allah'ım, dedim içimden. Bu nasıl bir imtihan.* "Arabanın anahtarlarını görünce bir an bile düşünmedim, biliyor musunuz?"

"Ah be, Hare Güz..." dedi Bilal yumuşak bir tonla. Birazcık kaydı, yanına oturmam için yer açtı. Yanına oturdum.

"Mezarlığa gittim, biri ağlıyordu, öyle içli içli ağlıyordu ki... Eğer ağlayan kişinin ben olmadığımı bilmeseydim derdim ki zaman dört sene öncesine aktı; o mezarda yatan babam, ağlayan da ben. Elim ayağım titredi, öyle çok ağladı ki bir an o mezardan kalkıp sarılmak istedim ona. Kızmayın bana, nasıl ayakta duracağımı bilmiyorum. Sarılmayı, iyileştirmeyi biliyorum, yaralamayı değil."

"Ne söyledi?" diye sordu Mahur.

"Beni gördüğü ilk andan bahsetti," dedim. "Merhamet sanmış, çok pişmanmış."

Gözyaşlarım, hiç dinmez misin sen? Öyle sessizce yanağımdan süzülürken, hiç yaralanmaz mısın sen?

"*Geri dön* dedi, sanki hissetti... Öyle yalvardı ki geri dön diye. İnsan kovulduğu yerde birçok şey kaybedince, yangınlar içinde kalınca, bir de sol yanı küle dönünce dönemiyormuş... *Hare Güz ölmüş ama Akif Selim gömülmüş.*"

"Seni görmedi, değil mi?" diye sordu Bilal.

"Görmedi ama... Bir an dalgınlığıma geldi, ara sokaktan değil de ana yoldan çıktım. Polis gördü, arabayı durdurdu. Olağanüstü bir terör haberi mi ne almışlar, bir şeyler olmuş, giriş çıkışları kontrol altına almışlar. *Kimliğim bağ evinde, annem rahatsızlandığı için aceleyle merkeze inmek zorunda kaldım* dedim, amirime söylemem lazım dedi. Amir olan da... Akif Selim'in en yakın arkadaşı Burak."

Bilal öfkeli bir tavırla, "Allah kahretsin! Gördü deme sakın!" dedi.

"Gördü."

"Ben sana ne diyeyim ki, Hare Güz?"

"Korkmayın, kimseye hiçbir şeyden bahsetmeyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Mahur.

"Bir insanın en zayıf noktası neresidir, biliyor musunuz?" diye sordum. "Vicdanı... *İnsanı bir umut öldürür, bir de vicdan* diye bir yazı okumuştum, öyle doğruymuş ki. Beni öldürmeye kalkacak olması haricinde her şeyi biliyorlarmış meğerse."

"Şerefsiz, orospu ço..."

Bilal'i susturdum. "Her şeyi söyle ama o kötü sözlerin hiçbiri annesine değmesin." Birkaç saniye bekledim. "Beni öldürdüğünü öğrendiğinden beri engel olabilirdim diye düşünmekten uyuyamıyormuş. Vicdan azabı çekiyordu anlayacağın... Ben de yalan söyledim, *gideceğim zaten, intikam almayacağım; eğer seni affetmemi istiyorsan Akif Selim'e hiçbir şey söylemeyeceksin* dedim, kabul etti."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?" diye sordu Mahur. "Yani oldukça tehlikeli, ya söylerse?"

"Söylemeyecek. Akif Selim'in silahına ilk kurşunu koydum, sıra diğerlerine de gelecek. Herkes gözünün içine baka baka tükenişini izleyecek, farkında olmasalar bile bu oyunda bana yardım etmiş olacaklar. Yaşadığımı bilecekler ama kimse Akif Selim'e tek kelime edemeyecek. İkinci kurşunum da Yasin olacak." Açıklama yapma gereği duymuştum, Yasin'i tanımıyorlardı. "Yasin de Akif Selim'in çocukluk arkadaşı."

Bilal anladım dercesine başını salladı. "Uyuyacağım." Bu gecenin dördüncü yalanını söylemiştim, görünüşe bakılırsa son da olmayacaktı. "İyi geceler."

Arkamı döndüm, henüz birkaç adım atmıştım ki Bilal bana seslendi: "Hare Güz?" Başımı çevirdim, omuzumun üzerinden Bilal'e baktım.

"Efendim?"

"Bugün Mahur'a sormuştun ya güçlü müyüm diye... Çok güçlüsün, Hare Güz." Birkaç saniye bekledi, arkamı döndüm, konuşmasını tamamladı. *"Annem gibi."*

Güçlü olmak istemezdin, dedi iç sesim. *Mutlu olmayı isterdin ama güçsüzlük de mutluluk getirmez ki.*

İlk önce mutfağa geçip koca bir bardak su içmiş; daha sonra valizden diş fırçamı almış, dişlerimi fırçalamıştım. Şimdi ise aynadan kendimi izliyordum. Dağılmış olan kâküllerime baktım. Bir elimde tel toka, diğer elimde ise bağlama tokam vardı. Kâküllerimi yukarı doğru toplayıp tel tokayla tutturdum, omuzlarıma dökülen gece karası saçlarımı siyah lastikli tokayla topladım. Alnım açıldığı için gözlerimin şişliği, kızarıklığı çok daha fazla belli oluyordu.

"Böyle de çok güzelsin." Göz ucuyla kapı eşiğinde beni izleyen Mahur'a baktım.

"Dört yaşımdan beri kâkül kullanıyorum. Tel tokayla topladığımı hatırlamıyorum, yani o kadar az topladım kâküllerimi ama artık istemiyorum."

"Kaçma. Kaçtığın her şey içinde daha da büyür, bu bir his de olabilir, seni zamanında çok mutlu etmiş ama çok da yaralamış olan güzel bir anı da."

"Kaçmadığımda da büyüyor." Sanki dağılmış olan kâküllerimi toplamamışım gibi elim bir anlık alışkanlıkla kâküllerime uzandı, aynı saniyeler içerisinde de geriye düştü. "Bir gün bitecek mi?"

"Bitecek dediğimde bana inanacak mısın?"

"İnanmayacağım," dedim düşüncelerimi direkt olarak dile getirirken. "Ama geçeceği ihtimalinin verdiği hissiyata ihtiyacım var."

"Bitmeyecek ama zamanla azalacak." Anladım dercesine başımı salladım. Mahur başka bir şey demeden odasına doğru ilerledi, ben de odama geçtim ve gece lambasını yaktım. Odada bir tane yatak, dolap ve masa vardı. Gözlerim bir anlığına masanın üzerinde duran beyaz kapaklı defteri buldu. Üzerinde bir not vardı, notu elime aldım.

"Bazen kimseye anlatamazsın, bazen kendine bile anlatamazsın. İyi mi yaptım, bilmiyorum ama annemin bana vermiş olduğu defteri buraya, sana bırakıyorum. Belki yazarsın, belki kaçarsın, belki yazmazsın; sende kalsın. - Bilal. Gülümse, küçük kız kardeşim, gülümsemezsen olmaz... Biliyorsun, hiç olmaz."

Beni hayata döndürdüğü yetmiyormuş gibi bir de nefes almamı istiyordu. Öyle düşünceliydi ki bana gerçekten onun kız kardeşiymişim gibi hissettiriyordu. Beyaz, kalın kapaklı defteri açtım, üzerinde *A. Eylül Kavzoğlu* yazan bir kalem vardı. Annesinin kalemini de bana bırakmıştı. Sandalyeyi çektim, oturdum ve kalemi elime aldıktan sonra ilk satıra bugünün tarihiyle saatini yazdım ve içimden geçen birkaç cümleyi yazmaya başladım.

Yaslandığım dağın altında kalacağımı bilseydim ellerimi başımın altına koyar, kendimi korumaya çalışırdım ama yine de kurtulamazdım, değil mi? Yine bir yolunu bulur, beni o dikenli tellerin içine atardın, değil mi? Bir kere sana en sevdiğin türküyü sormuştum, sen de bana Neşet Ertaş'ın tüm türkülerini severim demiştin. Bilirdim o türkülerden birkaçını ama ne bileyim, öyle mutluydum ki dinlemek aklıma bile gelmedi.

O sırada telefonuma uzandım, müzik uygulamasına girdim. Neşet Ertaş'ın sesi derin bir iç çekmeme neden oldu.

Neşet Ertaş, yazımı kışa çevirdin, kar yağdırdın başa Leyla'm; viran oldu evim, yurdum ne söylesem boşa Leyla'm diye başlıyor. Bu şarkıyı beni öperek bıraktığın gecenin karanlığında dinleseydim hiç ağlamazdım, aksine gülümserdim, şarkının acısını içimde, göğsümü taşla eziyorlarmış gibi hissetmezdim. Seni bugün mezarımın önünde gördüm, yirmi adım vardı aramızda ama içimin sana olan uzaklığı sekiz yüz bin metreden fazlaydı.

Anlattın, bir tek sen duydun sandın ama ben çınar ağacının gölgesine sığınıp sadece seni izledim. Ağladın ama ben gözyaşlarını silemedim. Söylesene Akif Selim, iki eli kanda bile olsa bir damla gözyaşın için göğü yere indirebilecek olan kadını nasıl bu hâle getirdin?

Bir damla gözyaşım, kâğıdın üzerine izini bırakan mürekkebin üstüne düştü, sonra bir tane daha ve bir tane daha...

Sekiz yüz bin metreden dibe çakıldım, Akif Selim. Denizin içindeydin. Arkanı döndün, gittin. Ruhumun gömüldüğü mezarın önündeydin, ben de arkandaydım, yalvardığın anların şahidiydim. Bir nefes uzağındaydım. Arkamı döndüm,

gittim. Diyeceğim o ki kadere veryansın, Akif Selim. Ben seni yakmadan bırakmayacağım.

Beyaz defterin kapağını kapattım ve yatağın altına bıraktım. Pencereyi açtım, ılık bir rüzgâr tenime değdi, günler sonra sırtım yatakla buluştu ama dikenlerin üstünde yatıyormuşum gibi hissediyordum. Uykunun kollarına çekilirken karanlık dolu bakışlar, göz kapaklarımın içine çiziliydi, gözlerimi kapattığımda bile benimleydi.

Uykunun kollarından sıyrılalı yaklaşık yarım saat oluyordu ama gözlerimi açamayacak kadar yorgun hissediyordum. Yüzümü güneşe dönmüş, içimdeki *her şey mahvoldu* hissini bir anlığına unutmuştum. Ama bu da kısa sürmüştü.

Yattığım yataktan kalktım, birbirine karışmış olan saçlarıma dokunmadan odamın kapısını açtım, banyoya geçtim. Ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı yukarıdan topladım, kâküllerimi de tel tokayla tutturdum.

Banyodan çıktığımda bakışlarım Mahur ve Bilal'in kaldığı odanın kapısını buldu. Kapı açıktı, uyanmış olmalılardı. Mutfaktan kızartma kokusu geliyordu. Mutfağa geçtiğimde patates kızartan Mahur'u ve onu keyifle izleyen Bilal'i gördüm.

"Günaydın," dedim, Bilal'in bakışları anında beni ve gülümsemeye çalışan dudaklarımı buldu.

"Günaydın mı kaldı, Hare?" diye sordu, sesi yüz ifadesine göre keyifliydi. "Saat iki."

"O kadar uyumuşum yani..." dedim. "Birkaç günün acısını çıkarmışım."

Bir eliyle boş olan sandalyeye hafifçe vurup diğer eliyle sandalyeyi kendine doğru çekti. Bu, sandalyeye otur demek oluyordu.

Sandalyeye oturdum, sırtımı yasladım ve Mahur'un domatesin kabuğunu ince ince soymasını izlemeye başladım.

"Kâkülleri kullanmıyoruz demek artık?" diye sordu. Omuz silktim.

"Bu süreç içerisinde nefret ettiğim bir şeye dönüşmelerini istemediğimden gözlerimin önünden çektim."

Çayları doldurduktan sonra kahvaltı masasına oturmuş ve Bilal'in *bunlar bitecek* bakışıyla tabağıma doldurduğu kahvaltılıkları yemeye başlamıştım.

"Haydi, hepimiz çocukluğumuza dair en sevdiğimiz anıdan bahsedelim."

"Sevgilim," dedi Bilal sıkıntılı bir ses tonuyla. "Ne gerek var şimdi?"

"Bilal'in, Çocuklar Duymasın Haluk'tan bir farkı yok aslında, biliyor musun?" diye konuştu Mahur. "Sevgilim, şunu yapalım; *ne gerek var, Mahur.* Sevgilim, şuraya gidelim; *ne gerek var, Mahur. Ankara'nın suyu mu çıktı* der hep."

"Aslında o öyle değil," dedi Bilal. "Güzelim, vallahi öyle değil."

"Nasılmış peki?"

Gözlerim ikisinin arasında git gel yaparken dudaklarıma yarım bir tebessüm yerleşmişti. Bilal birkaç saniye düşündü, ardından masanın altından hafifçe ayağıma vurdu. Sanırım bu, *beni kurtar* demek oluyordu.

"Ankara'da mı yaşıyorsunuz?" diye sorduğumda Mahur'un dikkati dağıldı ve pürdikkat bana odaklandı.

"Evet," diye karşılık verirken gözleri Bilal'i buldu. "Adana'da yaşadığınızı sanıyordum?"

"Şey..." Mahur tekrar Bilal'e baktı.

"Ne?" diye sordum. Bilal'in bakışları beni buldu.

"Mahur'un babası Adana'da yaşıyor, ziyarete gitmiştik." dedi.

"Anladım," demekle yetindim. "Nasıl ayrı kalıyorsunuz ki? Yani, ben babamdan ayrı kalamazdım sanırım."

"Babam hastane ile birleşik olan bir huzurevinde kalıyor," derken gözleri biraz buğulandı ama belli etmemeye çalıştı. "Babam *alzheimer* hastası."

"Özür dilerim. Bilmiyordum," diyebildim mahcup bir tavırla.

"Bir süre beraber kaldık ama beni annemin katili sandığı için öldürmeye kalkıştı." Güçlükle yutkundum. "Hastalığı ilerledikçe etrafına saldırmaya başladı. En son, babamın ellerinin arasından Bilal almıştı beni."

Elimi sıkıca kavradı.

"İlk başta her şey iyiydi. Hatta beni tanıyor, adımı bile hatırlıyordu." Gözlerinin rengi bir ton daha koyulaştı. "Zarif kızım derdi hep bana. Kalbim çok zarifmiş, adıma yakışır bir kalp taşıyormuşum, bu yüzden öyle seslenirdi bana. Sonra onu tetikleyen ne oldu bilmiyorum, annemin ölümü yüzünden beni suçlamaya başladı. O an diyemedim ki *baba, annem kanserden öldü* diye."

Bilal, Mahur'a öyle güzel bakmıştı ki... Mahur o güzel bakıştan habersiz, bana bakmaya devam ediyordu.

"Bilal sana baba olmuş," diye başladım. "Bilal sana anne olmuş, Bilal sana kardeş de olmuş."

Mahur birkaç saniye bekledi.

"Ama onun öncesinde sana yara değil, yâr olmuş."

Gülümsedim, acı doluydu.

"Baban seni çok seviyor," diye devam ettim konuşmaya. "O hastalık babanın kalbini saramaz, hiçbir hastalık insanın kalbini ve sevgisini alamaz."

"Her neyse," dedi Mahur ve konuyu değiştirdi. "Hare Güz, haydi, anlat... Hiç yok mu çocukluk anın?"

"Olmaz mı," dedim, sesim dümdüz çıkmıştı. "Bir gün giymişim kırmızı ayakkabılarımı, kaçmışım konaktan..." diye başladım. Bilal ve Mahur anında dikkat kesilmişti. "Halam uyuyormuş, o zamanlar da Yeşim abla hamileydi, çok gezemiyordu ortalıkta."

"Ee, sonra?"

"Bir gün öncesinde babam şirkette sabahlamıştı, tutturmuşum babama gideceğim diye. Babam beni göz önünde bulundurmayı pek sevmezdi, davetlere katılmamı da istemezdi. Halamı uyuttum, şirkete diye çıktım evden... Sonra kayboldum tabii."

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu Bilal.

"Yedi olmalıydım, belki de altı. Hatırlamıyorum."

"Sonra bir çocukla karşılaştım; uzun boylu, esmer, kara gözlü, çelimsiz bir şeydi ama çok tatlıydı."

"Ee, Hare Güz." dedi Bilal keyifli bir ses tonuyla. "O yaşta bile çok fena bir şeymişsin."

Gülümseyerek anlatmaya devam ettim.

"Nereye gidiyorsun dedi, babama dedim. Babamın nerede çalıştığını sordu, söyledim ben de. İlk başta gidebilirim sanmıştım ama gidemedim, kayboldum, ağladım; sonra o çocukla tekrar karşılaştık. Bana dondurma ısmarladı, beraber dondurma yiyerek yürüdük dakikalarca. Adını sorduğumda söylemedi, bunun yerine bana siyah bir kolye hediye etti."

"O kolye duruyor mu hâlâ?"

"Bilmem," dedim. "Belki duruyordur. Kırlangıç figürlü bir kolyeydi."

"Sen adını söyledin mi?" diye sordu Mahur.

"Fırsat bulamadım ki."

"Akif Selim kaç yaşında gitmiş Ürgüp'ten?" diye sordu Bilal. Zihnimi yokladım. "Ne zaman gittiğini bilmiyorum ama annesinin ölümünden iki yıl sonra sanırım."

"Akif Selim ne zaman doğdu?"

Hiç düşünmeden yanıtladım."28 Ocak 1990."

Bilal bir şeyler düşündü, kafasında kurguladı; ne düşündüğünü anlayamamıştım.

"Sen ne zaman doğdun? Hangi ay?" diye sordu Mahur bana, Bilal ise hâlâ düşünceliydi. "28 Ağustos 1997."

Daha sonra anlatmaya devam ettim. "Babama götürdü, biliyormuş o sokakları, *korkma ben yanındayım* dedi. Ben babamın yanına gittim güya ama görevliler beni şirkete almadı; babamı aradılar, babam şirkette değilmiş. Öyle saçma sapan bir gündü, daha sonra aynı çocuğu beni izlerken gördüm ama öyle kısa bir andı ki emin olamadım."

"Akif Selim," dedi Bilal. "Seni o zaman babana götüren kişi, bahsettiğin çocuk, Akif Selim."

"Yok artık," dedi Mahur. "Entrika dizisi mi çeviriyoruz?"

"Öyle bir şey imkânsız çünkü Akif Selim beni ilk gördüğü zamanı söyledi, babamın cenazesinde görmüş."

"Ya Akif Selim bile hatırlamıyorsa?" diye sordu. "Yani, o zaman tek amacı sana yardım etmek olabilir; on dört, bilemedin on beş yaşındaki biri intikam diye dolanmaz ortalıkta."

"Yüzünü hatırlamıyorum ki," dedim, bir an hatırlayabileceğimi düşünmüştüm ama sis bulutu anıların üstüne çökmüştü. "Üstelik, ben sanmıyorum onun Akif Selim olduğunu... Tamam, yakışıklıydı, esmer tenliydi, çok da tatlı olduğunu düşünmüştüm ama sanmıyorum."

"Kim bilir," dedi Bilal, sanki bu işin peşini bırakmayacakmış gibi bir his sezmiştim. "Sonra babam gelip aldı şirketten beni. Güzel bir anı olduğu için değil, ilginç bulduğum için anlattım."

"Hare Güz?" dedi Bilal, bakışları tuhaftı. "Akif Selim'in küçüklük fotoğrafına ulaşabilir miyiz?"

"Neden kurcalıyorsun ki?" diye sordum. "O ya da değil, umurumda gibi mi duruyor?"

"Merak ediyorum," dedi, sesi durgundu. "Yani, kim olduğunu..." diye de ekledi.

"Çiftlik evinde vardır," dedim dalgın bir ses tonuyla. "Odasında bir yerdedir."

Bilal masanın üstündeki telefonunu alıp arama bölümüne girdi, bakışlarını bana çevirdi.

"Ortalık durulduğunda," dedi. "Çiftlik evine gideceğiz."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Hayatta olmaz öyle bir şey."

"Öyle bir şey olur, çok da güzel olur," dedi. "Seni tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım."

"Bir çocukluk resmi için çiftliğe falan gitmeyeceğim," dedim umursamaz bir ses tonuyla. "Üstelik o çiftlik hâlâ kullanılıyor. Mehveş ve ona bakan evli çift orada kalıyor."

"Bu daha iyi." Sesi keyifliydi. "Çay koysana bana, Mahur. Çay iyi gider."

Bilal anlamsız ve oldukça tuhaf olan konuşmamızdan sonra telefonunu almış ve masadan kalkmıştı. Mahur'la masayı toplamış, bulaşıkları makineye yerleştirmiştik.

O sırada telefonuma bir mesaj gelmişti, gözlerim ekran bildirimindeki mesaja takıldı.

Zeynep: Bu akşam geleceğiz.

Telefonu tezgâhın üzerinden aldım, mesaj bölümüne girdim.

Hare Güz: Tamamdır.

Akif Selim karanlık geceyi Hare Güz Üstün'ün mezarı önünde sabah etmişti. Ne kadar süre ağladığını, ne kadar süre öylece oturduğunu bilmiyordu.

Tek bildiği şey, kalbindeki acının artık nefes aldırmayacak boyuta geliyor olmasıydı.

Akif Selim yattığı topraktan sağına doğru doğrulurken üzerinde hissettiği bakışlarda yanılmadığını fark etti.

"Günaydın," dedi saçı ve sakalı birbirine karışmış olan adam. "Evlat."

"Eyvallah," dedi Akif Selim kısılmış sesiyle. "Uyuyakalmışım."

"Dün gece gördüm seni..." diye başladı bu tanımadığı, oldukça tuhaf ve paspal giyimli adam. "Yanına gelecektim ama mezarda yatan kişinin yeni gömüldüğünü biliyordum, acın çok tazeydi, yalnız kal istedim."

Akif Selim'in gözleri mezar taşını buldu. Hiçbir şey rüya değildi. Hare Güz'ün ölüm haberini almış, cansız bedenini görmüştü.

"Sen bu kıza çok mu yara oldun?" diye sordu yaşlı adam.

Akif Selim'in gece karası gözleri anında buğulandı.

"Çok..." dedi, sesi titremişti. "Çok büyük yara oldum."

Yaşlı adam, Akif Selim'e elini uzattı. Akif Selim, yaşlı adamın uzattığı ele baktı, ardından, "Ellerim toz toprak oldu, amca... Senin de elini kirletmeyeyim," dedi.

"İzin ver, düştüğün yerden kaldırayım," dedi yaşlı adam. "Haydi, tut elimi."

Akif Selim, yaşlı adamın uzattığı eli tuttu ve oturduğu yerden kalktı.

"Siz bekçi misiniz?" diye sordu Akif Selim. "Öyleyim," dedi yaşlı adam. "Her gece gelir, kolaçan ederim etrafı."

"Sevgilin mi?"

"Karım," dedi Akif Selim zorlukla. "Yeni evlenmiştik."

İğrenç birine dönüştüm, dedi Akif Selim içinden. *Kendimden iğreniyorum artık.*

"Gel, şöyle oturalım."

Yaşlı adam, Hare Güz'ün mezarının tam karşısında duran bankları göstermişti. Akif Selim hafifçe başını onaylarcasına salladı ve banka doğru yürüdü.

"Nasıl oldu, neden oldu diye sorularımla seni bunaltmayacağım," dedi yaşlı adam, ardından içinden ekledi: *Ben dün gece nasıl olduğunu, neden olduğunu ve senin nasıl bir ateşin içine düştüğünü gördüm.* "Yakup Peygamber ve Yusuf Peygamberimizin imtihanını biliyor musun?"

"Biliyorum," diye yanıtladı Akif Selim.

"Yakup Peygamber oğlundan kaç yıl ayrı kaldı, onu kaç yıl öldü sandı, bunu biliyor musun peki?"

"Kaç yıl?"

"Kırk," dedi. "Tam tamına kırk yıl. Üzüntüden önce kendini, sonra da gözlerini kaybetti ama bir kez bile oğlunun yaşıyor olduğuna dair inancını kaybetmedi."

"Ama Yusuf Peygamber ölmemişti ki?" dedi Akif Selim. "Benim karım öldü, ben dün tabutun içindeki solgun yüzünü gördüm."

"Yakup Peygamber de oğlunun kanlı gömleğini görmemiş miydi? Oğulları, Yusuf Peygamber'in öldüğünü söylememişler miydi?"

"Öyleydi," dedi Akif Selim. "Öyle söylemişlerdi."

"Bir an bile inanmış mıydı peki, öyle kalpten, bir an bile?"

Akif Selim sessiz kaldı.

Yaşlı adam, "Hayır, evlat," diye cevapladı. "Yakup Peygamber oğlunun öldüğüne bir an bile inanmadı."

"Bunlar çok farklı olaylar," dedi Akif Selim. Kafasının karıştığını hissediyordu. "Eğer Yakup Peygamber, oğlu Yusuf'un cansız cesedini görseydi bağrına taş basar, yine de inanmak zorunda kalırdı."

Yaşlı adam sessiz kaldı. Akif Selim oturduğu banktan kalktı, birkaç adım attı ve başını son bir kez Hare Güz'ün mezarına çevirdi.

"Öyle güzel gülme, *sevgilim,*" dedi, ilk kez ona böyle hitap ediyordu. "Öyle güzel gülersen ben hiç gidemem buradan."

Yaşlı adam, içi boş mezarı izleyen Akif Selim'e baktı. Dün gece ağlama sesi duyunca mezarlığın aşağısındaki taş evinden koşarak mezarlığa gelmişti. Bir genç kızın Akif Selim'in arkasında olduğunu, sessizce ağladığını görmüştü.

Adını dahi bilmediği genç oğlanın hıçkırarak, *seninle ben de gömüldüm* deyişini ve o kızın ağacın arkasına geçip ağlayışını da görmüştü.

O genç kız kimdi bilmiyordu, yüzünü seçememişti ama o mezara gömülen bedene, tabutun içinden çıkarılırken bir anlığına dokunmuştu ve sert bir yüzeyle karşılaşmıştı. İnsan vücudu gibi olmadığını, sert bir tahtaya benzediğini düşünmüştü.

O an pek umursamamıştı, yeni mezar kazmak için dönmesi gerekmişti fakat şimdi anlayabiliyordu.

Adını bildiği oğlan, o genç kıza çok kötü bir şey yapmış ve ölümüne sebep olmuştu. *Aslında olmamıştı*, diye geçirdi içinden. *Olmuş gibi gösterdiler.*

Peki ya neden? diye düşündü. *Bir türlü nedenini bulamamıştı.*

Mezarlıktan çıkan Akif Selim, aracına bindikten on beş dakika sonra konağın önünde durmuş ve araçtan inmişti. Kapının önünde duran adamlar Akif Selim'i gördüğünde konağın kapısını açtı, Akif Selim konaktan bir adım içeri girmişti ki art arda sıkılan silah sesiyle olduğu yere çakılmıştı.

Akif Selim zorlukla yutkunurken bedenini konağın kapısına çevirdi ve az önce kapının önünde duran iki adamın yere yığıldıklarını gördü.

Bir eli belindeki silaha giderken orada olmadığını fark etti.

Bu sırada halası, ablası ve konaktaki diğer herkes sesi duymuş, korkuyla avluya çıkmışlardı.

Konağın açılmamış diğer kapısı büyük bir güçle atılan tekmeyle açıldı, Akif Selim yıllar sonra Çağatay Özsoy'la karşı karşıya geldi.

Çağatay Özsoy'un gözlerinden kendi gözlerine uzanan öfkeyi görebiliyordu.

"Şimdi seni benim elimden kim alacak?" dedi Çağatay, yeşil gözleri ağlamaktan ve uykusuzluktan kızarmıştı. "Şimdi seni kim kurtaracak?"

O sırada Ayda Kor, Akif Selim'e silah çekmiş olan Çağatay Özsoy'u gördü.

"Oğlum!" diye bağırdı. "Bir şeyler yapın, öldürecek oğlumu!"

"Siz beni kurusıkı sandınız herhâlde," dedi Çağatay alay dolu bir ses tonuyla. "Hepsinin amına koydum."

Bir saat önce gelmiş, yanına aldığı on beş kişiyle sessiz sedasız işini hallet-mişti.

"Şimdi," dedi, Akif Selim'e bakıyordu. "Sana gencecik bir insan, acı dolu bir hayat uğruna nasıl harcanıyormuş göstereceğim, amına koyduğumun evladı."

Boşta kalan eli beline gitti ve ikinci silahını çıkardı. Sağ elinde duran silahın tetiğini çekti, konağın penceresine doğru sıktı.

Kıraslan konağında büyük bir fırtına koptu.

"Iskaladım," dedi hastalıklı bir şekilde gülümseyerek. "Bilerek ıskaladım."

Ardından, sol elinde duran silahı mutfağın penceresine doğrulttu ve iki kurşun da oraya bıraktı.

Akif Selim öylece duruyordu. O kurşunun kalbine geleceği anı bekliyor ve bu yüzden bir kez daha ıskalamaması için kirpiklerini bile kırpmıyordu.

"Senin vicdanını sikeyim, şerefsizin oğlu," dedi Çağatay. "Fark ettiysen annene değecek bir küfür değil, babana değecek bir küfür kullandım çünkü bizim kitabımızda masuma dil uzatılmaz, masuma dokunulmaz lan!"

Bir kez daha silahı ateşledi.

"Madem benim amcam yaptı, ibnenin evladı; madem benim amcam senin kardeşinin ve annenin sonu oldu, bunun cezasını gelip bana kesecektin! Hare Güz'e dokunmayacaktın! Sen delikanlı değil misin, oğlum? Senin ben kalıbını, şeklini sikeyim."

"Bitti mi?" diye sordu Akif Selim. "Ne zaman bitireceksin işimi?"

"Bu intikamın muhatabı Hare Güz değildi, amına koyduğum!"

"Öldür beni," dedi Akif Selim, Çağatay'ın elinde tuttuğu silahı kaldırdı ve alnına yasladı. Ayda Kor ve Beril çığlık çığlığa *Akif Selim* diye bağırıyorlardı. "Öldür çünkü ben böyle nasıl yaşanır bilmiyorum. Öldür beni, öldür beni, nefes alamıyorum zaten. Öldür beni, Çağatay... Öldür beni."

Akif Selim dizlerinin üzerine çöktü.

Bitmişti.

Sessizce ağlamaya başladı. Her hıçkırmaya çalıştığında içine gömülen sessizlik, halası Ayda Kor'un içine ateş düşürmüş ve her şeyi ateşe vermişti.

"Benim ayağımın altındaki zemin çatladı, ben zeminin açıldığı çukurdan düştükçe düşüyorum. En kötüsü de ne, biliyor musun? Ölmüyorum, nefes alıyorum. Beni öldür, Çağatay, beni öldür."

Çağatay elindeki silahı yere indirdi, ceketinin cebindeki alyansı ve kolyeyi çıkarıp Akif Selim'in önüne attı.

"Seni öldürmem sana kurtuluş olurmuş," dedi. "Sen çektiğin acının kibrinde gebereceksin zaten."

Akif Selim, yüzüne doğru sertçe atılan alyansa ve kolyeye baktı.

O an, ses telleri parçalana kadar ağlamak ve bağırmak istedi.

O an, ölmek istedi.

Hare Güz'ün sesi kulaklarında yankılandı.

"Akif Selim, ne olursun, beni burada bırakma."

Çağatay'ın öfkeli bakışları, Ayda Kor'u buldu.

"Senin sonunu," dedi. "Ben yazacağım. Bu yüzü hiç unutma, ayaklarımın altında ezilirken gördüğün en son yüz bu olacak."

Çağatay ellerindeki silahlarla geri döndü, güçsüz adımlarla konağın kapısından dışarı çıktı.

Bu sırada Beril, Akif Selim'in yanına koşmuştu.

"Ablacığım," dedi şefkat dolu bir ses tonuyla. "Ablacığım."

Sımsıkı sarıldı.

Akif Selim darmadağındı.

"Allah kötü bir hastalığa yakalanan birinin canını aldığında *kurtuldu, çok acı çekmişti zaten* deyişimizi çok iyi anlıyorum, abla," dedi, gözyaşları durmadan akıyordu, öyle çok ağlıyordu ki kendini durduramıyordu. "Söylesene, abla... Ben böyle nasıl yaşayacağım?"

Beril hiçbir şey diyemedi.

Onu bu hâle getiren halasını buldu gözleri.

"Her şey senin yüzünden!" diye bağırdı. "Kardeşimin beynini yıkamaya başladığında on üç yaşındaydı, on üç! İntikam uğruna hayatını mahvettin!"

"Kes sesini," diye tersledi Akif Selim. "Sen de sanki iyi bir bokmuşsun gibi halama ayar çekme."

Dizlerinin üstünden kalktı, Hare Güz'ün alyansını ve kolyesini alıp güçsüz adımlarla konaktan çıktı.

Bir eli cebini buldu, telefonunu çıkardı ve Burak'ı aradı. Bekledi, bekledi ama açan olmadı. Birkaç kez daha aramış ama yine açan olmamıştı. Bu sefer Yasin'i aradı.

"Yasin," dedi Akif Selim. "Beni gel al, Yasin, ne olursun, beni gel al."

Yasin nerede olduğunu sormuş, ardından *geliyorum* demiş ve telefonu kapatmıştı.

Yasin yirmi dakika sonra arabasıyla konağın önünde durduğunda, konağın karşısındaki duvara yaslanmış oturan Akif Selim'i bulmuştu gözleri.

Akif Selim dakikalardır karşısındaki konağa bakıyor, o konağın kalbine yıkıldığını hissediyordu.

"Yasin," dedi, bir damla yaş daha süzüldü gözlerinden, çenesine doğru aktı. "Ben böyle nasıl yaşayacağım?"

Yasin, Akif Selim'e elini uzattı, Akif Selim'in elini tuttu, oturduğu yerden kalkmasına yardım etti.

"Benim gidecek bir evim vardı," dedi, *ev* diye bahsettiği Hare Güz'ün başını koyduğu göğsüydü. "Ben evimi başıma yıktım, o evin içinde Hare Güz de vardı, yıktığım yetmezmiş gibi bir de yaktım, içinde anılarımız kalmıştı."

Yasin ne diyeceğini bilemiyordu. Akif Selim'in ön yolcu koltuğuna geçmesine yardım etti.

"Meyhaneye sürsene," dedi Akif Selim. "Sen istersen gelme, beni oraya bırak ama."

Yasin onaylarcasına başını salladı ama Akif Selim'i bu hâlde, yalnız başına bırakmayacaktı.

Akif Selim ağzındaki zehir tadı gitsin diye içecekti, içtikçe daha çok gelecekti o zehir tadı ama umurunda değildi.

Avuç içinde bir alyansla bir kolye vardı.

Avuç içini açtı, alyansın içine baktı, *Selim* yazıyordu. Akif Selim'in zihnine bir anı düştü. O anı sadece Akif Selim'in değil, Hare Güz'ün de kalbindeki ağrıyı yoklamıştı.

Geçmiş

"Akif Selim?" dedi Hare Güz heyecanla. "Açabilir miyim artık bu kutuyu?"

"Biraz daha bekle," dedi Akif Selim, gözlerinde gördüğü heyecan yüzünden dakikalardır kendi de gülümsüyordu. "Tepeye çıktığımızda açacaksın zaten."

Hare Güz elinde tuttuğu kırmızı kutuya gülümseyerek baktı.

Yaklaşık beş dakika sonra kahve aldıkları yerden çıkmış ve Ürgüp'ü ayaklarının altına aldıkları tepeye gelmişlerdi.

Akif Selim elinde tuttuğu iki filtre kahveyi banka koydu, ardından ellerini Hare Güz'ün beline doladı. Hare Güz, elinde tuttuğu kutuyu bırakmadan kollarını Akif Selim'in boynuna doladı; siyah, düz taban botlarıyla ayak parmaklarının ucuna basarak yükseldi ve alnını Akif Selim'in alnına yasladı.

"İnsan sana bakınca derin bir iç çekiyor," diye fısıldadı. "Bir şeylerle ilgileniyorsun ya da bana herhangi bir şeyler anlatıyorsun ya... Ben sana nasıl bakıyorum, biliyor musun?" diye sorduğunda Hare Güz öyle güzel gülümsedi ki Akif Selim yanağında oluşan çukurlara takıldı, kalbinden sıcacık bir sıvı o çukura aktı.

"*Bu şehrin kırık kaldırım taşından sızan acıları, seninle en derinlere gömdüm* der gibi, sen öyle her şeyden habersizken."

"İyileşeceksin, küçük adam," diye fısıldadı Hare Güz, ardından dudaklarını özlediği dudaklara dokundurdu.

Akif Selim tutkuyla asıldı özlediği dudaklara.

Akif Selim, Hare Güz'ü bir hiçliğe sarılırmış gibi öptü.

Bir yalanı avuçlarında değil de kalbinde büyütmüş, kendini de o yalan sandığı duyguya kaptırmıştı.

Yalan sandığı her şey, içinde apansız bir şekilde dirileceği günü bekliyordu.

Dudaklarının altında tutkuyla eriyen alt dudağı sertçe kendine doğru çekti, ardından Hare Güz'ün yüzünü öpmeye başladı.

İlk önce gözlerinden, sonra kirpiklerinden, çukurlarından, çenesinden ve en son da burnundan öptü.

"Bebeğinmişim gibi seviyorsun beni," dedi Hare Güz, öyle huzurlu hissediyordu ki.

"Bebeğimsin çünkü."

Hare Güz elinde tuttuğu kutuyu hâlâ açmadığının farkına varınca Akif Selim'in boynuna sardığı kollarını serbest bıraktı ve kutuyu açtı.

İki tane alyans vardı, şu an parmaklarında duran alyansın aynılarıydı.

"Ama bunlar aynı?" dedi.

Akif Selim bir şey söylemeden elinde tuttuğu kutudan küçük alyansı çıkardı ve içinde yazan yazıyı Hare Güz'e gösterdi.

Alyansın içinde *Selim* yazıyordu.

"Selim mi?" dedi Hare Güz şaşkınlıkla. Neden sadece ikinci ismini alyansa yazdırdığını anlayamamıştı.

"Sadece annem bana *Selim* derdi."

"Bunu ilk defa duyuyorum..."

Hare Güz şaşırmıştı.

" Nasıl ki sadece baban sana *Güz* diyor, öyle düşün..."

"Çok anlamlı," dedi Hare Güz. İstemsizce gözleri dolmuştu. "Seninkinde de *Güz* mü yazıyor sadece?"

Hare Güz, Akif Selim'in alyansını kutusundan çıkardı, içindeki yazıya baktı.

Eğik bir yazıyla *Güz* yazıyordu.

Akif Selim ilk önce kendi eski alyansını çıkardı, ardından Hare Güz'ün alyansını.

"Ama bunları atmayalım," dedi Hare Güz. "Dilek ağacına asalım, dilek dileyelim."

"Olur, Güz'üm."

Hare Güz, Akif Selim'in parmağına alyansını takmış, ardından Akif Selim'in yeni alyansını kendi parmağına takmasını beklemişti.

"Eğer bir gün hayat bizi bambaşka yerlere savurursa ve o hayat bize çok acımasız davranırsa, her şey birdenbire yarım kalırsa beni hiç ama hiç unutmamanı diliyorum," dedi Hare Güz. Akif Selim bu dileğini onaylamış, kendisi de içinden aynı dileği diledikten sonra tepedeki dilek ağacından bir bez alıp ağaca bağlamışlardı.

"Bir gün *alzheimer* olsam bile unutmam seni."

"Söz ver," dedi Hare Güz. "Beni ne olursa olsun, hiç unutmayacağına dair söz ver."

"Söz..." dedi Akif Selim. "Sen, benim bu sancılı hayatımda duvara astığım en güzel tablosun."

Hare Güz, Akif Selim'i kendine doğru çekti ve kemiklerini kırmak istermişçesine sıkıca sarıldı.

"Eğer batacaksam bile bu seninle olacak, anladın mı?" dedi Hare Güz.

Akif Selim'in cevabı gecikmedi.

"Senin nefes aldığın bataklık bile benim cennetimdir, *Güz'üm.* Yana yana belki ama asla ayrı ayrı değil."

Öylece birbirlerine sarıldılar; Akif Selim, Hare Güz'ün gece karası saçlarının kokusunu içine çekti. Daha sonra beraber banka oturmuş, ikisi de ayaklarını uzatmış ve kahvelerini yudumlamışlardı.

Akif Selim karşısına koyduğu fotoğrafa yaklaşık bir buçuk saattir bakıyor, ağlayarak rakı içiyordu.

Yasin yanındaydı; Burak'ı kaç defa aradığını bilmiyordu, hiçbirine cevap vermemişti.

"Ben içiyorum," diye fısıldadı Akif Selim. "Ben içiyorum ama içtikçe ayılıyorum."

Yasin hiçbir şey yapamıyordu.

Aklını yitirecekmiş gibi hissediyordu.

"İçtikçe daha çok ağlayasım geliyor." Elinin tersiyle gözyaşını sildi. "Ben koskoca adamım ama üç gündür gözümün yaşı kurumuyor. Üç gün olacak üç yıl, üç yıl olacak yirmi yıl... Ben nasıl yaşayacağım böyle?"

Diline dolanan bir cümle vardı, her seferinde onu tekrarlıyordu.

Ben nasıl yaşayacağım, diyordu. *Ben bu acıyla, cinnet geçirmeden nasıl yaşayacağım?*

O an meyhanede çalan türkü değişti, Neşet Ertaş'ın *Yazımı Kışa Çevirdin* türküsü çalmaya başladı.

Akif Selim, Neşet Ertaş'ın saza vuruşunu ağlayarak dinledi, şarkıya girişini bekledi. Neşet Ertaş'ın sesini duyduğu an bir şişe rakıyı ağzına dayadı ve kana kana, kan ağlaya ağlaya içmeye başladı.

"Yasin." Akif Selim ağzına dayadığı şişeyi sertçe masaya koydu. "Benim ellerimde sevdiğim kadının kanı var."

"Yapma," dedi Yasin. Sesi titriyordu. "Oğlum, yapma lan... Siktir git, böyle sevme kimseyi."

"Çok seviyorum," dedi, birkaç damla gözyaşı daha döküldü yanaklarından. "Çok seviyorum. Ben Hare Güz'e âşık oldum, âşık olmadığımı kalbime kabullendirmeye çalıştıkça daha da saplandım, kalbimin içinde Hare Güz'ün sesi, *beni burada bırakma* diyor. İnsan kalbinin sesine sırtını döner mi? Ben sırtımı döndüğüm günün sabahına varamıyorum, sırtımı döndüğüm yollara gidemiyorum."

Viran oldu evim yurdum, ne söylesem boşa Leyla'm.

"Ben Hare Güz'e *seni çok seviyorum* diyemedim, Yasin. Bir gün bile olsun alıp karşıma, *seni öyle çok seviyorum ki sol yanım harabeye döndü acıdan ama ben seni çok sevdim* diyemedim."

Her an gözümde perdesin, nereye baksam sen oradasın.

"Korktum, çok korktum. Sevmekten, bağlanmaktan, âşık olmaktan çok korktum. Çok nefret ettim ilk başta Hare Güz'den, nefret ede ede sevdim, nefret ede ede sarıldım ama sonra bir baktım ki ne nefret kalmış ne de ben."

Yasin dayanamıyordu. Akif Selim karşısındaydı, ağlayarak konuşuyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Akif Selim elini fotoğrafa doğru uzatıp Hare Güz'ün gülümseyen yüzüne dokundu, dokunduğu yüz kayboldu.

"Gitme," diye fısıldadı. "Çok korkuyorum, çok gök gürültüsü var benim içimde. Ne olursun gitme. Beni sevme, tamam, beni sevme, beni affetme. Ama ne olursun gitme."

Hare Güz'ün hayali Akif Selim'in karşısındaydı. Elleri uzanmıyordu, elleri uzandığı an Hare Güz kayboluyor, boşluğa süzülüyordu.

"Döndüm ben," diye fısıldadı. "Geç kaldım ama... Her şeye geç kaldığım gibi sana da çok geç kaldım."

Yardan ayrı kalmak ölüm, söyle ne olacak hâlim. Böyle kader böyle zulüm, gelir garip başa Leyla'm, gelir garip başa Leyla'm, başa Leyla'm.

"Ne olursun," diye fısıldadı, elinde tuttuğu rakı şişesini tekrar ağzına dayadı, büyük bir yudum aldı. "Geri dön."

Akif Selim masadan kalktı. Hare Güz'ün hayali de onunla birlikte o masadan kalktı, mekânın aşağısına doğru inmeye başladı.

"Tamam," diye fısıldadı Akif Selim. "Ben geleyim sana."

Cebinden çıkardığı yüzlükleri masanın üstüne bıraktı. Yasin, Akif Selim'in o an ne dediğini, ne yaptığını anlayamadı.

"Nereye?" diye sordu. "Zil zurna sarhoşsun."

"Arabamı getirdiler mi?" diye sordu Akif Selim, kendini ayık hissediyordu. "Çiftliğe gideceğim ben."

"Bu gece vakti çiftlikte ne yapacaksın? Yat zıbar işte eve geçip."

"Burak'a söyle," dedi Akif Selim. "Beni bulsun," derken bir yandan da mekânın merdivenlerinden iniyordu. Yasin de arkasından inmiş ama hızlı hızlı adımlarla arabasına binip, gaza asılan Akif Selim'e yetişememişti.

Cebinden telefonunu çıkardı, Burak'ı bir kez daha aradı ama yine cevap alamadı.

Yasin arabasına bindi, nereye gideceğini bilemeden motoru çalıştırdı.

Akif Selim soluğu yine Hare Güz'ün mezarında almıştı. Mezarlığın girişine arabasını park etti, dengesini korumaya çalışarak araçtan indi.

Bir süre yürüdü, Hare Güz'ün adının yazdığı mezara doğru ilerledi.

"Hare Güz," dedi, canı öyle çok yanıyordu ki. "Ben geldim, sevgilim."

Toprağın üstüne oturdu, Hare Güz'ün adının yazdığı tahtayı öptü.

"Haydi uyan, haydi kalk," dedi. "Haydi, Güz'üm. Uyan, uyan gidelim."

Hare Güz bağ evinin bahçesinde oturmuş, elinde tuttuğu bardaktan kahvesini yudumluyordu.

"Hare Güz," dedi Akif Selim, başını göğe çevirdi. "Başını kaldır, gökyüzüne bak, gökyüzlüm. Sen oradasın, bense yerin sekiz yüz metre aşağısında, en dipte."

Hare Güz içinde oluşan o tuhaf his yüzünden başını göğe çevirdi, gözleri sanki o anı bekliyormuş gibi sulandı.

"Ben biliyorum, sen bana bakıyorsun, beni duyuyorsun."

Akif Selim'in art arda akan gözyaşları toprağa döküldü.

"Uyan gidelim, sevgilim," diye fısıldadı. "Benim tahtım sallandı, benim evim başıma yıkıldı."

Hare Güz gözlerini gökyüzünden alamadı. Gözlerinden akan birkaç damla gözyaşı çenesine kadar süzüldü.

"Hayat," diye fısıldadı gecenin karanlığına doğru. "Söylediğin gibi bizi bambaşka yerlere savurdu, bir canımızı almadığı kaldı."

Akif Selim toprağı avuçladı, avuçladığı toprağı yüzüne sürdü.

"Kokun yok," dedi. "Kokunu da almış bu toprak, seni benden aldığı gibi..."

Hare Güz'ün yüzüne doğru bir rüzgâr esti, o rüzgâr Akif Selim'in kokusunu burnuna getirdi. Oturduğu sandalyeye çivilendi, göğsünün tam ortasında dayanılmaz bir ağrı baş kaldırdı.

"Selim," diye fısıldadı. "Sen bize ne yaptın?"

Akif Selim avuçlarındaki toprağı bıraktı, "Benim bedenim öldü, ruhum gömüldü ama hâlâ ayaktayım," dedi. "Söyle bana, şimdi ben ölsem bu acı diner mi?"

Hare Güz'ün zihninin kuyusuna Akif Selim'in söyledikleri düştü.

Şimdi sen ölsen hiçbir şey değişmez, şimdi ben ölsem hiçbir şeyi affettirmez.

"Bütün çaresiz insanların istediği gibi küçücük bir umut istemiştim, diye fısıldadı Hare Güz, ardından gözlerini kapattı, yüzünü yalayan ılık rüzgâra bıraktı kendini. "Öyle küçücük olsun ki kimse benden alamasın istedim. Sen bana koskoca bir aşk ve yanında uçurumlar vadettin, Akif Selim. Bir cinayet var içimde, senin ellerin koydu bunu oraya."

Akif Selim oturduğu yerden kalktı, bakışları *son bir kez baktığını* düşündüğü mezarı buldu, hafifçe eğildi ve Hare Güz'ün tahta mezar taşını öptü.

"Ben sensiz nasıl yaşanır bilmiyorum." Yutkunamadı. "Annemsiz nasıl yaşanır diyordum, yaşanıyormuş, en acı şekilde yaşayarak öğrendim. Ama sensiz nasıl yaşanır öğrenmek istemiyorum."

Mezarlığa tıpkı *o günkü gibi* sırtını döndü, arabasına doğru güçsüz adımlarla yürümeye başladı.

Aracına bindi, kafasında dolaşan binbir düşünce vardı.

Kafasında kurduğu bütün ihtimaller, bütün planlar yerle bir olmuştu.

Kalbinde bir zehir vardı, damarlarından kanına karışan bu zehrin etkisi acıyı daha yoğun hissetmesine neden oluyordu.

Sanki kemikleri kırk sekiz yerden kırılmıştı, *dayanamıyordu.*

Arabasını bir zamanlar evi bildiği ama şimdi nefes bile alamadığı konağın önünde durdurdu. Araçtan indi, kapının önünde bekleyen iki kişi demir kapıyı açtı.

Merdivenlerden çıktı, ablasının odasının açık kapısından içeri girdi. Beşiğinde uyuyan yeğenini kucağına alıp cennet kokusunu içine çekti, yanaklarından yavaşça öptü ve ablasını uyandırmamak için Mila'yla beraber geniş balkona çıktı.

"Büyüdüğünü görmeyi, sana mükemmel çikolatalar alan bir dayı olarak beni hatırlamanı o kadar çok isterdim ki," diye fısıldadı. Öyle güzel uyuyordu ki. "Bu evde veda edebileceğim tek kişi sensin. Bana kızma, deden ve benim kadar pislik biri olmayacağına dair söz ver, bu aile artık sana emanet."

Daha fazla konuşabileceğini sanmıyordu. Konuşursa ağlamaya başlayacaktı.

Sanki Akif Selim on üç yaşındaydı yine, annesizlik yeniden saklandığı kuytuda gelip bulmuştu onu.

Asel Mila'yı beşiğine yatırdı, bacaklarını ince pikesiyle örttükten sonra odadan çıktı. Ablasına bakamadı, baksaydı gidemeyeceğini biliyordu ama Beril konuştuğu, söylediği her şeyi duymuştu.

Akif Selim'in arabasının sesini duyduğunda odasına doğru koşmuş ve uyuyor numarası yapmıştı.

Kardeşi bu kadar berbat bir hâldeyken gözüne nasıl uyku girebilirdi ki?

Akif Selim'in söylediği her şeyi kapının ardından dinlemişti. Motorun çalışma sesini duymuş, duyduğu an yerinden kalkmıştı.

Yanına arabanın anahtarı ve telefonu haricinde bir şey almadan kızı Asel Mila'yı kucakladığı gibi merdivenlerden inmişti.

Uyuyan kızını arabasının arka koltuğunda duran pusetine koymuş, ardından sürücü koltuğuna geçmiş ve motoru çalıştırmıştı. Telefonunu eline aldı, Yasin'in numarasını buldu ve kulağına götürdü.

Yasin evine gelmiş, kara kara düşünür bir hâldeydi.

"Yasin?" diye sordu Beril. "Akif Selim nereye gidiyor?"

"Çiftliğe," dedi Yasin. "Oraya gideceğini söyledi."

Bir şey söylemeden telefonu kapattı, Burak'ı aradı ama araması cevaplanmadı.

Akif Selim hiç umursamadan son sürat hızla çiftlik evinin yolunu tutmuştu.

Geçmişi gözlerinin karasına is gibi sinmişti. Çocukluğu öyle yaralı, öyle sancılı geçmişti ki büyüyene kadar kırk bin kemiği kırılmıştı sanki.

Ön yolcu koltuğunda on üç yaşındaki hâlini gördü. Ağlayarak kendisine bakıyordu.

"Ağlama," dedi Akif Selim. "Neden ağlıyorsun ki?"

"Annemi kaybettim," dedi, sesindeki acı, satırların arasına sızıp kalbinde ona nefes veren mürekkebe akmıştı. "Bir adam almış annemi ellerimden."

Akif Selim elinin tersiyle akan gözyaşlarını sildi.

"Sen neden ağlıyorsun?" diye sordu *çocukluğu.* O kadar sarhoş olmuş muydu, bilmiyordu ama düşünceleri birbirine karışıyordu.

"Annem öldü," dedi, kalbine bir çukur açılmış, gözyaşları irin dolu nabzına akmıştı. "Sevdiğim kadını öldürdüm."

"Sen de birinin canını mı aldın, benim *annemi* aldıkları gibi?"

Akif Selim konuşamadı, hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ağlama," dedi *esmer tenli, kara saçlı, kara gözlü çocuk.* "Ağlarsan büyüyemezsin, halam bana hep öyle söyledi, ağlarsan güçlü olamazsın. Kinini hep taze tut, felaketlerin ve utangaç merhametinin kalbini yumuşatmasına izin verme derdi. Ağlama, ağlama, güçlü olmak zorundasın."

Yanında oturan çocuk kendisiydi. Sancılı bir geçmişin izini kalbinde taşıyordu.

"Ama ben bu kaderin içinde doğmayı istemedim ki," diyebildi Akif Selim. "Bu intikamın içinde büyümeyi, bu kadar yaralıyken içimde bir aşk büyütmeyi istemedim ki."

Gözleri karşıdan gelen arabayı buldu, arabanın beyaz ışığı yüzüne değdi; o an her şey silikleşti, Akif Selim kıvrak bir hareketle direksiyonu çevirdi ve frene bastı.

Arabası durmuş, diğer arabaysa savrularak yanından geçmişti.

Arabanın içi sessizliğe gömüldü birkaç dakika. Derin bir nefes aldı, motoru tekrar çalıştırdı ve ağlamamak için dişlerini birbirine bastırdı.

Yaklaşık kırk dakika sonra çiftliğin kapısının önünde durdu. Hare Güz'ü bu kapıdan karısı olarak çıkarmış, elleriyle ölüme götürmüştü.

Çiftliğin sürgülü kapısını açtı, gözleri ağaca asılı olan beyaz ve mor renge boyadığı salıncağı buldu.

"Kalbindeki heyecanla hiç sallayamadım ki seni bu salıncakta," dedi, kara saçları kendisi gibi dağılmıştı. "Sana acıdan, öfkeden başka ne verdim ki?"

Akif Selim, onu şaşkınlıkla izleyen bir çift yeşil gözü göremedi. Çiftliğin kapısından içeri girdi, ikizi Mehveş'in odasına girdi.

İkiz kardeşi uyuyordu, melekler gibi.

"Abiş," dedi, *Mehveş küçükken ona hep böyle seslenirdi. Abişim, abişim, canım abişim.* Yatağın kenarına geçti, saçlarının dağılmış olduğu yatağa oturdu.

"Hayatını çalanlardan intikamımızı aldım," diye fısıldadı, bir çift yeşil göz odanın beş altı adım ötesinde durmuş, Akif Selim'i dinliyordu. "Ama ben böyle yaşayamıyorum, ben böyle bir adam değildim, bunun ağırlığını kaldıramıyorum."

Mehveş kıpırdanır gibi olunca Akif Selim birkaç saniye sessiz kaldı.

Yeşil gözlerin sahibi korkuyla yutkundu. Neden burada olduğunu bilmiyordu, kalbinin heyecandan derisini döver gibi atmasının yanı sıra avuç içleri de terliyordu.

"Bu dünya bizim için hiçbir zaman iyi bir yer olamadı." İkiz kardeşinin saçlarını okşamaya devam etti, Akif Selim. "Bu dünya bize annemden sonra hiç iyi gelmedi, bu hayat bize hiç adil davranmadı."

Saçlarının kokusunu içine çekti, *aynı annesi gibi kokuyordu.* Saçlarını öptü, ince pikeyi üzerine örttü ve odadan çıktı.

O an koridoru saran koku, zemine çakılı kalmasına neden olmuştu.

Hare Güz'ün kokusu, koridorun duvarlarına mı asılı kalmıştı? Kokuyu içine çekti, kalbi titredi, kalbi son bir kez böyle titredi.

Bir yel, sevdiği kadının kokusunu burnuna getirmişti.

Koridordan geçti, merdivenlerden indi ve ahırın yolunu tuttu.

Ahıra geldiğinde *kuyu dibi* huysuzca hareketlenmişti.

"Oğlum," dedi Akif Selim, atının yüzünü sevdi, birkaç defa öptü. "İnsana derdini unuttururdun sen, biliyor musun? Küçüktüm; sana gelirdim, unuturdum her şeyi. Şimdi yine sana geliyorum ama hiçbir şeyi unutamıyorum."

Ahırdaki sarı ipleri aldı, son bir kez *kuyu dibine* baktı, ahırdan çıktı. Adımları Hare Güz'e yaptığı salıncağı bulmuştu.

Hare Güz bir gece önceki gibi Akif Selim'in arkasındaydı.

Bu sefer o kadar yakın değildi ama ne yaptığını görebiliyordu. Akif Selim elindeki sarı ipliği boynuna göre ayarladığında Hare Güz, Akif Selim'in ne yaptığını anladı.

İçindeki kıyamet satırlara taşmıştı ve Akif Selim satır çizgilerinin düğümünü elindeki sarı ipliğe atmıştı.

İki Saat Önce

Bir elimde kahvem, diğer elimde ise Bilal'in bugün merkeze gidip kitapçıdan aldığı şiir kitabı vardı. Kitabın sayfalarını açıp okumaya başlamıştım ama zihnimdeki düşünceler yüzünden okuduğum yazılar öylesine karışmıştı ki okumayı bırakmıştım. Yaklaşık bir saat önce içime öyle büyük bir sıkıntı girmişti ki ne yapacağımı bilemiyordum. Bir ara canım sıkılmış, tepeye kadar çıkıp gökyüzünü izlemiştim, sonra bahçeye tekrar dönmüş ama içimdeki huzursuzluğu yine de yenememiştim.

"Keyifler nasıl?" dedi Bilal elinde gitarıyla gelirken. "Çalayım şöyle birkaç şarkı, keyfimiz yerine gelsin. Yoksa da yerine getiririm keyfini, biliyorsun, çiçeğim."

"İçimde bir sıkıntı var," diye itiraf ettim. "Kötü bir şey olacakmış gibi, tabii başıma daha kötü ne gelebilir bilmiyorum ama."

Bilal telefonunu çıkardı, söyleyeceği şarkının akortlarını açtı ve telefonu

dizinin üzerine koydu. Birkaç defa tellere vurdu, ardından şarkının giriş kısmını başladı.

"Anlamam nedenini, üzmüşler bebeğimi, ah, ah."

Bu sırada başımı çevirdim, Mahur elinde küçük bir pastayla bana doğru geliyordu.

Gözlerim şaşkınlıkla küçük pastanın üzerindeki mumu buldu, bir taneydi.

"Ne yalnızlık ne hüzün, bu gecenin gündüzü var."

Bilal şarkıyı söylemeyi bırakmıştı ama şarkının melodisini çalmaya devam ediyordu.

"Tek bir dilek hakkın var," dedi. "Bugün her şeyin başlangıcı olsun. *Her şeyin.*"

"Sizi karşıma çıkaran her şeye teşekkür ederim," dedim titrek bir ses tonuyla.

"Tek bir dilek," dedi Mahur. "Anlaştık mı?"

Gözlerimi kapattım, düşünmek için on beş saniyem vardı. Hafifçe gülümsedim.

Bilal ve Mahur hayatımdan hiç çıkmasın.

Gözlerimi açtım ve pastadaki mumu üfledim.

Bilal şarkıya devam ederken Mahur ellerimi tuttuğunda göğsüme bir ağrı girdi.

"Ah," dedim, göğsümdeki ağrı hafifçe eğilmeme sebep olurken acı dolu inleyişim yüzünden Bilal gitarı telaşlı bir şekilde bırakmış ve yanıma gelmişti.

"Nefesim kesiliyor gibi," diye fısıldadım. "Son bir saattir böyle."

"Hastaneye gidelim mi?" diye sordu Bilal. "Kimliğin var, sorun olmaz."

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Geçer şimdi."

Derin derin nefes alıp verdim, bu sayede ağrı biraz daha azalmıştı.

"Bilal," dedim. "Zeynep mesaj atmış, Çağatay abime ulaşamadığı için bugün gelemeyeceklerini söylemişti. Eğer Çağatay abim beni bulursa burada kalmama izin vermeyecek. O çocukluk fotoğrafını görmek istiyor musun?"

"Şimdi mi?" diye sordu Bilal, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Çiftlik evi buraya yarım saat uzaklıkta," dedim. "Dün gelirken tabelada gördüm. Buraya gelen bir yol ikiye ayrılıyor; biri buraya, diğeri de çiftliğe gidiyor. Şimdi herkes uyumuştur, rahatça girebiliriz eve."

Bilal, Mahur'a baktı.

"Sen gelmiyorsun," dedi kesin bir dille. "Birimizin götü kollaması lazım. Baktın iki saat boyunca haber yok, ararsın Verda Hanım'ı."

"Korkuyorum," diye itiraf etti Mahur. "Nasıl bekleyeceğim sizi? Gitmeyin, boş verin."

"Korkma," dedi Bilal, ardından Mahur'a sımsıkı sarıldı. "Verdiğim sözleri tutmadığımı gördün mü hiç? Geleceğim diyorsam geleceğim."

Bilal'le yola çıkalı yaklaşık beş dakika olmuştu. Mahur istemese de bizi göndermek zorunda kalmıştı.

"Onun çocukluk fotoğrafını bulunca ne değişecek?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi, sesi sıkıntılıydı. "Merak ediyorum sadece."

Omuz silktim.

Yaklaşık kırk dakika sürmüştü yol. Bir ara döneceğimiz sapağı kaçırmış, beş dakika boyunca yolu bulmakla uğraşmıştık.

Şimdi ise Bilal'in, çiftlik evinin oldukça aşağısına park ettiği araçtan inmiştik; çiftlik evinin arka tarafına gelip eve girecektik. Bilal telefonunun ışığını azaltı, hafifçe bileğimi kavradı ve eğilerek çalılıkların arasından geçtik.

"Ah," dedim, bileğime diken batmıştı.

"Sessiz ol," dedi Bilal. "Biliyorum, canın yanıyor ama sessiz olursan ikimiz de hayatta kalırız, bu daha önemli."

Onaylarcasına başımı salladım. Çiftlik evinin ön kapısına gelince saksının içindeki toprağı karıştırdım ve anahtarı buldum.

"Akif Selim bu evi bana mihr olarak bırakmıştı," diye fısıldadım. "Ne olur ne olmaz diye anahtarı saksıya ben koymuştum."

"Bana çektiğin nasıl belli," dedi. "Abi kardeş olsaydık bu kadar benzerdik."

Evin anahtarını kilide soktum, yavaşça çevirip açtım. Bilal telefonunun ışığını biraz yükseltti, bana doğru tuttu.

Ben önde, Bilal ise arkamdaydı. Adımlarımız oldukça sessiz ve yavaştı.

Mehmet ağabey ve karısı Emine teyze en alt katta kalıyorlardı. Onları sorun etmiyordum ama Mehveş'in korkma ihtimali beni endişelendiriyordu.

Akif Selim'in odasına doğru ilerlemiş, kapının kulpunu aynı yavaşlıkta indirmiş ve kapıyı açmıştım. Kapı gıcırdayınca Bilal, "Ha siktir," dedi. "Yavaş açsana."

"Açıyorum işte," diye tersledim. "Korkutma insanı."

"Tamam, tamam," dedi Bilal. "Şimdi bak bakalım, herhangi bir kutu ya da fotoğraf albümü var mı, yok mu."

Adımlarım çekmeceye yöneldi, yavaşça açtım ama birkaç kâğıt parçası haricinde hiçbir şey bulamadım.

Bilal çalışma masasına bakıyordu.

Fotoğraf arayan sanki sadece bendim, Bilal daha çok başka bir şey arıyor gibiydi. Umursamadım, şu an buna zamanım yoktu.

"Burada albüm falan yok," dedim. Bilal'in gözleri karanlığın içinde beni buldu. "Benim düğün günü hazırlandığım bir oda vardı, oraya bakacağım."

"Dikkat et," dedi. "Üç dakika sonra yanımda ol."

Odadan sessiz adımlarla çıkıp hemen çaprazındaki odaya girdim, hiçbir şeye dokunulmamıştı.

O gün bıraktığım makyaj malzemeleri, ayakkabılarım, kot pantolonum, hatta kokumun solduğu tişört bile aynı yerdeydi.

Akif Selim'in takım elbisesi ve gömleği katladığım gibiydi.

Parmak uçlarım gömleğe dokunmak için sızladı. Katlamış olduğum gömleği aldım, yavaşça burnuma götürdüm.

Kokusu buradaydı, yoğun değildi ama yaralarımın sahibine ait olan bu kokuyu unutabilmem mümkün değildi. İçim hasret dalgasıyla sarsıldı, kokusunu bir kez daha içime çektim, sanki bu tavan başıma çökmüştü.

Gömleği avuçladım, göğsüme bastım.

Bir damla gözyaşı göğsüme aktı, Akif Selim'in *kokusuna* değdi.

"Kokun bile bu kadar canımı yakıyorken karşına geçtiğimde sana nasıl *canım yanmıyormuş* gibi bakacağım?"

Gömleği avuçlarımın arasında ezdim, yerine koymadım; odanın çekmecelerini karıştırmış ama yine de fotoğraf albümünü bulamamıştım. Avuçlarımdaki gömlekle odadan çıktım, bakışlarım merdivenleri buldu, Bilal'den ses çıkmadığına göre bir sorun yoktu.

Merdivenlerden çıktım, daha önce tesadüfen girmiş olduğum odanın kapısına doğru yavaş yavaş ilerliyordum ki telefonum elimde titredi.

Bilal: *Dışarıda sürgülü kapı var mı? Ses duydum, biri gelmiş olabilir, her neredeysen saklan.*

Hare Güz: *Evet, var. Allah kahretsin, dikkat et kendine.*

O sırada merdivenin altındaki boşluğa girdim, telefonumun ışığını kapattım ve dakikalar sonra merdivenlerden gelen adım seslerini duydum. Bilal olmadığına emindim çünkü gelen kişinin adımları sesliydi.

Daha sonra o tanıdık koku etrafıma yayıldı, iki büklüm olduğum yerde daha çok sindim.

Akif Selim burada, bir nefes kadar uzağımdaydı.

Başımı hafifçe çevirince Akif Selim'i Mehveş'in odasına girerken gördüm. Birkaç saniye bekledim, ardından sindiğim merdiven altından çıktım ve inmek için hareketlendim. Bir adım attım ama söylediklerini duyunca diğer adımım havada asılı kaldı.

"Nefes alamıyorum, yaşayamıyorum. Dayanamıyorum. Katil oldum, abin... Katil oldu."

"İğrençsin," diye fısıldadım. "İnşallah sen de öyle bir yanarsın ki beni attığın o cehennemin içinde... Bana su ver diye yalvarırsın, ayağının dibine dökerim ben de o suyu."

Kalbim buz kesmişti. Birkaç şey daha söyledi ama onu dinlemeden terasa doğru ilerledim. Mesaj bölümüne girdim, Bilal'e Akif Selim'in eve geldiğine dair bir mesaj attım. Birkaç dakika bekledim ama cevap gelmedi.

Kulaklarımda durmadan son söylediği sözler yankılanıyordu. *Abin*, demişti. *Katil oldu. Nefes alamıyorum, yaşayamıyorum.*

Sen orada duruyorsun, hiçbir şey yapmıyorsun ama yine de benim yaralarımı kanatıyorsun.

Akif Selim'in omuzlarına bu ağırlığı ben koymamıştım, ben omuzlarındaki ağırlığı almak isteyip alamamış, üstüne üstlük altında ezilmiştim. Terasın perdesini aralayınca Akif Selim'i buldu gözlerim. Nereye gittiğini bilmiyordum ama evden çıkmamız için iyi bir fırsattı bu. Terastan aşağı indim, Bilal'i bıraktığım odaya tekrar döndüm ama yoktu. Kalbim korkuyla çarptı. Mesajıma da cevap vermemişti. Evin dış kapısına doğru döndüm, adımlarım oldukça sessiz ve sakindi. Gözlerim hâlâ avuçlarımın arasında olan gömleği buldu.

O gömleğin avuçlarımdaki varlığı yüzüme tokat gibi çarpınca derin bir nefes aldım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki kulaklarım uğulduyordu. Evin kapısı açıktı, Akif Selim çıkarken açık bırakmış olmalıydı. Evin dışına çıktım, gözlerim Akif Selim'in bana yaptığı salıncağı buldu.

Saniyesinde buğulandı gözlerim.

Bir adam, parmak uçlarından taşan şefkati o gece avuçlarıma bırakmış, sonra da acımasız, karanlık gözleriyle her şeyi mahvetmişti. Bütün cesaretimi toplayıp salıncağa doğru ilerlemeye başladım. Yaptığım şey aptallıktı, bunu biliyordum; umurumda değildi.

Salıncağın yanına geldim, beyaza boyanmış iplerine dokundum sessizce ağlarken.

"Neden?" diye fısıldadım. "Madem bunca acıyı yaşatacaktın, neden *nefes aldığımı hissettiğim* anları yaşattın bana?"

Birkaç dakika öylece bekledim. Ellerimle salıncağa dokundum, yangın gözyaşları çenemden süzüldü, salıncağın mora boyalı tahtasına aktı.

"Ruhumu soldurdun," diye fısıldadım. "Kalbimin yerini sorgulattın defalarca kez. Benim sana olan sevgim helal değil, hiçbir zaman da olmayacak."

Salıncağa dokunan parmak uçlarımı yavaşça çektim, çiftliğin arka bahçesine gitmek için ilerlemeye başladım.

Ben salıncaktan uzaklaştıkça Akif Selim yaklaşmıştı. Başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdim, Akif Selim'i görmemle birlikte evin duvarına doğru yanaştım.

Akif Selim'in elinde sarı, kalın bir ip vardı. Bir an ne yaptığını anlayamadım; elindeki sarı ipi boynuna geçirdi, ipin ölçüsünü aldıktan sonra çıkardı, ipi dolamaya başladı.

Akif Selim'in dudaklarından dökülüp kalbimin sızısıyla karışan cümleleri kulaklarımda yankılandı.

"Sana salıncak yaptığım ağacın dallarına bir ip geçirdim. Bir tabure buldum, ayarladım her şeyi, çıktım tabureye, astım boynuma ipi... Tabureyi ayaklarımın altından atarken tek istediğim şey anneme kavuşmaktı."

Akif Selim on üç yaşında intihara kalkışmış, onu ipten halası almıştı.

Akif Selim yirmi dokuz yaşındaydı şimdi; tabure yerine kullanacağı tahta salıncak vardı, salıncağı bana kendi elleriyle kurmuş, morlara boyamıştı. Onun sayesinde kırlangıç kalbim gökyüzünde kanat çırpmıştı.

Akif Selim salıncağın iplerini gevşetti, boyuna göre ayarladı; o bunları yaparken ben kilitlenmiş bir şekilde yaptıklarını izliyordum.

Aklıma gelen şeyi yapmamasını istiyordum.

Elindeki ipi salıncak kurduğu ağacın dalına attı, ipi ayarladı; avucumun içindeki gömlek yere düştü.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, *Selim.*"

İlk önce bir ayağını salıncağa doğru attı, daha sonra diğerini.

Bir adım attım, bin adım dağıldım.

"Yaşıyorum," diye fısıldadım, *ne olursun, duy sesimi.* "Yaşıyorum, Akif Selim."

Sesim fısıltıdan ibaretti. Saatler önce hissettiğim ağrının sebebi gözlerimin önündeydi şimdi, kaderin zehirli mürekkebi bizi tekrar buluşturmuştu.

Akif Selim bir şeyler söyledi, anlayamadım. Daha sonra ağlamaya başladı, gözlerinden süzülen yaşlar, kalbimi oyduğu yaranın içine ateş gibi düştü.

Birkaç adım daha yaklaştım.

"Ben anneme kavuşmak için boynuma dolamıştım bu ipi, şimdiyse orada yüzüme bakmayacağını bile bile sana kavuşmak için boynuma doluyorum." Sesi, kelimelerinin arasına dökülen gözyaşlarıma karıştı. "Ben böyle bir adam değildim, bana ne olduğunu bilmiyorum ama sana ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Birkaç saniye bekledi, cebinden çıkardığı kolyeyi salıncağın ipine doladı, kolyenin zincirini alyanslarımıza sardı.

Kalbimin mührünü salıncağın ipine asmıştı.

Kalbinin zehrini salıncağın ipine asmıştı.

"Hare Güz," dedi. "İçimdeki nehir, bir kere bile içimden geldiği gibi senin kalbinin nehrine akamadı. Benim göğsümde kaynayan su senin nabzına döküldü, nabzını durdurdu. Kalbinin nehri, avuçlarının içi, gözlerinin rengi...

İçimde üç bina yıkıldı. Sen sağlam kaldın. İçimdeki koca ormanda yangın çıktı, bir tek sen sağlam kaldın. İçimde bir kırlangıç vardı, ezilmiş kalbini göğsümden parçalayarak çıkardım ama seni bir tek orada kurtaramadım."

Acıdan kıvranan sesi, göğsümün içinde ezilen kırlangıcın verdiği son nefes kadar acı doluydu. Bizi bekleyen acının eşiğindeydik; Akif Selim'in birkaç adım arkasındaydım, ellerimi karanlığına uzatmaya çalışıyordum ama sırtı bana dönüktü.

Benim ellerim sana uzanamıyor, benim ellerim senin karanlığının altında parçalandı ama senin ellerin, *bin yıl geçse bile tutmak için kavrulacağım ellerin,* benim ellerim yerine intihar ipine dolandı.

Elleri ipi bulup boynuna geçirdi, birkaç saniye bekledi.

"Bana sen öldükten sonra ne olacağından bahsetmediler, *Güz'üm.* O mezara sen gömüldün, ruhum her gece senin yanına kıvrılıp uyurken bedenimin bu dünyada olmasının hiçbir anlamı yok."

Boğazındaki ipi iyice sıkıştırdı, salıncağın ipini tutan ellerini bıraktı, yapabildiğim tek şey hızlıca koşmaya çalışmak olmuştu ama belimden tutan sert eller tarafından durdurulmuştum.

Yerimde çırpınmaya çalıştım ama Bilal beni sıkıca kavradı ve gitmeme izin vermedi. Titremeye başlayan bedenim Bilal'in ellerinin arasından kaydı, dizlerimin üstüne düştüm.

Akif Selim ayağının altındaki tahtayı itti, boğazımdan bir hıçkırık dökülünce ağzım Bilal'in avuç içi tarafından sıkıca kapandı.

Akif Selim'in bedeni bana kurduğu salıncağın altındaydı. Kaderin ikimizi birbirine bağladığını düşündüğüm ipi boynuna sıkıca sarmıştı.

"Yaşıyorum," diye bağırmaya çalıştım ama dudağımın üstüne sıkıca kapanan el yüzünden Akif Selim'e ulaşamıyordu sesim. "Yaşıyorum, sen beni öldürdün ama bak, ben yaşıyorum."

Sana kurduğum salıncağın altında bir gençlik yitirdim, Hare Güz.

Bana kurduğun salıncağın altında beni de yitirdin, Akif Selim.

Bana kurduğun salıncağın altında ben de kendimi yitirdim, Akif Selim.

VI
NEFES BOŞLUĞUNA DEVRİLEN ACI

Çağan Şengül & Uğur Özdemir, *Her Aşk Yara Açar*

Nabzım nefes boşluğumda, Akif Selim'in kendini astığı salıncağın altında durmuştu. Beni öldürmeyip zayıf bir nabızla yaşatan acı, katilimin boynuna sardığı ipler nefes boşluğuma dolamıştı. İnsan en büyük yarasını kendi açtığı yaranın kuyusuna düşerken görünce, ellerinde kalan tek çareyi neden avuçlarının arasına bırakmak isterdi?

Güçsüzlüğün zaferim değil, yenilgimdi. Cehennem ateşinde kavrulmanı isterken bir elimde içi buz dolu su kovası taşıyormuşum, seni ben yakmadım ama yaktığın ateşi neden yana yana ben söndürmek zorunda kaldım?

Senin gözyaşların benim toprağıma karıştı, bu benim zaferim değil, bir acı dağının omuzlarıma devrilişi, omuzlarıma devrilen acının nefes boşluğuma gömülmesiydi.

İçine kendim düşmediğim, itilmiş olduğum bu bataklığa karanlığının adını vermiştim. Karanlığın ince ayak bileklerime dolanmış, beni bu bataklığa itmişti.

Bir elimde Akif Selim'in beyaz gömleği, diğer elimde ise Akif Selim'in alyansı vardı. Çimenlerin üstüne oturmuştum, dışarıdan bakınca sakin görünüyordum ama üç saat önce nabzıma devrilen nefesin etkisiyle bir köşeye sinmiş, ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum.

Sıktığım dişlerimin acısını hissediyordum, boğazıma attığı düğüm kadar yakıyordu canımı. Elimdeki alyansa baktım, yangından kurtulurken yanıma almayı düşündüğüm tek şeyin bu olmasının verdiği his altında eziliyordum. Bu his beni iyileştirir sandım, yaralarıma sürdüm ama beni içten içten çürüten yıkımdan başka bir şey olmamasının ağırlığıyla bir kez daha baş başa kaldım.

"Gökyüzü başıma yıkıldı," diye fısıldadım, beni duyamayacağını biliyordum ama içimdeki acıyı dindirebilmek için yapabildiğim tek şey buydu. "Gökyüzüm başıma yıkıldı, ben seni yanımda bulamadım. Ellerinle tutarsın, kurtarırsın sandım ama gökyüzünü de başıma yıkan senmişsin."

Gözümden süzülen bir damla yaş sıcaklığıyla yanağımı okşadı, çatlak dudaklarımın arasında eridi.

Elimin tersiyle akan yaşı silerken Bilal'in sesini duydum. Omuzumun üstünden Bilal'e baktım, elinde bir bardak sıcak süt vardı.

"İyi misin?" diye sordu, iyi olmadığımı en az benim kadar iyi biliyordu.

"Ne hissettiğimi bilmiyorum," diyebildim sadece. "Gökyüzü başıma yıkıldı, Bilal. Yıldızlar gözyaşlarımın aktığı yerde yok oldu, aldığım nefes toz bulutu gibi ciğerime doldu. Bu sevda beni yok etmeden bitmeyecek, değil mi?"

Elinde tuttuğu sıcak süt dolu bardağı bahçe masasına koydu, ardından yanıma geldi ve o da benim gibi dizlerini karnına çekerek oturdu.

"Kendine şu soruyu sorsana," dedi. "Ben bu sevdayı yok etmek mi istiyorum yoksa bu acıyı yaşattığım gibi onu da içimde yaşatmak mı istiyorum?"

Cevabım belliydi ama sessiz kaldım. Bu soruyu sesli bir şekilde cevaplayacak kadar güçlü değildim.

Parmaklarımın arasında duran alyansı avuç içime aldım ve parmaklarımı iç içe geçirdikten sonra avucumu sıkıca kapattım.

"Onu sevmek benim felaketim oldu," diye fısıldadım, alyansın görünmez ipliği avuç içi çizgilerime dolanmıştı. "Sevmemek de olurmuş ama biliyor musun? Akif Selim'e ısınamadığım ilk zamanlar öyle zordu ki benim için. Gözlerimin içine karanlık gözleriyle bakar, gözlerimin arkasında nefes alan acıyı görür gibi konuşurdu. Karşılaşmamızdan sonra görüşeceğimizi düşünmemiştim ama bilekliğimi alıp Arif amcanın dükkanına götürmüştü tamir etmek için."

"Arif amcan kim?" diye sordu Bilal. "Sevdiğin biri sanırım, adını söylerken dudaklarında küçük bir tebessüm gördüm."

"Çok sevdiğim biri. Ben arada sırada yanına kaçardım, sobanın başında oturup çay içer, simit yerdik. Babamın yakın arkadaşlarından biriydi, her sırrını bilir, her sırrını kalbinde saklardı."

"Anladım," dedi, Bilal birkaç saniye bekledi. "Akif Selim'i sever miydi?"

"Severdi," dedim. "En az beni sevdiği kadar. Akif Selim'in çok yardımı dokunmuş, eline geçen üç beş paranın kaynağıymış. Birçok turistik müşteriyi Arif amcanın iş yerine gönderirmiş. Yıllardır tanıyor yani..." Bir eli, dağın altında ezilen omuzumu buldu, hafifçe dokundu. "Çok üzülmüştür, çok... Keşke bilseydi yaşadığımı."

"Çağatay abin geldiğinde seni götürecek mi sahiden?"

Omuzumdaki elini yavaşça indirdi.

"Götürecek," dedim kendimden emin bir ses tonuyla. "Bir daha Ürgüp'e gelmek nasip olur mu bilmiyorum, ruhumu bu şehrin zindanlarına kelepçelemişken ne kadar uzaklaşabilirim, onu da bilmiyorum."

"Bu son günlerimiz yani?" dedi hüzünle. Bu geceki dileğim aklıma geldi. Mahur'un ve Bilal'in hep hayatımda olmasını dilemiştim ama ayrılsak bile her zaman yanımda olacaklarını biliyordum.

"Belki de..." dedim sadece, ardından oturduğum çimenlerin üzerinden kalktım. "Ben uyuyacağım." Gözlerim masanın üstündeki sıcak sütü buldu. "Bisküvi olsaydı süte batırır, sonra da lop ederdim."

Bilal anlayamamış gibi yüzüme baktı. Omuz silktim. Zihnimin kuyusunda yaşayan anıların izi kalbimde kalmıştı, bıraktığı acı silinse bile ruhumun derinliklerinde tırnaklarıyla kazıyarak açtığı yaranın izi her zaman benimle kalacaktı.

Güçsüz parmaklarım masada dakikalardır duran sütü kavradı, bir elimde ise hâlâ Akif Selim'in gömleği vardı.

"Teşekkür ederim," dedim, sırtım yüzüne dönüktü. "Bunlar son günlerimiz olsa bile siz hep benimle kalacaksınız."

Bilal sessiz kalmıştı. Sessizliğinin altında ezdiğim gölgeme baktım, bomboş bir yıkıntıdan ibarettim.

Odaya geçtiğimde kokusu, kaliteli kumaş ilmiklerinin arasında solmuş gömleği yatağımın yanında duran mermer desenli masanın üzerine, alyansı da gömleğin yanına koymuştum. Üzerimi değiştirmemiştim, saatler öncesinin izini taşıyordu.

Mahur'un bugün değiştirdiğine emin olduğum nevresim takımının üstüne bıraktım bedenimi, gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattığım an bile benimle olan kara gözler vardı karşımda. O gözler bir gölge gibi ruhumu izliyor, düşüncelerimin düştüğü kuyuya bakıyordu.

Göğsümdeki acının sızısı kâbus dolu geceyi zihnimin içine, oradan da karanlık satırların arasına döktü. Akif Selim karşımdaydı. Bana kurduğu salıncağın tahtasına değen ayakları saniyeler sonra tahtanın üstünden kaydı, boynuna geçirdiği sarı ip nefesini göğsünün içinde düğümledi.

"Yaşıyorum," diye fısıldadım. "Yaşıyorum, Akif Selim."

Sesim yükseldi, Akif Selim'in zihnindeki kuyuya düştü. Akif Selim dağılan kara saçlarının izin verdiği kadarıyla bana baktı.

Bir dünya o gözlerinin önünde devrildi, bir dünya gözlerimin önünde yeniden kuruldu.

O an beni tutacak olan bir Bilal yoktu. Koştum, aramızdaki mesafeyi kapatırken nabzım göğsümü dövercesine atıyordu.

Akif Selim boynuna sardığı sarı ipi çıkarmak istedi ama yapamadı.

Benim koştuğum yol içimde büyüdü. Karanlığın içinden bana uzanan ellerin, karanlığın içinde sana uzanan ellerime değmedi.

Yaptıkların seni hiç affetmedi.

"Hare Güz," dedi, son nefesini benim adımı söyleyerek bırakmıştı. Koştuğum mesafe katlandı, Akif Selim'in bana doğru bakan başı yana eğildi, ayaklarındaki güç birkaç sefer daha çırpınmanın eşiğinde son buldu.

O an dünya değil, gökyüzü kalbimde ikiye ayrıldı.

"Hayır!" diye bağırdım. Yol bitti, sırtımda taşıdığım tabut ikiye ayrıldı, ruhumu kaderin önüme bıraktığı acının yanına getirdi. "Hayır, Akif Selim."

Akif Selim'in kendini astığı ağacın dalı kırıldı, gök gürültüsünden önce göğün kalbinde çakan şimşeğin ışığı etrafı aydınlattı. Başımı yere eğdim ve ayaklarımın önüne düşen bedene baktım.

Akif Selim, cansız bedeniyle gözlerimin önündeydi.

Vücudumda hissetmeye başladığım şok dalgası öylece kalakalmama sebep olurken bir an ne yapacağımı bilemedim.

Gökyüzünden bir damla yaş büyük bir gürültüyle Akif Selim'in nefes boşluğuna gömülen nabzına düştü.

"Hayır!" diye bağırdım, o sırada dizlerimin üstüne düştüm. "Hayır, hayır, hayır..."

Bir elim boynundaki sarı ipi buldu, çözmeye çalıştım ama ipi çözmeye çalıştıkça daha da çok düğümlendi.

Boynu kızarmıştı, karanlık gözlerini saklayan kirpikleri hâlâ ıslaktı. Bir elim yüzüne değdi, parmak uçlarım acıyla kavruldu.

"Ölemezsin, sevgilim," diye fısıldadım, beni duymadığını biliyordum ama bu şekilde yeryüzünden silinişini hazmedemiyordum. "Aç gözlerini, bak yaşıyorum; ne olursun, aç gözlerini."

Ağacın kırılan dalı bacaklarının üstündeydi, ağaca sarılı olan sarı ipi çözdüm; ağlamamı bir saniye bile durduramadan bacaklarının üstündeki ağaç dalını kaldırdım, uçurumdan aşağıya savurdum.

Gözlerimi kapattım, saniyeler sonra açtım, uçurumun önündeydik; Akif Selim'in nabzını durduran ağaç, kökleriyle beraber uçurumun dibine gömülmüştü. Gökyüzü kasvetli griye yenilirken, benim Akif Selim'e yenilişim gibi kanı kurumuş damarların içindeki zehir de kuruyordu.

Akif Selim'e bakarken yenildiğim bir geçmiş vardı, o geçmişin yazgısı avuçlarımızın içindeki çizgilere tekrar yazılmayı beklerken mürekkep patlamış ve avuç içimize akmıştı. Mürekkep, kaderin avuç içi çizgilerine yazdığı yazgıyı kanlı mürekkebiyle siliyordu.

"Bize bir şans daha ver," diye fısıldadım, bizi kanayarak yazan mürekkebin gözyaşıyla laciverte boyanan gökyüzü, akıttığı damlalarla Akif Selim'in nabzının kuyusuna düştü. "Bize son bir şans daha ver, hiç yaşayamadığın çocukluğuna, hiç yaşayamadığım hayatıma, birbirimizin kalbine akıp karışamayan nehirlere, birbirimize sarılıp bir şarkının nefesine bırakamadığımız gözyaşlarımızın hatırına... Bize bir şans daha ver."

Gök gürledi, yağmur hızlıca yağmaya başladı, şimşek çaktı ama ağlaya ağlaya istediğim ikinci şans bize verilmedi.

Gök bir kez daha gürledi, ardı arkası kesilmeyen hıçkırıklarımın arasına karıştı.

"Canını yakmak istedim," diye fısıldadım, gökyüzünden akan yağmur damlaları kanı çekilmiş yüzüne değiyordu. "Canın benim gibi sökülsün, her

yanına takılsın, çare bulmanın mümkün olmayacağını anla istedim. Ama yemin ederim ki ölmeni istemedim, ölmeni hiç istemedim."

Akif Selim'in yana düşmüş olan elini alıp yüzüme götürdüm, merhametsizlik kokan avuçları yüzüme değsin istedim.

İlk önce eli avuçlarımın arasından silindi, daha sonra uçurumun önünde yatan bedeni. Önünde durduğum boşluğa baktım, gök gürültüsü milyonlarca volt kuvvetindeki kıvılcımı uçurumun dibindeki kayalara dalgalarını vuran denize çarptı.

Yanaklarımı ıslatan gözyaşı, rüzgârın kuvvetli esintisiyle dağıldı.

Çıplak ayaklarımın altında ezilen toprağa takıldı gözlerim, bir bataklık gibi beni içine çekiyordu ama sanki her adım attığımda daha da yüzeye çıkıyordum.

Uçurumun dibine geldim; gözyaşlarım uçurumun dibine, dalgaların dövdüğü kumlara süzüldü. Geçmiş ise gözlerimin önündeki perdeye döküldü.

Bir kadın vardı, esmer tenli, gece karası saçlara sahip olan çocuğun ellerinden tutuyordu. Uçurumun en aşağısında izlediğim çocuk, beni hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi, direkt olarak gözlerimin içine baktı.

O an kalbimden sıcacık bir sıvı süzüldü.

"Merhaba," diye fısıldadı, sesi yumuşacıktı. "Bak, annemi getirdim sana."

Aramıza uçurumlar, gök gürültüsü ve denizin dalgaları girmişti ama sesi nefesime değecek kadar keskindi.

Ben bilirdim ki Akif Selim kör ve dilsiz olsa bile beni duyar, benimle konuşurdu.

"Benimle tanıştırmak mı istedin?" diye sordum, sanki bu önceden yaşadığım ama hatırlamadığım bir andı.

"Evet," dedi gülümseyerek. Gözlerinin içindeki karanlık bile gülümsüyordu. "Seni her şeyden çok sevdiğimi söyledim, annem de seninle tanışmak istedi."

"Beni nasıl sevebilirsin ki?" diye sordum, o an gözlerinin içinden geçen karanlığı gördüğüme yemin edebilirdim. "Tanımıyorsun bile."

"Tanıyorum," diye fısıldadı, bakışlarım annesine değdi, annesi yavaşça başını kaldırdı ve yosun yeşili gözlerime baktı. Hafifçe gülümseyince sol yanağında derin bir çukur yeşerdi. Kâkülleri vardı benim gibi ama gözlerinin önüne düşen tutamlar seyrekti. *"Sen benim en ağrılı yanımsın.*

"Akif Selim," diye seslendi tanımadığım kadın. "O kız, bu mu?"

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu adının Akif Selim olduğunu öğrendiğim çocuk, annesi onaylarken. "Evet, çok güzel."

Uzuvlarıma kadar titredim. Akif Selim'in küçüklüğü karşımdaydı, annesinin elinden tutuyordu ve annesi bana burukça gülümsüyordu.

"Senin kokunu taşıyor, anne. Sana sarılıp uyuduğum gecelerdeymişim gibi hissettiriyor bana ama... Ben onu çok üzdüm."

"Ne yaptın?" diye sordu annesi. "İnsan sevdiğini üzer mi, insan sevdiğini üzerse buna sevmek denilebilir mi, oğlum?"

"İnsan sevdiğini üzmez mi, anne?" diye sordu Akif Selim, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Halam bana böyle öğretmedi ki, anne. Canını yakan kişi en sevdiğin olsa bile affetme, eğer affedersen sana ihanet eder, dedi."

"Kalbi taşlaşmış olan insanlardan uzak duracaktın hani?" diye sordu annesi. "Ruhun içindeki zehri falezlerden aşağıya atsın, bırak artık, vazgeç... Vazgeç bitsin."

O an büyük bir kasırga koptu, denizin kıyıya vurduğu dalgalar gözlerimin önüne çizilen yarayı kendi denizinde yok etti.

"Bize bir şans daha verilmeyecek," diye fısıldadı Akif Selim. Sesin geldiği yere doğru baktım, boynuna sardığı ipler yoktu ama izleri vardı. "Bu savaş bittiğinde, biz de bitmiş olacağız."

"Yaşıyorsun," diye fısıldadım, sesim satırların arasına dağıldı. "Yaşıyorsun."

"Buna yaşamak diyebilir miyiz?"

"Eğer buna yaşamak diyemiyorsak ölmek de diyemeyiz, değil mi, Akif Selim?"

"Buna yaşarken ölmek, öldükten sonra bile yaşamak diyebiliriz, Hare Güz."

Bir adım attı ama bin adım uzağıma düştü.

"Sana gelmek de biraz böyledir artık, Hare Güz. Nefes almak isterken ciğerlerimi parçaladım, ciğerlerimde nefes alan seni hesaba katmadan."

"Bir daha kavuşamayacağız, değil mi?" diye sordum. Sesim tıpkı kalbim gibi bin yerinden çatlamıştı. "Biz bir daha aynı gürültünün bir parçası olamayacağız."

"Biz aynı gürültünün bir parçası hiç olmadık ki," diye fısıldadı Akif Selim. "Biz aynı gürültünün farklı yerlerinden kanayan iki ayrı yara olduk."

Bir adım geri gittim ama sanki bin adım yakınlaştım Akif Selim'e.

"Bu gece çok gök gürültüsü var," diye fısıldadım. "Gitmesen olmaz mı?"

Akif Selim'in karanlık gözlerine değen gözlerim buğulandı.

"Beni niye evimden kovdun?" dedim. "Çaresizken, ayaklarına kapanmış ağlarken... Bana niye hiç acımadın?"

Bir adım daha attı, bin adım daha geriye düştü. Bir adım daha geriye gittim, uçurumun dibindeki Akif Selim'in gözlerini andıran karanlığa takıldı ayağım.

"Bir uyandım, hastane köşelerindeyim; bir uyandım, sen yoksun, bana bıraktığın acı ise öyle gerçek ki. Söylesene ne olur, ben senden gelecek her şeye

tamam demedim mi? Sana her şeyiyle gelen ruhumu o denizin dibine niye gömdün, Akif Selim?"

Ağlıyordum, ağlıyordum ama gözyaşlarım akmıyordu; kalbimin damarlarında akan kan kurumuştu.

"İtiraf et," diye mırıldandım. "Anne oldum sana."

Bir adım daha geriye gittiğimde çıplak ayaklarımın altındaki küçük çakıl taşları uçurumun dibine yuvarlandı, tıpkı ruhum gibi.

Satırların arasına karışan mürekkep aniden kan koktu, Akif Selim'in güçlü elleri belimden kavradı, beni uçurumdan yuvarlanmaktan son anda kurtardı.

"Söylesene," diye fısıldadım, kalbim günler sonra ona bu kadar yakın olmanın etkisiyle öyle hızlı atıyor, özlediğim kokusu etrafımı öyle sarmıştı ki. "İnsan âşık olduğu adam uğruna her gece ölürken, her sabah o adama duyduğu nefret yüzünden yaşayabilir mi?"

Gök gürledi, göğsümde yanan ateş söndü ve ben zihnimin içine düşen kâbustan uyandım.

Yattığım yastıktan başımı aniden kaldırıp nefes nefese kalmış bir şekilde etrafıma bakındım. Beyaz tül perdenin arasından odanın içine bir ışık sızıyordu. Güneş doğmak üzereydi.

Gördüğüm tuhaf ve oldukça sarsıcı rüyanın etkisinin derinliğini derimi dövercesine atan nabzımdan anlayabiliyordum. Yattığım yataktan kalktım, komodinin üzerinde duran telefonun orta tuşuna bastıktan sonra ana ekranda yazan saate baktım. Beşi on yedi geçiyordu. Boğazımda hissettiğim kuruluğu gidermek için yalın ayak bastığım soğuk parkede ilerleyerek mutfağa geçtim ve büyük bir bardak su içtim.

Boşta kalan elim alışkanlığın verdiği hisle kâküllerimi düzeltmek için havalandı, elime değen kâkülleri bulduğumda yeni bir rüyanın içinde olup olmadığımı algılayamama hissiyle dağıldım çünkü gece yatmadan önce kâküllerimi toplamış, tel tokayla tutturmuştum. Bardağı tezgâhın üstüne bıraktım; uzaktan çok neşeli bir kahkaha sesi geliyordu, bu sese aşinaydım ama zihnimin raflarını dağıtan rüzgâr kime ait olduğunu bulmama izin vermiyordu.

Bağ evinin bahçesine çıktığımda geçmişin ruhu katlandı, katladığı sayfaların kelimeleri kalbimde sızı oluşturan yaranın kabuğunu kaldırdı.

Ellerinde babasının saçlarını taradığı tarak ve kırmızı çilekli tokasıyla kâküllü bir kız çocuğu vardı. Yalın ayak toprağa bastığım an özlediğim sesi duymak gözlerimin buğulanmasına neden oldu.

"Güz, babacığım, yalın ayak basılır mı toprağa? Ya üşütürsen?"

Baba, diye fısıldadım. *Baba, sen yokken ben evin önüne yalın ayak koyuldum. Sen olsaydın başıma bunlar gelmezdi; sen olsaydın bana hiçbir şey olmayacak değildi elbette, sen olsaydın her şey olurdu ama canım yanmazdı, teğet geçerdi, sarıldığında her şey biterdi.*

Babam gözlerimin önündeydi. Siyah saçlarına düşen akları elleriyle avuçladı, rüzgârın dağıttığı saçlarını düzeltti. Gözlerim yanında duran kız çocuğuna takıldı, babasının omuzlarına tutunmuş, küçük kırmızı ayakkabılarını giyiyordu.

"Babacığım," dedi, yeşil gözlerini aydınlatan güneş gözlerine değiyordu. "Ne zaman büyüyeceğim? Ben salıncakta tek başıma sallanmak istiyorum ama bacaklarım tahtaya oturunca yere yetişmiyor, mecburen sen sallıyorsun."

Babam eline aldığı beyaz kalın ipi ağacın uzun, kalın dalına attı. Yanında duran kız çocuğunun dudaklarından bir kahkaha savruldu, o kız çocuğunun ben olduğumu fark ettim. Gece karası saçları omuzlarındaydı, babası çilekli tokasıyla iki yandan toplamıştı.

Babamın özlediğim kokusu, nefes aldığımı hissedebildiğim kadar netti. Bir nefes çektim kokusundan, bin dua kadar şifaydı.

"Baba, ya bana bir daha hiç salıncak yapamazsan? Beni kim sallayacak, bana kim salıncak yapacak?"

Dudağımdan dökülen bir hıçkırık, satırların arasında gizlenen karanlığa karıştı.

"Baban ölmedi ki, fındığım," dedi. "Baban ölmüş mü ki sana salıncak yapamasın?"

"Babalar hiç ölmez, değil mi?" diye sordu kâküllerini küçük elleriyle düzeltmeye çalışırken. "Babalar hiç ölmesin."

Babam güçlü elleriyle ince belimi kavradı, bir ayağını kaldırdı ve beni kucağına aldı. Bu sahneyi hatırlıyordum, bir adım daha attım ama gözlerimin önüne düşen sahneye dokunamadım. O sahnenin dışında, o günün arkasında, bir yaranın tam ortasındaydım.

"Babalar ölür," dedi, ardından başparmağıyla nazikçe yanağımı okşadı. "Ama yüreğe gömülürler."

"Sen ölme," dedi küçüklüğüm. "Sen ölürsen benim yüreğim küçücük kalır, içindeki yarayı taşıyamaz."

"Bir gün ben de herkes gibi öleceğim, yüreğine gömüleceğim. İnsan doğar, büyür, yaşar ve ölür, fındığım. Dünyanın kanunu bu."

"Ölme," dedi baş başa kalacağı sızıyı hissedermiş gibi. "Ölürsen yanağımdaki çiçekler solar."

Babam yosun yeşili gözleriyle gözlerime bakınca kalbim yumuşacık oldu. Bir eli nazikçe yüzümü kavradı ve yanağımda yeşeren gamzelerimi öptü. İstemsizce gülümsedim; ben gülümsedim, içimdeki yara büyüdü.

Bir kere sarılsam, dedim içimden. Sesim babama ulaşmıyordu. Bir kere sarılsan, bir kere saçlarımı okşasan ve geçecek desen.

"Sarılsana," dedi babam içimden geçeni hissedermiş gibi. "Sarılırsak geçer mi, baba?" diye sordum, küçük ellerimi boynuna sardım, başımı omzuna yasladım.

"Geçer," derken babamın yanağından bir damla yaş süzüldü ama küçük Hare Güz bunu görememişti. "Babalar kâbus gördüğü gecelerde aniden uyanan evlatlarına sarılır, o zaman bile her şey geçer."

"Haydi," dedi düşen gözyaşını bana belli etmemeye çalışarak elinin tersiyle silerken. "Salıncak kurayım, gökyüzüne uçurayım seni."

Ayaklarımın altındaki güç, babamın yüzünü tam anlamıyla gördüğüm an tükendi. Dizlerimin üzerine çökerken buğulu gözlerle ulaşamadığım babama baktım. Ağaca kurduğu salıncağa tahtanın sivri uçlarını bağladı, küçük minderi koydu ve ince belimi kavradıktan sonra salıncağın tahtasına oturmama yardım etti.

Babam salıncağın ipinden tuttu ve karşımda kahkahalar atan küçüklüğümü yavaşça sallamaya başladı.

"Göğe uçur beni, baba!" diye bağırdı, göğsünde küçücük bir kırlangıç vardı.

"Düşersin," dedi babam. "Bırakma ellerini."

"Düşersem tutarsın."

"Baba," dedi küçüklüğüm. "Halam bazen bana her şeyi biliyorum diye çok kızıyor. Her şeyi bilmek, kötü bir şey mi?"

"Her şeyi bilmek kötü bir şey değildir, fındığım. Ama her şeyi söylemek kötü bir şeydir."

"Yani bildiklerimi söylememeli miyim?"

"Eğer söylememen gereken şeyler varsa söylememelisin."

"Düşersem tutarsın, değil mi baba? Sen bana hiç kıyamazsın ki."

"Bu kadar da bilmiş olma ama," dedi babam, gülümseyen yüzünü gölgeleyen yeşil gözlerinin kenarları kısıldı. "Tutarım," diye de ekledi kendinden emin bir ses tonuyla. Bir an dengem sarsıldı, kara gözlerin kuyusu açıldı, büyük uçurumların nabzı o gözlerin kalbinde attı. Babam eliyle elbisemi kavradı ama yine de düşmeme engel olamadı. Büyük bir fırtına koptu, gökyüzü kararadı.

"Hare Güz!" diye bağırdı babam. Uçurumun dibindeydi. Uçurumun dibinde sallanmış, beni tutmaya çalışmış ama yapamamıştı.

"Babacığım!" diye bağırdı küçüklüğüm. "Babacığım, korkuyorum, tut ellerimi."

Babam uçurumun ucuna tutunduğum küçük ellerime uzanmaya çalıştı ama yapamadı. Elleriyle tuttuğu geçmiş, avuçlarının arasından kaydı.

Küçük bir kız çocuğu uçurumdan aşağı düştü.

Bir baba gözyaşları içinde yüreğe gömüldü.

Bir kırlangıç hıçkırarak ağladı ama kaderin kanaya kanaya yazdığı mürekkep, gözyaşlarıyla bile silinmedi.

Geceyi saran şafak satırların arasına döküldü, içine düştüğüm ikinci kâbustan uyandırdı. Ağlayarak uyandığımda karşımda çaresizce beni izleyen Bilal'i ve Mahur'u buldu gözlerim. Yanaklarımı ıslatan tuzlu yaşları elimin tersiyle silip sakin olmamı söyleyen seslere aldırmadan bağ evinin bahçesine doğru yalın ayak koştum.

"Babam buradaydı," diye fısıldadım, sesim çaresizdi. "Babam buradaydı, salıncak kurdu bana... Kocaman sarıldı."

"Rüyaydı," dedi Bilal. "Baban öldü, Hare Güz."

"Rüyada mıyım?" diye sordum. "Bir rüyadan uyanırken diğerine mi düştüm yine?"

"Hayır," diye mırıldandı. Rüyada olup olmadığımı anlamak için bir elim havalandı, alnıma değdi. Rüyada değildim, uyanmıştım. Kâküllerim toplu, alnım ıslak, sırtım terliydi. Bilal beni korkutmamak için yavaşça yaklaştı, kolumu nazikçe kavradı ve bahçenin ortasında duran sandalyeye oturmama yardım etti. Mahur elinde tuttuğu bardaktan su içmeme yardım etti, kalp atışlarım biraz da olsa normale dönmüştü.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Çok zor günler geçiriyorum, bilinçaltım çöplük gibi. Art arda rüya gördüm."

Gözlerim boşluğa daldı, bu boşluktan faydalanan zihnim beni saatler öncesine, aklımı yitirdiğim sahneye götürdü.

Saatler Önce

Bilal belimi sıkıca tutan elini gevşetti, Akif Selim'in gözlerimin önünde titreyen bacakları nefes almamı zorlaştırdı. Bilal'in ağzımda olan eli bir türlü durduramadığım hıçkırıklarımın duyulmaması için verdiği mücadeleye devam ediyordu.

"Bırak," diyebildim en sonunda. "Allah rızası için bırak, ölecek."

"Ablası geldi," dedi. "Seni gördüğünde her şey bitecek. Bunu mu istiyorsun gerçekten?"

Bilal'in gevşeyen elinden destek aldım, ağzıma kapattığı elini sertçe ittim.

"Ölecek diyorum!" diye bağırdım. "Bu düşündüğüm en son şey, anladın mı? En son şey!"

Arkamı döndüğümde Akif Selim'in titreyen bacaklarını tutan Beril'i buldu gözlerim.

"Mehmet ağabey!" diye bağırdı, bir yandan da ağlıyordu. "Uyan! Mehmet ağabey! Ne olursun uyan!"

Bilal bileğimden kavrayıp çiftlik evinin arka bahçesine doğru çekiştirmeye başladı.

"Ablası gelmişti," diye açıklama yaptı. "Tek amacım seni görmemesini sağlamaktı. Ablası olmasaydı Akif Selim'i ben kurtaracaktım zaten."

"Ablasının nasıl haberi olmuş ki?" diye sordum, bileğimi çekiştiren eli gevşerken Mehmet amcanın acı dolu haykırışıyla durmak zorunda kaldım.

"Akif Selim!"

Çiftlik evinin yan bahçesine geçmiştik, çalılıkların arasındaydık. Bir elimle akan gözyaşlarımı siliyor, diğer elimle kalbimi tutuyordum.

"Ölmedi, değil mi?" diye sordum çaresizce. "Ölmemiştir, değil mi Bilal?"

"Bu kadar kısa bir sürede boğulması imkânsız," dedi. "Beril ayaklarından tutup yukarıya doğru kaldırdı. O nefes bile yeter."

"Yaşamış gibi konuşuyorsun," dedim. "Nereden biliyorsun?"

"Bir şeyi bilmek için yaşamak gerekmez." diye yanıtladı, sesi ifadesizdi. "O ipten birini aldım ya da almadım, yaşadığı psikolojik çöküntü çok ağır, Hare Güz. Nasıl bir duygu olduğunu iyi biliyorum, inan bana eğer ablası gelmiş olmasaydı ben kurtarırdım, zaten kurtarmak için harekete geçmiştim bile."

"Çok acımasızca," diye fısıldadım. "Hiç mi düşünmez insanlar ardında bıraktıklarını?"

"Ya kaybettiği şeyler kazandıklarından çoksa, o zaman insanı ayakta ne tutabilir, Hare Güz?"

"Vazgeçmemeliydi," dedim. "Bir kez olsun, bir kez olsun yaptıklarının arkasında durup savaşmalıydı. Ölüm korkaklar için sadece bir kurtuluş."

Mehmet amca elinde tuttuğu sandalyeyi Akif Selim'in ayaklarının altına koyunca Akif Selim ayaklarıyla sandalyeye tutundu fakat salıncağın tahtasına çıkmış olan Mehmet amca ipi gevşettiği an Akif Selim gözlerimin önünde yıkılan bir bina gibi yere çakıldı.

Beril ağlamaya devam ederken Akif Selim'in başını dizlerine koydu, yüzünü okşadı ve nabzını kontrol etti.

"Hastaneye gitmemiz gerek," dedi Mehmet amca. "Nefes alıyor ama korkuyorum, ya nabzı durursa?"

"Arabam ön tarafta," dedi Beril. "Anahtarlar üzerinde. Asel Mila uyuyor; nasıl geldiğimi, nasıl araç kullandığımı bile bilmiyorum."

"Bekle burada," dedi Mehmet amca. "Arabayı getireyim, götürelim hemen."

Emine teyze beyaz, uzun geceliğiyle koşarak Akif Selim'in ve Beril'in yanına gitti. "Akif Selim!" dedi, sesi şaşkındı. "Ne oldu yavrum sana? Akif Selim! Uyan, uyan oğlum!"

Beril, Akif Selim'in boynuna doladığı ipi çıkarıp bir köşeye attı, o sırada Mehmet amca, Beril'in arabasıyla çiftliğin sürgülü kapısından içeri girdi, arabadan indi ve Akif Selim'in iri bedenini sırtına alıp arka koltuğa bıraktı.

Bilal ve ben çalılıkların arasına saklanmış, bahçeyi aydınlatan loş ışığın altında bütün olan biteni izliyorduk.

"Kurtaramadım," diye fısıldadım. "O ipi boynuna dolarken görünce kilitlendim, hiçbir şey yapamadım."

"Kim olsa o anda kilitlenir, şok içinde kalırdı. Bunu söylemek istemiyorum ama üzüleceğin hiçbir şey yok, kendini kötü hissetme."

"Benim yüzümden bu hâle geldi," dedim, canım yanıyordu. "Eğer bu oyuna girmeseydim..."

Bilal sözümü kesti.

"Muhtemelen ailesi yarım kalan işlerini tamamlayacaktı."

Hiçbir şey diyemedim.

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," dedim. "İnsan kendisine söyleyemese bile her şeyin düzeleceğine dair umudu göğsünde büyütüyor, biliyor musun? Öyle kötü bir his ki... Hiçbir ihtimalim kalmadı, neresinden tutsam bu hayatın elimde kalıyor."

"Öyle bir ihtimal hiç yoktu," dedi. "Seni o denizin dibinde bıraktığında da yoktu."

"Lütfen, sus," dedim. "Canımı yakmaktan başka bir şeye yaramıyor sözlerin."

"Gerçekler bu, Hare Güz. Güçlenmen için kaçtığın şeylerle savaşmak, belki de bin kat daha fazla yaralanmak zorundasın. Bir gün uyanıp artık yaralarımla yaşamayı öğrendim diyene kadar."

"Ah be, Akif Selim..." diye fısıldadım, dakikalar sonra çalıların arasından çıktım, kendini astığı salıncağa doğru ilerledim. "Seni vicdanından vurmak istedim, canımı bütün bu yaptıklarına rağmen hâlâ nasıl yakabiliyorsun? Sana karşı bıçak gibi keskinleşmem gerekirken yapabildiğim tek şey bıçağı sana saplamak için kaldırmak oldu. Senin kalbin parçalara ayrılmış, ne kadar üzücü... Ben kalbimin nerede attığını bile unuttum. Kör oldum, dilsiz oldum; yine de bu yaşadığım acıyı kaldıramıyorum artık."

İlk önce yere düşürdüğüm gömleği aldım, ardından salıncağa bağladığı yüzüğünü çıkarıp arkamı döndüm ve Bilal'e doğru yürümeye başladım.

Bilal arabanın uzaktan kumandasının düğmesine bastı, kapılar açılınca aracın ön yolcu koltuğuna geçtim.

İkimiz de düştüğümüz uçurumun dibinden kurtaramamıştık birbirimizi.

Elimde bir enkaz, kalbimde bir ceset vardı.

Peki, katili kimdi?

Daldığım boşluktan kurtulurken kalbim acıyla kasıldı, aldığım nefesin bile göğsüme dar geldiğini hissettim.

"İyi misin?" diye sordu Mahur. "Çok ağır şeyler yaşıyorsun, biri bitmeden diğeri geliyor, bilinçaltın çöplük resmen."

"İyiyim," diye mırıldandım. "Uyumaya devam edeceğim."

Bahçeden çıktım, eve geri girdiğimde adımlarım tekrardan odama giden koridora yöneldi. Odama girdiğimde bütün dünyanın başıma yıkıldığını kabullenmiş gibi kapıyı kapattım; sırtımı kapıya dayadım, kapının ardından kayarak kalçamın üstüne oturdum, dizlerimi karnıma doğru çektim ve iç çekerek ağlamaya başladım.

"Keşke ölseydim!" diye bağırdım. "Keşke ölseydim! Allah senin belanı... Vermesin! Versin bile diyemiyorum! Allah'ın cezası, ben sana ne yaptım?"

Oturduğum yerden kalktım, elimin altına ne geldiyse etrafa fırlattım. Yatağın üstünde duran çarşafı çektim, duvara doğru savurdum. Yastığın kılıfını çıkardım, içindeki tüyleri ellerimin içinde parçaladım. Bir elim dolabın aynasını buldu, defalarca vurdum o aynaya, karşımda gördüğüm enkazı yok etmek istedim.

"Senin sevgin olmaz olsun, Akif Selim! Sen beni sevdiğin hâlde ben bu hâldeysem, beni sevmeseydin nasıl olurdum kim bilir?"

Dolabın içinde birkaç parça kıyafet vardı, onları da bir köşeye savurdum, dolabın kapağını sertçe kapattım, iyileşmeye yeni başlayan avuç içi çizgilerimi aynaya sayamadığım kez vurdum.

Komodinin üzerinde duran su dolu bardağı duvara fırlattım, bardak da tıpkı benim gibi binlerce parçaya ayrıldı.

"Seni sevdiğim için kendimden iğreniyorum," diye fısıldadım. "Sana âşık olduğum için kendimden utanıyorum. Keşke bana döndüğün gibi sırtımı dönebilseydim sana, ifadesiz gözlerle ölümünü izleyebilseydim..."

Bir elim komodinin üzerindeki telefonu buldu, telefonu alıp aynaya doğru fırlattım; dolabın aynası kalbinden çatladı, tıpkı kalbimden çatladığım gibi.

"Andım olsun," diye fısıldadım, sesimdeki kelimelerin ucu yanıyordu. "O cehennemde sen de nefes alamayacaksın! Hayat senin için de duracak! Hiçbir pişmanlık, hiçbir özür o günü bana unutturamayacak!"

Paramparça olan telefonuma baktım, ekranın yarısı kırılmıştı ama diğer yarısı sağlam sayılırdı. Aldırmadım. Arama kısmına geldim, en son arananlar listesinde Zeynep'in numarasına bastım.

Birkaç saniye sonra Zeynep telefonu açtı.

"Çağatay abim bu akşam buraya gelecek," dedim, kendimi mahvetmiştim ama biliyordum ki bana yine kendimden başkası yardım edemeyecekti. "Eğer gelmezse, eğer getiremezsen hiçbir şey umurumda olmaz. O konağa gelir, Çağatay abimi ben alırım."

Zeynep'in konuşmasına fırsat vermeden telefonu kapattım.

Odanın dağınıklığını umursamadan odadan çıktım, bahçede oturup sigara içen Bilal'i buldu gözlerim. Bana delirmişim gibi bakarken bir yandan da yarım ağızla gülümsedi.

"Odada sağlam bir şey bıraktıysan darılırım." Sesi keyifliydi.

"Darılmayacaksın o zaman," dedim. "Sağlam bir şey kalmadı sanırım."

"Güzel," dedi. "Şu albümlere bakalım mı?"

"Bulabildin mi?" dedim, sesim şaşkındı.

"Benden ne kurtulabilmiş ki?"

Ayağa kalktı, arabanın anahtarlarını masanın üzerinden aldı.

Bilal elinde tuttuğu albümle beraber geldi, yanımdaki sandalyeye oturdu. Albümün kapağını açtı, dışı lacivert renkteydi. Bir fotoğraf yere düştü, ters düşmüştü, yerden aldım ve sakin bir şekilde ön yüzünü çevirdim.

Göğsümdeki kaynar su kaynadı, elimde tuttuğum fotoğrafta gülümseyerek bana bakan gamzelerimin içine döküldü.

"Ama bu..." diye fısıldadım, satırların arasına şaşkınlık dökülmüştü. "Bir yıl önce çekilmiş olan fotoğrafım."

Fotoğraf bir davette çekilmişti ama bu fotoğrafın orijinalinde halamın ve Zeynep'in de olması gerekiyordu, ikisi de yanımda oturmasına rağmen kadraja girmemişti. Üstelik fotoğraf benim üzerimden büyütülmüştü. Fotoğrafın arkasına baktım, fotoğrafın çekildiği tarih yazıyordu.

"Bu kadar mı içimize sızmış?" diye fısıldadım şaşkınlıkla. "Her adımımda, her anımda nefes alırken bile benimleymiş ama hiç hissedememişim."

Albümün diğer sayfasını açtı, gözlerimizin önünde beliren aile fotoğrafına baktım. Akif Selim olduğunu düşündüğüm bebek kâküllü, düz, kahverengi saçlı bir kadının kucağındaydı. O kadının yanında duran biri vardı, yüzü hiç değişmemişti, bu kişi Akif Selim'in babası Osman Kıraslan'dı. Bir sürü fotoğraf vardı, bazılarında Akif Selim ablasının kucağında, bazılarında ise annesi ve babasının kucağındaydı. Bir fotoğrafta Akif Selim ve Mehveş yan yana oturmuşlardı, ellerinde çubuk krakerler vardı ve kameraya gülümseyerek bakıyorlardı.

Bilal sayfayı tekrar çevirince başka bir fotoğraf karesi önüme düştü.

Rahiya ve uzun saçlı, hafif kalkık burunlu, çene hatları keskin bir kadın sarılmış, birbirlerine gülümsüyorlardı. Çok eski bir fotoğraftı.

"Bu kadın kim acaba?" diye sordum, meraklı ses tonum satırların arasına döşenmiş, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. "Arkadaşı falan mı? Hiç görmedim daha önce. Adı falan yazıyor mudur sence fotoğrafın arkasında?"

Bilal'in bir şey demesine izin vermeden fotoğrafı albümden çıkardım ve arka yüzünü çevirdim. Bozuk bir el yazısıyla, *"Canımdan öte dostum, bu bizim*

seninle ilk fotoğrafımız, umarım son da olmaz," yazıyordu.

"İyi bir dostuydu sanırım," diyebildim sadece. "Yaşıyor mu acaba?"

"Kim bilir," dedi Bilal. Sesi düşünceliydi. "Belki hayat ikisini de bambaşka yerlere zincirlemiştir."

"Akif Selim'in sadece küçüklük fotoğrafları var," diyebildim. "Aradığımız cevaba ulaşamadık."

"Olsun," dedi. "En azından içim rahatlamış oldu."

Gülümsemesi bile düşünceliydi. Omuz silktim. Bilal, Mahur'a bakacağını söyleyip yanımdan ayrıldı. Ben elimde kalan albümü karıştırırken gözlerim albümün son sayfalarında kalan fotoğraflara değdi.

Akif Selim'in bir elinde küçük bir top, diğer elinde ise küçük parmaklarına sardığı siyah, ipli bir kolye vardı.

Gözlerim siyah kolyenin ucundaki *kırlangıç* figürüne takıldı. İlk başta emin olamamıştım ama sonra içi boyanmış kırlangıç figürüne benzediğine emin oldum.

"Yok canım," diye mırıldandım. "Daha neler... Olamaz herhâlde böyle bir şey. Bir benzerlik olabilir, bana verilen kolyeyi de tam olarak hatırlamıyorum ki."

O kolyenin nerede olabileceğini düşündüm ama üzerinden yıllar geçmişti, nereye koyduğumu hiçbir zaman hatırlayamayabilirdim.

Tesadüf, diye geçirdim içimden. Başka ne olabilirdi ki? Hatırlamadığım bir kolyeydi, sıradandı...

"Zeynep? Niye getirdin ki beni buraya!"

Düşüncelerim rüzgârın uğultusuna takıldı, o uğultu günler önce çaresiz bir şekilde adımı haykıran sesi kalbimin sızısına bıraktı.

Çağatay abim buradaydı.

Gelmişti.

Elimdeki albüm yere düştü, kalbim derimi dövercesine hatta yerinden çıkmak istermişçesine attı.

Bu kadar çabuk muydu? Yoksa ben aradığımda da yoldalar mıydı?

"Konakta annemi öylece bıraktık, geldik buraya. Ee, ne oldu şimdi?"

Bağ evinin demir kapısı sertçe açılıp açık renkli tahtaya çarptı ve tok bir ses çıkardı. Zeynep ve Çağatay abim ön bahçeye doğru ilerledi, köşeyi döndükleri an ikisini de gördüm.

"Abi," dedi Zeynep başıyla beni işaret edercesine. Çağatay abimin gözleri hiç beklemiyorken buldu beni. Ellerimin titremesini durduramadım, bir elimle pantolonumu avuç içime aldım ve sıkıca kavradım.

"Hayır," dedi, ilk başta duyduğum o gür sesi kısılmıştı, bakışları geçmişin ucu yanık bir fotoğrafı kadar acı doluydu. "Abim, hayır..."

"Yaşıyorum," diye fısıldadım, yeşil gözlerinden gözlerime uzanan köprü yıkıldı, yıkılan köprünün altında kalmış ama kurtulmuş bir enkaz gibi gözlerine baktım. "Özür dilerim, abi..."

Çağatay abim öylece durdu. Kirpiklerini bile kırpmadı, bu anın rüya olup olmadığını kendi içinde anlamaya çalışıyordu.

Tahtadaki çiviler yerinden sökülmüştü, bunu ben yapmamıştım. *Abicigim*, bunu sen de yapmamıştın ama o çivinin izleri nefes boşluğuma devrilen acıyla beraber her yanıma dağılmıştı.

"Yok," dedi, sesi acı doluydu. "Yok abim, öldün sen, ben gördüm seni... Gördüm ben seni, sen tabutun içindeydin, kokladım ben senin kokunu. Duydum ben senin papatya kokunu... İnsan kardeşinin kokusunu bilmez mi? İnsan kardeşinin ölüp ölmediğini anlamaz mı?"

Bir adım attım, Çağatay abim birkaç adım geriye gitti, elini durmam için bana doğru uzattı.

"Üstüne toprak attım; ben sizi bırakıp gittim, bunun bedelini de en ağır şekilde ödedim. Oyun mu bu, deliriyor muyum? Yok, oyun bu... Zeynep, abim, söylesene bir şey. Uyandırsana beni!"

"Rüya değil," dedi Zeynep zorlukla. "Hare Güz yaşıyor, abi."

Bana doğru birkaç adım attı, birkaç adım attım ve ağlayarak birbirimize sarıldık.

"Abim," diye haykırdı. "Abim, ben seni koruyamadım..."

Çağatay abime öyle bir sarıldım ki, *bak benim yaram tam burada sızlıyor ama sen sarılırsan hafifler* der gibi.

"Abi," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Ben öldüm, öldüm ama yaşıyorum..."

Çağatay abim sanki gerçek olup olmadığımı kontrol etmek için kokumu içine çekti, kokumu duyunca bu anın yaşadığımız her şey gibi gerçek olduğunu anladı ve bana sıkıca sarıldı.

"Yaşıyorsun," diye fısıldadı, bütün kelimeler ikimiz için de tam olarak bu noktada tükenmişti. "Abisinin gülü, yaşıyorsun... Çok şükür, yaşıyorsun."

Gözlerim, bizi izleyen Bilal ve Mahur'a çevrildi. Mahur'un gözleri yaşlıydı.

"Ben seni aradım," diye mırıldandım. "Başıma çok kötü şeyler geldi, gel beni kurtar diye aradım, gel beni kurtar, ben öldüm demek için aradım ama sen açmadın."

"Ben bilemedim," dedi, bir eli yüzümü buldu, başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Şimdi hangi özür seni bu cehennemin içinden çekip alır, Hare Güz'üm? Sizi ben yapayalnız bıraktım."

"Abi," dedim. "Bizi neden yapayalnız bıraktın?"

Çağatay abim hiçbir şey diyemedi. Belime sardığı elini gevşetti, dağılan saçlarımı düzeltti, her iki yanağıma da sulu birer öpücük bıraktı.

"Nasıl kurtuldun?" diye sordu. "Annem anlattı bana, öldü dedi, sen nasıl kurtuldun?"

"Ben kurtardım," dedi Bilal. Çağatay abimin keskin bakışları omzunun üstünden Bilal'i buldu.

"Sen kimsin?"

"Bilal Kavzoğlu."

"Seni tanıyorum," derken elini düşünceli bir şekilde alnına koydu, hafızasını yokladı. "Ferhat Kavzoğlu'nun oğlusun sen. Dışişleri Bakanı'nın oğlu."

Bilal bir an bile şaşırmadı.

"Ta kendisiyim."

"Babana ulaştım buraya gelmeden önce," dedi. "Fransa'da yas ilan edildiği için üç gün boyunca tüm seferler durduruldu. Ben babana ulaştım, baban sayesinde geldim."

"Biliyorum," dedi Bilal. Bunu bana söylememişti. Zihnime üşüşen düşünceler onunla alakalı hiçbir şeyi bilmediğimi fısıldadı. Gerçekten de öyleydi. Bilal'le ilgili çok az şey biliyordum. "Bunu babama ileten bendim."

"Büyük bir oyunun içine düşmüşüm gibi hissetmem normal mi?" diye sordu Çağatay abim. "Kafam çorba oldu. Baştan anlatın her şeyi."

Çağatay abim bir elimi kavradı, bahçenin sandalyesine oturmama yardımcı olduktan sonra Bilal'e döndü.

Bilal anlatmaya başladı, ben sadece sustum, sustum ama içim kendine taştı.

Bilal konuştu, yaptığımız her planı detayıyla anlattı ama son bir şeyi bana bıraktı.

"Senin gelmeyeceğini bildiğim için," diye devam ettim. "Zeynep'ten sana öldüğüme dair bir mesaj atmasını istedim."

"Eğer o mesajı görmeseydim açmazdım telefonları, gelmezdim de buraya," dedi, kendine öfkeliydi. "Aklımı sikeyim, ne diyebilirim ki başka."

Sıkıntılı bir nefes bıraktı, ensesini avuç içiyle sertçe okşadı.

"Eyvallah," dedi abim. "Yaptığın iyiliklerin hiçbiri unutulmayacak."

"Unutulsun ya da unutulmasın," dedi Bilal. "Karşılık beklediğim için yapmadım hiçbirini."

Çağatay abimin gülen gözleri beni buldu, bir damla yaş gözlerinden süzülüp sakalının engeline takıldı.

"Öldün sandım," dedi abim. "Ya gerçekten ölmüş olsaydın? Bu amına koyduğumun oğlu ayağıma kapandı benim, öldür beni falan dedi. Böyle diyen biri geri dönmedi mi, amına koyayım? Bana mı oynadı?"

"İyi bir oyuncudur kendisi," dedim. "Mimar olmak yerine keşke oyuncu olsaymış, iyi kavramış bu işi."

O sırada Mahur konuştu.

"Geri dönmüş olsaydı bile ne değişirdi?" diye sordu. "Seni o denizde öldürmedi mi zaten? Geri döndüğünde seni kurtarmış mı olacaktı?"

"Hiçbir şey değişmezdi," dedim. "Belki de birçok şey değişirdi. Bilmiyorum; ne düşüneceğimi, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

"Evlenmişsiniz... Haberim bile yoktu."

"Gittin! Seni arayıp sen bizi bıraktın ama bak, ben yine de yüzsüzlük yapıp seni aradım, yarın düğünüm var, gel mi deseydim?" diye yükseldim bir anda. "Nasıl bu kadar kolay bir şekilde gittin? Kendin söylüyorsun, ölüm olmasaydı gelmezdim diye!"

"Gitmek zorunda kaldım!" diye yükseltti sesini. "Öğrendiğim şeyler ağır geldi, gitmek zorunda kaldım."

"Ne öğrendin?" diye sordum.

"Bana bir şey sorma," diye mırıldandı. "Bana bir şey sorma, ne olursun."

"Sormam," dedim kırgın bir ses tonuyla. "Bu zamana kadar kime, neyin hesabını sordum ki sana da bunu sorayım?"

"Ağlama," dedi Çağatay abim. "Abin yoluna ölür, abin yoluna kurban olur ama ne olur sen ağlama."

"Bizi bir daha bırakma," diye fısıldadım. "Eğer bırakmasaydın ben halama karşı çıktığımda sen de arkamda dururdun. Kimse istemediğim bir evliliğin yüzüğünü parmağıma kelepçelemezdi."

"Hiçbir özür seni o cehennemden çıkarmayacak," dedi Çağatay abim. "Bu yaşananları hiçbir şekilde yaşanmamış gibi sayamayız."

Birkaç saniye bekledi.

"Hazırlan," dedi saniyeler sonra Çağatay abim. "Daha fazla burada kalmayacaksın."

Korktuğum şey başıma gelmişti. Hiçbir şekilde Ürgüp'te kalmama izin vermeyecekti.

"İntikam istiyorum," diye mırıldandım. "Hiçbir yere gidemem."

"Nasıl intikam alacaksın?" diye sordu Çağatay abim alayla. "Gözyaşın kurumamış, kalbin de hâlâ aynı ateşin içinde cayır cayır yanıyor. Sen sanıyor musun ki günlerce, haftalarca burada kalınca her şey yoluna girecek?"

Birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu.

"Akif Selim Kıraslan bir anda mı gelip senden intikam aldı sanıyorsun?" diye devam etti. "Yıllarca bunu planladı, yıllarca... Ki bana inanır mısın, bilememem ama aşkın intikamından daha büyük, Hare Güz."

Çok ağır bir gerçek yüzüme çarptı. O gerçeğin elleri, kolları, intikam almaya programlanmışçasına atan bir kalbi yoktu.

"Aşkının soğumasına izin ver," diye devam etti. "Sana ikinci bir şans verildiyse bunu mahvetmek yerine kontrollü bir şekilde yaşamaya bak."

Ardından keskin bakışları Bilal'i buldu.

"Sahte kimlik üzerinden pasaport ayarlayabilir miyiz?"

"Fransa'ya mı götüreceksin?" diye sordu Bilal.

"Evet," dedi abim. "Türkiye'de kalamaz."

"Hiç bilmediği bir ülkede nasıl yaşayacak? Fransızca bilmiyor, Fransızcayı geçtim, İngilizcesi bile iyi değil. Sen her an yanında olabilir misin? Senin orada bıraktığın bir hayat var. İstediğin an Ürgüp'e gelebilecek misin? Kıraslan ailesi rahat duracak mı sanıyorsun?"

"Artık yok," dedi abim. "Ait olduğum yerdeyim."

"Bizimle Ankara'ya gelsin," diye bir teklifte bulundu Bilal. "Fiziksel değişikliklerle Hare Güz'ü, Hare Güz yapan ne varsa değiştiririz."

"Bilmiyorum," dedi abim köşeye sıkışmış gibi. "Fransa'ya götüremem, götürsem bile buraya tekrar dönemem."

"Hare Güz'e Fransa'da kuracağın o hayatı Ankara'da kur. Bir elim her zaman Hare Güz'ün üzerinde olur. Mahur'la ben her zaman yanında oluruz; ilk zamanlar sen kalırsın yanında, sonra isterse Verda Hanım da gelir. En azından bir süre, Hare Güz toparlanana kadar."

"Olur," diye kabullendim Çağatay abimin onaylamasını beklemeden. "Bilal haklı. Fransa'da yapamam. Dil bilmiyorum bir kere, her zaman da yanımda olamazsın."

"Orada dil kursuna yazdırırım, o zaman da istemez misin?" diye sordu Çağatay abim.

"Onu o zaman düşünsek olmaz mı?" diye sordum. "Sadece... Çok yorgunum, abi. Bir balığı okyanustan çıkarıp küçük bir fanusun içine koyarsan yerini yadırgar. Oradaki arkadaşlarını özler, evini özler. En sonunda alışamaz ve ölür. Ben balık değilim, beni bu şekilde yaşatamazsın. Kimse yaşayamaz."

"Tamam," diye kabullendi abim. "Nasıl istiyorsan öyle olsun."

Acının ağına ev yapan geçmiş kalbimi yokladı, orada nefes alıp almadığıma baktı. Bütün tükenmişliğimle oradaydım, bir geçmişin gölgesinde yarasını kaldırdığım kabuğun içindeydim.

Bir daha o zamana dönmek mümkün değildi. Hiçbir şey beni o denizin dibinden çıkaramazdı ve hiçbir şey beni yeniden o denizin içinde bırakamazdı.

Hiçbir gerçek, bir yalanla daha avutulmama izin veremezdi.

"Bu gece," dedi Çağatay abim. "Yola çıkalım. Sana uyar mı, Bilal?"

"Uyar," dedi. "Önce merkeze inip arabanın kalan bakımlarını yaptırayım. Daha sonra hep beraber çıkarız yola."

"Olur," dedi Çağatay abim. Gülümseyerek bana baktı. "Her şey istediğin gibi olacak, fındığım. Söz veriyorum."

"Fındık mı?" dedim, içim ürpermişti. "Çok uzun zaman olmuştu."

"En son, amcamın cenazesinde sana böyle seslenmiştim."

"İyileşecek miyim, abi?" diye sordum. Bir gerçek, bir yalanla avunmak istiyordu. "Ne olursun, iyileşemeyeceksem bile *iyileşeceksin* de."

"İyileşeceksin," dedi kesin bir ses tonuyla. "Eğer omuzlarında bir güç arıyorsan sırtına yaslan, aradığın güç başka birinin ellerinde değil, kendi içinde."

Bir eli bileğimi kavradı ve beni nazikçe kendine çekti. Sıkıca sarıldı.

"Artık yalnız değilsin," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Abin geldi, fındığım."

Çağatay abim ve Bilal, Ürgüp merkeze inmek için yola çıkalı on dakika olmuştu. Mahur, ben ve Zeynep ise hâlâ bağ evindeydik. Zeynep, Mahur'a yardımcı olmuş ve birbirine kattığım odayı toparlamışlardı.

Odanın eşiğinde durmuş, yatağın nevresimini düzelten Zeynep'e bakıyordum.

"Keşke ben toplasaydım," dedim. "İnsan dağıttığı her şeyden sorumludur."

"Olsun," dedi Mahur kırılmış cam parçalarını çöp poşetine koyarken. "Bir daha görecek, yine kötü hissedecektin."

"Bu gömlekle alyansı ne yapayım?" diye sordu Zeynep bu sırada.

"Bavuluma koyacağım," dedim kısık bir ses tonuyla. "Bana verebilir misin?"

Zeynep kime ait olduklarını anlamıştı ama hiçbir şey demeden gömleği ve alyansı bana uzattı.

Odanın eşiğinde duran bavulu açtım, alyansı ve gömleği fermuarlı bölmeye koyduktan sonra bavulumu tamamen kapattım ve Çağatay abimin arabasına kadar sürükleyip büyük bagajına koydum.

"Biz gitsek ya?" dedi Mahur. "Evdeki her şeyi hallettik zaten. Bir daha bu kadar yolu gelip tekrar bizimle dönmelerine gerek yok. Bir köşeye çeker, Ürgüp'ün girişinde bekleriz."

"Olur," demekle yetindim sadece. "Nasıl istersen."

O sırada Mahur, Bilal'i aramış ve yola çıkacağımızı, bir daha buraya gelmelerinin gereksiz olacağını söylemişti. Bilal dikkat etmemizi tembihledikten sonra onaylamıştı.

Bahçedeki masanın üzerinde duran lacivert renkli albümü aldım, Mahur'a doğru uzattım.

"Saklar mısın?" diye sordum. "Ben şimdi yakarım, atarım ama ya buradaki fotoğraflar Akif Selim'in annesine ait olan son fotoğraflarsa?"

"Saklarım," dedi Mahur. "Emanetine gözüm gibi bakacağıma emin olabilirsin."

Buruk bir şekilde tebessüm ettim. İlk önce evimden kovulmuştum, evim diye bildiğim adam beni kapı dışarı etmişti. Şimdi ise şehrimden kovulmuştum, yaşadığım her şey sadece benim omuzlarıma değil, Ürgüp'e de ağır gelmişti.

Mahur her ne kadar arabayı ben kullanayım dese de bunu istememiş ve arabanın sürücü koltuğuna ben geçmiştim. Zeynep arka koltuğa, Mahur ise yanıma oturmuştu.

"Halam nasıl?" diye sordum, göğsümün ortasında bir sızı başkaldırdı, sorduğum sorunun üzerine karanlık bir gölge gibi çöktü.

"Aynı," dedi Zeynep. "Bin perişan."

Halama veda edip etmeyeceğimi bilmiyordum. Kendimi bir anda nasıl bu noktada bulduğumu da bilmiyordum. Aracın tekerleklerinin altında ezilen asfalt, taşlı yolların çamurlu izlerine karışıyordu. Bir elim radyoya uzandı, radyodan dökülen ses aracın içine doldu.

Bir şarkı bitti, başka bir şarkı çaldı, o şarkı da bitti ve sessizliğimizi notaların arasında çürüttü.

Ezberlediğim yol içimde büyüdü; ezberlediğim şarkılar dilimin ucunda, satırların arasından söküldü ama hissettiğim duygular zihnimin yığıntısından silinmedi. O yol beni Ürgüp'teki özel bir hastanenin önüne götürdü; Zeynep yola daldığı için bunu fark edememiş, Mahur buranın yabancısı olduğu için anlayamamıştı.

Arabayı özel hastanenin arka bahçesinde durdurdum, Zeynep dalgın düşüncelerinden sıyrıldı ve önünde durduğumuz tabelaya baktı. Aracın dikiz aynasından birbirimize bakarken göz göze geldik.

"Burası," dedi. "Akif Selim'in beni getirdiği özel hastane. Hastanenin başhekimi arkadaşıydı sanırım."

Ne yapacağımı anlamıştı ya da anlamamıştı bilmiyordum ama Mahur'un, Akif Selim'in dün gece intihar ettiğini Zeynep'e söylediğini tahmin edebiliyordum.

"Sadece birkaç dakika," diye mırıldandım. "Kendimi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

Mahur da ne yapacağımı anlamıştı ama sessiz kaldı.

"Lütfen, Bilal'e ya da Çağatay abime bu yaptığımı söylemeyin."

"Sana hayır desek bile yine bir yolunu bulacak ve o hastaneye gireceksin," dedi Mahur. "Burada olup olmadığını bile bilmiyorsun ama denemek istiyor-

sun. Son ana kadar savaştın, Hare Güz. İnan bana, vicdanın artık rahat bir nefes alabilir çünkü savaştın."

"Son bir kez," diye fısıldadım. "İçimden binlerce kez vedalaştım ama yapamıyorum. Bu şehri bu şekilde nasıl terk edeceğim bilmiyorum."

"Bunu kendine yapma," dedi Zeynep. "Yaralarına bile bu kadar sevgiyle yaklaşma, o yaralar seni öldürmez ama artık yaşatmaz da."

"Ya seni biri görürse?" dedi Mahur. "O zaman her şey gerçekten mahvolmuş olacak. Herkes Burak değil, hiç kimseye hiçbir şey söylemeyecek dediğin o adama bile güvenmiyorum. Belki de o kişi her kimse, Akif Selim'e söyledi. Kimseye güvenemeyiz."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Belki aylarca, belki de yıllarca göremeyeceğim, geri döndüğümde aklımın bir köşesinde bu düşünce kalmış olsun istemiyorum."

"Zeynep arabada kalsın," diye mırıldandı Mahur en sonunda kabullenerek. "Önce ben gireceğim, hangi odada kaldığını, nerede olduğunu ya da bu hastaneye gelip gelmediğini öğreneceğim ama bunları öğrenmek biraz zor. Belki kaydı yapılmadı kimse intihar ettiğini bilmesin diye."

"O zaman söz veriyorum gideceğiz," dedim. "Söz veriyorum."

Mahur arabadan indi ve hastanenin arka kapısından içeriye girdi. Bileğimdeki siyah tokayla saçımı toplayıp bavulumdan aldığım siyah şapkayı da başıma geçirdikten sonra Mahur'un mesajını bekledim. Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum, Mahur bana mesaj attığında saat dört buçuğa geliyordu.

Mahur: *Siyah saçlı biri var, kapının önünde telefonla konuşuyor. Konuştuğu kişiye Burak diye hitap etti sanırım ama emin değilim. Biraz beklemen gerekiyor. Mesajıma cevap verme, sadece bekle.*

Birkaç dakika öylece bekledim. Daha sonra zaman akrebin zehrine devrildi, o zehir benim damarlarımda gezinen kana karıştı. Merak ve heyecan ikilisinin zehri yine kanımda dolaşıyordu.

Mahur: *Yirmi numaralı oda, ikinci kat, rahatsızlığı için mide ağrısı diye giriş yapılmış. Odanın sonundaki koridorda seni bekliyor olacağım. Odada kimse yoktu. Bilmiyorum, baktım odaya ama belki de birileri vardı, daha sonra gittiler. O gün konakta gördüğüm kadına benzettim onu, ablasıydı sanırım. Aşağıya indi telefonla konuşarak. Ne olursun, dikkatli ol.*

Mesajı Zeynep de okumuştu. Arabadan indim, bir elimi kot pantolonumun cebine koydum; hastanenin yangın merdivenlerinden ikinci katın koridoruna geçtim.

Gözlerim koridorun sonundaki sandalyede oturan Mahur'u buldu.

Sadece dudaklarını oynatarak *oda temiz* dedi. Birkaç saniye bekleyip odaya girdim, ardından odanın kapısının arkasında duran kilidi çevirdim.

Arkamı döndüm, siyah *Converse* ayakkabılarımın altında ezilen zemin birkaç adım sonrasında içine düştüğüm bir çukur hâline gelmişti.

Akif Selim'in üst gövdesi çıplaktı, kalbine yapıştırılan beyaz kablo, kalbinin attığını gösteren dijital makineye bağlıydı.

Bir damla gözyaşı süzülüp içimin boşluğuna aktı, içim yandı ama hiçbir şey yapamadım.

Gözlerim boynunu buldu, boynundaki izler ruhumda bıraktığı izler kadar gerçekti.

Sadece yaralarımız değil, birbirimizde bırakmış olduğumuz izler bile kanıyordu.

"Öyle çok bekledim ki seni," diye fısıldadım. "Ben de tıpkı böyle yatıyordum senin gibi, öyle çaresiz ve öyle yalnızdım ki... Her şey çok taze ve çok ağırdı benim için de."

Akif Selim'in başını koyduğu yastığa kara saçları dağılmıştı, tıpkı gözlerinin önünde dağılan ruhum gibi.

"Buraya gelmeyi düşünmezken bile zihnimin bir köşesinde duran sana gelme düşüncesi hiç silinmedi. Sana gelmek benden eksilmedi ama beni çok eksiltti, Akif Selim. Gelmemek için bir sürü bahane uydurdum, bir sürü sebep sundum kendime; geçerli sebepler sunmak bile sana gelmeme engel olamadı."

Birkaç adım attım, Akif Selim'e yaklaştım ama daha fazlasına cesaret edemedim.

"Kalbin, gülümsediğimde sana merhem olan mezar çukurlarımda atardı," diye fısıldadım, sesim kesik kesik, içim sökülürmüş gibi çıkmıştı. "Şarjörü boş bir silahı kalbime dayadığında anladım kanadımdan akan acıyı ellerindeki kanla yıkadığını. Kimsesi kalmamış çocuklar gibiydin, bir bakışınla içimdeki dağlar devrilirdi; ziyanı yok, insan en büyük yarasını sırtında tabut diye taşımaya gelmiş derdim. O karanlığı gözlerinden bilirdim."

Elimin tersiyle gözlerimden akan yaşı sildim. Bunu kaçıncı kez yapıyordum, bilmiyordum bile.

"Artık o karanlığı bilmek istemiyorum, artık seni ezberlemek değil, unutmak istiyorum. Bu, yatakta çaresizce yatan sana değil, yaptıklarını bir türlü konduramadığım o adama vedamdır. Haklıymışsın, Akif Selim. Biz seninle hiçbir zaman sönmeyecek bir yangın başlatmışız, sen hep haklıymışsın ama ben de çok körmüşüm, değil mi? Ne bileyim, hep orada, bir adım uzağımda kalırsın sanmıştım. Sırtımı dayayabileceğim kadar uzaklaşır, hissedebileceğim kadar yakınımda kalırsın sanmıştım. Gözümü sana açmıştım, şimdi gözümü değil sana açmak, eskisi kadar güzel bakamam bile. Her şeyi kirlettin, her şey kalbinden akan zehirle avuç içlerinde yıkandı."

Bir an nefes alamıyormuş gibi hissettim. Beni duyuyor muydu bilmiyordum ama duyuyor olmasını diledim.

"Buraklarla gittiğimiz ormanda kaybolmuştum; sana kızmış, çok sinirlenmiştim. Sana çok sinirliyken bile senden uzaklaşmak istememiştim. Beni yine aynı telaşla ararsın, bana yine aynı öfkeyle kızarsın, daha sonra *geçti* deyip sarılırsın sanmıştım ama hiçbir şey masum kalmadı ki senin ellerinde. *Bir daha benden uzakta kaybolma* dedin, ben kayboldum; şimdi de senden kilometrelerce uzakta, acı dolu bir geçmişin üstüne en az gözlerin kadar karanlık ve enkazdan ibaret bir hayat kurmak için gidiyorum. Geri döner miyim bilmiyorum. Belki bu ihaneti unutacağım kadar büyük bir hayat kurarım kendime; sen zaten beni çoktan unutmuş, kendi hayatına devam etmiş olursun. Beni anla demeyeceğim, sen beni anlamadın ki hiç. Beni dinle; tırnaklarınla kazıya kazıya açtığın yaralarla, gözlerinin kuyusunda oradan oraya savrulurken düştükçe bitmeyen karanlık boşlukla, hayatımın seninle tamamlandığını düşündüğüm eksiklikleriyle, nefes boşluğuma devrilen acıyla, kaçtığım senden, kaçtığım geçmişten... Artık adına her ne dersen, başa çıkamıyorum."

Akif Selim her şeyden habersiz uyumaya devam ediyordu. *Nefes boşluğumdan dökülen acıları seninle, bu şehrin kaldırım taşlarına gömdüm* der gibi baktım, Akif Selim her şeyden habersizdi.

"Seni sevmek ile senden nefret etmek arasındaki boşlukta sıkıştım, hangi duyguya ait olduğumu bulamadım ama hangi duyguya ait olmak istemediğime karar verdim."

Gözlerim Akif Selim'in kurumuş dudaklarını ve ellerini buldu.

"Artık seni sevme duygusuna ait olmak istemiyorum."

Bir damla sıcak yaş Akif Selim'in kupkuru eline süzüldü, parmaklarının arasında kayboldu.

"Sana gelebilecek yollar varmış... Ya da sana gelebilecek olan o yolları yakmışım. Hiçbir şeyin anlamı yok, kalmamış... Bize ikinci bir şans verilmedi, bizim birlikte yürüdüğümüz yol bitti. Eğer bilmek istersen nasıl bittiğini, nasıl yandığımı... Mezarlığa gittiğinde cevabı bulacaksın. Ben çok ağır bir yemin ettim, yeminimden de dönmeyeceğim."

Güz, diye fısıldadı sol yanım, ne olursun, bir kere dokun ellerine. Bir kere dokun yüzüne. Son bir kere.

Dokunamadım. Bir adım bile atamadım çünkü biliyordum ki adım attığım an o günkü sözleri aklıma gelecekti.

"Güz'ün ruhunda sağlam tek bir şey bırakmadın ki," diye fısıldadım. "Söyle şimdi kalbimin en ağır yazgısı, senin merhametin kalbi boş bir silahı göğsüme dayarken ellerin... Bin yıl geçse bile tanıdık gelecek olan ellerin, niye hiç titremedi?"

Akif Selim'in kalp atışlarını gösteren dijital aletten gelen gürültülü bir ses kulaklarımın içine uğuldadı.

Bir yol vardı, o yola en çok Akif Selim'e sırtımı döndüğüm zaman gidebiliyordum. O yola Akif Selim'e bakmazken varabiliyordum. Akif Selim'e bir kez daha sırtımı döndüm, kapının kilidini açıp koridorun sonunda beni bekleyen Mahur'a doğru yürüdüm.

İki hemşire koşar adımlarla Akif Selim'in odasına doğru ilerlerken bütün sesler kulaklarımda uğuldamaya devam ediyordu. Mahur elimi tuttu, bir eliyle gözyaşlarımı sildi ve yangın merdivenlerinden inerek araca geçtik.

Arabaya bindiğimde titreyen sadece ellerim değil, kalbim ve titremenin git gide yayıldığı bedenimdi. Zeynep arka koltuğa yasladığım sırtımdan tuttu, bedenimi kendine doğru çevirerek sarıldı ve ben sarsılarak ağlamaya başladım. Mahur motoru çalıştırdı, güneşin erittiği asfaltın üstünde tekerlekleri ağlatan bir kalkış yaptı.

"Güçlü olacağım," dedim sarsılarak ağlarken. "Ben bir sürü yangından omzum yanık çıktım ama omurgam bükülmedi hiç."

"Güçlü olacaksın," diye onayladı beni Zeynep. "Söz ver kendine, güçlü olacaksın."

Mahur'un telefonu çaldı, Zeynep ağlamamı bastırabilmem için birkaç şey söyledi ama tek duyabildiğim şey *kendine söz ver* olmuştu.

Birkaç dakika sonra gözlerimden dökülen gözyaşları durmuştu.

"Tepeye gitsek ya," dedim. "Son bir kez orayı göreyim."

Zeynep ilk başta hangi tepeden bahsettiğimi anlayamamıştı. Ona *küçükken piknik yaptığımız tepe* diye bahsettiğimde Mahur'a yolu tarif etmiş, kısa sürede gideceğimiz yere varmıştık. Mahur tepenin konumunu *WhatsApp* üzerinden Bilal'e göndermişti.

Mahur tepede durduğunda bir an bile düşünmeden araçtan inmiş ve Ürgüp'ü ayaklarımızın altına aldığımız banka oturmuştum. Derin derin nefes alıp verirken rüzgâr yeni yağmaya başlayan yağmur damlalarını yüzüme doğru savuruyordu.

"Zor olacağını biliyordum," dedim, sesim çatlamıştı. "Ama bu kadar zor olacağını bilmiyordum."

Mahur yanıma oturdu, siyah şapkamı çıkardı ve dağılan kâküllerimi toplayıp tel tokayla tutturdu.

"Her veda ilk başta zor değil midir zaten?" dedi. "Her veda ilk başta acıtmaz mı sandın?"

"Canım çok acıyor diyorum, Mahur. Canım çok yanıyor diyorum ama içimi açıp size nasıl kanadığını gösteremiyorum ki."

"Her şeyi burada, bu bankta bırak, nasıl başladıysa öyle bitsin. Söz ver kendine, artık en çok sen sev, artık en çok sen şefkat göster kendine. *Bazı yaraların sızısını ancak onları açanlar dindirebilir* düşüncesini kır. O yaralar sende kanadı, kanadığı yerden iyileştir."

"Gitmek istiyorum," diyebildim sadece. "Bu şehirden gitmek istiyorum, bu anılardan gitmek istiyorum, bir yol varsa sadece kendim için yürümek istiyorum."

"Bir yol var," dedi Mahur. "O yolu sadece kendin için yürüyebilirsin, hiçbir şey için geç kalmadın."

"Hiçbir şey bitmedi," diye onayladım Mahur'u. "Her şey daha yeni başlıyor."

Mahur burukça gülümsedi.

"Yaralandığım için gitmek zorunda kaldığım bu şehre bir gün iyileştiğim için geri döneceğim. Yıllar süren bu savaştan omzumu kaybetmiş olarak, büyük bir yenilgiyle ayrılıyorum. Ama omurgam hâlâ benimle. Yudum yudum içtiğim zehri kusmak için geri döneceğim. Yüreğimin kesildiği anları, çaresizlikten titreyen ellerimi ve kuruyan gözyaşlarımı hiç unutmayacağım. Öyle ağır ki bu yaşananlar, artık bu yaşadıklarıma değil, kendime gözyaşı dökeceğim. Babam yok, annem yok ama abim var. Abilerim var. Sen varsın, Zeynep var, halam var. Ben kendimi kaybetmedim ki... Kendimi buldum."

Kulaklarımızda uğuldayan hırıltılı bir motor sesi keskin bir şekilde sözlerimi kesti. Başımı sağ tarafa çevirip arkama doğru baktım ve telaşlı gözlerle bana doğru gelen Çağatay abimle Bilal'i gördüm.

"Beni o denizin dibinden Bilal kurtardı ama ruhumu ben çekip alacağım." Elimin tersiyle nazik bir şekilde akan gözyaşlarımı sildim.

"Kız çocuğu olarak gömüldüm ama bir kadın olarak yeniden doğacağım." Bir elim dizimden güç aldı, oturduğum banktan ayağa kalktım. "Güçlü bir kadın olarak."

Adımlarım dilek ağacına yöneldi ve hâlâ orada asılı duran, birbirlerine değen alyanslara takıldı gözlerim.

O yaraya dokunmadım, o yarayı bin yalanla avutmadım.

Sanki üç yaşındasın, iki yanağında tokat sersemliği var, Hare Güz ama sen uzat yüzünü, avuç içlerin okşasın o izleri.

Çok değil, daha dün gece gözden çıkardığım hayatıma tutunacaktım; bir sevdanın pençesine tutunmaya çalışır gibi değil, bir yarayı kanatır gibi değil, o yarayla yaşamayı öğrenir gibi.

Ben o yarayla yaşamayı kabul ettim, Akif Selim.

Kalbim beni unuttuğun kaldırım taşında, bir kırlangıcın cesedi gibi ezilmişti. Katili aramaya gerek yoktu, bunu bana sen yapmıştın.

Bazı günlerin altından kalkamazdın, tıpkı bazı gecelerin sabahına varamadığın gibi. Şimdi sen oradaydın, o bahsettiğin ayrılığın çanları ikimiz için de çalmıştı.

Geçmedi, neden geçmiyor, neden çoğalıyor bu acı diye her gece ağlayarak uyuyacaktım ama her sabaha inatla gülümseyerek başlayacaktım.

Ben kendime olmayacak şeyler vadetmeyecektim, olmayacak bir şeyin hayalini kurmayacaktım ve bu yüzden daha az kanayacaktım.

Bir kapının eşiğindeydik, ikimiz de birbirimize sırtımızı dönmüş oturuyorduk. Ben o eşikten kalkmış, dibinde ağladığım kapıyı senin yüzüne kapatmıştım.

Gözlerimi birbirine bakan iki alyanstan çektim, düşüncelerimi kuyunun dibine bıraktım.

İçimin tozlanmış odaları vardı, tozlanmış odaların penceresini açtım, güneşin sıcaklığı odaların içine sızdı.

Her şeyi unutacaktım ama her şey dün gibi, göğsümü parçalarcasına nabzımda atacaktı.

Gözlerinin içinde yanan hâviye ateşi sadece geleceğimi değil, geçmişimi de yakmıştı.

İçimin kapısını çekip çıktım ama içinin kapısı eşiğinde soluklanıyordum. Ne olur söyle bana, o kapıyı çekip çıktığımda seni unutmanın hakkını verebilecek miyim?

Geçmiş

Akif Selim, elinde tuttuğu çatalla bir yandan közlenen biberleri çeviriyor, diğer yandan da çırpmış olduğum yumurtaları pastırmanın üstüne dökebilmek için pastırmaların pişmesini bekliyordu.

Bugünkü hava dünküne göre daha iyiydi. Geçen hafta sonu planladığımız ama olumsuz hava şartları yüzünden bir türlü yapamadığımız pikniğe gelebilmiştik. Burak, Yasin ve Aslı da bizimle beraberlerdi.

Bu fikir en başta Yasin'den çıkmış, en son Akif Selim tarafından onaylanmıştı.

Gözlerim ince bileğime takmış olduğum demir, kalın kordonlu saati buldu. Saat öğleden önce dokuz buçuktu. Yaklaşık kırk dakika önce gelmiş, mangala açık bir alan bulduktan sonra eşyalarımızı büyük bir bankın yanına koymuştuk. Şimdiyse ben o büyük banklardan Akif Selim'e en yakın olana bir elim çenemde oturmuş, biberleri közleyen *sevgilimi* izliyordum.

"Ne güzel oldu," dedi Aslı. "Mis gibi orman havası, nefes alıyorum resmen."

"Öyle," diye onayladım Aslı'yı. "Güzel oldu gerçekten."

Aslı elinde tuttuğu ekmekleri doğrama tahtasında birkaç parçaya böldü, ardından ekmek sepetine koydu. Doğradığım domatesi, salatalığı ve küçük

paketlerdeki bir sürü kahvaltılığı büyük, geniş bankları olan masaya koymuştum.

"Semaverin babakosu geliyor," dedi Burak. "Enerjimiz yüksek, deliriyoruz, babako!"

"Sen dün gece yine mi *Survivor* izledin, Allah aşkına?" dedi Aslı. "Bırak artık şu Berkan'a özenmeleri ya."

"Berkan kim?" dedi Burak. "Bu memlekette de herkes bana özeniyor, başlayacağım yapacakları işe ha."

Akif Selim, *ya sabır* dercesine derin bir nefes alıp verdi.

"N'aber, babako?" dedi Burak, Akif Selim'e. "Hiç sesin çıkmıyor. Enerjin mi yok, enerji vereyim abime, tanesi bir öpücük."

"Küfretmeyeceğim," dedi Akif Selim. "İyidir, özenti Burak, senden n'aber?"

"Kırılıyorum," dedi Burak. "Öpücüğü benden değil, yengemden alacaktın."

Akif Selim'in gözleri önce beni, ardından Burak'ı buldu.

"Zevzeklik etme," dedi sertçe. "Git, odun falan topla, bulamıyorsan da kendini yak."

"Odunlarımı topladım, semaverimi yaktım, suyu da birazdan kaynar, babuş. Sen ne yaptın? Dur bakayım, biber közlemiş. Beceriksiz."

"Bu beceriksize akşam yalvaracaksın ama," dedi Akif Selim, sesi keyifliydi. "Yaptığın kıymadan bir şiş daha ver diye."

"Bu ne ya," dedi Burak. "Yenge, beni nasıl tehdit ettiğini görüyorsun, değil mi?"

"Beni bulaştırma," dedim. "Uğraşamıyorum ben ikinizle."

"Üzülüyorum, babako yenge."

"Sana da sokarım, babakona da sokarım, Berkan'ı da sikerim! Bu ne lan? İki dakika sus ya! Oğlum, geldiğimizden beri bir saniye bile susmadın. Küfretmeyeyim diyorum ama nasıl etmeyeyim, Allah aşkına?"

Yasin elinde tuttuğu süt paketini Burak'a doğru fırlatmış, bir yandan da söylenmişti.

"İki dakika Berkan olamadık ya." Burak bir yandan söylenirken diğer yandan da güçlü refleksleri sayesinde tutabildiği muzlu süt kutusunu açmış, pipeti batırmıştı. Pipetten derin bir nefes çekti, "Bayılıyorum," dedi. "Kadının kalçalısı, sütün muzlusu, babako."

"Hep böyle mi?" diye sordum hâlâ biberleri közlemekle meşgul olan Akif Selim'e. "Hep böyle... Burak suskun olursa sıkıntı var demektir."

"Sustuğu zamanlar oldu mu hiç?" diye sorarken birkaç adım ötemizde kendi kendine şarkı söyleyen, semaverle uğraşan Burak'ı buldu gözlerim. "Hiç

olmamış gibi geliyor."

"Oldu," dedi Akif Selim, sesini alçaltmıştı. "Yıllardır aradığı babasının öldüğünü öğrendikten sonra üç ay kendine gelemedi."

Sessizce yutkunmak zorunda kaldım.

"Ailesi yok mu?"

"Yetimhanede büyümüş." Gözleri Burak'ı buldu, sonra tekrar bana baktı. "Annesi küçük yaşta ölmüş, babasının da elinden almış sosyal güvenlik, yetimhaneye vermiş."

Bu hayatta herkesin içinde açılan derin yaralar vardı ve bazılarımız o yarayla yaşamayı öğrenmek zorundaydı. Yaralarımızı sevmek zorundaydık, onları okşamak, iyileştirmek zorundaydık ama yapabildiğimiz tek şey yaralarımızı bir rafa koyup kaçmaktı.

"Çok gülen çok şey gizlermiş," dedim. "Çok konuşan da öyleymiş."

"Bir gün anlatır belki sana," dedi. "Çok ağır şeyler yaşamış ama hiçbir zaman yılmamış. Tam Akif Selim'e göre bir arkadaş."

Konuyu değiştirmek amacıyla, "Öldü o biberler," dedim, elindeki çatalı aldım ve biberleri tek tek çıkarmaya başladım. Akif Selim ise cevap vermekte geç kalmamıştı. "İyi oldu işte, daha ne olsun."

Yaklaşık yarım saat sonra her şey hazırdı. Akif Selim elinde tuttuğu kulplu bardaktaki çayı önüme bıraktı, gülümseyen gözlerine baktım.

"Bir öpücüğünüzü alırım," diye fısıldadı. "Ama burada değil, şu ağaçların arkasında."

O bunları söylerken yudumladığım çay boğazımda kalmıştı.

"Kızı sal," dedi Burak. "Kahvaltısını yapsın."

"Dön lan önüne," dedi Akif Selim. "Yemin ediyorum akıtırım bu çayı başından aşağıya."

Burak boşta olan eliyle dudaklarına görünmez bir fermuar çekti.

"Açık havada çok iyi gitti," dedi Yasin dakikalar sonra. "Şöyle bir çay, sigara keyfi yapılmaz mı?"

"Yapmazsak darılırım." Konuşan Burak olmuştu. "Bir çay ve sigara keyfi yaparken, bir yemek yerken susuyorum, bir de şey yalarken..."

Yaptığı gafın farkına sonradan varmıştı. Yasin elinde tuttuğu çatalı tabağına sertçe bıraktı.

"Senin çenenin yayını..." dedi, devamını getirmedi.

"Dondurma diyecektim ya," dedi Burak. "Siz fesatsınız, bir insan başka ne yalayabilir ki?"

Sesi sonlara doğru muzırlaşmıştı. Yedi yaşında, muzır bir oğlan çocuğu gibiydi.

Akif Selim bıkkın bakışlarını Burak'ın yüzünde gezdirdi. Bu bakış *artık sus* demekti. Burak bu bakışın verdiği mesajı almış gibi sustu.

Kahvaltı yaptıktan sonra masayı Aslı'yla toplamıştık. Akif Selim, Yasin ve Burak'la birlikte Burak'ın getirdiği katlamalı sandalyelerde çay ve sigara keyfi yapıyordu.

Akif Selim aklına bir şey gelmiş gibi elinde tuttuğu sigaradan son bir nefes çekti, çöp poşetine attı ve arabasına doğru ilerledi. Arabasının bagajından çıkardığı büyük, siyah poşeti yanıma geldikten sonra bana doğru uzattı.

Poşetin içine baktığımda içinde beyaz bir hamak olduğunu gördüm.

"Ya," dedim keyifle. "Hamak mı kuracaksın?"

"Bu hayatı Hare Güz yengem yaşıyor," diye atıldı Burak. "Bana bir gün bile hamak kurmayışına çok sinirliyim."

"En son kurduğum hamağı götünle kırmasaydın," diye tersledi Akif Selim.

"Öyle bir şey mi olmuştu ya?" diye sordu Burak, Yasin'e. Yasin başıyla onayladı. Buna karşılık Burak'ın cevabı gecikmemişti. "Biliyorsun, bende unutkanlık başladı."

"Haydi, kuralım," dedi, bileğimi nazikçe kavradı ve hamak kurmak için uygun bir ağaç bakmaya başladı. Ben de Akif Selim'in elime tutuşturduğu siyah poşetin içinden hamağı çıkarmaya çalışıyordum. O sırada elime hamağın fiyatının yazdığı bir fiş ve fişin içine katlanarak konmuş bir kâğıt geldi. Kâğıdı açtım, gözlerim bir anlığına Akif Selim'e değdi, bir şeyler düşünüyordu. Büyük ihtimalle hamağı nereye, nasıl kuracağını düşünüyordu. Elimde duran kâğıda baktım, kâğıtta aynen şunlar yazıyordu:

Bana böyle güzel bakan gözlerine karşı kayıtsız kalamadım. Numaramı yazdım. Bu gece müsaitsen görüşelim.

Ve kâğıdın tam altına bir numara yazılmıştı.

"Bu ne?" dedim sertçe. Akif Selim ilk önce elimdeki kâğıda, ardından anlayamamış gibi gözlerime baktı.

"Hamağın fişi işte," dedi. "Okuma yazman yok mu?"

"Var," dedim öfkeli bir şekilde. "Bir de sen oku bakalım, senin okuma yazman var mı!"

Kâğıdı Akif Selim'in avucuna sıkıştırdım. Akif Selim buruşturduğum kâğıdı açıp okudu, ardından gözlerimin içine baktı.

"Alakam yok," dedi. "Saçmalıyorsun."

"Güzel bakan gözlerine kayıtsız kalamamış!" dedim sertçe. "Nasıl alakam yok diyebiliyorsun?"

"Sabah aldım ben bu hamağı, hatta Burak da yanımdaydı, orada çalışan kıza sordum fiyatını. İnanmıyorsan sor Burak'a, vallahi başka bir şey yapmadım."

"Kızın yaka kartına da baktın mı bari?" diye sordum. "İğrençsin! Gidiyorum ben!"

Elimdeki hamağı yere attım, arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Akif Selim bileğimi kavradı, yüksek bir ses tonuyla, "Alakam yok!" dedi. Bileğimi elinin arasından sertçe çektim. "Yemin ediyorum alakam yok, ben kıza falan bakmadım, bana ne el alemin karısından, kızından ya!"

"El alemin kızı öyle düşünmemiş işte!" diye yükselttim sesimi. "El alemin karısı, *bana ne Akif Selim'den* dememiş."

Kıskançlıktan gözüm dönmüştü, kâğıtta yazan *güzel bakışların* ifadesi gözlerimin önüne geldiğinde daha da delirecekmiş gibi hissediyordum.

"Aslı!" dedim. "Yasin'in aldığı hamağın içinden bir not çıkıyor, notta da *bana böyle güzel bakan gözlerine karşı kayıtsız kalamadım, bu gece müsaitsen görüşelim,* yazıyor. Ne düşünürdün?"

Aslı bir an ne diyeceğini bilemezmiş gibi Yasin'e baktı.

"Yanlış anladın belki," diye düzeltmeye çalıştı Aslı. "Kız belki bilerek öyle yazdı?"

"Kız bir taraflarından uydurmadı herhâlde," dedim sertçe. Tekrar Akif Selim'e döndüm, adımlarım ormanın girişine yöneldi, arkamdan gelen adım seslerini duyduğumda, "Gelme!" diye bağırdım. Adım sesleri kesildi, Burak arkamdan bir şeyler zırvaladı ama dinlemedim.

Sakinleşmek için ne kadar süre yürüdüğümü bilmiyordum, etrafıma bakınca çok uzaklaştığımın ve yapayalnız olduğumun bilincine vardım.

"Bir bu eksikti," dedim öfkeli bir şekilde. "Nasıl geri döneceğim ben şimdi?"

Daha fazla ilerlememek için yakınımdaki bir ağaca doğru gittim ve yaslanarak oturdum.

"Gelmiş midir acaba peşimden?" dedim. "Domuz! Kara gözlerini oyup eline vermediğim için şükretsin."

Kendi kendime söylenirken bir elimi çeneme koydum ve bıkkın bir şekilde üfledim.

"Ne olacak şimdi?" dedim. "Hayır, yani sinirlendin madem, niye ormana gidiyorsun ki? Al işte, yaptın şeklini, oturdun götünün üstüne, Hare Güz Hanım."

Yaklaşık kırk dakika geçmişti. Ne bir ses vardı ne de bir nefes. Peşimden gelmemiş miydi gerçekten? Bir elimi ağaca yaslayınca avucum ağacın kalın kabuğunun içine girdi, avucumun içi çizildi.

"Ah," dedim acı dolu bir sesle. O sırada avucumun içi kanamaya başladı. Yara öyle yanmıştı ki üflesem de faydasızdı. "Yerimden de kımıldayamıyorum daha çok kaybolurum diye."

Avucumdan akan kan durmayınca mecburen ince, uzun kollu, bebe mavisi kazağımı bastırmak zorunda kalmıştım.

Bu sırada, çok uzaktan Akif Selim'in sesini duydum.

"Hare Güz!" diye bağırdı. Oturduğum ağacın gövdesinden kalktım, "Buradayım!" diye bağırdım. Sesi telaşlıydı. Beni duymamış olacaktı ki adımı tekrar haykırdı.

"Buradayım!" diye bağırdım tekrar, ardından birkaç defa daha bu şekilde devam ettim. "Sevgilim, buradayım!"

Ağız alışkanlığıyla söylediğim kelime yüzünden kendime kızdım.

Yaklaşık beş dakika sonra sol taraftan telaşlı bir şekilde bana doğru gelen *sevgilimi* buldu gözlerim.

"Bir gün kafayı yiyeceğim," diye kızdı bana. "Kafana göre çekip gidersen kalırsın böyle!"

"Ne yapsaydım ya!" dedim, buğulu ama bir o kadar da öfkeli gözlerimle. "Alnından mı öpseydim?"

"Alakam yok derken ciddiydim," dedi. "Burak'a yazılmış o not."

"Ne?" dedim, kafam karışmıştı. "Burak'a mı yazılmış?"

"Ben hamak fiyatını sorup çekildim kenara, bu salak kıza alıcı gözle bakmış. Hiç çekmemiş bakışlarını; hamağı da poşete koysun diye Burak'a bırakmıştım, kız da poşetleyeyim ayağına notu bırakmış işte."

"Sahiden mi?" diye sordum masum bir şekilde.

"Sahiden, Güz'üm, sahiden."

"Özür dilerim," dedim, yelkenleri suya indirmiştim çoktan. "Ben sandım ki..."

Bileğimi kavradı, beni nazikçe kendine doğru çekti ve yaraladığım avuç içime baktı.

"Acıyor mu?" diye sordu. Acımıyordu ama acıyormuş gibi, "Evet," dedim. "Sızlıyor biraz."

"Sana kızgın olmasaydım öperdim, geçerdi."

"Kızma bana..." dedim ıslak gözlerle. "Haklısın, senden bir an bile şüphe etmemem gerekiyordu ama gözüm döndü işte."

"Kıskandın mı?" diye sordu keyifli bir ses tonuyla. "Kıskanınca da ayrı güzel oluyormuşsun, yerim ağzını."

"Kıskanmadım," diye yalan söyledim. "Sinirlendim sadece."

"İyi o zaman, kıskanmadıysan Burak'ın yerine ben yazayım kıza?"

"Akif Selim!" dedim sertçe. "O kıza yazan parmaklarını ısırırım, sertçe hem de."

Kulağıma doğru eğildi, nefesini boynuma bıraktı, sıcak nefesi tenimi ürpertirken, "Zevk duyardım," dedi. "Parmaklarımı sertçe ısırmandan."

"Konuşma şöyle," dedim, sesimin tonu bana bile yabancıydı.

"Bayılıyorsun ama böyle konuşmama."

Akif Selim'den uzaklaştım, söyledikleri beni yeterince utandırırken bu kadar yakınımda oluşu yüzünden nefes alamıyordum.

Akif Selim aldırmayıp bana doğru bir adım attı, onun bir adım atması benim de geriye bir adım atmam demekti ve bu birkaç kez böyle devam etmişti.

Ağacın gövdesine sırtım değdiğinde dağılan kâküllerimi alyansını taktığı eliyle düzeltti, ardından karanlık gözlerindeki parıltıyla gözlerimin içine baktı.

"Sana bakarken kalbim titriyor," dedi, bir elimi kavradı, kanı kurumuş avuç içim kalbine dokundu. Elimin altında titreyen kalbi avuç içimde attı. "Bir savaşın ortasındayım, bir yanım sana delicesine sarılmak istiyor; diğer yanımsa..." Sertçe yutkundu. "Diğer yanımsa *yapma* diyor. *Bu savaşın tek kaybedeni sen olursun.* Ben seninle girdiğim her savaştan yenilgiyle ayrılacağım ama güzel olan şey ne, biliyor musun? O savaşa bile seninle girmişim, sen en büyük yenilgimsin ama ben de öyle kolayca yenilmeseymişim, değil mi?"

"Sevmek, yenilmek midir?" diye sordum. "İnsan bir savaşın ortasında da sevemez mi?"

"Düşman askerisin ama ben kendimi senden değil, seni kendimden koruyorum." dedi, sesindeki hüzün, satırların arasına dağılmıştı. "Sana yenilmek de biraz böyledir, Hare Güz."

"İnsan, insanın yenilgisi değil midir, Akif Selim?"

"İnsan, insanın yenilgisi; sen de benim mağlup çıktığım tek savaşsın."

"Savaşımız bitmedi," diye fısıldadım avucumu yeni çıkan sakallarına yaslayarak. "Bu savaş ne zaman biter, biliyor musun? İkimizin başlattığı bu yangında ikimiz de ölürsek."

"Ölmeyeceğiz," dedi sanki bir şeyleri doğrulamak ister gibi. "Böyle konuşmak yok. Yasak sana böyle konuşmak."

Yaralı avucumu yüzüyle okşadı, gözlerini kapattı, dudaklarıyla alt dudağımı sertçe kavradı.

Başlattığımız yangın dudaklarımızın arasında kül olurken geçmişin tozu ve satırlarının arasındaki küller, kelimelerin sızladığı yaranın üzerine dağıldı.

Dudakları, dudaklarımın altındaki ateşte erirken bir eli nazikçe çenemi kavradı. Nefesim nefesine, nabzım nabzına çarptı. Bir dünya dudaklarımızın arasında yıkıldı, bir dünya dudaklarımızın arasında yeniden kuruldu.

Dakikalar sonra dudaklarımız birbirinden ayrıldı, Akif Selim yanağımda sızlayan çukurları öptü, öperken yanakları içe çöktü; o çöküğe sığınmak istedim.

"Haydi, gel," derken nazikçe elimi kavradı, parmaklarım parmaklarına zincirlendi ve ezberlediğini düşündüğüm yola doğru yürümeye başladık.

Yaklaşık yarım saatin sonunda el ele, birbirimize gülümseyerek Burak, Aslı ve Yasin'in yanına geldiğimizde delici bakışlarımı Burak'a çevirmiştim.

"Yenge, vallahi ben anlayamadım olayı," dedi. "Olayı anlasaydım anlatırdım hemen."

"İki dakika çapkınlık yapmadan durursan nefes alamıyorsun, değil mi?"

"Beni çözmüş ha," dedi keyifle. "Çapkınlık eşittir, Burak. Burak eşittir, çapkınlık. İnsanlar oksijene ihtiyaç duyar, ben yalamaya... Ay, yani yalamak derken... Dondurma yalamak... Aklımı sikeyim. Aklım fikrim dondurma yalamakta. Beni salın biraz, tamam, anlıyorum, bensiz ortam kuramıyorsunuz, her an sizinle geleyim, bütün etkinlikleri beraber yapalım istiyorsunuz ama önemli işlerim var yani."

Yaptığı iğrençliğe istemsizce güldüm. Ben gülünce Akif Selim son anda Burak'ın ensesine yapıştırmaktan vazgeçmişti.

"Burak," deyince bakışları beni buldu, ciddiyetle baktı. "İyi ki varsın."

Bu his, tabii ki kısa sürmüştü.

"Bence de, yengeciğim. İyi ki varım."

"Zevzek," dedi Akif Selim. "Ee, hallettiniz mi?"

Yasin, "Hallettik," diye yanıtladı.

"Neyi?" diye sordum.

"Akşam görürsün. Ama onun öncesinde, gel de şu hamağımızda yatalım."

"Olur," dedim keyifle. Akif Selim önce kendi yatıp hamağın sağlamlığını kontrol etti ama bu sırada Burak hızla gelmiş, hamağı hızlıca sallamaya başlamıştı.

"Burak, yapacağın işe sokarım!" dedi Akif Selim, yattığı yerden doğrulmaya çalıştıkça Burak daha hızlı sallıyordu.

"Aynen, aynen," dedi kahkaha atmaya devam ederken. "Ebem de öyle diyordu."

"Senin ebenin kemikleri sızlıyordur şimdi!" dedi Akif Selim. "Neden doğmasına yardım ettim diye."

"Ebem ölmedi ki lan," dedi Burak, bir yandan da hâlâ sallamaya devam ediyordu. "Ebeme de laf etmezsin yani."

"Oğlum, dur lan!"

Akif Selim hamağa tutunmayı bıraktı, hamak ters döndü ve Akif Selim kalçasının üstüne düştü.

"Kaç!" dedim Burak'a hemen. "Kaç!"

Burak tam kaçmak üzereydi ki Yasin, Burak'ın üzerindeki su yeşili gömleğinden sertçe kavradı.

"Yasin," dedi Burak yalvarırcasına. "Ebem bu sefer götüme pamuk tıkamak için mezardan kalkacak, ne olursun, bırak."

Akif Selim elinde tuttuğu kalın şişle Burak'ın kalçasına doğru sertçe vurdu.

"O lazımdı bana ya!" dedi Burak. "Of! Yandı!"

Akif Selim elinde tuttuğu kalın şişle Burak'ın açıkta kalan bacağına vurdu. Burak, "O da lazımdı, anam, yandı ya!" diye bağırdı.

Akif Selim yettiğini düşünmüştü ki Burak, Yasin'in ellerinin arasından kaçıp Aslı'nın arkasına saklandı.

"Aslı, koru beni bu canilerden," dedi.

Bu sırada herkes kahkahalara boğulmuştu ve benim kahkaham, Akif Selim'in dolu dolu attığı kahkahası ve kısılan gözleri sayesinde yüzümde solmuştu.

İç çekerek gülüşünün sesini zihnime kaydettim. Zihnim bu anın bir fotoğrafını çekmiş, göz kapağımın içine resmetmişti.

Yıllar geçse bile... Yıllar geçse bile silinmeyecek bu fotoğrafın izi göz kapaklarımdaydı.

Ve bu fotoğrafta herkes çok mutluydu.

Akif Selim akşama doğru mangalı yakmış, kıyma yaptırdıkları taze eti Yasin'le şişlere saplamışlardı.

"Soğan da mı pişirsek ya?" dedi Burak. "Çok iyi gidiyor."

"Bok boğaz," dedi Yasin keyifle. "Hiç doymaz mısın oğlum sen?"

"Yo," diye karşılık verdi Burak, Akif Selim'le bir kez bile sallanamadığımız hamakta sallanıyordu. "Yedi yirmi dört açım ben."

"Akif Selim," dedim, başımla Burak'ı gösteriyordum. "O kalksın, ben yatayım biraz."

"Kalk," dedi Akif Selim sertçe. "Yengen yatsın biraz."

"Birazcık yatacak ama, değil mi?" dedi Burak. "Çok yatarsa olmaz."

Akif Selim elinde tuttuğu kalın şişi Burak'a doğru sallayınca Burak elindeki cips paketini bana uzatarak hamaktan kalktı. Hamağa boylu boyunca uzanırken elimde tuttuğum mavi paketli cipsten birkaç tane aldım ve ağzıma attım.

Hava kararmak üzereydi ama Akif Selim buna çözüm bulmuştu. Arabasına koyduğu pille çalışan iki lambayı açmış, masanın üzerine koymuştu.

Ben hâlâ hamaktaydım, bir ayağım yerde, diğer ayağım hamakta, gözlerim kapalı bir şekilde kendimi yavaşça sallıyordum. Birkaç dakika sonra hamağın diğer tarafına bir ağırlık çöktü; Akif Selim yanımdaki boşluğa kıvrıldı, ardından beni vücudunun üzerine çıkardı. Başım şimdi yumuşak minderde değil,

göğsündeydi.

"Hım," dedim mayışmış gibi. "Uykum geldi."

"Uykun mu geldi?" diye sordu. "Ben de eğlenceli bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm."

"Ne gibi?" dedim. "Açsana."

"Şimdi açamam," dedi dalga geçerek. "Akşam odamda açarım."

Yumruk yaptığım elimle omzuna vurdum.

"Onu mu dedim! Cümleyi aç anlamında söyledim."

"Gel, öpeyim şu avuç içini," dedi. "Öpeyim de geçsin."

Avucumu hiç düşünmeden dudaklarının üzerine bıraktım, sayısız kez öpüp kokladı.

"Bebeğim," dediğinde kalbimden sıcak bir sıvı aktı. "Avuç için yara mı oldu senin?"

"Bebeğin miyim sahiden?" diye sordum muzır bir ses tonuyla.

"Bebeğimsin."

"Bir de şey vardı... Neydi... Ha, balım..."

"Bal mıyım? Balın mıyım?"

"Şımarık," dedi keyifle. "Hem balsın, hem bal bebeğimsin, hem de balımsın."

"Sadece sen yanımdayken şımarmayı seviyorum," dedim. "Sen yoksan şımarık bir Hare Güz de olmuyor."

"Güzel," dedi memnun olmuşçasına. "Bir tek bana şımar."

"Öpeyim mi bir tane?" diye sordum, dudaklarım yanağına doğru ilerlemişti.

"Sorma," dedi kısık ama bir o kadar da sarhoş olmuş bir ses tonuyla. "Öp."

Kara saçlarını parmaklarımın arasına doladım, dudaklarımı az önce sığınmak istediğim çöküğün ardında bıraktığı ize bastırdım ve kokusunu içime çekerek öptüm.

"Beni annemden başka kimse böyle öpmemişti ki," dedi, birkaç saniye sonra açıklama yaptı. "Koklayarak."

"Ben öpsem yeter," dedim. "Başka kimseye ihtiyacın yok."

"Benim senden başka kimseye ihtiyacım yok," diyerek doğruladı beni. "En büyük muhtaçlığım sana."

"En büyük yenilgilerim sana."

Devam etti.

"En büyük inanmışlığım sana."

Devam ettim.

"En büyük kırılmışlığım, en büyük tamamlanmışlığım yine sana."

Bu, sesimizin rüzgârlarından satırların arasına karışan son sözlerdi. Etrafımızı saran huzur duygusu bir süre daha bizimle kaldı, hissettiğimiz tek şey dudaklarımıza değen nefesimizdi.

Yasin ve Burak'ın bir an bile kavga etmeden pişirmeyi başardıkları etleri yedikten sonra Burak'ın mükemmel babako çay diye adlandırdığı semaver çayından içmiştik.

Şimdiyse ben yine soluğu hamakta almış, gökyüzündeki yıldızları izliyordum.

Her biri dünyadaki farklı insanlar gibiydi. Farklı düşünceler, farklı kavgalar ve farklı hayatlar üzerine kuruluydu. Herkesin bir yıldız olma isteği ya da bir yıldıza sığdırdığı dileği vardı.

Yıldızlara bakmak güzeldi. Orada bir hayatın olduğuna inanmak beni tuhaf biri yapmıyordu ya da farklı düşünmek, farklı giyinmek, farklı hareket etmek kimseyi tuhaf yapmıyordu.

"Yıldızlar çok güzel, değil mi?"

Akif Selim başucuma gelmiş ve yavaşça hamağı sallamaya başlamıştı.

"Bilmem," dedi. "Sana bakmaktan başka bir şeye odaklanamıyorum ki."

Hamakta biraz yer açtım ve Akif Selim'in yanıma uzanıp beni kollarının arasına almasını bekledim.

Yanıma uzandı, beni kollarının arasına aldı. Başımı sert göğsüne yaslarken avucum yeni çıkan sakallarını bulmuş, yuvasına kavuşmuştu.

"Dünyanın en ıssız ve en güzel adaları demiş Babilliler gökteki yıldızlara," dedi Akif Selim, bir eliyle nazikçe saçlarımı okşarken bir yandan da benimle çınar ağaçlarını aydınlatan yıldızları izliyordu. "Hem fersah fersah uzakta hem de bir katre gözyaşı kadar yakındalar."

"Küçükken yıldızlarda yaşayan insanların hayat hikâyelerini çok merak ederdim." Akif Selim'in gece karası gözleri, koyu yeşil sarmaşıklarıma takıldı. "Bizim gibi gülüp ağlarlar mıydı, hayatlarına nasıl devam ederlerdi; bir yıldızın ömrü de bir insan kadar mıydı, biz insanlar gibi ölürler miydi... Bir sürü şey düşünürdüm işte. Yıldızlar öldüğünde, gökyüzünden silinip gittiklerinde iz bırakırlar mıydı? İçimizde büyüttüğümüz yalnızlık, yıldızlar gibi kayıp gider miydi bir gün?"

"Sonra ne oldu da düşünmeyi bıraktın peki?"

"Büyüdüm," diye fısıldadım. "Büyüdüm ve aslında yıldızların sadece yıldız olduğunu, gökyüzünden silinirken sadece kendi yarattıkları acılar üzerinde iz bıraktıklarını öğrendim."

"Keşke sana bir yıldız alabilseydim," diye mırıldandı Akif Selim. "O zaman belki inanırdın yıldızların gerçekliğine, onların da sevdikleri üzerinde iz

bırakabileceklerine."

"Bana bir yıldız alamazsın belki ama," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Gökyüzünde ulaşamadığım bir yıldız oluverirsin belki."

"Gökyüzünde senin için parlayan bir yıldız olmamı mı isterdin?" diye sordu. "Sadece Hare Güz için parlayan bir yıldız..."

Birkaç saniye bekledim.

"Latincede bir cümle var, *ad astra per aspera;* 27 Ocak 1967'de Apollo 1'in uçuş öncesi testlerinde meydana gelen faciada yaşamını yitiren üç astronotun ardından otuz dört numaralı fırlatma üssüne konulan plakada bu hüzünlü ifade yer alır. Başkaları yıldızlara ulaşabilsin diye nihai fedakârlığı yapanların anısına kullandıkları bu cümle *zorlukların içinden, yıldızlara doğru* anlamına gelir."

Ne söylediğimi anlamaya çalışır gibi gözlerimin ardında yıkılan düşüncelerimin önünde bekliyordu.

"Zorlukların içinden ulaştığım o yıldızsın sen."

Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. Bir şey demeden elini tuttum, beni ormanlık alanın girişine doğru getirmişti. Neden buraya getirdiğini sormak üzereydim ki yaklaşık yirmi dokuz kişilik bir grubun ellerinde tuttuğu turuncu dilek fenerlerine takıldı gözlerim. Yirmi dokuz kişiyi sırf dilek fenerlerini göğe bırakmaları için mi getirtmişti?

Konu Akif Selim Kıraslan olunca sınırlar her zaman aşılıyordu.

"Sabah bahsettiğin şey bu muydu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Hallettiniz mi diye sorduğun?"

"Buydu," dedi, ardından Burak'ın getirdiği dilek fenerini cebinden çıkardığı çakmağıyla yaktı. "Burada yirmi dokuz dilek var ama hepsinin ulaşacağı tek bir yıldız var."

Buğulu gözlerle Akif Selim'in yıldızlar gibi parlayan kara gözlerine baktım.

"O kırlangıç, kalbinde, Hare Güz," diye fısıldadı. "Kanadı kırılmıştı ama iyileştirdin, parmak uçlarından akan şefkatinin iyileştiremeyeceği hiçbir şey yok."

"İyileşecek misin?" diye fısıldadım, bir elimle ben de dilek fenerinden tutmuştum. "Eğer iyileşeceksen *sevgilim,* bütün dilekler gökyüzümde ışığını kaybetmiş olan o yıldıza ulaşsın."

"Ulaşsın," diye fısıldadı, tanımadığım yirmi dokuz kişi bizimle beraber rüzgârın uğultusu eşliğinde dilek fenerlerini gökyüzüne bırakmıştı ve bütün dilekler aynı yıldız için dilenmişti.

Akif Selim bir eliyle belimi sıkıca kavradı ve boyun girintime dudaklarını yasladı.

"Kim bilir..." diye fısıldadı, sesi tenime dökülmüştü. "Belki ben de parla-

rım her çocuk gibi, annesizliğimi ve birçok kez yanıp sönüşümü unuturum. Parlarım öksüz kalmış her çocuk gibi."

İnsan babasının mezarına giderken bile tereddüt edebilir miydi? Birilerinin beni görüp tanıma ihtimali, kanıma karışan merak ve heyecan duygusunu alt etmişti. Siyah şapkam yine başımdaydı ve gözlerimde Mahur'un gözlükleri vardı.

"Babacığım," diye mırıldandım. "Ben geldim."

Sesim kırgındı, sesim yorgundu ve içim sessizdi.

"Bu sefer çok kalamayacağım, yokluğunda yine öyle şeyler oldu ki bunları anlatacak vakti bile çok gördüler bana. Sadece, iyiyim... Yalan söylemiyorum, iyiyim, babacığım. Ben sana veda etmiyorum, insan yanında götürdüğüne veda etmezmiş." Gözlerim doldu, ellerim titredi ama ben hiçbir şeyim yokmuş gibi konuşmaya devam ettim. "Ben hâlâ o kızım, değil mi babacığım? Saçlarımı öptüğün yere başka dudaklar değmemiştir, değil mi? Saçlarımı okşarken izini bıraktığın şefkat hâlâ benimledir, değil mi? Ne olursun, öyle değilse bile öyle olsun. Ben senin yalın ayak yere basma diye kızdığın o çocuk olarak kalayım, en sevdiğin türküyü dinlerken gizlice seninle ağlayan o masum çocuk olarak hatırla beni. Beni böyle çaresiz, böyle baştan aşağı yanarken hatırlama. Ben senin yaranın üstüne bir yara daha bastım, mahşer gününe kadar da kimseye anlatamam artık."

Babamın mezar taşını öptüm, dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü ama değil satırların arasına, içime bile akmadı.

"Ölenle ölünmüyormuş, babacığım ama kaç yıl geçerse geçsin, canımın bir köşesini de buraya gömdüğümü unutmam mümkün değil. Dikenli teller bastım bu yaraya, dikenli teller çiğnedim; öksüzlük avuç içi çizgilerime kadar yazılmış ben doğarken ama keşke dikenli telleri bastığım gibi hasretini ve yetim kalışımı da basmasaydım bu yaraya. Şimdi o hasretin yanına bir de bu mezar taşına gelip içli içli, göğüs kafesim yırtılırcasına ağlayamayacağım acılar bırakıyorum. Ne olur beni anla, büyümek kadar kötü bir şey varsa o da dediğin gibi her şeyi bilmekmiş. Her şeyi bilmek bana yaraymış, babacığım ama keşke ben de bu kadar kör olmasaymışım, değil mi?"

İçimdeki yangın hiç sönmeyecekti, bu da bilmemem gereken bir gerçekti ama biliyordum.

"İçin rahat olsun, babacığım, sen beni o uçurum kenarından kurtarmak istedin ama ben inatla o uçuruma atlamak istedim. Alnındaki kara lekeyi sil, ben o lekeyi annem uğruna kalbimde öldürdüğüm kırlangıcın kanıyla yıkadım. Gözlerinden öpüyorum, ağlama artık; gözlerinden öpüyorum, kalbin rahat bir nefes alsın. Seni hep çok seveceğim, seni her gün hiç bıkmadan daha çok özleyeceğim."

Rüzgâr arabanın penceresinden içeri sızıyor ve tenimi okşuyordu. Bir elim alnımda, diğer elim ise dizlerimdeydi. Çağatay abimin arabasındaydım, ön yolcu koltuğuna oturmuş, radyoda çalan şarkıya kulak vermeye çalışıyordum ama zihnimdeki gürültü öyle büyük, öyle şiddetliydi ki tek yapabildiğim şey bu gürültüyle beraber yaşamayı öğrenmeye çalışmaktı.

Çağatay abim radyodaki şarkıyı daha fazla duyabilmek için sesini biraz daha açtı. Şarkıyı söyleyen kişinin sesi rüzgârın uğultusuna karıştı, zihnimin içindeki uğultuya gömüldü.

"İyi misin?" diye sordu, yaklaşık iki saati devirdiğimiz yolun son bir buçuk saati kalmıştı. "Sessizliğine alışkın değilim."

"Sana hiç yalan söylemedim," diye mırıldandım. "Şimdi ne olursun, sana yalan söylemek zorunda kalacağım sorular sorma bana."

"İyi değilsin," dedi, sesi hüzünlüydü. "Çok acıdı mı canın?"

"Hangisinden bahsediyorsun?" Anında sulanan gözlerimi karanlığın çöktüğü, ağaçların ve yıldızların kaybolduğu göğe çevirdim. "Akif Selim her zaman bana ikinci adımla seslenirdi. Hare Güz dediği sayılı anlar vardı. Hare'yi hiç kullanmadı zaten. Ama o gün gözlerimin içine baka baka, *sen hep Hare Güz'dün* dedi. Adımı tükürürcesine söyledi. Tiksinirmiş gibi. İlk başta böyle başladı, daha sonra..."

Ağlamak istemiyordum, ağlamayacaktım, ağlamak istemiyordum. Bunlarla başa çıkmam gerekiyordu; acılarımla yüzleşmem, onları sevmem ve onlarla yaşamayı öğrenmem gerekiyordu.

"Bana salıncak kurduğu gün kararını çoktan vermiş. Söylediğine göre, beni tabutun önünde gördüğü gün yemin etmiş öldürmeye ama daha sonra mezarımda bunu yalanladı."

"Mezarında mı?"

"Sahte cenazemin olduğu gece mezarlığa gittim," dedim, gözlerimi bir noktada sabit tutuyordum çünkü bunu söylerken Çağatay abimin gözlerine bakmak istemiyordum.

"İyi halt ettin," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Bu şerefsiz benim ayaklarıma kapandı, ben zaten ölmüşüm, öldür beni dedi..."

"Çektiği acı benim hissettiklerimin yanında bir hiç," dedim, sesimin acımasız çıkıyor oluşunu kalbim kabullenememiş, zihnimse doğru olanın bu olduğunu savunmuştu. "Belki de ben çok acımasız düşünüyorum, belki de ben çok duygusuz davranıyorum ama beni öylece bırakıp gidişini hiçbir yere koyamıyorum; içim taşıyor, içim sızlıyor böyle şeyler söyleyince... Ama bu acı Akif Selim'in kaburgalarını kırdıysa benim nabzımı durdurdu."

Birkaç saniye bekledi. Bir şeyler söylemek istedi, ya söyleyemedi ya da söyleyeceği şeylerin bana şifa olmayacağını anladı.

"Bilal'e güvenmiyorum," diyebildi en sonunda. "Kafamda oturmayan şeyler var. Ankara'da yaşıyorlar ama Adana'da karşılaşıyorsunuz. Güya, Mahur'un babasını ziyarete geldiklerini söylüyorlar ama bahsettikleri hastane Adana merkezde, yazlık ise bir buçuk saat uzaklıkta."

"Başka ne amacı olabilir ki?" diye sordum. "Bana karşı hiçbir yanlışını görmedim, ilk günden beri hep korumacıydı, abim gibi, senin gibi..."

"Bulacağım," dedi Çağatay abim. "Sen şimdilik bir şey çaktırma, eğer tesadüfi bir karşılaşma değilse kokusu çıkar zaten."

"Korkutma beni," dedim. "Neye inanacağımı şaşırdım."

"Akif Selim'in seni kurtarmak için geri dönmediğine emin misin?"

"Bilal geri dönmediğini söyledi."

"Bilal'i ne kadar süredir tanıyoruz ki?"

"Neden geri döndüğünü söylemesin ki?" diye sordum. "Bizimle hiçbir alakası yok, Akif Selim'le de öyle, tanışmıyorduk."

"Seni kurtardı, eyvallah, ona bir hayat borçlusun ama fazla olan şeyler var."

"Ne gibi?"

"Bu adam, Dışişleri Bakanı'nın oğlu. İstese çoktan Akif Selim'in ağzına sıçmıştı. Ayrıca günlerdir seninle, ailesi merak etmemiş mi hiç? İşi gücü yarım kalmamış mı?"

"Bilmiyorum... Belki de haklısın, biraz araştırma yapmamız gerek. Ayrıca, Akif Selim iz bırakır mı sanıyorsun?" diye sordum. "Ya bütün izleri yok ettiyse?"

"İzler yok olmaz," dedi Çağatay abim düşünceli bir ses tonuyla. "*İzler* kalır, izler kalırsın."

"Bu oyunu teklif eden Bilal'di," diye bir itirafta bulundum. "Kafası zehir gibi, gözlerimin içine bakıyor ama boş bir bakışla değil, sanki gözlerimin ardını görebiliyormuş gibi bakıyor."

"Yine de dikkatli olalım," dedi. "Ben bir süre seninle kalacağım."

"Çok kalacak mıyız Ankara'da?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Bıkkın bir nefes verdi. "Ankara'da iki yıl yaşadım, birçok yerini ve insanlarının nasıl olduğunu biliyorum ama seni bu şekilde nasıl dışarı çıkarabileceğimizi bilmiyorum."

"Tanıyan biri olur mu?"

"Ankara büyük olmasına büyük ama kader yazmışsa o küçücük, daracık sokaklarında bile bulur seni."

"Saçlarımın rengi mi değişecek? Kâküllerimden mi vazgeçeceğim? Vazgeçerim, abi. Öyle büyük sorunlarım var ki, *yaşamak gibi*, bu küçük detaylara sızlanmayacak kadar her şeyin farkındayım."

"Çok sevdiğin saçlarından mı? Gece karası saçlarından, kâküllerinden... Belki de göz renginden. Seni sen yapan her şeyden öyle kolayca vazgeçebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Zor olacak," dedim, ne kadar zor bir işin içine girdiğimin farkındaydım. "Ama eğer güçlü olmak istiyorsam, eğer ihanetin bedelini en ağır şekilde ödetmek istiyorsam kesilip boyanan saçlarıma ya da lens taktığım için değişen göz rengime oturup ağlamayacağım."

Birkaç dakika sessizlik oluştu.

"Söz veriyorum," dedi, bu sırada yakıt almak için direksiyonu Bilal gibi benzin istasyonu yoluna kırmıştı. "Artık yanında olacağım, istemediğin anlarda bile bir gölge gibi seni takip edeceğim."

Bir şey demedim, zaten bu sessizliğimiz sadece birkaç dakika sürmüştü.

"Bir saat sonra Ankara'da olacağız," diye mırıldanırken el frenini sertçe çekti. "Her şey üzerine düşünmek için sadece bir saatin var. Ne istediğine kadar ver. İntikam almak için geri dönmek mi istiyorsun yoksa bütün bu olanları yıldızlara gömüp kaldığın yerden devam mı etmek istiyorsun?"

"Tamam," diye yanıtladım, sesim durgundu. "Her şeyi düşüneceğim."

"Haydi, gel, sana sıcak bir kahve ısmarlayayım."

"Olur," dedikten sonra siyah şapkamı başıma geçirdim ve Çağatay abim gibi arabadan indim.

Benzin istasyonunun market kısmına girdiğimizde Çağatay abim yüz elli liralık yakıt alacağını söylemiş ve kahve makinesine doğru ilerlemişti. Sabah yediğim simitten beri mideme hiçbir şey girmediği için ben de bisküvi reyonuna yönelmiştim. Elime aldığım bisküvi paketlerini bana doğru gelen Çağatay abime uzattım, ardından birkaç paket susamlı çubuk kraker aldım. Çağatay abimin de seveceğini düşündüğüm çikolatalardan da aldıktan sonra kasada ödemeyi yapmak için beni bekleyen Çağatay abime doğru ilerledim. Elimde duran yiyecekleri kasiyerin önüne bıraktım; Çağatay abim ödemeyi yapıp yiyeceklerin olduğu poşeti bana doğru uzattı ama poşeti aldığım sırada kot pantolonumun ön cebindeki telefonumun mesaj sesiyle duraksadım, telefonu cebimden çıkardım ve kilidini açtıktan sonra yabancı bir numaradan gelen mesajı okudum.

Mesajı okuduğumda elimdeki poşet parmaklarımın arasından kaydı, bakışlarım ne olduğunu anlamayan Mahur'a ve Bilal'e takıldı.

Bu gece, bir karar vermek zorundaydım.

Bu gece, Ürgüp'ten gitmek zorundaydım, yeniden hayata devam edebilmek için bütün hayallerimi, bütün hayatımı yıkıp yerine bambaşka bir hayat kurmak zorundaydım.

Bu gece, bir karar vermek zorundaydım.

Bu gece, hayatımı mahveden intikamı ya unutacaktım ya da hayatıma en baştan başlayacaktım.

Bu gece, her ne karar verirsem vereyim kalbimin içinde ezilen kırlangıç, satırların arasında son nefesini verecekti.

Bu gece, en zor karar yine bana bırakılmıştı.

Bu gece, o kararı veremeyeceğimi, başıma yıkılan şehirden gitsem bile valizimin içinde, göğsüme bıraktığı izle beraber benimle geleceğini biliyordum.

Yirmi dokuz mayıs sabahından beri sadece nefes alıyordum ama aslında artık ölüydüm.

Telefonun elimden kayıp, ruhumun bir denizin içine çakılışı gibi asfalta çakılmasından hemen önce mesajı bir kez daha okudum, o mesajda aynen şöyle yazıyordu:

Akif Selim dün gece intihar etmiş, beni defalarca aradı, beni defalarca yanına çağırdı ama benim yüzüm döküldüğü için yanına gidemedim. Eğer bana bıraktığın bu hisle ne yapacağımı bilseydim, kardeşimin yüzüne bakabilecek durumda olabilseydim şu an onu durdurmuş olabilirdim. Akif Selim'in kalbi gözlerimin önünde iki kere durdu, tam iki kez. Şimdi ardında bırakarak gittiğin enkazın hiçbir şeyi öğrenmemesini istiyorsan hangi şehirde olduğunu, ne yaptığını, ne yapacağını, kimlerle beraber olduğunu bana her hafta bildireceksin. Mesajıma geri dönüş sağlamak için sadece bir saatin var, Hare Güz. Her şey mahvoldu, her şey bu sefer gerçekten mahvoldu ve bu son çıkış.

VII
KALBİ SÖKÜLMÜŞ RUHUN İÇİNDE YEŞİL GÖZLER

Çağan Şengül, *Ölmem Sana*

İnsan, sevdiğini yarasına benzettiği için severmiş ama ben sana yaramızın benzerliğini kuru bir mezar taşında, gözyaşlarımızla ıslanmış toprağın nefesinde dinlenirken anlatamam ki.

Akif Selim'e yaralarımızın aynı yerden kanadığını söylesem göğüs kafesimi parçaladığı gerçeğini inkâr etmiş olurdum.

Akif Selim'e aynı yerden vurulduğumuzu söylesem kalbimi teğet geçen kurşunun ertesi gün şakağımda bulduğum gerçeğini inkâr etmiş olurdum.

O kırlangıç, bulutların altında kaldı.

Sen bilmezsin, Akif Selim; ben senin gözlerinde bir gençlik değil, bir aşk yitirdim.

Ama artık bir sen bilirsin, Akif Selim; ben senin sığınağın, ben senin harabeye dönmüş evin, ben senin nefesin, ben senin en çok annen ama sen benim...

Sen benim sahilinde nefesimi bıraktığım deniz olmakla kalmayıp umutlarımın bileğini kestiğim jilet oldun, umudumun bileğinden beyaz çarşafa damlayan kan oldun.

Bir sabah kendime rastladım, bir sabah kendime rastlayamadım çünkü ben, sen olmuştum... Ama bir sabah oldu, sana da rastlayamadım.

Bir sabah geceye vardı, bir gece sabaha vardı ama ben hâlâ beni bıraktığın denizden bir adım öteye gidemedim, sana hiç varamadım; bir gün sana baktım, ağladım, bir gün yüzün gibi sırtını da çevirdin diye ağladım.

Beni belimden tutup denizin içine bırakan ellerini unutamadım.

Ben seni hiç affedemedim, sen kendini affedebildin mi?

Şimdi, Ankara'nın sıcağına bıraktığım nefes bile beni üşütüyorken söylesene, ne olur, sen uykularında nasıl huzurlu bir şekilde uyuyorsun?

Akif Selim, Hare Güz'ün kendisine veda ettiği hastane odasındaydı, kalbini çürütmeye başlayan acı, kalbini tam iki kez durdurmuştu.

Seruma karıştırılmış ilaç, serum borusundan iniyor ve elinin derisine takılı iğneden Akif Selim'in damarlarına akıyordu. Yaklaşık bir gündür uyuyordu; gördüğü kâbusun içindeydi, gözlerini aralamaya çalışıp o rüyadan uyanmaya çalışıyordu ama uyandığı zaman onu bekleyen bir gerçek vardı, o gerçeği kanlı

elleriyle yazgısına mühürlemişti.

Kalp atışlarının sayısını ve normal olup olmadığını gösteren monitörden çıkan sesler odanın içinde uğulduyordu, kalbi en son, Hare Güz'ün veda etmeye gelişinden yarım saat sonra durmuştu.

Akif Selim'in kalbi o an durmuş, daha sonra büyük uğraşlar sonucunda tekrar hayata döndürülmüştü; Doktor Ahmet, Akif Selim'e uzun süre kalp masajı yapmış, en sonunda beyaz sıvıyı tenine boca etmiş ve kalbine elektroşok vererek hayata tutunmasını sağlamıştı.

Akif Selim buna hayata tutunmak diyebilir miydi?

Kapının önünde, vicdan azabının sardığı kalbiyle geceden beri ağlamamak için dişlerini sıkan bir genç vardı.

O genç, saatler önce gönderdiği mesaja hâlâ bir yanıt alamamıştı.

Kalbi o mesajı gönderdiğinden beri öyle çok ağrıyordu ki. İki defa kalbi duran Akif Selim'di ama neden tükenmişliğin dibini sıyıran Burak'tı?

"Geceden beri uyumadın," dedi yeni uyanmış olan Yasin. "Ben buradayım, haydi, biraz da sen uyu. Beril abla da gelecek."

"Uyuyamıyorum," diye mırıldandı. "Kardeşim o yatakta canını bırakacaktı, bu aklıma geldikçe deliriyorum. Ben oradaydım lan, ben oradaydım, durdu kalbi, Akif Selim'in kalbi durdu lan."

"Akif Selim'in kalbi yıllar önce durmuştu," dedi Yasin. "Annesinin kanser yüzünden öldüğünü değil, bir trafik kazasında öldürüldüğünü öğrendiğinde Akif Selim'den geriye sadece yıkıntı bir beden kalmıştı."

"Benim kardeşim bunları hak etmedi," diye fısıldadı, sesi öfke doluydu. "En az Hare Güz kadar masumdu. Kimse anlamıyor lan benim kardeşimi... Anneleri hayatta, öldürülmemiş ki lan! Bizim kaderimiz bu mu, oğlum? Bizim kaderimiz annemizin cesedini mi avuçlamak? Biz bu hayatın neresinde büyüdük, neresinde kahkahalarla güldük; ben yirmi yedi yaşındayım, yirmi yedi yaşımın her anı şimdi aldığım nefes kadar haram bana. Kim suçlu, kim suçsuz artık bir önemi var mı? Hare Güz o toprağın altına girmedi mi? Girdi! Bunu Akif Selim yapmadı mı? Yaptı! Allah kahretsin ki yaptı! Bu yenilip yutulacak bir olay değil, peki biz neden yenilip yutulduk? Ben böyle kaderi evveliyatına kadar sikerim, Yasin. Yedi yaşındaydım oğlum ben annem öldüğünde. Babam annemi öldürdüğünde, sosyal güvenlik evime dayanıp beni yetimhaneye götürmeden önce yedi yaşındaydım. Benim annem gözlerimin önünde şakağından vuruldu, kimse benim kadar iyi anlayamaz Akif Selim'in içinde yanan o intikam ateşini."

Yasin, Burak'ın bir gece kapısına dayanarak anlattıklarını unutamıyordu.

Burak yetimhanede yaşadıklarını unutamıyordu. Zihni geçmişin kuyusuna, kelimeler ise satırların içine düştü; bu bir şarjöre silah koyup namluyu şakağına dayamakla eş değerdi.

Dokuz yaşındaydı, yetimhanenin küf kokan duvarlarına sırtını dayamış, sessizce ağlıyordu.

"Anne," diye fısıldadı. "Annem, ne olursun, gel al beni buradan, burası hiç iyi bir yer değil."

Teyzesinin az önce getirmiş olduğu çikolatalar için kavgaya tutuşmuştu. Kendini yetimhanenin ağabeyi ilan eden on dört yaşındaki Serkan yanına üç kişiyi daha alarak Burak'ı dövmüştü.

"Anne," dedi, acıyan dudağından akıp ağzının içine dolan kanı yuttu. "Çok acıyor canım. Ben paylaşacaktım zaten, paylaşacaktım, yemin ediyorum onlarla paylaşacaktım, anne... Sen bana öyle öğrettin, ben senin öğrettiklerinden şaşmam ki, anne. Beni dövdüler, döverek aldılar elimden çikolatalarımı."

Dışarıda kar yağıyordu, Burak hem yağan karı izleyebilmek hem de teyzesinin yılda bir kez getirdiği çikolataların tadına bakabilmek için dışarı çıkmıştı. Dışarıda yemeye karar vermişti çünkü yetimhanede kalan arkadaşlarına çikolata veremezdi, sadece iki tane vardı, üzülürler diye düşünmüştü. Serkan ve üç arkadaşı yanına geldiğinde isterse paylaşabileceklerini söylemişti ama Serkan, Burak'ın yemeye hakkı olmadığını söyleyip çikolataları elinden almaya çalışmıştı. İtiraz edip bağırmaya çalıştığında ise kollarından tutup yetimhanenin tuvaletine götürmüşler ve orada hem dövüp hem de ellerinden çikolatalarını almışlardı.

"Bunu bana ilk kez yapmadılar, ben küçüğüm diye beni ilk kez dövmediler ama canım o çikolatalardan çok istemişti, anne; o yüzden bu kadar ağlıyorum."

Küçücük elleriyle art arda akan gözyaşlarını sildi; ayağa kalkacak hâli kalmamıştı çünkü karnına ve karın boşluğuna yediği tekmeler nefesini kesmişti.

Sessiz ağlayışların döndüğü sessiz iç çekişleri duyan güvenlik görevlisi, tuvalete doğru yürüdü ve ışığı açtı.

Duvara yaslanmakla kalmayıp kaşı, dudağı patlamış küçük oğlanı gördüğünde gözlerine inanamadı ve geçen hafta dövülen çocuk olduğunu gördü.

Aynı çocuğu, aynı yaradan daha kaç kere kanatacaklardı?

"Mehmet ağabey," dedi Burak, aldığı nefes kaburgalarını saplanıyordu. "Yine çok dövdüler beni."

"Ah be oğlum," dedi Mehmet ağabeyi. "Bir daha sana bunu yapacak olurlarsa bağır demedim mi?"

"Bağıramadım," dedi, içini çekti. "Ağzımı kapattılar, nefes bile alamadım, nasıl bağırayım?"

"Oğlum," dedi küçük bedenini kucaklayarak, yetimhanenin revirine doğru götürmeye karar verdi onu. "Mahvolmuşsun sen."

"Bu sefer kötü dövdüler," dedi küçücük elleriyle Mehmet ağabeyinin boynuna sarılırken. "Hiç kimse yoktu yanımda."

"Ağlama," dedi buğulu gözlerle. "Kıyamaz Mehmet ağabeyin sana."

"Ağlamazsam güçlü görünür müyüm?" diye sordu. "Ağlamak, zayıflık mıdır?"

Mehmet hiçbir şey diyemedi.

"Ağla," dedi. "Ağlamak zayıflık değildir, ağlamak arınmaktır zehirden. Ağlayamayan insanlar daha tehlikelidir, sen ağla, oğlum; sen bu kirli dünyanın duvarına astığı en temiz tablo olarak kal."

Mehmet ağabeyi daha geçen hafta onu getirdiği revirin kapısından girdiğinde nöbetçi Hemşire Selma izlediği televizyonun sesini kıstı; kocaman ellerin arasında küçücük kalan yavrucağın beyaz atletine kan damlaları akmış, kahverengi saçları ıslanmış, dudağının kenarından akan kan kurumuştu. Kaşı, küçük kalbi gibi yarılmıştı.

Güvenlik görevlisi Mehmet, Burak'ı kahverengi koltuğun üzerine bıraktı.

"Yine mi?" diye sordu Selma Hemşire. "Ah be oğlum, niye söylemiyorsun seni dövenlerin kim olduğunu?"

"Söyleyemem," dedi Burak. "Söylersem düşmanlarım daha da çoğalır. Haftada bir yediğim dayağı her gün yerim."

Selma Hemşire canı yanmışçasına iç çekti, Mehmet'in telsizine düşen ses hâlâ uyumamış olan öğrencileri kontrol etmesi gerektiğini söylediğinden Mehmet oradan ayrılmak zorunda kalmıştı. Şimdiyse odada yalnızca Selma Hemşire ve Burak vardı.

"Bu sefer canın biraz yanabilir," dedi, dudağının kenarını demir tasa koyduğu suyla temizledikten sonra yaranın mikrobunu almak için tentürdiyotla pansuman yapmaya başlamıştı.

"Alıştım," dedi. "Annemin yokluğuna alıştığım gibi."

"Annen nerede?" diye sordu Selma Hemşire ilk defa. "Neden gelip seni almıyor buradan?"

"Annem cennette," dedi Burak. "Beni almaya gelemez ki."

"Ah be yavrum...

"Annemin kokusunu çok özledim," dedi Burak, iç çekerek ağlamaya başladı. "Annem gelsin."

Selma hiç düşünmeden Burak'ı kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Ağlama," dedi Selma Hemşire, sesi titriyordu. "Seni dövmelerine izin verme, sen çok güçlüsün."

"Ben nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum ki," dedi Burak. "Ya öldürürsem birini? Ya kanadığım gibi kanatırsam?"

"Sen öldün mü?" diye sordu Selma. "Sana karışmadıkları sürece dövmeyeceksin ki, sadece karşılık vereceksin, savunacaksın kendini."

"Yapamam," dedi. "Annem kavga kötüdür dedi, ben onun sözünden çıkamam."

Burak, geçmişin kuyusundan kendini aldığında tadı küf gibi damağında kalmıştı.

Kahverengi gözleri ıslandı, ellerini saçlarından hızlıca geçirdi ve sertçe yutkundu.

"O yüzden," dedi Burak. "Yananın hâlinden yanan anlar sadece. Akif Selim annesi uğruna bir gençlik yitirdi, bir çocuğun kalbini diri diri mezara gömdü. Ben o yetimhanede kalbimi kaybettim, merhametimi kaybettim, erkekliğimi..." Sonlara doğru sesi kısılmıştı. "Çaldılar, sorgusuzca aldılar benden."

Burak sıktığı çenesini serbest bıraktı. Daha fazla bir şey demedi, diyemedi. Bu sırada Akif Selim'in sesini duydu. Yasin ve Burak'ın gözleri odanın kapalı kapısını aynı anda buldu, Burak hızlı adımlarla kapıya ulaştı ve kapıyı açtı.

Akif Selim yaklaşık iki dakika önce uyanmıştı. İlk önce nerede olduğunu, neden bu yatakta yattığını kavrayamamıştı. Dudaklarının üstünde nefes alıp vermesini sağlayan bir alet vardı, aleti sertçe çekip aldı, bileğine takılan iğnenin serumunu parçalayarak çıkardı; acı dolu bir inilti dudaklarına döküldü, bu sesi duyan Burak ve Yasin kapıyı anında açmışlardı.

Akif Selim'in bilinci bulanmıştı.

Doktor Ahmet bunun olabileceğini zaten Burak'a, Yasin'e ve Akif Selim'in ablası Beril'e söylemişti. Böyle şiddetli travmalarda bu tür anlık hafıza kayıpları yaşanabilmesi gayet olağandı.

"Hare Güz beni bekliyor," dedi Akif Selim, bir gün boyunca kıpırdamadan yattığı için ayak uçlarına kadar uyuşmuştu, bu yüzden sallanarak yürüyordu. Üzerindeki mavi elbiseyi çıkarabilmek için beyaz, ahşap dolabın kapağını açtı ama kıyafetleri yoktu.

"Beni bekliyor, oğlum, bakmasanıza öyle. Ne oldu bana? Kıyafetlerimi getirin."

Burak ve Yasin'in korktukları şey başlarına gelmişti.

"Hare Güz!" diye seslendi. "Neredesin, uyandım ben, gidelim."

Ses yoktu.

"Hare Güz?" dedi Akif Selim tekrardan ama yine ses yoktu. Akif Selim odadan çıktı, bomboş koridora baktı. Gözleri buğulandı, *bu gece çok gök gürültüsü var* demişti Hare Güz'ü... *Gitme* demişti. "Gitmedim," diye fısıldadı Akif Selim. "Gidemedim."

Akif Selim zihninden kalbine düşen yaranın sızısını hissetti.

Hare Güz'ü öldürmüştü. Bir denizin içinde bırakmış, tabutun içinde görmüş, mezarında ağlamıştı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, oğlum, yapmadın deyin... Öldürmedin deyin."

Burak daha fazla dayanamadı, sıktığı çenesini serbest bıraktı ve sıcak bir gözyaşı yanağından çenesine kadar süzüldü.

Akif Selim ne yapacağını bilemezmişçesine, serum iğnesinden yere damlayan kana bakmadan koridorda sarsak adımlarla yürümeye başladı.

"Yapmadım," dedi, delirmiş gibiydi. "Yapmadım, yapmadım, ben yapmadım."

Ağlıyordu.

O anlar gözlerinin önünde bir kez daha canlandı.

"Ben sana bunu nasıl yaptım?" dedi iç çekip hıçkırarak. "Ben niye buradayım? Ben niye ölmedim?"

Burak ve Yasin, Akif Selim'in arkasındaydılar, hastane koridoru hâlâ bomboştu.

"Yapma," dedi Burak. İçinden ekledi. *Ölmedi, yaşıyor ama ben sana bunu nasıl söyleyeceğim?*

"Ben kendimi astım," dedi, bilinci tamamen yerine gelmişti. "Bana niye acıdınız lan?" diye bağırdı, koridorun duvarları çatlamıştı sanki. "Ben acımadım, siz bana niye acıdınız lan?"

Dizlerinin üstüne çöktü; kalbinin kuyusuna damlayan gözyaşları vardı, sakallarının engeline takılsa bile çaresizliğin timsali olan gözyaşları akıyordu.

"Ben öldürdüm," diye fısıldadı. "Benim ellerim, Hare Güz'ün kalbinden akan kanla yıkandı."

"Oğlum, yapma lan," dedi Burak tekrardan. "Canını sevdiğim, yapma."

"Burak," dedi. "Hare Güz, öldü mü?"

Burak o an ne diyeceğini bilemedi.

Akif Selim, sorusunu tekrarladı. "Hare Güz... Öldü mü?"

"Öl..." Titrek nefesini, satırların içine bıraktı. "Öldü."

"Beni kim kurtardı?" diye sordu. "Ben gidecektim yanına, sevdiğimin yanına gidecektim... Beni niye kurtardınız?"

"Ben," diye fısıldadı Beril, dakikalardır buradaydı ve Burak'ın Yasin'e söylediği şeyleri duymuştu. "Seni ben aldım o ipten."

"Niye?" diye bağırdı Akif Selim. "Niye aldın beni o ipten?"

"Ablanım ben senin," dedi. "Özür dilerim, her şey için özür dilerim, yanında olamadığım için, her şeyle tek başına mücadele ettiğin için. Âşık olduğunu anlayıp sana bu yolun yanlış olduğunu söyleyemediğim için özür dilerim."

"Her şeye çok geç kaldım, abla," dedi, gözyaşlarını silmiyordu, artık umurunda değildi. "Ağlayamazdım ben, kaç gün oldu, bilmiyorum; gözyaşım kurumuyor kalbimde."

Beril hiç düşünmedi, koridorun sonundan başına kadar koştu ve dizlerinin üstüne düşen kardeşinin yanına diz çöktü, saçlarını okşadı.

"Özür dilerim," dedi, bu hatanın bedelini yalnızca Akif Selim değil, herkes ödemeliydi. "Bütün bu ağırlığı senin omuzlarına yıktığımız için."

"Abla," dedi Akif Selim, küçük bir çocukmuş gibi ablasının göğsüne sığındı. "Abla, ne olursun yardım et bana."

"Ablasının canı," dedi. "Ben senin yarana nasıl merhem süreceğim?"

"Çok özledim," derken sesi kesildi, hıçkırığı boğazına düğümledi. "Şimdi benim gidip görebileceğim bir kapı yok, o kapıyı ben yıktım; gidebileceğim bir yuva yok, oraya ben yağmur yağdırdım."

"Ah be Akif Selim," diye fısıldadı. "Ah be..."

Yasin, Akif Selim'e doğru ilerledi, dizinin dibine çöktü ve arkadaşına sımsıkı sarıldı.

Burak yaslandığı duvardan kaydı, dizlerini karnına yasladı ve iç çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Burak. Gözleri Akif Selim'deydi. "Hayatını yeniden kurmaya çalışan birine bunu yapamam, Akif Selim. Eğer sana hasret yazıldıysa, eğer kaderine kavuşamamak yazıldıysa o kaderi değiştiren ben olmayacağım. Sen bu ateşte yanacaksın, ben senin gözlerinin içine baka baka defalarca kez yalan söyleyeceğim ama bir kez daha Hare Güz'ün hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Biraz daha kül olman gerekiyorsa olacaksın. Biraz daha yanman gerekiyorsa yanacaksın, yanmanın ne demek olduğunu sen zaten biliyorsun ama kül olmak kolay değil; verdiğin kararların arkasında duramayacaksan ya bu kararı vermeyecektin ya da bunun cezasını bir masuma kesmeyecektin. Sen masumdun, belki en çok sen masumdun ama sen Hare Güz'ün ruhunu ellerinden akan kanla yıkadın; bu yol senin yolunda vardı, her zaman başka bir yol olduğu gibi bunun da başka bir yolu daha vardı ama sen gözünü öyle bir intikam hırsıyla bürüdün ki aşkla baktığın gözler için yanan kalbini göremedin."

Canını sevdiğim Akif Selim, diye ekledi içinden. *Beni affet.*

Benim annemi, babam öldürdü; şakağından vurdu, annemin kanları gözlerimin önünde duvara sıçradı, kalbimde iz bıraktı.

Canını sevdiğim kardeşim, dedi. *Beni affet.*

Hare Güz de annesiz, babasızdı; sen onu yuvasından ettin, tıpkı beni yuvamdan ettikleri gibi. Canını sevdiğim, sen bana arkadaştan öte ağabey oldun, kaybettiğim çocukluk arkadaşım oldun. Beni affet. Ben de masumdum, bana kıydılar; bana sen kıydın demiyorum ama Hare Güz'e sen kıydın.

Şimdi her nerede nefes alıyorsa orası da onun yetimhane yurdudur.

Ben o yetimhaneyi iyi bilirim; dedim ya, yananın hâlinden ancak yanan anlar diye.

Telefonunu cebinden çıkardı, hâlâ bir mesaj yoktu; son yazdığı mesaja girdi, parmakları klavyede gezindi.

Her neredeysen, nasılsan, orada çok iyi ol. Özür dilerim, hayatını çalan adamın ellerine bırakmayacağım yeni kurduğun hayatı. Bana hiçbir şeyin haberini vermek zorunda değilsin; sen gerçekten öldün, biz de bununla yaşamak zorundayız. Sana her ne yaptıysak hepsini bir bir yaşamak zorundayız.

Sonra da Hare Güz'ün numarasını telefonundan sildi.

İki Hafta Sonra

Akif Selim'in gözlerinden akan gözyaşları, gecenin sıcak nefesini bıraktığı nefesle beraber Hare Güz'ün toprağına akıyordu. O hastane köşesinin üzerinden koskocaman bir on beş gün geçmiş; Hare Güz'ün ölümü bugün yirminci gününü doldurmuştu.

"Sanki yokluğun küflü bir ekmekmiş gibi tadı ağzımın içinde; çiğniyorum gitmiyor, yutkunuyorum geçmiyor."

Akif Selim yanına kıvrıldığı mezar taşını öptü. Bu mezar taşını öpmeden geçirdiği bir an bile yoktu.

"Konuşmayacak mısın?" diye sordu aldığı papatyaları toprağının kenarına bırakırken. "Tamam, konuşma. Ama bir gün konuşacaksın benimle, değil mi?"

"Sana dargın," dedi birisi, sesi Akif Selim'e çok tanıdık gelmişti. Omzunun üstünden arkasında duran yaşlı adama baktı. "Sana çok dargın. Ne kötülük ettin?"

"Bey amca," dedi Akif Selim. "Ben yaşayamıyorum."

Günler sonra ilk defa ağzından başka birine birkaç kelime dökülmüştü. On beş gündür konuştuğu kişi sadece Hare Güz'dü.

"Hangimiz yaşayabiliyoruz ki, bey oğlum?"

"Çok özledim, nefes alamıyorum."

"Gün gelir, nefesini aldığından bir parça nefes dilenirsin." Sessizce yutkundu Akif Selim. Bey amca dediği kişi her şeyi anlamıştı. "Kimse sana bunların olacağını söylemedi mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Kimse başıma bunların geleceğini söylemedi bana."

"İllâ birinin söylemesi mi gerekiyordu? Sen her şeyi düşünemedin mi? Sen başına gelecekleri hesap edemedin mi?"

"Merhamet sandım," dedi. "Geçer sandım, kalbim bir an bile titremez sandım."

Akif Selim diz çöktüğü mezarın önünden kalktı, bey amca diye seslendiği adamla mezarın tam karşısındaki banka oturdular.

"Boynunda iz kalmış," dedi yaşlı adam. "İp izi mi o?"

Akif Selim parmak uçlarıyla kabarık ize dokundu.

"İp izi," dedi. "Doktor iz kalır demişti, kaldı."

O iz boynunun aşağısındaydı, dikkatli bakıldığında görünüyordu.

"Git buralardan," dedi yaşlı adam. "Yok mu senin buradan başka evin?"

"Yok," dedi Akif Selim. "Benim şu mezardan gayrı bir yuvam yok."

"Bu kadar çok severken neden yaptın, bey oğlum?"

"Annemi öldürdü babası." Akif Selim dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti. "İntikam ateşi, sevdamdan büyükmüş meğerse."

"Gerçekten büyük müymüş peki?"

"Değilmiş," dedi. "Ben yapmak istemedim. Gidelim dedim; gitseydik, her şeyi yarım yamalak bıraksaydık, bir tek biz tam kalsaydık... Olmadı, yapamadım, yapamadı..."

"Çok ağırdı," diye mırıldandı Akif Selim. "Annemin katilinin kızı karşımda; ben yanıyorum, bak ben mahvoluyorum diyemedim hiç. Gözlerinin içine düştüğüm kuyuda nefes alamıyorum, gel al beni buradan diyemedim hiç."

"Yaşıyor olsaydı ne söylerdin ona?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye konuştu Akif Selim. "Karşımda görsem şimdi hiçbir şey diyemem; sadece otururum, annesini pazarda kaybedip tesadüfen bulmuş küçük bir çocuk gibi ağlarım. Ben sadece ağlarım, sinerim bir köşeye, içim çıkana kadar ağlarım. Sarılamam, dokunamam."

"Git," dedi yaşlı adam sadece. "Git buradan."

"Git demek kolay, bey amca. Ben nereye gideyim? Onun mezarından uzaklaştığım an boğuluyorum, sen bana git diyorsun."

"Böyle mahvedeceksin yani kendini?" diye sordu. "Böyle yaşayacaksın?"

"Ben yaşıyorum demedim ki." Kara gözlerinden akan sıcacık yaşlar on beş gün boyunca hiç dokunmadan uzattığı sakallarına karıştı. "Ben ölemiyorum."

"Ankara'ya git," dedi yaşlı adam en sonunda dayanamayarak. "Ankara'da yapacak işin yok mu?"

Akif Selim o kadar dalgındı ki neden Ankara'ya gitmesini söylediğini sorgulamadı bile.

"Bey amca, sen diyorsun Ankara, ben diyorum yazgım kara..."

Beyaz saçlı, yaşlı adam Akif Selim'in omzunu sertçe sıvazladı.

"Ne iş yapıyorsun sen?"

"Mimarım," dedi. "Mimardım yani, artık değilim."

"Bıraktın mı mesleğini?"

"Bıraktım, çalıştığım şirketlerin hepsine iki hafta önce istifamı verdim."

"Beş kuruşsuz ne yapacaksın?"

"Bilmem," dedi Akif Selim, sesi umursamazdı. "Aç kalsam da koymaz artık bana."

"Kaç yılını verdin bu mesleğe?"

"Üniversiteyle beraber en az on yılımı vermişimdir."

"On yılını çöp et," dedi. "Mahvet her şeyi, kendini mahvet; tıpkı sevdiğin kadını mahvettiğin gibi."

Akif Selim öfkeyle yutkundu.

"Ben kalkayım artık," dedi. "Hoşça kal, bey amca."

"Annenin kemikleri sızlıyordur." Yaşlı adamın yapmaya çalıştığı tek şey Akif Selim'in damarına basmaktı, başarısız da sayılmazdı. "Nasıl bir evladım var diye."

"Annemi bu meseleye karıştırma," demekle yetindi sadece Akif Selim. "Annem hiçbir şeyin suçlusu değil."

"Mezarda yatan o kız da değildi," dedi yaşlı adam. "O kızı sen mahvettin."

"İstemedim!" diye bağırdı en sonunda. "İstemedim, yemin ediyorum istemedim böyle olmasını."

"Senden bir bok olmaz," dedi yaşlı adam. "Adam olacağına inandığın zaman gel bu mezarın başına."

Yaşlı adam oturduğu banktan başka bir şey demeden, öfkeyle kalktı. Mezarlığın aşağısında kalan evine doğru sallana sallana yürürken arkasından bakakalmakla yetinmişti Akif Selim.

Akif Selim sırılsıklam gözleriyle Hare Güz'ün mezarına son bir kez baktı, iki elini de siyah kot pantolonunun ceplerine sokup meyhaneye doğru yürümeye başladı.

Meyhanenin önüne gelince günlerdir oturduğu masanın çoktan hazır olduğunu gördü; masasına geçti ve rakı bardağındaki sek rakıyı birkaç yudumda bitirdi, yüzünü buruşturduktan sonra ağzını elinin tersiyle sildi.

"Şu zıkkım olmasa kafama sıkarım, kafama..." diye mırıldandı. "Keşke yedi yirmi dört içebilsem."

"Sanki içmiyorsun," diyen sese doğru kafasını çevirince neredeyse yarım saattir karşı masasında oturan Burak'ı gördü. "Yedi yirmi dört içsem diyorsun bir de."

"Burak Bey yanımıza da gelirmiş," dedi Akif Selim alaycı bir ses tonuyla. "Hangi dağda kurt öldü?"

"Kes zırvalamayı," dedi. "Ne zaman döneceksin hayata?"

"Dönmeyeceğim," dedi sertçe. "Seni ablam mı gönderdi? Söz verdiğim gibi, sıkmadım kafama, asmadım kendimi yine ağaca. Sikile sikile nefes alıyo-

rum, sikile sikile yaşıyorum."

"Kimse göndermedi." Burak, günlerdir gelememesinin nedenini biliyordu ama söyleyemezdi. *Yanına gelemiyorum, gözlerinin içine bakamayacağımı bildiğim için* diye geçirdi içinden, Akif Selim'e bakmadan konuşmaya devam etti. "Ben tahmin ettim burada olduğunu."

"Siktir git," dedi Akif Selim. "Hiçbirinizi istemiyorum artık hayatımda."

"Kendi düşen ağlamazmış," dedi Burak, yarasına acı biber değil, tuz basıyordu. "Niye hiç susmuyorsun?"

"Gel, sik belamı diyor." Akif Selim art arda, su içer gibi diktiği rakının ateşinde yanmaya başlamıştı. "Ama sikmeyeceğim. Daha fazla kimsenin hayatını sikmeyeceğim, artık sadece kendi hayatımı sikeceğim. Çok sikeceğim dedim; uçtum, hay sikeyim, başım..."

"Zavallısın sen," dedi Burak. "Sana bu düşmeler müstahak, on beş gündür geldiğin şu hâle bak; saçın sakalın bir araya karıştı, ne uyuduğun belli ne uyumadığın."

"Düştüm, kalkmayacağım." Akif Selim'in sesi netti. "Düşürdüler, ağlayacağım, hiç susmayacağım. Bu hayatın amına koymadan da bu diyardan gitmeyeceğim."

"Ne ölmeye ne gömmeye diyorsun yani?"

"Aynen öyle," dedi Akif Selim. Burak'ı çift görmeye başladığını düşündü, yine bu kadar çabuk mu sarhoş olmuştu? Oysa on ikinci bardaktan sonra saymayı bile unutmuştu.

"Kalk!" diye bağırdı Burak. "Kalk!"

Akif Selim nereye kalkacağını anlayamadı. "Nereye kalkayım?" diye sordu. "Ayaktayım ya."

Etrafına baktı, kızarmış gözleri öfkeyle kısıldı.

"Oturuyormuşum ya, amına koyayım."

Burak tam on beş gündür Akif Selim'i takip ediyor, bir kez daha yanlış bir şey yapmasından korkuyordu. Akif Selim her gün aynı rutindeydi; uyandıktan sonra kahve almak için bir kahve dükkânına gidiyor, tepeye çıkıp bankta oturduktan sonra kahvesini içiyor; Hare Güz'e papatya alıyor, mezarına gidiyor ve saatlerce yanında kalıyordu. Bazen mezarda uyukluyor, bazense ağlayarak Hare Güz'le konuşuyordu.

Akif Selim bardağından dolup taşan rakıyla yetinemedi ve rakı şişesini kavrayıp dudaklarına dayadı.

"Kalkmayacak mısın?" diye bağırdı Burak. "İyi, ben kaldırırım o zaman."

Akif Selim'in elinde duran şişeyi aldı, sertçe masaya bıraktı. Akif Selim'i kolundan kavradığı gibi kaldırdı, kolunu boynuna, elini beline sardı ve mekânın merdivenlerinden inmeye başladılar.

"Semih ağabey," dedi Burak. "Arka cebimden cüzdanımı al, hesap ne kadarsa oradan öde."

"Yirmi günlük hesabı peşin ödedi," dedi mekânın sahibi Semih. "Yine mi dağıttı kendini?"

"Halledeceğiz," dedi Burak, ardından mekândan çıktı ve Akif Selim'i ön yolcu koltuğuna bindirdi, kemerini taktı ve kendi de sürücü koltuğuna geçti. Motoru çalıştırdı, gaza yüklendi ve lastiklerin acı çığlığı tenha sokakta yankılandı.

"Burak," dedi Akif Selim. "Aracın camını indir."

Akif Selim gözlerini kapattı; Burak bu sefer radyoyu açtı, radyodan dökülen ses sessizliği çatlattı, sessizliğin kuyusuna aktı.

Yine boş, yine loş bu oda,

Seni benden ayıran tüm anılarla...

Dur, daha gitme, yolumuz uzun,

Zamanı gelir elbet, başka kalplere dokunuruz.

Dokunuruz, başka tenlere sokuluruz, yine yine.

Yeryüzünde kayboluruz, kibrimizde boğuluruz...

Başka dudaklarla öpüşürüz, yine yine.

Gökyüzünde buluşuruz, Ankara'yla bozuşuruz.

"Sikeceğim Ankara'sını," dedi Akif Selim sertçe. "Siktirsin gitsin bu şehir."

Burak, Akif Selim'in neden böyle dediğini anlayamadı.

"Bir sikmediğin Ankara kaldı," dedi. "Sikmezsen hatırım kalır."

"Mezardaki amca," dedi Akif Selim, ne konuştuğunu, ne söyleyeceğini iyi biliyordu ama dönüp duran başına çare yokmuş gibi hissediyordu. "Tutturdu Ankara'ya git, orada yeni bir hayat kur diye. Oğlum, ben nasıl gideyim?"

Burak o kişinin kim olduğunu merak etti ama bu düşünce aklından çabucak çıktı.

"Gözünün önündeki bir ton boku çek de," dedi. "Ankara eksik kalsın."

"Burnumda bok mu var?"

"Allah'ım, sabır!" diye bağırdı. "Sabır!"

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün şimdi," dedi Burak. On dakika sonra Ürgüp'ün çıkışındaki bir benzin istasyonunda durup aracından indi. Benzin istasyonunun çeşmesinin ucuna siyah hortumu taktı, suyu açtı, yere bıraktı ve Akif Selim'i arabadan çıkardı.

"Nasıl yani?" dedi Akif Selim, Burak'ı elinde su akıtan bir şeyle geldiğini görünce.

"Böyle yani!" diye bağırdı ve soğuk suyu Akif Selim'in yüzüne doğru tuttu. Akif Selim soğuk suyu yüzüne ve başına yediği an hafif hafif titremeye başladı, haziranın son günlerinde olduklarını biliyordu; hava bir sıcak, bir soğuk olduğu için dengesizdi, bugün ise Akif Selim'in şansına rüzgârlıydı ve rüzgâr tenine her değdiğinde üşüdüğünü hissediyordu.

"Ayıldım," dedi Akif Selim, pes etmişti. "Yemin ediyorum, ayıldım."

Ayılmıştı.

"İyiyim," diye yalan söyledi Akif Selim. "İyi değilim," diye düzeltti kendini daha sonra. "Hiç iyi değilim."

Akif Selim çöktüğü yerden kalkıp sırtını arabaya yasladı, bir dizini kendine doğru çekti.

"Yirmi gün geçmiş," dedi. "Ama neden sadece yirmi saniye geçmiş gibi hissediyorum? Hiç dinmedi bu sızı, bir an bile."

"Böyle devam edemezsin." Burak da yanına oturdu, oturur oturmaz kalçasına kadar ıslanmıştı ama umursamadı. "Böyle yaşanmaz."

"*WhatsApp'a* girdim bugün, günler sonra... Eski konuşmalarımızı okudum. İlk başta profilinin neden gözükmediğini, numaramı niye kaydetmediğini sormuşum. Sonra kaydetti, her gece profil fotoğrafındaki o gülüşe bakarak uyurdum. Bugün girdim profiline bakmak için... Profil fotoğrafı kaldırılmış."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü, göğsünde fokur fokur kaynayan zehrin içine düştü.

"Artık arayabileceğim bir numarası bile yok." Burak nefesinin kesildiğini hissetti, günler önce Hare Güz'ün telefon numarasını sildiği aklına geldi. "Ben erkeklik gururumdan, o bahsedilen erkekliğe bok sürdüremediğimden... İntikamın gölgesinden... Adına her ne dersen ondan, yanına gidemedim ki."

"Ne zamana kadar sürecek bu?" diye sordu Burak. "Ne zaman bitecek bu savaşın?"

"Üstünlerden ses yok günlerdir..." diye mırıldandı Akif Selim. "Çağatay Özsoy hâlâ kafama sıkmadı, son ölme ihtimalim de elimden alındı. Allah canımı alana kadar sürer bu..."

"Kaç gündür uyumuyorsun?"

"Ben diyeyim beş," Akif Selim, acı dolu bir şekilde gülümsedi. "Sen de yedi, bilmiyorum yani."

"Döndüğünde kurtarmış olsaydın ne değişecekti?"

"Beni affetmezdi muhtemelen," diye konuştu Akif Selim. "Hare Güz'ü o denizden canlı çıkarsaydım da hiçbir şey değişmezdi, bir kere sırtımı dönmüştüm çünkü. Bir kere o zehri içirdim Hare Güz'e, kurtarmış olsaydım da affetmezdi, affedemezdi."

Akif Selim başını Burak'ın omzuna koydu.

"Affetmeseydi, yüzüme bakmasaydı ama yaşasaydı."

"Ne olacak peki şimdi?" diye sordu.

"Gideceğim," dedi Akif Selim. "Amerika'ya... Bir daha dönmemek üzere."

"Gidince iyi olacak mısın? Nereden bileceğiz kendine bir zarar vermeyeceğini? Sikerler öyle gitmeyi."

"Söz verdim, yeğenimin üzerine yemin ettim." Gözleri gökyüzüne dokundu, yıldızlar parıldıyordu. "Bu canı ben almayacağım. Bu canı bana veren alacak."

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu Burak.

"İki güne toz olurum," dedi. "Onun öncesinde yapmam gereken birkaç şey var."

Burak o işlerin ne olduğunu sormadı.

O gece, Akif Selim kararını vermişti.

O gece, bu şehirden değil, kendinden de gitmek istemişti.

O gece, bu şehirden gitse de içindeki Hare Güz'le, kalbindeki vicdansızlığı ve merhametsizliğiyle pek bir yere kaçamayacağını biliyordu.

Gecenin is kokusu, sıcak bir haziran akşamında Akif Selim'in saçlarına sinmişti.

Burak dakikalar önce Akif Selim'i konağa bırakmıştı ama Akif Selim içeri girmemiş, yarım saat sonra kendini Hare Güz'ün odasına giden merdivende bulmuştu.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Üstün Konağı sessizdi. Akif Selim kilitli olmadığını düşünerek Hare Güz'ün odasının kapı kolunu indirdi, yavaşça içeriye süzüldü.

Burnuna gelen o tanıdık koku içini titretti.

Derin bir nefes çekti, çok ama çok özlemişti.

Karanlığın içinde daha da karanlık kalan gözleri ışık bulabilsin diye cebinde duran telefonu çıkardı ve telefonunun cılız ışığını yaktı.

Önce mor renkli, ince nevresim takımına baktı; ardından beyaz, ahşap komodinin üstünde duran fotoğrafı almak için adımlarını hızlandırdı. Fotoğrafı eline alınca geçmişin sızısı kalbinde bir kez daha attı.

"Anladım," diye fısıldadı, gülümseyen gamzelerine dokundu. "Çare yok."

Yatağın ucuna oturdu. Karşısında bir ayna vardı, o aynaya bakmak istemiyordu, o aynadaki yüz kirlenmişti, elleri kanlıydı... Bakışları üzerine çöken bir daldı, o bakışları görmeye gücü yoktu.

"Zaten ben de seni unutmak istemiyorum ki. Benimle gömülene kadar içimde yaşatmak istiyorum. Buna bile hakkım yok, biliyorum, biliyorum..."

Akif Selim'in elinde bir fotoğraf vardı.

O fotoğrafta Hare Güz gülümsüyordu, gülümseyen gözleri kısılmıştı; gamzeleri yine Akif Selim'in içini okşuyordu.

İçini dağıtıyordu.

"Kalbimin freni tutmadı, şarampole yuvarlana yuvarlana, gözyaşlarına çarpa çarpa, cehennem vadisi çukurlarına düşe düşe iki kez durdurdum ben bu kalbi."

Fotoğrafıyla konuştu, gözyaşları yanağından sicim gibi inerek gamzelerinin içine aktı.

"Kokun bu odanın her yanında; ben sana veda etmeye geldim, ben sana..." Hıçkırarak ağlamak istedi ama yapamadı. "Sanki veda etmeye hakkım varmış gibi bir de veda etmeye geldim."

Akif Selim gözyaşlarını silmekten günler önce vazgeçmişti. Artık gözyaşlarını silmiyor, ellerine bakmıyor, yüzünü bile görmek istemiyordu.

"Şimdi ne söylesem, ne yapsam boşa..." Sessizce yutkundu. "Hiçbir şey seni bana getirmez, hiçbir şey beni o güne geri götürmez."

Akif Selim elindeki fotoğrafı kaldırıp dudaklarına götürdü, yana yana kavrulan gamzelerin çukurundan öptü, gülüşünden öptü, saçlarından öptü. Fotoğrafı indirip büyük makyaj masasına doğru yöneldi, Hare Güz'ün olduğunu düşündüğü parfümü aldı, kapağını açtı ve burnuna götürdü.

Hare Güz yanındaydı sanki.

"Bu yalnızca nane şekerli bir parfüm," dedi. "Senin tenin gibi kokmuyor ki."

Akif Selim parfümü de yanına aldı, dolabın kapağını açtı ve bütün kıyafetlerin yerinde durduğunu gördü.

Bir eliyle bütün kıyafetlere dokundu, üst rafta duran tişörtlerden birini aldı ve etrafına son bir kez göz gezdirdikten sonra odadan çıktı. Arkasını döndüğü an hiç beklemediği biriyle karşılaştı.

Verda Özsoy dakikalar önce bu merdivenin başında ağlayarak oturuyordu, Akif Selim'i fark ettiğinde sesini çıkarmamış, ne yapacağını merakla beklemişti. Hare Güz'ün odasına girdiğini gördüğünde adımları odaya yönelmişti. İçindeki o his odaya girmemesi gerektiğini söylemiş, Verda Özsoy da içindeki sesi dinlemişti.

Allah biliyordu ya, Hare Güz gerçekten ölmüş olsaydı Akif Selim değil bu konaktan içeriye girebilmek, önünden bile geçemezdi. Günlerdir susuyorsa Hare Güz istediği içindi. Günlerdir ağzının üzerindeki bıçağı Kıraslan Konağı'nda yaşayan herkesin kalbine saplamıyorsa Hare Güz istediği içindi.

"Sana ben oğlum dedim," dedi Verda Özsoy. "Sana ben yavrum dedim, canımın bir parçasını merhamet koktuğuna inandığım avucuna bıraktım."

Akif Selim gözünden akan o yaşı görmesin, görse bile sessiz kalsın istedi.

Verda Hanım gözyaşlarını gördü, tıpkı Akif Selim'in istediği gibi sessiz kaldı.

"Kızımı gömdüm yirmi birinde," dedi, canı acıyordu, onun da canı yansın istiyordu. "Yirmi bir yılımı bıraktım toprağa. Ne için, kimin için?"

Akif Selim ayak tabanından zemine çakılmış paslı bir çivi gibi hissediyordu kendini.

"Niye susuyorsun?"

"Annem," dedi kaybolmuş bir çocuk gibi. "Sadece sen kaybetmedin ki kızını, ben de annemi kaybettim."

"Anneni kaybettin, öyle mi?" diye sordu alay edercesine. "Hare Güz'ü sen öldürdün, şimdi de karşıma geçmiş, annemi kaybettim mi diyorsun?"

Akif Selim sadece sustu.

"Toprak olan umudumu bana geri ver," dedi Verda Hanım sertçe. "Kızımı bana geri ver."

Verda Hanım yaklaştı, yaklaştı ve yumruk yaptığı sağ eliyle Akif Selim'in kalbine vurdu.

"Bana buradaki merhametsizliği değil," diye konuştu, sonra da ağlamaya başladı. "Bana kızımı geri ver."

Akif Selim hiçbir şey yapmadı. Ne ileriye gidebildi ne de geriye.

"Benden de çok şey aldınız, Verda Hanım," dedi, sesi titriyordu. "Benden küçük kalbimi, çocukluğumu, gençliğimi kıyafetimi söker gibi değil, derimi yüzer gibi aldınız."

"Bu ağır geçmişin en masumu Hare Güz'dü." dedi. "Kızımdan değil, benden alsaydın intikamını."

"Akif Üstün'ün kalbine sıkmak isterdim," diye konuştu acımasızca. "Akif Üstün'ün kalbine uzattığım namlunun ucundan Hare Güz'ü mermi gibi sapladım ben çocukluğuma. Bu konağın kalbini ağzımın içinde çiğnedim, yüzünüze tükürdüm. Son kalan mermiyi de yuvam diye bildiğime sıktım, kalbimi söktüm aldım ellerimin arasına, gömdüm o mezarın içine."

Akif Selim, birkaç adım geriye gitti.

"Kız kardeşimin gözlerini gömdüm kalbime. Gözleri şimdi en az merhametsizliğim kadar kör, merhametsizliğim kadar yalnız. Annemin kanlı yazmasını birbirine kaynayamayan kaburgalarıma bağladım. Şimdi bana ucuz numaralar kesme, bana *öldürdün* de, *mahvettin* de, *kızımın gençliğini aldın* de ama bana sakın *benden alsaydın intikamını* deme. Benim sizden alacak bir çöpüm bile kalmadı."

Akif Selim'in merhametsizliği tekrardan gün yüzüne çıkmıştı. Bu kadını gördüğü an hep bu oluyordu. İntikam ateşini körükleyen gözler bu kadına aitti.

"Hare Güz senin gibi bir zavallıya âşık olduğu için kemikleri sızlayarak uyuyordur."

"Kes sesini," dedi Akif Selim sertçe. "Yediğin haltların hepsini biliyorum."

Verda Özsoy afalladı.

"Hare Güz'ün annesini sürgün ettirdiğini koca bir dünya bilmiyor olabilir ama ben her şeyi biliyorum." Verda Özsoy sertçe yutkundu. "Diğer pisliklerinden bahsetmeyeceğim bile, bu bildiğim şeylerin sadece çeyreği."

Verda Özsoy sessiz kaldı.

"Çağatay'a varana kadar, bütün Ürgüp duyana kadar anlatırım yaptığın pislikleri. Kendi pisliğimi de ekler, on beş sene yatar çıkarım, benim kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, anladın mı?"

Verda Özsoy yine sessiz kaldı.

Her şeyi biliyordu diye düşündü. *Her şeyi nasıl bu kadar iyi biliyordu? Her şeyi nasıl öğrenmişti?*

"Şimdi," dedi. "Fındık'ı getirin bana, onun yuvası burası değil."

Fındık diye bahsettiği, Hare Güz'le bağ evinde buldukları yaralı bir tavşandı. Hare Güz çok istediği için bağ evinde bir gece yanlarında kalmıştı, veterinere götürüp ezilmiş olan ayağını sardırmışlardı. Daha sonra Hare Güz büyük bir kafes almış ve tavşanı konakta büyütmeye karar vermişti.

"Arka bahçede," diye mırıldandı. "Kafesinde uyuyordu en son."

Akif Selim başka bir şey söylemeden yanından acımasız bir rüzgâr gibi geçti. Merdivenlerden arka bahçeye geçti; arka bahçede, masanın üzerinde duran kafese doğru ilerledi. Gözü Hare Güz'ün kesilmiş olan çiçeklerine takıldı.

Kalbine sağlam bir yumruk yedi.

Hare Güz'ün yıllarca emek verdiği güller, ağaçlar solmuş, köklerinden sökülmüşlerdi.

Bahçenin yalnızlığı bile Akif Selim'in kalbine saplanıyordu, namlunun ucundan çıkan bir mermi gibi yüreğini parçalayan sızıyı iyi biliyordu ama hiçbir şey yapamıyordu.

"Kızım?" dedi yumuşacık bir ses tonuyla. "Fındığım."

Akif Selim, Hare Güz'ün odasının penceresine son bir kez baktı, tavşanın kafesini alıp ön bahçeye geçti; marul yiyen Fındık'ı arka koltuğa koyduktan sonra Hare Güz'ün eşyalarını torpido gözüne bıraktı. Motoru çalıştırdı, Ürgüp Mezarlığı'na doğru yola çıktı. On beş dakikanın sonunda mezarlığın hemen aşağısındaki evin önünde durup arabadan indi.

Etrafı aydınlatan tek şey kapının önünde yanan beyaz, cılız ışıktı.

"Bey oğlum?" dedi yaşlı adam elindeki çorba kâsesini bahçesindeki masaya bırakırken.

"Selamünaleyküm, bey amca," dedi Akif Selim. Yaşlı adamın cevabı gecikmedi.

"Aleykümselam," dedi. "Hayırdır inşallah?"

"Hayır mı, şer mi bilemiyorum," diye konuştu Akif Selim. "Benden hayır gelmesi pek mümkün değil ama..."

Birkaç saniye soluklandı.

"Bu küçük fındığın bir yuvaya ihtiyacı var," dedi. "Eğer ona gözüm gibi bakarım dersen ben yiyeceğini her hafta bir çalışanımla göndereceğim."

"Gerek yok göndermene. Ben bakarım bu küçük fındığa."

Yaşlı adam nasır tutmuş elleriyle kafesin üst kapağını açtı ve tavşanın yumuşak tüylerini okşadı.

"Benim için önemli," dedi. "Bakarsınız, değil mi?"

"Bakarım."

"Eyvallah."

"Çay içmez misin? Daha yeni koydum, oradan, arka bahçemden geliyorum."

"Bu evin arka bahçesi de mi var?" diye sordu Akif Selim. "Küçük görünüyor oysaki."

"Arka bahçede bir dünya büyütüyorum," diye yanıtladı yaşlı adam. "Gel."

Akif Selim, Fındık'ın kafesini kapatıp eline aldı ve arka bahçeye doğru ilerlemeye başladı. Evin arka tarafına geçtiklerinde Akif Selim, yaşlı adamın doğru söylediğini düşündü. Etrafta sarı ışıklandırmalar, orta boy bir masanın üzerinde iki çay bardağı vardı. Küçük tüpün üstünde kaynayan çaydanlığın çıkardığı tıkırtı, sessizliği çatlatmıştı.

"Şu tarafa çilek ve domates ektim, hemen yanında salata ve Adıyaman biberi var," dedi, eliyle gösteriyordu ektiği yerleri. "Şu tarafa da çiçek ektim. Suna'mın sevdiği çiçekleri..."

"Suna, karınız mı?"

"Sevdiğim," diyebildi sadece. "Sadece sevmekle kalabildiğim."

"Ayrıldınız mı?" diye sordu Akif Selim. "Özür dilerim, eğer anlatmak istemezseniz anlarım."

"Suna evli," dedi yaşlı adam, kim bilir kaç yıldır dinmemişti yüreğindeki sızı. "Benim teyzemin kızıydı."

"Size adınızla hitap etmek isterim," dedi Akif Selim. "Adınız nedir?"

"Sancar," dedi. "Sancar Erkut."

"Sancar amcam," dedi Akif Selim, hiç düşünmeden oturduğu yerden kalktı; tüpün üstünde kaynayan çaydanlığı alıp çay bardaklarına çayı doldurdu. "Kaç şekerli içersin?"

"Benim hayatımın tadı yok, oğlum... Sen bana ver oradan dört şeker, çayım şekerli olsun bari."

"Benim çayım da hayatım gibi zehir zemberek," dedi şekerlikten aldığı dört şekeri Sancar amcasına uzatırken. "Acıyı seviyorsam demek ki."

"Suna benim küçükken sevdalandığımdı," diye devam etti yaşlı adam. Akif Selim yanındaki beyaz, naylon sandalyeye oturdu; sıcak çayından birkaç yudum aldı, günlerdir hiçbir şey yemediği için midesi bu çayı bir nimet olarak kabul etti. "On beşimde sevdalandım. Beni sevemedi bir türlü, gittik istedik ama yok dedi, teyzem en sonunda Sancar akrabamızdır, niye istemiyorsun dedi, hatta Suna'nın istemeyişini önemsemeden verdi bana. Suna ertesi gün intihara kalkıştı."

"Öldü mü?" diye sordu Akif Selim.

"Ölmedi," dedi. "Ben dedim, zorla güzellik olmaz, ben seni uzaktan da severim. Vazgeçtim istemekten ama Suna'yı sevmekten hiç vazgeçemedim."

"Hiç mi sevmedi?" diye sordu Akif Selim, kısıktı sesi.

"Suna'yı sevmek yerine duvarı sevseydim o duvar bile çiçeklenirdi, oğlum."

"Hiç evlenmediniz mi?" diye sordu Akif Selim. "Başka biriyle denemek istemediniz mi?"

"Suna'dan başkasını gönlüme koyamadım, yatağıma da koyamadığım gibi. Evlenemedim. O evlendi, iki tane de aslan gibi oğlu oldu. Ben iş için İstanbul'a gittim, yıllarca orada kaldım, döndüğümde evlenmişti çoktan, hatta gebeydi."

Akif Selim bir şey diyemedi, derin bir iç çekmekle yetindi sadece.

"Sevmek çok zor, oğlum," dedi, dumanı tüten çayı Akif Selim'in yüreğindeki hasret kadar tazeydi. "Sevilmek daha zormuş ama."

"Hiç görmediniz mi? Hiç konuşmadınız mı?"

"Köşe bucak kaçtı benden. Bir süre sonra teyzemlere gitmekten vazgeçtim, annem de azaltı muhabbeti; nasıl diyeyim, ben dibinden çürüyen bir bina, Suna o evi ayakta tutmaya çalışan işçi. Evin toprağı sağlam değildi, dibi çürüktü."

"Bu ifade bana çok tanıdık geldi," dedi Akif Selim. "Toprağı verimsiz bir yerde çiçek büyümezmiş, kafesi kırık bir kuşun kafeste kalamayışı gibi."

"Sen," derken bakışları bahçenin kapısına asmış olduğu siyah kılıftaki sazı buldu yaşlı adamın. "Saz çalmayı bilir misin?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Akif Selim. "Ama dinlemeyi çok severim."

Sancar amcası bahçenin giriş kapısına asmış olduğu sazı gösterdi. "Getir bakalım, kulağının pasını sileyim; sonra ister kalır, ister gidersin."

"Kalamam," dedi Akif Selim. "Ben Hare Güz'e veda ettikten sonra gideceğim."

"Nereye?" diye sordu yaşlı adam.

"Ben yaşayamıyorum, Sancar amca." dedi. "Ben Yakup Peygamber değilim, dayanamıyorum."

"Nereye gideceksin?"

Akif Selim sessiz kaldı, bahçede asılı duran sazı alıp siyah kılıfından çıkardı. Adam uzattığı sazı aldıktan sonra Akif Selim oturduğu sandalyeyi geriye çekti, Sancar amcası şimdi tam anlamıyla karşısındaydı.

Sancar Erkut yıllar sonra eline aldığı sazıyla yıllar önce, en son söylediği türküyü çalabilmek adına akordunu ayarladı. Titrek bir nefes verdi; sesi satırların içine sızdı, mürekkep kalbinde patladı. Kalbinde çok eskiden beri izini taşıdığı aşkının yarası kanamaya başladı.

"Söyle Sunam nerelisin, yıldızlar gibi harelisin, niye böyle karelisin, gel gurbete çıkalım seninle."

Akif Selim bu türküyü iyi biliyordu. Sancar'ın sesi, bağrı yanık bir türkü kadar güzeldi.

"Beni dertten derde salan, hey aklımı başından alan... Şu dünyanın kökü yalan, gel gurbete çıkalım seninle."

Akif Selim sessizce mırıldanmaya başladı.

"Şu dağları aştım geldim, neler indim neyde yıldım... El vermezsen bil ki öldüm, gel gurbete çıkalım seninle."

Bu türkü başladı, bir başka türkü satırlarda bitti.

Hare Güz her şeyden habersizdi.

"Senin hiç haberin olmasa," diye fısıldadı Akif Selim, başını gökyüzüne çevirdi ama yıldızlar bu gece yoktu. "Senin hiç haberin olmaz ki. Başlar biter kendi kendine o türkü..."

Akif Selim çayından bir yudum daha aldı, ardından çay bardağını masaya koydu.

"Bir daha görüşür müyüz bilmem, bey amca," dedi. "O zamana kadar Allah'a emanetsin."

Oturduğu yerden kalktı, Sancar'ın verdiği baş selamını kabul etti.

"Nereye gideceksin?" diye sordu yaşlı adam ısrarla.

"Bildiğin soruları niye soruyorsun, bey amca?" diye sordu Akif Selim. "Sen bana daha bu sabah demedin mi Ankara'ya git diye, oraya gidiyorum ben de."

Yaşlı adam burukça gülümsedi Akif Selim'in arkasından. *Benim gibi mahvolma,* dedi. *Benim gibi kaçma sevdandan, verme sevdiğini ellere.*

Yaşlı adamın bildikleri içini çürütüyordu; ezelden beri biliyordu, tanıyordu bu genç oğlanı.

Ezelden beri biliyordu yoldaşı, canı Akif Üstün'ü.

Emanetlerin, diye fısıldadı. *Emanetlerine sahip çıkamadım, bağışla... Ama artık gözüm ikisinin de üstünde.*

Akif Selim yaklaşık beş dakika sonra arabasıyla Şehir Mezarlığı'nın oraya gitmişti, bir kez daha günlerdir aksatmadan geldiği mezarın başındaydı.

"Güz'üm," dedi. "Ben Sancar amcanın Suna'sını sevdiği gibi sevemedim seni."

Akif Selim toprağını avuçladı, mezar taşını öptü.

"Keşke beni sen alsaydın o ağacın altından, o salıncağın içinden. Beni sen alsaydın o yaralı çocukluğumun içinden. Ben yine en kötü olsaydım, ben yine affedilmez olsaydım ama keşke beni boynuma sardığım o ipten sen alsaydın."

Hakkı yoktu böyle konuşmaya, biliyordu ama dilinden dökülenler aslında kalbinden dökülenlerdi, durduramıyordu.

"Bu benim sana ve hayatıma ettiğim en büyük yemin olsun." Başını göğe çevirdi, gözlerinden akan son gecenin kanlı yaşı, kalbinde cayır cayır yanan yaranın kuyusuna düştü. "Bir daha ne senin mezarına ne de annemin mezarına gelmeyeceğim. Rahatsız etmeyeceğim ikinizi de. Sizi orada rahat bırakacağım."

Akif Selim gözlerini kapattı, titrek bir nefes verdi.

"Benim canımın ağrısı, benim seher vaktim; yanlış zamanda edilip yanlış zamanda kabul olan en güzel duam. Beni..." İç çekti. "Hiç affetme."

Mezarın başından kalktı, yapayalnızdı. Hiç kimseye nereye gideceğini, ne yapacağını söylememişti çünkü kendi de bilmiyordu. Tek bildiği şey arabasına bindiğinde Ankara'ya gidecek oluşuydu.

Neden Ankara'ya gideceğini de bilmiyordu. Sadece aklı oraya esmişti; kendine ait bir birikimi vardı, bu birikimle bir süre idare eder, belki eski çalıştığı şirketlerden birine yeniden başvuru yapardı. Yaşamak zorundaydı, bunu biliyordu ama nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Burak'a bile yalan söylemişti, kendisinin nereye gittiğini kimsenin bilmesini içten içe istemiyordu.

Akif Selim omzunun üstünden son bir kez Hare Güz'ün mezarına baktı. Gözleri, kalbi, uğruna yitirdiği her şeyi Hare Güz'ün mezarının başında iç çekerek ağlıyordu.

Akif Selim'in küçüklüğü, Hare Güz'ün mezarındaydı, ellerinde annesinin kanlı yazması vardı.

"Özür dilerim, Hare Güz," dedi gece karası saçlara sahip olan küçük çocuk. "Beni affet."

İçimde nefret ve merhametten öte, bambaşka bir duygu daha vardı.

Ankara'ya yağan yaz yağmuru, gökyüzünün ceketini alıp titreyen kalbimin üzerine örtmüştü. Ankara'ya geldiğim yirmi yedinci günün sabahındaydım,

kalbim ilk geldiğim günkü kadar titremiyor, sancılı bir şekilde derimi parçalayarak atmıyordu.

Sağ elimde iki parmağımın arasına aldığım resim kalemi ve karşımda beyaz bir kâğıt vardı, içimdeki zehri akıtmama yardımcı olacak kişiyi bekliyordum.

O kişinin adı, Ala'ydı.

Benim için çok zorlu geçen ilk geceyi resmedecektim; karşımda bir duvar vardı, eski bir binanın içinde, resim atölyesine ait bir duvardı. On gün önce de bu duvar karşımdaydı, şimdi de.

Hare Güz, diye fısıldadı içimin ateşlerde kavrulan tarafı. *Ne olursun, Eylül'e söyle, benden sana kalan ne varsa hepsini orada bıraksın.*

Ala'nın gecikeceğini anladığımda yüzüme su çarpmak için oturduğum deri sandalyenin gıcırdamasına aldırmadan ayağa kalktım ve resim atölyesinin içindeki kadınlar tuvaletine girdim. Üzerimde beyaz, ince askılı bir atlet, omuzlarımda ise ince, siyah bir gömlek vardı. Ankara'nın havasına alışamayan ellerim git gide kurumaya başlamıştı. Yeni silindiğine emin olduğum aynanın karşısına geçtim, musluğu açtım ve soğuk suyu sertçe yüzüme çarptım. Üst katta konservatuara ait bir sınıf vardı, oradan gelen sesler düşüncelerimin dağılmasına neden oluyordu.

Odaklanma problemi yaşıyordum.

Evet, son günlerde uğraştığım şeylerin arasına bu da sızmıştı.

Artık bir filmi bile yarım saatten fazla izleyemiyor, anında kopuyordum; geceleri odamda tavanı izlerken düşündüğüm şeyleri düşündüğümü bile fark edemeyecek kadar dalgındım üstelik.

Gözlerim aynadaki görüntümle göz göze geldi.

Hare Güz bilmem kaçıncı kez kırık bir aynanın içinden Eylül'le göz göze geldi. Hare Güz'ün saçları omuzlarındaydı, gece karası saçları vardı; gözleri zehir yeşiliydi.

Bir kere... Küçüklüğünden beri çok sevdiği kâkülleri vardı.

Artık Hare Güz yoktu.

Artık Eylül vardı.

Eylül'ün saçlarına kendi saçları yetmemiş, kaynak saça ihtiyaç duymuştu. Eylül'ün saçları bir gece önceden sıkıca balıksırtı örülmüştü. Sabah saçlarını açmıştı; kabarıktı saçları, kıvırcıktı... Tıpkı istediği gibi. Tıpkı küçükken istediğim gibi. Saçları artık gece karası değil, açık kumraldı; gözleri artık yeşil değil, koyuca bir kahveydi, kahvenin en derin rengiydi.

Artık o çok sevdiği kâkülleri yoktu.

Eylül'ün gözlerinde ince, yuvarlak bir gözlük vardı; derecesizdi, aksesuar olarak kullanıyordu.

"Eylül?" diye seslendi biri, aldırmayarak dakikalardır açık olan musluğu kapattım, o sırada aynı kişi bir kez daha "Eylül?" diye seslendi.

Bir el hafifçe koluma dokundu, anında irkildim. Gözlerim, endişeli gözlerle bana bakan Ala'yı buldu.

"Korktum," dedim, nefes nefeseydim. "Bir daha bana böyle sessizce yaklaşma."

"Sessizce yaklaşmadım ki," dedi Ala, gözleri hâlâ endişeli bir şekilde *yeşil*... Koyu kahve gözlerime bakıyordu. "İki defa seslendim."

Sen hep Hare Güz'sün, dedi iç sesim. *Eylül olamazsın ki.*

Bana böyle seslenmişti ama ben üstüme bile alınmamıştım, öyle mi?

"Dalmışım," diye yalan söyledim. "Seni beklerken ellerim terledi, gelip yıkayayım dedim."

"Sıkıntı yok," derken kıvırcık saçlarının arsız tellerini eliyle dağıtarak buz mavisi gözlerinin önünden çekti. "Derse devam edelim mi?"

"Önemli bir şeydi sanırım," dedim. "Biraz öyleydi. Biriyle toplantım vardı, iyi ki kaçırmadım, kaçırdığıma üzülebileceğim derecede yakışıklıydı çünkü."

"Hadi ya," dedim, hiç ilgimi çekmemişti. "Ne hoş."

Resim atölyesine geçtiğimizde Ala'yla yine aynı şekilde oturmuştuk. Ben Ala'nın yanında oturuyordum, birbirimize çok yakındık.

"Verdiğim çizimleri yapabildin mi?" diye sordu Ala. Bebek mavisi dosyamdan kâğıtları çıkardım ve Ala'nın önüne bıraktım.

"Dün gece bunlarla uğraştım," diye mırıldandım. "Umarım becerebilmişimdir."

"Becermişsindir tabii ki," dedi mavi dosyadaki kâğıtları çıkarırken. Kâğıtların üzerine çizdiğim kalbi boş yüzlere baktı.

"Çok iyi," dedi. "Üç aya kalmaz, alır başını gidersin bu yetenekle."

"Büyük hedeflerim yok," diye mırıldandım. "Sadece bir uğraşım olsun, vakit geçireyim, kendimi daha iyi hissedeyim diye yapıyorum."

Kalın üst dudağını dişlerinin arasına alıp peltek bir şekilde konuşmaya devam ederken, "O zaman iyi haber," dedi Ala. "Gayet iyi gidiyorsun."

"Şimdi, bir sonraki ödevini veriyorum: İki tane göz çizmeni istiyorum, kirpikler ince ince akacak kâğıda, kalemle çizilmemiş hissiyatı vermeyi denersen çok daha iyi olur."

"Denerim," diye mırıldandım. "Biraz daha burada çalışabilir miyim? Hava yağmurlu, en azından yağmur dinene kadar."

"Tabii ki," dedi Ala. "Ben alt katta olacağım. İyi çalışmalar."

Ala son bir kez gülümseyerek baktıktan sonra atölyeden çıktı. Derin bir iç çekerek Ala'nın boyalarının olduğu tarafa geçtim. Ahşap şövalenin üstünde bembeyaz bir tuval vardı. Hemen yanında duran yağlı boyalara, sulu boyalara

ve pastel boyalara baktım. Beyaz paletin üzerindeki kurumuş boyaların üstüne siyah boyayı akıttım, hemen yanına da zehir yeşili ekledim.

Fırça tezgâhından bir fırça aldım, kalın tüylerine batırdığım siyah boyayla tuvali iki yana ayırdım.

"Burası senin kalbin," diye fısıldadım sertçe. "Ben de kalbinin öfke ve merhametten yarattığı o aşkım."

Siyah boyayı tuvale rastgele vurdum; siyah boya ilk önce tuvale, ardından başparmağıma sıçradı. Aldırmadım.

Temiz bir fırçayı zehir yeşiline batırdım ve o boyayı siyah rengin üstüne sürdüm.

"Burası benim mezarım," diye fısıldadım, ellerim başka bir rengi buldu; tuvalin alt kısmını bu kez fırçayla değil, boyaya batırmış olduğum işaret parmağımla öfkeli bir şekilde açık maviye boyadım. "Burası benim ruhumu aldığın yer."

Öyle öfkeli bakıyordum ki fısıltımı duyup yanıma sessizce yaklaşan adımları fark edememiştim bile.

Siyah boyayı kutusuyla elime aldım, kalbimin üzerine kezzap döker gibi tuvale fırlattım. Tuval siyaha bulanırken bir elim koyu yeşil boyayı buldu, o boyayı da siyah boyanın üstüne fırlattım.

Öfkeyle kalkıp inen göğsümün yandığını hissettim.

"Burası Eylül'ün değil," derken sesim artık titremiyor, kanıyordu. "Burası Hare Güz'ün kalbi."

Elime geçen ucu sivri bıçağı, tuvalin kalbi ilan ettiğim yere sertçe batırdım.

"Hare Güz gömüldü." Gözlerim büyük, camlı pencerenin yansıttığı bedenimi buldu.

"Eylül, Hare Güz'ün mahvolan hayatını omuzlarımda taşırken içimde doğdu."

VIII
KALBİ DURMUŞ RUHUN İÇİNDE KARANLIK GECELER

Tuğkan, *Seni Çok Özlüyorum*

Kalabalığın içinde, kaldırım taşında soluklanmak için oturmuşsun. İnsanlar yanından geçiyor, ellerin kalplerine uzanmak istiyor ama en çok ellerin biliyor uzandığı kalplerin sarsıcı bir boşluktan ibaret olduğunu.

Kalabalığın nefesinde, kalbi boş heykellerin içindeydin; yüreğin bile sana dönük değildi, kelimeler eşiğinde oturduğun kapıyı sırtına bırakmıştı ağır bir tabut gibi.

Ağlasan ağlardın ama öyle susmuşsun ki artık ağlayamamak sırtını yasladığın değil, sırtını yaslayamadığın bir duvardı.

Kalabalığın içinde, bir adamın yarasında, bir adamın nabzında, bir adamın annesinin nefesini bıraktığı sokaktaydım ama yine de kimse beni görmüyordu.

Kalabalığın içinde, bir kadının baba yarasında, bir kadının taş bastığı göğsünde, bir kadının evladı gibi sevdiği katilinin dizlerinin dibinde... Kimse beni görmüyordu.

Bir kalabalığın içinde yürüyorsun, rüzgâr göğsünden vuruyor ucu kırık hançerini; kalbinin içi kabuk bağlayamayan yaralar gibi kanıyor.

Sabaha karşı oturulan kaldırım taşlarının dili kelimelere dökülse parçalanmışlığı sokak duvarlarına döken, umutlarını on sekiz yaşında duvar yazılarına asan bir genç gibi resmederdi acıyı.

Kalbimin içinde bir fırtına kopmuştu saatler önce. O fırtınanın sebebi sadece ellerimi değil, alnımı da terleten bir mesajdı.

Burak'ın attığına emin olduğum o mesajı Çağatay abim gördüğünde, yere düşen telefonumu bin parçaya ayırmıştı. Hiçbir şey yapamayacağını, yapsa bile ne Akif Selim'in ne de Burak'ın beni bulamayacağını söylemişti.

İçim rahattı çünkü abim yanımdaydı. İçim rahattı çünkü omuzlarımdaki ağırlık kalbime sızı değil, güç veriyordu artık.

Her şeyi yapabilirdim, her şeyi alt edebilirdim ama yenildiğim her şeyi yanıma değil, karşıma almam gerekiyordu önce.

Yenildiğim her şey karşımdaydı; bense bir duvar yazısının önünde, hiç bilmediğim bir şehrin nefesindeydim. Ankara'ya vardığımız zamanın üzerinden yarım saat geçmişti. Çağatay abim tekel bayinin önünde durmuş, sigara ve enerji içeceği almaya gitmişti. Klimadan çıkan soğuk hava direkt bana

vuruyordu, yüzüm donmuştu, Yüz felci geçirmemek için arabadan inmiş ve Ankara'nın sıcak nefesini içime çekmiştim.

"Küçükken, bana bir şey olacaksa sevdiklerimle birlikte bir arabanın içinde olayım ve kimse, kimsenin acısını yaşamasın isterdim. Seni de aldım o arabanın içine, başka türlü anlatamam bu hissi."

Rezidansın arka duvarı siyaha boyanmış, beyaz sprey boyayla, okunaklı ve oldukça güzel bir şekilde yazı yazılmıştı.

"Kalacağımız rezidansın duvarı," dedi Çağatay abim dakikalar sonra düştüğüm dalgınlığın kuyusundan beni çıkarırken. "Ankara'daki dört rezidansın da arka tarafa dönük duvarları böyle."

"Neden böyle bir şey yapmışlar ki?" diye sordum istemsizce. "Yani, fikir güzel ama bilemedim, biraz tuhaf geldi."

"Rezidansın girişinde neden böyle olduğuna dair bilgiler varmış, birazdan anlarız."

Araca geçtikten beş dakika sonra yirmi bir katlı rezidansın güvenlik kabininin önüne gelmiştik. Abim elinde tuttuğu kartı güvenliğe gösterdi, güvenlik beyaz, sürgülü kapının otomatiğine bastı ve kapı gürültülü bir şekilde açıldı.

"Burası tam olarak neresi oluyor?"

"Merkeze yakın bir yer."

"Anladım," dedim. "Peki, nasıl gideceğim merkeze? Yani, nasıl alışacağımı bilmiyorum. Ürgüp küçüktü, yürüsem bile bizim konaktan on beş dakikada merkeze ya da Arif amcanın dükkânına gidebiliyordum."

"Burası büyük bir şehir, Hare Güz," diye konuştu Çağatay abim. "İlk başta zor gelecek. Bazen sokakları karıştıracaksın ya da ne bileyim, üç kez geçtiğin sokağı bazen tanıyamayacaksın. İlk başlarda yalnız başına dışarı çıkamazsın zaten, ben her zaman yanında olacağım. Daha sonra alışacaksın."

Bu sırada abim aracı park etmiş, ikimiz de araçtan inmiştik ve Bilal'le Mahur'un gelmesini bekliyorduk. Bilal ve Mahur da güvenlikten geçtikten sonra Bilal aracını abimin aracının yanına park etti ve araçtan indi.

"Mahur ve ben on yedinci kattayız," diye konuştu Bilal. "Siz de dokuzuncu kattasınız."

"Hep burada mı kalacağız?" diye sordum. "Biraz yüksek... Biraz değil, bayağı."

"Ben de ilk zamanlar çok korkuyordum," dedi Mahur. "Ankara'nın ışıkları bana iyi geldi ama. Umarım sana da iyi gelir."

Sana iyi gelen Ankara'nın ışıkları değil, Bilal'di demek istesem de sessiz kaldım.

Çağatay abim elindeki bavullarıyla yürürken Mahur'la rezidansın konumu hakkında konuşuyorlar, Bilal ve ben ise birkaç adım arkalarından yürüyorduk.

"İyi misin?" diye sordu Bilal.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Kötü olmam için bir sebep mi var?"

"Yok," dedi oyunuma dâhil olurken. "Her zaman yanında olacağız, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bilal," dedim, sesim durgundu. "Ben her şeye olan inancımı gömdüm. Beni dinle, beni anladığını biliyorum ama beni sadece dinle. Bir süre, en azından ben kendime gelene kadar sessizliğimi kişisel algılamayın, olur mu? Bazen tek başıma hiç bilmediğim sokaklarda kaybolacağım, bazen bu hayat beni bir kaldırım taşında ağlatacak. Eğer güçlü olmamı istiyorsanız sessizliğimi bastıran rüzgâr değil, sessizliğimi dinleyen ailem olun."

Birkaç saniye bekledim.

"Ailem benim sessizliğime sağır oldu," diye konuştum. "Annem bildiğim halam, benim sessizliğimi bastırdı; emirleriyle, dayatmalarıyla... Enişte hiç dinlemedi beni. Zeynep ise bazen duydu, bazen duysa da anlamak istemedi."

"Yanındayım, yanındayız," dedi, sesi rüzgârın aşılmaz çamurlarının izini taşıyordu. "Ne olursa olsun."

"Yanımdasınız," diye onayladım. "Ne olursa olsun."

Rezidansın girişine geldiğimizde Çağatay abim elindeki beyaz kartla demir, siyah kapıyı açtı. Devasa büyüklükteki koridora girdiğimizde sarı ışıkların yanına sıra sıra dizilmiş mumları gördük. Hepsi nostaljik duran siyah mumlukların içindeydi.

Girişte asılı bir tablo vardı. Tabloya yansıtılan çizim, bir kadının içindeki sancıları anlatıyordu. Saçları kızıl, gözleri ise oldukça açık bir kahveydi. Belinden aşağısı balık bedeniydi; kuyruğundan aşağısındaki pulları açık maviydi, bazı kısımları parıltılı siyaha boyanmıştı. Kızıl saçları önüne düştüğü için yüzü net değildi.

"Ala'ya ait bir tablo," dedi Mahur. "Çok güzel, değil mi?"

"Çok başarılı," diye konuştum, gözlerim duvardaki yazının neden yazıldığını anlatan açıklamaları arıyordu. "Ala kim?"

"Ala, Bilal'in aile dostunun kızı." dedi. "Çok tatlıdır, büyük ihtimalle yarın tanışırsınız. Kırlangıç'ta çalışıyor."

Gözlerim hâlâ açıklamayı arıyordu. Yok muydu yoksa ben mi göremiyordum?

"Kırlangıç mı? Orası da neresi?"

"Ala'nın çalıştığı yer," diye konuştu, benim gözlerim ise koridorun beyaz, kanat desenli duvarlarındaydı. "Bir sürü etkinlik yapılıyor orada. Resim atölyesi, müzik alanında yapılan işler... Resim atölyesi üç gruba ayrılıyor, Ala üç grupla da ilgileniyor: Sulu boya, yağlı boya ve kara kalem."

Hep beraber asansöre geçtiğimizde Bilal dokuzuncu katın tuşuna bastı.

"Burası," dedim. "Rezidansın arka tarafı sanırım."

"Evet," dedi Bilal. "Duvar yazısının olduğu yer. Arkamızda kalan kısım, yazının olduğu taraf."

Duvara yazılan yazı, her tarafı camdan yapılmış asansörden gözüküyordu. Yazı hem duvarın dış kısmına hem de iç kısmına yazılmıştı.

"Bu yazıların olayı ne?" diye sordum Bilal'e. "İlk defa böyle bir şey görüyorum."

"İki yıldır burada oturuyoruz, ben ya da Mahur hiç merak etmedik, çok dikkatlisin."

"Kafamı dağıtmaya çalışıyorum sadece."

"Rezidansların duvarlarındaki dört yazı da rezidansların çizimi ve diğer her şeyiyle ilgilenen mimarın imzasıymış," diye konuştu. "Daha detaylı bilgi için Ala'yla görüşmelisin."

"Ala seviyor sanırım bu tarz şeyleri araştırmayı."

"Mimar arkadaşları var," diye konuştu. "Bu rezidansı da Ala bulmuştu."

"Anladım," diye konuştum. Asansör büyük koridorun içindeydi, boydan boya camları sayesinde tüm koridoru görebiliyorduk. "Her şey fazla detaylı... Girişteki tablo bile."

"Öyle," dedi Bilal. "Mimar biraz detaycı galiba."

Asansör dokuzuncu kata geldiğinde hafifçe sarsıldı ve kata geldiğini belirten sesi tüm sessizliği bozdu. Asansörden inen ilk kişi ben olmuştum. Upuzun bir koridorda bir dolu kapı vardı.

"Koridorun ilerisindeki sekizinci daire size ait," dedi Bilal. "Dün erkek kardeşim Mehmet Ali kontrol etmişti evi."

"Kardeşin mi var?" diye sordum. "Kaç yaşında?"

"Senden bir yaş küçük," diye konuştu Bilal. "Tanısan çok seversin."

"Tanışırız," dedim sesimi keyifli tutmaya çalışırken. "Vaktim çok ne de olsa."

Bilal cebinden iki anahtar çıkardı, anahtarın birini bana, diğerini de Çağatay abime verdi.

"Aç," dedi Bilal anahtarı elime tutuşturmadan hemen önce. Derin bir nefes alıp anahtarı beyaz kapının kilidine soktum ancak sol tarafa çevirip kapıyı açınca tuttuğum nefesimi bırakabildim.

Ayağımdaki beyaz spor ayakkabıları çıkarıp elime aldıktan sonra eve girdim ve girişte duran beyaz portmantoya koydum.

Evin içi tertemiz kokuyordu. Bilal her şeyi düşünmüştü.

"Bavullar asansörün yanında kaldı," dedi Çağatay abim. "Gidip onları alayım."

"Olur," diye onayladım. "Ben de evi gezeyim."

Evin girişinde geniş bir hol karşılamıştı beni. Salonun camlı kapısı holün sonundaydı. Salona göz gezdirdiğimde büyük yastıkları olan siyah köşe koltuğu gördüm. Salonun parıltılı avizesinin altında üst kısmı mermer, ayakları demir, yuvarlak bir sehpa vardı. Salonun içerisine tamamen girdiğimde mutfakla birleşik olduğunu fark ettim. Mutfak tezgâhı siyah granitten yapılmıştı. Mutfak dolapları gri, dolapların kulpları ise ince ve düzdü.

"Yarın mutfak eşyası alırız," dedi Mahur. "Benim her zaman gittiğim bir yer var."

"Yarın her şeyden önce kuaföre gitmek istiyorum." Mutfak dolabına gömülü ankastre fırına bakıyordum. "Beni kendi kuaförüne götürebilir misin?"

"Her zaman gittiğim bir güzellik merkezi var burada, oraya gideriz." Telefonunun ajanda uygulamasına baktı, bir şeyler yazdıktan sonra gözleri tekrardan beni buldu. "Saat bir uygun olur mu senin için?"

"Olur."

Salondan çıktığımda Çağatay abimin çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Elindeki orta boy bavulu portmantoya koydu, ardından benim bavulumu aldı, salonun sol tarafındaki koridora girdi ve ilk odanın kapısını açtıktan sonra bavulu oraya bıraktı.

"Senin odan burası olur diye düşündüm," dedi abim. "Fark eder mi?"

"Etmez," diye cevap verdim. "Sen nasıl istersen."

Odaya girdiğimde devasa pencerenin ardından koca bir şehri kucaklıyormuşum gibi hissetmiştim.

Güzeldi... Ama tepedeki küçük manzaram çok daha güzeldi.

"Burası Eylül'ün manzarası," dedim fısıltıyla. "Sanırım Hare Güz'ün manzarasını hep daha çok seveceğim. Bana sadece yalnız olduğumuzda Hare Güz diyeceksiniz. Eylül değilim, hiçbir zaman da olmayacağım. Bu bir zorunluluk, beni tanıyan herkes Hare Güz diyecek. Zaten beni bir tek siz tanıyor olacaksınız."

"Hare Güz Üstün'ü hiç unutmayacak mısın?" diye sordu abim. "Hiç unutmayacağım," diye yanıtladım. "Eğer Hare Güz'ü unutursam intikamımı da unuturum. O intikam sadece geçmişime değil, geleceğime de tıpkı keskin bir bıçak gibi saplandı."

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Asla," diye konuştum. "Asla vazgeçmeyeceğim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Ne olursa olsun, yanındayım."

Gülümsedim; gülümseyişimin içi boştu, tıpkı mezar çukurlarımın içi gibi.

"Ne olursa olsun, artık yanımdasın."

Mahur ve Bilal kendi evlerine geçmişlerdi, bense salonda bağdaş kurmuş bir şekilde sessizliğin kıyısında oturuyordum. Çağatay abim küçük balkona çıkmıştı, büyük ihtimalle sigarasının ve enerji içeceğinin keyfini çıkarıyordu.

"Abi," diye seslendim, gözlerim büyük televizyon ünitesinin üzerindeki kelebek desenli saati bulmuştu, saat gece yarısını geçiyordu. "Uyuyorum ben."

"Tamam," diye cevap verdi. "İyi geceler, abisinin gülü."

"İyi geceler," dedikten sonra bana bu gece yabancı bir yerde uyuyormuşum hissi verecek odama geçtim. Yatağın üzerine lila nevresim takımı serilmişti. Bilal'in dediğine göre eşyalar hiç kullanılmamıştı.

Dairenin içi kusursuzdu ama ben neden böyle hissediyordum?

Odamın taş duvarlarını özlemiştim. Odamın küçük penceresinden izlediğim gökyüzünü özlemiştim. Eğildim ve bavulumu tamamen açıp diğer tarafa bırakırken beyaz gömleği ve gömleğin cebine koyduğum alyansı gördüm.

"Kokun ağzımdaki o kekremsi tat kadar acı şimdi," diye fısıldadım. "Kokun kalbime doğrulttuğum bir silah."

Beyaz gömleği avuçladım, *son bir kez* diye konuştum içimden. *Son bir kez çekeceğim kokunu içime.*

Beyaz gömleği burnuma götürüp kokladım ama Akif Selim'in tenindeki koku değildi ki bu...

Gömleği katladım, alyansı gömleğin cebine koydum ve çift kişilik bazanın alt kısmını kaldırdım, gömleği düz bir şekilde koyup bazayı tekrar kapattım, gömleği güvenle saklamıştım. Gözlerim bavuldaki varlığından haberdar olmadığım siyah kutuyu buldu. Dikdörtgen şeklindeydi.

Kutuyu açtığım sırada kapım tıklatıldı, gelen kişinin kim olduğunu biliyordum. "Gel," diye mırıldandım. Kutuda ne olduğuna baktığımda iki fotoğraf, üç tane de not kâğıdı buldum. Kâğıtlar dörde katlanmıştı. Kâğıdı açtığım sırada Çağatay abim içeri girince başımı ona doğru çevirdim.

"Gülüm?" dedi. "Ne oldu?"

"Abi," dedim, sesim titriyordu. "Birileri bu bavulu açmış..."

"Ne?"

"Ben koymadım, bu fotoğrafları da bu notu da ben koymadım..."

Kutu avucumun içinden kaydı, gözlerim fotoğrafların yanında duran nota kaydı.

"Yosun yeşili gözlerinin içinde sürgün olduğum geçmişim... Sen bana bakardın, ben sana yanardım; ucu yanık bir kâğıdın bir araya gelemeyen harfleri gibi gelemezdim sana. Şimdi sen yatağımdasın, uyuyorsun. Sana bu sevda yangınına düşmeyeceğim dedim, sahiden, Güz... Bu yangına düştüğümü hangi yalanların içindeyken göremedim? Ne olursun, uzan ellerime, duy sesimi. Sesim sana uzanamıyor, ellerim kapını açamıyor. İçimdeki nefretten ve öfkeden, benliğimi yitirdi-

ğim her şeyden bir aşk yarattım. Şimdi bu aşk kadar merhametsizim, şimdi bu aşk kadar çaresizim.

Anlat diyorlar, anlatamıyorum. Ben sadece kanıyorum, bak benim yaram burada nefes alıyor diyemiyorum sana.

Sen cehennemde alevlerin içinde yandığım o lezâ ateşisin, bense her şeyi hak etmiş olan o günahkârım.

Şimdi bana ne olursun söyle.

Kalbini, kalbimin içerisinden sağ çıkaramazsam ne olacak?

Şimdi bana söyle, ben seni o denize gömdükten sonra, sana salıncak yaptığım ağacın dalında kendimi astıktan sonra... Her şey bitecek mi? Ne olursun söyle."

"Akif Selim'in yazısı," diye mırıldandım. "Bu fotoğraflar... Bizim düğünümüzde habersizce çekilmiş."

Çağatay abim notu elimden aldı, hızlıca okudu ve yatağın üzerine doğru savurdu.

"Notu bavuluna koyan kişi yaşadığını biliyor."

"Burak mı?" diye sordum. "Burak nerede olduğumu bile bilmiyordu. Biliyor olsaydı mesaj atmazdı bana. Nasıl yapabilir bunu?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama sen ne olursun ağlama, kurban olduğum."

Gözlerim bavuldaki kıyafetlerin üzerine düşen fotoğrafları buldu. Akif Selim yanımdaydı, gözleri gözlerimin içine gülümseyerek bakıyordu. Sanki ruhumuzu bu anda bırakmıştık, sanki ruhumuz bütün bu karanlığın dışındaydı; her şey bu fotoğraf kadar gerçekti...

Aslında... Her şey bu fotoğraf kadar yalandı.

Yanağımdan çeneme doğru süzülen gözyaşlarımı sildim.

"Bunları ne zaman yazmış bilmiyorum ama," diye mırıldandım. "Ağlayarak yazmış hepsini."

Yatağın üzerindeki notu elime aldım ve üçüncü notu okumaya kaldığım yerden devam ettim.

"Gözlerimi kapatıyorum, her yerdesin. Saçların göğsümdeki ağrının her yanına dağılmış. Cennet vadisi gamzelerinden dökülen kahkahalar sesimdeki çatlağı kapatıyor. Yaralı bulduğumuz bir tavşan için annesiz kalmış, annesi nerede diye ağlatan o merhametin beni bir kaldırım taşında çok ağlatacak, biliyorum.

Biliyorum ama hiçbir şey yapamıyorum.

Karşımdasın; sarhoş oldun, çok ağır konuştun benimle. Beni kanattın, ben yine aynı yerden, aynı kimsesizlikle kanadım diyemediğim için susmak zorunda kaldım. İnsan senin yüzüne dokununca derin bir iç çekiyor; tenindeki görünmez yaraların yerlerini ezberledim, yüzünü okşarken, saçlarına dokunurken kanamasın diye teğet geçtim. Kaderimizde değil ayrılık, kavuşmak bile yok dedin. Ben bu laflarının ağırlığıyla göğsünde ağlamak istedim. Ne olursun söyle, Akif Selim. Sen

beni ağlatmadan ne zaman seveceksin, diye ağladın.

Ben seni ağlatmadan nasıl severim bilmiyorum. Ben nasıl sevilir bilmiyorum. Bu hayatta incitmeden sevdiğim tek kadın annemdi. İnsan annesini sever gibi mi sevmeliydi seni?

Ben kimseye böylesine âşık olmadım.

Ben kimseye sana dokunur gibi dokunamadım.

Ben kimseye sana yanar gibi, sana kanar gibi... Bakamadım.

Canımı en çok acıtan şey, seni ağlatmadan nasıl seveceğimi bilememem.

Canımın içi, ben seni... Nasıl içimden geldiği gibi, kalbimin nehirleri kalbine akar gibi... Ne zaman seveceğim?

Gözlerimi gözlerine dikip bütün her şeyi unutmuşum gibi bakamadım sana. O gözlere her baktığımda kahroldum ben.

Bir sevda biliyorum, iri gözlü yazarın kırlangıç kalbini içimden parçalayarak çıkardığı. Bir acı biliyorum, yazarın ağlayarak her satırını yazdığı. Bir şiir biliyorum, şairin her satırını kanayarak yazdığı. Çocukluğuma sapladığım kurşun kadar iyi biliyorum seni, kalbimin üzerine merhem diye sürdüğüm yaraların içinden topluyorum parçalarını.

Haydi, uyan sevgilim.

Uyan, gidelim buradan.

Ne olursun uyan.

Tut ellerimi, hiçbir şeyin bizi acıtmadığı o yerlere gidelim. Ellerim senin yanındayken kan değil, portakal çiçeği kokar, senin teninden bulaşır o kokular.

Senin kokun, ellerimdeki kan kokusunu bastırır.

Güz, ne olursun, tut ellerimi."

Son satırlara doğru mürekkep dağılmıştı. Çok mu ağlamıştı bu satırları yazarken? Bu yazdığı sözleri söylediğimi hatırlamıyordum... Evet, o gün öyle sarhoş olmuştum ki ertesi sabah uyandığımda tek bir şeyi bile hatırlayamamıştım.

İçimde yara olarak bıraktığı cümlelerden biri *bizim kaderimizde ayrılık değil, hiç kavuşamamak varmış,* olmuştu. Kırgınlığımı Akif Selim'e dökmüştüm... Söylediğim ama hatırlayamadığım bir sürü şey vardı belki de.

Ne söylediğimi hiçbir şekilde bilemeyecektim.

Ben onları söylerken bana nasıl yaklaştığını, bana neler söylediğini hiçbir zaman bilemeyecektim.

Hatırlamak istiyordum. Hatırlayabilir miydim bilmiyordum ama *hatırlamak istiyordum.*

"Senin merhametin de batsın, sevgin de," diye mırıldandım. "O kirlenmiş kalbin tıpkı benim gibi diri diri gömülsün, Akif Selim. Yaktığın kadar yan diyeceğim ama benim dilim sana edilen beddua dolu kelimelere değmez ki."

"Ağlama," dedi abim dizlerinin üstüne çökerek. "Bu notları kim koydu bilmiyorum ama daha çok dikkatli olacağım, söz veriyorum."

"Beni bulup öldürür mü?" diye sordum, bu cümle benim için çok ağırdı. "Beni yeniden öldürmeye kalkışır mı?"

Korkuyordum.

"Yaşamak istiyorum, abi," diye fısıldadım. "Abi, ne olursun, hiç gitme yanımdan."

"Gitmem ki," dedi. "Seni bir daha hiç bırakmayacağım."

Abime sımsıkı sarıldım. Başımı göğsüne yasladım, ruhum darmadağındı. Gözlerimden yaş değil, cam parçaları süzülüyordu artık; dudaklarımı parçalıyor, izini yanağımı çizerek bırakıyordu. Çağatay abim elimden fotoğrafları ve notları aldı, bir eli belimi kavradı, diğer eli belimi buldu. Beni yığıldığım acının içinden kucakladı, sarılarımı en iyi bilen yatağın yastığına yatırdı.

"Fındık'ı hem babasız hem de annesiz bıraktı," diye mırıldandım. "Küçücüktü, yaralıydı; yarasından iyileştirdik, yanında olacağız diye söz verdik ama şimdi ne o yanında ne de ben..."

"Fındık... Şu melul melul bakan tavşan mı?" diye sordu, onaylarcasına başımı salladım.

"Beni her gördüğünde kafesten çıkar dercesine bana uzanırdı." İç çektim. "Keşke yanıma alabilseydim."

"Söyleseydin ya, Hare Güz'üm," dedi abim. "Alırdık."

"Çok dalgındım."

"Senin istediğin Fındık olsun, ben getirteceğim onu buraya."

"Sahiden mi?" diye sordum elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken.

"Sahiden, minik kardeşim. Ama şimdi... Çok yoruldun," diye mırıldandı abim. "Çok yoruldun, minik kız kardeşim. Uyu artık."

"Uyursam geçecek mi?"

"Sana hiç yalan söylemedim, ne olursun cevabı yalan olan sorular sorma."

"Yalan söyle, abi," dedim. "Yeter ki söyle, benim hiçbir şeye inancım kalmadı."

"Geçecek," dedi. Gözlerimi kapadım. Abim hiçbir şey demeden yanıma uzandı, kollarımdan kavradı ve beni göğsüne yatırdı.

"Ağlama," dedi bir çocuğu avutur gibi. "Ağlama, abisinin gülü."

O gece abimin göğsünde uyuyakaldım. Acı, evimin bütün odalarındaydı. Acı, gözlerimden abimin göğüs kafesine akmıştı.

On üç yaşındaydım kalbim acıdan delindiği gece. Sen bilmezsin, ölü çocuklar büyümez.

Yirmi bir yaşındaydım kalbim acıdan delindiği gece. Sen bilmezsin, ben ölü

bir ruh kadar acı doluyum; nefes alsam da fark etmezdi artık, ölü kadınlar konuşmazdı.

Sabaha karşı altı otuz beşti uyandığımda. Abim yanımda değildi. Ben ağlayarak uyuyakaldıktan sonra kendi odasına geçmiş olmalıydı. Önce küçük balkona çıkmış ve güneşin doğuşunu izlemiştim. Sonra tekrar odaya dönmüş, bavuldaki kıyafetleri çıkarmış ve dolaba yerleştirmiştim.

Zeynep hiç giymediği, yeni etiketli kıyafetlerinden koymuştu bavula. Beyaz, sürgülü dolaptan kolları vatkalı, kısa kollu, lila bir tişört ve beyaz bir pantolon aldıktan sonra üstümü değiştirdim. Kirli kıyafetlerimi alıp odamın karşısındaki banyonun kapısını açtım.

Banyonun fayansları gri, dolapları ise beyazdı. Kıyafetlerimi kirli sepetine attıktan sonra musluğu yukarı doğru kaldırdım; su, birleştirdiğim avuçlarıma tazyikli bir şekilde akmaya başladı. Soğuk suyu sıcaktan yanmış olan yüzüme tam üç kez çarptım. Topladığım kâküllerimi makyaj çantamdan aldığım fırçayla düzelttim.

Banyodan çıktım, salonla birleşik olan mutfak tezgâhının üzerindeki araba anahtarlarını aldım.

Telefonum kırılmıştı. Televizyon ünitesinde bulduğum kâğıtla kalemi alıp *dışarıya çıkıyorum, birkaç saate dönerim, Güz,* yazdıktan sonra kâğıdı abimin görebileceği bir yere koydum ve beyaz spor ayakkabılarımı giyerek evden çıktım.

Asansöre bindim, gözlerim yine duvar yazısına takıldı. Asansörden indikten sonra duvarların kanat desenlerindeki kabartılara dokunarak bütün bir koridoru ayağımın altında ezdim ve rezidanstan dışarıya çıktım.

Hava öyle güzeldi ki...

Derin bir nefes çektim.

Yaşamak çok güzeldi.

"Nereye böyle?"

Bilal'in sesini duymamla omzumun üzerinden sesin geldiği tarafa doğru çevirdim başımı.

"Nesin sen, yarasa mı?"

"Yarasa derken?" diye sordu. "Yarasadan iğrenirim."

"Ben de alıp ye demiyorum zaten."

"Geçen yıl Çin'e gitmiştim. Şerefsizler yarasa çorbası içiyor, biliyor musun? İğrenmiştim. Bokum bir hayvan olsa onu da yerler şerefsizim."

"Hadi ben deliyim, çıktım sabahın on birinde, senin derdin ne?"

"Bilmem," dedi. "Seni yalnız bırakmamak."

"Ama yalnız kalmak istiyorum."

"Yani?"

"Yani... Git."

"Yani... Gitmem."

"Arabayı ben kullanacağım," diye konuştum. "Eğer en ufak bir şeye bile karışırsan indiririm seni."

"Tamam ama şöyle güzel bir çay içip simit yemeyelim mi?"

"Olur."

"Sen hiç uyumadın mı hem? Gözlerinin etrafı kızarmış."

"Uyudum," diye yalan söyledi. Uyusaydı gözleri şu an bu hâlde olmazdı.

"Bilal," dedim, sesim kısıktı. "Lütfen, eve dön ve uyu."

"Öyle bir şey olmaz, Hare Güz. Hiç olmaz."

"Öyle bir şey olur, Bilal." Sesim durgundu. "Korkma. İyiyim, iyi olacağım."

"Seninle gelmemi neden istemiyorsun?"

"Çünkü buna alışmak zorundayım," diye konuştum. "Her zaman yanımda olamazsınız."

"Olacağım, olacağız."

"Bir noktaya kadar olabilirsiniz. Mahur'un yanına dön, lütfen."

"Tamam," diye kabullendi en sonunda. "Bari güvenliğe sor, tarif eder gitmek istediğin yeri."

Cebindeki telefonu bana doğru uzattı.

"Bu benim diğer telefonum, bugün Çağatay sana yeni bir telefon ve hat alacak ama ne olur ne olmaz, yanında kalsın."

Uzattığı telefonu aldım.

"Harita uygulaması da var, işine yarar."

"Tamam... Ama sen uyu lütfen, olur mu?"

"Olur, minik kardeş."

Gülümsedi, buruktu.

Gülümsedim, buruktu.

Çağatay abimin aracına geçtikten sonra motoru çalıştırdım ve park alanından çıktım. Güvenlik kulübesine geldiğimde camı yarıya kadar indirerek kafamı uzattım.

"Merhaba," diye konuştum. "Ben Eylül..."

Güvenlik görevlisi oturduğu sandalyeden kalktı ve kulübesinden çıktı.

"Günaydın, Eylül Hanım."

"Bana çay ve simit keyfi yapabileceğim bir mekân önerir misiniz?" diye sordum. "Buralarda yeniyim."

"Tabii, efendim," dedi. "Birkaç dakika bekleteceğim sizi."

Kulübesine döndü ve masanın üzerinde duran kâğıda adresi yazdı.

"Kime sorsanız size *Suna teyze*nin Karanfil Sokak'taki dükkânında yaptığı pekmezli, çıtır simidi önerir," derken elindeki kâğıdı bana doğru uzattı. Kâğıdı aldıktan sonra teşekkür ettim ama kafamı kurcalayan bir soru daha vardı.

"Bu rezidansları yapan mimarı tanıyor musunuz?"

"Ben burada yeniyim," diye konuştu. "*Sancar amca* daha inşaat hâlindeyken başındaydı bu rezidansların. Kendisi burada değil ama isterseniz ararım."

"Nerede?"

"Memleketine döndü."

"Anladım," diye konuştum. "Rahatsız etmeyelim şimdi, gerek yok, yine de teşekkür ederim."

"İyi günler."

Kemerimi taktıktan sonra gaza yüklendim ve rezidanstan uzaklaşmaya başladım. Gözlerim adresin yazılı olduğu kâğıdı buldu. Bilal'in bana verdiği telefonu açtım, harita uygulamasına girdim ve adresi yazdım. Uygulamayı yönlendiren kadının sesi aracın içine doldu. Yaklaşık yarım saatin sonunda bahsettiği Karanfil Sokak'a girmiş, caddede arabayı park edecek bir yer bulduktan sonra araçtan inmiştim.

Alçak, hasır taburesine oturan, çay içip simit yiyen insanları gördüğümde hangi tarafa yürümem gerektiğini anlamıştım.

"Merhaba," diye seslendim dükkâna girdiğimde. Elindeki hamuru açmakla uğraşan beyaz saçlı, güler yüzlü bir kadınla göz göze geldim.

"Merhaba, güzel kızım."

"Şey... Ben buralarda yeniyim, kaldığım rezidanstaki güvenlik görevlisinin tavsiyesiyle geldim. Benim için bir simit, bir de çay getirebilir misiniz?"

"Nereden geldin bakalım?" diye sordu. "Adın ne?"

Hare Güz, diye yanıtladı iç sesim. *Hare Güz'üm ben. Eylül olamam ki.*

"Eylül," diye yanıtladım ilk sorduğu soruyu es geçerken.

"Suna ben de," dedi. "Burası bana ait, o güvenlik görevlisi de benim oğlum."

"Herkes çok beğeniyormuş sizin simitlerinizi."

"Öyledir," dedi. "Sevgimi katıyorum içine, belki ondandır."

Yanındaki ahşap dolabın içine gömülmüş iki katlı fırını açıp bir simit çıkardı, tabağa peçeteyle beraber koydu. Bir eli buzdolabına uzandı, içinden ayran aldı ve bana uzattı.

"Al bakalım," dedi. "Dışarıda istediğin yere oturabilirsin."

"Çay olsa daha iyi olmaz mıydı?"

"Çayı beraber içeriz, benim simidime ayran yakışır."

"Pekâlâ," dedim. "Nasıl isterseniz."

Dışarıya çıktım, hasır taburelerden birine oturdum ve elimdeki simit tabağını küçük kare masaya koydum. Ayranın paketini açtıktan sonra sıcak simidi dört parçaya ayırdım ve yemeye başladım.

Simit öyle taze, öyle güzeldi ki... Ürgüp'te yediğim simitlerden çok farklıydı.

Simidi bitirmek üzereydim ki elinde iki tane çayla bana doğru gelen Suna Hanım'ı buldu gözlerim. Çayı benim önüme bıraktı, ardından kendi de yanıma oturdu.

"Bugün canım sıkkındı," dedi. "Enerjiniz bana iyi geldi."

"Neden sıkkındı?"

"Ben öyle sosyal medyadır falan bilmem," dedi. "Sabah buradan bir grup geçti, bir kadın vurulmuş... Sırf kocasından ayrılmak istiyor diye. Parkenin üzerine kanıyla *beni kocam vurdu, hakkınızı helal edin anne, baba* yazmış. Ruhum daraldı, içim sıkıldı. Pırıl pırıl çocukların ellerinde yazılı kağıtlar, propaganda yapıyorlardı. *Bir kadının hayatı daha mahvolmasın* diye...Çok üzgünüm, çok..."

"Kurtulmuş mu?" diye sordum, kalbim ağrıyordu.

"Kurtulmuş ama biz buna kurtulmak diyebilir miyiz?"

"Diyemeyiz," diye fısıldadım, sesim titremişti. "Allah yardımcısı olsun, umarım, umarım atlatır o kötü günleri."

Kalbim niye bu kadar ağrıyordu?

"Nerelisiniz?" diye sordu önüme bırakılan çaydan birkaç yudum alırken. "Adanalıyım," diye yalan söyledim. "Abimin işi dolayısıyla geldim buraya. Siz nerelisiniz?"

"Ürgüp," dediğinde yudumladığım çay dilimi yaktı, arka arkaya öksürmek zorunda kaldım. Suna Hanım ne olduğunu anlayamamış gibi gözlerimin içine baktı.

"İyi misin?" diye sordu, ardından çalışanına seslendi. "Sercan, su getir."

Sercan diye seslendiği genç, bir şişe su getirip Suna Hanım'a verdi. Suna Hanım, şişenin kapağını açtıktan sonra bana doğru uzattı, içim yana yana içtim elimdeki suyu.

"Çay sıcakmış," diye konuştum. "Dilim yandı da."

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Sekiz yıldır burada yaşıyorum."

"Ürgüp'ten neden döndünüz?" diye sordum. "İş dolayısıyla mı?"

"Hem öyle hem öyle değil..."

"Anladım."

Sanırım anlatmak istemiyordu.

"Ben artık kalkayım," diye konuştum. "Simit çok güzeldi, ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun, güzel kızım. Yine beklerim."

Yine gelir miydim bilmiyordum ama büyük ihtimalle gelmeyecektim.

"İyi günler."

Cebimdeki telefonu çıkardım ve saate baktım. On iki buçuğa geliyordu, Mahur'un bahsettiği güzellik merkezine gitmemize yarım saat kalmıştı.

Bilal'in bana verdiği telefon çalmaya başladı. Ekranda *Mahur'um* yazıyordu, sanki onu arayacağımı hissetmişti.

"Alo?"

"Neredesin, kaçak?"

Hafifçe gülümserken görüş alanıma oldukça tanıdık gelen bir araba girdi. Elim ayağıma dolandı, kalbim ağzımdaymış gibi hissettim.

"Mahur," dedim, sesim titriyordu. "Az önce Akif Selim'in arabasını gördüm sanki."

"Saçmalama," dedi Mahur. "Akif Selim, Ürgüp'te."

"Göz yanılmasıdır belki, olamaz mı?" diye sordum. Plakasına dikkat edememiştim ama arabasına bile benden çok değer veren biriydi, bir zamanlar kendimden dahi kıskandığım arabayı unutacak değildim. "Plakayı okuyamadım, çok kısa bir süre gördüm zaten, hızla geçip gitti yanımdan."

"Ankara'daki zenginlerin çoğunda benzer araba modelleri var," diye konuştu, sesi kısıktı, beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Evet," diye konuştum. "Haklısın, aynı model araba birçok kişide olabilir."

"Öyledir, güven bana. Neredesin?"

"Kadife Sokak'a geldim. Simit ayran yaptım."

"Suna teyze çok iyidir bu konuda," dedi. "Güzellik merkezi de oraya yakın bir yerde. Ben şimdi çıkıyorum, bu numaraya merkezin konumunu gönderirim. Harita uygulamasından bakarsın, olur mu?"

"Olur," diye onayladım, telefonu kapattım ve arabaya bindim. İki elim de kalbimin üzerindeydi, sadece onun arabasının modelini gördüğümde bile bu hâle gelen kalbim, Akif Selim'i gördüğümde nasıl sakinleşecekti?

Arabanın düğmesine bastım, motoru çalıştırdım ve park alanından çıktım. Mahur'un gönderdiği konum sayesinde güzellik merkezini kolayca bulmuştum.

Mahur'la yarım saat sonra buluştuğumuzda ben çoktan uygun bir alana aracımı park etmiş, güzellik merkezinin önüne gelmiştim. Cadde öyle kalabalıktı ki... Bugün tanıştığım Suna Hanım'ın bahsettiği gruplardan biri olmalıydı bu kalabalık.

"On dokuz yaşındaydı!" diye bağırdı genç bir kız, kimin bağırdığını göremiyordum ama sesini net bir şekilde duyabiliyordum. "Sevgilisi tarafından yirmi dokuz yerinden bıçaklanarak öldürüldü! Bedeni testereyle binbir parçaya ayrıldı, gitar kutusuna konuldu! Neden duymuyorsunuz sesimizi?"

Başka bir kız bağırdı.

"Neden duymuyorsunuz yalvarışlarımızı?"

Akif Selim, ne olursun, beni burada bırakma.

"Üniversite öğrencisiydi!" diye devam etti aynı kız. Sesi titriyordu. Kalabalığı aşan sesini gür bir şekilde duyabiliyordum. "Gencecikti. Ona âşık olan adamın ilgisine cevap vermediği için bıçaklanarak öldürüldü! Neden susuyorsunuz bu olanlara?"

Beni niye kurtardınız? Beni diri diri gömdü, hiç acıması yoktu, siz bana niye acıdınız?

"20 yaşındaydı!" Bu sefer bağıran farklı biriydi. Olduğum yere paslı bir çiviyle çakılmış gibiydim. Mahur sadece gözlerimin içine bakıyor, hiçbir şey diyemiyordu çünkü içimde kopan fırtınaları göremese de hissedebiliyordu. "Geç kaldığı evine gitmek istiyordu! Evine yüz liraya götürürüm diye anlaştığı adam tarafından katledildi! Bıçaklandı, bilekleri kesildi! Bu da yetmedi, yakılan bedeni dereye atıldı!"

Beni öldürdü, beni öldürdü ama ben nefes alıyorum.

Çığlıklarım kulaklarımda yankılanıyordu. Acımasızca denize bırakıldığımın ertesi günü gözlerimden bir film şeridi gibi akıyordu. Kalbimin içinde acıdan kıvranan bir kadın vardı. Öldürülen her kadının kalbinde küçük bir kız çocuğu vardı, hepsi acıdan kıvranıyordu. Kanımız hiç durmamıştı, katillerimizin elinden saçlarımıza karışmıştı.

"Neye karar verdim?" diye sordu, uçurumun dibindeydim. Siyah bir toz bulutu uçurumdan aşağı savrulurken gözlerinin renginin daha da kararmasına neden olmuştu. Gökyüzünde nefes alan güneşin yakıcı sarılığı siyah kirpiklerine değerken sorusunu cevapladım.

"Beni öldürmeye o gece karar verdin."

Bu sırada belimdeki elleri gevşedi, panik duygusu etrafımı sararken ölümümü tıpkı ince bir ipliği yorganın sökülen tarafına dikermiş gibi işleyen katilimin gözlerinin içine baktım.

"Seni öldürmeye..." Sesinden satırların arasına karışan soğuk, ucu sivri buzlar mürekkebi dağıttı. "Babanın tabutunun önünde gördüğüm gün yemin ettim.

"Bugün öldürülmeye çalışılan kadın kurtuldu! Katilinin adını bir parkenin üstüne kanıyla kazıdı. Şimdi hastanede, canıyla cebelleşiyor. Kafasında kavanoz kırıldı, vücudu kaynar suyla haşlandı! Kocası yaptı! Bunu ona kocası yaptı! Duyun artık sesimizi!"

Sevdiğim adamın ellerini aradım, yoktu.

Katilimin ellerini aradım, yoktu.

Gözlerimden akan sıcak yaşlar, titreyen çeneme bir dağ gibi devrildi.

"Neden sesimizi duymuyorsunuz?" diye fısıldadım. "Hare Güz Üstün, sevdiği adam tarafından denizin içinde yapayalnız bırakıldı. Beni hiç tanımadığım biri kurtardı. Kalbimi sevdiğim adamın merhametsiz avuçlarının içine bıraktım ben. Sesimi neden duymuyorsunuz?"

Mahur bir an bile beklemedi, bana sımsıkı sarıldı.

"Mahur, biz niye öldürüldük?" Sımsıkı sarıldım. "Mahur, ben yaşamak istiyordum, niye öldürüldüm?"

Ruhum niye katledildi?

"Kadınlar psikolojisi bozulmuş erkeklerin rehabilitasyon merkezi değildir!"

Herkes bir ağızdan aynı sloganı söylemeye başlamıştı. Kalabalığın sesi bir alt sokağa doğru ilerlerken Mahur yere yığılmamam için sımsıkı sarılıyordu.

"Kurtuldum, değil mi?"

"Kurtuldun."

"İyileşeceğim, değil mi?"

"İyileşeceksin."

Ne kadar süre sarıldık, bilmiyorum. Titremem geçmiş, kalabalığın sesi gittikçe dağılmıştı. Öyle yorgun hissediyordum ki kalbim ağrıyordu.

"Burada elimi yüzümü yıkayabileceğim bir yer vardır, değil mi?" diye sordum. İnsanların beni kıpkırmızı gözlerle görmesini istemiyordum. "Gel," dedi, elimden sıkıca kavradı ve güzellik merkezine doğru ilerlemeye başladık. Binanın merdivenlerinden kısa sürede çıkmış ve güzellik merkezinin kapısının önüne gelmiştik.

Mahur beni lavaboya sokmuş ve elimi yüzümü yıkamıştı. Ellerim hâlâ titriyordu. Gözyaşlarım yüzüme çarptığım soğuk suyla karışıp lavabonun içine akmıştı; canım acıyordu, *canım bile bana acıyordu.*

"Daha iyiyim," diye konuştum. "İyiyim."

"Güzel," diye konuştu Mahur. "Şimdi içeriye geçeceğiz. Eğer bunu yapmak istemiyorsan yapma. Hare Güz'sün sen, Eylül değil."

"Hare Güz'üm ben," diye konuştum. "Hare Güz'üm..."

Peçeteyle yüzümü kuruladığımda buruk bir tebessüm yerleşti yüzüme.

"Haydi, gel," diye konuştum. "Hare Güz'e nefes aldıralım."

Güzellik merkezinin iç kısmına geçtiğimizde, krem renkli koltuklarda oturan birkaç kişi dışında kimsenin olmadığını fark ettim. Mahur siyah, deri bir koltukta oturan adamın yanındaydı, onlara yaklaştığımda genç kadın fön makinesini kapatmış ve bana doğru dönmüştü.

"Eylül," dedi Mahur. "Sevgilimin kuzeni... Yurt dışındaydı, yeni döndü."

"Rana," dedi kadın kendini tanıtırken. "Mahur dün gönderdiği mesajda söylemişti geleceğinizi. Sizi şuradaki siyah koltuğa alayım, orada hangi işlemi yaptıracağınızı konuşalım."

Yaklaşık on dakikanın sonunda Rana adındaki kadın işini bitirmiş ve yanıma gelmişti.

"Nasıl bir şey istiyorsun?"

"Saçlarımı boyatacağım," dediğimde Rana hafifçe gülümsedi. "Saçlarının rengi çok güzel aslında."

"Sıkıldım," dedim. "Açık kumral tonlarında istiyorum."

"Hallederiz," diye konuştu. "Ama şunu söylemeliyim ki bu saç hemen açılmaz. Önce yedi ton kadar açacağım saçını, ilk başta bakırımsı bir renk ortaya çıkacak, ben bu rengi kumrala boyayacağım, üzerinden on beş gün geçtikten sonra istediğin rengi elde edeceğiz."

"Zamanım çok," diye mırıldandım. "Bir an önce başlayalım, lütfen."

Genç kadın, yardımcısının getirdiği boyaları siyah bir kutuda karıştırdı, ellerine eldiven taktıktan sonra benim de omuzlarıma siyah, uzun, çıtçıtlı bir örtü bıraktı.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım; gözlerimi açtım, derin bir nefes verdim.

"İlk başta saçlarının bazı bölgelerinde turunculuklar oluşabilir," diye konuştu. "Sana bir mor şampuan vereceğim, turunculuğu bunu kullanarak giderebilirsin."

Anladım dercesine başımı salladım. Yaklaşık yirmi dakikanın sonunda saçlarıma uyguladığı işlemi bitirmiş, saçlarımın rengi açılana kadar diğer müşterileriyle ilgilenmeye geçmişti.

Ufak bir masada Mahur'la oturmuş sohbet ederken kapıdan içeriye sinirli sinirli konuşan bir kadın girdi.

"Ya bana ne, kim öldürülmüş, niye öldürülmüş!" Kadın elinde tuttuğu alışveriş poşetlerini krem renkli koltuğun kenarına bıraktı. "Eline tabela alan sokaklara dökülmüş, bendeki de kafa!"

"Yine neye sinirlendin, Sibel?" dedi Rana. "Yine ne buldun sinirlenecek?"

"Bugün bir kadın öldürülmüş mü, ne olmuş... Sabahın köründen beri susmadı millet! Altıdan beri ayaktayım, uyutmadılar; kalktım dışarıya çıktım,

alışveriş yaptım yine aynı muhabbet, daraldım yani. Öldürüldüyse öldürülmüş, bize ne, Allah aşkına? Kocasıdır, sever de döver de!"

"Hadi ya?" dedim, sesimdeki öfke satırların içindeki kelimeleri titretmişti. Kelimeler dudaklarımdan çıktı, satır sonuna tutunamayan son harf gibi bir alt satıra saplandı. "Kalbin yok mu senin? Sen kendine nasıl *kadın* diyebiliyorsun? Kadınlığına bu lekeyi nasıl sürebiliyorsun? Hadi sen sürebiliyorsun diyelim, bir başkasının kadınlığına bu lekeyi bulaştırmaya ne hakkın var? Az önce bıkkınlıkla bahsettiğin o insanlar, bugün bir kadın kocasından sırf ayrılmak istiyor diye vurulduğu için sokaklarda. Ölmediğini, kurtulduğunu bir parkenin üstüne kanıyla yazdı. Katilinin adını parkeye kazıdı. Sen buna sevgi mi diyorsun gerçekten? Sizin sevginiz de batsın, merhametiniz de."

Ellerim titriyordu. Titreyen ellerim masanın üzerinde duran bardağı kavramasaydı büyük ihtimalle karşımda duran kişinin kalbini kavrayacaktı.

"O ölmek üzere olan kadının yerinde sen de olabilirdin, ben de. Hayatımız boyunca kimin gözlerine ne kadar baktığımızın bir önemi yokmuş. Gördüğümüz son gözlerin katilimizin olmayacağını nereden bilebiliriz?"

Bakışlarını gözlerimden kaçırdı.

"Yaralarını sardığımız, dizimize yatırıp ateşini düşürdüğümüz adamların katilimiz olmayacağını nereden bilebiliriz? Kalbinize bakıyorum, zehir dolmuş içiniz. Beyninize bakmıyorum; bilirsiniz, olmayan bir şeye bakmaya gerek duymuyorum."

"S-Sen ne diyorsun?" diye kekeledi. "Ben öyle mi söylemek istedim?"

"Ne söylemek istediniz? Bence ne söylemek istiyorsanız onu söylediniz."

"Yanlış anla..."

"Dışarı çık, Sibel," dedi Rana sertçe. "Senin zihniyetine sokmamı istemiyorsan çık dışarı! Bir daha da sakın buraya gelme!"

"Rana," dedi Sibel denilen kadın. "Yanlış anladınız beni."

"Çık!" dedi Rana bir kez daha sertçe. "Senin zihniyetin batsın, senin gibi düşünenlerin zihniyetinin kökü kurusun!"

Sibel koltuğun yanına bıraktığı alışveriş poşetlerini aldı, yaşlı gözleriyle güzellik merkezini terk etti.

Elimdeki su dolu bardağı masanın üzerine bıraktım.

"Değişmez bunların zihniyeti," diye konuştu Rana. "Allah bunları bildiği gibi yapsın. Bir kadının hemcinsine yapabileceği en kötü şeylerden biridir bu."

"Öyle," diye konuştum, saçlarımı yıkaması için deri koltuğa oturdum ve başımı geriye doğru yasladım. "Neyse," dedi Rana. "İstediğin kaynak saçlar da hazır, saçlarını yıkadıktan sonra takacağım."

Beni yönlendirdiği koltuğa geçtim, gri bir folyonun arasına sardığı saçlarımı folyonun arasından çıkardı ve yıkamaya başladı. Su soğuktu. Saç diplerim

soğuktan uyuştu, sadece saniyeler sonra soğuk suyun yerini ılık su alınca vücudum tekrar gevşedi.

Saçlarım yıkandı, kesim koltuğuna geçtiğimde aynaya baktım ve gece karası saçlarımın açık kumral olduğunu gördüm. Yeşil gözlerim kumral rengin gölgesinde kalırken sol elimle kalbimi yokladım.

Saçlarım kurutulunca aralarına istediğim takma saçlar takıldı. Saçlarım biraz daha uzun duruyordu artık, uzayan kâküllerimin iki yana ayrılmasıyla kulaklarımın arkasına sıkıştırdığım kısa saçlarım alnımın açılmasını sağlamıştı.

Kaç dakika, kaç saniye aynaya baktığımı bilmiyordum.

"Nereden bakarsan bak, güzel kızsın," diye konuştu Rana adındaki kadın. "Teşekkürler," diye mırıldandım, gözlerim buğuluydu.

Gece karası saçlarımı özleyeceğim, diye fısıldadı Hare Güz. *Çok özleyeceğim.*

"Saçların öyle yumuşak, öyle güçlü ve güzel ki..." diye konuştu Mahur. "Boyanın sertliğine bile dayandı."

Gözlerim aynadan beni izleyen gözlerini buldu, sadece tebessüm etmekle yetindim. Kuaförden çıktığımızda kendimi vitrin mankenleri gibi hissediyordum. O mankenlerin kalbi boştu; insanlar kıyafetlerle, takma saçlarla kalbini doldurmaya çalışıyordu ama insanın kan torbalarından akan kan kalbine sızmıyorsa öylece durmanın bir anlamı yoktu.

Mahur saçlarımın renginin bana çok yakıştığını söylüyor, sürekli iltifat ediyordu.

Saçlarımın bu hâlini sevmemiş değil, sevememiştim.

Sevmemek bir tercihti, sevememek ise zorladığın hâlde kendine olduramamaktı.

Optikçilerin olduğu sokağa girdiğimizde gördüğüm ilk dükkâna girmiş ve yosun yeşili gözlerimi soldurmak için koyu renk bir lens almıştım. Siyaha yakın, koyu kahverengiydi. Aynı dükkânda beğendiğim derecesiz gözlüğü de aldıktan sonra Mahur'un çok sevdiği Islak Kelebek adlı kafeye gidecektik, dediğine göre Ala da oraya gelecekti.

"Bu lensleri arabada takacağım," diye konuştum. "Kimsenin beni yeşil gözlerimle görmesini istemiyorum."

"Arabada becerebilecek misin?"

"Deneyeceğim," diye konuştum. "Kuaförde yken nasıl takabileceğime dair birkaç video izlemiştim, halledebilirim diye düşünüyorum."

Araca geçtiğimizde Mahur yakınlardaki marketten bir el sabunu ve su alıp yanıma gelmişti. Ellerimi aracın yanında yıkayarak lensi takabilecek kadar temiz bir hâle getirmiştim. Mahur dikiz aynasını bana göre ayarlamıştı. Kutunun kapağını açarak lens solüsyonunu işaretlenen yere kadar doldurdum. Lensi kendi şeffaf kutusundan çıkardıktan sonra orta parmağıma çanak şek-

linde yerleştirdim ve gözlerimi iyice açıp takmaya çalıştım; ilk başta ellerim titremiş, bir türlü beceremiştim ama yaklaşık yarım saatin sonunda takabilmiştim. Şimdi gözlerimi dikiz aynasına sabitlemiş, kahverengilerin gizlediği yosun yeşili gözlerime bakıyordum.

Kalbim aynaya her baktığımda daha çok ağrıyordu. Sanki biri sol yanımı ayaklarıyla tepelemişti, öyle bir ağrı vardı kalbimde.

Derecesiz gözlükleri siyah, kadife kutusundan çıkarıp taktıktan sonra yüzümden hiçbir zaman yok edemeyeceğim mezar çukurlarını silerek Mahur'a gülümsedim.

"Alışacağım," diye konuştum. "Öyle, değil mi?"

"Öyle," diye onayladı beni Mahur. "İnsanlar nelere alışmıyor ki, Hare Güz."

Gülümsedim, kalbim ağrıyordu.

Gülümsedim, kalbim hâlâ çok ağrıyordu.

Mahur arabadan inip kendi aracına geçmişti, ben de kendi aracımla Mahur'u takip ediyordum.

Aynaya bakmamak için verdiğim savaşın sonu gelmiyordu. Yaklaşık yirmi beş dakikanın sonunda Mahur'un bahsettiği kafenin önünde durmuştuk, cadde üzerinde bir kafeydi.

"Hafta sonları burada öyle güzel bir grup sahne alıyor ki," diye konuştu Mahur. "O günlerden birinde mutlaka getirmeliyim seni."

"Olur," diye cevapladım. Çağatay abim, Bilal ve Ala kafenin caddeye bakan köşesinde oturmuş bizi bekliyorlardı. Geldiğimizi fark edip başını masadan kaldıran ilk kişi Çağatay abim olmuştu. Gözlerimiz birbirini buldu.

"Eylül," dedi, sesi kırıktı. "Çok güzel olmuşsun."

Bilal'le göz göze geldik.

"Ha si..." Mahur'un avucu Bilal'in dudaklarına kapandı.

"Merhaba," dedim Ala'ya doğru dönerken. "Ben Eylül Vuruşkan."

Aslında, kimlikte yazan soy ismim Kavzoğlu'ydu, kendimi Bilal'in kız kardeşi ya da kuzeni olarak tanıtacaktım ama dün gece bu fikirden vazgeçmiş, aklıma bir anda gelen soy isimle kendimi tanıtmıştım.

Sağ elimi Ala'ya doğru uzatınca bembeyaz, inci gibi dizilmiş dişlerini göstererek gülümsedi, sağ elim sol elini kavradı.

"Ala Soran."

Ala benim sol tarafımda, Çağatay abim masanın en başında oturuyordu. Mahur ise Bilal'in yanına geçmişti.

Dudağımdaki parıltıyı dudaklarımın içinde erittim ve gamzelerimi göstererek Ala'ya gülümsedim.

"Nasılsın?"

"İyiyim," diye konuştu Ala. "Gamzeleriniz çok güzel."

"Teşekkürler," dedim. "Ne işle meşgulsünüz?"

"Resim atölyem var," diye yanıtladı beni. Gözlerim Ala'yı incelemeye başladı. Siyah saçlarının bir tarafını kazıtmış, uçlarını koyu maviye boyamıştı. Hem kaşının üzerinde hem de konuşurken görünen dilinde *piercing*ler vardı. Dudaklarına koyu renk bir ruj sürmüştü. Üzerindeki kısa tişörtü düzeltip konuşmaya devam etti. "Sanatla ilgileniyorum."

"Ne güzel," diye konuştum. "Ben de hep isterdim resim çizebilmeyi, en azından eğitimini almayı."

Abim gözlerimin içine baktığında gördüğüm ima, *gayet iyisin mi* yoksa *sen çok iyi bir yalancısın* mı demekti?

Kaldırım taşında oturuyordum, Hare Güz'ün kırlangıç kalbini ellerimle parçalayarak çıkarmıştım. Hare Güz, Eylül'ün yanındaki kaldırım taşında sessizce ağlıyordu.

Sen, dedi Hare Güz. *Çok iyi bir yalancısın.*

"Ben mükemmel bir hocayımdır," dedi Ala tatlı bir şekilde. "Sana yardımcı olabilirim."

"Olur," diye onayladım, masadaki herkes bizi dinliyordu. "Vakit geçirmiş olurum en azından."

"O zaman yarın öğleden sonra başlarız."

Ala'nın elindeki telefon ısrarla çalınca özür dileyerek lavaboya gitmesi gerektiğini söylemişti. "Ben de ellerimi yıkayayım," dedikten sonra üzerimdeki bakışlara aldırmadan yerimden kalktım. Ala lavabonun önünde telefonla konuşuyordu. Mekânın içine göz gezdirdiğimde gerçekten hoş bir yer olduğunu fark ettim. Mekânın tam ortasında, büyük ihtimalle canlı müzik yaptıklarında kullandıkları eşyalar duruyordu. Gözlerim adım seslerinin geldiği yere çevrildiğinde Ala'nın bana doğru geldiğini fark ettim.

"Şu kaldığımız rezidansın mimarı kim, biliyor musunuz?"

Ala durup dururken böyle bir sormamı beklemiyormuş gibi afalladı ama yüzündeki ifade kısa sürmüştü.

"Hayır," diye yanıtladı. "Bir sorun mu oldu evle ilgili?"

"Hayır, sadece koskoca bir rezidansın arkasına duvar yazısı yazmak hangi mimarın işi bilmek istedim."

Cebinden bir sigara paketi çıkardı, bir tanesini bana doğru uzattı.

"Teşekkürler, kullanmıyorum," diyerek nazik bir şekilde reddettim. Mekândan çıktık, Ala elindeki sigarayı Mahur'a doğru gösterince Mahur *anladım* dercesine başını salladı.

"Duvardaki yazıların bir anlamı var."

Kırmızı çakmağını sigara paketinin içinden çıkardı ve dudaklarının arasına aldığı sigarayı ateşledi. Sigaradan oldukça derin bir nefes çekti, bakışları sorgulayan gözlerime değdi.

"Nasıl bir anlamı var?"

"O rezidansların çizimini yapan mimar, çok sevdiği birini kaybetmiş yıllar önce. Kim olduğunu bilmiyorum. O rezidanslardan birinin duvarındaki yazıya otuz beş gün içinde denk gelirsen ya sevdiğine kavuşurmuşsun ya da çok istediğin bir dileğin gerçekleşirmiş. Ben denk gelemedim, birilerinin de geldiğini sanmıyorum çünkü bilerek yapılmaması gerekiyor."

"Anlamı güzelmiş."

"İlk yazı; çok âşık olduğu birini kalbinin içine aldığını, onunla ölmek istediğini vurguluyormuş."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Araştırmayı severim," diye konuştu Ala. "Zihnimin içi tanımadığım insanların enkazlarıyla dolu."

"Bir sürü hayatın enkazı demek," diye konuştum, Ala sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra yere fırlatıp spor ayakkabılarıyla ezdi. Boyu benden kısaydı, bir altmış beş civarında olmalıydı. Bacakları basenliydi, etine dolgun biriydi. "Bana çizim konusunda yardımcı olur musun?"

"Olurum, tabii ki," diye yanıtladı beni Ala. "Yarın gelirsin, ön çalışma yaparız. Seni nasıl eğitebileceğime bakmam gerek."

"Öylesine bir sebepten istemiyorum, gerçekten bir şeyler çizebilmek istiyorum; mesela hayalimdeki evin içini kendim çizmek, kendim tasarlamak istiyorum. Bunları yapabilecek kadar geliştirebilir miyim kendimi?"

Zihnimin içinde dönen tilkilerin kuyruğunu kesmek istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı ama bilmiyordu ki yürüdüğü yerlerde izlerinin kalmaması için o tilkilerin ayaklarını kesmiştim.

"Geliştirebilirsin, tabii ki," diye konuştu Ala. "İnsanın bir şeyi yapabilmesi için sadece çok istemesi yeterli."

Mekânın önünde siyah, lüks bir araba durdu, sürücü koltuğunun kapısı açıldı, genç bir çocuk arabadan indi. Gözleri bir anlığına gözlerime değdi, yüzüme vuran ılık rüzgâr saçlarımı gözlerimin önünden çekti.

"Mehmet Ali!" diye seslendi Ala. Mehmet Ali diye seslendiği genç çocuğun bakışları Ala'yı buldu.

"Bilal nerede?" dedi. "Telefonunu açmadı."

Gözleri gözlerimi buldu, beni tanıyabilmek için zihnini yokladı ama ben hiçbir anısına ait değildim.

Yanımıza doğru yürüyordu, en az benimkiler kadar yeşil olan gözleri benim yosun yeşili... Siyah gözlerimi buldu.

Bu genç çocukta bana eskiyi hatırlatan bir şeyler vardı ama bunu satırların içindeki kuyuya düşen kelimelerle tanımlayamıyordum.

"Beraberiz," diye konuştu Ala. "Mahur'un liseden arkadaşıyla tanıştım bugün, büyük ihtimalle sen de bu yüzden çağırıldın."

"Of," diye konuştu Mehmet Ali, açık kumral rengi saçlarını eliyle dağıttı. Üzerinde *liars* yazan siyah bir tişört ve altında siyah bir kot pantolon vardı. "Bana ne Mahur'un lisedeki arkadaşından?"

"Alınırım," diye yanıtladım. "Mahur'un arkadaşı tam karşında duruyor."

Mahcup dolu bir ifade gözlerinin harelerine yerleşti.

"Bugün kötü bir gündü," diye yanıtladı Mehmet Ali beni. "Bu yüzden kusura bakmayın, lütfen."

"Eylül," dedim gülümseyerek, yanaklarımda mezar çukurları belirdi.

"Mehmet Ali," dedi gülümseyerek, yanaklarında çukurlar belirdi. Kalbime tekme yiyormuş hissiyle dağıldım uzattığı elini kavrarken. "Bilal'in kardeşi."

Sessizce yutkundum.

Kalbimdeki o ağrı başkaldırdı.

"Otursak mı?" diye sordu avucunun içinde donan elimi elinin arasından çekerken. "Çok aç hissediyorum."

"Olur," diye cevapladı Ala. Mehmet Ali önümde yürüyordu, adımları çok sakindi. Bilal'in gözleri Mehmet Ali'yi bulduğunda telaşlı bir şekilde ayağa kalktı.

"Nereden çıktın oğlum sen?"

"Mesaj atmışsın IK'ye geçiyoruz diye, ben de geleyim dedim. Açım."

"Gel diye yazmadım ki," diye yanıtladı Bilal. "Tanıştınız mı, Eylül'le?"

"Tanıştık," dedi gayet normal bir şekilde. "Meksika soslu, tavuk burger sipariş etsene bana."

"Acı kırmızı çizgimdir," dedim az önceki sandalyeme otururken. "Senin de mi öyle?"

"Öyle, Eylül," diye konuştu. "Eylül desem sorun olur mu? Ben pek abla ya da abi diyen tiplerden değilim."

"Olmaz," diye yanıtladım. "Aramızda bir yaş var zaten."

Hafifçe gülümsedi, yeşil gözleri kısıldı ve gamzeleri iyice belirginleşti. Herkes koyu bir sohbetin içerisine girerken gözlerim bütün gece Mehmet Ali'yi izlemişti, sebebini anlayamıyordum.

"Delirmiş olmadıysam," diye konuştum. "Mimiklerin çok sevdiğim birine benziyor."

Masadaki sesler kesildi, rüzgâr kulaklarıma doğru uğuldadı.

"İnsan insana benzer," dedi Bilal sessizliği avucunun içinde çatlatırken.

"Bu gayet olağan bir durum bence."

Onaylarcasına başımı salladım, Mehmet Ali'nin sipariş ettiği yemek geldi, çatal ve bıçakları peçeteyle sildikten sonra sol eline çatalı aldı.

"Solak mısın?"

"Eylül, sen bugün biraz fazla mı dikkatlisin?" diye sordu Çağatay abim.

"Kusura bakma, lütfen," dedim Mehmet Ali'ye bakarken. Bu yaptığım saçmalıktı. "Yeni tanıştığım insanların her şeyine dikkat etmek gibi bir huyum var da."

"Annem sağ eliyle yapıyor her işini," diye cevapladı. "Ben her ikisini de kullanabiliyorum. Sadece sol tarafım biraz daha fazla baskın."

Anladım dercesine başımı sallamakla yetinmiştim.

İnsan insana benzer, diye tekrarladım içimden defalarca. Sadece takıntılı davranıyordum.

Kalbimin içinde bir enkaz, gözlerimin içinde bir yabancı vardı.

Büyük bir oyunun içindeydim; bu oyunu Hare Güz yazmış, başrol oyuncusu olarak Eylül'ü seçmişti.

Dün geceden beri zihnimde dönüp dolaşan soru zihnimden kayıp aktı, önce henüz patlamamış mayınların içine, oradan da satırlara döküldü.

Bilal Kavzoğlu bu oyunun hangi kısmına aitti?

IX
MATEM KUYUSUNDA BİR YANGIN

Gustavo Santaolalla & Alan Umstead, *All Gone*

Cehennemin cahîm kuyusunun tam ortasındaydım, kaynar su omuzlarımdan dökülüyor, düşüncelerimin kuyusundan sızıyordu. Kalbimin sıcaklığı kaynarken fokurdayan kanımın gürültüsü içimde uğulduyordu. Neden kimse içimdeki gürültüyü duymuyordu?

Sırtım gri fayanslara yaslıydı. Damarlarımı kurutan zehir artık dudaklarımdaydı, kalbimi kurutan zehir artık yanaklarımın içinde nefes alan derin mezar çukurlarıydı.

Kuyu dibi gözlerin sahibi; göz kapaklarımın içine kalemi tutan ellerim tarafından çizilmiş, göz kapaklarımdaki zemheri kalbimin kuyusunu kurutmuştu. İçimin gürültüsünü en sevdiğim ceketi nazikçe portmantoya asar gibi asmıştım bir adamın kalbine. İçimin gürültüsünü dinleyen kulaklarında sesimin tınısı bile yok muydu?

Uzun, kumral saçlarım ıslanmış, rengi bir ton daha koyulaşmıştı. Kirpiklerim de ıslaktı ama bu ıslaklığın sebebi sadece duş başlığından akan su değildi. Bir kitabın ilk bölümündeydim sanki. O bölümün adı *kuyu dibi* diye başlıyordu; kendi odamın banyosundaydım, içim yine darmadağınıktı, kalbimin kan torbalarından akan kan kuruydu ama en azından kendimi güçlü olmaya çalışırken daha da parçalanan bir deniz kabuğu gibi hissetmiyordum.

Kalbimin kuyusuna çöken bir his vardı, nefret kadar güçlü, merhamet kadar şefkat doluydu ve mantığım ikisinin ortasında yapayalnız kalmıştı. Yüzüm ise sessizliğin içinde çalkalanan kelimeler kadar ifadesizdi.

İfadesizlik bir duvar olsaydı ben o duvarın içinde nefes alamayan nadide bir çiçek olurdum.

İfadesizlik insanların kalbini söktüğü bir kaldırım taşı olsaydı ben o kaldırım taşının sökülen kalbi değil, kaldırım taşının kalbinde apansız filizlenen bir çiçek olurdum; insanlar da hiç düşünmeden ya parmaklarının arasında ya da tabanlarının altında ezerlerdi.

Beklediğim kapının eşiğinden beni yaralarımdan vurmasın diye kalktım ama omuzlarına kar yağmasın diye üzerine örttüğüm battaniye kalbine neden ağırlık yapıyordu?

Yaralarımdan öptüğün için teşekkür ederim ama bir yaranın içinde irin dolu bin yara açacağını keşke söyleseydin.

Bir yaranın içinde irin dolu bin yara taşıyordum, bunu bana merhametsizliğin avucuna düşen kalbin yapmıştı.

Kaynar su daha da harlandığında düşüncelerimin kuyusuna indiğim ip elimdeki demir makasla kesilmişti. Başımın tam üstünde duş başlığından akan kaynar su vardı. Saatler önce yapayalnız kaldığım bir sohbet masasındaydım, içimin gürültüsü o kadar fazlaydı ki eve döndüğüm an kendimi burada bulmuştum.

Yosun yeşili gözlerimi açtım. Gözlerim buhardan buğulanan banyonun içini izliyordu. Siyah fayansın üzerine oturmuş, dizlerimi karnıma doğru çekmiştim. Başım, dizlerimin üzerine koyduğum iki kolumun birleştiği noktadaydı. Ne kadar süre geçmişti, bilmiyordum ama saçlarımı iki kez şampuanladıktan sonra kendimi burada bulmuştum. Belki biraz nefeslenirim diye girdiğim suyun altı, nefesimi göğsüme düğümlemişti.

"Hiç ağlamıyorum," diye yalan söyledim. "Hiç ağlamıyorum, Akif Selim."

Yalanımı inkâr eden gözyaşı gözlerimden aktı, yüzümdeki kaynar suyun izine karıştı.

"Karşıma çıktığın ilk an ya da karşına çıktığım ilk an, elimde ucu yanık bir hançer olacak ve biliyor musun, bu sefer ıskalamayacağım."

Çöktüğüm yerden kalktım, acımı burada yaşayacak, sonra da hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkacak ve yürümeye devam edecektim. Duş kabininin üzerine bıraktığım su yeşili bornozu kavradım, ıslak saçlarımın suyunu sıktıktan sonra bornozumu giydim ve duş kabininin içinden çıktım. Gözlerim buhardan buğulanan banyo aynasını buldu. Adımlarım oraya doğru yöneldi ama başım dönünce duvardaki kalorifer peteğine tutundum, gözlerimi sıkıca yumdum ve ayaklarımın altından kayan zeminin üzerinde durmaya çalıştım.

Hızla alıp verdiğim nefes ağzımdan dökülüp banyonun buharına karışırken Akif Selim'le yaşadığım banyo anıları gözlerimin önüne geldi. Göğsüm hâlâ aynı hızla inip kalkıyordu ama bu sefer sebebi farklıydı, hissettiğim acının üzerimdeki etkisi beni nefessiz bırakmıştı. Gözlerimi açtım, geçmişin tozu gözlerimin önünden aktı.

Geçmiş

Kalbim göğsümde bir matkabın duvarı delişi gibi atıyordu. Akif Selim'in gözlerinin içinde karanlık bir tutku vardı, onlara her baktığımda tekrar kanıyordum; bu bir yaranın kanayışı gibi değil, aldanmaktı.

"Dudakların, dudaklarımda kaynayan bir kaburga kemiği gibi," diye fısıldadı. "Eğer amacın beni delirtmekse başardın."

Hafifçe gülümsedim.

"O gülümseyişin beni alt eder," dedi, sesi tutku doluydu. "Sana yenilmek çok güzel ama bak, yanım bomboş şimdi. Neden kıvrılmıyorsun?"

Dağ evinin banyosundaydık ve Akif Selim'in dudakları, dudaklarımın içindeydi. Alt dudağımı arzuyla kavradı, bir eli ıslak atletimin içinden çıplak tenime değdi. Karnımı istemsizce kendime doğru çektim, dudaklarımdaki dudakları istemsizce gülümsedi.

"Gülümsediğinde çok güzel bir adam oluyorsun," diye fısıldadım, dişlerim dudaklarını kavradı. "Gülümsemediğimde değil miyim?" diye sordu.

"Çatılan kaşlarını başparmağımla düzeltmek istiyorum ama bu his gözlerindeki karanlığa baktığımda geçiyor."

"Hangi korku seni elimden kurtarabilir şimdi?" diye sordu.

"Elinden kurtulmak isteyen mi var?" Sesim heyecanlıydı. "Eğer bunu hissettirdiysem üzülürüm çünkü doğru olan bu değil."

Bir eli çıplak tenimden yukarıya çıktı, göğsümün altındaki sutyen telinin orada durdu. Başparmağı o teli derime bastırınca dudaklarımın içinden dudaklarının içine küçük bir inilti döküldü; bu, Akif Selim'in duvarlarını yıkan son adımım olmuştu.

Telin etrafındaki kumaşı iki parmağının arasına sıkıştırdı, bir bacağını bacağımın arasına yasladı ve sertçe yutkundu.

"Canını acıtmıyor mu bu tel?" diye sorduğunda dudaklarıma derin bir gülümseme yerleşti. "Şimdi, tam olarak şu anda, soracağın soru bu mu sahiden?"

Omuz silkti.

"Ne bileyim, canının acımasından değil de... Belki çıkarırım diye düşündüm."

"Hı hı," dedim cilveli bir şekilde. "Kesin öyle bir şeylerdir."

"Güz," dedi, sesi titriyordu. "Canını yakacağım diye korkuyorum."

"Nerede o kadere veryansın eden adam?"

"Bilmem," dedi. "Umarım bir daha hiç gelmez, şahsen yeniden gelmesini hiç ama hiç istemezdim."

"Gelse de fark etmez." Omuz silktim. "Benim de ellerim meyve toplamıyor."

"Senin ellerine kurban olurum," diye konuştu, dudaklarımın nefesinden çektiği dudakları omzunun üzerinde duran sağ elimi buldu. Elimin üst kısmını nazikçe öptü, ıslak öpücükleri sağ kolumdan yavaş yavaş ilerleyerek köprücük kemiğimde durdu. "Ellerini, *bin yıl geçse bile tanıdık gelecek olan ellerini*, bir gün *Alzheimer* olsam bile unutmam. Bir gamzelerini unutmam, bir de ellerini."

"Yosun yeşili gözlerimin hatırı kalır," diye konuştum. "Saçlarım dayanamaz, dökülür avucuna."

"Tamam," diye kabullendi. "Dökülmesin saçların, ağlamasın gözlerin..."

Sutyen telini iki parmağıyla kavrarken başparmağı göğsümün altında nefes alan damara nazikçe dokundu. Parmakları kalbimi besleyen damara baskı yaparken göğsüm heyecanla inip kalkıyordu. Parmakları daha da hareketlenerek sutyen telimi hafifçe yukarıya kaldırdı, sutyenim de telle birlikte hareket etmişti. Islak atletim kabarmış, göğsüm özgürlüğünü ilan etmişti.

Sertçe yutkundum. Yanaklarımın kızardığına, hatta kızarmakla kalmayıp en sevdiğim renklerden birine, mora döndüğüne yemin edebilirdim.

Omuzlarındaki elim çıplak göğsüne temas etti, göğsünün üzerinde iki tane kırmızı ben vardı.

"Çok güzel," dedim göğsünün üzerindeki kırmızı beni başparmağımla okşarken. Hafifçe gülümseyince köprücük kemiğimin üzerindeki dudakları genişledi.

"Sen nasıl bir şeysin böyle?" diye sordu, sesi kısıktı. "İnsan insana böyle tutulur mu, Hare Güz?"

"İnsan insana böyle tutulurmuş, Akif Selim."

Akif Selim'in alt dudağı benim üst dudağımı kavradı ve sertçe öptü. Kalbim yanıyordu, kalbi yanıyordu. Daha sonrası ikimiz için de sessizlikten ibaretti. Aramızda sadece dudaklarımızın içinden dökülen yangın dolu tutku vardı. Tenimdeki sağ eli göğsümü kavrayınca sıcacık bir sıvı bacak aramdan aktı. Akif Selim alnımı öptü, dudaklarıyla kurumuş dudaklarımı ıslattı. Sağ göğsüm alev alev yanan avucunun içinde eriyen bir kar tanesi gibiydi. Birkaç saniye bekledi; bacaklarımın arasında yabancı olduğum bir sızı vardı, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Bu işin sonunun nereye varacağını tahmin ediyormuş gibi bakıyordu ve o vardığı yer, gözlerinin uçurumundan düşmeme neden olacak kadar tehlikeliydi.

"Durmalıyız," dedi en sonunda, kesik bir nefesle. Çıplak tenini göğsüme yapıştırdı. Bedenlerimiz ıslaktı.

"Böyle bir yerde değil," diye konuştu. "Gözlerinin içini göremediğim, seni arzudan kıvrandıramadığım bir yerde değil..."

Hafifçe eğildi, çıplak göğsüme değdi dudakları. Amacı göğsümü öpmek değil, kalbimi öpmekti. Öpücüğü kalbimin nefes boşluğuna değdi ve dudakları kırılmış çocukluğumun yanmış kalbini öptü.

Kalbimin tam üzerine sıcacık bir şey süzüldü; gözlerinden dökülen yaşlar mıydı, bilmiyordum, sadece öyle hissetmiştim. Duş başlığından akan su ikimizi de ıslatıyordu; hangisi gözyaşı, hangisi değil anlayamıyordum.

"Boynum daha iyi," dedi sesini kayıp satırların içinden çıkarırken. "Teşekkür ederim."

Derimi döver gibi atan kalbimi sakinleştiremiyordum. Banyodan önce ben çıkmış, Akif Selim'in dolabından gri bir *sweatshirt* ile ince belime oldukça bol gelen bir eşofman bulmuştum. Eşofmanın iplerini öyle germiştim ki ön

kısmı tuhaf duruyordu. Buna aldırmadım ve dağ evinin bahçesine çıktım, toprak kokusunu içime çektiğim nefes, kalbimin içinde kanat çırpan kırlangıç kuşunun göğsüne dolmuştu.

"Saçlarını neden kurutmadın?"

Akif Selim'in sesi beni ürkütmemiş, aksine gülümsememe neden olmuştu.

"Sen neden kurutmadıysan ben de o yüzden kurutmadım."

"Ben saçlarımı kurutmayı sevmem ama sen sıcağı seversin."

Omzumu silkip yana doğru dönünce Akif Selim'in arkasındaki hareket dikkatimi çekti. Bahçedeki kurumuş çimenlerin arasında sırtındaki tüyleri kahve, karnı beyaz renkte, yavaş yavaş yürümeye çalışan bir tavşan gördüm.

"Yok artık," dedim, sesim şaşkındı. "Tavşan mı o?"

Akif Selim'in gözleri benim baktığım noktayı buldu.

"Sanırım," diye konuştu. "Dur, ben bir bakayım."

Akif Selim'in üzerinde siyah bir eşofmanla aynı renkte bir kazak vardı. Bir elini eşofmanının cebine soktu, kahverengi toprağın üzerinde kalakalan tavşana doğru ilerlemeye başladı. Tavşanın kan kırmızısı gözleri bizi bulduğunda korkuyla kaçmaya çalıştı ama sağ ayağının üzerine basamayıp sendelediği için bunu yapamadı.

"Korkutma, sanırım yaralanmış," dedim, sesim sakindi. "Çok korkmuş zaten."

Akif Selim yavaşça eğildi ve her yanı çamura bulanmış tavşanı avucunun içine aldı. Sağ ayağının üzerindeki kurumuş kan lekeleri tüylerine yapışmıştı.

"Sahiden de yaralanmış," diye mırıldandım, bir elim yaralı olan bacağına dokundu, diğer elim ise nazikçe başını okşadı. Akif Selim küçük tavşanı avucunun içine bırakınca bulunduğu yerin güvenli olduğunu hissedermişçesine oraya sindi ve küçük ağzından titrek bir nefes bıraktı. "Canı yanıyor, ne yapacağız?"

"Veterinere götürmemiz lazım," diye konuştu Akif Selim. Ürgüp'e gitmemiz en az bir saati bulur, o zamana kadar da veteriner kapanır. Büyük şehir de değil ki nöbetçi kalsın. Yarın götürürüz artık."

"Ya ölürse?" Sesim endişeliydi. "Biz bir şeyler yapamaz mıyız?"

"Veteriner arkadaşımı arayıp sorayım, kuyu dibine de bakmaya gelirdi hep." Akif Selim eşofmanın cebinden siyah telefonunu çıkarıp arkadaşının numarasını buldu, ekrana birkaç saniye baktıktan sonra telefonu kulağına götürdü. Yanımdan birkaç adım uzaklaşınca gözlerim tekrar yaralı tavşana döndü.

"Annesiz mi kaldın?" dedim, gözlerim dolmuştu. "Sakın üzülme, benim de annem yok, anlarım seni."

Akif Selim hâlâ telefonla konuşuyordu. Bir anlığına gözleri, buğulu gözlerimle buluştu. *Sorun yok* dercesine tebessüm etti. Burukça gülümsedim.

"O benim sevdiğim adam," diye fısıldadım tavşanın uzun, kırmızı damarları gözüken kulaklarına doğru. "O da annesiz, biliyor musun? Ama artık ben varım; herkesten çok, her şeyden çok. Benim için de yalnızca Akif Selim var; herkesten çok, her şeyden çok."

Akif Selim telefonu kapatıp bize doğru geldi. Bir eli saçlarını buldu ve gözlerinin önüne düşen gece karası saçlarını eliyle düzeltti.

"Bu fındığı yarın götürebiliriz ancak," diye konuştu. "İbrahim'i aradım ama bizim müdahale etmemiz pek doğru olmazmış. Kan durmuş zaten, yaralı tarafına dikkat edelim, yarın götürürüz."

"Götürürüz, değil mi Akif Selim?"

"Götürürüz, Hare Güz."

Burukça gülümsedim.

Gülümseyişimi daha da büyütmek için başparmaklarını çukurlarımın içine bastırdı.

"Burnundan öperim," diye konuştu, hafifçe burnuma doğru eğildi ve pamuk kadar yumuşak bir öpücük bıraktı. "Haydi gel, bakalım şu fındığın işine."

"Fındık mı olsa adı?"

"Bilmem," dedi. "Pamuk da olabilir?"

"Hım," Akif Selim'in bir eli nazik bir şekilde belimi kavradı, beni kendine doğru çektikten sonra belimdeki elini omzuma koydu. Dudakları başımı buldu, saçlarımın kokusunu içine çekerek öptü. "Fındık olsun."

"Biz sahiplensek ne olur ki ya?"

"Biz nasıl bakacağız ki ya?" diye sordu beni taklit ederek.

İstemsizce gülümsedim. "Ama beni taklit ediyorsun ki ya." Sesim gülümsüyordu. "Etmiyorum ki ya." Sesi gülümsüyordu.

"Akif Selim!"

"Güz!"

"Yapma!"

"Yapma!"

Yaralı tavşanı şöminenin yanında duran siyah minderin üstüne koydum.

"Çok güzel," diye konuştum. "Kız mı, erkek mi sence?"

"İnşallah erkek değildir. Sahiplenelim mi istiyorsun?"

"Evet." Sesim kırıktı. "Annesi yok; baksana, yapayalnız. Hem niye erkek olmasın ki?"

"Etrafındaki tek erkek ben olabilirim çünkü."

"Dağ ayısı gibi konuşma," dedim. "Bu tarz takıntıları olan adamlar hastalıklıdır, inan bana."

"Belki ben de hastayımdır." Sesi alaycıydı. "Mesela sana?"

"Lütfen, az önceki laflarının şaka olduğunu söyle," diye konuştum. "Etrafımdaki tek erkek falan olmak..."

"Şakaydı ama evet, hiç kimseye gerek yok," derken sesi ciddiydi. "Ben yanında olayım yeter, minik bebeğim." Akif Selim'in sesi yumuşacıktı. "Sen benim kandığım en güzel gökyüzüsün. Herkes mavi bir gökyüzüne, beyaz bulutlara sahip; bense yemyeşil bir göğe, harelerinin içine sızan yeşillere ve sarı bulutlara."

"Gökyüzlün müyüm sahiden?"

"Gökyüzlümsün, sahiden."

"Sahiplenelim mi, Akif Selim?"

"Sahiplenelim."

Avucumun içiyle tavşanın yumuşacık tüylerini okşadım. "Ne yer ki?" diye sordum. "Maydanoz sever mi sence?"

"Deneriz." Akif Selim ayağa kalktı, mutfağa ilerledi ve yıkadığı maydanozu bir tabağa koyarak bana doğru geldi. Fındık öyle yorgundu ki Akif Selim'in getirdiği maydanozu görmedi bile.

"Biraz uyuması gerek sanırım," diye konuştu Akif Selim. İstemsizce yüzüm asıldı. Çok mu canı yanıyordu?

"Asma ama suratını." Akif Selim avucunun içiyle pürüzsüz yanağımı okşadı. "Söz veriyorum, kurtaracağız."

"Söz mü?"

"Söz."

Hafifçe gülümsedim.

"Eh, iyi madem," diye konuştum. Bu sırada Akif Selim, fındık tavşanın yaralı ayağını inceliyordu; tavşan öyle sessizdi ki bu bende daha çok ağlama isteği uyandırmıştı. "Çok mu kötü?"

"Kurtarılır," dedi, sesi sakindi. "İbrahim iyi bir veterinerdir, ilgilenecektir, merak etme."

Avucumu yanağına yasladım.

"Bu yara kurtarılır mı?" diye sordum, Akif Selim'in gözlerinin içine bakıyordum.

"Konumuzun hâlâ fındık olduğuna emin miyiz?"

"Bu yara kurtarılır mı, Akif Selim?"

"Şömineyi yakıp saçlarını kurutacağım," diye konuştu, hafifçe gülümsedi ama gülümseyişinin içinde kanadı kırık bir kırlangıç kuşunun feryadı asılı kalmıştı. "Sonra yemek yapacağım ve oturup kırmızı şarap içeceğiz."

Üzerime mor, parlak bir tayt ve kalçamı kapatan kısa kollu, beyaz bir tişört giymiş, odamdaki pencerenin geniş kenarına oturmuş ve dizlerimi kendime doğru çekmiştim. Saate en son baktığımda gece yarısını çoktan geçiyor olduğunu görmüştüm.

Odamın kapısı nazikçe çalındı, *gel* diye mırıldandıktan sonra Çağatay abim odaya girdi.

"Abim?" dedi, sesi durgundu. "Neden kurutmadın saçlarını?"

"Abi," dedim, gözlerim yaşlıydı. "İçim çok acıyor."

"Ama böyle olmaz ki, abisinin gülü." Yanıma gelerek yatağın üzerine bırakmıştığım havluyu aldı ve uzun, açık kumral saçlarımı nazikçe kurulamaya başladı. "Ne olursun kızma bana, çabalıyorum, yemin ediyorum ki çabalıyorum; güçlü olmaya çalışıyorum."

"Omuzlarına çok fazla yük aldın." Sesi hâlâ durgundu. "Bir anda kendine yabancı kaldın, özür dilerim."

"Sen neden özür diliyorsun?"

"Eğer gitmeseydim başına bunlar gelmeyecekti."

"Üzülme, Hare Güz'ün abisi," diye mırıldandım, abim hâlâ saçlarımın ıslaklığını almakla uğraşıyordu. "Bazen olacakların önüne geçemeyiz; olan oldu, tek çarem var, o da olanların ağırlığının altında ezilmeyeyim diye dua etmek.

"Bu hayatta bir tek ölümün çaresi yok, abim. Çok şükür ki yaşıyorsun."

"Bilal'deki tuhaflığı fark ettin mi?" diye sordum. "Erkek kardeşi geldiğinde haberi yoktu diye nasıl kızdı."

"Bilmiyorum ki," diye konuştu. "Hiç dikkat etmedim. Sen bu meseleyi kafana takma, ben ilgileneceğim, içime sinmeyen birçok konu var Bilal'le ilgili. Ama bununla sen değil, ben ilgileneceğim, anlaştık mı?"

Burukça gülümsedim.

"Şu gamzelerimi aldırmanın bir yolu yok mu ya?" dedim sesime alay katmaya çalışırken. "İnsanlar beni tanırsa şu gamzelerden tanıyacak."

"Abartma, Hare Güz. Onlara kimseyi dokundurtmam. Bir de... Mektuplar ve fotoğraflar komodinin üzerinde." Gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Aslında atardım ya, neyse."

Birkaç saniye bekledi.

"Yarın seni gideceğin atölyeye ben bırakırım, benden habersiz çıkma, olur mu?"

"Olur," diye cevapladım. "İyi geceler."

"İyi geceler, abisinin gülü."

Abim odamdan çıktığında büyük pencerenin önünden indim ve komodinin üzerinde duran fotoğraflarla mektubu aldım.

Fotoğrafların birinde yüzüm önünde durduğumuz üç hisara dönüktü, Akif Selim'in dudakları gamzelerimin üzerindeydi. Çenesi keskin bir şekilde gözlerimin önündeydi, beni öperken dişlerini sıktığı için sağ yanağı içe çökmüştü. Gözlerim kadraja çevrili değildi, Akif Selim'in yüzünün yarısı gözüküyordu. Hafifçe gülümsüyordu.

"Soluna dönmüş gülümsüyorsun," diye fısıldadım. "O fotoğrafta, sol tarafında ben varım, sol yanına gülmediğini kim inkâr edebilir ki bu fotoğrafa baktığında?"

Yosun yeşili gözlerim buğuluydu. Bir damla sıcak gözyaşı çenemden aktı, fotoğrafın üzerine düştü. Gözyaşımın düştüğü fotoğraf dışındaki diğer üç fotoğrafı, mektuplarla birlikte Akif Selim'in gömleğine sardım ve kaldırmış olduğum bazayı indirdim.

Pencerenin kenarına tekrar döndüğümde fotoğrafı elime aldım ve yatağa geçtim. Başım yumuşak yastığa değdiğinde aklımdaki tek düşünce, ömrümün sonuna kadar üzüntüyle bakacağım bir fotoğrafın avuçlarımın içinde duruyor oluşuydu.

Kanadı kırık kırlangıç penceremin önündeydi, çaresiz bakışlarıyla beni izliyordu. Akif Selim bir nefes kadar uzağımdaydı sanki, beni izliyordu. Kalbim öyle tedirgindi ki. Gözlerimi sıkıca yumdum, yangın gözyaşlarım yastığın saten kılıfına süzüldü. Gecenin karanlığı beni sarmalarken uykunun kollarına hiç düşünmeden, yara bere içinde kalmış ellerimle tutundum.

Yirmi Yedi Gün Sonra

Bir kadın, hiç tanımadığı bir şehrin nefesinde, yirmi yedinci güne uyanmıştı; ellerinde geçmişin kesikleri, ruhunda geçmişin tüm sancıları.

Bir adam, yıllarca emek verdiği bir şehrin nefesinde, bir rezidans odasında uyanmıştı. Ellerinde kalbinden parçalayarak çıkardığı kırlangıcın kanı vardı, avuç içindeki çizgilerin içine dolmuştu.

Akif Selim'in telefonunun hoparlöründen çıkan melodi odanın içine yayıldı. Yaklaşık bir saat önce uyanmıştı ama yataktan çıkacak gücü kendinde bulamadığı için ayağa kalkamamıştı; uyandığından beri tavanı izliyordu.

Telefonun melodisi tekrar duyuldu, Akif Selim yattığı yataktan doğruldu ve telefonunu aldı. Telefonun ekranında yazan ismi gördüğünde bıkkınlıkla nefes verdi.

"Ne var?" diye kaba bir şekilde açtı telefonu. Telefonun ucundaki ses derin bir nefes verdi. *Sonunda açtı şu telefonu* diye düşündü.

"Ne zaman geleceksin şirkete?" diye sordu telefonun ucundaki ses.

"Ankara'ya geleli bir hafta bile olmuyor," diye konuştu Akif Selim. "Bir rahat verseydin keşke, yamyam."

"İstifanı gördüğümde neredeyse kalp krizi geçirecektim. Ne zaman gelirsin? Çizimini yaptığın rezidansların hiçbirinde yer yok, o duvar yazılarını soran sorana zaten... Büyü mü yapıyorsun, bilmiyorum ama bu işi ilerleteceğim; başka bir mimarla değil, seninle."

"İstemiyorum, Kerim."

"Oğlum, neden lan?"

"İki yıl önceki Akif Selim'le şu anki Akif Selim arasında dağlar kadar fark var. Sen bilmezsin, benim derdim başımdan aşkın, kendimi çizimlere verebileceğimi düşünmüyorum."

"Buraya bugün bir uğra," diye konuştu Kerim. "Bir rakılık hatırım bile yok mu sende?"

"Aynı yerde, aynı saatte," diye yanıtladı Akif Selim, yıllardır babasının ortak olduğu şirkette çalışıyordu ve günler önce istifasını vermişti. Telefonun diğer ucundaki kişiyse babası Osman Kıraslan'ın ortağı Kerim Soran'dı. Ankara'nın dört ayrı yerine yapılan rezidansın mimarı Akif Selim Kıraslan'dı; Kerim Soran'ın da dediği gibi gerek rezidansın konumu, gerekse dayanıklılığı ve çizimleriyle herkesin dilinde olan, hepsinden öte imzasını taşıyan duvar yazılarının mimarıydı. Akif Selim iki sene önce Ankara'nın ihale piyasasını kasıp kavurmuştu ama şimdi yeniden aynı işi yapacağını ya da böyle büyük bir sorumluluğun altına girebileceğini sanmıyordu. Bıkkın bir nefes bıraktı, daha sonra arkadaşı Kerim'in bir şey demesine izin vermeden telefonu kapattı.

Akif Selim; aylarca emek verdiği, inşaatının başında günlerce beklediği ve bir aksilik olmaması için çabaladığı ikinci rezidansta kalıyordu. Ankara'ya geleli neredeyse bir hafta olmuştu. Bavulundan çıkardığı ince, beyaz gömlekle siyah pantolonunu saten çarşafın üzerinde ütüledi. Dün gece uyumadan önce duş aldığı için gece karası saçlarını siyah, kalın bir fırçayla taraması ve spreyle yana doğru yatırması yetmişti. Sakallarına hiç dokunmamıştı, eskisine göre daha uzundu ve büyük ihtimalle uzatmaya da devam edecekti.

Gözleri, koyu kahverengi komodinin üzerinde duran fotoğrafa takıldı. Hare Güz'ün gülen yüzü Akif Selim'e dönüktü.

"Günler sonra bu odadan, bu evden çıkıp hayata karışacağım ama biliyor musun, gözlerim hep bu fotoğrafın üzerinde, kalbim hep o mezarın içinde olacak." Kara gözleri buğuluydu. "Nasıl yaşayacağım, bilmiyorum. Ellerini nasıl unutacağım? Ellerini unuttum diyelim, yosun yeşili gözlerini nasıl unutacağım? Peki ya gamzelerin? Kalbimin çizgisine çizdiğim gamzelerin... Bu yatağın altında bir silah, şarjörün içinde de bir kurşun var. Daha fazla tahammül edemediğim bir anda kalbime dayamayı planlıyorum onu; güya ben verdiği

sözleri tutan bir adamdım. Sanırım küçücük yeğenimin üzerine ettiğim yemini bile tutamayacağım."

Nemlenen gözlerinden bir damla yaş boşluğa süzüldü.

Kalbimin çizgisi, diye konuştu içinden. *Ben nasıl yaşayacağım?*

Akif Selim arabasını her zaman geldiği Suna teyzesinin dükkânının önüne çıkan alt sokakta durdurdu ve inmeden hemen önce siyah gözlüklerini taktı. Araçtan inip yan caddeye doğru ilerledi. Birkaç dakikanın sonunda duvarları beyaz, kapıları açık mavi dükkânın önüne gelmişti. Kaldırımdaki alçak, beyaz hasırdan taburelerde oturan sadece bir kişi vardı ve o da gözlemesini yerken telefonla konuşuyordu.

"Suna teyze?" diye seslendi dükkâna girdiğinde. Suna teyzesi elindeki hamuru bıraktı ve tanıdık sese çevirdi bakışlarını. Kalbi heyecanla çarptı, Akif Selim gelmişti!

"Akif Selim!" dedi, ellerini cıvık hamurun içinden çekti ve bir an bile düşünmeden Akif Selim'e sarıldı. "Suna teyzem!"

Akif Selim, Suna teyzesini çok özlemişti.

"Hoş geldin, oğlum, ne zaman geldin?"

"Bir hafta oluyor," diye cevapladı Akif Selim. "Dur, bir bakayım sana, tonton hanım."

"Aman, Selim! Daha da kilo verdim, şeker hastası olduğumdan beri bir şey yiyemiyorum ki." Sonra başka bir şeye dikkat kesildi. "Demek bir hafta oldu ve sen yanıma yeni geliyorsun, öyle mi?"

"Yok, öyle değil, kesinlikle değil."

"Eğer öyleyse başına Ankara kadar taş düşsün mü?"

"Başın kanıyor, Akif Selim ağabey," dedi Suna teyzesinin yanında yıllardır çalışan Sercan. "Bakayım ne olmuş, ana, Ankara kadar taş düşmüş başına."

"La bebe," dedi Akif Selim. "Sussana sen."

"Sen her hâlinle güzelsin, tontonum." Akif Selim, tonton yanaklarından öptüğü Suna teyzesinin hep taktığı beyaz puantiyeli, kırmızı saç bandını aldı.

"Oğlum, sen hep böyle muzırlık mı yapacaksın?"

Akif Selim umursamazca omuz silkti. Kırmızı saç bandını bileğine bağladı, ardından tonton diye sevdiği teyzesine çevirdi bakışlarını.

"Nasılsın, Selim?" dedi Suna teyzesi ciddi bir şekilde. "Gözlerin kan çanağı, göz altların mosmor. Bu sefer hiç iyi görmedim seni."

"Suna teyzem..." diye mırıldandı Akif Selim, boğazına yumru oturmuştu. Yutkunsa bile gitmiyordu, zaten yutkunamıyordu da. "İyiyim, birkaç gündür uykusuzum."

Suna teyzesiyle beraber arka bahçeye doğru ilerlediler.

"Birazdan yağmur yağacak, verandaya geçelim."

Akif Selim ve Suna Hanım verandaya geçtiklerinde Sercan patatesli börek ve ev yapımı ayran getirmişti.

"Sağ olasın, koçum," dedi Akif Selim. "Nasıl gidiyor okul? Nasıl gidiyor hayat?"

"Ben şans eseri yaşıyorum, ağabey," dedi Sercan kendine has şivesiyle. "Okul da bir şekilde şans eseri gidiyordur herhâlde."

"Yürü la kerata, nereden öğreniyorsun bunları, ben anlamıyorum ki."

"Hayat öğretiyor, Selim ağabey," dedi Sercan kumral saçlarını eliyle düzeltirken. Akif Selim cebinden çıkardığı iki tane iki yüzlüğü Sercan'ın cebine sıkıştırdı, başını sıkıca kavrayıp saçlarından öptü. "Ağabey, utanıyorum ama," dedi Sercan, bu sefer şivenin dozunu bayağı bir artırmıştı.

"Utanma lan, yabancı mıyım ben?"

"Değilsin, ağabeyim, hiç yabancı olur musun..."

Sercan servislerin hazır olduğunu haber veren *tık* sesini duyduğunda koşarak dükkânın içine doğru ilerledi.

"Neyin var?"

"Sorun da bu ya, Suna teyzem, hiçbir şeyim yok artık."

"Oğlum, o kızla mı bir şey oldu?"

Akif Selim sessiz kaldı.

"Kavuşamadınız mı?"

"Kavuşamadık." Akif Selim'in durgun sesi satırların içinde titredi. "Başımı dizinin üstüne koyardım, dizine bir damla gözyaşım düşmezdi... Sen bana çok kızardın; ağla oğlum, ağlayınca geçer derdin. Şimdi daha önce hiç görmediğin kadar ağlıyorum, yine de geçmiyor."

"Karşısına çıkmadın mı? Yaptığın evin duvarlarına yazdığın her bir yazı bu kız için değil miydi?"

"Onun içindi."

"Ee?"

"Şimdi ikimiz de bambaşka yerlerdeyiz," diye konuştu Akif Selim, tam bu esnada Hare Güz simit almak için dükkâna girdi. "Birbirimize yer ve gök kadar uzağız."

Sercan her gün bu saatlerde gelen Eylül adındaki güzel ablasını gördüğünde derin bir iç çekti. *Çok güzelsin,* dedi içinden. *Ama ben çok küçüğüm.*

"Bir tane sıcak simit alabilir miyim?" diye sordu Hare Güz. Sesi sakindi.

"La abla, şunun adı sıcak simit değil, Ankara simidi... Öğrenemedin gitti."

"La abla nedir ya?" dedi Hare Güz. "Hiç yakıştıramıyorum sana böyle konuşmaları, Sercan."

"Bana neyi yakıştırırsın, Eylülcüğüm?"

Hare Güz anlayamamış gibi, "Efendim? Ne dedin?" diye sordu nazik bir sesle. "Suna teyzenin yaptığı ev ayranından da koysana karton bardağa."

Hare Güz, son yirmi gündür Kırlangıç'a gitmeden önce her gün buradan geçiyor, sıcak simit ve ayran aldıktan sonra Kuğulu Park'ta sakin bulduğu bir banka oturup karnını doyuruyordu.

Bu, Hare Güz için terapi gibi bir şey hâline gelmişti. En azından kuğuları izleyerek bir şeyler yiyebiliyordu. Yaklaşık beş kilo vermiş, ince olan beli neredeyse yok olmuştu. Kırk beş kiloydu, en son on yedi yaşındayken bu kadar zayıf olduğunu hatırlıyordu.

"Sercan, Suna teyze nerede, göremedim onu bugün?"

"Verandada," dedi Sercan umursamaz bir ses tonuyla. "La abla, senin bu saç rengin gittikçe açılıyor mu? Gözlerin de siyah desem değil, kahve desem değil, ne biçim renk senin bu gözlerin?"

"Sercan, yine yanlış noktaya takılıyorsun, ablacığım. Suna teyze ne yapıyor verandada?"

"İki yıldır görmediğimiz bir ağabeyim ziyarete geldi," diye konuştu Sercan. "Derin mevzular."

Sercan kahverengi paketin içine pet bardağı ve fırında ısıttığı simidi koydu. Hare Güz, Sercan'ın elinden aldığı paketi sıkıca kavradı.

"Selamımı söylersin; biraz acelem var, atölyeye geç kaldım. Görüşürüz."

Hare Güz dükkândan çıkarken Akif Selim içeri girdi. Sercan bir yere dalmıştı, bir eli çenesinde hayran hayran bakınıyordu.

"Şşşt, alo," dedi Akif Selim, Sercan'ı daldığı noktadan uyandırmak isterken. "Nereye daldın?"

"Ağabey, bir kız var..." dedi Sercan iç çekerek. "Ama ona göre çok küçüğüm ben."

"Ulan kerata," dedi Akif Selim, Sercan'ın baktığı yöne başını çevirdi ama kimseyi göremedi. "Bana soğuk bir..."

O sırada yere çakılmasına sebep olan tanıdık koku burnuna doldu.

Güz'ün kokusu...

"Su versene."

Akif Selim zorlukla yutkundu, Sercan'ın verdiği su şişesinin kapağını açtı ve kana kana içti. Aklının kendine oynadığı bu oyunun içinde dağılmıştı. Üstelik bu durum Akif Selim'i öyle olur olmadık yerlerde yakalıyordu ki...

Tekrar verandaya döndüğünde Suna teyzesinin yanına oturdu ve derin bir nefes verdi.

"Ne derdin var, bilemem ama ölüm haricinde her şeyin çaresi vardır, oğlum."

"Ya öldüyse?" diye konuştu Akif Selim, sesi buruktu. "O zaman nasıl çare

bulabilirim, Suna teyzem?"

"Ben seni iki yıl önce şu alt sokakta, bir kaldırım taşında ağlarken buldum," diye başladı Suna Hanım. "Yirmi yedi yaşındaydın daha, o hıçkırığın hâlâ kulağımda... Yüzün gözün darmadağındı, ağzında yine o zıkkımın kokusu... Aldım seni o kaldırım taşından, kaşını gözünü temizledim, oğlum yerine koydum; sen de bütün Ankara'ya Suna teyzeni tanıttın. İşlerim senin sayende açıldı, bütün turistler gözleme, simit yemeye buraya geldi. Bu da yetmedi, aldın iki oğlumu, rezidanslarında güvenlik görevlisi yaptın. Sen hâlâ o gün kaldırımda oturup annesi için ağlayan çocuk musun, söyle bana, senin derdin ne? Annen nerede, oğlum?"

"Annemin mezarı yok," diye konuştu Akif Selim. "Yalan söylemedim, benim annemin mezarı yok... Annemin bedeni paramparçaydı, parçalarını bir araya getiremediler, yarım yarım gömdüler annemi..."

Akif Selim başını Suna teyzesinin dizlerinin birleştiği noktaya koydu.

"Dokuz yaşındaydım annemin mezar taşından aldığım kanlı yazmayı kırılan kaburgalarım kaynasın diye bağladığımda, Suna teyzem..."

Ağlamak istemiyordu. Halası küçüklüğünden beri ağlamanın bir erkek için zayıflık olduğunu söylerdi. Ona hep bu düşünceyi dayatmıştı.

"Küçücüktüm kalbimi yas kuyusunun içine gömdüğümde. Şimdi ellerim kanlı, kalbim desen yok, merhametim hiç olmadı..."

Suna Hanım'ın kahve çekirdeği rengindeki gözleri ıslanmıştı.

"Ben o gece o kaldırım taşında bulduğun çocuk değilim." Gece karası gözlerinden akan günün ikinci yaşı göğsünün içinde fokur fokur kaynayan kazanın içine süzülmüştü. Pişmanlığın damarlarında gezinen katran karası kan, satırların içine yağmur gibi yağıyordu. "O çocuk masumdu, ben artık değilim."

"Oğlum, sana ne yaptılar?" diye sordu Suna Hanım, ağlamamak için dişlerini sıkıyordu. "Anlat, bileyim."

"Anlatmayayım," dedi Akif Selim, gözleri belirli bir noktaya kilitlenmişti. "Anlatırsam bu dünyada beni seven son kişiyi de kaybederim. Sen beni kaldırım taşında bulduğun o genç oğlan gibi hatırla."

Suna Hanım, Akif Selim'in saçlarını okşadı, saçlarına sayısızca öpücük bıraktı.

"O kıza ne oldu?"

Akif Selim sessiz kaldı.

"Öldü mü?"

Akif Selim ağlamaya başladı.

"Öldü," diye konuştu, içinden ekledi: *Ben öldürdüm.* Suna Hanım'ın göğüs kafesi kırıldı, Akif Selim'in hıçkırıkları oraya aktı. Bir annenin kanlı kasığından akan hıçkırığın sesi, şimdi bambaşka bir kadının göğüs kafesini

parçalamıştı. "Keşke benim halam sen olsaydın, o zaman bütün bunlar başıma gelmezdi."

"Ah be oğlum... Ah be Akif Selim..."

Akif Selim iki dizin birleştiği noktaya dirseklerini dayamış, ellerini yüzünün altına koymuş, sessizce ağlıyordu.

Birinin dizine başını koyup ağlamayalı çok uzun zaman olmuştu, içindeki zehri kusuyordu. Göğsünün içine gömdüğü bir nefes vardı, o nefes şimdi kendisine bir şehir değil, bir yol değil, bir dağ değil, gökyüzü kadar uzaktı.

Ya da... Bir nefes kadar yakındı.

Ya da... Hare Güz'ün yattığı dizinden başını kaldırdığı an sallanarak yürüyeceği yol, kaderin zamanın kalbine akıttığı mürekkep kadar yakındı. Ya yürüdüğü yolun sonu uçuruma değil de Kırlangıç'a, Hare Güz'ün nefes aldığı yere çıkıyorsa?

Akif Selim'in telefonu çaldı, birkaç saniye bekledi ama telefonu öyle ısrarla çalıyordu ki bıkkın nefesini bıraktıktan sonra siyah kot pantolonundan telefonunu çıkardı, aramayı yanıtlayıp kulağına götürdü.

"Yamyamsın gerçekten," dedi Akif Selim. Arayan kişi Kerem'di. "Ne var?"

"Kırlangıç'a gel," dedi Kerim. "İşe buradan başlayalım diyorum. Daha sonra da rakılanmaya gideriz."

"Benim Burak diye şerefsiz bir arkadaşım vardı, o da aynı senin gibiydi; yamyam gibi yapışır, gitmezdi."

"Ben sülüktüm!" diye bağırdı telefonun ucundaki tanıdık ses. Akif Selim birden afalladı. "O bahsettiğim arkadaşım Burak'ın sesi mi?"

"Ta kendisiyim, aşko." Akif Selim, Burak'ın *aşko* diyen ağzına sağ kroşesini tattırmak istiyordu ama ilk önce burada ne işi olduğunu öğrenmeliydi. "Nereden buldun sen beni?"

"Fizan'a gitsen yine bulurum seni," diye konuştu Burak, sesi netti. "Hangi delikteysen çabuk gel, bir sik bilmeyen Kerim'le Kırlangıç'tayız."

"Senin ben..." dedi, devamını getiremedi. "Bekle orada, geliyorum." Telefonu kapattı, yaşlı gözlerle kendisini izleyen Suna teyzesine çevirdi gözlerini. "Geleceğim," dedi ve ekledi. "Söz veriyorum, bir gün *her şeyi* anlatmaya geleceğim."

Bugün günlerden yirmi üç temmuzdu. Akif Selim aracına binmiş, Kırlangıç'a gidiyordu. Suna teyzesinin yanındayken ağrıyan kalbi şimdi biraz daha sakindi. Yağmur öyle çok yağıyordu ki temmuz ayının güneşi asfaltı eritmişti. Eriyen asfalt yağmur sayesinde bir nebze de olsa nefes almıştı. Yaklaşık otuz beş dakikanın sonunda Kırlangıç'ın arka sokağına arabasını park etti ve daha önce arabaya bıraktığı ince, gri *bomber* ceketi giyip kapüşonunu da başına geçirerek araçtan indi. Akif Selim, Kırlangıç'ın kalbinin attığı sokağa ilerlerken Hare Güz siyah bir koltukta oturmuş, sabaha kadar uğraştığı çizimleri Ala'ya

gösterebilmek için bekliyordu. Akif Selim, Kırlangıç'ın kapısının önünde sigara içen arkadaşını gördü; Burak'ın gözleri kuyu dibini andıran gözleri bulduğunda parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı yere attı, kendisine doğru gelen Akif Selim'e doğru yürümeye başladı.

Birbirlerine kocaman sarıldıklarında Akif Selim kardeşi gibi gördüğü adamın beline vurdu, aynı karşılığı Burak'tan da gördü.

"Oğlum, sen beni nasıl bırakıp gidersin?"

"Sen polis misin yoksa FBI ajanı mı, amına koyayım?"

"Sen benim abimsin," dedi Burak. "İnsan abisini nereye giderse gitsin bulur."

"Ben senin Allah'ına kurban olayım, ha," dedi Akif Selim kendine has şivesiyle. "Allah'ıma kurban ol, ha," diye yanıtladı Burak keyifli bir ses tonuyla.

"Nasıl anladın?"

"Kızarsın, aga, söylemem."

"Kızmam."

"Osman amca sayesinde öğrendim. Peşine adam takmış, sen Ankara'ya girene kadar takip etti seni, ben de yıllık iznimi aldıktan sonra geldim."

"O adam beni hâlâ takip etmiyordur inşallah."

"Etmiyor," diye yalan söyledi Burak. "Ben yanına geldim zaten, gerek kalmadı."

Akif Selim, Burak'ın yalan söylediğini çok iyi biliyordu, bu işi halledecekti ama önce Kerim'in derdini öğrenmeliydi.

"Kerim nerede?" diye sordu Akif Selim. "Bir de... Ben burayı hiç sevmiyorum, çok kasvetli geliyor bana. Kerim burayı bana verse ışığımla aydınlatırdım şu mekânı."

"Akif? Selim? Kıraslan? Ananı sikeyim, çok karizma oldun böyle deyince, ha."

Akif Selim gülümser gibi oldu ama dudakları kıvrıldığı an göğsündeki yaranın dikişleri açılıyormuş gibi hissetti. Gibi değildi, gerçekten göğsünün dikişleri açılmıştı; göğsünün içinde yirmi bir dikiş yarası vardı, Akif Selim yosun yeşili gözlere her baktığında dikişlerini sayıyordu.

Yani... Sayardı.

Keşke, dedi içinden. *Keşke yine bakabilseydim, göğsümün dikişlerini patlatmamın sebebi yeşil gözlerin olsaydı; içi boş bir kuyunun içinde savaştığım şey gözlerin değil, merhametsizlikti.*

Akif Selim ve Burak mekâna girdiler, ayakları senkronize olmuş gibi merdivenin ilk basamağına adımlarını atmışlardı ki büyük bir gürültü koptu ve binanın elektriği kesildi.

Kaderin sayfaların içine akıttığı mürekkep bitti, iri gözlü yazarın kalbinin mürekkebi on yedinci sayfanın, dört bin yedi yüz yetmiş yedinci kelimesinin sonunda patladı. Yazar kalemi eline aldı, satırların arasına bıraktığı acının içi açıldı, acının içinde bin yara vardı, bin yaranın da dikişleri patladı.

İğne de iplik de yazarın elindeydi.

Başını gökyüzüne çevirince dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı, acının her satırını ilmek ilmek yazdığı kader, şimdi sağ elindeki kalem tarafından boş sayfalara yazılmayı bekliyordu.

Onu dinle, Güz, diye fısıldadı. Kaderin eline vermiş olduğu tuğlayı, Akif Selim'in gözlerinin önüne bir perde gibi bıraktı. *Şimdi değil.*

İçimde nefret ve merhametten öte, bambaşka bir duygu daha vardı.

Ankara'ya yağan yaz yağmuru, gökyüzünün ceketini alıp titreyen kalbimin üzerine örtmüştü. Ankara'ya geldiğim yirmi yedinci günün sabahındaydım, kalbim ilk geldiğim günkü kadar titremiyor, sancılı bir şekilde derimi parçalayarak atmıyordu.

Sağ elimde iki parmağımın arasına aldığım resim kalemi ve karşımda beyaz bir kâğıt vardı, içimdeki zehri akıtmama yardımcı olacak kişiyi bekliyordum.

O kişinin adı, Ala'ydı.

Benim için çok zorlu geçen ilk geceyi resmedecektim; karşımda bir duvar vardı, eski bir binanın içinde, resim atölyesine ait bir duvardı. On gün önce de bu duvar karşımdaydı, şimdi de.

Hare Güz, diye fısıldadı içimin ateşlerde kavrulan tarafı. *Ne olursun, Eylül'e söyle, benden sana kalan ne varsa hepsini orada bıraksın.*

Ala'nın gecikeceğini anladığımda yüzüme su çarpmak için oturduğum deri sandalyenin gıcırdamasına aldırmadan ayağa kalktım ve resim atölyesinin içindeki kadınlar tuvaletine girdim. Üzerimde beyaz, ince askılı bir atlet, omuzlarımda ise ince, siyah bir gömlek vardı. Ankara'nın havasına alışamayan ellerim git gide kurumaya başlamıştı. Yeni silindiğine emin olduğum aynanın karşısına geçtim, musluğu açtım ve soğuk suyu sertçe yüzüme çarptım. Üst katta konservatuara ait bir sınıf vardı, oradan gelen sesler düşüncelerimin dağılmasına neden oluyordu.

Odaklanma problemi yaşıyordum.

Evet, son günlerde uğraştığım şeylerin arasına bu da sızmıştı.

Artık bir filmi bile yarım saatten fazla izleyemiyor, anında kopuyordum; geceleri odamda tavanı izlerken düşündüğüm şeyleri düşündüğümü bile fark edemeyecek kadar dalgındım üstelik.

Gözlerim aynadaki görüntümle göz göze geldi.

Hare Güz bilmem kaçıncı kez kırık bir aynanın içinden Eylül'le göz göze

geldi. Hare Güz'ün saçları omuzlarındaydı, gece karası saçları vardı; gözleri zehir yeşiliydi.

Bir kere... Küçüklüğünden beri çok sevdiği kâkülleri vardı.

Artık Hare Güz Üstün yoktu.

Artık Eylül Vuruşkan vardı.

Eylül'ün saçlarına kendi saçları yetmemiş, kaynak saça ihtiyaç duymuştu. Eylül'ün saçları bir gece önceden sıkıca balıksırtı örülmüştü. Sabah saçlarını açmıştı; kabarıktı saçları, kıvırcıktı... Tıpkı istediği gibi. Tıpkı küçükken istediğim gibi. Saçları artık gece karası değil, açık kumraldı; gözleri artık yeşil değil, koyuca bir kahveydi, kahvenin en derin rengiydi.

Artık o çok sevdiği kâkülleri yoktu.

Eylül'ün gözlerinde ince, yuvarlak bir gözlük vardı; derecesizdi, aksesuar olarak kullanıyordu.

"Eylül?" diye seslendi biri, aldırmayarak dakikalardır açık olan musluğu kapattım, o sırada aynı kişi bir kez daha "Eylül?" diye seslendi.

Bir el hafifçe koluma dokundu, anında irkildim. Gözlerim, endişeli gözlerle bana bakan Ala'yı buldu.

"Korktum," dedim, nefes nefeseydim. "Bir daha bana böyle sessizce yaklaşma."

"Sessizce yaklaşmadım ki," dedi Ala, gözleri hâlâ endişeli bir şekilde *yeşil*... Koyu kahve gözlerime bakıyordu. "İki defa seslendim."

Sen hep Hare Güz'sün, dedi iç sesim. *Eylül olamazsın ki.*

Bana böyle seslenmişti ama ben üstüme bile alınmamıştım, öyle mi?

"Dalmışım," diye yalan söyledim. "Seni beklerken ellerim terledi, gelip yıkayayım dedim."

"Sıkıntı yok," derken kıvırcık saçlarının arsız tellerini eliyle dağıtarak buz mavisi gözlerinin önünden çekti. "Derse devam edelim mi?"

"Önemli bir şeydi sanırım," dedim. "Biraz öyleydi. Biriyle toplantım vardı, iyi ki kaçırmadım, kaçırdığıma üzülebileceğim derecede yakışıklıydı çünkü."

"Hadi ya," dedim, hiç ilgimi çekmemişti. "Ne hoş."

Resim atölyesine geçtiğimizde Ala'yla yine aynı şekilde oturmuştuk. Ben Ala'nın yanında oturuyordum, birbirimize çok yakındık.

"Verdiğim çizimleri yapabildin mi?" diye sordu Ala. Bebek mavisi dosyamdan kâğıtları çıkardım ve Ala'nın önüne bıraktım.

"Dün gece bunlarla uğraştım," diye mırıldandım. "Umarım becerebilmişimdir."

"Becermişsindir tabii ki," dedi mavi dosyadaki kâğıtları çıkarırken. Kâğıtların üzerine çizdiğim kalbi boş yüzlere baktı.

"Çok iyi," dedi. "Üç aya kalmaz, alır başını gidersin bu yetenekle."

"Büyük hedeflerim yok," diye mırıldandım. "Sadece bir uğraşım olsun, vakit geçireyim, kendimi daha iyi hissedeyim diye yapıyorum."

Kalın üst dudağını dişlerinin arasına alıp peltek bir şekilde konuşmaya devam ederken, "O zaman iyi haber," dedi Ala. "Gayet iyi gidiyorsun."

"Şimdi, bir sonraki ödevini veriyorum: İki tane göz çizmeni istiyorum, kirpikler ince ince akacak kâğıda, kalemle çizilmemiş hissiyatı vermeyi denersen çok daha iyi olur."

"Denerim," diye mırıldandım. "Biraz daha burada çalışabilir miyim? Hava yağmurlu, en azından yağmur dinene kadar."

"Tabii ki," dedi Ala. "Ben alt katta olacağım. İyi çalışmalar."

Ala son bir kez gülümseyerek baktıktan sonra atölyeden çıktı. Derin bir iç çekerek Ala'nın boyalarının olduğu tarafa geçtim. Ahşap şövalenin üstünde bembeyaz bir tuval vardı. Hemen yanında duran yağlı boyalara, sulu boyalara ve pastel boyalara baktım. Beyaz paletin üzerindeki kurumuş boyaların üstüne siyah boyayı akıttım, hemen yanına da zehir yeşili ekledim.

Fırça tezgâhından bir fırça aldım, kalın tüylerine batırdığım siyah boyayla tuvali iki yana ayırdım.

"Burası senin kalbin," diye fısıldadım sertçe. "Ben de kalbinin öfke ve merhametten yarattığı o aşkım."

Siyah boyayı tuvale rastgele vurdum; siyah boya ilk önce tuvale, ardından başparmağıma sıçradı. Aldırmadım.

Temiz bir fırçayı zehir yeşiline batırdım ve o boyayı siyah rengin üstüne sürdüm.

"Burası benim mezarım," diye fısıldadım, ellerim başka bir rengi buldu; tuvalin alt kısmını bu kez fırçayla değil, boyaya batırmış olduğum işaret parmağımla öfkeli bir şekilde açık maviye boyadım. "Burası benim ruhumu aldığın yer."

Öyle öfkeli bakıyordum ki fısıltımı duyup yanıma sessizce yaklaşan adımları fark edememiştim bile.

Siyah boyayı kutusuyla elime aldım, kalbimin üzerine kezzap döker gibi tuvale fırlattım. Tuval siyaha bulanırken bir elim koyu yeşil boyayı buldu, o boyayı da siyah boyanın üstüne fırlattım.

Öfkeyle kalkıp inen göğsümün yandığını hissettim.

"Burası Eylül'ün değil," derken sesim artık titremiyor, kanıyordu. "Burası Hare Güz'ün kalbi."

Elime geçen ucu sivri bıçağı, tuvalin kalbi ilan ettiğim yere sertçe batırdım.

"Hare Güz gömüldü." Gözlerim büyük, camlı pencerenin yansıttığı bedenimi buldu.

"Eylül, Hare Güz'ün mahvolan hayatını omuzlarımda taşırken içimde doğdu."

"Etkileyiciydi," dedi yabancı bir ses, o anda yerimden sıçradım ve fırça tezgâhına çarpan sağ elim her şeyi darmadağınık bir hâle getirdi. "Sizi korkuttum sanırım, kusura bakmayın, lütfen."

Takım elbiseli, en fazla yirmi sekiz yaşında olduğunu düşündüğüm biri vardı karşımda. Saçları açık kumraldı, koyu mavi, derin gözleri vardı. Sakalları, yüzünün çenesi dışında kalan yerlerinde seyrekti.

"Ben Kerim Soran. Ala'nın ağabeyi. Ala'ya bakmak için geldim ama göremedim, en son burada olduğuna dair mesaj atmıştı," diye kendini tanıtırken sağ elini nazikçe bana doğru uzattı. Uzattığı elini görmemezlikten gelerek, "Korkutmadınız, ben bu aralar fazla dalgınım," diye mırıldandım. Gözleri, ısrarla gözlerimin içine bakmayı diretiyordu.

Bu his midemi bulandırmıştı.

"Sizin bir adınız yok sanırım?" diye konuştu. "Elimi tutmamanızı anlarım, kusura bakmayın, düşüncesizlik ettim. Hiç değilse adınızı söyleyerek bir hayaletle tanışmadığıma ikna edebilirsiniz beni?"

"Bir daha karşılaşmayacağım insanlarla tanışmayı tercih etmiyorum," diye konuştum, masanın üzerinde duran ince, beyaz hırkamla birlikte defterlerimi ve kalemlerimi alıp siyah sırt çantamın içine sıkıştırdım. "İyi günler."

Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki gök feryat edercesine gürledi; koridorun şalteri attı, şalterden çıkan *tık* sesinin hemen ardından elektrikler kesildi.

"Burası aydınlık," diye konuştu. "Koridorda pencere olmadığı için zifiri karanlık, bu saatler genelde alt katta eğitim gören öğrencilerin çıkış saati olur, kalabalığın içinde yaralanabilirsiniz."

"Yani?" dedim hâlâ açık duran kapının ardında dururken. "Yani, elektrikler gelene kadar burada kalmanız sizin için daha sağlıklı olur."

İçimden bir ses, *onu dinle,* diye fısıldadı. *Onu dinle, Güz. Şimdi değil.*

Koridora açılan kapıyı kapattım, öyle şiddetli kapatmıştım ki binanın içinde yankılanan gürültü sessizliğin içinde bin parçaya ayrıldı. Uzun pencerenin önüne geçip kaloriferin üstüne oturdum. Siyah *Converse*lerimin bağcıkları çözülmüştü, bağcığı iki kurdele düğümü olacak şekilde sıkıca bağladım ve bakışlarımı tekrardan lacivert renkte nefes alan göğe çevirdim. Adının Kerim olduğunu söyleyen yanımdaki kişi de bir arkamdaki pencerenin önüne geçmiş, kalorifer peteğinin yanına çektiği demir sandalyeye oturmuştu.

Sessizliğin kabuğunu gökyüzünden pencereye damlayan yağmur damlaları dolduruyordu. Akrebin zehirli bacağı önce beş dakikalık bir zaman dilimine, oradan da yelkovanın kalbine saplanmıştı.

Gök bir kez daha içimde tuttuğum çığlığı, Ankara'nın laciverte boyanan bulutlarının göğsüne bıraktı. Bulutların göğsündeki gözyaşlarım kaynıyordu.

Tırnaklarımı göğsümün dikişlerine geçirdim, içindeki zehir bulutların içine aktı; bulutların göğsündeki dolu taneleri zehrime karışarak oturduğum pencerenin camına sertçe vurmaya başladı.

"Ankara'da sıradan bir gün," diye konuştu Kerim. "Sever misiniz Ankara'yı?"

"Bir yere ait hissetmiyorum," diye yanıtladım, sesim sakindi ama gözlerim kanlı, geçmişin küf tadı damağımdaydı. "Bir yeri sevmek, kendini oraya ait hissetmektir. Artık hiçbir yeri sevmiyorum."

"Ankara sizden birçok şey aldı sanırım," diye konuştu, sesi merak doluydu ama unuttuğu bir şey vardı, eğer susmazsa kedinin öldürdüğü merak bu sefer kediyi değil, kendini öldürecekti. "Ankara kim ki benden birşeylerimi alsın?"

Minik bir kıkırtı döküldü dudaklarından, alay doluydu.

"*Buika* sever misiniz?" diye sordu, sırtımdaki bakışlarımı göremesem de hissedebiliyordum. "Ben çok severim, izin verirseniz bir parçasını dinletmek isterim."

"Neden burada tutsak kalmış gibi davranıyorsunuz? Ayrıca, neden sürekli bir şeyleri sevip sevmediğimi soruyorsunuz? Kapıyı açtığınız an bütün yollar sizin için özgürlük oysaki."

"Eğer sizi rahatsız ediyorsam..."

"Etmiyorsunuz, sadece çok konuşuyorsunuz. Ben yağmurun sesini dinlemek istiyorum."

"Hep böyle kaba mısınızdır?"

Kaba bir kadındım ya da canım istediği için böyle davranıyordum. Ne fark ederdi?

Zamanın süzgecinden akan saniyeler, dakikaların içini doldurdu; Ala'nın ağabeyi az önce söylediklerimi gerçekten de ciddiye almıştı, konuşmuyordu.

"Buika'yı bilmiyorum, hiç duymadım," diye konuştum dakikalar sonra. "Şarkıcı mı?"

"İspanyol bir kadın şarkıcı." Başımı hafifçe sola çevirdim, hâlâ aynı yerde duruyor, eline aldığı telefonuyla yağan yağmuru izliyordu. "25 Mayıs 2013'te konser vermek için Türkiye'ye geldi. O gün, Ankara'da konseri vardı. Hayatımın en güzel günüydü, öyle hüzünlü bir ifade vardı ki gözlerinde, içim dağıldı."

"*No Habrá Nadie En El Mundo*, en sevdiğim şarkısıdır," dedi, şarkının adını gerçekten de güzel telaffuz etmişti. Sessizliğin kabuğundaki su devrildi, şarkının notaları sessizliğin içine doldu. Şimşeğin gürültüsü göğün göğsünü ikiye ayırdı, zihnimin tuvaline dökülen renk kömür gibi simsiyahtı. Cama vuran yağmur damlalarının gürültüsü şarkının sesini biraz da olsa bastırıyordu ama zihnimin içinde ağlayan erkek çocuğunun sesini hiçbir şey bastıramıyordu. Zihnimin içinde kara gözleri buğulu bir şekilde bana bakan bir çocuk vardı;

yağmurun altında kalmıştı o çocuk, ellerinde kanlı yazma, öksüz kalmışlığına değil, yapacaklarına ağlıyordu.

"Küçük çocuklar gök gürültüsünden hep korkarlar," diye mırıldandım. "Küçük çocuklar annelerini ister, o an annelerinin göğsü en güvenli yerdir onlar için. Anne değilim, olacağımı da pek düşünmüyorum ama bir çocuğu büyüttüm göğsümde, bu beni anne yapar mı?"

Bu soru, Ala'nın ağabeyine değil, kendime sorduğum bir soruydu.

Bu beni hiçbir şey yapmazdı.

Ölü kadınlar konuşamazdı.

"*No habrá nadie en el mundo que cure, la herida que dejo tu orgullo, yo no comprendo que tú me lastimes, con todo todo el amor que tú me diste.* Bu dünyada senin açtığın yarayı saracak hiç kimse yok. Tüm bu sevgiyi bana vermene rağmen, bu acıyı yaşatmana inanamıyorum."

Pencerenin önünden kalkarak omzumun üzerinden koyu mavi gözlerine baktım.

"Şarkı çok güzelmiş, kadının sesi çok hüzünlü."

"Sizin gibi," dedi, sesi sakindi. "Sizin gözleriniz gibi çok hüzünlü."

Gözlerimdeki hüzün göğsümü delmişti, ben görünmezdim ve öyle kalmak istiyordum.

"Eylül," dedim. "Eylül Vuruşkan."

Başka bir şey demesine izin vermeden kahverengi, ahşap kapının eski kulpuna asıldım ve kapıyı açtım. O sırada koridorun sarı ışığı yandı, kapıyı kapattım; gri, tül ceketimi giyip kapüşonunu başıma geçirdim ve merdivenlerden indim.

Ezberlediğim koku bir nefes kadar yakınımdaymış gibi burnuma doldu. Sanki ayaklarımın altına çiviler dizilmişti; bense o çivilerin üzerinde yalın ayak yürüyordum, çiviler ayağıma değil, kalbime batıyordu.

Kırlangıç'tan çıktım, köşeyi döndüğüm an hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Ne olursun, git içimden," diye fısıldadım, nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu ama göğsümün içinde kaynayan kazanın içine düşmüyordu. "Ne olursun, Selim... Git içimden. Şehir değiştirdim; kâküllerimden, gece karası saçlarımdan, yeşil gözlerimden vazgeçtim. Ne olursun, senden de vazgeçeyim. Çok yoruldum, güçlü olmak çok zormuş; çenemi sıkıyorum, yutkunamıyorum çünkü ağlamaktan patlayan boğazımın içine yirmi sekiz dikiş attım. Ne olursun bırak, iki dakika nefesleneyim."

Arabam alt sokaktaydı, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken saçlarım çoktan sırılsıklam olmuştu. Gömleğim su içindeydi. Yaklaşık beş dakikalık yürüyüşten sonra aracıma ulaştığımda titreyerek aracıma bindim ve motoru çalıştır-

dım. Klimayı sıcak hava vermesi için ayarladıktan sonra silecekleri otomatiğe aldım.

Silecekler arabanın ön camına düşen yağmur damlalarını hızla siliyordu ama gözümün önü yağmur yüzünden değil, göz bebeğimin içine dolan tuzlu yaşlar yüzünden bulanıktı.

Bir süre sonra yağan yağmur yavaş yavaş durdu. Yan tarafımda duran henüz yiyemediğim simide baktım. Ayran hâlâ buzluydu, soğuk soğuk içmek iyi gelmişti ama simidi yiyememiştim.

Telefonumun harita uygulamasına girerek Kuğulu Park'ın konumunu açtım, yaklaşık yirmi dakikanın sonunda caddeye aracımı park ettim ve henüz kurumamış olan saçlarımı bileğimdeki mor saç tokamla rastgele topladım, uzamış olan kâküllerimi tel tokanın arasına tekrar sıkıştırıp alnımı açtıktan sonra araçtan indim.

Kuğulu Park'a geldiğimde bütün bankların ıslak olduğunu gördüm ama bu çok da umurumda değildi, zaten pantolonum da sırılsıklamdı.

Banklardan birine oturduğumda, sessizliğin kucağına düştüğümün uzun bir süre farkına varamamıştım. Her yer sessizdi, caddelerin arasından geçen arabaların sesi bile kulağıma uzaktı. Zihnimde ağlayan çocuk susmuştu ama gözyaşlarının izi tırnaklarını geçirdiği geçmişin kalbindeydi.

"Neden ağlıyorsun?" Ses çok yabancıydı ama öyle tatlı bir ses tonuydu ki gözlerim yanımda duran küçük kız çocuğuna kaydı hemen. Parlak, sarı saçları kıvır kıvır, gözleri açık yeşildi, yüzünün her yanında kendisini daha da tatlı gösteren açık kahverengi çilleri vardı. Sağ elinde paketi açılmamış bir peçete tutuyordu. "Ağlamıyorum ki," diye mırıldandım ama çoktan elimin tersiyle akan gözyaşlarımı silmiştim. Üzerinde beyaz kedi figürlü, kırmızı bir tişört ve açık renk bir kot pantolon vardı.

"Neden ağlıyorsun?" diye yineledi sorusunu. "Ağlamıyorum," dedim, gözlerinin içine bakıyordum. "Ağlamıyorum derken bile ağlıyorsun."

"Ağlıyorum çünkü kalbim çok ağrıyor." Sesim ağlıyor olmama rağmen çok sakindi, en azından titremiyordu. "Ağlıyorum çünkü birisi bana çok kötü bir şey yaptı; izleri hâlâ benimle, atlatamıyorum."

"Güçsüz olduğun için mi?" diye sordu, sesi sorgulayıcıydı. "İçimdeki yara benden bile güçlü."

"Peçete alır mısın? Benim sana hediyem olsun, lütfen, ağlama..."

"Aç mısın?" diye sordum, gözleri elimdeki simidi buldu. "Hayır, teşekkürler," diye yanıtladı ama canının çektiğinin farkındaydım, simide içi gidermiş gibi bakıyordu.

"Eğer elimdeki simidi alırsan ben de peçeteni kabul ederim."

Simidi uzatınca gülümseyerek aldı ve mavi paketli peçeteyi bana doğru uzattı. İçinden bir tane mendil çıkardım ve gözyaşlarımı sildim.

"Adın ne?" diye sorunca içimden ne geçiyorsa onu söyledim, hiçbir şey umurumda değildi. "Hare Güz."

Adımı özlemiştim.

"Ben de Gülseren," dedi hafifçe gülümseyerek. "On iki yaşındayım."

"Okula gidiyor musun?" diye sordum. "Evet, gidiyorum ama bir ay önce tatile girdik."

"Ailene yardımcı olmak için mi peçete satıyorsun?"

"Evet," diye konuştu. Hemen ardından, "Peçete satmak kötü bir şey mi?" diye sordu. "Her gün evden çıkmadan önce iki defa elimi yüzümü yıkıyorum, ağabeyimin çalıştığı yerden getirdiği küçük parfümlerden sıkıyorum. Ama insanlar hâlâ pismişim gibi benden uzaklaşıyor."

Aldığım nefes kaburgalarımın arasındaki kaslarda, diyafram kasımın gevşediği yerde, göğüs boşluğumda patlayan dikişlere dolandı.

"Ya da peçetelerimden almayıp sadece para uzatıyorlar bana. Ama ben peçete satarak kazanmak istiyorum o parayı."

Gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Biliyor musun?" diye mırıldandım. "Senin kalbin öyle temiz, o insanların kalbinin her yanı öyle lekeli ki... Bu yüzden senden kaçan, seninle konuşmaya bile tenezzül etmeyen insanlar yüzünden hiç üzülme."

"Ben ısrar etmiyorum ki," dedi simitten bir ısırık alarak. "Bir kere soruyorum, hayır derlerse uzatmıyorum."

"Evin nerede?" diye sorunca arka sokağı gösterdi. "Babanın ya da annenin cep numarasını biliyor musun?"

"Biliyorum, tabii ki," diye cevapladı, ardından cebimden çıkardığım telefona numarayı yazdı. "Benim kocaman yürekli bir arkadaşım, bir de ağabeyim var. Babana iş bulmalarını ister misin?"

"İsterim," dedi, daha sonra kaşları çatıldı. "Babam çok hasta ama... Ağır iş vermeseler olur mu?"

"Neyi var babanın?"

"Kanser," dedi, sesi de yüzü gibi düşmüştü. "Babam çalışmadan durmuyor ama. Bazen öksürmekten ciğerleri parçalanıyor, buna rağmen inşaata gidip çalışıyor. Annem ise her gün temizliğe gidiyor; çok üzülüyorum, ben de onlara yardım olsun diye çalışıyorum ama bunu annem ve babam bilmiyor. Lütfen söyleme, olur mu?"

"Gülseren," dedim, birkaç damla yaş gözlerimden çeneme kadar süzüldü. "Az önce yüzüme tokat gibi bir gerçek çarptın, biliyor musun? Ben iyileşmek için çabalıyorum ama ağlamaktan bir adım öteye gidemiyorum. İnsanlardan kaçıyorum, kendimden kaçıyorum, köşeyi döndüğümde göremediğim o gözler yüzünden ağlıyorum. Sırtımı dayadığım dağ gibi bir ağabeyim var ama

benim yaptığım tek şey ağlamak. Çok güçlüyüm ama ağlamak beni güçsüz yapar mı, bundan emin olamıyorum."

"Karşı komşumuzun oğlu Vedat en sevdiğim bebeğimin gözünü çıkarmıştı, ben de günlerce ağlamıştım. Sana da mı böyle bir şey yaptı o kötü insan?"

"Kalbimi yerinden söktü." Bir anlığına yüz ifadesi dondu. "Kalbin yok mu şimdi senin?"

"Damarlarımda kan pompalayan bir kalbim var ama bana yaşadığımı hissettirmiyor artık."

"Korktum ya," dedi neşeli bir ses tonuyla, büyük ihtimalle ne demek istediğimi anlamamıştı bile. "Öldün sandım."

"Peki, affedebildin mi o Vedat'ı?"

"Onunla bir hafta boyunca konuşmadım. Daha sonra ağlayarak özür diledi benden, ben de kıyamadım."

"Affetmek yüceliktir," dedim. "Özür dilemek, bir insana çarptığımızda ya da canını istemeden acıttığımızda yapacağımız bir şeydir. Eğer biri bilerek ve isteyerek canını yakarsa onu affetme, olur mu?"

"Olur ya," dedi gülümseyerek. "Şimdi benim son on paket peçetem kaldı ya... Onları da satıp arkadaşlarımla parkta oyun oynamaya gideceğim. Her gün bu saatlerde burada olurum, yine gelirsin, değil mi? Benden büyük arkadaşım hiç yok ama belki sen benimle arkadaş olmak istersin."

"Olur ya," dedim ben de aynı ses tonuyla. "Sen o on peçeteyi bana bırak, benim gözyaşlarım çok akar, siler dururum, anca yeter. Arkadaşlarını bekletme, parka git. Ne kadar hepsi?"

"Arkadaşlarımdan para alamam," dedi. "Bunların hepsi senin olsun ama ağlama, gülünce yanaklarında iki tane derin çizgi beliriyor, onları hiç soldurma."

Cebimdeki iki yüz lirayı çıkardım ve bir şey demesine izin vermeden cebine koydum.

"Şimdilik cebimde bu kadar var, cüzdanım arabada kaldı, yarın ödeşiriz."

Avucu yanağıma değdi ve izi kalan gözyaşlarımı sildi. Hafifçe gülümseyerek sıkıca sarıldı bana.

Kalbim ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim.

Sanki Allah tarafından bana gönderilen bir melekti. Birine sarılmaya çok ihtiyacım varmış ama bunu daha ben bile bilmezken yolumuz kesişmişti.

Apansız, hiç tanımadığım birinin sarılmasının bana hissettirdikleri kırılan kaburgalarımın birbirine kaynamasını sağlamıştı.

"Söz verdin ama geleceksin, değil mi?"

"Gelemezsem çok üzülür müsün?"

"Üzülürüm ya... Ama eğer önemli bir işin olur da gelemezsen ertesi gün

beş dakika erken gelir ve beni beklemek zorunda kalırsın."

"Olur ya, Gülseren."

"Olur ya, Hare Güzcüğüm."

Açık yeşil gözlerinin içinde, gözlerimin dolmasına neden olan parıltılar vardı.

"*Hoççа* kal," dedi, elini görüşürüz dercesine salladı ve mezar çukurlarımın derinleşmesine neden oldu. "*Hoççа* kal, Gülseren."

Gülseren koşarak Kuğulu Park'ın çıkışına yönelince gözlerimin önünden kayboldu. Yanımdaki siyah poşetin içinde mendiller vardı; o mendilleri aldım, Kuğulu Park'tan çıktım ve aracımı park ettiğim yere doğru ilerledim. Arabaya bindiğimde kendimi bir nebze olsun sakinleşmiş hissediyordum. Torpido gözünde duran siyah, kalın kapaklı gözlük kutusunu aldım ve aksesuar olarak kullandığım yuvarlak gözlüklerimi taktım. Radyodan ruh halimi yükseltecek bir şarkı ararken en sonunda pes etmiş ve hareketli bir yabancı şarkıda durmuştum. Dizlerimin üstüne koyduğum telefonumun titremesiyle şarkının ses volümünü düşürdüm, arayan kişi Mahur'du.

"Alo?"

"Eylül? Ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyordum," diye yanıtladım. "Evde yiyecek bir şey kalmadı, geçen gün beni götürdüğün alışveriş merkezindeki markete gideceğim."

"Ben de yakınlardayım. Ala aradı, akşam Islak Kelebek'te canlı müzik varmış, oraya gidelim mi diye sordu."

"Çağatay ağabeyim o tarz yerleri sevmez, söylediğine göre geçen gün bile zorla gelmiş." Kırmızı ışıkta durmuş, bana doğru peçete satmak için gelen siyah tişörtlü çocuğu gözüme kestirmiştim. Yanımda duran poşeti aldım, bu sırada poşet elimden kaydı ve daha önce görmediğim beyaz bir zarf yanımdaki koltuğa düştü. "Kız kıza gideriz zaten." Mahur'un ne dediğini duydum ama aklım tamamen poşetten düşen zarftaydı. Kırmızı ışığı kontrol ettim, kırk saniye vardı. Cüzdanımdan çıkarttığım bir miktar parayı penceremin önünde beni bekleyen çocuğa paketli mendillerin olduğu siyah poşetle birlikte verdim. Oğlan çocuğunun ne dediğini anlayamadım; yüzümde anlamsız bir tebessüm belirince çocuk da gülümsedi. Kırmızı ışık sarıya, sarı ışık yeşile döndü; ayağımın altındaki gaza bastığımda, "Eylül, bir şey mi oldu? Korkutuyorsun beni. Neden cevap vermiyorsun?" diyen Mahur'un telaşlı sesi beni bir nebze de olsa kendime getirmişti.

"Dalmışım," diye konuştum en sonunda. "Ne olur ne olmaz, bana konum gönder. Yolları hâlâ karıştırabiliyorum."

Mesajlarımızı silmemiştim, daha önce gönderdiği konum hâlâ telefonumda duruyordu ama söylediklerine odaklanamadığım için böyle bir kaçış yolu bulmuştum. Mahur konumu göndereceğini söyledikten sonra konuşmayı

sonlandırınca telefonu zarfın yanına fırlattım. Ankara'nın trafiği gitgide yoğunlaşıyordu, mesaiden çıkan insanların arabalarıyla dolu olan en kalabalık caddesine girdiğim için zarfı ancak orada açabilecektim.

Gözlerim üzerimde kuruyan kıyafetlerime döndü. Boğazım son bir saattir daha çok kaşınıyordu. Hasta olmaktan korkuyordum, gözlerim de ara sıra yanıyor gibiydi.

Bunu düşünürken bile tam üç kez hapşırmıştım...

Kırk dakikanın sonunda trafiği atlatmış ve Islak Kelebek adlı kafenin alt sokağında park edecek bir yer bulabilmiştim. Motoru durdurduktan sonra el frenini çektim ve zarfa doğru uzandım, zarfı açtığımda göğüs boşluğuma sıkı bir tekme yemişçesine kıvrandım.

Zarfın içinde Akif Selim'le düğünden günler önce verdiğimiz davette çekilmiş bir fotoğraf vardı. Akif Selim beni kucağına almıştı, ikimiz de birbirimize bakarak gülümsüyorduk. Geçmişim bir fotoğrafın içinden bana bakıyordu. Bir fotoğrafa ne kadar uzun süre bakılabilirse o kadar baktım, daha sonra motoru çalıştırdım ve gözyaşlarım gözlerimden birer birer süzülürken aracımı sürmeye başladım, nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Dakikalar zamanın kabuğuna doldu; en sonunda dermanım kalmamıştı, yolun kenarına aracı çektim ve zarfı elime aldıktan sonra titreyerek araçtan indim.

Sırtımı aracın kaportasına yasladım. Fotoğrafa bakacak gücüm kalmadığı için koltuğun üzerinde bırakmıştım. Şimdi, Akif Selim'in yazdığı yazılardan biri olduğunu düşündüğüm mektup elimdeydi. Tıpkı diğer mektuplar gibi siyah bir kâğıda beyaz mürekkeple yazılmıştı. Dörde katlanmış mektubu açtım ve okumaya başladım.

O kadar ölüyüm ki artık hiçbir şey ölümümü ispatlamıyor. O kadar içimdesin ki ölmüş olduğun gerçeği bile bunu inkâr edemiyor. Bugün mezarına gittim, bir demet papatya bıraktım; sen hep çiçek kokardın, papatyanın kokusu senin kokunun yanında hiç kalır ama ne yapsaydım, sana simsiyah bir gül mü alsaydım?

Kömür karası bir gül daha vardı, sadece Halfeti'de yetişen gülü sadece günler önce getiren çiçekçi...

O tabutun içindeki bana dönük olan yüzün gibi solmuştu o güller. Solmuş güller kalbinin içindeydi zaten, bir de sana o gülü getirmemeliyim diye düşündüm ama bir başkası almasın diye hepsini satın aldım, birlikte gittiğimiz dağın yamacından aşağı savurdum. Bazı güller koyu bordoydu, meğerse özelliği buymuş. Bir de... Halfeti'nin topraklarından başka bir yerde yetişmiyormuş. Kökünü başka bir toprağa dikersem bana siyah güllerinin rengini değil, kan kırmızı rengini verirmiş. Daha sonra internetten araştırdığımda öğrendim sadece orada yetiştiğini. Birecik Barajı ve Fırat Nehri'nin sularını içmiş Halfeti'nin nehrinde... Bir gün oraya gitmek istiyorum, o güllerden toplayıp sana getirmek istiyorum. Birlikte gül diktiğimiz bahçende yetiştirmeni, akşam evimize geldiğimde heyecanla o gülleri dikerken neler hissettiğini, bunların sana iyi geldiğini anlatmanı istedim.

İstedim ama hiçbir şey yapamadım.

Bir gün dayanamayacağımdan korkuyorum. Bir gün dayanamayıp yanına geleceğim, çok iyi biliyorum. Sen beni hiç affetmeyeceksin, sen beni hiç affetme zaten. Zihnimin içinde bir sürü şey dönüyor. Yattığım yatağın altında bir silah, şarjörün içinde dayanamadığım an kalbime saplamayı düşündüğüm bir mermi var.

Bu benim için bir kurtuluş olur; sensizlik kül olana, kül olduktan sonra kaybolana kadar yaşamalıyım.

Ama dayanamıyorum...

Ama dayanamıyorum yazdığı satırdaki beyaz mürekkep dağılmıştı, bu yazıyı yazarken de çok ağlamış olmalıydı.

Birecik Barajı'nın yapılmasıyla Halfeti sular altında kalmış, göğsünün içindeki yara bile sularla kaplanmış. İnsanların evini, sokağını, mahallesini, anılarını kuruttuğu taş duvarlar bile su altında kalmış, kimse bir şey yapamamış.

Sen, şimdi...

Uğruna milyarlarımı döktüğüm Halfeti'nin kara gülüsün; benim toprağımdan başka bir yerde kök veremezdin, toprağımdan başka bir yere gözyaşlarını dökemezdin. Ben senin evini, anılarını, çocukluğunu sular altında bıraktım.

Şimdi seni hangi toprağıma diksem, bana değil kan kırmızı gül yaprağı vermek, yapraklarını bile açmazsın.

Kalbim çok ağrıyor...

Mektubun sonunu getirememişti. Bu yazıların ona ait olmadığına inanmak istiyordum ama onun yazı şeklini ezbere biliyordum. Hare Güz'ün kurduğu oyundan haberdar olan birileri daha vardı, Eylül bundan tamamen emindi artık.

Peki ya her şeyden haberdar olan bu kişi kimdi? Gözlerimi göğe çevirdim, göğün rengi kasvetli bir maviydi.

Kendimi nasıl bir işin içine düşürdüğümü bilmiyordum; zihnimin içinde bir sürü yol vardı, ben o yolun içindeydim, o yol ise dolambaçlı yollara sahip olan labirentin içine çizilmişti.

Tekrar araca dönmek için hareketlenmiştim ki sırtımı yasladığım aracın tam arkasında, caddeye sırtını dönen rezidansı gördüm. Rezidansın arka duvarı siyaha boyanmıştı ve tıpkı kaldığım rezidansın duvarındaki yazı gibi beyaz mürekkeple özene bezene yazılmıştı. O duvarda yazan yazı aynen şöyleydi:

"Duvarlarım sağlamlaştı, eskiden biraz şefkate yıkılırdı."

Yazının hemen altında kanadı kırılmış bir kırlangıç figürü vardı; kanadından kömür gibi simsiyah bir renk akıyor, yazının *şefkat* yazan kısmına damlıyordu.

Ala'nın günler önce söyledikleri zihnimin kuyusundan bir alt satıra düştü.

"Duvardaki yazıların bir anlamı var."

"Nasıl bir anlamı var?"

"O rezidansların çizimini yapan mimar, çok sevdiği birini kaybetmiş yıllar önce. Kim olduğunu bilmiyorum. O rezidanslardan birinin duvarındaki yazıya otuz beş gün içinde denk gelirsen ya sevdiğine kavuşurmuşsun ya da çok istediğin bir dileğin gerçekleşirmiş."

Hiç bilmediğim bir şehrin nefesinde, hiç bilmediğim bir caddenin tam ortasında, elimde bir mektupla kalakalmıştım.

Ayağımın altında duran asfalt ikiye yarıldı, kırlangıcın kalbinde bir matem vardı ve kalbimin içi gibi oyulmuştu. Matem kuyusunun içinde ise henüz hiç kimsenin bilmediği, kaderin mürekkebine tutuşmamış bir yangın vardı.

Kuyunun içindeki iki enkaz birbirlerine on yedi saat kadar yakınlardı.

On yedi saat sonra büyük bir yangın çıkacaktı.

O yangın kaderin mürekkebini tutuşturmak için bekliyordu.

O yangın iki enkazın kalbinde değil,

Kırlangıç'ın kalbindeydi.

X
KÜLDEN GÖZYAŞLARI

Kahraman Deniz, *Son Durağın*

Yosun yeşili gözlerin kemikten göğüs kafesinin içinde, Ankara'nın bulutlarına külden gözyaşlarını bırakan bir adam vardı.

Gece karası gözler, güneş doğmadan önceki alacakaranlığın içine sızıyor ve cılız bir aydınlık arıyordu ama zehir dolu iğnesini kuyruğunda taşıyan akrep, ucu yanık hançerin yosun yeşili gözlerin kalbine saplanışı gibi aydınlığı kaderin mürekkep kalbine saplıyordu.

Zamanın bölünemeyecek denli kısa bir parçası anlamına gelen *lâhza*, kalbinde bir kez daha parçalanmak için on yedi saate ayarlanmış bir kum saatini tersine çevireceği zamanı bekliyordu. İri gözlü, mürekkep kalpli yazarın beklediği yangın ise birbirine dolanan ve eskiyen kabloların içindeydi, *henüz* bir felaket olmamıştı. Akif Selim ve Burak her şeyden habersiz bir şekilde kabloların birbirine dolanmasına neden olan temizlik görevlisinin yanında duruyorlardı.

"Burak, eğer cenabet değilsen bir bok bilmiyorum," diye konuştu Akif Selim, Burak hazır cevap olduğu için Akif Selim'e cevabı yapıştıracaktı ama yukarıdan gelen şiddetli bir kapı çarpma sesi yerinden sıçramasına, tabiri caizse korkudan titremesine sebep olmuştu.

"Bu binanın altında yatır mı var, amına koyayım?" dedi Burak. "Sikeceğim Kerim'in yapacağı işi."

"Ne bileyim, yatır mı var, amına koyayım. Sanki her şey planlanmış gibi adımımızı attığımız an kesildi elektrikler."

O sırada göğün nefesi, içinde kopan fırtınanın gürültüsünü şehrin kucağına bıraktı. Akif Selim gözlerini sıkıca yumdu. Gök gürültüsünden eskisi kadar değil, eskisinden daha çok korkuyordu ama koca adam oluşuna yedirememediğinden sadece gözlerini yummakla yetiniyordu. Gök gürültüsü Akif Selim için bir travmaydı ve bu travmasını daha da tetikleyecek olan bir gerçek, kalın tığdan sökülen iplik gibi satırların sonunda çözülmeyi bekliyordu.

"Korkma," dedi Burak, *korkmuyorum* dese de korktuğunu çok iyi biliyordu. "Yanındayım."

Akif Selim korktuğunu inkâr edecek hiçbir şey söylemedi. Sıkıca yumduğu gözlerini açtı, telefonunun ışığını merdivenin basamaklarına doğru tutan Burak'ı gördü.

"Üst kata çıkmayalım; orayı hiç görmedim, gördüysem bile hatırlamıyorum. Kaybolmayalım, gel oturalım şu girişe."

"Girişi boş ver," dedi Burak. "Sınıflardan birine girelim."

Akif Selim omzunun üzerinden siyah antik mumlukların içindeki mumların fitilini yakan temizlik görevlisine baktı.

"Burada kahve yapan bir yer vardı, nerede orası?" diye sordu. "Alt katta. Merdivenlerden inince sola döneceksiniz."

"Eyvallah," demekle yetindi sadece. "Şehrin her yerinde mi olmuş bu kesinti?" diye sormaktan da alamadı kendini.

"Sadece burası ve birkaç eski binada daha," diye yanıtladı temizlik görevlisi. "Ben birazdan kabloları kontrol edeceğim, her elektrik kesintisinden sonra ediyorum çünkü yıllar önce binanın elektrik işini yapan kişi kabloları yanlış bağlamış."

"Yanlış bağlandı diye yangın mı çıkar?" diye sordu Burak. "Olur mu sence böyle bir şey? Hemen kontrol ettirelim, maazallah biz içindeyken çıkmasın yangın."

"Yanlış bağlandığı için yangın çıkacağını sanmıyorum," diye konuştu Akif Selim. "Kerim'e kabloları kontrol ettirmesini söylerim, ne olursa elektrik kontağından olur. Aklımızda olsun, siz de söylersiniz."

Temizlik görevlisi, "Tabii, efendim," diye onaylarken Akif Selim de telefonunun beyaz ışığını açtı, Burak'la alt kata inmeye başladı. Koridorun ışığı yandı, göğün gürültüsü ışıkla beraber tekrar Kırlangıç'ın kalbinde yankılandı, bu sırada Akif Selim ve Burak aynı anda derin bir nefes alıp vermişlerdi.

"Kahve aldıktan sonra çıkarız," diye konuştu Burak. "Canım çekiyor sabahtan beri. Ne pinti ortağın var lan? İçimin ısınmaması ayrı mevzu, gevşek gevşek sırıtması ayrı mevzu, bana kahve yerine çay ısmarlaması ayrı bir mevzu."

"Ortağın deme şuna." Akif Selim'in sesi sertti. "Kendileri babam olacak ibnenin ortağı, benim değil. Derdini öğreneyim, siktir edeceğim."

"Konuştuktan sonra ne yapacağız?"

"Yapacağız?" Akif Selim'in sağ kaşı sorgularcasına havalandı. "Sen yoluna, ben yoluma."

"Aynen, aşko, bunu bebelere anlat; onlar belki korkar, dinler seni."

"Allah'ım, sabır ver." Akif Selim burnundan derin bir nefes aldı ve aldığı nefesi sakin bir şekilde geri verdi. "Sana beş dakikadan fazla dayanan kızın beynine yazık."

"Beni alan yaşadı, oğlum, heyt be... Yakışıklıyım, sivil polisim, hele bir silah tutuşum var ki... Kızlar yanıyor, aga. Yüzüm desen *baby face*, dişlerim birer inci tanesi... Küçük Burak'ı dikmeye heykel yetmez. Gözlerim desen güneşte ela, sana bakınca da ferfa..."

"Lan, konu niye bana döndü? Küçük Burak ne? Ne iğrenç bir adam oldun sen ya. Hay am..."

Kerim Soran'ın kız kardeşi Ala, elinde kahveyle Akif Selim ve Burak'a doğru geliyordu. Akif Selim'in ettiği küfür, Ala'yı görünce yarım kalmıştı. Akif Selim, Ala'nın Kerim'in kız kardeşi olduğunu biliyordu ama resmî olarak hiç tanışmamışlardı.

Ala'nın gözleri önce Burak'ın kahve çekirdeği rengi gözlerine, ardından Akif Selim'in gece karası gözlerine değmişti. Burak'ın yanından bir yel gibi geçerken hafifçe gülümsedi. Burak'ın da bakışları kısa bir süreliğine de olsa Ala'da takılı kalmıştı.

"O kim?" diye sordu Burak. "Tanıyor musun?"

"Kerim'in kız kardeşi," diye cevapladı Akif Selim umursamaz bir ses tonuyla. "Ben onu tanıyorum ama o beni tanımıyor."

Burak *anladım* dercesine başını sallarken küçük kafeteryaya girmişlerdi. Akif Selim kendi için sert bir kahve, Burak için ise şekerli bir Türk kahvesi istemişti. Sipariş verirken kahvesinin sertliğini zehir zemberek olarak tarif edince kafeteryada çalışan orta yaşlardaki kadın ona doğru dönmüştü. "Bizim buralarda bir kız var," diye konuştu kadın. "O da her gün gelip kahvem zehir zemberek olsun diyor. Anlamadım gençlerdeki bu sert kahve içme isteğini."

"Hadi ya," dedi, Akif Selim'in sesi umursamazdı. *Bana ne* diye düşündü kızın nasıl kahve içtiğinden. "Hayatı da zehir zemberektir belki."

"Çok konuşmuyor," dedi. "Bazen uzaklara dalıyor, kahven hazır diyorum, yarım saat sonra fark ediyor. Derdi ne bilmiyorum. Bir gün geldi, bir baktım beyaz tişörtü kan kırmızıya dönmüş. Kalbime indi, dedim kıza bir şey oldu herhâlde... Meğerse resim yapıyormuş, nereden bileyim ben?"

"Abla, hep böyle misindir sen?" diye sordu Burak. "Benden de fenasın, ne ara geldik bu mevzuya. Haydi, ablam, haydi. Yap bizim kahveleri de ufaktan tüyelim."

"Aman, aman," dedi kendine has şivesiyle konuşan kadın. "İki dakika sohbet edelim dedik, bırakmadın." Sohbet kelimesini ö harfini uzatarak *söbbet* şeklinde söylemişti.

"Biz seninle çok sohbetler ederiz daha, üzülme sen ama kahvelerimizi alalım şimdi, daha buralardayız."

"Sen ne kolpa bir adamsın ya," dedi Akif Selim umursamaz bir ses tonuyla, ardından orta yaşlarda olduğunu düşündüğü kadına baktı. "Ellerinize sağlık, kolay gelsin," dedikten sonra kahverengi pet bardakları parmaklarıyla kavradı. Burak cebinden çıkardığı parayı kadına uzatmış, Akif Selim'in kendisine uzattığı kahve dolu pet bardağı almıştı.

Akif Selim aklına takılan ama zihninin içine düştüğünü henüz fark ettiği cümleyi dudaklarından akıttı.

"O genç kadına *bir gün her şeyin iyi olacağını* söyler misiniz?" diye sordu. "Belki bunu duymaya ihtiyacı vardır."

Kadın ilk önce tebessüm etti, ardından *söylerim* dercesine başını salladı. Kırlangıç'ın kalbinin içine kara kalemle çizilmiş olan merdivenlerden çıktılar, bu sırada Akif Selim ve Burak'ın gözleri girişte düşünceli bir şekilde kız kardeşiyle konuşan Kerim Soran'ı buldu.

"O kız buralarda yeni mi?" diye sordu, sesi kısıktı ama Akif Selim duyabilmişti. "Daha önce hiç görmedim."

"Kız deyip durmasana. Onun bir adı var. Eylül yurt dışından yeni dönmüş," diye konuştu Ala. "Arkadaşımın bir tanıdığı, benim de öğrencim."

"Ağabeyin yeni av peşinde galiba?" dedi Akif Selim sertçe. "Ne zaman anlayacaksın acaba hiçbir kadının senin ağına düşmeyeceğini?"

"Üç yıl önceki benden eser yok," dedi Kerim laubali bir ses tonuyla. "Belki de çoktan düşürmüşümdür kızı, nereden bilebilirsin ki."

"Yazık olmuş," dedi Burak. "Sana düşenin aklından şüphe ederim."

Kerim, Akif Selim'in sert bakışlarına aldırmadan kollarını açtı ve sıkıca sarıldı.

"Özlemişim," dedi, sesi sakindi. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diye yanıtladı Akif Selim. Kerim soluna doğru hafifçe döndü ve gözlerini kız kardeşine çevirdi. "Kız kardeşim Ala."

Ala gözlerindeki parıltıyla önce Burak'a, ardından Akif Selim'e baktı.

"Akif Selim Kıraslan," dedi, sert sesi satırların altındaki yalnızlığı çatlatmış, kırık kaldırım taşlarına kalbinden akan katran karası geçmişi dökmüştü. "Arkadaşım Burak Gün."

Ala ilk önce Akif Selim'e, ardından Burak'a elini uzatmıştı. Akif Selim uzatılan eli görmezden gelirken cebindeki elini çıkarmadı, kahve tutan elini gösterdi ve tokalaşma isteğini nazik bir şekilde reddetti.

Avucunun içinde Hare Güz'ün izleri vardı, o izler açık bir yara gibi nefes alıyordu hâlâ.

Başka bir kadına iki anlamda da dokunabilecek gücü kendinde bulamıyordu. O gücü bulsa da *dokunamayacağını* iyi biliyordu.

O izler hâlâ benimle, diye konuştu içinden. *Seni öylece bıraktığım için içimde bir şeyler hâlâ kanar durur. İzlerin benimle; kalbimin içinde, avuç içi çizgilerimin içinde, nefes boşluğumdan dökülen harflerin kanadığı satırlarda.*

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Ala. "Şimdi çıkmam gerekiyor, arkadaşlarıma sözüm var. Bu arada, Çağan Şengül ve Yasir Miy bu gece *If Performance Hall*'da olacak, ağabeyime tam da onu söylemek üzereydim... Eğer gelmek isterseniz aklınızda bulunsun."

"Onlar kim?" diye sordu Burak. "Tanıdık birileri mi?"

"Çok güzel şarkıları ve besteleri var. Seveceğinize eminim. Gelecek olursanız ağabeyimden ulaşabilirsiniz bana, sizin için de bir yer ayarlarım."

"Eylül de gelecek mi?" diye sordu Kerim Soran alaycı bir ses tonuyla. "O gelirse ben de gelirim."

"Ağabey!" dedi sertçe Ala. "Lütfen, arkadaşımdan uzak dur. Bu bir rica değil, uyarı."

Ala'nın son sözleri bu olmuştu. Akif Selim ve Burak gelmeden birkaç dakika önce Kerim, Ala'ya elektrikler kesildiği için Eylül'le aynı yerde on beş dakika beklediklerini ve bu sayede tanıştıklarını anlatıyordu. Ağabeyinin kadınlarla olan ilişkisi her zaman iyi olmuştu. İstediğini alana kadar durmaz, aldıktan sonra da yüzlerine bakmazdı. Bu son üç yıldır böyleydi. Kalp kırıklığının nedenini çok iyi biliyordu ama ağabeyine sevda yangınına düşerken olacakları bir bir söylemişti... Şimdi ise ağabeyini bir daha hiçbir arkadaşı uğruna feda etmeyi düşünmüyordu.

Ala'nın kalbinde bir korku vardı. Ağabeyi, Eylül'den bahsederken gözleri parlıyordu; o gözler en son üç yıl önce, onu terk edip yurt dışına giden en yakın arkadaşı Sibel'e böyle bakmıştı, ona çok âşıktı.

O günden sonra da ağabeyi için hiçbir şey iyi olmamıştı.

Kalbindeki korkuyu satırların içinde dağıttı, ağabeyi ve Eylül'ün bir daha yan yana gelmemeleri için dua etti.

"Burada mı duracağız?" diye sordu Akif Selim, elindeki kahveden birkaç yudum aldı, günlerdir aç olan midesi acı kahvenin tadıyla çalkalanmıştı. "İşlerim var, derdin neyse söyle, gideceğim."

"Seni en son gördüğümde çok duygusuz ve acımasızdın," diye yanıtladı Kerim, Akif Selim'i. Şimdi daha duygusuz ve acımasız görünüyorsun. Neden doğru düzgün konuşulmuyor seninle?"

"Sen kimin ortağısın?" diye sordu Akif Selim sertçe. Dişlerini öyle sıkıyordu ki alnındaki damarlar belirginleşmiş, çene kemiği ortaya çıkmıştı. "Benim mi yoksa babamın mı?"

"Osman Kıraslan'ın." Kerim Soran'ın sesi netti. "Ama seninle de çok güzel işler yaptık."

"Artık ben yokum," dedi, sesi yalındı. "Babamın olduğu yerde ben yokum. Benim olduğum yerde de babamın olması mümkün değil."

Gece karası gözleri ilk önce girişte duran çöp kovasını, ardından Kerim'in gözlerini buldu.

"Yani anlayacağın, Osman Kıraslan varsa Akif Selim yok." Sessizce yutkundu. Gözlerindeki karanlıktan dökülen kanlı kelimeler, satırların içine bir cümle hâlinde düştü. *Güz yoksa Selim de yok.* Elindeki pet bardaktan bir yudum daha alıp girişteki çöp kovasına gelişigüzel bir şekilde attı. Kahveden sıçrayan lekeler duvarda iz bırakırken Akif Selim, Kırlangıç'ın kalp eşiğinden

geçti ve aracına doğru ilerlemek için binadan dışarıya çıktı. Burak hiçbir şey demedi, kahvesini Kerim'in eline bıraktı ve Akif Selim'in peşine düşmeden hemen önce *cevabını aldın mı* dercesine baktı.

Kerim, Burak'ın eline sıkıştırdığı kahveyi biraz önce yanına gelip kablola-rın kontrol ettirilmesi gerektiğini söylemek için bekleyen temizlik görevlisinin eline tutuşturmuş ve hiç düşünmeden Akif Selim'in peşine düşmüştü.

"Sorun baban mı?" diye sordu büyük adımlarla Akif Selim'e yetişmeye çalışırken. "Eğer sorun babansa ben tamamım. Bütün sözleşmeleri fesheder, ortaklıktan vazgeçerim."

Burak öfkeli gözlerle Kerim'e döndü. Kerim'e hiç ısınamamıştı, Akif Selim'le geçmişteki muhabbetlerini biliyor olmasının da buna etkisi vardı.

"Babamdan vazgeçecek kadar cesaretli misin?" diye sordu Akif Selim. "Sen babamın en vazgeçilmez altın taşısın."

"Her şeyden vazgeçecek kadar cesaretliyim," diye konuştu Kerim, sesi meydan okuyordu. "Peki, senin yeniden başlamaya, eski günlerdeki gibi bu piyasayı kasıp kavurmaya cesaretin var mı?"

Akif Selim başını gökyüzüne çevirdi. Lacivert bulutların içinde bir nefes arıyordu, yeniden başlamanın mümkün olmadığını kulağına fısıldayan o sesi duymaya çalışıyordu ama bu sefer o ses kulaklarında yankılanmıyordu.

Akif Selim, ne olursun, beni burada bırakma, demiyordu. Artık o sesi du-yamıyordu. Korkuyordu. *Ya o ses bir gün silinirse*, diye düşündü. *O zaman ne yapacağım? Ben korkağın, cesaretsiz adamın tekiyim,* diye konuştu içinden. *Annemi koruyamadım, kız kardeşimi korumak uğruna her şeyi mahvettim, bu da yetmedi ailemi koruyamadım, sevdiğim kadını kendimden koruyamadım. Şimdi bu piyasanın en babasını bile siksem ne eksilirdi benden? Ya da ne fazlalaşırdı?*

Akif Selim sessiz kaldı. O, Eftelya'sına doğru yürürken Kerim bu sessiz-liğin arkasından çok büyük bir fırtınanın kopacağından emindi. Ne olursa olsun, yeniden Akif Selim Kıraslan'la çalışacaktı. Kerim kendinden emin bir şekilde aracına yönelirken Akif Selim ve Burak çoktan araca geçmişti.

Yaklaşık on dakikanın sonunda Burak dayanamamış ve konuşmaya baş-lamıştı.

"Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey olmayacak," diye cevapladı Akif Selim umursamaz bir ses to-nuyla. "Sanmıyorum babamı postalayacağını."

"Ben nedense sanıyorum," diye konuştu Burak. "Bir şekilde tutmalısın hayatın ucundan, hep böyle nereye kadar gideceksin?"

"Amacın ne?" diye sordu Akif Selim. "Sen değil miydin ilk günler bana bela okuyan, katilsin diye gözümün içine baka baka haykıran? Şimdi ne de-ğişti? Ne değişti de bana gelmiş diyorsun ki hayatın akışına karış? Hare Güz Üstün'ün katiliyim ben!" diye bağırdı, kalbi acımıyordu artık, alev alev yanı-

yordu. "Kafama sıkmamak için zor duruyorum, anla artık, yaşayamıyorum."

"Gerçeklerden mi konuşuyoruz?" diye sordu Burak. "Acımasız, vicdansız ve şerefsiz bir babanın oğlusun! Baban kalbini ayaklarının altında öyle ezmişti ki Hare Güz'ün gözlerinin içine bakamaz hâle gelmiştin. Korkun ne? Yeniden hayata tutunup yaptığın piçliği unutmak mı? Senin ellerinde kan var, senin kalbinde lekeler var; şimdi istersen öldür kendini, istersen de yaşamaya devam et."

Akif Selim, yakalandığı kırmızı ışık yüzünden aracın hızını düşürdü, ani bir şekilde frene bastı. Bu sırada Burak araçtan indi, gözleri kırmızı ışığı buldu, yeşil ışığın yanmasına otuz beş saniye vardı.

"Artık tamamen yalnızsın, hep istediğin gibi."

Burak başka bir şey demedi, aracın kapısını sertçe çarptı ve buğulu bir şekilde etrafı izleyen kahverengi gözleriyle yolun karşısına geçmek için hazırlandı.

"Hani hep yanımda olacaktın?"

Burak, Akif Selim'in kırgın sesini duyduğunda attığı adımla beraber zemine çakıldı.

"Hani benim kardeşimdin, kovsam bile gitmeyecektin? Ne değişti şimdi?"

"Birçok şey," diye fısıldadı. "Ama sana bunları nasıl söyleyeceğim?"

"Acıkmadın mı?" diye sordu sonra Akif Selim. "Yeşil ışığa on iki saniye var, eminim ki arkamızdaki arabalar kornaya basacaklar ve bilirsin, ben arkamdan kornaya basılmasını hiç sevmem."

"Arıza çıkar diyorsun yani?" Burak aracın kapısının alt kısmına basıp yükseldiği yerden kendisini izleyen kardeşine baktı. "Söyle lan, ben mi yoksa o sikik Kerim mi?"

"Oğlum, bu nasıl soru lan," dedi Akif Selim. Yeşil ışığın yanmasına altı saniye kalmıştı. "Sen tabii ki!"

"Ben mi yoksa Yasin mi?" diye sordu bu sefer, araca yaklaşmıştı. Yeşil ışığın yanmasına son üç saniye kalmıştı. Akif Selim hiç düşünmeden bir kez daha, "Sen!" dedi ve ekledi. "Haydi, naz yapma da artık bin şu arabaya."

"Ee, olduk mu şimdi Çınar ve Yeşim, aramıza Toprak girmese bari," dedi Burak keyifli bir ses tonuyla arabaya binerken. "Neyse, ben Yeşimciydim zaten hep."[1]

"Allah'ım, sen sabır ver, çoluk çocukla uğraşıyorum." Burak umursamazca omuz silkti. Akif Selim el frenini indirdi, gaza yüklendi ve iki yıl önce her akşam yemek yediği mekâna doğru sürmeye başladı.

"Akif Selim," dedi Burak araçtan inerlerken. "Ben mi yoksa Adana dürüm mü?"

---

[1]Yazar, *Lale Devri* adlı televizyon dizisinin karakterlerine atıfta bulunuyor. (Yazar Notu)

Akif Selim bıkkın bir nefes verdi.

"Sen," dedi sırf başından salmak için. Burak'ın diğer sorusu gecikmemişti. "Peki, Eftelya mı yoksa ben mi?" diye sordu, geçmişin kül tadı Akif Selim'in damağına yapışırken zorlukla yutkundu.

Hare Güz'ün sesi Akif Selim'in kulaklarında, geçmiş ise gözlerinin önüne çekilen beyaz perdedeydi.

"Senin için çok değerli yani bu Eftelya?"

Kaşlarının çatıldığını görünce gülmemek için dişlerimi birbirine geçirdim.

"Tabii, kızım," derken sesimdeki eğlenir tonu saklayamadım, zaten onun yanındayken kendimi hiçbir zaman saklayamamıştım ki...

Gözlerini bir an bile benden kaçırmadan, "Benden de mi önemli?" diye sordu. Muhtemelen vereceğim cevabın ondan yana olmasını bekliyordu. Hare Güz'le uğraşmaktan büyük bir keyif alıyordum. Öfkelendiği zaman göz bebeklerinin büyüyerek bakmasını, kızarmış yanaklarını ve özellikle de gülüşünü çok... Öyle işte. Çok. Bu yüzden şunları söyledim ve yüzündeki öfkeyi keyifle izledim:

"Tövbe de kızım, Eftelya benden de önemli."

"Hiç önemli olmadı," diye fısıldadı geçmişin karanlığına doğru, o ana dönmek için elindeki her şeyi verirdi. O ana dönmek için bütün yazgıları elleriyle siler, kendini hiç bilmediği bir kadere emanet ederdi. "Hiçbir şey senden önemli değildi, hiç olmadı."

Zorlukla yutkundu. Akif Selim fısıldayarak konuşmuştu ama Burak söylediği cümlenin onu geçmişe götürdüğünün farkındaydı.

"Yürüdüğüm yol bile onu hatırlatıyor," diye mırıldandı Akif Selim. "Hare Güz'ün kokusu, hiç bilmediğim ve artık gitmeye utandığım bir yerde yakaladı beni. Kalbim ağzıma geldi, köşeye geçip üç yaşındaki bir çocuk gibi canım çıkana kadar ağlamak istedim ama tek yapabildiğim şey su içmek oldu. Tüküründüğümü yutamadığım boğazımdan su geçirmeye çalıştım. Buna yaşamak diyebilirsek yaşıyorum ama artık nefes alamıyorum."

Gece karası gözler, lastiklerin altından akıp giden yolu izliyordu. Direksiyonu sağa kıvırdı, Hare Güz'ü gördüğü ilk günün etkisiyle rezidansın arka duvarına yazılmasına karar verdiği yazıya bakmak istiyordu. Bu istek, kanına karışan bir zehir gibi aniden etki etmişti. Üstelik günlerdir kendisiyle bile konuşmuyordu; delirecekti, artık bunu hissedebiliyordu.

Kısa bir süre sonra dördüncü rezidansın duvar yazısının arkasında durdu, aracından indi. Bu üçüncü duvar yazısıydı, dördüncü duvar yazısı en son yapılan rezidansın arka duvarındaydı.

"Yosun yeşil gözlerin içinde bir gece, gecenin içinde yıldızlar; yüzümü geceye, sırtımı sana yasladım çünkü bilirim yere gelmez."

"Bu kadar severken nasıl yaptın?" diye sordu Burak. "Sevgi bu kadar basit bir şey mi, söylesene?"

"Ben çok..." Akif Selim'in sesi titriyordu. Bu kararı vermek onun için de kolay olmamıştı ama bunu kimseye de anlatamıyordu ki. "Pişmanım."

"Bu artık hiçbir şeyi değiştirmez, bunu biliyorsun, bunu bilmek daha da mahvediyor seni."

"*Kadına şiddete hayır* yazılarını sosyal medya hesabında paylaşıp klavye delikanlılığı yapan, ertesi gün de kız kardeşini öldüren adamdan ne farkım var?"

Kalbi ağrıyordu.

"Elleri kanlı bir katilden ne farkım var? Geriye dönüp aramış olmam beni suçsuz yapar mı? Ya da Hare Güz şu dakika yaşıyor olsun, bu beni suçsuz yapar mı? Burak, anlamıyorsun, anlamıyorlar. Dayanamıyorum."

"Ne olacak peki?" diye sordu Burak. "Böyle böyle delireceksin, yapma oğlum kendine bunu."

Akif Selim bir eliyle kalbini yokladı.

Dayanamıyordu.

O geceki gibiydi. Gecenin yıldızlarını alıp boynuna sardığı ve yaşamına son vermek için altından çektiği o gün kadar çaresiz hissediyordu.

Sessizce ağlamaya başladı. Gözleri kırlangıç figüründeki katran karası gözyaşların izlerini bıraktığı kabartma yazının üzerindeydi.

"*Gökyüzlüm*," diye fısıldadı; sesinde yangınlar, bir araya gelemeyen dağlar vardı. Sesinde bir kırlangıcın hüznü vardı. Sesinde gözyaşlarında asılı kalan bir parça merhamet vardı, sesinde bin vicdansız duyguyu alt eden bir merhamet vardı. "Şimdi hangi yolun sonunda kollarım varır sana? Şimdi hangi merhamet kokan şarkı dindirir kalp sızını? Şimdi geçmişe ne söylersem seni geri getirir bana?"

Hare Güz'ün yokluğu küflü ekmeği çiğnemek kadar kötüydü. Yutkunsa geçmiyor, ağlasa dinmiyordu.

"Hiçbir şey değişmeyecek," diye kabullendi, binlerce kez aklından geçirdiği intihar düşüncesinin başında bekleyen şarjörün içindeki tek kurşun da şahidiydi. "Her şeyi mahvettim." Hıçkırığı satırların içinde kaybolan gözyaşları gibi bir alt satıra tutunamadı, dudaklarından döküldü. "Seni her şeyden çok özlüyorum, annem kadar çok özlüyorum. Hatta... Annemden daha çok özlüyorum. Yüzüm yok bunları söylemeye, yüzüm yok artık adının geçtiği satırların içine ağlamaya; biliyorum, biliyorum ama hiçbir şey yapamıyorum."

"Akif Selim," dedi Burak. Akif Selim ıslak gözleriyle Burak'a baktı, bazen *ölüyorum* denmezdi. "Affetmemeye kendinden değil, ailenden başla."

Akif Selim, titreyen çenesine doğru akan gözyaşlarını elinin tersiyle silip arabasının ön yolcu koltuğuna geçti, başını sol tarafındaki cama yasladı ve gözlerini kapattı.

Hare Güz, Akif Selim'in satırlara ağlayarak yazdığı duvar yazılarıydı. Duvar yazılarının içinde bir acı, bir gençlik ve harabeye dönmüş bir aşk vardı.

Bütün şiirler soluna dönük uyurdu, gökyüzüne yazılmış olan şiirlerin adı Hare Güz'dü ve Akif Selim'in kalbindeki Hare Güz, soluna dönük bir şekilde uyuyordu.

Mezara gömülmüş birini oradan çıkaramazsınız. Kalbim kimsesizler mezarlığına değil, sabaha karşı dört buçuk gibi hiç bilmediğim bir denizin dibine, sol tarafa dönük bir şekilde gömülmüştü; üstelik itildiğim yer sarp kayalıklardan biri değil, karanlık gözlerin uçurumuydu.

O güne geri dönmeyi hiç istemezdim.

Herkesin bir kereliğine bile olsa dönmek istediği bir an ya da bir gün vardır. O dönmek istediği gün ya da an uğruna ömrünün birçoğunu hatta elindeki her şeyi vermeye hazırdır.

Bu cümleleri okurken öyle bir günüm oldu mu diye düşünüyorsunuz, değil mi? Alışmaya çalıştığım şehrin nefesinde sol tarafıma dönmüş uyumaya çalışırken bir yandan düşünüyordum. Bu gece de başımı yastığa koyduğumda zihnimin içine düşen bu sorunun karşılığında hangi güne dönmek istediğimi sorgulayacaktım ve sanırım en mutlu olduğum o güne tekrar geri dönmek isteyecektim.

Elimde olsa her şeyimi feda edip geçmişte kalan o güne geri dönmek ister miydim?

Ya da... O güne geri dönmek bile istemeyecektim.

İnsan mutlu olduğu bir günü yaşarken karşılığında çok zor günler geçireceğini bilseydi yine de ister miydi mutlu günlerini yaşamayı?

Güzel diye adlandırdığım her şeyin karşılığı okyanus dolusu gözyaşları ve acı bir geçmişten ibaretmiş ama ben bunu fark ettiğimde neden denizin içinde yapayalnız bırakılmıştım?

Hep o günde kalırmışız gibi hissetmiştim. Yıldızların altındaki bir hamağın içinde, nabzın tam sızısında. Bazen en sevdiğim kitabın son sayfasına denk gelmiş bir cümle kadar çaresiz, bazen de en sevdiğim sanatçının konserinde yapayalnız kalmışım gibi hissettirirdi. O günde kalamamışız biz; en sevdiği kitabın satırlarında nefes alan kelimeler de değilmişim üstelik. Diyorum ya... Ziyanı yok, insan bu dünyaya düştüğü kuyuyu sırtında taşımaya gelmiş. *Şimdi söyle, Akif Selim, sen düştüğüm müsün yoksa öldüğüm mü?*

"Seni bu dalgınlıkların içinden söküp almak isterdim." Sol tarafımdan gelen sese doğru döndüğümde Çağatay abimi gördüm; düşüncelerim ekmek tahtasının üzerinde, keskin bir bıçak tarafından parçalara bölündü. "Dalgın değilim ki," diye konuştum, artık beni bir bakışımdan anlayan insanlara bile yalan söylüyordum. "Sadece bir şeyler düşünüyordum."

"Sesin hasta gibi geliyor, yağmurun altında mı kaldın sen?" Bu sefer konuşan kişi Bilal'di. "Boğazım yanıyor biraz, umarım hasta olmam. Hasta olursam önce sesim değişiyor, sonra da gözlerim kızarıyor. Sanırım..." Bu sırada iki kez kolumun içine doğru hapşırmak zorunda kaldım. "Hasta olacağım."

"Hastaneye gideriz buradan dönüşte, en azından ağrı kesici iğne yaparlar, rahatlarsın."

En son Akif Selim'e veda etmek için hastaneye gitmiştim, şimdi her şeyden uzaklaştığım gibi hastanelerden de uzaklaşmıştım ve gitmeyi de kesinlikle düşünmüyordum.

"Yarın gideriz, şimdilik iyiyim," diye geçiştirdim. Bilal'in erkek kardeşi Mehmet Ali ve Ala da yanımıza geldiğinde yemek siparişi vermek için hazırdık. Çağatay abim benim için mantarlı kremalı tavuk, kendi için de sac tava söylemişti.

"Eylül?" Mehmet Ali'nin yumuşacık ses tonuyla bir kez daha daldığım noktadan gözlerimi ayırırken yosun yeşili gözlerinin içine baktım, hafifçe gülümsedim. "Efendim, Ali?"

"Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Sen nasılsın?"

"İyiyim ama seni durgun gördüm, hep böyle suskun musundur?"

Ben böyle biri değildim ki, Ali... Bilmediğin çok şey var.

"Sadece zor günlerden geçiyorum. Bilirsin, yeni ortam, yeni şehir ve alışma süreci..."

Hafifçe gülümsedi. Gülümsediğinde sol yanağındaki çukur derinleşti, gözlerinin kısılışı bile kalbime tekme yememe neden oldu. *Mehmet Ali'yi babama benzetiyordum.* Hayır, delirmemiştim. *Henüz.* Öyle çok benziyordu ki sanki babamın gençliği karşımdaydı; her an sarılacak ve titreyen kalbimi sakinleştirmek için bağrına basacakmış gibi hissediyordum.

"Kendimi bildim bileli Ankara'dayım. Biliyor musun, bazen çok sıkılıyorum ama yine de başka şehirde yaşamak istemem."

"Ben de öyle derdim, büyük konuşmamak gerekiyormuş ama." Bana gülümseyerek bakan Ali'ye gülümsedim. "Yaşayamam dediğim her ne varsa hayat yüzüme ağır tokat gibi çarptı, *bak nasıl yaşıyorsun, nasıl yaşatıyorum* der gibi."

"Nereden geldin ki sen?"

Ala'nın tuhaf bakışları önce beni, ardından Mehmet Ali'yi buldu. Masadaki herkes sessizdi, bizi dinlemekle yetiniyorlardı.

"Ürgüp'ten," diye mırıldandım ağzımın içinden ama anlamadı. "Fransa'dan yeni döndük," diye devam ettirdi Çağatay ağabeyim. "Eylül, Ürgüp'e gitmeyi çok istiyor, o yüzden karıştırdı sanırım."

"Ya," dedim alay dolu bir şekilde. "O kadar seviyorum ki belki bu kadar sevmesem içimde yara olmazdı."

Son cümlem bu olmuştu. Yemeklerimiz servis edilince sessizlik içinde yemeye başlamıştık.

"Ağabeyimle tanışmışsınız bugün." Ala'nın sorgu dolu gözlerinin altında boğulurken, "Evet," dedim, ağzımın içindeki mantarı dişlerimin arasında ezdim. "Kırlangıç'ta elektrikler kesildi. Seni arıyormuş, bana sorunca alt kattaki öğrencilerin yanında olduğunu söyledim. Daha sonra çıkacaktım ama öğrencilerin çıkış saatinin olduğunu, birkaç dakika beklememin daha iyi olacağını söyledi. Öyle tanıştık." Ala verdiğim cevaptan tatmin olmamış gibi baktı ama yine de *anladım* dercesine başını salladı.

"Sınav sonuçları ne zaman açıklanacak?" diye sordu Bilal, Ali'ye. "Bu dönem de var mı bütünleme sınavın?"

"O paşa gönlümün emri," dedi keyifli bir ses tonuyla. "Ben de istemezdim böyle olmasını ama ne yapalım, oldu bir kere... Belli değil, açıklanırsa söylerim, merak etme."

"Ne okuyorsun?" diye sormaktan alamadım kendimi.

"Hukuk fakültesinde ikinci sınıftayım."

"Bak sen," dedim, kaşlarım havalanmıştı. "Çok iyi."

"O kız sana yazıyor mu hâlâ?" Ala tarafından Ali'ye sorulmuş bir soruydu. "Arada bir," diye yanıtladı Ali. "Her defasında, seven insan böyle yapmaz diyor... Üzüldüğüm şey ne, biliyor musun? Sevgi kelimesini bu kadar ucuz bir şekilde dile getirmesi."

"Konuya şimdi tam Fransızım," diye konuştum önümdeki çay bardağına şeker koyarken. "Özel değilse bana da anlatabilir misin?"

Mehmet Ali'yi bir şeyler anlatırken dinlemek, babamı hatırlamama neden oluyordu. İçim, içi delinen dağ gibi parçalansa da bunu yapmaktan kendimi alamıyordum.

"Birkaç ay görüştük, daha sonra olmadı, konuşmayı kestik ama hâlâ yazıyor. Hiç bıkmadan, usanmadan yazıyor hem de."

"Neden bir şans daha vermiyorsun?"

"Çünkü sadece aptal insanlar ikinci bir şans verir," diye konuştu, sesi yumuşak olsa da düşünceleri keskindi. "İnsanlar onlara verilen ilk şansı kaybettiyse ikinci şansı hak etmezler."

"Neden o kişiye karşı bu kadar keskinsin?"

"Benden önce en yakın arkadaşımla konuştuğunu öğrendim, bu yüzden istemiyorum."

"Anladım," diye mırıldandım. "Peki, ona bunu söyledin mi?"

"Hayır," dedi, sesi duygusuzdu. "İstemediğimi söyledim ve konuşmayı

kestim."

"Sevgi böyle bir şey değil gerçekten de," diye konuşmaya başladım. Sanki yanımda oturan herkesin varlığı silinmişti, karşımda babamın gençliği vardı ve ben onunla konuşuyordum. "Çok iyi tanıdığımı düşündüğüm biri vardı. Her gün durumu iyi olmayan ailelere yemek götürüyor, gördüğü her kedinin mama kabını dolduruyordu. Kimsesiz çocuklar için lunapark bile kapatmıştı. Sevdiğini iddia ettiği kadının mezarını suluyor, bazen de çiçekler bırakıyordu. Sahipsiz bir tavşana baba oldu, ona yuva verdi ama bütün bunları sevdiği için yapmadı. Bazen öyle olur, bazı şeyleri sevdiğimiz için değil, öylesine yaparız, hiçbir anlam aramayız çünkü sevgi bu kadar basit bir şey değildir. Sokak kedilerinin başını okşuyorsun ya da sıcak yaz günlerinde her gördüğün köpeğin önüne su bırakıyorsun ama bütün bunları sevdiğin için yapmıyorsun. Şimdi sen o kızla konuştun ve o buna sevgi dedi diyelim, gerçekten sevdiğin için mi konuştun? Sana demiş ya, *sevgi böyle bir şey değil* diye, haklı... Sevgi böyle bir şey değil."

"Sevgi nasıl bir şey, Eylül?" Mehmet Ali pürdikkat gözlerimin içine bakıyordu. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Mehmet Ali'ye ilk defa doğru bir cevap verdim:

"Oldum ve bu benim felaketim oldu." Birkaç dakika sessiz kaldım. Kelimeler bir mahkûm tarafından duvara atılan çentikler kadar keskindi. "Kalbin titreyen bir merhametle baktığı her şeye sevgi karışır, Ali." Yosun yeşili gözlerinin içinde babamın o tanıdık bakışlarını görüyordum ve bu bakışları görmek, uzun tırnaklarla duvarı tırmaladığımdaki gibi dişlerimin gıcırdamasına neden oluyordu. "Baktığın şey annen de olabilir, baban da. Ama inan bana, o kız değil."

"O kişiye hâlâ âşık mısın?"

"Kalbin içine atılan dikişi göremezsin ama her nefes alış verişinde hissedersin, bu da biraz böyle. Kalbimde bir dikişten ibaretti, her nefes alışımda varlığını hissediyordum."

"Artık hissetmiyor musun?" Bu sefer konuşan kişi Ala'ydı. Başımı hafifçe sola yatırdım, gözlerimi kıstım ve burukça gülümsedim. "Dikiş teninde iz kalmasın diye atılırmış; kalbimin dikiş izi kapandı, artık hissetmiyorum."

Hare Güz, Eylül'ün yanına oturdu, titrek bir nefes verdi. Buğulu yosun yeşili gözleri, koyu kahve gözlerine değdi, ardından *sen çok iyi bir yalancısın* diye konuştu.

Kalbimdeki dikiş iziydin, kimseye anlatamadım. Derimi parçalayıp sabahlara kadar ağlarken dikişlerim buradan kanıyor diyemedim, göğsümü açıp gösteremedim çünkü senin on yedi tane dikiş izin vardı; bana baktığında çok sızlıyordu, sen de kalbindeki dikiş izlerini gösteremedin, anlatamadın. Anlatmaktan hep kaçtın.

Sen orada ağladın, ben burada; gözyaşlarımız aynı satırların içine aktı.

Ama Akif Selim...

Artık ne sen oradaydın ne de ben burada.

"Kalbinin merhametle bakmadığı hiçbir şeyi sevgi diye adlandırma, olur mu? İnan bana, temeli sağlam bir evin çürüklerini kapatmak, temeli çürük bir evi yeniden yapmaktan daha kolay."

Mehmet Ali burukça gülümsedi, gülümseyişi derin bir iç çekmeme neden oldu. Birkaç dakika sonra konuşmamız sonlanmış, Ala masadan sigara içeceğini söyleyip kalkmıştı, hemen peşinden de Mehmet Ali gitmişti.

"Abla tavsiyesi mi?" Bilal'in sesi durgundu. "Hep bir ablası olsun istemiştir, biliyor musun?"

"Gözlerinde koskocaman bir boşluk var," diye fısıldadım. "Kalbini küçükken çok mu dövdüler?"

"Normal bir çocukluk geçirmedi," diye cevapladı Bilal. Gözlerimiz birbirine değdi, bu kısacık bir andı. "Altı aylıkken doğdu, akciğerleri gelişmediği için günlerce hastanede kaldı. Ölür diye yıkamamışlardı bile, annem günlerce emziremedi; tam iyileşti derken bu sefer de annem kardeşime dokunamaz oldu."

"Neden?"

"İlk yavrusunun yerine Mehmet Ali'yi koyamadı."

"Ama bu Ali'ye haksızlık değil mi? Onun günahı yokmuş ki."

"Annem Mehmet Ali'ye hamile olduğunu üçüncü ayında öğrenmişti, o zaman psikolojisi çok iyi değildi. Onu kötü bir zamanda gelecek en güzel hediye olarak görmüştüm ama annem erken doğum yapınca doğum sonrası travmadan kurtulamadı. İyi bir anne olamayacağını düşündü, onun da hayatını mahvetmekten korktu."

"Ablası mıymış, abisi miymiş?" diye sordum, Bilal ne demek istediğimi anlamıştı. "Ablası."

"Çok üzgünüm," diyebildim sadece. "Doğarken mi öldü?"

"Bir yaşına bastıktan birkaç gün sonra," derken sesi kısıktı, kirpiklerinin gölgesi yanında duran devasa sarı ışığın altındaki boşluğu izliyordu. "Bir mezarı olsaydı gider ağlar, acısını toprağa akıtırdı... Ama mezarı bile yoktu ki."

"Ne olursa olsun, bunun suçlusu Ali olmamalıydı. O küçücük bir bebekti, annesine muhtaçtı. Annenizin acısını yaşamadan bilemem belki, evladım olmadı ama ben de birini evladım gibi sevdim. Evladım olsaydı öyle sever miydim bilmiyorum, ölesiye sevdim..." Ömrümün en acı iki kahkahası dudaklarımdan omuzlarıma devrildi. "Ki öldüm de zaten."

Çay bardağındaki son yudumu aldım, "Bana abi oldun, belki ben de Mehmet Ali'nin ablası olurum, kim bilir?" Mehmet Ali'yle göz göze geldim, hafifçe gülümseyince o da nazikçe karşılık verdi. "Umarım annesinden nefret etmi-

yordur. Çünkü biliyorum, nefes olan bir kadından nefret ederek büyümenin ne kadar ağır olduğunu..."

Masada sessizliğin gitgide battığı bir bataklık oluştu. İlk önce beni, ardından diğerlerini aldı ve en sonunda her şeyi yuttu. Sessizlik avuçlarımın içinde, kaybettiğim bir nefes kadar kalbimdeydi.

"Birazdan Çağan Şengül ve Yasir Miy'in sahnesi başlayacak. Bugün Islak Kelebek'te de canlı müzik var, ilk başta buraya geliriz diye düşünmüştüm ama... Üst sokaktaki daha iyi olacak. Eğer isterseniz gelebilirsiniz."

"Onlar kim?" diye sordum. "Şarkıları güzel mi?"

"Hem de nasıl," diye konuştu Ala. "Eminim sen de çok seveceksin."

Mehmet Ali atladı.

"Eylül, gelsene sen de." Birkaç saniye bekledi. "Çok kalmayız, en fazla bir saat."

"Sen istiyorsan gelirim," diye konuştum. "Çünkü ablalar, küçük kardeşlerini hiçbir zaman kırmazlar."

"Çünkü küçük çocukların anneleri, hiçbir zaman onların yanında olmazlar. Bu yüzden ablalar ve abiler iyi ki varlar."

"Haydi oradan, kerata..." diye konuştu Bilal. "Annemin yaptığı vişne reçellerini götürürken öyle demiyorsun ama."

"Vişne reçeli mi yapıyor?"

Mehmet Ali mest olmuşçasına gözlerini kapattı.

"Hem de nasıl güzel yapıyor, biliyor musun, bilmiyorsun tabii ki... Bir gün bize kahvaltıya gel."

"Annemden bir kavanoz alırız," diye konuştu Bilal, sesi netti. "Şimdi karıştırma ortalığı."

"Şey, evet," dedim, Bilal'in babası haricinde benim durumumu kimse bilmiyordu, kendisi de annesine şimdilik söylemeyeceğini dile getirmişti. "Bana yarın getirirsin belki, beraber kahvaltı yaparız. Ne dersin?"

Ali onaylarcasına başını salladı. Hep beraber Ala'nın bahsettiği mekâna geçtiğimizde herkesin çoktan yerini aldığını fark ettim. Bahsettiği kişilerin çıkacağı sahne bayağı bir yüksekteydi ve mekân kırmızı, loş bir ışıkla aydınlatılmıştı.

"Ağabeyimin iki arkadaşı daha gelecekti bugün," diye konuştu Ala, mekânın gürültüsü öyle fazlaydı ki zar zor duyabilmiştim. "Ben onlara yer ayarlayıp geliyorum, olur mu? Sanırım kapıdalar."

Ala gözlerimin önünden ayrılırken Mehmet Ali yanıma gelmişti. Çağatay abim böyle ortamları sevmese de sırf ben istiyorum diye yanımdaydı. Bilal ve Mahur ise bir şeyler konuşuyorlardı.

"Birazdan çıkarlar sahneye," diye mırıldandı Ali. "İçecek bir şeyler ister misin?"

"Su alabilir misin?"

"Olur."

Ali su almak için yanımdan ayrılırken sahnenin ışıkları kapandı, o an burnuma kalbimi durduracak bir koku doldu. Kalbimin en ağır yazgısının ciğerlerime astığım kokusu birkaç dakika önce, hiç bilmediği bir yerde, hiç bilmediği bir hâlde yakalamıştı beni.

İç çekmemek için dişlerimi sıkarken nasıl oluyordu da hem aynı yerde hem de farklı yerde böyle içimi dağıtabildiğini düşünüyordum. Sahnenin karanlığına kırmızı, loş bir ışık doldu; buğulu gözlerimin ardında, hiç tanımadığım iki adamın sesi kulaklarıma doldu.

"Peki, ölüm bir son mu?" Kendisi gibi mikrofonu tutan kişi cevapladı, o andan sonra şarkının notaları satırların içine aktı. *"Bu acıyı ben seçtim."*

"Dönsem geçmişe yeniden, sever miydim seni ah bilemem,

Onca yaptığına rağmen, hâlâ seninle kalabilen bir adam olamadım...

Seninle yapamadım, bitmeyen savaşımın şimdi kim kazananı?

N'olur söyle!"

Akif Selim, Hare Güz'ün yanından bir rüzgâr gibi geçerken zamanın içine dolan kum taneleri ağır bir çekime alınmış gibiydi. Hare Güz'ün sırtı sahneye, yüzü ise Akif Selim'e dönüktü.

"Söyle hiç korkmadın mı, bu şarkılar seni terk eder diye,

aAkan zamana sormadın mı, verdiğin aldığından az niye...

Bir yolunu bulamadım, seninle kalamadım.

İzi kalır anıların, ah açık yaralarım...

N'olur ölme!

İçimde..."

Akif Selim, Hare Güz'e sadece yedi adım uzaklıktaydı. Burnuna dolan koku tıpkı bu sabah gibi olduğu yere çivilenmesine neden olmuştu. Ama bu sefer Hare Güz'ün taze portakal çiçeği kokusu, mekânın içindeki bütün kokulardan daha üstündü. Kalbine giren ağrı dile gelseydi yere yığılır, nefesi kesilene kadar ağlardı.

Acıdan bir dağ, Akif Selim'in ağlamamak için titreyen çenesine devrildi. Hare Güz'ün sesi kulaklarında yankılandı.

"Ne olursun, beni burada bırakma..."

"Bırakmadım, bırakmak istemedim..."

Çağan Şengül'ün sesi, şarkının bel kemiğine saplandı. Hare Güz'ün kulaklarında Akif Selim'in sesi...

"Şimdi sen ölsen hiçbir şey değişmez, şimdi ben ölsem hiçbir şeyi affettirmez."

"Ne olur, ölme..."

Akif Selim yanında duran Burak'ın omzuna tutundu, tutunmasaydı dizlerinin üzerine devrileceğini biliyordu.

"Çıkalım buradan," diye konuştu Akif Selim. "Zaten neden aklına uyup geldiysem."

Burak, Akif Selim'in belinden kavradı, yürümesine yardımcı olduktan sonra mekândan dışarıya çıktılar. Kerim de arkalarından çıkarken ne olduğunu anlayamamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, Akif Selim'in yüzü kireç gibi solgundu. "Yok bir şey," dedi Akif Selim sertçe, aracını getiren valeden anahtarları aldığı gibi arabasına geçti; Burak da bindikten sonra lastikleri asfaltın ıslaklığında ağlatan bir kalkış yaptı. Kerim hiçbir şey anlamamışçasına kalakalırken Akif Selim bir elini sertçe direksiyona çarptı. Köşeyi döndüklerinde ıssız ve karanlık bir sokağın içine girmişlerdi. "Öldüreceğim kendimi!" diye bağırdı. "Dayanamıyorum..."

Burak hiç düşünmeden el frenini çekti. Araç ani bir frenle dururken araçtan indi ve Akif Selim'in bir şey demesine izin vermeden omuzlarından tuttu, araçtan indirdi.

"Yapmasaydın lan!" diye bağırdı, ardından avucuna yumru yaptığı elinin tersini Akif Selim'in dudağının tam üzerine geçirdi. "Öldürdün lan!" diye bağırdı, öldürmediğini biliyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu, o da oyunu kuralına göre oynuyordu. Akif Selim bir yumruk darbesiyle devrilecek bir adam değildi ama bu hem duygusal hem de fiziksel olarak aldığı son darbeydi. Ağzının içine dolan kan, yüzüstü durduğundan dolayı ellerinin tutunduğu kaldırım taşına damladı.

"Neden yaptın? Lan, anlayamıyorum, o zaman neden yaptın!"

"Çünkü halam, ikizime her şeyi anlatmakla tehdit etti!" diye bağırdı en sonunda. "Ben bu planı kurmamıştım. Bu plan aklımda bile yoktu! Tek amacım kendime âşık edip bırakmaktı ama halam durmadı, her şeyi Mehveş'e anlatırım dedi! Ölmesin dedim, öldürmek istemiyordum, alayım eve, bir ömür kendime hapsedeyim; evlendiğimiz gece bütün her şeyi anlatayım, sonra da bir zindana hapseder gibi kendime hapsedeyim dedim... Kabul etmedi. Öldüreceksin yoksa her şeyi Mehveş'e anlatırım, o da dayanamaz, kahrından zaten ölür dedi."

Akif Selim'in dudaklarından dökülen her şey gerçekti. Çiftliğe gittikleri gün Hare Güz'ün Mehveş'i görmesiyle bütün planları altüst olmuştu. Mehveş her zaman yanında olan telefonu ile halasını arayıp Hare Güz'ü sormuştu ve o anda Ayda Kor'un planı devreye girmişti.

"Mehveş annemin kanser yüzünden değil de o geceki kazada öldüğünü öğrenirse yaşayamazdı. Annemi zaten koruyamadım, kız kardeşime de bunu yapamazdım. Annemizi parça parça gömdüler, annemizin bir mezarı bile yok diyemezdim..."

Ayda Kor'un en başından beri bu yola girmesinin tek bir amacı vardı: *Hare Güz Üstün'ün hayatını bitirmek.* Bu amaç en başından beri aynıydı, hiç değişmemişti. Akif Selim, Hare Güz'ü babasının tabutunun önünde gördüğü gün halasının yanına gitmiş ve intikamını Hare Güz'ü kendine âşık ederek alacağını söylemişti. Bu fikir ilk başlarda Ayda Kor'un hoşuna gitmese de Akif Selim'in, Hare Güz'ü öldürmek için hazır olmadığını anladığında onaylamıştı.

Akif Selim'e o gece iki seçenek sunmuştu: *Ya halası her şeyi Mehveş'e anlattığında kardeşinin günden güne eridiğini izleyecek ya da Hare Güz'ü öldürecekti.*

"Öldürmek istemedim," diye konuştu en sonunda. "Yapmak istemedim. Mehveş'e anlatırım dedi. Kafamı karıştırdığı yetmezmiş gibi bir de merhamet bu hissettiğin dedi... Bu hayattaki tek zaafımı kullandı."

"Mehveş ölmesin diye Hare Güz'ü öldürdün, öyle mi?" diye sordu Burak. "Ayda Kor, bu dünyanın nasıl bir cehennem olduğunu göstermek için yaratılmış. Aç gözünü artık! O kadın senin iyiliğini istemiyor, o kadının tek amacı seni kullanmak! Evladı bilmişti güya, insan evladına bunu yapar mı lan? Öyle iğrenç bir kadın ki başta kullandığım iğrenç kelimesinden özür dilerim, bu kelime halanın yanında bir hiç kalıyor."

"Gözlerimden uçurum, çocukluğumdan enkaz, kalbimden ise canavar yarattı." Akif Selim'in sesi durgundu. "Karşıma geçti, yüzüme bile bakmadan Hare Güz'ün ölüm fermanını ellerime tutuşturdu. Bu beni aklamaz, yapmayabilirdim ama yaptım ve geri dönüşü olmayan yollara girdim."

"Bu seni aklamaz ama..." diye onayladı Burak. "Eğer son bir şans daha verildiyse sana, bunu iyi kullanmaya bak."

"O şans bana bir daha verilmeyecek," diye konuştu. "Ben bunu kabullendim. Sen de kabullen, herkes kabullensin. Bu savaşın kanayanı, Hare Güz; mağlubu da ben oldum."

Geçmiş

Çiftlik Evi, Akif Selim'in Hare Güz'e Salıncak Kurduğu Gece

Ayda Kor, Kıraslan Konağında oturmuş, Akif Selim'den gelecek telefonu bekliyordu. Akif Selim ise Hare Güz'ün salıncağa hayran bakışını, hatta o salıncakta sallanışını görmek için can atıyordu. Gözleri Hare Güz'ün uyuyan bedenini buldu, halasının ısrarla onu araması gerektiğini söyleyen mesajlarını görmüştü ama içinden halasını aramak gelmiyordu. Gözlerinin önünde duran manzarayla daha çok ilgileniyordu. Hare Güz'ü uyandırmamak için odadan çıktı, telefonunu eşofmanının cebinden çıkardı ve halasını aradı. Ayda Kor,

ekrandaki *oğlum* yazısını gördüğünde bir an bile beklemedi, telefonu açtığı gibi kulağına götürdü ve konuşmaya başladı.

"Mehveş aradı, Hare Güz'ü sordu. Senin onu sevdiğini hissetmiş, çok heyecanlıydı..."

"Söylemedin inşallah?" dedi Akif Selim keyifsiz bir ses tonuyla. "Nasıl olduğunu anlayamadım, bir baktım Hare Güz, Mehveş'in odasında."

"Söylemedim."

"Şüphelenmiştir," diye cevapladı Akif Selim. "Doğduğumdan beri adımın yanında bir kız adı bile geçmedi çünkü..."

"Çünkü önceliklerin kızlar değil, annen ve kız kardeşindi. Önceliklerin hâlâ aynı mı, Akif Selim?"

Akif Selim zorlukla yutkundu.

"Aynı," diye yalan söyledi. "Her zaman annem ve kız kardeşimdi, hâlâ da öyle."

"Hare Güz sana âşık oldu."

Akif Selim sessiz kaldı.

"Hare Güz kalbinde yara oldu."

Akif Selim yine sessiz kaldı.

"Hare Güz kalbindeki dikişleri aldırana kadar seninle; bir gün var, bir gün yok."

"Bu ne demek?" diye sordu Akif Selim, kaşları çatılmıştı.

"Eğer Hare Güz ölmezse Mehveş ölür demek."

Akif Selim'in bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Çiftlik Evinden Dönüş

Akif Selim'in ilk işi Hare Güz'ü evine bıraktıktan sonra aracını Kıraslan Konağı'na sürmek olmuştu.

Kısa bir süre içinde konağın önünde durmuş, aracını konağın önünde bekleyen şoförüne bırakmıştı. Konağın demir kapısını açtı, avluya doğru sert ve emin adımlarla ilerlerken halası Ayda Kor'la göz göze geldi.

Ayda Kor elindeki telefonu ahşap masanın üzerine bıraktı, lacivert rengi şalını düzeltirken Akif Selim'in taş merdivenlerden çıkmasını bekledi.

"Neredeydin?" diye sordu, sesi ketumdu. "Bir gün kalacağız dedin, neden iki oldu?"

"Öyle gerekti." Akif Selim'in sesi netti.

"Ne demek öyle gerekti?"

"Öyle gerekti demek, öyle gerekti demek, hala. Telefonda acilen yanıma gel deyip durdun, bir sürü şey saçmaladın. İşte karşındayım, söyle artık."

"Hare Güz'ü öldüreceksin." Sesi keskindi. "Hare Güz'e salıncak kurmayı değil, onu nasıl öldüreceğimizi düşüneceksin."

Ayda Kor'un dudaklarından dökülen kelimeler ucu ateşte kızdırılmış bir hançer gibi Akif Selim'in kalbine saplanmıştı.

"Bu kadarı fazla." Akif Selim ne diyeceğini bilemiyordu. "Bu kadarı benim gibi bir şerefsiz için bile çok fazla. Kararımı en başından beri biliyordun. Dediğin gibi bana âşık oldu, onu bu konağa kapatacak olmam bile onun için en büyük ceza. En ağır intikam... Fazlasını yapmamı istemek için Mehveş'i kullanma sakın!"

"Çiftlik evine gitmeden önce seninle konuştuklarımı hatırlıyorsun, değil mi?"

Akif Selim o konuşmayı nasıl unutabilirdi ki? Halası karşısına geçmiş ve acımasız bir ses tonuyla kalbini kurutan cümleleri söylemişti. O sözler, Hare Güz'ün ölüm fermanıydı.

"Senin dediklerini hatırlıyorum da sen benim dediklerimi hatırlamıyorsun galiba." diye konuştu Akif Selim. "Hare Güz'e dokunmayacağım. Hare Güz'ü fiziksel olarak değil, duygusal olarak bitireceğim. Anladın mı?"

Akif Selim son cümleleri söylerken kalbinin titriyor oluşunu hiçbir yere koyamadı. Bu cümleleri kurmak istemiyordu ama halasını nasıl durduracağını bilmiyor, dengesizliği de bu noktada başlıyordu.

"Duygusal olarak kendini mi yoksa Hare Güz'ü mü bitireceksin? Âşık mı oldun sen bu kıza? Annenin cesedinin senin kalbinde uyuduğunu ne çabuk unuttun?"

"Annemi araya katıp durma!" diye bağırdı Akif Selim. "Bütün hayatımı bu plan üzerine kurdum. Bir ömrümü bu plan uğruna mahvettim, daha fazlasını yapmayacağım."

"Hayatı mahvolan sen değilsin, Mehveş'in hayatı mahvoldu!" diye bağırdı Ayda Kor öfkeyle. "Yıllardır kör olan sen değilsin! Yıllardır sakat olan da sen değilsin!"

"Kalbi alevlerin içinde cayır cayır yanarken buz kütlesinin içine koyan kim?" diye sordu Akif Selim. "Vicdan azabı çekmeye başladığımda sadece dokuz yaşındaydım. O gece arkadaşlarımla oyun oynamak yerine annemin yanında olsaydım bütün bunlar başına gelmezdi diye düşündüm hep. Bütün gün, bütün gece; her an, her saniye! Düşüne düşüne kahroldum, mahvoldum. O mezara sadece annem değil, çocukluğum da girdi. Sen bana neyi anlatıyorsun?"

"Bütün bunları kim yaptı? Bütün bunların sorumlusu kim? Akif Üstün!"

"Yeter!" diye bağırdı en sonunda Akif Selim. "Yapamam, anlamıyor musun? Yapmam! Kalbini bir romanın içinde kurutur gibi kurutacağım kalbimde, bu yetmez mi? Daha fazlasını yapmamı bekleme benden, anladın mı?"

"Ben anladım ama sen de anlayacaksın."

Ayda Kor bir an bile düşünmeden masanın üzerindeki telefonunu eline aldı.

"Yapma," dedi Akif Selim yalvarırcasına. "Ölmesini istemiyorum. Evleneceğiz, konağa getireceğim onu, bir ömür hapsedeceğim buraya... Ne olursun yapma, hala. Yalvarırım. Beni çaresiz bırakma, böyle konuşmamıştık."

"O kızı babasının tabutunun önünde ağlarken gördüğüm gün yemin ettim öldüreceğime!" diye bağırdı Ayda Kor en sonunda. "Kan yuttum, kan kusturacağım; önümde duramayacaksın!"

"O zaman Hare Güz'ü değil, beni öldüreceksin, anladın mı? Böyle konuşmadık, bu verdiğin söze ihanet!" diye karşılık verdi Akif Selim. "Kan yutmuşun hâlinden en iyi ben anlarım, bu böyle olmaz, anneme yapılanı bir başkasına bile isteye yapamam."

"Ya âşık olursan? Ya bu eve getirdiğinde çoktan âşık olmuş olursan?" diye sordu Ayda Kor. Karanlık gözlerin içindeki sevda küllerinin izlerine bakıyordu korku dolu gözlerle. "Kalbin buzdan olacak, alevlerin içinde kalsan da eritmeyeceksin dedim sana!"

"Başka bir şey iste!" diye bağırdı Akif Selim. "Başka yolu vardır, her zaman başka bir yol bulunur!"

"O gülüşü öldürmeye yemin etmiştin, şimdi sözünü tut yoksa Mehveş'e her şeyi anlatırım. Annesinin kazada parçalana parçalana öldüğünü, parça parça gömüldüğünü, taşların arasında ezilen kalbinden akan kanın kurumadığını anlatırım! Hare Güz'ün kim olduğunu anlatırım... Hatta onunla evleneceğini bile söylerim. Mehveş sana tek kelime edemez, kahrından ölür."

"Evlendiğimiz gece her şeyi anlatacağım, dün gece her şeyi düşünüp kararımı verdim." Akif Selim'in sesi titriyordu. "Söz veriyorum, öldürmekten beter edeceğim ama bunu yapmamı isteme benden..."

Ayda Kor daha fazla konuşmasına izin vermeden Mehveş'i aradı, telefonu hoparlöre verdi.

"Halacığım?" dedi Mehveş, sesi gülümsüyordu. "Ben de birazdan Selim'i arayacaktım. Abişim gitmiş, erkenden ayrılmış çiftlikten. Çok üzüldüm, keşke Hare Güz'le vedalaşabilseydim."

"Yapma..." diye fısıldadı Akif Selim. "Ne olursun."

"Ben de o kız hakkında seninle konuşacaktım," diye başladı Ayda Kor. Şakası yoktu, bunu gerçekten yapacaktı. Akif Selim, halasının avucundaki telefonu eline aldığı gibi konağın bahçesine doğru savurdu. Ayda Kor öfkeyle bulanmış karanlık gözlerin içine istediğini almış gibi gülümseyerek baktı, ardından keyifli bir ses tonuyla mutfakta çalışan yardımcılarına seslendi.

"Bana bir kahve, Akif Selim'e de bir bardak soğuk su getirin, anca yatışır."

Aynı günün gecesinde Akif Selim uyuyamamış ve yatağından kalktığı gibi aracına binmiş, Hare Güz'e gitmek için Ürgüp'ün taş duvarlarından geçmiş, bitmek bilmeyen yolları lastiklerin altında ezmişti.

Üstün konağının arka bahçe kapısının anahtarını saksının içinden çıkarmış, ahşap demir kapıyı açmış ve arka balkondan geçtikten sonra Hare Güz'ün odasına giden merdivenlerden çıkmıştı.

Şimdi ise Hare Güz'ün odasının önünde durmuş, cesaretini toplayıp içeriye girmeyi bekliyordu. Birkaç dakika sonra kapısının demir kulpunu tuttu ve yavaşça kapıyı açtı. Başucundaki komodinin üstündeki sarı, loş ışık Hare Güz'ün yüzünü aydınlatıyordu. Kâkülleri alnına dağılmış, dudakları düz bir çizgi şeklini almıştı. Akif Selim, Hare Güz'ü gördüğü ilk anda dağıldı; bir eli zorlukla makyaj masasını buldu, sıkıca tutundu.

"Nasıl yapacağım?" diye konuştu içinden, kalbi yanıyordu. Birkaç saniye bekledi, cümleler içine sığmadı, satırlara taştı. "Kalbimin çizgisi, ne olursun, gidelim buralardan..."

"Gidemeyiz ki," diye konuştu Hare Güz dingin bir ses tonuyla. Akif Selim olduğu yerde sıçrarken Hare Güz gamzelerini göstererek gülümsedi, yandan bir bakış attı. "Gecenin bu saatinde genç bir kızın odasına gelmeye utanmıyor musunuz, Akif Selim Bey?"

Akif Selim gülümseyen yüzünden öpmek için ilerledi, yatağın diğer köşesine devrildi ve kıyameti olan gamzelere dudaklarını bastırarak, kokusunu içine çeke çeke öptü.

Sınırları yıktı, kalbini yaktı.

"Baharları saçlarından öptüğüm," diye fısıldadı. "Ne olursun, gidelim buralardan."

Hare Güz, Akif Selim'in bir anda değişen ruh hâline anlam veremedi.

"Bizim yuvamız burası, nasıl gideceğiz ki?" diye sordu Hare Güz. "Evlendikten sonra gideriz, olmaz mı?"

"Evlenmeden önce gidelim, gerek var mı ailelerimizin yanımızda olmasına? Her şeyi, herkesi geride bırakalım, ne olursun."

"Kötü rüyalar beni senden ayırdı mı? O yüzden mi korktun, yanıma geldin?"

"Kötü insanlar seni benden ayırmasın," dedi, sesi çaresizdi. "Tut ellerimden, gidelim."

"Şşşt, tamam... Bunu sonra konuşalım, gecenin üçünden sonra alınan kararlar yalnızca anneleri üzer."

"Gecenin üçünden sonra annelere hiçbir şey denmez mi?" diye sordu Akif Selim, sesi durgundu. "Gecenin üçünden sonra ölüyorum denmez. Gecenin üçünden sonra bavullar dolmaz, bavullar boşalmaz; sadece uyunur."

"Gecenin üçünde aldığım o kararsın," diye fısıldadı Akif Selim. "Ve aldığım kararlar yalnızca seni üzer. Ne olursun, üzülme. Üzmek istemiyorum, üzülmeni istemiyorum. Sadece ellerimi tut, gidelim buralardan."

Hare Güz, Akif Selim'e ne olduğunu bilmiyordu ama ona neyin iyi geleceğini biliyordu. Sırtını yatağın beyaz başlığına yaslayarak Akif Selim'in başını kaldırdı, dizlerinin üzerine koydu, hafifçe yan döndü ve yavaşça saçlarını okşamaya başladı.

"Çok korkuyorum," diye konuştu Akif Selim. "Ya bir gün sana gelemezsem? Yolları yakar yine gelirim ama ya bir gün ellerim ellerine uzanamazsa?"

"Rüyaydı, geçti," diye yanıtladı Hare Güz. Akif Selim, onun bir rüya gördüğü için böyle olduğuna inanmasını istiyordu. Öyle sansın, öyle sandığı için sarılsın istiyordu. Akif Selim saçlarını okşayan bileği nazikçe kavradı, dudaklarına götürdü ve nabzından öptü.

Geçmeyeceğini biliyordu, başa çıkamayacağını da biliyordu ama bileğinden öpmek her şeyi iyileştirirdi. *Ne olursun, iyileştirsindi.*

"Rüya gördüğümü söylemedim, nasıl anladın?"

"Gerçek hayatta gördüğümüz şeyler bazen rüyalardan daha kötüdür," diye konuştu Hare Güz. Akif Selim'in kalbinin kustuğu kan, kızıl lavı göremiyordu ama bileğinin yanışından hissedebiliyordu. "Kalbin titreyen merhametle baktığı şeyin adı sevgi midir, Güz?" diye sormaktan alamadı kendini Akif Selim.

"Kalbin titreyen merhametle baktığı her şeye sevgi karışır, Akif Selim."

Akif Selim'in dudaklarından kısık bir küfür döküldü: "Siktir."

İkisi de birkaç dakika sessiz kaldı. Hare Güz, Akif Selim'in küfrünü duymamış gibi saçlarını okşamaya devam ediyordu. Kirpikleri titredi, gözlerini usulca kapayarak parmaklarından dökülen şefkati Akif Selim'in sakallarına, kirpiklerine, göz kapaklarına ve yüzünün her yanına sürdü. Hare Güz'ün parmaklarından dökülenler yalnızca şefkat değil, şifaydı da.

"Ellerin yumuşacık," diye konuştu sarhoş olmuş bir ses tonuyla. "Heyecanlandığında bazen başparmağının etlerini dişlerinle eziyorsun, hatta bazen kanatıyorsun da... Ellerini öyle ezberledim ki hiçbir şey göz kapaklarımın içinden silemez. Avucunun içindeki izleri öyle iyi tanıyorum ki hiçbir yazgı onları silemez." Akif Selim usulca gözlerini kapattı, bir elini göz kapaklarında olan Hare Güz'ün elinin üzerine koydu. "O hâlde şifam olan ellerin buraya çizili... O hâlde şifam belledim, sol tarafıma koydum ellerini."

"Hâlâ çok gıcık bir adamsın ama," diye konuştu Hare Güz sessizliği dudaklarının içinde ezerken. "Seni böyle, çocukluğunun ellerinden tutar gibi..." Sesi sonlara doğru kısıldı, sonra tamamen sessizliğin içine gömüldü.

İçinden ekledi: *"Seviyorum."*

Akif Selim yüzünü tamamen Hare Güz'e döndü ve saçlarında dolanan elleri okşamaya başladı. Hare Güz, Akif Selim'in bu gece kendini nasıl hisset-

tiğini anlamadığını biliyordu ama... Bir gün anlayacağından emindi.

Hem de çok.

"Bugün sonum, durup soluklanıp

Rüyalarım, savaşlarım durulmadı...

Tükenmedim, bak ölmedim,

Peşindeyim, pes etmedim..."

Karşımdaki siyah sandalyenin üzerinde oturan kişi gitarını iki dizinin üzerine koymuştu. Sesinden dökülenler gözlerimin dolmasına sebep oluyordu. Şarkıyı dinliyordum, bazen önceden söylediği kısımları tekrar ediyordum ama bedenimin burada olması ruhumun da burada olduğu anlamına gelmiyordu.

Gözlerimi hafifçe yumdum, Akif Selim'in nefesini saçlarımın arasında hissettim.

Çok korkuyordum.

"Beni yeniden öldürecek misin?" diye fısıldadım, silueti koyuca bir karanlıktan ibaretti. Gözlerinin karanlığı öyle korkutucuydu ki o karanlığın içine düşme ihtimalinden iliklerime kadar korkuyordum.

"Seni ararken kayboldum...

Söyle neredesin? Şimdi neredesin?

Seni ararken kayboldum...

Neredesin? Şimdi neredesin, söyle?"

"Ne olursun, tut ellerimi, gidelim buralardan..." diye fısıldadı. "Ellerimi tut, Güz..."

"Ellerini tutamıyorum çünkü ellerinden vazgeçtim," diye fısıldadım, burada olmasının imkânsız olduğunu biliyordum ama sanki burada, Ankara'daymış gibi hissediyordum. Bu his göğsümü taşla ezmişler gibi hissettiriyordu. "Ellerimden tutamıyorsun çünkü ellerinden vazgeçtim."

"Bazı şarkılar sonmuş gibi,

Bazı şarkılar oymuş gibi.

Bir denizcinin evine dönmesi, kırlangıçların umurunda olmaz...

Şimdi kuş vuran bir sapan kadar merhametsiz sensizlik...

Ait olmadığım bir denizin tam ortasındayım,

Yüzeceğim sana varana kadar kulaçlarım,

Neredesin söyle?"

Şarkı bitti, sıkıca yumduğum gözlerimi açtım, kirpiklerim ıslaktı. Sol tarafıma baktım, Akif Selim yoktu. Sağ tarafıma bakamadım çünkü orada da olmadığını biliyordum. Kirpiklerimdeki ıslaklığı başparmağımla sildikten sonra dikkatli bir şekilde beni izleyen Mehmet Ali'yle göz göze geldim.

"Neden lens kullanıyorsun?" diye sordu, gözlerini kısmış, sağ kaşını kaldırmıştı. "Gözlerinin gerçek rengi ne?"

"Neden bu kadar dikkatlisin?" diye sormadan edemedim, sahnedeki kişi beş dakika ara verdiklerini duyururken. "Soruya soruyla karşılık verilmez, Eylül."

"Gözlerimin rengini sevmiyorum," diye saçma sapan bir yalan söyledim. "Bu yüzden lens kullanıyorum."

Boğazım yandığı için öksürmek zorunda kalmış, Ali'nin bana verdiği sudan içerek zaman kazanmaya çalışmıştım.

"Bilal ne anlattı da birdenbire *ablam* olmaya karar verdin?" Sesi sakindi. Omuz silktim, gözlerimi gözlerinden kaçırdım ve mekânın dış kapısında sigara içmek için hazırlanan Çağatay abimle göz göze geldim. Sorun yok dercesine gülümsedim, gülümseyişim abimi rahatlatmıştı, gözlerindeki rahatlamayı gördüğümde bunu anlamıştım. "Ne anlatmasını istemezdin?"

Birkaç saniyeliğine afalladı.

"Ailevi problemlerimizi anlatmasını istemezdim, sonuçta seni ne kadardır tanıyorum ki."

"Birilerine bir şeyler anlatabilmemiz için illâ tanıyor olmamız mı gerekiyor yani?"

"Sokaktan geçen bir yabancıya da anlatılmaz yani."

"Yirmi yaşındasın ama dört yaşındaki bir çocuk gibi mi düşünüyorsun yoksa ben mi ön yargılıyım?"

"Öyle davranmadığımı biliyorum, bu şekilde düşünsen de sorun yok. Ayrıca, kastettiğim şey sokaktan geçen bir yabancı olduğun değil, sadece seni tanımıyorum."

"Ailevi problemlerinizi anlatmadı, merak etme," diye konuştum. "Sadece zor bir çocukluk geçirdiğinden bahsetti. Bir de... "

"Anladım," demekle yetindi sadece. "Ben bu konuları kimseyle konuşmayı sevmem. Ala bazen başımda dikilir; anlat, anlatırsan geçmez ama rahatlarsın der hep. Bilmiyorum. Birilerine içimi açmak çok zor geliyor." Son cümleleri dudaklarından hırıltılı bir nefes hâlinde dökülmüştü.

"Anlatırsan geçmez ama her seferinde bir umut anlatırsın." İkimizin de gözleri sahnede yanıp sönen kırmızı, loş ışıkları buldu. "Anlatmak istersen buradayım."

"Ablam bir yaşındayken ölmüş." Gözlerim, buğulanan yosun yeşili gözlerini buldu. "Adını, neden öldüğünü hiçbir zaman öğrenemedim. Sadece, benim aksime yanağında iki tane derin çukuru varmış. O hiç yaşamadı, ben de onun yüzünden hiç yaşayamadım. Annem gözlerimin içine iki saniyeden fazla bakamıyor, gözlerimin içinde ondan izler taşıyormuşum. Ablamın yerini dolduramayan bir projeden ibaret benim hayatım. Anlayacağın, hiç görmedi-

ğim ablamdan nefret ediyorum... Başka da anlatacak bir şeyim yok."

Konuşmama izin vermeden Bilal'e dudaklarıyla *gidiyorum* dedi ve mekânın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Zorlukla yutkunarak Çağatay ağabeyimin yanına gitmek için ben de mekândan çıktım.

Çağatay abim sigarasından son bir nefes daha çekip izmaritini yanında duran demir çöpün üzerinde söndürdü ve çöpe attıktan sonra, "Sıkıldıysan gidelim mi?" diye sordu. "Gidelim," diye yanıtladım. "Biraz hâlsiz hissediyorum."

"Bizim arabayı alabilir miyiz? 50 ÇÜ 0250 aracın plakası."

Vale aracı getirmek için bulunduğu yerden ayrıldı, yaklaşık beş dakika sonra araca geçtiğimizde Bilal'e eve gittiğimize dair bir mesaj atmıştım.

"Yok mu bir kokorecimiz ya?"

İstemsizce yüzümü buruşturdum.

"Ben sevmem ki."

"Sana da ayarlarız bir şeyler," dedi, sesi keyifliydi. "Olmaz mı, fındığım?"

"Olur," diye konuştum. "Az sana ne diyeceğim,"

"Az de ama... Çok dersen olmaz."

Bana sataştığına göre gerçekten keyifliydi.

"Gülseren'in babasına ulaşabildiniz mi?"

"Ulaştık, kızın anlattıkları doğru. İnşaatta çalışıyormuş, hastaymış... Hastanede tedavi görecek, durumu biraz daha iyi olunca bizim şirketlerinden birinde güvenlik görevlisi olarak çalışacak. Onun öncesinde de gerekli yardımları derneklerimiz aracılığıyla yapacağız."

"Durumu iyi miymiş peki?"

"Yarın detaylı bir şekilde öğrenirim, olur mu?"

"Olur, abim."

"Abin kurban olsun sana. Daha iyisin sanki bu aralar?"

Burukça gülümsedim. "Sadece Eylül olmaya çalışıyorum."

"Hare Güz'üm," dedi, adımı söylemeyi özlemiş gibi söylemişti. "Sen hep Hare Güz ol, başka bir kimliğe ihtiyacın yok."

"Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum." Sesim keskindi. "Ama ne şekilde geri döneceğime ve nasıl karşılarına çıkacağıma karar verdim."

"Ne olursa olsun, seninleyim, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye onayladım içtenlikle. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var, bir süre çizimlerime odaklanmam gerekiyor."

"Çizimlerle alakalı bir şey mi?"

"Çizimlerle alakalı," diye onayladım. "Ürgüp'te kalabileceğimi düşünmüyorum ama oradan alacak bir hesabım var, oraya da bunun için gideceğim."

"Akif Selim'in karşısına da öyle mi çıkacaksın?"

Bu soru, kalbimin öfkeyle teklemesine neden oldu. Akif Selim'le karşılaşma fikri, kalbimin öfkeyle teklemesinin yanında acı dolu bir haykırış da taşıyordu. Gözlerinin içine baktığımda elimdeki hançeri sol yanına saplama isteğiyle dolup taşacaktım ama bilmiyordu ki o hançeri kalbine saplarken benim de kanayacağımı...

Bilmesini de istemiyordum.

"Karşısına nasıl çıkacağımı düşünmedim," diye yalan söyledim, her şeyden önce bunu düşünmüş olsam da kimseye söylemeyi planlamıyordum. "Ama nerede çıkacağıma karar verdim."

Çağatay abim bu konu hakkında daha fazla soru sormadı. Sessizlik içinde geçen yolculuğumuz yaklaşık yirmi dakikanın ardından Ankara'daki en sevdiği kokoreççinin önüne park etmesiyle son buldu.

"Sandviç arası tavuk sote?" Acıktığımı hissediyordum. "Yok mu bir acıkmamız ya?"

"Var ya," dedi Çağatay abim keyifli bir ses tonuyla. Hasır taburelerden birine ben, birine de abim oturmuştu ve benim için sıcak sandviç ekmeğine tavuk sote, kendisi için de tam pide kokoreç söylemişti.

Kısa bir süre sonra siparişlerimiz büyük ayranlarla beraber gelmişti. Sandviçten koca bir ısırık aldım, ardından da ayranımı yudumladım.

Dünyanın en mutlusu olabilir miydim acaba şu an?

"Beni böyle yerlere getirsene hep," diye konuştum. "Islak Kelebek'in restoranını sevemedim."

"İkimiz takılsak seni hep böyle yerlere götüreceğim ama takılamıyoruz ki," diye konuştu. "Merak etme, dert etmiyorum bunu."

"Halamla konuştun mu hiç?" Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Hayırdır?"

"Uyumuş mudur sence, arasam, Fındığın durumunu sorsam?"

Bir an bile beklemedi, cebindeki telefonu çıkardı ve numarasını bulduktan sonra bana doğru uzattı. Bu çok ani olmuştu. Birkaç defa boğazımı temizledikten sonra telefonu kulağıma götürdüm.

"Annem, bir şey mi oldu? Ne oldu?"

Halamın telaşlı sesini duyduğumda sessizce yutkunmak zorunda kalmıştım.

"Hiçbir şey olmadı," diye konuştum, sesimde satırların içine saplanan buzdan mızraklar vardı. "Sadece fındığı merak ettim."

"Hare Güz," Sesindeki telaş köşeye sindi ve yerini özlem duygusuna bıraktı. "Seni çok özledim."

"Fındık nasıl?" diye sordum, sadece istediğim cevabı verip telefonu kapatsa olmaz mıydı?

"Ne olursun, bir kez yüzüme bak." Yüzüme bak derken kastettiği benimle konuş demekti. Benimle konuşurken yüzüme bak, eskisi gibi ol, ne olursun demekti. "Halacığım, seni çok özledim... İyi misin, alışabildin mi, anlat bana ne olursun."

"Fındık nasıl?" diye sordum bir kez daha dediklerini duymazdan gelirken. Başka bir şey demeyeceğimi anlamış olacaktı ki birkaç dakika sessiz kaldı, aldığım nefesi dinledi.

"Birkaç gün önce Akif Selim gelip aldı onu."

Oturduğum yerde kalakaldım.

"Nasıl yani?"

"Tişörtünü koklarken gördüm." İtirafı beni afallatırken boğazımdaki lokmayı yutamadım. "Çerçevedeki gülümseyen fotoğrafını ve tişörtünü aldı odandan."

Yaşlı gözlerle Çağatay abimin gözlerinin içine baktım.

"Umarım seninle birkaç kelime daha konuşayım diye yalan söylemiyorsundur bana. "

"Yemin ediyorum ki yalan söylemiyorum."

"Neden gelmiş?"

"Fındığı almak için."

"Anladım." İç çektim. "Bir daha gelmesin."

"Yurt dışına gitmiş."

Nefes alamadım. "Kim söyledi?"

"Yeşim, Arif'ten öğrenmiş. Hare Güz'ün ölümüne dayanamayıp gitti demiş. Arif öyle üzgün ki birkaç defa konağa geldi. Evladını kaybetmiş gibi üzgündü."

"Amerika'ya gitmiştir."

"Belki."

"Kapatıyorum."

"Kapatma, biraz daha konuşalım, ne olursun."

Telefonu yüzüne kapattım, burukça gülümserken abime uzattım.

"Diğer adı korkak olsaymış keşke," diye konuştum. "Yurt dışına gitmiş, herkes ölümüme dayanamadığı için gittiğini düşünüyor."

"Elbet bir gün geri dönecek."

"İntikam planlarım suya düştü, bir daha dönmeyecek."

"Geri döndürürüz biz de."

"Geri dönmesin." Sesim kısıktı. "Çünkü ben de geri dönmeyeceğim."

"Vazgeçtin, öyle mi?"

"Karşısına çıkma planım iptal oldu ama diğerini ne olursa olsun yapacağım."

"Yanındayım, bunu biliyorsun."

"Yanımdasın, bunu biliyorum."

Bu konu hakkında son cümlelerimizi kurmuştuk.

Birden büyüdüğümü hissettim. Nasıl mı? Bir ay öncesinde bu konuşma olsaydı ağlayarak telefonu kapatır ve yemek yemeye devam etmezdim. İçim çıkana kadar ağlar, belki de ifadesizliğin maskesini yüzüme asardım.

Şimdi ise o konuşma hiç geçmemiş gibi yemeğimi yiyor ve abimle sohbet ediyordum. Başımı yastığa koyar koymaz ağlayacağımı biliyordum ama bunu o zaman dert edebilirdim.

"İnsanın senin gibi abisi varsa sırtı yere gelmez." Beraber araca geçmek için hareketlenmiştik. Bu sefer yanımdaki insanları kendimden uzaklaştırmak yerine onlara sarılmayı seçmiştim. Abime doğru birkaç adım attım, kollarımı boynuna doladım. Kalbimdeki boşluğu, kalbindeki boşlukla kapatmaya çalışırken bana yardımcı oldu ve o da sımsıkı sarıldı.

"Abisinin gülü." Parmaklarımın ucunda yükselişime gülümsedi, hafifçe belimden kavradı ve beni eski günlerdeki gibi omzuna attı. "Söyle bakalım, Hare Güz, mızmızlanacak mısın?"

Eski günlerdeki gibiydi. Çağatay abim yine yemek yemediğim için bana kızmış, ceza olarak da omzuna atmıştı.

"Söz veriyorum, yemeğimi yiyeceğim, Çağataycığım. Lütfen, beni yere bırak."

Abim keyifle gülümsüyordu, göremesem de bunu hissedebiliyordum çünkü aynı gülümsemeden bende de vardı.

"Çağataycığım ne, Hare Güz?"

"Ama kız arkadaşın sana Çağataycığım diyordu. Ben de demek istedim, ne olmuş?"

Çağatay abim beni yere bırakırken, "O hangisiydi, kız?" diye sordu. "Selin miydi, neydi?"

"Öyleydi galiba, gençlik zamanların çok hızlıydı, kaçırmışım..."

Yüzümüzde asılı kalan tebessümle arabaya bindik. Aracın yarıya kadar indirdiğim camından ılık bir rüzgâr yüzüme vuruyor, zihnimin içinde devrilen vitrinden dökülen eşyalar birbirine değiyor ve ben çıkardığı o sesi dinliyordum. Zihnimin içi halamın söylediklerinden sonra öyle dağılmış, öyle boşluğa savrulmuştu ki zihnimin duvarlarına vurulan yumruklar boşluğa çarpıyordu. Gözlerim daldığı karanlığın içinden Çağatay abimin düşünceli yüzünü buldu. Bakışlarımı hissetmiş ancak gözlerini yoldan ayırmamıştı.

"Boğazın nasıl?"

"Hâlâ kaşınıyor, doğrusunu söylemek gerekirse gözlerim de biraz yanıyor. Hasta olacağım sanırım."

"Hastaneye gidelim diyorum ama istemiyorsun, ısrar etmek de istemiyorum."

"Gitmek istemiyorum, lütfen,"

Sadece *peki* dercesine başını salladı. Zaman kum saatinin içine akarken ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum, hatırladığım tek şey sol tarafıma dönüp gözlerimi sıkıca yummuş olduğumdu. Çağatay abimin en sevdiği türkülerden biri çalıyordu, uyku ve uyanıklık arasında olsam da bu türküyü iyi biliyordum.

Çağatay abim yanık sesliydi, kendisi hiç beğenmezdi ama ben sesini çok severdim.

"Taşa verdim yanımı, toprak emdi kanımı; Azrail'e can vermezdim, o yâr aldı canımı..."

Gözlerimi açınca yanağından süzülen yaşları gördüm. Ağlıyordu ama neden? Uyuduğumu düşünmesi için tekrardan gözlerimi yumdum, türküyü söylemeye devam etti.

"Bunca yıldır ağlarım, hep senin derdindendir...

Kısa bir süre sonra araba yavaşladı, rezidansın demir kapısı gürültüyle açıldı ve çok geçmeden araç tamamen durdu.

İçime derin bir sıkıntı girdi, kalbimin derinlerine sızdı.

"Üzülme diye hiç ağlayamadım yanında," diye fısıldadı, sesi pişmanlık duygusundan izler taşıyordu. "Geceleri kalbine kulağımı yaslıyorum, nefes alıyor musun diye... Öyle korkuyorum ki sana bir şey olmasından... Öldün sandım, sandığımdan ileri gidemedim; o korkuyu hâlâ içimde taşıyorum. Ölsem unutmam o tabutun içindeki hâlini, ölsem unutturmam..."

Yavaşça yüzüme doğru eğildi, nazikçe saçlarımı okşadı.

"Her ne yapacaksan elini çabuk tut, olur mu? Sana verdiğim sözün son sabrındayım. Büyük yeminim var, bu yaptıklarının hiçbirini Ayda Kor'un yanına bırakmayacağım, *bu sefer* öyle kolay kurtulamayacak."

Arabadan inip kapıyı yavaşça kapattı, yanıma gelip kapımı aynı yavaşlıkla açtı. Bedenimi nazikçe kucakladı, uyuyormuş gibi yapmaya devam ettim ve başımı göğsüne yasladım.

"Abisinin gülü." Başım hafifçe geriye düştü; uzun, açık renk kumral saçlarım kollarından aşağıya doğru savruldu. "İyi uykular."

İçine düştüğüm uyku kuyusu, kitaplıktaki romanın sayfalarını aralamış ve üç yüz seksen sekizinci sayfada ruhumdan akan mürekkep kelimelerle tanışmıştı. O satırlarda, büyük yangına sadece sayılı saatlerin kaldığı yazıyordu.

Romanın başrol karakterleri, o yangının içinde yaralarıyla tanışıyordu.

İçine düştüğüm o yangından beni sadece sen kurtarabilirdin.

İçine düştüğün o yangından seni bir tek ben kurtaramazdım.

Akif Selim uykusuzluk kuyusunun eşiğinde, kalbini terleten bir rüyanın içindeydi. Hafifçe gözlerini açtı, kulaklarında o tanıdık sesin ağıtı vardı.

"Ne olursun," diye fısıldıyordu. *"Beni burada bırakma."*

"Hare Güz?" diye fısıldadı, Hare Güz karşısındaydı. "Neredeydin?"

Yattığı yataktan kalktı, Hare Güz'ün ağlayarak uzattığı ellerine uzandı.

"Neden susuyorsun, öyle özledim ki seni. Ne olursun, konuş benimle."

Hare Güz sustu çünkü ölü kadınlar konuşmazdı.

Akif Selim'in elinden tuttu, yattığı odadaki balkon camının perdesini açtı. Akif Selim gördükleri yüzünden zorlukla yutkundu.

"O kim?" diye sordu, tanımadığı bir genç kız yerde kıvranarak yatıyordu. Akif Selim, kimin olduğunu görebilmek için bir adım atınca pencerenin camı patladı, Hare Güz'ün kalbi de parçalara ayrılan camlar gibi etrafa saçıldı. Akif Selim'in yüzü kan revan içinde kaldı, yerde yatan genç kızla göz göze geldi.

Kendisi gibi karanlık gözlere sahipti. Saçları açık kumral ve uzundu, yattığı yere dağılmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesi hasta gibiydi. "Beni burada bırakma."

Akif Selim hiç düşünmeden kırık camlara yalın ayak bastı, yerde yatan genç kıza doğru ilerlemeye başladı. Ayaklarının altı oluk oluk kanıyor, akan kan geçmişte yaşanan o günü yıkıyordu.

Hare Güz, aynı saatlerde başka bir rüyanın içinde, denizin dibindeydi; Akif Selim onu bileklerinden tutup yukarıya çekmiş ve sımsıkı sarılmıştı.

Eylül, kırlangıç kalbin içinde yerde kıvranarak yatıyordu. Akif Selim'in gözlerinin önü puslandı, ayaklarının altından akan kan bataklık oldu, ona uzanan ellere tutundu. Akif Selim puslu bakışların altında olsa bile tutunduğu elleri tanırdı.

O eller Hare Güz'e aitti.

Hare Güz'ü belinden ve bileklerinden kavrayıp denizden çıkaran kişi, Akif Selim'di.

Hare Güz, Akif Selim'in ellerinde ölse dahi unutmazdı.

Bu sabah uyandığımda uykuya dalmadan önce hissettiğim o tuhaf kalp ağrısını daha fazla hissediyordum. İçimde adını koyamadığım bir his vardı. Beyaz, yaprak şeklinde *retro* boy aynanın karşısına geçmiş, kalbimde ağrıyan yeri yavaşça okşamaya başlamıştım. Hissettiğim o tuhaf sızı göğsümün ortasından kalbime doğru uzanıyordu.

Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı hissi günler geçtikçe büyüyüp beni de içine alan kara delik gibiydi.

Kalp ağrımın gitgide artmasının sebebi, gece görmüş olduğum rüyaydı. Günler sonra Akif Selim'i rüyamda görmüştüm. O güne geri dönmüştüm, denizin dibinden beni Akif Selim almış ve bana sımsıkı sarılmıştı ama dibe gömülüşümden hemen önce benimle yapmış olduğu konuşmaların hiçbirini yapmamıştı.

Bilinçaltım bir çöplükten farksızdı.

Ciğerlerimi söken öksürük bir kez daha dudaklarımdan dökülürken Çağatay abim buna dayanamamış olacaktı ki kapıyı çalmadan odaya girdi. Gözlerim önce elinde tuttuğu kulplu bardağı, ardından da endişeli gözlerini bulmuştu.

"Neden inat ediyorsun? Gidelim işte hastaneye."

"Gitmek istemiyorum."

O an abimin gözleri öfkeyle büyüdü. "Al işte!" dedi. "Sesin de değişmiş. Seni niye dinliyorum ki... Atayım omzuma götüreyim."

Elindeki bardağı makyaj masasının üstüne koyduğu gibi bana doğru gelmeye başladı.

"Akşam gideriz, lütfen," diye konuştum. Sesim gerçekten değişmişti. "Kendimi kötü hissetmiyorum, hissetsem zaten söylerim. Lütfen abi, şu an hastaneye gitmek için hazır hissetmiyorum. Sanki hastaneye adımımı attığım an o kötü günlerin içine yeniden düşmüş gibi hissedeceğim, gerçekten bunu yaşamamı istiyor musun?"

"İstemiyorum ama ne hâlde olduğun da ortada." Sesi sakin ama kızgındı. "En azından eczaneden boğazını yumuşatacak ve öksürüğünü kesecek bir şeyler alalım. Pastil, şurup, hap... Her ne zıkkımsa."

"Tamam, alacağım," diye konuştum. Aynanın karşısına tekrar geçtiğimde solgun yüzüme baktım, sesimin değişmesi yüzüme bakıldığında normal karşılanabilirdi çünkü gerçekten hasta görünüyordum. "Ne yapacaksın bugün?" diye sordu, bir eli saçlarını, diğer eli ise makyaj masasının üstüne koyduğu kulplu bardağı buldu. Uzattığı kulplu bardağı elinden alarak kavradım, koca bir yudum aldım. Sıcak çayı içmeye devam ettikçe boğazım daha da yumuşuyordu.

"Gülseren'e gideceğim, Kuğulu Park'ta buluşmak için sözleştik."

O sırada Çağatay ağabeyim hiç beklemediğim bir şey yaptı. Belinden bir silah çıkardı ve bana doğru uzattı.

"Yok artık," diye konuştum, gözlerimi kocaman açmıştım. "Kullanmasını bırak, onu tutamam bile."

"Öğreteceğim herhâlde." Çağatay abim, bugün huysuz tarafından uyanmış olabilir miydi? "Bugün eğitime gideceğiz, Cengiz ayarladı. Silah ruhsatlı; çantana ya da aracın torpido gözüne koy, sende kalsın."

"Cengiz kim?"

"Arkadaşım."

"Yani?"

"Öğretecek?"

"Neyi?"

"Silah tutmasını?"

"Ee?"

"Kızım, sen benimle kafa mı buluyorsun ya?"

İstemsizce gülümsedim.

"Bulmuyorum ya." Kaşları alayla havalandı. "Afyonun patlamamış, benim suçum mu? Ayrıca ben yanımda falan taşıyamam, sen kendi arabana koy onu."

"Şirkette afyonumu iyi patlatırlar," diye konuştu sıkıntılı bir nefes bırakırken. "Fransa'dayken ne güzel yatıyordum, burada imzaladığım dosyaların ve girdiğim toplantıların haddi hesabı yok. Silah meselesini halledeceğim, merak etme."

İçim nedense burkulmuştu.

"Dönmek ister miydin?" Anlayamamış gibi yüzüme baktı. "Ürgüp'e dönmek ister miydin?"

"Sen olmadan asla, bunu biliyorsun."

"Ürgüp'ün rüzgârı avucumun içini söndürmez," diye konuştum. "Artık hiçbir yer beni iyi etmez ama Ürgüp kadar kötü de etmez. Ben gidemem ama senin için bütün yollar açık."

"Sana iyi gelmez mi artık Ürgüp'ün rüzgârları?"

Burukça gülümsedim, gözlerimin buğulanmamış olması boğazıma kocaman bir yumru oturduğu gerçeğini değiştirmezdi.

"Kalbimde bir yanık izi... Bana artık hiçbir şey iyi gelmez."

Abim sarılmanın iyileştirici gücü olduğuna inananlardan biriydi, elimdeki bardağı alıp makyaj masasının üstüne koydu ve bana sımsıkı sarıldı.

Bazen *gidersem bütün yollar açık ama burada senin için kalıyorum* denmezdi.

Yüzümü geçmişe, kalbimi sert rüzgârlara siper etmiştim. Giydiğim çelik yeleği parçalamış, göğüs kafesimi kırmıştım. Hiçbir şey iyi değildi, bunu yüksek dağlarda yapayalnız kalmış kırmızı zambak çiçeğine soğuk ve ifadesiz bakışlarla baktığımda anlamıştım.

Düşüncelerimi bir ağaca bağlamış ve altındaki tabureyi çektikten sonra Bilal'i aramıştım. Birkaç dakika sonra sesi satırların içine dökülmüştü.

"Hare Güz?"

Bilal'in telefonu açış şekline gözlerimi devirirken, "Eylül," diye düzelttim. "Kırlangıç'a geçerken bana da haber ver demiştin. Kısa bir işim var, sonra

orada olacağım."

"Vişne reçelin hazır, annem bütün gece onunla uğraştı. İstediğin gibi vişneler de ezildi."

"Annene sarılmak isterdim," diye konuştum. "Ellerine sağlık dediğimi iletirsin, değil mi? Bir gün yüz yüze tanışmak da nasip olur umarım."

Bilal birkaç saniye sessiz kaldı, ardından, "Olur, söylerim, tabii ki," dedi. "Kim olduğunu bilmiyor, bu yüzden erteledim bu durumu."

"Sorun yok," diye konuştum. "Kırlangıç'ta alırım o zaman."

"Senin sesine ne oldu? Hasta oldun, değil mi?"

"Sesim değişti, biraz da gözlerim kızardı ama lenslerden de olabilir. Eczaneden ilaç alıp içtim seni aramadan önce."

"Hâlâ gitmek istemiyorsun galiba hastaneye."

"İlaçlar fayda etmezse gideceğim, söz."

"Nasıl istersen, çiçeğim."

Bilal'le konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Arabamı Kuğulu Park'ın alt sokağında bırakmış, elimdeki iki çikolatalı süt ve pastaneden almış olduğum sigara börekleriyle yürümeye başlamıştım.

Kuğulu Park'a geldiğimde elinde peçete paketleriyle beni bekleyen Gülseren'i buldu gözlerim. Gözleri, gözlerimi bulduğunda oturduğu banktan kalktı ve koşarak bana doğru geldi.

Önünde eğilir eğilmez küçük elleri boynuma dolandı ve sessizce ağlamaya başladı.

"Çok kötü şeyler oldu, Hare Güzcüğüm," dedi kırık bir ses tonuyla. "Rüyamda sana çok kötü şeyler oldu."

Bana öyle sıkı sarılmıştı ki kımıldayamıyordum bile.

"Gerçek sandım, çok korktum. İyisin, değil mi?"

"İyiyim, minik bebeğim." Sesim sakindi. Yanağından akan birkaç damla gözyaşını avucumun içiyle sildim. "Ne gördün bakalım?"

"Annem kötü rüya suya anlatılır deyince suya anlattım, sana anlatamam o yüzden."

"Adı üstünde rüya, ben iyiyim ve bak sana ne aldım." Çikolatalı sütleri gördüğünde gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve kocaman gülümsedi. "Yaşasın, ya!"

"O bal yanaklardan öpeyim mi ya?"

"Öp ya," dedi ve yumuşak, tombul yanağını uzattı. İki yanağından da öptükten sonra, "Enerjim yüklendi, ne güzel çizimler yaparım ben şimdi." diye konuştum.

"Aa, çizim mi yapıyorsun sen?"

"Evet," diye onayladım, boşta olan elimle elini tutmuştum. "Görmek ister misin?"

"İsterim ya."

"O zaman benimle atölyeye gelmen gerekiyor, gelebilir misin?"

"Anneme parkta olacağımı söyledim, seninle tanışmayı çok istiyor, tanışır mısın annemle?"

"Tanışırım," diye konuştum. "Annen beni tanımadığı için yanımda olmana kızabilir, bir saat durursun yanımda, sonra seni evine bırakırım. Hem annenle de tanışmış olurum. Olur mu ya, Gülseren?"

"Olur ya, Hare Güzcüğüm."

Gülseren'le Kuğulu Park'tan çıkmış, bir alt sokağa park ettiğim arabama yürümüştük. Gülseren'in arka koltuğa oturmasına yardım edip kemerini bağlamıştım.

Dikiz aynasından Gülseren'i kontrol ettikten sonra ben de kemerimi takmış, motoru çalıştırmıştım.

"Tarkan'dan *Şakkıdı Şakkıdı*'yı açar mısın?"

"Şak... Ne?"

"*Şakkıdı şakkıdı oynaşalım kız, hoppidi hoppidi hoplayalım kız* var ya, o şarkı işte."

Bahsettiği şarkıyı Kenan Doğulu söylüyordu ama Gülseren'in yanlışını düzeltme gereği duymadan telefonumu arabaya bağlamış ve istediği şarkıyı açmıştım. Şarkının bazı yerlerini bağırarak söylemiş, bazı yerlerinde ise kendince oynamıştı.

"Şimdi de *Senden Çok Var* şarkısını açar mısın? Benimki söylüyor onu."

İkiletmeden istediği diğer şarkıyı açtığımda şarkının nakaratına bağıra bağıra eşlik etmişti.

"*Beni mi buldun şimdi, çok işim var, ooo, senden çok var.*" Bir anlığına kaşlarını çattı. "Hare Güzcüğüm, sen de söyle ama!"

"Tarık Mengüç gibi *Şak Şuka* dansı da yapmamı ister misiniz, Gül Hanımcığım?"

"Tarık Menşüş mü? O da kim? Sen dediysen güzeldir herhâlde, yapar mısın, lüffen?" Lütfen diyemiyor, kelime ağzından *lüffen* diye çıkıyordu.

"Öyle tatlı tatlı lütfen dersen yaparım, neden yapmayayım?"

"Lüffen, Hare Güzcüğüm."

"Seninle oyun oynayalım mı?"

"Olur," dedi. "Daha sonra o bahsettiğin danstan yapacak mıyız?"

Gülümsedim. "Yapacağız."

"Birbirimize yeni isimler bulalım ve Kırlangıç'tayken ya da yanımıza biri geldiğinde öyle seslenelim, olur mu?"

"Olur ya," dedi. "Benimki ne olsun?"

"Seninki Dilara, benimki de Eylül olsun."

"Ama senin ismin çok güzel," dedi. "Benimki Dilara olmasın."

"Dilara adında bir arkadaşım var. Sarışın ve çok da güzel. Sen de öyle olmak istemez miydin?"

"Adım Dilara olursa bahsettiğin arkadaşın gibi güzel olur muyum?"

Dediklerini onaylarcasına başımı salladım.

"Olursun, tabii ki."

Kırlangıç'a geldiğimizde arabayı otoparka park etmiş ve Kırlangıç'ın kalp eşiğinden çalıştığım atölyeye geçmiştik.

"Burası çok güzelmiş." Gülseren'in sesi hayranlık doluydu. Gözleri her renkteki boyaların ve Ala'nın yaptığı, bir köşede arka arkaya sıralanmış tabloların üzerindeydi. "Beraber resim yapar mıyız, Eylül?"

"Yaparız, Dilara. Bu arada, çikolatalı sütler senin," dedim, sütleri dizlerinin üzerine bırakmıştım. "Ben alt kattan kahve alıp geleceğim."

Gülseren büyük camların önündeki siyah, demir sandalyelere oturmuştu.

"Tamam, canımcığım, bekliyorum seni."

Dakikalar sonra ahşap, kahverengi merdivenlerden en alt kattaki kafeteryaya inmiştim.

Kum saatinin diğer yarısına akan zaman, Hare Güz'ün Kırlangıç'a gelmesiyle dakikaları satırların içine düşürmüştü. Büyük bir felaket Kırlangıç'ın kalbindeydi ve bıraktığı nefesin son bulmasına dakikalar kalmıştı.

"Kolay gelsin," dedim, gülümsemem dudaklarımda yeni filizlenmiş zambak çiçeği gibi dağılmıştı. "Filtre kahve alabilir miyim? Kahvesi yoğun olsun."

"Zehir zemberek diyorsun yani." Kafeteryadaki kadınla pek tanışma fırsatım olmamıştı. Ala'yla yaptığım üçüncü derste kırmızı boyayla çizdiğim resmi renklendirme çalışmamız olmuştu. Bunu biraz abartmış, beyaz tişörtümün her yanına bulaştırmıştım, genç kadın beni gördüğünde vurulduğumu sanıp panik yapmıştı. "İyi tabir. Aynen öyle, zehir zemberek."

"Dün buraya iki tane genç oğlan geldi," diye konuştu, pek dikkatimi çekmemişti. "İkisi de aynı senin gibi istedi kahvelerini, hatta biri zehir zemberek olsun dedi. Ben de senden bahsettim, nedir bu gençlerin sert kahve içme isteği diye."

"Şekerli ya da kremalı kahve içenlerin yaşadığı hayata hayat diyebiliyorum ama gerçek şu ki hayatın kahrını filtre kahve içenler çekiyor," diye konuştum keyifli bir ses tonuyla. Filtre kahvemi istediğim gibi yapmış ve beyaz bir kupaya koymuştu. Parayı bırakıp kahveyi aldım, tam teşekkür edip yukarıya

çıkmak için hareketleniyordum ki söyleyeceği şeyi hatırlamış gibi bana döndü.

"Bir gün her şey iyi olacak," dedi, sesi umut doluydu ama bilmediği bir şey vardı. Bu dünyadaki umut kırıntıları kalbimde filizlenemeden âşık olduğum adam tarafından kökünden kurutulmuştu.

"Bir gün her şey iyi olacak ama bu benim için değil." Burukça gülümsedim, cevap vermesine izin vermeden kahve kupamı parmaklarımla kavradım ve elimin yanmasını umursamadan merdivenlerden çıkmaya başladım. Merdivenlerden çıkarken telefonla konuşarak bana doğru gelen Kerim Soran'ı gördüm.

Beni gördüğünde gözleri irileşti ve telefonu aniden, karşısındaki kişinin ne dediğini umursamadan kapattı.

"Merhaba," dedi dişlerini göstererek gülümserken. Sahte bir tebessümü dudaklarıma pay edip yanından geçmek için hareketlenmiştim ama bunu anlamış gibi merhaba demişti.

"Acelem var," diye konuştum, sesim sakindi. "Hastasınız galiba," diye yanıtladı beni. "Kahve yerine bitki çayı alsaydınız keşke."

"Keyfim ve kahyası kahve istedi."

"Neden bu kadar kabasınız? Sadece sizi düşünüyordum."

"Beni düşünmenize ihtiyacım yok." Sesim netti. "Bakın, arkadaş değiliz, olmak da istemiyorum. Ala'nın ders verdiği kişilerden biriyim sadece, hepsi bu kadar. Beni gördüğünüzde selam vermek zorunda değilsiniz."

"Hâlâ çok kabasınız."

"Çekilebilirsiniz," dedim sesimin netliğinden ve sertliğinden ödün vermeden. "İyi günler."

Çekilmedi ama yanı boştu. Yanından geçerken hafifçe omzuna çarptım. Kimseyle arkadaş olmak istemiyordum, kimseyle tanışmak istemiyordum çünkü burada kalıcı değildim.

Hiçbir yerde kalıcı değildim.

Gülseren'in yanına geldiğimde hâlâ bıraktığım gibi beni beklediğini fark ettim. Durgunca dışarıyı izliyor olsa da beni gördüğünde gülümseyerek bakmıştı.

Hiç kimse bir şey fark etmedi. Akif Selim, Kırlangıç'ın kalbine giden sokağa aracıyla girerken elektrik kablolarının olduğu kutunun içinde küçük bir kıvılcım yayıldı. Elektrik motoru kısa devre yaptı, yangının kalpte filiz verdiği ilk an bu oldu.

"Seni bekleyemeden ilk sütümü içtim," dedi. "Sorun olur mu ya?"

"Olmaz ya," dedim. "İç diye aldım ben o sütleri."

Kalbime keskin bir ağrı girdi, unutmayı hayal edemediğim kadar büyük olan o acıyı kalbimin derinlerinde tekrar hissettim.

"Ne oldu?" dedi, yüzümün aldığı dehşet ifadeyi gören Gülseren korku dolu gözlerle bana bakıyordu. "Canın mı yanıyor?"

Derin bir nefes alıp sağ elimi kalbimin üzerine koydum, güçlükle konuştum.

"İyiyim," diye mırıldandım. "Sadece kalbime küçük bir ağrı girdi, önemli değil."

Kalbimdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışmış, Gülseren'le boyaların olduğu rafların önüne geçmiştim.

"Müzik açar mısın? Burada kulaklık buldum, dinleyerek resim yaparız."

Ala'nın kulaklıklarıydı.

"Neden sana hayır diyemiyorum ki?" diye konuştum. "Tamam, müzik dinleyerek resim yapalım."

"Seni ve kendimi çizeceğim. En sevdiğin renk ne? Elbiseni o renge boyayacağım."

"En sevdiğim renk beyaz ama patlıcan morunu da çok severim, o renge de boyayabilirsin. Senin en sevdiğin renk hangisi? Bir de... Gözlerimi yeşil renge boyar mısın?"

"Turuncu. Turuncu saç bandanalarımı çok severim." Kafası karışmış gibi duraksadı. "Ama gözlerin kahverengi, neden yeşil olsun ki?"

Turuncu saç bandanası seviyordu demek. Bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

"Çünkü gözlerimin yeşil olmasını isterdim hep."

"Tamam," dedi, ardından kuru boyaların olduğu kutuyu alıp tek kişilik çizim masalarından birine geçti, kulaklığı taktı. Kulaklığın içindeki ses dışarıya yayılırken ben de gözlerimi kapattım ve planladığım yolların ilk durağı olan o resmi önce zihnimin içine, ardından resim kağıdının üzerine akıtmaya başladım.

Akif Selim'in gözleri hayali bir şekilde zihnimin içinde yaratmış olduğum tuvalin ruhuna yerleşmişti.

Bir hatıraydı ismin.

Tuvale dökülen acılardı geçmişin.

Aşkın buz gibi odada yapayalnız kalmaktı ama beni o odada tutan şey sadece aşkın değil, bana gülümseyen suretindi.

Şimdi o odada yapayalnızım, gözlerine bakıyorum; seninle oradan konuşuyorum, geçmişin yükünü omuzlarıma taşıtıp ağzımdan akıtıyorum. Gözlerin gözlerimin tam karşısında, yarım yamalak döktüğüm tuvalin içinden bana bakıyor.

Gözleri Japon bileme taşıydı, ben ise kör bir bıçaktım ve Akif Selim'e baka baka bilenmiştim.

Kulaklarımın içinde Akif Selim'le düğün sabahı dinlediğimiz şarkının sözleri yankılanıyordu. Birden çok acı bir gerçeği daha fark ettim. O kadar dalgındım ki dün gece gittiğim konserdeki solistin bu şarkıyı söyleyen kişi olduğunu fark etmemiştim. Düğünümüzdeki şarkı Çağan Şengül'ün, *Veda* isimli şarkısıydı.

Şarkının sözleri hayali bir şekilde önümdeki beyaz kâğıda düştü. Kara kalemden akan çizgiler, Akif Selim'in boş bırakmış olduğum kalbini oluşturdu. Kuzguni saçları, kuzguni gözleri... Kalemimden katran karası acı geçmiş akıyor, Akif Selim'in boynunda kalan o acı ize ağlıyordu.

Boynuna sardığı kalın ipin izleri gözlerimin uçurumundan sarkıyordu. Kokusu kâğıdın her yanına dağılmış, siyah lekeleri dağıttığım parmaklarıma bulaşıyordu.

"Acı kahvenin sindiği yanık teninin kokusunu hiçbir boya kokusu bastıramıyor," diye fısıldadım. "Kokun yuvamdı. Şimdilerde bilmediğim bir şehirde, kimsesiz kalmış çocuklar gibiyim. Şehrimin kaburgası yerinden oynamış, bana da gurbet kalmış."

Elektrik kablolarında başlayan yangın önce birinci kata, ardından kalbin bütün odacıklarına yayılmaya devam etmişti. Yangını ilk fark eden kişi gitar kursuna gelen çocuk olmuştu. Çığlık çığlığa yangın var diye bağırmış, diğer sınıflarda eğitim gören kişileri de hareketlendirmişti.

Kerim ve Ala çığlıkları duyar duymaz odadan çıkmış ve merdivenlerden inmeye başlamışlardı. Her adımlarında kendilerine katılan kişiler fazlalaşıyordu ama Kerim aradığı o kahve gözleri göremiyordu. Ala soğukkanlılıkla hareket ediyor, insanları panik yapmamaları konusunda uyarıyor ve herkesi planlı bir şekilde dışarıya çıkarıyordu. İkinci kat koridorundaki tablolarından biri sertçe yere düştüğünde Ala korkuyla merdivenlere bakmıştı; yangın ikinci kata da sıçramıştı.

Yangın matem kuyusunda bekleyen mürekkebe tutuşmuştu ve artık her şey için çok geçti.

Sen bilmezsin, Akif Selim, ben senin gözlerinde bir gençlik değil; aşk yitirdim.

Ama artık bir sen bilirsin, Akif Selim, senin sığınağındım; harabeye dönmüş evin, nefesin, en çok annendim ama sen benim...

Sen benim sahilinde nefesimi bıraktığım deniz olmakla kalmayıp umutlarımın bileğini kestiğim jilet oldun, umudumun bileğinden beyaz çarşafa damlayan kan oldun.

Bir sabah kendime rastladım, bir sabah kendime rastlayamadım çünkü ben, sen olmuştum. Ama bir gece sabah oldu, sana da rastlayamadım.

Bir sabah geceye vardı, bir gece sabaha vardı ama ben hâlâ beni bıraktığın denizden bir adım öteye gidemedim, sana hiç varamadım; bir gün sana baktım ağladım, bir gün yüzün gibi sırtını da çevirdiğin için ağladım.

Belimden tutup denizin içine bırakan ellerini unutamadım.

Ben seni hiç affedemedim, sen kendini affedebildin mi?

Şimdi Ankara'nın sıcağına bıraktığım nefes bile beni üşütüyorken söylesene, sen nasıl huzurlu bir şekilde uyuyorsun?

Gözlerimden iki damla yaş önüme koyduğum resim kâğıdına, oradan da zihnimin içine, karanlık gözleri çizdiğim tuvale aktı.

"Kendime yaptığım en büyük eziyetsin." Sesim solgundu. Kalbimin ağrısı azalmamıştı ama ağrıya alıştığım için biraz da olsa nefes alabiliyordum.

Çizmeye başladığım ilk resimde kendimi iki elim tabutun üzerinde resmetmiştim, yüzümü tabutun yeşil örtüsüne koymuş ağlıyordum ve Akif Selim kalabalığın içinde, dudağında arsız gülümsemesiyle o hâlimden keyif alarak beni izliyordu. Kalbi de gözleri gibi bomboştu. Etrafımızda bir sürü insan vardı, hepsinin yüzü bomboştu çünkü öfkemi diri tutacak gözleri zaten çizmiştim. Öfkeyle ayaklandım ve kâğıdı avuçlarımın içinde buruşturdum. Tuvale akıtacağım ilk resim buydu, kararımı vermiştim. Kulağımdaki kulaklığı öfkeyle kulağımdan çıkarırken gözlerim atölyenin kapısının altından yükselen gri dumanı buldu. Ellerim titremeye başladı ve korkuyla açılan gözlerim gülümseyerek resim yapan Gülseren'e döndü.

Gülseren'i bileğinden kavradığım gibi kucakladım ve alt kattan gelen çığlıklara bakmak için hareketlendim. Gülseren ne olduğunu anlayamamış gibi gözlerimin içine baktı.

"Hare Güz?" dedi korkuyla. "Neler oluyor?"

"Korkmak yok, tamam mı? Ne olduğunu bilmiyorum, bakacağım, sadece yanımdan ayrılma."

Gülseren *anladım* dercesine başını salladı ve küçük eliyle elimi kavradı. Atölyenin ahşap, kahverengi kapısını açtığım an etrafımıza hiç beklemediğim gri bir sis bulutu yayıldı. Gülseren öksürmeye başlarken kalbimin ağrısı gittikçe artıyordu. Gülseren'i kucağıma aldım, sis bulutu içindeki merdivenlerden inmeye çalıştım ama gözlerimin önünü kaplayan gri dumanlar yolumu aydınlatmıyordu.

"Allah'ım," diye konuştum içimden. "Ne olursun, yardım et."

Bakışlarımı göğsüme sinen Gülseren'i çevirdim. "O daha küçücük, ne olursun, merhamet et."

"İçeride biri var mı? Sesimi duyan var mı?" diye bağıran kişinin sesini duyduğumda kalbimin içine ateşten mızraklar saplandı. "Sesimi duyan var mı?"

Eğer delirmediysem Akif Selim'in sesi yangının daha da yayılmış olduğunu düşündüğüm alt kattan geliyordu.

"Bağır," diye fısıldadım Gülseren'e doğru. "Bağır ve burada olduğunu söyle."

"Buradayım!" diye bağırdı Gülseren bütün gücüyle. "Buradayım!"

"Neredesin? Tam yerini söyle, yanında biri var mı?"

Akif Selim, Kırlangıç'taydı.

Birkaç adım atsam görebilirdim ama nasıl?

"İkinci katın merdiven başındayım diye bağır." Gülseren ona dediğim şeyleri söyledi, kucağımdan indirir indirmez, "Burada olduğumu kimseye söylemek yok, tamam mı?" diye konuştum.

"Ölemezsin, Hare Güz," diye konuştu, sesi korku doluydu. "Buradan nasıl çıkacaksın?"

"Ölmeyeceğim," diye konuştum. "Bir yolunu bulacağım ama şimdi uslu bir kız ol ve merdivenlerden inip seni orada bekleyen kişiye sarıl." Gözlerim buğulandı. "Çok sarıl."

Gülseren'in küçük eli, elimin arasından kayıp gitti. Bir saniye bile beklemedim, merdivenlerden çıkmaya başladım.

Akif Selim'e gitmek, ölmekle eş değerdi.

Akif Selim beni zaten öldürmüştü, şimdi bu yangından çıkarsa ne değişirdi?

Gülseren ikinci katın duvar tarafına geçti ve yavaşça inmeye başladı. Onu bekleyen Akif Selim'e doğru koştu, Hare Güz'ün dediği gibi hiç düşünmeden bu tanımadığı adama sımsıkı sarıldı. Akif Selim küçük kızı kucağına aldı, ardından Kırlangıç'ın kalp eşiğinden geçerek dışarıya çıktı.

Gülseren, Hare Güz ablasının içeride öleceğinden korkuyordu. Rüyasında onu denizin içinde boğulurken görmüş, ağlayarak uyanmıştı. Rüyası aklına geldiğinde annesinin dediklerini hatırladı ve karşısında ona bakan kara gözlere kalbinin duracağı cümleleri kurdu.

"İçeride biri daha var," dedi. "Senin sesini duyunca gitti. Lütfen, onu da kurtar."

"Kim?" diye sordu bu sırada Kerim. "Eylül mü? Bu sabah seni onun yanında gördüm, bahsettiğin kişi o mu?"

Gülseren tanıdık ismi duyunca sadece başını sallamakla yetindi. Kerim içeriye girmek için hareketlenirken Ala kolundan sertçe tuttu ve ağabeyini kendine doğru çekti.

"İtfaiye ve ambulans gelecek!" dedi. "Bu senin sorumluluğunda değil!"

"Ölsün mü lan kız içeride?" dedi Kerim sert bir sesle. "Bırak kolumu!"

Akif Selim'in gözlerinin önüne düşen sis perdesi aralandı, iri gözlü yazar fısıldadı. Akif Selim rüyasında kendisinden yardım isteyen kızı hatırladı ve iç sesini dinlemeyi seçti. "Öldürdüğün hiçbir şeyi yeniden diriltemezsin ama denizde kaybettiğin her şeyi bir yangının içinde bulabilirsin."

Akif Selim hiç düşünmedi, beyaz kovanın içindeki suyu başından aşağıya döktü ve Burak'ın bağırışlarına aldırış etmeden Kırlangıç'ın kalp eşiğinden geçip merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladı. Yangın her tarafa yayılmaya devam ederken Hare Güz tekrardan atölyeye dönmüştü. Akif Selim atölyenin olduğu kata geldiğinde gördüğü ilk odaya girmişti. Akif Selim'in ciğerlerinden sökülüp gelen öksürük seslerini duyan Hare Güz, sindiği boya dolabının arkasından korkuyla kapıya doğru baktı. Gülseren dayanamayıp burada olduğumu söylemiş miydi yani, diye düşündü.

Akif Selim odadan çıktığında yangının merdivenlerin başına ulaştığını gördü, çok az vakit kalmıştı, dakikalar sonra yangın büyüyecek ve resim atölyesine kadar yayılacaktı.

İkinci odaya girdiğinde bu odanın resim atölyesi olduğunu fark etmişti.

"Eylül Hanım?" diye seslendi. "Eylül Hanım, neredesiniz?"

Hare Güz, gözlerini sıkıca yumdu ve nefesini tuttu.

"Eylül Hanım, bayıldınız mı?" O an kendisine küfretmek istedi, bayılmış olsaydı nasıl cevap verebilirdi ki? Öfkeyle saçlarını dağıttı.

Hare Güz öksürüğünü kolunun içine bırakınca Akif Selim boğuk öksürük sesinin nereden geldiğini bulmaya çalıştı.

"Neredesiniz?" diye sordu tekrar, bu sırada öksürmeye devam ediyordu. "Çok az vaktimiz var."

"Buradayım," dedi Hare Güz en sonunda. "Üstüm müsait değil, lütfen bakmayın."

Hare Güz'ün sesi hem hasta olduğu hem de kazağının içinden konuştuğu için değişik çıkmıştı.

"Bir an önce buradan çıkmalıyız," dedi ve sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Akif Selim kolunun içine tekrar öksürdü, bu sırada Hare Güz'ün dolaba tutunan ellerini gördü.

Yangın sadece Kırlangıç'ın kalbini değil, Akif Selim'in de kalbini yakmaya başlamıştı.

Akif Selim kalbinde adını koyamadığı korkuyla ilerleyince Hare Güz'ün siyaha boyanmış yüzüyle karşılaştı. Hare Güz, Akif Selim'in onu tanımaması için böyle bir şey yapmıştı.

Akif Selim'in gözleri Hare Güz'ün ellerindeydi, bir an bile gözlerini o ellerden ayırmıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, gözlerindeki yaşlar akmaya başladı. "Hayır, hayır..."

Akif Selim'in gözleri dakikalardır ellerime bakıyordu, ben ne olduğunu anlayamadan avucunun içiyle dudaklarını kapatmıştı.

Akif Selim, birkaç adım bana doğru yaklaştı ve derin bir iç çekti.

"Hayır," diye fısıldadı, sesi öyle boğuktu ki hıçkırığı avucunun içinde kayboldu. "Zihnim bana oyun oynuyor, gerçek değilsin, gerçek değilsin... Ellerin gerçek değil, sadece çok benziyor, çok farklısın... Sevdiğim kadından çok farklısın, gerçek değilsin."

"Ne saçmalıyorsunuz?" dedim sesimi sabit tutmaya çalışırken. "Bu durumda konuşacağımız konu bu mu yani? Neyden bahsettiğinizi bile anlayamıyorum üstelik."

Sesi de farklı, diye düşündü Akif Selim ama bir yanı bunun imkânsızlığını savunurken diğer yanı ise körü körüne buna inanmak istiyordu ve Akif Selim Kıraslan'ın Araf'ı tam olarak bu noktada başlıyordu.

Akif Selim, Araf'ın bir parçasında, cennet ve cehennem arasındaydı.

"Bir an önce buradan çıkmalıyız," diye konuştu Akif Selim. Kalbim derimi dövercesine değil, parçalarcasına atıyordu ve dizlerimin dermanı kalmamıştı. "Sizi takip edeceğim," diye yanıtladım zorlukla.

Akif Selim'e üstümün müsait olmadığını söylemiştim, bu yüzden yüzüme bakmamaya çalışıyordu ama aslında kıyafetlerimde bir problem yoktu. Peki, bunu fark ettiğinde ne olacaktı?

Gözlerim Akif Selim'in dağınık saçlarını buldu. Sessizce iç çektim, göğsümde fokur fokur kaynayan gözyaşı kazanı vardı. Gözyaşlarım gözbebeğime dolmuştu, kirpiklerim kapandığı an akacaktı.

Üstüne beyaz, ince bir gömlek giymişti. Altında ise açık renk bir kot pantolon vardı. Zihnimin içinde dönen binlerce sorunun çıktığı tek bir nokta vardı: *Bu an gerçek miydi?*

O kadar çok ağlamak istiyordum ki kendimi saklamak için ateşin yaktığı duvarın içine girmek istiyordum. O kadar çok ağlamak istiyordum ki balkonu olmayan Kırlangıç'ın penceresinden atlamayı bile göze almıştım. Öyle ki saçlarımdan, gözlerimden, şehrimden, beni ben yapan her şeyden vazgeçmiştim; şimdi ise vazgeçtiğim her şey karşımdaydı, sadece bir adım uzağımdaydı ve her şeyden öyle habersizdi ki...

Akif Selim bir kez daha kolunun içine, ciğerleri ağzından çıkacakmışçasına öksürdü.

"Neden aşağıya inmediniz?" dedi, sesi sorgulayıcıydı. "Seslendim, neden geri döndünüz?"

Hiçbir şey diyemedim. Kelimeler dudaklarımdan dökülmedi, zihnimin içinde kaldı. Atölyenin ahşap kapısının eşiğinden geçince alevlerin daha da büyüdüğünü, merdivenin sol tarafını tamamen kapladığını fark ettim.

"Siktir," Akif Selim'in sesi endişeliydi. "Önüme geçmeniz gerekiyor."

"İyiydi böyle?"

Akif Selim öfkeyle bana doğru döndü.

"Hanımefendi, ben sabırlı bir adam değilim."

"Ne yapabilirim, beyefendi? Ben mi istedim yukarıya çıkmanızı?"

"Sizin gerçek sesiniz böyle mi? Hasta gibisiniz sanki."

Daha fazla konuşmamaya tam da bu an karar vermiştim. Yürüyüşümden de tanıyabilir miydi? Açık kumral saçlarımı yüzümün önüne getirdim, yürüyüşümü biraz daha değiştirmeye çalıştım ama Akif Selim öyle dikkatli bir şekilde bana bakıyordu ki yürüyüşüm istemsizce değişmişti.

Duvara tutununca Akif Selim'in bakışları bir kez daha ellerime odaklandı. Ne olduğunu anlayamadan sert elleri belimden sertçe kavradı ve yangının içine savrularak merdivenlerden düşmeye başladık. Birkaç saniye sonra Akif Selim'le yuvarlandığımız merdivenin en aşağısındaydık. Başım Akif Selim'in kolunun altında, sıcak nefesi ise yüzümün her yanındaydı. Ahşap merdivenin korkuluğu ikiye ayrılmış ve az önce bulunduğumuz duvara doğru düşmüştü.

Korkuyla yumduğum gözlerimi usulca açarken buğulu, koyu kahve gözleriyle tam olarak elli sekiz gün sonra göz göze geldim. Belki daha azdı, belki daha fazlaydı ama ayrı kaldığımız günün hesabını yapamayacak kadar dağılmıştım.

Akif Selim'in gözlerinden süzülen bir damla yaş üst dudağıma düştü. Kirpiklerim titredi, yavaşça açılıp kapandı ve sağ gözümden süzülen bir damla yaş başparmağının engeline takıldı. Gözyaşım parmağının altında eriyen bir kar tanesi gibiydi.

Günler sonra gözyaşlarım, gözyaşlarımın sebebi olan adamın teninde son nefesini vermişti.

Zamanın çevirdiği kum saati kalbinden ikiye ayrılmıştı, tıpkı Akif Selim ve Hare Güz gibi...

Akif Selim hafifçe yüzüme doğru eğildi. Aramızda hiçbir şeyin engeli yoktu, kalbi kalbimin içinde oluşan boşluğa denkti. Ellerinde bir mum, gözlerimin karanlığını aydınlatmaya çalışıyordu. Beni tanımaya, tenimde bıraktığı izleri görmeye çalışıyordu. Gözlerimin ışığını söndüren Akif Selim'di ama karanlıkta kalan ben değil, *o*ydu.

Bilinmezliğin karanlığı, kalbini yiyen kuşkulardı.

İhtimallerdi.

Saniyeler dakika oldu ama hiçbir şey yapamadım çünkü Akif Selim'i sevmek, felç kalmaktı.

Kımıldayamadım çünkü bu sevmek değil, felç kalmaktı. Hiçbir yanım tutmuyordu. Akif Selim sadece gözlerimin içine bakıyor, hiçbir şey diyemiyordu.

Zihnindeki düşünceleri doğrulamaya ihtiyaç duyar gibi hafifçe boynuma doğru eğilip kokumu içine derin derin çekti, sıcak nefesi köprücük kemiğimin üzerindeydi. Nefesinden dökülenler köprücük kemiğimin çukuruna düşüyor, ihtimallerin içinden kokumu seçiyordu.

Aniden üstümden kalktı, güçlü elleriyle belimden kavradı ve ben ne olduğunu anlayamadan kucağına aldı. Uzun, açık kumral saçlarım sağ kolundan aşağıya savruldu. Akif Selim merdivenin son basamağındayken üst katın merdiveninin ahşap korkuluğu koptu ve yüzümün olduğu yere doğru savruldu. Akif Selim kolunu yüzüme, sırtını ise vücuduma siper etti.

Yangından savrulan o ahşap parça, ateşiyle beraber Akif Selim'in omzuna düşmüştü. Akif Selim dizlerinin üzerine düşerken vücudumu kapatan iri cüssesi, gözlerimin önüne bir perde gibi çekilmişti.

"Ya burada seninle öleceğim ya da buradan seninle çıkacağım." Sesi netti. "Beni duyuyorsun, beni anlıyorsun, benim kim olduğumu biliyorsun çünkü senin kim..." Nefesi kesildi. "Olduğunu bil..."

"Beni o denizin dibine gömdün, Selim." Göğün feryadı Akif Selim'in kalbinde ikiye yarıldı, kum saatinden akan zaman titrek nefesimde parçalandı. "Şimdi burada benimle ölsen hiçbir şeyi affettirmez. Şimdi burada seninle ölsem beni denizin dibine hiç acımadan bıraktığın gerçeğini değiştirmez."

"Her şeyi mahvettim," diye konuştu, sesi ıstırap doluydu. "Rüyada mıyım bilmiyorum; korkuyorum, çok korkuyorum uyanmaktan. Her şeyi mahvettim, her şeyi mahvettim..."

Aldığım nefes ciğerlerim için yeterince temiz değildi. Hiç düşünmedim, *bir an bile düşünmedim*, Akif Selim'i sertçe ittim ve kollarının arasından çıktım.

"Ben de çok korkmuştum!" diye bağırdım. "Sana bağırdım, haykırdım, bir tek sana çığlık çığlığaydım. Sırtını döndüğün an saçlarını okşadım. Bir gençlik harcamışsın uğruma, ne kadar yazık... Hayatımı harcadım lekeli kalbin uğruna."

"Kül olmak mı istiyorsun? Ne olursun, çıkalım buradan. Konuşacağız, söz veriyorum konuşacağız ama gitmeliyiz."

"Konuşacağız, öyle mi? Yüzsüzsün! Konuşacakmışız, duydunuz mu!" diye bağırdım. "Konuşacakmışız!"

"Beş dakika sonra ikimiz de nefessizlikten bayılacağız." Akif Selim'in yüzü kapkaraydı, ince ince akan terler boynundan gömleğinin açıkta bıraktığı göğsüne doğru süzülüyordu. "Seni bir daha kaybetme korkusuyla baş başa kalırsam yaşayamam; ne olursun, tut ellerimi çıkalım şuradan."

"Senin ellerini tutacağım ve buradan çıkacağız, öyle mi?"

"Lütfen," dedi, sesi yalvarıyordu. "Ne olursun, ne olursun..."

"Çok eskide kalmışsın." Sesim öfke doluydu. "Ellerini tutmak için ölürdüm ama her şey değişti, şimdi tutmamak için bu yangının içinde ölürüm." Kalbim yanıyordu. "Tuzlu sularda alevler içinde yakmadın mı beni, söyle!"

Akif Selim'in eli belime uzandı ama ellerimle omuzlarından kavradım ve onu sertçe ittim. Akif Selim bu tepkimi beklemiyormuşçasına sarsıldı, merdi-

venin ilk basamağına sırtüstü düştü.

"Ürgüp kalbime, dünyam başıma yıkıldı." Sesim titriyordu, tıpkı dizlerim gibi. "O gece hiç sabah olmadı, o gece hiç bitmedi; gecenin şafağı kalbinde söküldü ama ipler ayaklarıma dolandı. Kırık bir aynanın karşısında kendime bakıyordum. Bir gece oldu, hiç ağlamadım; başka bir gece oldu, aynanın karşısında hıçkırıklarımı durduramadım. O aynadan daha kırıktım, aldığımı sandığın gençliğinden, çocukluğundan daha kimsesizdim, bana bakmışsın ama beni hiç görememişsin."

Akif Selim öksürmeye başladı, hemen ardından ben de ciğerlerim sökülüyormuşçasına öksürmeye başladım.

"Birkaç dakika sonra bayılacağız, belki de öleceğiz... Ellerimi tutma, tamam, tutma ama ne olursun seni buradan çıkarmama izin ver. Arkan alev topu, oradan çıkamayız. Çıkabileceğimiz tek yer alt kattaki yangın merdiveni. Oradan da arka sokağa çıkacağız."

Zihnim bulanıyor, kelimelerin rüzgârları kulaklarıma uğulduyordu.

Kolumun içine öksürmeye devam ederken Akif Selim düştüğü yerden zorlukla kalktı. "Önümden yürüyeceksin," dedim sertçe. "Yüzünü sakın dönme. Yüzünü bile görmek istemiyorum; sırtını da ezberlettin zaten, alıştım artık."

Akif Selim bir şey demeden sırtını döndü, sağ taraftan inmeye başladı.

"Bu kısma dikkat et, lütfen, kenardan gel."

"Sesini kes!" diye yükseldim. "Sesini bile duymak istemiyorum, anladın mı? İğreniyorum sana bakmaktan, seninle konuşmaktan, sus artık."

"Tamam," dedi, sesi sakindi. "Sesimi duymak istemiyorsan susacağım, konuşmayacağım. Yeter ki sapasağlam çıkarayım seni. Bana bakma, ben de yüzümü sana çevirmem, iğrendirmem kendimden."

"Buradan çıktığımızda bana bir santim bile yaklaşırsan hiç düşünmeden atarım kendimi alevlerin içine. Anladın mı? Yaklaşmayacaksın, biraz bile."

Sadece başını sallayarak onayladı. Bahsettiği yangın merdiveninin önüne geldiğimizde kapısını kendine doğru sertçe çekti. Kapının demiri araya sıkıştığı için çok az açılmıştı.

"O aralığa yüzünü dön, lütfen," diye mırıldandı. "Daha fazla nefessiz kalmanı istemiyorum."

"Dedi, gözlerimin içine baka baka nefesimin kesilişini izleyen adam."

"Delirecekmişim gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "Her gece hayaline sarılıp uyurken şimdi karşımdasın ama değilsin gibi de... Gözlerin, sesin, saçların... Çok yabancısın. Kafayı yiyeceğim, eğer bu bir rüyaysa... Ne olur, rüya olmasın."

Akif Selim bütün bu yaşadıklarını rüya sanıyordu. Karşısında Hare Güz'e çok yabancı olan biri vardı. Ellerini gördüğü zaman kalbine saplanan acıyı hâlâ

hissebiliyordu. Acı hâlâ Akif Selim'le beraberdi.

"Sana kötü bir haberim var," dedim, sesim alay doluydu. "Her şey bir rüya ve sen beni gerçekten öldürdün."

Akif Selim yangın merdiveninin sıkışan demirine son gücüyle asıldı, kapıyı sertçe kendine doğru çekti; ambulansın siren sesleri daha da netleşti.

Akif Selim kapıyı açtığı an hiç beklemeden dışarıya çıktım. Yaklaşık dört adım atmıştım ki büyük bir patlama sesi kulaklarımı doldurdu.

Akif Selim içerideydi.

Korkuyla arkaya döndüğümde Akif Selim'i binanın yan tarafında sırtüstü yatarken gördüm. Adımlarım o tarafa yönelirken boğuk sesini duymaya çalışıyordum.

"Uyanmak istiyorum," diye konuştu, ağlıyordu. "Uyanmak istiyorum, bitsin istiyorum; yine çok ağlayacağım biliyorum ama buna rağmen uyanmak istiyorum."

Çaresizce dizlerimin üstüne çöktüm.

"Hare Güz'e çok benzeyen biri var ama o Hare Güz değil, ben Hare Güz'ümü istiyorum." Akif Selim dokuz yaşındaydı sanki; en sevdiği oyuncağını misafir çocuğu alıp götürmüş, yerine kendi oyuncağını bırakmıştı. O kendi oyuncağını istiyordu, misafir çocuğunun bıraktığı oyuncağı değil. Cenin pozisyonu alıp sol tarafına doğru dönünce gömleğinin parçalandığını, sırtının yandığını fark ettim. "Hare Güz, yaşayamıyorum." diye konuşmaya devam etti, ardından sessizce ağlamaya başladı.

Benim yaşıyor olduğuma inanmamıştı. Yaşadıklarının rüya olduğunu sanıyordu, uyanmak istiyordu. Gözlerimdeki lensi, iki gözümün de akını çizerek çıkardım. Arkaya doğru tutturduğum, uzamış kaküllerimi tel tokadan ayırdım, alnımın iki yanına düşmesini sağladım.

"Rüya değil," diye fısıldadım. "Bak bana!" diye bağırdım, sesim güçsüzdü ama bu yine de öfkelenip bağırmama engel olamamıştı. "Yarattığın enkazın altında kalan yüzüme bak, paramparça!"

Akif Selim başını kaldırdı, gözlerimin içine baktı. Buğulanan yeşil gözlerimin içi kapkaranlıktı. O karanlığa beni bırakmış ve gitmişti.

"Yaşıyorum." Boğazım öyle çok yanıyordu ki. "Beni öldürdün ama yaşıyorum."

"Rüya değil?" Hâlâ inanamıyordu. "Ama... Nasıl?"

"Kalbin titremedi mi hiç?" Ağlamak istemiyordum ama gözyaşlarımı tutamıyordum. "Beni öylece, o denizin içinde yapayalnız bırakırken vicdanın bir kez bile sızlamadı mı?"

Akif Selim yaşadığımı idrak etmeye başlamıştı ve bu onu daha çok korkutuyordu.

"*Gökyüzlünü* hiç bilmediği bir şehrin denizinde nasıl yapayalnız bıraktın? Susma, Allah'ın belası, susma! Bir şey söyle! Yaptım, iyi ki yaptım de! Öldün çünkü öldürmek istedim, kurtuldum senden de! Artık bir şey söyle, susma!"

Akif Selim hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Yaş... Yaşıyor..." dedi, başını göğe çevirdi. "Yaşıyorsun..."

Akif Selim'i ilk kez kekelerken görüyordum.

"Aldığın intikam bütün bu yaşadıklarıma değdi mi?"

Değmedi de.

"Aldığın intikam ailemi darmadağın etmene değdi mi?"

Değmedi de.

"Aldığın intikam gençliğini sana verdi mi? Anneni mezardan çıkardı mı? Beni âşık ettin kendine, kimsesizmişim gibi bıraktın ortada. Benden aldığın intikam seni o yastıklarda rahat uyuttu mu?"

Uyutmadı de.

"Bin kez öldüklerinin yanında bir kez ölmüşüm; bana değil sana yazıkmış, öyle mi?"

Öyle değil de.

Akif Selim hiçbir şey söylemeden beni izliyor ve sessizce ağlıyordu.

"Bakma bana öyle! Bakma!" diye bağırdım, boğazım patlıyordu. "Bir şey söyle, konuş, susma!"

"Konuş... Konuşamıyorum. Sen yaşıyorsun, karşımdasın; deliriyorum, deliriyorum... Gör... Gördüm seni, tabutun içindeydin; yüzün solmuştu, bembeyaz... Bembeyazdın."

Akif Selim delirmiş gibi hissediyordu. Hare Güz, Hare Güz değildi ama karşısındaydı; yaşıyordu, ağlıyordu... Hayal ettiği gibi kendisinden hesap soruyordu. İnanamıyordu. Rüya diye düşündü tekrardan. Bir kere dokunsaydı, bir kere... Gerçekten, hissederek dokunsaydı o zaman inanırdı. Kokusunu nasıl unutabilirdi? Koyu kahve gözlerin arkasında nefes alan yosun yeşili gözleri görmek için korkuyla kapattığı gözlerini usulca açtı.

"Affet beni," dedi, elleri saçlarıma uzanmak için hareketlendi ama travmanın etkisi içimin en kırılmış yerlerinde başkaldırdı.

"Dokunma!" diye bağırdım boğazım yırtılırcasına. "Dokunma!"

İki elimle kulağımı kapattım, dizlerimi karnıma doğru çektim ve gücü tükenmiş olan dizlerimin üstüne başımı koydum.

"Bir kez daha ölmek istemiyorum, ne olursun, dokunma."

Şimdi çok sevdiğim saçların, şimdi çok sevdiğin sesimden...

Şarkılar hep eksik kalır, şarkılar hep mahrum kalır, vedalar ağır ölümden.

Zihnimin içinde son dinlediğim şarkının sözleri... Zihnimin içinde bir katliam, katliamın sebebi bana uzanan ellerin.

"Affetme beni." Sesi ağladığı için kesik kesikti. "Affetme beni. Yaptığımın affedilir bir yanı yok, biliyorum... Biliyorum."

Dizimin içine gömdüğüm yüzümü kaldırdım, yosun yeşili gözlerimden nefret, kuzguni gözlerden ise tükenmişlik akıyordu.

"Ben sana anlatayım mı cehennemin dibinde yaşamaya çalışmak nasıl bir şey? Ben sana şehrimden, evimden, gözlerimden, saçlarımdan, hiç görmediğim annemden vazgeçmenin ağırlığını nasıl anlatayım? Kabul et, anne oldum sana. İnsan annesini öldürür mü, Selim?"

"Yaşıyorsun," dedi inanamıyormuş gibi bir kez daha. "Yaşıyorsun."

"Bozuk plak gibi sürekli bunu mu tekrar edeceksin?" diye bağırdım. "Kalbimi aldın benden. Göğsümün içinden parçalayarak çıkardın. Kadere veryansın, Akif Selim; kalbini yerinden sökmeyene dek, hastalıklı ruhunu söküp cehennemin dibinde yakmayana dek bırakmayacağım seni."

Titreyen ellerimi kaldırım taşına dayadım, zorlukla ayağa kalktım. "Hayatımı mahvettin!" diye bağırdım. "Hayatımı aldın. Bunu bana nasıl yaptın?"

"Gitme, ne olursun." Sesi titriyordu. "Ne istiyorsan yap ama gitme."

"Burak olacak kardeşine söyle, yaptıklarını anlatsın sana. İşine gelmeyeni hatırlamazsın sen. Yaptıkların gözünün önüne gelir de belki yüzsüzlüğün azalır. Ya da azalmaz, yüzsüz adamın tekisin çünkü."

Omzumun üzerinden Akif Selim'e baktım, zorlukla ayağa kalkmış bana doğru yürümeye çalışıyordu.

"Kim kurtardı seni?" diye sordu, sesi hâlâ titriyordu; ikimiz de darmadağındık. "Ne olursun gitme, dur."

Daha fazla dayanamadım, hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Allah senin belanı ver..." Zorlukla yutkundum. "Allah benim belamı versin," diye devam ettirdi sözlerini. "Mezarına gittim, papatyalar, karagüller bıraktım sana. Orada uyudum, orada ağladım. Seni orada yitirdim, seninle orada bittim."

"Sen beni, bense her şeyi yitirdim, Selim."

Daha fazla burada kalmak istemiyordum. Her şey bitmişti. Elime aldığım hançeri Akif Selim'in kalbine değil, hayatımın ortasına saplamıştım ve hayatım ikiye ayrılmıştı.

Akif Selim'den öncesi, Akif Selim'den sonrası.

Ayaklarım tutmuyordu. Sanki omurgam eğilmişti, vücudum dengede duramıyordu, sarsak adımlarla yürüyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum, nereye devrileceğimi ve *her şeyi mahvettin* diye kime ağlayacağımı da bilmiyordum.

Biliyorsun, diye fısıldadı iç sesim. *Artık ona ağlayamayacağını bilmek mahvediyor seni.*

Her yanım öyle yaralı ve yara bere içindeydi ki... Yangından kurtulmuş ama zaten yangının içinde yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

"Bir kere bak yüzüme."

"Yüzüne bakarsam çektiğim acılar yüzüme tükürür."

"Nasıl çıktın o denizden? Ne olursun anlat. Saçların, sesin, gözlerin... Çok değişmişsin."

"Sus artık!" diye bağırdım. "Gelme peşimden!"

"Hare..."

"Adımı ağzına alma!" diye bağırdım öfkeyle. "Hare Güz öldü! Öldürdün! Anla artık, bittim ben, bitirdin beni."

Akif Selim hâlâ peşimden geliyor, pes edecek gibi durmuyordu.

"Ne olursun, bir kere bak yüzüme."

Öfkeyle yüzümü döndüm. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Gömleğinin sağ kolu yanmıştı. Yanık sağ omzundan dirseğine kadar uzanıyordu. Sırtını göremesem de orada da yanıkların olduğunu biliyordum.

"Nasıl bir adamsın sen!" diye bağırdım, boğazım bağırmaktan ağrıyordu. "Öldüm diyorum, yüzüme bak diyorsun! Öldüm diyorum ama anlatamıyorum. Bir gecenin sabahında soldu benim bütün gençliğim. Bir gecenin sabahında açık yaramdan değil, yaralarıma merhem diye bildiğim nefesinden vuruldum. Dokunmayacağım, ağla. Bakmayacağım, bin parçaya ayrıl."

"Mezarında yaşadım ben senin! Mezarında uyudum, mezarında uyandım. Nasıl lan? Delireceğim, anlat bana. Nasıl? Karşımdasın şimdi ama gördüm seni; tabutun içindeydin, herkes gördü. Ne olursun anlat, delireceğim!" diye bağırarak konuştu en sonunda. Nefesi daraldı, sağ eliyle kalbini tutup gözlerini kıstı. "Gitmeseydin!" diye yanıtladım. "Beni o denizin içinde ölüme terk etmedin mi?" Sessiz kaldı. "Beni öldürmedin mi? Öylece bırakmadın mı? Vicdanın sızlamadı mı, kalbin titremedi mi? Ellerin niye titremedi, Akif Selim? Kalbinin titreyerek baktığıydım, bana nasıl yazık ettin?"

Yine sessiz kaldı.

"Gömüldüğüm mezarda yaşamışsın. Tek kelime bile etmeyeceğim çünkü hiçbir şeyi hak etmiyorsun, hiçbir şeyi hak etmemişsin."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken sırtımı Akif Selim'e döndüm ve yürümeye devam ettim.

Akif Selim sessiz kalmasına rağmen arkamdan yürümeye devam etti.

"Beni daha kaç kez öldüreceksin?" diye sordum. "Cesedimi bıraktım kalbine, beni daha nerede, kaç bin kez öldüreceksin?"

"O mezara sen girdin ama ben de öldüm." Sesi denizde buz kesmiş ellerim gibi buz kesmişti. Koskoca bir sancıyı kalbime sığdırmıştım, ellerim neden denizden çıktığım günkü gibiydi? "Senin ve senin gibilerin merhameti batsın!" Boğazım artık acımıyordu çünkü boğazım yoktu, hissedemiyordum. "Sen buna sevgi mi diyorsun? Öldürdün çünkü seviyordun, öldürdüler çünkü seviyorlar! Biz öldük çünkü seviliyorduk. Sevgi böyle bir şey değil; sevgi bu kadar iğrenç, bu kadar yaralayıcı bir şey değil."

"Gidelim dedim, çok çaresizdim, yapmak istemedim, iste... İstemedim. Ellerimi tut, gidelim dedim. Çok sancıyordu kalbim, sana geldim... O geceden sonra sana geldim ve senden gide... Gidemedim. Hiç gidememişim."

"Hiç sevilmemiş olmanın en ağır cezasını bana kestin, gözünü bile kırpmadın. Belimdeki ellerini çekişin, sana yalvarışlarımı duymayışın... Kime ne anlatıyorum ki? Gelme peşimden, gelme artık! O değilim ben! Aradığın kişi mezarın içinde!"

Akif Selim durmadı.

Kırlangıç'a varan sokağın başına geldiğimde gözlerim perişan olmuş Çağatay abimi buldu. Ayakta duramıyordu, yeni bir kaybetme korkusuyla yüzleşecek kadar güçlü değildi.

"Abi!" diye bağırdım son gücümle, boğazımı zorlayarak. "Ağlama, buradayım, kurtuldum."

Çağatay abim sesimi duyduğu an dizlerinin üzerinden kalktı, bana doğru koşmaya başladı.

"Abim," dedi, sımsıkı sarılmıştık. Saçlarımı öptü, is kokan gamzelerimden öptü. "İçeride kaldı dediler, onu kurtarmaya giden kişi de, o da çıkmadı dediler. Nefes alamadım o günkü gibi, bana bunu daha kaç defa yaşatacaksın?"

"Özür dilerim. Ağlama, ağlama." Kararmış ellerimle yüzüne dokundum, kirpiklerinde asılı kalan gözyaşlarını sildim. Bu sırada abimin belimdeki elleri gevşedi, arkamda duran Akif Selim'le göz göze geldi. Bunu seğiren gözünden, nefrete bürünen bakışlarından anlayabiliyordum.

"Anasını avradını sikeyim böyle işin!" Bilal'in küfrü ortamın içine bomba gibi düşerken Çağatay abim belimdeki ellerini çekti ve beni usulca arkasına aldı. "Bu nasıl bir oyun lan?"

"O kurtardı!" diye bağırdı Gülseren çocuksu sevinçle. "Eylül'ü kurtardı!"

Gözlerim, Gülseren'i bulunduğumuz yerden uzaklaştıran Mahur'a çevrildi. Sorun yok dercesine Gülseren'e bakmış ve kendimi tebessüm etmek için zorlamıştım. Gülseren de itiraz etmeden Mahur'un elini tutup uzaklaşmıştı.

"Her şey gerçek." Akif Selim, yaşadığımı kabullenmişti. Çağatay abimi gördüğü an her şey zihninde yerli yerine oturmuştu. "Her şey o kadar gerçek ki karşımdasın. Her şey o kadar gerçek ki yaşıyorsun."

Her şey o kadar gerçek ki karşındayım. Her şey o kadar gerçek ki yaşıyorum.

"Her şey o kadar gerçek ki birazdan ecdadını sikeceğim."

"Abi, lütfen," diye fısıldadım. "Burada olan kişiler gerçeği bilmiyor, ne olursun, yapma."

Abim durmadı. Beni Bilal'e doğru ittiği gibi kollarının arasına savruldum, Bilal düşmeme hiçbir zaman izin vermeyecekmiş gibi sımsıkı tuttu beni. Kollarından kurtulmak için hareketlenmiştim ki, "Öyle bir şey olmaz, Hare Güz," dedi kendinden emin ses tonuyla. "Hiç olmaz."

"Düşmeme izin vermeyeceksin biliyorum ama bu sefer durumlar farklı," diye fısıldadım. Boğazım öyle çok acıyordu ki konuşacak dermanım kalmamıştı. "Herkes şaşkın ve korkmuş durumda. Kimse gerçeği bilmiyor, Akif Selim delirmiş gibi hissediyor, kendine geldiğinde durmayacak." Korkuyla gözümü yumdum. "Beni almadan durmayacak."

"O biraz sıkar," dedi Bilal sertçe, ağzının içinden. "Kim lan o seni alacak? O biraz değil, bayağı sıkar."

"Lütfen," diye mırıldandım. "Şu an değil, herkes beni Eylül zannederken değil, bu şekilde değil. Abimi dur..."

Cümlemi bitirememiştim ki abimin sımsıkı yumruğu Akif Selim'in yüzüne doğru savruldu. Akif Selim'in ağzından tek bir inilti dökülmemişti fakat gücü kalmamış, dizlerinin üstüne düşmüştü.

Bilal'in kollarından sıyrıldım, bir an bile düşünmeden abimin koluna asılınca ikinci yumruğu havada asılı kaldı.

"O bunlara değer mi sanıyorsun?"

Sesim öyle kısıktı ki abim bile zor duymuştu. Bakışlarım omzumun üzerinden Akif Selim'i buldu.

"O hiçbir şeye değmez."

Göğsümden gökyüzüne kanat çırpan kırlangıcın gözlerinden kanlı yaşlar döküldü, Akif Selim'in ayaklarına dolandı. Gözlerimi usulca gökyüzüne çevirdim, yaşadığımı bir gün mutlaka öğrenecekti; intikam zehrini bir kere içmiştim.

Çağatay abim dizlerinin üstüne eğildi, dudaklarını Akif Selim'in sağ kulağına yasladı.

"Bu yolu kendin seçmedin mi, şerefsizin oğlu? Kardeşimi sen öldürmeye çalışmadın mı, puşt? Siktir git lan kardeşimin hayatından! Eğer Hare Güz'e yaklaşırsan, eğer seni onun yanında görürsem o kurşunu bu sefer ıskalamam. Anladın, değil mi koçum? Anladın, anladın..." Birkaç saniye bekledi, gözleri beni buldu. "Ayda Kor'a benden bir selam gönder, yeminini unutmamış, bir gün senin için gelecekmiş de."

Akif Selim'i beni attığı bu cehennemde kanı kuruyana, kalbi çürüyene kadar yakacaktım çünkü kalbimin kanını kurutmuş, kalbimi çürütmüştü. Çöl rüzgârlarında kaybolmuştu gözyaşlarım.

Akif Selim'in son yarım saatte yaşadıkları ve öğrendiği gerçek o kadar ağır gelmişti ki dizlerinin üstünde durduğu vücudunu daha fazla taşıyamamıştı. Başı asfalta doğru sertçe çarpınca çıkan ses, Hare Güz'ün gözlerini sımsıkı yummasına neden oldu.

Ankara'nın bulutlarına külden gözyaşlarını bırakan bir adam vardı.

Akif Selim'in külden gözyaşları lacivert bulutların içinden aktı, yüzüne doğru damla damla yağmaya başladı.

"Her şeyi mahvettim," diye fısıldadı, dilinin ucunda intihar eden kelimeler gönlünden kopmuş, kitap yapraklarının diplerini birbirine bağlayan ince, bez şeritten sayfaya düşmüştü. "Sana anneme geç kaldığım gibi değil, vazgeçtiğim hayatım gibi değil, ölüm gibi değil, gökyüzü kadar geç kaldım."

Akif Selim yapayalnız ve kimsesiz kalmıştı.

Akif Selim gökyüzlüm dediğine bir ömür geç kalmıştı.

Çağatay abimin kollarına tutunan Eylül ya da Hare Güz değil, mahvolmuşluğumdu. Çağatay abimin bir eli belime dolandı, diğer eli de yorgun düşmüş ve bir adım bile atamayacak bacaklarımın altını kavradı. Saçlarım abimin kolunun üzerinden aşağıya doğru savrulurken başımı gökyüzüne çevirdim, yağmur damlaları yüzümü ıslatmaya başladı.

İkimiz de aynı gökyüzünün altında, aynı yerdeydik ve aynı gökyüzüne bakıyorduk.

Hayatımı mahveden adamın dediği gibi hayat bizi bambaşka yerlere savurmuştu. Yüzümüz değil yüz yüze bakmak, sırtımız bile birbirine değmeyecek şekilde dönmüştü. Akif Selim'in sırtında, sırtıma batan ucu paslı çiviler vardı; benim sırtımda ise her yanıma saplanan çivi izleri...

"Asfaltta yatan adama bir şeyler oluyor!" diye bağırdı birisi. Ayak parmaklarıma kadar uyuştum, dişlerim birbirine çarptı, zangır zangır titremeye başladım. "Nefes alamıyor! Kalbini tutuyor!"

Ambulansın önünde duran iki görevli aceleyle asfaltta yatan Akif Selim'e doğru ilerledi.

Abim, Akif Selim'in bıraktığı enkazı kollarında taşıyordu.

Kırlangıç'ın kalbinde iki enkaz vardı, enkaza bir isim verilmesi gerekseydi Akif Selim ve Hare Güz olurdu.

Etrafımız öyle kalabalık ki içim mahşer yeri gibi. İçimi ikiye ayırdım ama yine de koşamadım sana.

"Kardeşime bir şeyler oluyor lan! Biri bir şey yapsın, kardeşime ne oluyor? Biri bir şey söylesin, burada ne oldu?"

Burak'ın yakarışlarını duymak yüzümde bir mimik bile oynatmadı.

"Kalp yanmasıdır," diye fısıldadım, ifadesizliğimin altında nefret kokan cümleler vardı. Akif Selim'in kalbinin içindeydim, her yanım yara bere için-

deydi; kalbi kilitlendiğim denizdi, nefes alamıyordum. "Merak etme, kimse ölmüyor; çok yaşadım, inan bana... Sürüne sürüne yaşadım ama yine de ölmedim."

Gökyüzünden sol yanıma damlayan külden gözyaşları o yangını söndüren değil, harlayandı. Göğsümü sıkıp kalbimi yerinden oynatan bu acıyı burada öylece bırakmak istedim. Sızlayan evin pencereleri artık yerle yeksan, beni kör denizlerin içine bırakışını *unutamıyorum.*

"Biri bir şey söylesin artık, ne olur. Biri bir şey söylesin." Burak'ın yakarışlarından gittikçe uzaklaşırken duyduğum son sözlerle sol tarafım buz kesti. Bu nasıl yanmaktı? Kalbim buzla kaplanmıştı.

"Kalp krizi belirtileri görünüyor, ilk müdahale yapıldı ama burada, bu şekilde devam edemeyiz."

Çocukluğumun ellerinden böyle tuttun. Çocukluğum yaralı elleriyle, yaraları ellerinden tuttu çünkü insanlar yarasına denk düşene âşık olurmuş.

Ama bu âşık olmak değil, felç kalmaktı.

Akif Selim her şeye geç kaldığını anlamıştı, yarı baygın bir şekilde kalbini tutarak asfaltta uzanıyordu.

Akif Selim o gece nasıl hissettiğimi odama geldiğinde değil, felç kaldığında anlamıştı.

XI
KALPTE KURUMUŞ KARAGÜLLER

Ayna, *Gelincik*

Kalbimin içinde kurumuş karagüller, gözlerimin içinde kayıp kıtalar.

Bir yerden aşağı, çok aşağı düşmüştüm. Uçurumun kalbinde uçuşan kelimelerimi çakıldığım zeminin en dibindeyken kaybetmiştim. Sanki saçlarımdan bir iğne ve kara gözlerinden bir iplikle kalbimi her yanından dikmiştim.

Adı, ateşin külünü bıraktığı soluk tenimde bir izdi.

Abimin kollarının arasında, derisinin üzerine kaynayan su kazanı devrilmiş bir ceset gibiydim. Boğazım yanıyordu ama ellerim buz kesmişti. Zihnimde yıkılan vitrin paramparçaydı. Aklımın şirazesi kaymıştı, ne olduğunu anlayamıyordum. Lacivert bulutlar, titreyen kalbinin akıttığı külden gözyaşlarını damla damla yüzüme çiseliyordu ama Akif Selim'in dakikalar önce gözyaşını bıraktığı dudağımın üzerine değmiyor, soluk izini silmek istemiyordu.

Öyle güçsüz hissediyordum ki kolumu kaldıracak hâlim yoktu, parmaklarımı birleştirdim ve kalan son gücümle dudaklarımda kalan ize dokundum.

Ağlamak istedim ama gözyaşlarım, kalbimin kanı gibi kurumuştu.

Ağlamak istedim ama *o*nun buna değmeyeceği gerçeği, yüzüme çarpan baba tokadı kadar acımasızdı.

Günler sonra dudağımın üzerine damlayan gözyaşı, dudağımın üzerine basılan köz hissinden farksızdı.

O an gerçek miydi?

Ambulansın siren sesi keskinleşti, usulca kapanan gözlerim açıldı ve abimin kollarının arasından zorlukla çıktım. Sanki ayakta durabilirmişim gibi hareketlenirken daha ilk adımımda düşmek üzereydim ki Çağatay abim belimden, Bilal ise kolumdan kavramış ve düşmeme engel olmuşlardı. Abim bir şey demedi, kolumu sımsıkı tuttu ve buğulu gözlerimin içine doğru *yapma* dercesine baktı.

"Kollarının arasındaydım," diye fısıldadım. "Ateşten bir acı kalbimin içine değil, Akif Selim'in sırtına düştü, bir zamanlar sol tarafında uyuyan bedenime siper oldu."

Olayın gerçekliği acı bir tokat gibi yüzüme çarptı, yanağımın sol tarafında baba tokadı kadar ağır bir sızı vardı.

"Abi," diye fısıldadım, omuzlarına tutundum. "Abim," dedi içli içli. "Ne olursun, *bu sefer gitme*."

"Gitmem," dedi, sesi netti. Hiç düşünmeden tekrar kollarının arasına aldı beni, başımı omzuna yasladı ve alnıma küçük öpücükler kondurdu. Omzuna gücü kalmamış ellerimle tutundum; biliyordum, abim artık gitmeyecekti. Hare Güz'ün abisi onu hiç bırakmayacaktı. Kalabalığın ortasını hareketlendiren ama abimde hiçbir duraksama yaratmayan bir ses duyuldu.

Akif Selim'in adını haykıran sesi kalabalığı en orta yerinden ikiye ayırmıştı.

Kalbi bir mahşer yeriyken içini yarıp bana mı koşacaktı?

"Hare Güz!" dedi, sesi kesik kesik ama gürdü. "Oğlum, yaşıyor lan, yaşıyor; bırakın beni, bırak lan beni!"

"Nabzınız göğsünüzü yerinden sökermişçesine hızlı atıyor!" dedi tanımadığım bir ses. "Sizi bu şekilde nasıl bırakabiliriz?"

"Bırakın lan beni," dedi, abim bunları duymamı istemezmişçesine adımlarını hızlandırdı. Bilal aracın arka kapısını açmış, gelmemizi bekliyordu. Abimin kolları arasından arka koltuğa bırakıldım. "Gitme!" diye bağırdı gırtlağı yırtılırcasına. *"Ne olursun, beni burada bırakma."*

Gözlerimi sımsıkı yumdum, iki elimi kulağıma bastırdım. Akif Selim'in yalvaran sesi bir an bile azalmadı.

"Neredesin?" diye bağırdı ağlamaklı bir ses tonuyla. Başımı kaldırdım, bedenimi yana doğru döndürdüm ve aracın arka camından Akif Selim'i dizlerinin üzerine düşerken gördüm. Mahur, kucağında Gülseren'le yanıma oturup aracın kapısını kapattı. Bilal sürücü koltuğuna geçerken abim de yanındaki yerine geçti; Bilal'in hızlı bir kalkış yapmasıyla omzum kalbimin içine doğru çöktü.

"Hare Güz?" dedi Gülseren. "Kızmadın bana, değil mi? Ben sana Eylül dedim çünkü böyle söyledin, birileri yanımızdayken benim adım Dilara, senin adında Eylül olacaktı."

O an Gülseren'e hiçbir şey diyemedim çünkü soluğum kesilmişti. Bir yazarın kalbime akıttığı mürekkep patlamış ve patlayan mürekkep damarlarımın içine bir zehir gibi yayılmıştı. Ağlamamak için dişlerimi sıkarken sol tarafımdaki pencereye dönmüş ve başımı yaslamıştım. Aracın içinde Gülseren'in aldığı sık nefeslerin sesi vardı, kendi aldığım nefesin varlığı bile bana çok yabancı geliyordu.

Acı, omuzlarıma kadar örtülen bir yorgan gibiydi. İçimin gürültüsü, evimi yerle bir eden katilin gözlerinde yeniden canlanmış ve yatağımın altına saklanan hayali bir canavar gibi karşıma çıkmıştı. Gözlerimin önünden bir film gibi hızla akıp giden zamanın içinde göğü kazıyan yüksek binalar, bir perde gibi zihnimdeki düşünceleri deviren insanlar vardı.

Hiç bilmediğim bir denizin ortasında yapayalnızdım. Bilmediğim bir denizin ortasında, Akif Selim'in gözyaşları uğruna göğü yere indirmişim de

vicdanını hiç edip beni sanki yeniden öldürmüş gibi çaresiz hissediyordum.

"Böyle şansın anasını avradını sikeyim!" diye kükredi Bilal. "Ne demek beni yangından kurtardı? Ne demek?"

Hiçbir şey diyemedim. Sessizlik, içine düştüğüm bir kuyuydu. Kör kuyuya o kadar çok bakmıştım ki artık ben de kör kuyudan farksız bir bedenden ibarettim. Biri karşıma geçse ve kalbimi yumruklasa, yumruk yaptığı eli içi bomboş olan bir duvarı yumrukluyormuş gibi hissederdi.

Çağatay abim öfkesini kontrol etmek istiyor gibi sakin bir şekilde ön yolcu koltuğunda oturuyor ve gözlerimin ardında, asfaltın eriyen sıcaklığında akıp giden yolu izliyordu.

"Kırlangıç'a bir daha gitmeyeceksin," dedi Çağatay abim sert bir ses tonuyla. "Ala ve o haz almadığım abisiyle de bir daha görüşmeyeceksin."

"Kırlangıç'a ne zaman istersem o zaman gideceğim," diye yanıtladım abimi. "Eğer istersem Ala ve o haz almadığın abisiyle de görüşürüm. Seni her şeyden çok seviyorum, bunu biliyorsun ama ne olur bir anlık öfkeye kapılıp kalbimi kırma. Yanımda bir tek sen kaldın, bunu benden alma."

"Yoluna kurban olurum, Hare Güz'üm." Sesi titriyordu. "Kırlangıç alevler içindeydi, içeriye girmek istedim ama izin vermediler. Öldün sandım..." Bir eliyle arabanın torpido gözüne vurdu. "Öldün sandım! Seni bir daha o tabutun içinde görmem yüksek bir ihtimaldi, kalbimi durduracak kadar hem de. Öldün sandım... O küçücük bedenini denizin içinde öldüremediler, bir yangın uğruna öldün sandım. Seni bir ateşin içinden alıp başka bir ateşin içine attım, bunun vicdanıyla nasıl yaşardım? Abinim ben senin. Abiler, küçük kız kardeşleri uğruna ölür." Sonlara doğru sesi kısıldı. "Gerekirse öldürür de."

"Kimseyi öldürme," diye konuştum ağlamaklı bir ses tonuyla. "Ne olursun."

"O iti öldürseydim o gün öldürürdüm ama onun için yaşamak daha büyük bir ceza," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Vicdan azabıyla yaşamak zorunda bırakılmak, onun gibi şerefsizlere verilen en büyük ceza."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Mahur en sonunda. "Bu işin peşini bırakacağını sanmıyorum."

"Gelsin, sıkıyorsa alsın Hare Güz'ü." Bilal öyle öfkeliydi ki direksiyonu kavrayan parmak boğumları bembeyazdı. "Masum bir insanı denizde yapayalnız bırakmaya benzemez bu iş."

"Beni yapayalnız bırakmadı," dedim, sesim satırların içine dağıldı. "Ellerini belimden çekti, denizin içine gömülüşümü izledi ve haykırışlarıma sırtını döndü. Bu, omuzlarımdan kavrayıp denizin içinde boğmasıyla eş değerdi, inan bana. Kalbime sapladığı bıçağı yedi santim geriye çekmesi bir lütuf değil."

"O yangının içinden kurtarması?" diye sordu Mahur. "Senin için hiçbir anlam ifade etmiyor mu?"

"Akif Selim kalbime bir bıçak sapladı ve bununla yaşamayı öğren dedi. Kalbim günlerce, aylarca kanarken yaşamaya devam ettim. Ölü bir cesetten tek farkım nefes alıyor olmamdı. Yaşamak ve ölmek arasında tek bir fark vardı, ben nefes alıyordum ama zaten ölmüştüm."

"Ağlama, lütfen," dedi Gülseren kırgın bir ses tonuyla. "Çok güzel gülüyorsun, hep gül, ağlama."

"Kucağıma gelmek ister misin?" Hiçbir şey demedi, Mahur'un kolları arasından çıktı ve kollarının arasına girdi, is kokmamı umursamadan sıkıca sarıldı. "Bana söylediğin gibi o abiye sımsıkı sarıldım, Hare Güz."

Kalbim yanıyordu.

"Şimdi de sana sımsıkı sarılıyorum." Sessizce yutkundum, usulca gözlerimi kapattım. Birbirini takip eden gözyaşlarım, yaşadıklarımın ağırlığını omuzlarımdan almak istermiş gibi çeneme doğru aktı. Kulağına doğru eğildim ve "O da seni sımsıkı sarmalamıştır," diye fısıldadım. "Annen seni eminim ki çok merak etmiştir, gidelim mi?"

"Olur," dedi. "Yarın Kuğulu'ya gelir misin?" diye sordu.

"Yarın evden çıkabileceğimi sanmıyorum ama ertesi gün gelirim, olur mu?"

"Olur ya."

Çağatay abim, Gülseren'in babasının bilgilerini şirkete verdiği için ev adreslerini bulmamız zor olmamış, sekreteri abime evin adresini mesaj olarak atmıştı. Yol yaklaşık yarım saat sürmüştü. Gülseren'in evinin kapısının önünde durmuştuk. Evleri ara sokakta, eski bir apartman dairesinin zemin katındaydı.

Kucağımda Gülseren'le indiğimde Çağatay abim apartmanın kapısını açmış ve zemin kattaki ilk kapının ziline basmıştı. Kapıyı Gülseren'in annesi açmıştı.

"Anneciğim, onlar geldi." Gülseren kucağımdan indi, annesine sarıldı. "Siz Ayhan'a iş bulan aile misiniz?"

"Evet, anneciğim. Sana bahsettiğim gamzeli kız, Hare Güz. Biz bugün buluştuk ve resim yaptık da..."

Gülseren öyle akıllı bir kızdı ki annesinin üzüleceğini bildiği için son yaşanan felaketten bahsetmek yerine sadece bunu söylemişti.

"Eşiniz nasıl?" diye sordu Çağatay abim. "Elimizden geleni yapacağız, merak etmeyin. Sadece iyileşmeye odaklansın Ayhan Bey."

"Allah razı olsun sizden," diye konuştu. "Allah omuzlarından yükünü alsın, gamzeli kız... Bizimki öyle sevmiş ki seni, dün gece seninle buluşacak diye heyecandan uyuyamadı."

Burukça gülümsedim.

"Ben de onu çok seviyorum. Bir de... Allah sizin de yükünüzü alsın." Buruk tebessümüm yüzümde genişledi, mezar çukurlarım derinleşti.

"Kendinize iyi bakın. *Hoççа* kal, Gül."

"*Hoççа* kal, Hare."

Apartmandan çıkarken, "Birbirinize kısa bir sürede bu kadar alışmanız çok güzel," diye konuştu Çağatay abim. "İnsana kendini iyi hissettiriyor," diye yanıtladım. "Gerçek adını söylemenden belli zaten, fındığım."

Arabaya tekrar bindiğimizde başımı Mahur'un dizlerine koymuş ve gözlerimi sıkıca yummuştum. Göğsümü ağır bir acı çiğniyor, her şey akıp giden kum saatinin içinde daha da parçalanıyordu. Bir süre hiçbir şey düşünmedim. Tükenmişliğin son nefesinde, bir kapı eşiğinde bomboş gözlerle oturuyordum ve izlediğim şey mahvolan hayatımdı.

Yol ne kadar sürmüştü hesap etmedim, ne uyanıktım ne de uyuyordum.

"Uyandırma," dedi abim kısık bir ses tonuyla. "Kucağıma alacağım."

Araç birkaç saniye sonra durunca arka koltuğun kapıları aynı anda açıldı, başım nazikçe kaldırıldı; ne olduğunu anlayamadan abim tarafından kucaklandım. Başımı göğsüne yasladım, ellerimi omuzlarına koydum ve sıkıca tutundum.

"Yirmi bir yaşıma bu kadar sancı ve acı sığdırdım. Nefes alamıyorum, normal mi?"

"Yirmi bir yaşın kadar güçlüsün, Hare Güz." Saçlarıma minik öpücükler kondurdu. "Artık yalnız değilsin, ben varım."

Abimin kucağındayken karnımın tam üstüne bir kavanoz vişne reçeli koyuldu. Hafifçe başımı kaldırıp baktım, Bilal'di. "Vişne reçelin de yanında," dedi gülümserken. "İçinde bir de not var."

İstemsizce gülümsedim.

"Annen çok düşünceli bir kadın," diye konuştum. "Çok teşekkür ettiğimi söyle, olur mu?"

Bilal derin bir iç çekti.

"Belki bir gün sen söylersin," diye konuştu, sesindeki imayı anlayamayacak kadar dalgındım. "Olmaz mı?"

"Olur ya," dedim Gülseren gibi. Bu beni daha çok gülümsetmişti. Kalbimi yaralarımın içinden, bir yangının evinden kurtarmıştım ama gülümsüyordum.

Eve girene, hatta yatağımın üzerine yavaşça bırakılana kadar gözlerim kapalıydı. Bilal ve Çağatay abim odadan çıkarken Mahur yanımda kalmıştı. Kokusundan ve nefes sesinden gitmediğini anlamıştım.

"Sesini duyduğum an nereye kaçacağımı bilemedim, biliyor musun?" diye bir itirafta bulundum. "Önce kötü bir kâbusun içinde olduğumu sandım.

Yanımda küçücük bir kız, yangınların içindeyiz. *Keşke* dedim o an. *Keşke Gülseren olsaydım, ona sımsıkı sarılabilseydim... Her şeyden habersiz, beni öldürdüğünü bilmeden...* Korkudan dizlerim titredi. O merdivenleri nasıl çıktığımı, yüzümü ve ellerimi beni tanıyamasın diye nasıl boyadığımı bilmiyorum."

"Seni nasıl tanıdı, Hare Güz? Aklım almıyor... Saçların, gözlerin ve sesin çok farklı. Yüzün ve ellerin boya içindeydi."

"Bilmiyorum," diye konuştum, sesim titriyordu" "Ellerimi görünce gözleri ellerimden bir an olsun ayrılmadı. Merdiven korkuluğu iki parçaya ayrılmış, sindiğimiz duvarın üzerine eğilmiş. Ben bunu göremedim, belimden tuttuğu gibi merdivenlerden savrularak düştük. Başım kolunun altındaydı, dudaklarımın üzerine... Gözyaşı damladı. Sonra boynuma doğru eğildi ve kokumu içine çekti..."

"Dizi mi çekiyoruz, bu nasıl sahne ya?" dedi Mahur tuhaf bir ses tonuyla. "Benim bile dinlerken kalbim ağrıdı, Allah okuyuculara sabır versin gerçekten."

"Okuyucular?" diye sordum anlayamamış gibi. Mahur ne dediğinin bir önemi yokmuş gibi omuz silkip, "Duş almak ister misin?" diye sordu. Onaylarcasına başımı salladım, bir elimden sıkıca tutarak yataktan kalkmama yardımcı oldu ve odamın karşısındaki banyonun kapısını açtı.

"Ağlamayacağım," diye söz verdim kendime. "Ayakları yere basan güçlü bir kadınım ben, iyileşeceğim."

"Hepimiz çok güçlüyüz," diye konuştu Mahur. "Kanatlarımızdan vuruyorlar, bileklerimizi kırıyorlar. Sürünmemizi istiyorlar ama sürünmüyoruz, kendimize yeniden kanat dikiyoruz. Kalbimiz delik deşik ama gülüşlerimiz öyle güzel ki bizi öyle güçlü gördükçe daha da kuduruyorlar. Daha çok kuduracaklar, artık herkes haddini bilecek. Öldürülmek değil, hakkımız olduğu gibi yaşamak istiyoruz. İntikam masallarıyla büyütülen adamlar, namus için öldürdüm diyen adamlar; kadınlar kahkaha atmayacak, istediğini giymeyecek, haddini bilecek diyen bütün herkes kabullenecek. Kadın olduğumuz için değil, insan olduğumuz için bize saygı duyacak. Eğer bunu annen yaptıysa bütün suçlusu annendir. Eğer baban yaptıysa bütün suçlusu babandır. Seni öylece kendine âşık ettikten sonra iyi bir bok yemiş gibi öldüremez! Hiçbir haklı sebep, seni öldürdüğü gerçeğini yok sayamaz. Hiç ağlamayacaksın çünkü yanındayım. Yanındayız. İlk günler sen demiyor muydun, gözlerinin içine baka baka nefretimi kusmak, mahvetmek istiyorum diye. Olan oldu, gözlerinin içine baka baka bitireceksin onu."

"Mahur, öldürülen her kadın gibi avazım çıkana kadar *yaşamaya hakkım var* diye bağırmak istiyorum."

Mahur başka bir şey diyemedi, sımsıkı sarıldı, is kokan saçlarımdan öptü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Evde, okulda, sokakta, iş yerinde; şiddete, tacize ve eşitsizliğe uğramak istemiyoruz," diye konuştu Mahur. "Eğer bir kadın *hayır* diyorsa hayırdır. İğrenç zevkler uğruna mahvedilmek istemiyoruz, tek istediğimiz her erkek gibi özgürce gökyüzünde kanatlarımızı çırpmak."

"Bir gün iyileşecek miyiz?" diye sordum. "Hayattan kopan bütün kadınlar için ne olur, *kimse duygusuz olmasın.*"

Mahur gözyaşlarının arasından burukça gülümsedi, duş başlığını alıp sıcak suyu açtıktan sonra tişörtümü ve pantolonumu çıkarmama yardımcı oldu. İç çamaşırlarımla beraber suyun altına girdim. Sıcak su tenimden akarken Mahur is kokan saçlarımı, nane aromalı şampuanımla yıkadı ve duruladı. Vücudumu temizlememe yardımcı olduktan sonra askıdaki havluyu aldı, arkasını döndü ve eliyle bana doğru uzattı. Islak olan iç çamaşırlarımı çıkardım, tenimi kuru yer kalmayıncaya kadar yıkadıktan sonra havluyla bedenimi sardım ve duş kabininin içinden çıktım.

Mahur küçük kız kardeşiyle ilgilenmenin hakkını iyi bir şekilde veriyordu. Dolabımı açmış, iç çamaşırı takımı ve mor pijamamı çıkarmıştı.

"Birkaç saatliğine Ala'nın yanına gitsem sorun olur mu?" diye sordu Mahur. "Kırlangıç'ta hasar büyük. Aradığımda çok ağlıyordu, içim içime sığmadı; yanına gideyim."

"Olur," diye konuştum. "Ben zaten uyuyacağım, yataktan çıkabileceğimi sanmıyorum. İyi olduğum zaman ben de gideceğim yanına. Çok geçmiş olsun dediğimi ilet, olur mu?"

"Bir şey olursa beni ara, tamam mı?" diye konuştu yumuşak bir ses tonuyla. "İletirim, dikkat et. İyi uykular."

Odadan çıktı, kapıyı yavaşça kapattı. Mahur'un yatağımın üzerine bıraktığı mor, kısa kollu pijamalarıma baktım. Abimle alışverişe çıktığımız gün, bir gecelik mağazasının cansız mankeninde görmüş ve almıştım. Etiketini kopardım, beyaz iç çamaşırlarımı giydikten sonra mor pijamalarımı da üzerime geçirdim ve yatağımın üzerindeki ince pikeyi kaldırıp yatağın içine sindim.

Akif Selim'in kalbinde bir yer öyle çok yanıyordu ki ne yapacağını bilemezmişçesine etrafındaki kalabalığı izliyordu. Kalbine baskı yapan bir çift el vardı, gözlerinin içine bakıyor ve iyi olup olmadığını soruyordu.

Birine âşık olmak, felç kalmak gibi miydi? Eğer Akif Selim hissettiği duygulara bir isim koysaydı bunu felç kalmak gibi ağır bir ifadenin altında saklardı çünkü hiçbir yanı tutmuyordu.

Gözünün önüne Hare Güz'ün yosun yeşilleri geldi. Kan kustuğu ağzının içinden akan kanları elinin tersiyle sildi, öksürerek dizlerinin üstünde doğruldu ve acı bir çığlıkla Hare Güz'ün adını haykırdı. Herkesin gözü Akif Selim'in üzerindeydi. Burak korku dolu gözlerle etrafına baktı ama Hare Güz'e benze-

yen kimseyi göremedi. Hayal mi görüyor, diye düşündü. Dizlerinin üzerine çöküp Akif Selim'e doğru eğildi, kollarından sıkıca kavradı ve hareket etmesine engel oldu. "Oğlum, yaşıyor lan, yaşıyor; bırakın beni, bırak lan beni!"

"Nabzınız göğsünüzü yerinden sökermişçesine hızlı atıyor!" dedi tanımadığı bir ses. "Sizi bu şekilde nasıl bırakabiliriz?"

"Gitme," diye bağırdı Akif Selim. *"Ne olursun, beni burada bırakma."*

Deliriyormuş gibi hissediyordu. Ayağa kalktı ama başı döndü, dizlerinin üzerine düştü.

"Neredesin?" diye bağırdı ağlamaklı bir ses tonuyla. "O öldü," diye konuştu Burak her şeyden habersiz bir şekilde. "Ölmemiş!" diye bağırdı Akif Selim. "Rüya sandım! İlk başta anlayamadım; saçları, gözleri... Sesi bile değişmiş. O yangından Hare Güz'ü çıkardım ama neden onu yeniden öldürmüş gibi hissediyorum? Nasıl bulacağım onu, Burak? Ortadan kayboldu..."

"B-Bilmiyorum," diye konuştu Burak, kekelemişti. "Emin misin?"

"Lan, insan sevdiği kadını tanımaz mı?" diye sordu. "Ellerini, *bin yıl geçse bile tanıdık gelecek o ellerini* hiç unutmadım. O ellerini sol yanımda yanan ateşin içine bastırdı, ben unutsam kalbim unutmaz lan! O yosun yeşili gözler, çimenler gibi solmuştu. Ben soldurdum o yeşilleri."

Akif Selim ayağa kalkmak için hareketlenince Burak elini uzattı, Akif Selim kendine doğru uzatılan eli tuttu, ayağa kalktı.

"Kolun yanmış," dedi Burak. "Nasıl oldu?"

"Merdivenin korkuluğu Hare Güz'ün üzerine düşecekti, vücudumu üzerine siper ettim. O sırada oldu."

"Hastaneye gitmeliyiz," diye konuştu Burak. "Bu şekilde olmaz."

Akif Selim, Burak'ın dediklerini duymadı bile. Kaldırımda ağlayarak oturan Ala'yı buldu gözleri, bu sırada Kerim'in o gün söylediklerini hatırladı. Eylül diye bahsettiği kişi Hare Güz'dü ve o gün, ağına düşürdüğünü iddia ettiği kişi... Hare Güz müydü sahiden?

"Bu nasıl bir oyun lan!" diye bağırdı Akif Selim. "Aklımı oynatacağım, deliriyorum, deliriyorum..."

Sallanarak Ala'nın diz çöktüğü kaldırım taşına yürüdü, yanına oturdu ve kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Burak sol tarafı kül olmuş Kırlangıç'ı izleyerek ağlayan genç kıza baktı, kalbinde bir yerlerin sızladığını hissetti.

"Ağlamayın, lütfen," diye konuşabildi en sonunda. Ala kilitlenmiş gibi izlediği Kırlangıç'tan gözlerini ayırdı ve önce karşısında duran Burak'a, ardından yanına oturmuş olan Akif Selim'e baktı. "Bütün emeğim, resimlerim, çizimlerim mahvoldu. Hepsi yanmış, içeride tek bir şey bile sağlam kalmamış," dedi Ala. "Küçüklüğümden beri buradaydım. Evim yandı, şimdi ben nasıl ağlamayayım?"

"Resimleriniz için çok üzgünüm," diye konuştu Akif Selim zorlukla. "Onları geri getiremem ama Kırlangıç'ı eski büyüsüne dokunmadan, kanatlarından iyileştirebilirim."

"Bunu yapabilir misiniz sahiden?" diye sordu Ala ağlamaklı bir ses tonuyla. "Abinizin şirketine ait dört rezidans var," diye konuştu Akif Selim. "O rezidansları biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Ala. "Hatta birinde ben kalıyorum."

"O rezidansları yapan mimar benim," dedi Akif Selim. Sırtı öyle çok yanıyordu ki her konuştuğunda gırtlağına bıçak saplanmış gibi hissediyordu. "Kırlangıç'ı iyileştirmemi istiyorsanız bu bilgiyi kimseyle paylaşmayın, olur mu?"

Ala burukça gülümsedi.

"Söz verir misiniz?" diye sordu. "İyileştirin, ne olur. Her sabah geldiğim, bütün günümü geçirdiğim yer burası. Öğrencilerim var, bütün hayallerimi yıktım ve üzerine bambaşka bir hayat kurdum. Kırlangıç'ın kalbinde... Bambaşka bir hayat."

"Söz," dedi Akif Selim kendinden emin bir ses tonuyla. "İyileştireceğim."

Akif Selim birkaç saniye bekledi.

"Kurtardığım kişinin adı Eylül'dü, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Ala. "O da az önce bahsettiğiniz rezidansların ilkinde kalıyor," diye konuştu umursamaz bir ses tonuyla.

Burak korku dolu gözlerle Akif Selim'e baktı. *Her şeyi öğrendiğinde ebemi sikecek* diye düşündü. *Hatta sikmekle kalmayacak, yerin bin metre altına canlı canlı gömecek.*

Akif Selim, Ala'nın başka bir şey demesine izin vermedi; oturduğu kaldırım taşından kalktı ve Kırlangıç'ın alt sokağına park ettiği Eftelya'sına doğru ilerlemeye başladı. Sol tarafı öyle yanıyordu ki ne yapacağını bilemez bir hâlde kalabalığın içinden sıyrıldı ve güçsüz adımlarıyla bile titrettiği asfaltta yürümeye başladı.

Yırtılan beyaz gömleğine dokunmadı, tıpkı yarasına dokunamadığı gibi. Dağılan kuzguni saçlarına ya da toz içinde kalan pantolonuna da...

"Kucakladım," diye fısıldadı, sesi duvara kara lekesini bırakan alev gibi yazılan cümlelere acıdan bir iz bırakmıştı. "Günlerdir öldürdüğüm için ağladığım kadını, hiç bilmediği bir şehrin nefesinde ölmek üzereyken kucakladım."

Akif Selim ayakta duramadı, ayağının altındaki zemin kayınca Burak kolundan sertçe tuttu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Burak. Akif Selim'in sesi netti. "Artık gidecek bir evim yok; o evi yıktım, yaktım." Dinmek bilmeyen gözyaşları birbirine karışarak titreyen çenesine aktı. "Yok, olamaz, olamaz." diye fısıldadı,

kalbini tutuyordu. "Oldu ama... Her şeyiyle gerçekti."

Ben sana anlatayım mı cehennemin dibinde yaşamaya çalışmak nasıl bir şey? Ben sana şehrimden, evimden, gözlerimden, saçlarımdan, hiç görmediğim annemden vazgeçmenin ağırlığını nasıl anlatayım? Kabul et, anne oldum sana. İnsan annesini öldürür mü, Selim?

"Gerçek bu," diye konuştu Akif Selim zorlukla. "Hare Güz'ü birisi o denizden kurtardı ama kurtaran ben değildim."

Hare Güz'ü o denizin içinde bıraktım.

Geri döndüğümde başkası zaten kurtarmıştı.

Ben kurtaramadım.

Kurtaramadım.

Kurtaramadım.

"Hare Güz yaşıyor, Akif Selim ise o toprağın içinde, yerin bin kat dibine gömüldü." Sağ elini yumruk yaptı, duvara sertçe geçirdi. "Hare Güz yaşamıyor, bunu ona ben yaptım." Elinin üst kısmı parçalandı, derisi kalktı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ben bu gerçeğin anasını avradını sikeyim."

Sağ elini değil, kalbini hissetmiyordu.

"K-Korktu benden," dedi kekeleyerek. "Korktu... Öldüreceğim sandı, yukarıya çıktı; alevlerin içinde kalmak bile bana gelmekten daha iyi bir tercihti."

Burak, Akif Selim'in duvardan kayarak oturduğu taş kaldırıma, yanına oturdu; dizlerini kendine doğru çekti ve başını Akif Selim'in omzuna bıraktı.

"Dünyanın ekseni kaysa geçmişi bir santim bile yerinden oynatamam, Hare Güz'de açtığım her yaranın ıstırabını ellerimle büyütüyorum."

"Ne olacak şimdi?" diye sordu Burak. "Karşısına çıkacak mısın?"

Akif Selim sessiz kaldı. Burak, bu sessizliğin altında yatan fırtınadan habersiz bir şekilde başını koyduğu omuzdan kaldırdı ve Akif Selim'in kuyu dibini andıran gözlerinin içine baktı. Ayağa kalktı, bir elini uzattı ve Akif Selim'i çöktüğü zeminin duvarından kaldırdı, arabaya doğru yürümeye başladılar.

Akif Selim aracına bindiğinde ezbere bildiği rezidansın yolunu tuttu.

Uyuyamıyordum.

Kaç kez soluma, kaç kez sağıma döndüğümü bilmiyordum.

İçimde bir his vardı, yerinden söküp atamıyordum.

Düşünceler bir sandal, ben de denizdim ve sandal boğazıma kadar batmıştı. Gözlerim nemli, duvarı izliyordum; içim öyle sancıyordu ki ağzımın üstünde bir bıçak, sustukça kanıyordum.

"Abim, gelebilir miyim?"

"Gel," diye konuştum, sesim fısıltıdan ibaretti. Abim odamın kapısını açtı, "Bilal gitti," diye konuştu. "Sana bakacaktı ama uyuyorsundur diye rahatsız etmek istemedi."

"Önemi yok," diye konuştum. "Bugünü elbet konuşacağız... Bugün değilse de yarın."

"Bana anlatmak istediğin bir şeyler var mı?"

Yatağa yayılan saçlarımı usulca okşamaya başladı. Sıcacık bir gözyaşı gözlerimden aktı, pikenin üzerine süzüldü.

"Yangından çıkardı beni," diye konuşmaya başladım. "İlk önce sesini duydum. İnanamadım; korktum, kaçtım, resim atölyesine çıktım ve beni tanımaması için elimi yüzümü boyadım ama tanıdı. Ellerimden, kokumdan..." Başımı abimin dizine koydum, sessizce ağlamaya başladım. "Abi, ben neyin içine düştüm böyle?"

"Ağla," dedi, sesi titriyordu. "Ağlamak zayıflık değil, biz böyle büyütülmedik; içimizdeki zehri ancak ağlayarak atarız, ağla..."

Sessizce güldü.

"Ağla, abisinin gülü. Ciğerlerin açılır."

İstemsizce gülümsedim.

"Ya, abi! Çok kötüsün!"

"Hah şöyle ya," dedi, keyiflenmişti. "Gül ki benim de yüzüm gülsün."

"Şimdi bir karnıyarık olsaydı ne yenirdi be," dedim.

"Üf, sus, sus... Şöyle acılı acılı, yanına da kırmızı biber ama pişmiş..."

"Eğer beni mutfağa sırtında götürürsen yaparım," diye konuştum. "Olmaz mı, Çağataycığım, Üstüncüm."

"Olur, Harecim, Güzcüğüm."

Abim yatağın önünde durdu, beni sırtına aldı ve kollarımdan tutup kaldırdı. Abimin omuzlarına tutununca hızlıca kalktı ve beni etrafında döndürdü.

"Ya! Düşeceğim, abi, düşeceğim!" dedim kelimeleri uzatarak. İkimiz de aynı anda delirmiş gibi kahkaha atmaya başladık. Abim mutfağa geldiğinde nefessiz kalmış bir şekilde kahkaha atmaya devam ediyordu.

"Ee, bu hayatı delirenler yaşıyormuş gerçekten," diye konuştum kahkahalarımın arasından. "Eminim ki malzeme yoktur, bir koşu gidip alayım aşağıdaki marketten."

Abimin gözleri büyük camdan görünen lacivert bulutlara takıldı.

"Ben gideyim, fındığım. Ne olur ne olmaz, dışarıya yalnız çıkmanı istemiyorum."

"Abi, yapamam," diye konuştum sırtından inerken. "Tutsak gibi yaşayamam, ne olursun, anla beni."

"Anlıyorum," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla. "Yağmur yağmaya başlıyor. Arabayı al, öyle gel."

"Tamam," dedim. "Yirmi dakikaya dönerim, telefonum o yangının içinde kül olmuştur. Bir şey olursa Bilal'in bana verdiği telefondan ararsın, olur mu?"

Onaylarcasına başını salladı. Üzerime siyah, kısa kollu bir tişört, altıma ise açık renk bir *mom jean* ve spor ayakkabılarımı giymiş, beyaz hırkamı da aldıktan sonra evden çıkarak asansöre binmiştim. Ardından asansörden inmiş, rezidansın otomatik kapısından geçmiş ve Bilal'in park etmiş olduğu araca doğru ilerlemeye başlamıştım.

Ama o sırada hiç beklemediğim bir şey oldu. Ya da beklediğim ama bir türlü ihtimal veremediğim...

Akif Selim Kıraslan, derbeder olmuş hâliyle karşımdaydı. Göğün feryadı bulutların içinde kopmuş, bir kara delik gibi ikimizi yutmuştu.

Elimdeki telefon, ellerindeki kurumuş karagüllerle aynı anda düştü. Yağmur damlaları karagüllerin üstüne, Akif Selim'in gözyaşları ise yanaklarından titreyen çenesine aktı.

"Günlerce, aylarca o kadar çok konuştum ki mezarınla." Sesi dağılmıştı. "Şimdi ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Hiçbir şey diyemedim. İkimiz de birbirimizi gördüğümüz ana, akrep ve yelkovanın bir saatin içine saplanışı gibi saplanmıştık.

"Kalp krizi geçirmiş gibi durmuyorsun," dedim sertçe. "Öyle acıdım ki sana. Öyle acınacak bir hâldesin ki acımaktan başka hiçbir şey hissetmiyorum, buz kestim. Öyle kirlettin ki içimdeki seni, hiçbir yere koyamıyorum acıdığım hâlini."

Öfkeyle bakan gözlerim, Akif Selim'in ayağının kenarına düşen karagülleri buldu. "Ben mezarına çiçek bırakılacak kadın değilim, yanlış adrestesin."

"Bir kere bak yüzüme."

Evet, yüzüne bakmıyordum. Bakamıyordum değil, kendi isteğimle yüzüne bakmadan konuşuyordum.

"Hangi yüzüne?" diye sordum, sesim öyle ifadesizdi ki Akif Selim hâlâ inanamıyormuşçasına bana bakıyordu. "Kaç tane yüzün var senin? Kaç tane kalbin var? Hangi kalbine konuşayım? Beni attığın o kör kuyuların içinden sana ne söyleyeyim?"

Akif Selim bir adım attı, bin adım uzağıma düştü.

"Sakın!" diye yükseldim. "Sakın, bana bir adım daha atma."

Bir adım geriye gittim, bin adım uzağına düştüm.

"Yapma," dedi, çaresizdi. "Canım çok yanıyor, yapma... Ne olursun."

"Sen benim yerimde olsaydın kaldırım taşına yapışan yüzünü kaldıramazdın. Eğer benim yerimde olsaydın, biraz bile acısaydı canın yere yığılırdın.

Benim şimdi dizlerim zangır zangır, dişlerim birbirine çarpa çarpa titriyor... Her yanım yara bere ama nasıl güzel gülüyorum, biliyor musun? Beni bir mezara soktun, orada ölmeyi değil; yaşamayı öğrendim. Şimdi sana diyorum ki ben ateşim, bir annenin kanlı kasığından aktım, cehennemin içinde doğdum. Ben ateşim, Akif Selim Kıraslan. Şimdi söyle, ben seni hangi ateşte yakayım?" Gözlerim yanıyordu ama ağlamayacaktım. "Şimdi söyle, ben seni hangi yaramla vurayım?"

"Anlatmama izin ver," dedi, bir elini kalbine doğru götürdü. "Bilmediğin çok şey var, ne olursun, dinle beni."

"Ben seni o gece çok dinledim ve hayatında olmamın benim için ne kadar kötü olduğunu gözlerinin içinde gördüm. Anlayacaksın. Bir kaldırım taşında sabaha karşı ağlamak nasıl hissettirir, inan bana anlayacaksın."

"Çok yandım, yemin ediyorum, yokluğunda çok yandım. Bir kez dinle, anlatayım sana kendimi... Bak, ben hâlâ delirecekmişim gibi hissediyorum. Kalbim yanıyor, içim acıyor, titriyorum, çok..."

"Git," dedim sertçe. Akif Selim *ölüyorum* dercesine baktı. "Yaşadığımı biliyorsun, hayatımı daha da mahvetmeden git. İzlerini bir bir siliyorum, yok ediyorum, göremiyor musun? Aylar önce o denizin içinde bıraktığın kişi miyim ben?"

"Çok farklısın ama... Ama ben, ben..."

"Bir gün herkes yaşadığımı öğrenecek," diye konuştum. "O gün gelene kadar kimseye tek kelime etmeyeceksin, duydun mu beni?"

Duydum dercesine başını salladı.

"Git."

"Gidemem."

"Git."

"Gitmem."

"Varlığın umurumda mı sanıyorsun? Senden korktuğumu falan mı düşünüyorsun? Ne senden ne de o ailenden korkmuyorum, duydun mu beni? Anlatacağın hiçbir şey umurumda değil. Öyle acınacak bir adammışsın ki sen, bendeki seni kanlı ellerinle çıkardın kalbimden. Baktığın şey ben değil, bir enkaz. Baktığın kişi gökyüzlü değil, bir enkaz!"

Bir adım daha attı, bin adım geriye düştüm. Aramızda yirmi adımlık bir mesafe vardı.

"Sen bu kadarmışsın," dedim ağlayan gözlerine sırtımı dönmeden hemen önce. "Sen buymuşsun. Sorun yok, biliyor musun? Kalbin kadar güzel bir hayat dilerim sana."

Duygusuz, inançsız ve dalga geçermiş gibi bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Elleri kanlı bir katilin kalbi nasıl güzel olabilir, bu da ayrı bir ironi

tabii."

"Nasıl kurtuldun?"

Cevap vermedim.

"Bir şey söyle, ölüyorum bu cehennemin içinde. Ölüyorum..."

"Ölünmüyor, Akif Selim," diye konuştum, sesim parampparçaydı. "Kendimden biliyorum."

"Gitme," dedi ama dinlemedim; arabanın kilidini açtığım gibi sürücü koltuğuna geçtim, motoru çalıştırdım ve yüzüne bir kez bile bakmadan yanından geçtim. "Ne olursun, bir kere dinle beni. Nasıl kurtuldun, delireceğim, anlat."

Direksiyonu sertçe kavrayan parmak boğumlarım bembeyazdı. Ağlamamak için sıktığım çenemin ağrısını öyle çok hissediyordum ki... Her zaman geldiğim marketin önünde aracı durdurdum, araçtan indim ve titrek bir nefes verdikten sonra yürümeye başladım. Markete girer girmez içecek bölümüne ilerlemiş, soğuk dolaptan bir şişe soğuk su almış, kasaya götürüp ödeme yapmayı bekleyemeden kapağını açtığım gibi kana kana içmiştim.

Gözlerim market arabasını buldu, anında buğulanan gözlerimle o arabayı izledim. Geçmişin alevli tozu ciğerlerime yapışmıştı.

"Baştan aşağıya acınacak bir adamsın sen," dedim, sesim fısıltıdan ibaretti. Market arabası yerine elimde tutabileceğim plastik bir sepet almış ve sebze bölümüne geçmiştim. Karnıyarık için gerekli olan bütün sebzeleri aldıktan sonra marketin şarküteri kısmından da yarım kilo kıyma almıştım. Akşam abimle film izleriz diye cips ve bisküvileri de sepetin içine atmıştım. Kasaya geçip bütün aldığım her şeyi okuttuktan sonra ücretini ödedim ve aldıklarımı poşetleyen market çalışanından poşetleri aldım.

"Kolay gelsin," dedim gülümseyen bir ses tonuyla. "Teşekkürler, yine bekleriz."

Marketten çıktığımda gözlerim tanıdık olan o arabayı buldu. *Lanet olası Eftelya,* diye geçirdim içimden. *Keşke seni parçalayabilsem.*

Akif Selim'in beni izlediğinin farkındaydım ama hiçbir şey yapmadım. Titreyen bacaklarıma aldırmadan arabaya bindim ve aldığım malzemeleri yan koltuğuma bıraktım, motoru çalıştırıp eve doğru sürdüm aracı.

Akif Selim aramızda mesafe bırakmış, Eftelya'sıyla beni takip ediyordu. Nasıl olduğunu anlayamadan gökyüzündeki bulutlar damla damla akmaya başladı, çalıştırdığım silecekler yağmurun hızına yetişemiyordu. Bunu fırsat bilerek eve giden yola değil, iki sokak aşağısına çıkacağım yolu tercih ettim.

Hesap etmediğim bir şey vardı; Akif Selim, Ankara'da iki yıl boyunca yaşamıştı ve tüm bu sokakları ezberlemişti. Dar bir sokakta karşıma çıkmış ve önümü kesmişti. Aklıma abimi arayamayacak oluşum geldi, rezidansın önünde yere düşürdüğüm telefonu almayı unutmuştum.

Bir an bile düşünmedim, araçtan indim ve durmaksızın yağan yağmura aldırmadan yerde gördüğüm iki büyük taşı aldım, birini araçtan inen Akif Selim'e, diğerini ise Eftelya'nın ön camının tam ortasına attım. Attığım ilk taş Akif Selim'in alnını yararken diğer taş arabasının ön camını ortadan ikiye çatlatmıştı.

Tıpkı ortadan ikiye çatlattığı hayatım gibi.

"Şu araba kadar bile değerli değildim senin için!" diye bağırdım. Yağmur öyle hızlı yağıyordu ki sürekli gözlerimi siliyordum, her yanım sırılsıklamdı. Akif Selim öylece bekliyordu. Yarılmış alnından süzülen kan damlaları yırtık gömleğinin üzerine izini bırakmıştı. "Ruhumu sekiz yüz metreden aşağıya attın, dibe gömdün ama bak karşındayım; omurgamı alamadın benden."

"İyi ki karşımdasın," dedi buruk bir tebessümle. "Delireceğim, yaşıyorsun..."

"Ama ben aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim!" diye bağırdım. "Keşke ölseydin!" diye bağırdım acıyla. Kalbim sancıyordu. "Keşke ölseydin."

"Ölmedim mi?" diye bağırdı o da benim gibi. "Öldüm lan, öldüm..."

"Lan ne ya?" diye bağırdım öfkeyle. "Düzgün konuşacaksın benimle! Senin karşında Hare Güz Üstün var!"

"İyi ki var," dedi, delirmiş gibiydi. Gözleri sadece beni izliyor, hareketlerime bakıyor; bazen de dudağına küçük bir tebessüm yerleştiriyordu. "Tamam, konuşmayacağım seninle öyle."

Yerden bir taş daha alıp Akif Selim'in arabasının farına doğru atınca farının teki kırıldı, bu sırada Burak araçtan çıktı, "Yeter ama yenge! Ben ineyim, sen öyle sik arabanın ebesini."

"Kes sesini!" dedim sertçe. "Yenge kim ya? Ne yengesi? Doğru konuş!"

"Doğru konuş lan yengenle," dedi Akif Selim. "Yani, Hare Güz Üstün'le doğru konuş."

"Ben en iyisi arabadan inip yürüyeyim," dedi Burak. "Başımıza taş yağıyor, taş..."

"Ne kadar rahatsınız," dedim. "Öldürdüğünüz insana karşı ne kadar gevşeksiniz..."

"Yaşıyorsun." Hâlâ inanamıyordu. "O kadar çok gerçeksin ki Eftelya'nın anasını siktin ama umurumda değil. O kadar gerçeksin ki alnımı yardın, karşımdasın, Hare Güz..."

Bir taş daha buldum ve arabanın diğer farına attım. Hiç durmadım, elime geçen taşları büyük küçük demeden arabasına doğru fırlattım, son iki büyük taş ön camın büyük bir gürültüyle parçalara ayrılmasına neden oldu.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve ağlamaya başladım. "Beni bitirdin," dedim titrek bir sesle. "Öyle bir bitirdin ki çok güçlü olduğumu hissettiğim o gece sa-

baha kadar ağladım. Benden gücümü aldın, kalbimi aldın. Karşındayım diye gözlerinin içi gülüyor, oysaki gözlerimin ışığını aldın sen benden."

Akif Selim birkaç adım attı, yürüyecek dermanı olmadığını fark etmiş olmalıydı ki dizlerinin üzerine çöktü.

"Her şeyi mahvettim, biliyorum," diye konuştu. "Yemin ediyorum, düzelteceğim. Hare Güz, biliyorum, çok zor ama hiçbir şey bildiğin gibi değil. Bir kez olsun dinle beni. Yalvarırım, dinle."

O bana üç adım yaklaştı, ben ondan üç adım uzaklaştım. Sırtımı kendi aracıma yasladım.

"Artık hiçbir şeyi halledemezsin, Allah'ın belası," diye bağırdım. "Sen beni o denizin dibine gömdün, beni oradan çıkaramazsın."

Akif Selim sessiz kaldı.

"Kalbimi aldın benden," diye fısıldadım. "Kalbimi aldın, neden?"

"Her şeyi mahvettim, bizi bitirdim. Biliyorum, Güz ama ne olursun, bir kere dinle beni."

"Sen bu yaranın merhemi değilsin," diye konuştum acımasızca ama onun kadar değil... Yaptıkları kadar değil. "Yaramın üstüne bastım seni tuz diye, anla artık; çocukluğunun yarası, annenin katilinin kızı, on yedi dikişin sahibi... Sana ancak bunlar olabilirim, merhem değil."

"Bu hayatı ben seçmedim," dedi gözlerini kısarak bana bakarken. Bir damla gözyaşı yanağından çenesine doğru süzülürken titrek sesle konuşmaya devam etti. "Böyle olsun istemedim, amacım bu değildi, bir kere olsun dinle beni. Sana yemin ederim, hiçbir şey göründüğü gibi değil."

"Sen yaşadığın her şeyi hak etmişsin," dedim sözünü keserek. Kalbinin bin parçaya ayrılmasını önemsemeden konuşmaya devam ettim. "Annesiz kalmayı, annesiz uyanmayı, annesiz büyümeyi... Canımı öyle yaktın ki artık sadece canımın değil, dilimin kemiği de kalmadı."

"Ne söylesen haklısın," dedi. Göz göze geldik, karşılaştığımızdan beri ilk uzun bakışmamızdı bu. Gözleri felaketim olmuştu, *yeniden...* Karşılaştığımız ilk andan beri ne zaman onlara baksam ağlamak istiyordum. "Ben sana boşuna canımın ağrısı demedim."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye bağırdım öfkeyle. "Tekrar et!"

Akif Selim ağzını bile açmadı. "Ben senin hiçbir şeyin değilim," dedim bir kez daha. "Tekrar et!"

"Sen benim..." diye konuştu güçlükle. "*Her şeyimdin*, Hare Güz..."

"Ben senin hiçbir şeyin değildim, asla olmadım." Geçmiş aramızdaki mesafeye devrildi. Elimdeki silahı kaldırdım, ağzımdan çıkan kelimeler şarjöründeki mermiydi. Birbirimize ait olduğumuz ve mutlu olduğumuz her anı kalbinden vurdum. "Sen benim sevdiğim adam değildin, hiç olmadın."

"Konuşma öyle, ne olur. Her şeyi de ama seni sevmedim deme..."

"Gerçek olan bu." Kelimeler dudaklarımın içinde keskin bir jilet gibiydi, konuştukça dilimi parçalıyordu. "Seni her şeyinle seven o kadını denizin içine gömdün."

Zorlukla ayağa kalktığımda Akif Selim, "Gitme," dedi. Gök, yeryüzünü aydınlatan yıldırımın ardından şiddetle gürledi. Bulutların kalbini parçalayan o gürültü, ardında mavi bir aydınlık bırakmıştı. *"Bu gece çok gök gürültüsü var, ne olursun, gitme."*

"Ölü kadınlar konuşmaz, Akif Selim," diye konuştum ellerimle arabaya tutunurken. "İdama götürülen insana bile sorarlar, *son arzun ne* diye... Avuçlarının içine bıraktığım nefesimi nasıl bu kadar acımasızca aldın benden?"

"Gitme, çok korkuyorum."

Alayla gülümsedim. "Sırtını sıvazlayan halan yok mu?" diye sordum. "Ablan, babaannen, baban? Tahtın sallanmazdı hani senin? Nerede omuzlarındaki o güçlü eller?"

"Hiçbiri umurumda değil," dedi kısık ve perişan olmuş bir sesle. "Ne olursun, gitme."

"Senden gideli çok oluyor," dedim. "Sen de git artık, anladın mı?"

"Gidemem."

"Ayda Kor, halamın karşısına geçti, babamın kalp krizi geçirerek öldüğü avluya gelinliğimi kanlı cesedimmiş gibi attı. Ölsem unutmam o anı, ölsem unutturmam."

"Allah benim belamı versin," dedi. Başımı çevirdim çünkü yüzündeki ifade sadece tiksinmeme neden oluyordu. *Hayır, Güz. Kalbin yanmıyor. Sadece tek bir duygu var. O da tiksinmek.* Sol tarafımdaki yangın, kalbimde kuruttuğu karagüllerini yakmıştı. "Allah seni, bana yaşattığın acı kadar sınasın, Akif Selim."

Arabanın kapısını açtım, bu sırada Akif Selim zorlukla ayağa kalktı, "Gitme!" diye bağırdı. "Hiçbir şey bildiğin gibi değil, öldüm ben... Öldüm, senden sonra yaşayamadım hiç... Ne olursun, gitme."

"Ben de sana böyle yalvardım," diye konuştum. *"Ne olursun, yapma* diye yalvardım. *Çok korkuyorum, Akif Selim* dedim. *Yüzemem, beni götürme* dedim... O kısacık an film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken kara gözlerinden aşağı, çok aşağı düştüm. Sevdiğim adamın ellerini aradım, yoktu. Katilimin ellerini aradım, o hiç yoktu."

Onda öyle bir korku bırakmıştım ki bir adım bile yaklaşamıyor, mahvettiğim Eftelya'sının önünde öylece durarak beni izliyordu. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Öyle bir aldın ki içimden kendini, gözlerimde *bir parça umut haresi* bırakmadın..."

Omuzlarımı dikleştirdim, sırtımı gözlerine, bin parçaya ayrılmış kalbine döndüm. Bakışlarım ifadesizdi.

Bu gece de tıpkı o gece gibi çok gök gürültüsü vardı. Sanki Akif Selim, o geceye geri dönmüştü. Annesini kaybettiği geceye... Geçmişin kalbinden akan kan, geleceği yıkıyordu... Akif Selim pişmanlığın içinde kavrulurken sevdiği kadını da annesini kaybettiği gibi kaybetti.

Rayiha Kıraslan, Ürgüp'ün dar sokaklarından birinde, bir araba kazasında hem ruhen hem de bedenen parçalara ayrılmıştı. Hare Güz Üstün, Ankara'nın dar sokaklarından birinde, geçmişinden akan kanla yeniden doğmuştu.

"Allah beni merhametsiz avuçlarının içine bir daha düşürmesin," dedim fısıltıyla. Canım yanıyordu ama ölüyken yaşamayı öğrendiğim gibi, canım hiç yanmıyormuş gibi bakmayı da öğrenmiştim.

"Bir daha karşıma çıkma, mezarına karagüller bırakacağın o kadın değilim ben."

XII
ÇÖL RÜZGÂRINDA ÇALIDIR BAZI YAŞLAR

Mabel Matiz, *Gök Nerede*

Bir hastane odasında aynaya gülümseyerek bakan Akif Selim, yanında ise neden güldüğüne anlam veremeyen Burak duruyordu ve başını yana eğerek tuhaf bir şekilde genç adama bakıyordu. Akif Selim'in oturduğu yatağın karşısında dikdörtgen bir ayna vardı ve yarılmış kaşına bakarak gülümsüyordu. Burak en sonunda dayanamayıp aynayı duvardan aldı, yatağın üzerine koydu. Akif Selim'in gülümseyen dudakları daha da genişledi, Burak'ın bıraktığı aynayı yatağın üzerinden aldı ve tekrardan karşısındaki duvara astı.

Akif Selim, yarılmış olan alnından gözlerini bir an bile ayırmıyordu.

"Azer Bülbül, Ahmet Kaya, Neşet Ertaş dinlerken de böyle gülümsüyor muydun acaba, şerefsiz? Neden delirmiş gibi aynaya bakıyorsun?"

"Benim alnımı kim yardı?" diye sordu istediği cevabı alabilmek için.

"Benim yenge," dedi Burak, ardından etrafına bakındı. "Oh, şükür ya... Başıma taş gelecek sandım, neyse ki burada değil."

"Senin yengen kim?" diye sordu tekrar istediği cevabı alamamış gibi. "Yengenin adı ne, oğlum, söylesene?"

"Ölmüş eski karın," diye yanıtladı Burak, gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Yengen hakkında düzgün konuş, bir tane koyarım, o da yetmezse bir tane de diğer ayağımla koyarım." Akif Selim birkaç saniye bekledi. "Eski karım mı şimdi o benim?" diye sordu, yarılmış alnına dokunarak gülümsemeye devam etti. "Boşanmadık ki, nasıl eski karım? Boşadı mı lan beni? Ben niye fark etmedim? Daha bugün karşılaştık, hangi ara?"

"Olan aklı da gitti bunun," dedi Burak. Bu sırada hastanenin temizlik görevlisi kapının önünden geçiyordu. "Bunu da süpürsek ya buradan?" dedi Akif Selim'i göstererek. "Olmaz mı, hanım teyze?"

"Bu çocuğun yüzü gözü kaymış," dedi temizlik işlerini yürüten teyze. "Kim yaptı, oğlum? Gömleğin de köpek parçalamış gibi yırtılmış."

"Karım yaptı," dedi Akif Selim gülümseyerek. Burak anında atladı. "Sen buna inanma, teyze, deli bu... Eski karısını görüyor her yerde, üç harfliler girdi bunun içine."

"Rüya mıydı, Burak?" diye sordu Akif Selim, delirmiş gibi hissediyordu.

Düşünemiyordu; öyle çok düşünmüştü ki artık düşünemiyordu. "Alnımı karım yarmadı mı?"

"Oğlum ya, üzüldüm bak şimdi... Çok mu seviyordu? İnsan çok sevince böyle deliriyor galiba... Neden öldü, hanım kızım? Allah rahmet eylesin."

"Ne ölmesi ya?" dedi Akif Selim sertçe. "Daha yeni buldum... Çıkardım ben, yangınların içinden çıkardım onu."

"Ay!" dedi orta yaşlardaki kadın. "Yanarak mı öldü? Ben çok korkarım yanarak ölmekten. Vah, yavrum, vah... Benim tanıdığım biri var, *psikok*, aman be... Diyemiyorum işte, dilim dönmüyor. Ona götürelim."

"Bunun psikolojisini psikolog bile düzeltemez, hanım teyze. Kızı da delirtti zaten, herkesi delirtir, manyak bu."

"Ben kendime geldiğim zaman ne olacak biliyor musun?" dedi Akif Selim. Başı dönüyordu. "Senin ağzına sıç..."

"Aman, oğlum, ağzınızın tadı kaçmış zaten. Yapma, deme öyle şeyler."

"Burak," dedi Akif Selim başının içinde dönen sesleri susturmak istercesine. "Başımın içinde bir ses var. Böyle sanki biri uzun tırnaklarıyla kafamın içini kemiriyor, başım dönüyor. Nerede kaldı bu doktor?"

"Gelir birazdan," dedi Burak. "Kötüysen uzan."

"Git doktoru çağır, Burak. Susmuyor bu ses."

"Hanım teyze, ben doktora bakıp geleceğim, sen iki dakika başında beklesen olur mu?"

Burak'ın çıkmasını bekleyen kadın, Akif Selim'in kulağına doğru eğildi, fısıltıyla konuştu.

"O kızı sen öldürdün," dedi, sesi nefret kokuyordu. "Hiç kimse bilmiyor sanıyorsun, değil mi? Sen böyle günden güne biterken düşmanların damarından kan alacak kadar yakınlar sana."

"Yaşıyor ama," dedi Akif Selim, kafasındaki sesi susturamıyordu. "Yaşıyor benim karım. Bak alnıma," derken gülümsüyordu. Kadının tek amacı, ona kendinde olduğunu fark ettirmemekti. "O yaptı. Hiç dokunamadım. Kucakladım bir kez, kucakladım çıkardım o yangının içinden. Karım yaşıyor... Yaşıyor..."

"Tamam lan, anladık," dedi Burak. "Yaşıyor karın."

Temizlik görevlisi kadın odadan çıkarken gizlice Akif Selim'in fotoğrafını çekmiş ve kendisini buraya gönderen kişiye mesaj atmıştı. Burak, her şeyden habersiz bir şekilde hâlâ aynaya bakan Akif Selim'i izliyordu.

"Yaşıyor, değil mi? Sen de gördün. Canlıydı."

"Evet," dedi Burak, ardından ekledi. "Ve sana kötü bir haberim var, kardeşim, Eftelya'nın anasını sikti."

"Mazot vereyim, yaksın isterse," dedi Akif Selim umursamaz bir ses tonuyla. "Eftelya kim ya? Allah belasını versin o arabanın, en çok da benim ama..."

"Âmin diyeyim mi?"

"Allah senin belanı versin, Burak. Sen arkadaş değil, kardeş değil; sahtekârsın."

"Sen de delisin, ben sana diyor muyum delisin diye? Almışsın aynayı karşına, yarana bakıp gülümsüyorsun. Senin böyle gülümseyeceğini bilsem eteğimdeki bütün taşları yüzüne doğru atmıştım çoktan."

"Öldü diye kendimi öldürdüm ben," dedi Akif Selim. "Öldürdüm diye kendimi öldürdüm..."

Burak o an sessizleşmişti.

"Eğer bu bir rüyaysa... Ne olur, uyandırma beni."

"Hare Güz yengem yaşıyor," dedi Burak, Akif Selim'in soru dolu gözlerine cevap verircesine. "Alnındaki yaranın, omzunda kalacak yanık izinin sebebi o; yaşıyor."

"Tamam, lan," dedi Akif Selim, Burak'ın omzuna sertçe geçirmişti. "Niye mala anlatır gibi anlatıyorsun sabahtan beri?"

"Senin kafana yazık," dedi Burak keyifli bir ses tonuyla. "Gelecek şimdi doktor. Şu koluna bak, amına koyayım ya, kaçıncı dereceden yanık bu acaba?"

"Kalbimdeki üçüncü dereceden," diye yanıtladı Akif Selim. "Kalbimin derisi tamamen yandı. İçi su topladı, su toplayan derinin içinde siyah lekeler birikti. Kalbimi ikiye neşterle ayırdım, ayırdığım çizginin sol tarafına sevdiğim kadını koydum. *Kalbimin çizgisi*ni ne zaman oraya koydum, ben ölüyken ***onu*** orada nasıl yaşattım bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, bu cehennemin içine doğmayı ben seçmedim."

"Bir daha karşıma çıkma, dedi... Çıkmayacak mısın?"

"Öyle çok özledim ki," diye konuştu Akif Selim. "Saçları değişmiş. Sevdiğim gece karası saçlarının yerini bambaşka bir renk almış. Dağıldığı her an düzelttiğim kâkülleri artık yok. Hasta gibiydi, sesi değişmişti, ayırt bile edemedim ilk duyduğumda... Ama alnıma doğru taş fırlatan elleri, ***ah o elleri***... Gamzeleri... Sırtını döndü bana, öyle alay dolu bir kahkaha attı ki ***keşke*** dedim. Keşke sırtını dönmeseydi de kahkahasını atarken yanaklarında nefes alan o çukurları görebilseydim. Gömüldüğüm o gamzelerini görebilseydim..."

Burak sadece sessiz kalmakla yetindi. Ne diyeceğini bilemiyordu, konuşsaydı kendini kötü hissedecekti çünkü Hare Güz'ün yaşadığını bildiğini ve bunu ondan sakladığını öğrendiğinde Akif Selim bir daha ölecekti, ***konuşmasam daha iyi*** diye düşündü.

"Çok geç," diye konuştu Akif Selim. Sesi darmadağındı. "Çok geç."

Akif Selim odaya giren doktoru gördüğünde ıslak gözlerini kaçırmıştı.

Sanki bir rüyanın içindeydi, uyumak istemiyordu; uyandığında her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu fark ederse ne yapacaktı? Uyumamalıydı. Nasıl olsa uykusuzluğa da alışmıştı, *dayanabilirim* diye düşündü.

"Ben Doktor Sare. Kusura bakmayın, biraz geciktim," dedi, ardından Akif Selim'in yırtık gömleğinden görünen su toplamış yanık izlerine baktı. "Ne zaman oldu?" diye sordu. "Üzerinden en az altı yedi saat geçmiş gibi duruyor. Neden ilk olduğu an gelmediniz?"

"Karımın yanına gitmem gerekiyordu," diye konuştu Akif Selim. "Karımı görmem gerekiyordu."

"Teniniz gün geçtikçe siyaha dönecek." Akif Selim'in esmer teni, yanığın olduğu kısımda biraz daha koyu duruyordu. "Omzunuzdan başlayıp, dirseğinize kadar yayılmış."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Burak. "Yarayı saracak mısınız?"

"Yaranın üzerinde su kabarcıkları oluşmuş," dedi. "Bu şekilde yarayı sarmak istemiyorum. Şimdi tuz solüsyonuyla temizleyeceğim, gömleğinizi çıkarabilir misiniz, lütfen?"

Akif Selim gömleğinin düğmelerini açtı ve sağ kolunu gömleğin yırtık tarafından çıkardı, yüzü öyle ifadesizdi ki canının yanması umurunda bile değildi. Doktor Sare birkaç damla solüsyonu pamuğa dökmüş, yaraya yavaşça sürmüştü. Daha sonra yanık kremini yaraya yedirmiş ve ağrı kesici bir merhem reçete edip her gün sürmesi gerektiğini söylemişti.

"Duş almanız sorun olmayacaktır ama kaynar suyla değil, ılık suyla alın lütfen."

"Tamamdır," dedi Akif Selim. "Başka bir durum?"

"Sağınıza dönük uyumanızda fayda var," diye ekledi genç kadın. "Bir sıkıntı olursa yine gelebilirsiniz. Bir de... Kaşınızın hemen üstünde bir yarık var, beklerseniz oraya da pansuman yapıp dikiş atayım. İz kalmasın."

"Hayır, oraya dokunmayacaksınız," dedi Akif Selim sertçe. O an, o yara öyle sızlamıştı ki Hare Güz'ün izini bıraktığı her yara yıllar geçse, hatta izler bir gün kapansa bile sızlayacaktı. "O yarayı bir iz gibi saklayacağım kendimde ve kimseye de dokundurmayacağım. Ciddi bir sıyrık ya da yarık, adına ne derseniz. Benimle, ölene kadar kalacak."

Akif Selim oturduğu yataktan kalktı, cebinde titreyen telefona aldırmadan hastanenin koridorundan geçtikten sonra karanlığın içinde, yağmur damlalarının arasında Burak'la beraber kayboldu.

"Osman amca araba gönderdi," diye konuştu Burak. Akif Selim umursamazca omuz silkti, "Yağmurda yürüyeceğim, daha sonra binerim bir taksiye. Eve geç sen."

"Ne yapacaksın bu hâlde? İzin ver, merhemi emsin yaraların."

"Bir şey olmaz bana," dedi iki eli cebinde, yağmurun altında yürümeye başladığında. "Kötüye hiçbir şey olmaz."

Akif Selim nereye gideceğini çok iyi biliyordu ama oraya gittiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Karanlık sokağın içinde, çıkık kaldırım taşlarına düşen yağmur damlalarının sesiyle yürüyordu. Gözyaşları, yağmur damlalarına tuz basıyordu.

"Kendimi kaybettim," diye fısıldadı. Karanlığın nefesinde, kendini yitirdiği gecenin gölgesindeydi güçsüz adımları. "Seni kaybettim."

Başını gökyüzündeki bulutlara karışmış yıldızlara çevirdi, görünmüyorlardı ama orada bir yerlerde olduklarına emindi. Yüzünü görünmeyen yıldızlara, kalbini ise Hare Güz'e çevirmişti.

"Her şeyi mahvetmiş bir adam, bir romanın içinde nasıl yaşar?" diye sordu. "Her şeyini kaybetmiş bu adam, sensiz nasıl yaşar? Çok acıdı canın, biliyorum, söyleyemiyorsun ama öyle çok yaktım ki canını... Bir dilek hakkım olsaydı o güne geri dönerdim." Sesi yapayalnızdı. İnsanın sesi yapayalnız olabilir miydi? Adımları, düşük omuzları, gözleri bile yapayalnızdı. "O güne geri döner ve her şeyi değiştirirdim."

Ne yapacağını bilemezmişçesine bir apartman dairesinin balkonunun altına girdi, başını eğdi, kambur bir şekilde dururken telefonunu çıkardı ve internetten bir taksi numarası buldu, ardından telefonu kulağına götürdü. Olduğu adrese bir taksi istedi, yaklaşık yirmi dakika sonra taksi geldi ve sırılsıklam olmuş kıyafetleriyle taksiye bindi.

"Kusura bakma amca, ıslağım," dedi Akif Selim. "Beni Kadife Sokak'a götürür müsün?"

"Ne kusuru, evladım," dedi yaşlı adam. "Ankara bu iki gündür çok ağlıyor, sanki dünya yıkıldı."

"Ankara'nın başına yıkılmadıysa da bugün benimkine yıkıldı." Bir eliyle önüne düşen ıslak saçlarını düzeltti. "Eylül de gelmedi ama az kaldı," diye konuştu Akif Selim. "Sahi, bugün ayın kaçı?" diye sordu.

"Yirmi ikisi," diye yanıtladı yaşlı adam. "22 Ağustos Cumartesi."

22 Ağustos... Hare Güz'ün doğum gününe beş gün mü kalmıştı sahiden? Zaman bu kadar çabuk mu geçmişti?

Zihnindeki düşünceler beyninin içinde dönüp dolaşıyor ve gözyaşlarıyla beraber ayaklarına dolanıyordu. Artık düşünceleri bile ağlıyordu. Kelimelerin gözleri dolmuş, birbirlerini eze eze cümleler oluşturuyordu. Kalbinin ocağı, alevler içinde cayır cayır yanıyorken cebindeki telefonu çıkardı ve Kerim'in numarasını tuşladı. Kerim, kız kardeşi Ala'nın uyumasına yardımcı olduktan sonra mutfağa geçmiş ve kendine sütlü bir kahve yapmıştı. Kahvesini içtiği sırada masanın üzerinde titremeye başlayan telefonuna uzandı, ekrandaki yazıyı

görür görmez aramayı yanıtladı.

"İyi misin?" diye sordu Kerim hemen. "Öyle korkuttunuz ki bizi. Yangın merdiveninden mi çıktınız?"

"İyiyim," dedi Akif Selim sakin bir ses tonuyla. "Kız kardeşin nasıl?"

"Çok ağladı," diye konuştu Kerim. "Yangının nasıl çıktığını bilmiyorum, yarın bakacağım."

"Kırlangıç kül oldu demişti, durum o kadar vahim mi?"

"Durum o kadar vahim," dedi, sağ elindeki kahve fincanını masaya bıraktı ve boşta kalan eliyle açık kumral saçlarını sıkıntılı bir şekilde karıştırdı. "Yarın yeni işinde ilk günün, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Babamla olan ortaklığın?"

"Bitti."

"Güzel," diye konuştu. "Yarın sabah dokuzda Kırlangıç'ta olurum. Bir de... Şu kurtardığım kız, o gün ağıma düştü diye bahsettiğin kız mı?"

İnşallah, diye içinden geçirdi Akif Selim. *İnşallah değildir. Eğer öyleyse sülaleni yedi ceddini kadar sikmeme hazır ol.*

"Aramızda hiçbir şey yok," diye konuştu Kerim. "Soğuk nevalenin teki zaten."

Çünkü o benim karım diye konuştu içinden. *Bütün bu dönen oyunları anladığımda senin de icabına bakacağım* diye de ekledi.

"Belki evlidir, belki nişanlıdır, o yüzden sana öyle davranmıştır?"

"Yüzüğü yoktu, inceledim."

Akif Selim derin bir nefes aldı, *ya sabır* dercesine. İncelemiş... *Ellerini incelemiş*, diye düşündü.

"Her yüzük takana evli diyemediğimiz gibi takmayana da evli değil diyemeyiz, değil mi?"

"Siktir et şu mevzuyu," dedi. "Yarın görüşelim mutlaka."

"Eskiden nasıl çalışıyorsam yine öyle çalışacağım," diye konuştu Akif Selim. "Bir şey lazım olursa seni ararım."

Telefonu kapattığı esnada gideceği yere varmıştı. Akif Selim cebindeki ıslanmış paraları çıkarıp taksiciye iki yüzlük bırakmış, ardından taksiden inmişti. Kadife Sokak'tan aşağıya iki eli cebinde yürüdü ve Suna teyzesinin dükkânının yolunu tuttu. Kapanmak üzere olan dükkânın önünde ıslanmış bedeniyle durup içeriye baktı. Kasada para hesabı yapan Suna teyzesi başını kaldırınca Akif Selim'in perişan olmuş yüzünü, ıslanmış ve yırtılmış kıyafetlerini gördü.

"Gidecek bir yerim vardı, orayı da seller içinde bıraktım," diye fısıldayarak dükkânın kapısının önüne bütün gücüyle yıkıldı. Suna elindeki paraları bıraktığı gibi Akif Selim'in yanına koşup iki omzundan kavradı, Akif Selim'in

ağzından kesik bir inilti döküldü.

"Bittim," dedi, *bittim* dediği an dünya bitti. O, sabahın içinde bıraktığı bedende bitti. Kalbi de bitti, sesi de bitti; yağmur bitti ama içindeki gürültü bir türlü bitmedi. "Öyle bir bittim ki morgdaki bir cesetten farkım yok artık, Suna teyzem."

"Oğlum," dedi Suna teyzesi yaşlı gözleriyle. "Kolunun bu hâli ne? Sana ne oldu?"

"Bana çok şey oldu," diye konuştu. "Birçok şeyin ağırlığı omuzlarımda. Öyle doluyum ki nefes alamıyorum. Öyle yanıyorum ki her nefes alışımda kaburgalarıma batan ısırgan otlarının verdiği acıyı hissediyorum. Bu nasıl bir yangın ki hiç sönmüyor."

Sessizce ağlamaya başladı.

"Sevdiğim kadını ölmekten beter ettim," deyince Suna neye döndüğünü şaşırdı. "Sonra bugün onu yangınların içinden, yaralarından kucakladım."

Akif Selim'i omzundan sarsınca *omzum yanıyor, ne olursun bırak* demekten utandı.

"Sen ne yaptım dedin?" diye bağırdı Suna öfkeyle. "Kalk, kalk şuradan! Arka bahçeye yürü!"

Akif Selim zorlukla ayağa kalktı, dağılmış yüzüyle sallanarak arka bahçedeki üstü kapalı verandaya doğru yürüdü. Verandaya girdiğinde Suna teyzesi sarı, loş ışıkları açmış ve Akif Selim'e bakmıştı.

"Annen nasıl öldü, Akif Selim?" diye sordu. "Anlat artık! Susma, dök içindeki zehri!"

"Sevdiğim kadının babası annemi öldürdü, kız kardeşimi de kör ve sakat bıraktı."

Suna bir elini kalbine yasladı ve zorlukla yutkundu.

"Tabutun önünde görüp âşık olduğun kızın babası... Anneni öldüren kişi mi yani?"

Akif Selim onaylarcasına başını salladı.

"Onu babasının tabutunun önünde gördüğüm gün, kendime âşık edeceğime dair büyük bir yemin ettim. Kollarımın arasına düştüğü an âşık olan o değilmiş, benmişim."

Akif Selim'in sırtı Suna teyzesine dönüktü. Yüzünü çeviremeyeceğini biliyordu.

"Dokuz yaşındaydım, kanserden öldüğü yalanıyla avutuldum. Cehennem, çocukluğuma kapısını açarken annemin mezarına güller, papatyalar, laleler ve sümbüller koyuyor, en sevdiği ağacı dikiyordum. Mutlu olur, huzurlu uyur diye..."

Sandalyenin kenarına oturdu ve sessizce ağlarken anlatmaya devam etti.

"On üç yaşıma geldiğimde annemin kanserden ölmediğini, öldürüldüğünü öğrendim ve kız kardeşimin ne hâlde olduğunu gördüm. Cehennem o gün başladı içimde. Annemi öldüren adamın fotoğraflarını duvarlarıma astığımda on dört yaşındaydım. Yüzünü unutmamak için aklımın içine kazıdım. O adamın kendi kanından, güzeller güzeli bir kızı olduğunu bilmiyordum... İçimi titreten gamzeleri olduğunu, o gamzelerin içine gömüleceğimi bilmiyordum. On dört oldu, on beş oldu, doğum günlerim her yıl daha fazla acı içinde geçmeye başladı. On sekiz yaşındaydım; daha fazla dayanamadım, acımla birlikte kendimi darağacına astım."

Elinin tersiyle gözlerinden akan acıyı sildi ama akıttığı yangın gözyaşları geçmişini yakmaya yetmedi.

"Halam kurtardı," dedi alay dolu bir sesle. *"Kurtardığı on sekizimi, yirmi sekizinci yaşımla öldürdü."*

Suna hiçbir şey diyemiyor, ağlayarak dinliyordu. Akif Selim'in anlattıklarına dayanamıyor, kalbini acıtan gerçekleri kaldıramıyordu. *Ben dayanamıyorsam,* diye düşündü. *On üç yaşındaki o çocuk nasıl dayandı?*

"Nasıl dayandın, oğlum?" dedi anne şefkatiyle. "Kurban olduğum, nasıl dayandın?"

Akif Selim kesik kesik ağlamaya başladı.

"Halam, Hare Güz'ün annesiyle arkadaş oldu. Akif Üstün'le tanıştı, davetlere gittiler, yemekler yediler... Sonra halam onlarla görüşmeyi bir süre kesti. Nedenini bilmiyorum, hiçbir zaman söylemedi. Hare Güz'ü tanıdığımda on sekiz yaşındaydı. İlk başlarda uzaktan izledim, acısının dinmesini bekledim çünkü baba yarası, anne yarası gibi sızım sızım sızlar. Âşık edemem kendime diye üç yıl geçmesini bekledim. Sonra bir gece davette gördüm onu." Akif Selim gözyaşlarının içinden burukça gülümsedi; kalbi onu o gece gördüğündeki gibi derisini dövercesine atmaya başladı.

"Sade, lila bir elbise giymişti. Kâkülleri her zamanki gibi alnına dağılmıştı. Yüzü öyle solgundu ki yanağına sürdüğü pembe allık bile o solgunluğu kapatamıyordu. Yosun yeşili gözleri kısacık bir an gözlerime değdi. Beni hiç hatırlamadı çünkü öyle dalgındı ki göz göze gelişimiz hiçbir anlam uyandırmadı. O an her şeyden habersiz duruşu, bakışı kalbime öyle bir oturdu ki hiç gitmedi..."

"Bu kadar çok sevdiysen neden yaptın o zaman? İnsan sevdiğine zarar verir mi, oğlum?"

"Onu tabutun önünde gördüğüm gün halamın yanına gittim. Âşık edeceğim kendime dedim, kabul etti. En büyük intikamım âşık etmek olacak dedim, kabul etti. Ben her gün ateşte kavrulurcasına Hare Güz'e tutulurken halam bütün planını yapmış. Hare Güz çiftlikte kız kardeşimle karşılaştı, biz

odadan çıkar çıkmaz halamı aramış. O günün gecesinde halam beni aradı ve Hare Güz ölmezse Mehveş ölür dedi. Ciddiye almadım onu, kapattım telefonu; ertesi gün konağa geri döndüm. Gözlerimin içine baka baka ayrılık zehrini içirdi bana. Sevdiğim kadınla kız kardeşim arasında kaldım."

"Ve sen de kız kardeşini seçtin, öyle mi?"

Yapmadım, diye geçirdi genç adam içinden. *Yalnızca üç saniyeydi. Yapmadım. Böyle olmasını istemedim.*

"Mehveş zaten çok yaralı. Eğer abisi gök gürültüsünden korkan bir şerefsiz olarak dünyaya gelmeseydi o gece yanında olacaktı, belki de onu koruyacaktı. Abişi, Mehveş'i koruyamadı. Mehveş'i yaşatmak için kendimi öldürdüm o gece. Kendimle beraber Hare Güz'ü de... Ellerim titreye titreye bıraktım sevdiğim kadını denizin içine. Suyun içinde kilitlendi, saniyeler içinde dibe daldı. Yapmak istemedim, plan-"

"Sus! Dinlemek istemiyorum! Sus! Sevgin de batsın, merhametin de," dedi Suna teyzesi. "Âşık oldu sana, değil mi?"

Susayım, diye geçirdi içinden Akif Selim. *Sen bile dinlemiyorsun beni. Hare Güz neden dinlesin?*

"Âşık oldu, üstelik bu ikimizin de felaketi oldu." Yüzünü Suna teyzesine döndü. "Hare Güz'e âşık oldum ve bu onun felaketi oldu."

"Oğlum, nasıl kurtulmuş? Bugün bir yangından bahsettin, nasıl oradaymış? Ürgüp'te yaşamıyor muydu bu kız? Ankara ne alaka?"

"Bilmiyorum," dedi çaresizce. "Hiçbir şey anlatmıyor, sadece öfke kusuyor... Bugün bana keşke ölseydin dedi; keşke ölseydim, o gece keşke ölseydim... Bana annem gibi bakan kadının gözlerinin içine baka baka *bırak annem olmak, onun gibi bakamazsın bile,* dedim. Bunları söylerken içim yanıyordu, çok yanıyordu ama o an Mehveş aklıma geldi, hayatı zaten mahvolmuştu, kıyamadım. Kız kardeşime kıyamazken sevdiğim kadına kıymışım, bilemedim. Çok pişmanım, bilemedim... Benden nefret etsin, içindeki o sevgiyi ellerimle söküp alayım istedim ve biliyor musun, başardım da. İçinde ne Selim bıraktım ne de Akif."

"İçinde ne Güz'ü yaşattın ne de Hare'yi."

"Her şeyi mahvettim."

Suna teyzesi Akif Selim'den uzaklaştı ve verandanın dışına çıktı. "Bu, benim oğlum değil!" diye konuştu öfkeyle. "Dizlerime yatırdığım, saçlarını okşadığım oğlum sen değilsin. Git buradan."

"Tamam," dedi Akif Selim çaresizce. "Giderim." *Bir kere bile dinlenmeye hakkın yok,* dedi içinden genç adam. *Zaten artık anlatmaya mecalin de yok.*

"Git," dedi Suna kızarmış gözlerle. "*Oğlum* dedim, ben sana oğlum dedim. Bunu o masum kıza nasıl yaptın? Ya ölseydi? Ya gerçekten ölmüş olsaydı?

Elleri kanlı bir katilden ne farkın var senin?"

Akif Selim zorlukla ayağa kalktı, tükenmişliğin dibini kalbiyle sıyırıyordu.

"Bu cehennemin içinde doğmayı ben istemedim ki."

Suna ayakta zar zor duran Akif Selim'e doğru ilerledi, on üç yaşında kalmış, hiç büyüyememiş oğlan çocuğuna sımsıkı sarıldı.

"Ölü çocuklar büyümezmiş, oğlum," dedi, titreyerek ağlıyordu. Akif Selim sarılmaya öyle muhtaçtı ki bütün muhtaçlığıyla kollarını Suna teyzesine dolamıştı. "Sevgisizlik bir çiçeği bile kurutur, bir çocuğu nasıl büyütsün?"

"Yaşadığı her gün için bir tane karagül diktim." Akif Selim zorlukla yutkundu. "Ona yaptığım salıncağın etrafını başka toprakta rengini bile vermeyen bir sürü karagülle çevirdim."

Suna, Akif Selim'e sımsıkı sarılıyordu. Yaptığı şeyi ne kalbine ne de vicdanına sığdırabiliyordu ama yaptıklarının hesabını soracaksa bile bu gece bunun vakti değildi.

"Mehveş orayı her gün gülümseyerek suladı," dedi kesik kesik nefes alıp verirken. "Abisinin gömüldüğü mezarı her gün gülümseyerek suladı. O gülsün diye her şeyimi yitirdim çünkü bu dünya ona hiç adaletli davranmadı, yine düşsün ve mahvolsun istemedim. Annemin acısı bir de ona yük olsun istemedim. Geçmişin çekmecelerini açsın, o çekmecelerin içindeki acıya değil, annemin gülen fotoğraflarına dokunsun istedim."

"Sana da yazık değil mi, küçük oğlum?" Nemli gece karası saçlarını okşadı, uzamış sakallarından öptü. "Sen kendine, size niye bu kadar yazık ettin?"

"Çok pişmanım, teyzem," dedi Akif Selim. "Çok pişmanım. Kurtaramadım, *üç saniye* dedim, kaç üç saniye geçti bilmiyorum, sayamadım."

Akif Selim ne kadar süre Suna teyzesinin dizlerinde verandanın tahtalarını izlediğini bilmiyordu. Bir kasırga kopmuş ve her şeyi dağıtmıştı, toparlanamazmışçasına...

"Pis çocuk," dedi Suna. "Yırtık gömlekle mi gezdin bütün gün?"

Akif Selim başını salladı, küçük bir çocuk gibi görünüyordu o an.

"Kıyafet getirecek biri yok mu sana?" dedi Suna. "Arayalım, getirsin."

"Var," diye karşılık verdi genç adam yorgun bir ses tonuyla. "Kardeşim var."

"Tamam, ver telefonunu da arayayım." Akif Selim cebinden telefonunu çıkardı. "Ben arayayım, çok korkar şimdi o. Bir şey oldu zanneder; bilirim, çok korkar."

Akif Selim on üç yaşında kalıp hiç büyümemiş bir oğlan çocuğuydu. Eğer biri gözyaşları durmaksızın akan Suna'ya, Akif Selim'in ne ifade ettiğini sorsaydı, *büyüyemeyen ölü bir çocuk* olduğunu söylerdi.

Akif Selim, Burak'a konum attı, ardından gözlerini sımsıkı kapattı ve sağ tarafına döndü. *Yanan tarafına değil, sağına dönüyordu; o yara her sızladığında Hare Güz'ün kokusu Akif Selim'in burnuna doluyordu.*

Kürtçe bir ninni Suna teyzenin dudaklarından satırların içine süzüldü.

Lorî lorî... Kurém nexweş bîrîndar e.

Akif Selim bilmediği bir dilin ağıtı altında eziliyordu. Suna teyzesinin dudaklarından dökülen ninni, çocukluğunun gözyaşlarını siliyordu.

Bîrîna wî pir xedar e.

Dayika reben hûstixar e.

Lorî, lorî, lorî, lorî, lorî, lorî...

Suna zamanında oğlu için söylediği ninniyi bu kez Akif Selim için söylüyordu. Sesi öyle içliydi ki *bir hala, oğlu bildiği evladına nasıl bunları yapar,* diye düşündü. Akif Selim, derin bir iç çekip ağlamaktan şişmiş gözlerini usulca açtı, yattığı dizlerden kalktı.

"Mazlumluğun bir yana, sen zalimliğinin sesini hiç susturamamışsın ki," diye fısıldadı Suna. Konuşmak istemiyordu ama susamıyordu da.

"Sanki on üç yaşındayım, annem ölmüş. Sanki on dört yaşındayım; çok yüksek bir evin tepesinden yere çakılmışım, düşüşüm de böyle başlamış. Yüzümü utançtan çeviriyorum ama herkes ayıbımı biliyor; yüzümü yerden, kalbimi mezardan çıkaramıyorum. Dişlerim birbirini eziyor sen kendine ne yaptın der gibi; ellerim dizlerimi parçalıyor, bu kadar acımasız biri miydin der gibi. Kanım akmıyor ama ellerimde lekeler var, yıkasam gitmiyor, derimi yüzsem gitmiyor; leke bir kere ruhuma sinmiş. Şimdi ben kendimi affedemiyorken Hare Güz'den nasıl af dileyeyim?"

"Oğlum hasta, yaralıdır," dedi Suna, sıcacık gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Yarası çok ağırdır, oğlumu kurtarın..."

Akif Selim, Suna teyzesinin söylediği Kürtçe şarkının sözlerini söylediğini anlamıştı.

"Oğlunu kimse kurtaramaz," dedi, yorgun bir şekilde ayağa kalkarak burukça gülümsemeye çalıştı ama yüzünde bir mimik bile oynamadı. "Akif Selim o mezarın başında hiç susmadan ağlıyor. Kendimi ne vakit arasam diz çökmüş, sebebi olduğu kadının mezar taşını öperken buluyorum. Mezar taşı buz kesmiş, dudaklarıma sıcacık gözyaşları dökülse ne fayda?"

Sırtını dönerek dükkânın girişinde onu bekleyen Burak'a doğru ilerledi, hiçbir şey demeden elindeki kıyafet poşetini aldı ve dükkânın ışığını kapattıktan sonra perdenin arkasına geçti. Akif Selim, Burak'ın getirdiği siyah pantolonu ve siyah tişörtü giydikten sonra çıkardığı kıyafetleri koyduğu poşeti Burak'a uzattı.

"Gelsene biraz," dedi, sol elini kaldırmış ve parmaklarını birleştirip *gel* işa-

reti yapmıştı. Burak zorlukla yutkundu. "Geleyim, canım." dedi sabit tutmaya çalıştığı sesiyle. "Sen hep böyle mi yapacaksın?" diye sordu Akif Selim ciddi bir ses tonuyla.

"Ben ne yapıyorum ki, bebişim?"

Akif Selim, Burak'ın kaçmasına izin vermeyerek ensesinden tuttu ve kendine doğru çekti.

"Her şeyi babama böyle yetiştirecek misin, *ha canım*?"

"Yok, Akif'im, Selim'im." dedi Burak. "Beni zaten kendisi göndermişti."

"Hani uçakla gelmiştin lan sen?"

"Kızarsın diye söyleyemedim, ne yapayım ya? Üstüme çok geliyorsun bak!"

"Hastanede sen benim üstüme gelmedin yani?" diye konuştu. "Yok *teyzeciğim bunun içine bilmem ne kaçtı*, yok *teyzeciğim bu manyak*... Eski karım, kim lan benim eski karım? Benim bir tek karım var, o da Hare Güz Üstün. O da iyi ki var."

Akif Selim'in yüzüne oldukça silik bir tebessüm yerleşti, dükkânın camından alnındaki derin yarığa baktı.

"İyi ki," diye fısıldadı. "Seher vaktim, sabah güneşim, yanlış zamanda edilen en güzel duam."

"Tamam, senin karın, vallahi en çok senin karın."

"Zevzek," dedi Akif Selim. "Büyük bir oyunun içindeyiz," diye ekledi. "Hastanedeki kadını yanımıza biri gönderdi. O kadın kulağıma eğildi ve *o kızı sen öldürdün, düşmanların damarından kan alacak kadar yakınlar*, dedi. Damarım da burada, alnımdan akan kan da. O kan çeneme aktı, oradan boynuma, en son da kalbime. Silah taşımaktan hoşlanmıyorum ama apaçık tehdit edildim. Yarın yatağın altından alacağım emaneti. Damarımdan kan alacak göt var mı, görelim bakalım."

Akif Selim telefonunu cebinden çıkarıp taksi durağının numarasını buldu, numarayı aradıktan sonra kulağına götürdü.

"Kadife Sokak'a, Suna teyzenin simitçi dükkânının önüne bir taksi," dedikten sonra telefonu kapattı. "Nereye?" diye sordu Burak. "Benimle gel, aynı eve gitmiyor muyuz zaten?"

"Birincisi," dedi Akif Selim. "O babamın arabası, beni sikmekle tehdit etsen yine de binmem ona. İkincisi," diyerek ellerini ceplerine koydu, dudağındaki silik gülümseme büyüdü. *"Evime gidiyorum."* Akif Selim dün gece Burak'ın cep telefonundaki arama kayıtlarına ve mesajlara baktığında babasına haber uçurduğunu öğrenmişti. Mesajlarda yalnızca iyi olduğunu ve nerede, ne yaptığını söylüyordu, keza öyle olmasaydı Burak'ın alacağı tepki bu kadar sönük olmazdı, bunu ikisi de biliyordu.

Akif Selim, Suna teyzesini son kez görmek için dükkândan içeriye girmiş, verandada oturan kadının ifadesiz bir şekilde etrafı izleyen bakışlarıyla karşılaşmıştı.

"Bir daha gelmeyeceğim," diye konuştu kısık bir ses tonuyla. "Annemin mezarına gitmeye tövbe ettiğim gibi buraya gelmeye de tövbe edeceğim."

"Yüzüne en ağırından bir tokat atmak isterdim," diye konuştu Suna, içi acıyordu. "Kalbin yok mu senin? Kendimi o kızın yerine koyuyorum ama seni affedecek tek bir neden bile bulamıyorum. Göğsüme vuruyorum, cayır cayır yanan göğsüme vuruyorum; hiç bilmediğim, tanımadığım bir kız için ağlıyorum. Nasıl dayandı, nasıl yaşadı diye düşünüyorum."

Akif Selim sol omzunu yasladığı duvarın dibine sindi, dizlerini karnına doğru çekti.

"Haklıymışsın, oğlum," dedi. "O kaldırım taşında bulduğum çocuk değilmişsin. O çocuk masumdu, sen değilsin."

Akif Selim sindiği duvarın dibinden kalktı, son bir kez Suna teyzesine baktı. "Yaptığım hiçbir şeyin affı yok," diye fısıldadı. "Keşke kendimi *o gece* öldürseydim."

Son sözleri bu olmuştu. Taksiye binip Hare Güz'ün kaldığı rezidansa gittiğinde gözleri rezidansın güvenlik görevlisini aradı. Onu tanıyordu, Suna teyzesinin büyük oğlu Ertuğrul'du.

"Akif Selim?" dedi Ertuğrul şok içerisinde. Kulübesinden çıkıp inanamıyormuşçasına baktı. "Sensin sahiden!"

"Nasılsın?" diye konuştu Akif Selim. "Alışabildin mi?"

"Çoktan, senin sayende... Allah razı olsun senden. Sen olmasan hâlâ sürünürdüm iş kapılarında."

"Eyvallah," dedi. "Kimseye söylemiyorsundur inşallah şu duvardaki yazıları yazan mimarı."

"O mimarı tanımıyorum, biliyorsun," diye konuştu. "Bu aralar çok popülersin, herkes rezidanslarda boş yer olup olmadığını soruyor."

"İyi, iyi," dedi sadede gelmek istercesine. "Eylül diye birini hatırlıyor musun?"

"Böyle deyince hatırlayamadım, kayıtlara bakayım. Burada oturan öyle biri varsa bilirim zaten."

"Çağatay Özsoy diye de kayıtlı olabilir." Kulübenin içerisine girdiler, Ertuğrul bilgisayardaki kayıtlara baktı, "Eylül Vuruşkan adına kayıt yaptıran biri var," diye konuştu.

"Ev sahibi onlar mı yoksa kiracı olarak mı kalıyorlar?"

"Hayır," diye yanıtladı Ertuğrul. "Kiracı değiller. Evin eski sahibi Bilal Kavzoğlu. Birkaç hafta önce satış işlemi gerçekleşmiş."

"Birkaç gün misafirinim. Ara sıra geleceğim, biri sorarsa ikinci rezidansta kaldığımı, buradan ev baktığımı falan söylersin."

"O iş bende," diye konuştu Ertuğrul, nedenini merak etse de sorgulamadı. "Eylül Hanım'ın giriş ve çıkışlarını da bana bildirirsen çok iyi olur."

"Olur, ağabey," dedi Ertuğrul minnet dolu bir ses tonuyla. "Nasıl istersen, emrindeyim."

Akif Selim bilgisayarın yanında duran kâğıt rulosundan bir parça kopardı, masanın üzerindeki kalemi de aldıktan sonra telefon numarasını yazdı.

"Biraz dolanıp gideceğim. Kaçıncı katta oturuyorlar?"

"Dokuzuncu kat, " diye yanıtladı Ertuğrul. "Kapıyı açtım."

Akif Selim, "Eyvallah," dedi, ardından kulübeden çıktı ve rezidansın giriş kapısından bahçeye girdi. Adımları yavaşladı, gözleri her detayıyla ilgilendiği, göğe uzanan rezidansı buldu.

"Bu nasıl bir oyun?" diye fısıldadı, gecenin soğuk karanlığına titrek nefesini bıraktı. "Seni düşünerek çizdiğim dairenin içerisindesin. Gözlerini düşünerek çizdiğim kırlangıçların kanadındasın. Gözlerin her sabah senin için yazdığım duvar yazısına bakıyor. Yaşadığını bilmezken bile onlara bakıyormuşsun, çok tuhaf. Günlerimi, uykularımı hatta yıllarımı verdiğim evin kalbindesin; nefes alamıyorum, çok ağır geliyor her şey. Bu nasıl bir kader, nasıl bir sevda? Önünde yere yıkıldım, önünde diz çöktüm; seni bana getiren her şeyin yolunda ölmeye hazırım ama ne olursun bana söyle, uykularını çalan bu adamı bir gün ölürse affeder misin?"

Akif Selim'in telefonu titreyince cebinden çıkardı ve *WhatsApp* uygulamasına girdi, Burak'ın attığı mesajı görünce istemsizce gülümsedi.

Şerefsiz: *Selamünaleyküm. Nasılsın tarçınlı, cevizli, havuçlu kekim? Gelirken iki ekmek al.*

Şerefsiz: *Tamam, sen alma, ben iki ekmek aldım, eve gidiyorum.*

Akif Selim Kıraslan: *Aleykümselam. Ayrıca, ne var yine? Ne ekmeği? Dolabı kemireceksin herhâlde. Dolap bomboş.*

Şerefsiz: *Sadece seni özledim. Bir de ne yaptığını merak ediyorum, neden beraber yürütmüyoruz bu işi? Dolabın iliği kurumuş zaten, yarın alışverişe çıkalım, böyle olmaz.*

Akif Selim Kıraslan: *Her boku babama yetiştirdiğin için olabilir mi? Bir düşün. Hallederiz yarın.*

Şerefsiz: *Yarını nasıl bekleyeceğim?*

Şerefsiz: *Açım diyorum.*

Şerefsiz: *Amına koyayım.*

Akif Selim Kıraslan: *Tek tek yazma. Nefret ediyorum bu amına koyduğu-*

mun uygulamasında tek tek yazılmasından.

Şerefsiz: *Tamam. Aşko. Tek. Tek. Yazmam.*

Akif Selim Kıraslan: *Oturma odasında, uzun bir kolon var ya hani, git bir bak oraya.*

Şerefsiz: *Baktım oraya. Ne olmuş? Mis gibi kolon. Yapan ustanın ellerine sağlık.*

Akif Selim Kıraslan: *O kolon sana girsin, Burak. Bir saate geleceğim.*

Şerefsiz: *Görüşürüz, aşko.*

Akif Selim telefonunun hücresel verisini kapatıp cebine koydu, ardından rezidansın arka tarafına doğru yürüdü. Rezidansın arka duvarına ağlayarak yazdığı yazıyı inceledi.

"Canımın ağrısı," diye fısıldadı. "Nasıl dindireceğim o yaraların sızısını?"

Akif Selim duvar yazısına sırtını döndü, annesinin odasına gelmesi için dua ettiği o günü hatırladı. Ellerini iki yana açtı, başını gökyüzüne çevirdi ve ağlayarak dua etmeye başladı.

Yıllar sonra ilk defa ağlayarak dua etmeye başladı.

"Allah'ım," dedi içinden. "Bir gün bir başkasını sevme ihtimali bile kalbimi yakıyor... Nefesimi kesiyor, delirecekmiş gibi hissediyorum. Nefret etsin, nefretine razıyım. Affetmesin, ben buna da razıyım. Ama ne olur, bir başkasına bana baktığı gibi bakmasın. Nefretle baksın bana, öfkeyle, iğrenirmiş gibi. Yemin ediyorum ki buna da razıyım. Başkasını sevmesin, başkası o yaraları sarmasın; çok korkuyorum, kalbinin sönmüş ışığı bana yanmasın, razıyım ama başkasına da yanmasın. Ondan gelecek her şeye razıyım ama yaraları bende kanasın, bir başkası öpmesin yaralarından ne olur, ne olur...

Geçmiş

Çiftlik Evi, Mehveş & Akif Selim

Hare Güz'ün salıncağı...

Gökyüzüne uzanan salıncak, boynu bükük kalmış kimsesiz bir çocuk gibiydi.

Akif Selim dakikalardır yaşlı gözleriyle diz çöktüğü salıncağın yanında Hare Güz'ü hayal ediyordu.

"Düşersin," diye fısıldadı, sanki Hare Güz gözlerinin önündeydi, gülümseyerek salıncakta sallanıyordu. "Hızlı sallanma, tutamam, düşersin."

"Abiş?" dedi Mehveş, kaşlarını çatmıştı istemsizce. "Kiminle konuşuyorsun?"

Akif Selim akmaya hazır gözyaşlarını sanki Mehveş görebilirmiş gibi elinin tersiyle sildi, gülümseyen bir ifadeyle, "Kimseyle konuşmuyorum," dedi. Mehveş tekerlekli sandalyesinin tuşuna basarak Akif Selim'in sesine doğru

ilerledi. Akif Selim kendisine yaklaşan ikizini, ellerini dizlerinin üzerine koyarak durdurdu, saçlarını yavaşça okşadı.

"Karagüller getirdim," diye konuştu. "Emine teyze bahsetmiş ya sana bir salıncaktan. Oraya dikeceğim, etrafını karagüllerle saracağım."

"İplerini mora ve beyaza boyadığın salıncak mı?" diye sordu Mehveş. "Çok isterdim görebilmeyi. Eminim çok güzeldir."

"Çok güzel, evet... Keşke görebilseydin."

"Seviyor musun?" diye sordu Mehveş. Akif Selim önce anlayamadı, Mehveş'in yüzüne çatık kaşlarıyla bakarken taşlar yerine oturdu. Mehveş, Hare Güz'den bahsediyordu. "Bir salıncağın iplerini ve tahtasını onun en sevdiği renklere boyuyorsan seviyorsun demektir."

"Çok seviyorum," diye fısıldadı Akif Selim. "Ama bunu ona bir kez bile söyleyemedim."

"Üzülme," dedi Mehveş, sesi buruktu. "Bugün söyleyemezsen yarın söylersin, öyle değil mi, abişim?"

Akif Selim başını gökyüzüne çevirdi; yemyeşil gök solmuş, harelerinin içine sızan yeşil ve sarı bulutlar kapkaranlık göğün içinde kaybolmuştu.

"Ya söyleyemeyeceğim kadar uzaktaysa?"

"İki insan birbirini seviyorsa kalplerine mesafe girmez ki," diye Akif Selim'in yüreğini dağladığından habersiz bir şekilde konuştu Mehveş. "İnsanın sevgisi bir hırka gibi kalbine asılıdır. Eğer seni seviyorsa kilometrelerce uzakta olsa bile tutar ellerini. Bak bana... Annemin beni çok sevdiğini ve çok özlediğini biliyorum çünkü annemin sevgisi eski bir hırka gibi kalbime asılı."

"Annemizi çok özledim." Satırların içine dökülen bu cümlenin acısı, Akif Selim'in göğsündeki acıdan daha büyüktü. Dudaklarımızda yaşayan her kelimenin ruhu vardı. "Ama utanıyorum söylemeye... Hare Güz'ü her şeyden daha çok özledim."

"Gökyüzüne bak," dedi Mehveş gülümseyen bir ses tonuyla. "Annemiz bize gülümsüyor. Göğüs kafesinde sakladığın kadının gözlerine bak, sana gülümsüyor."

"Bana yeniden öyle gülümser mi?" diye sordu. "Bir gün yanına gidersem yine öyle gülümser mi?"

"Gülümser," dedi. "Sen üzülünce ben daha çok üzülüyorum. Seni göremiyorum ama sesini hissediyorum. Sen benim ikizimsin, acıyan yaraların bende kanar."

"Abişin, her şeyin."

"Abişim, her şeyim."

Akif Selim, Mehveş'i kendine doğru çekti ve sımsıkı sarıldı.

"Mehveş, Akif Selim'in her şeyi," diye konuştu. "Sen yaşa, en çok sen yaşa. Allah ömrümden alsın, sana versin, öyle çok yaşa."

"Neden veda edermişçesine konuşuyorsun?" diye sordu Mehveş. "Sanki bir daha yanıma hiç gelmeyecekmişsin gibi..."

"Olur mu öyle şey," dedi Akif Selim toparlanmaya çalışırken. "Birkaç aylığına Ankara'da olacağım."

"Ay!" dedi sevinçli bir ses tonuyla. "O rezidansların birine de benim adımı versene, niye vermiyorsun?"

"Tamam," dedi Akif Selim. "Bir duvar da senin için açarım, abişim."

"Canım abişim." Mehveş kapkaranlık gözlerinin içinde bir ışık bulabilmek için Akif Selim'in ellerini tutup kendine doğru çevirdi ve şefkat kokan avuç içlerini öptü. Akif Selim'in sol gözünden karanlığın içine cılız bir ışık damladı. Akif Selim, Mehveş'e öyle bir sarıldı ki gözyaşları aynı annesi gibi kokan saçlarına karıştı.

Akif Selim, Hare Güz'e yaptığı salıncağın etrafını karagüllerle çevirdi ve Mehveş, abisinin gözyaşlarını gülüşüyle suladı.

Yağmur yağıyordu.

Gözlerimden süzülen yangın gözyaşları tıpkı yağmur damlaları gibi hiç durmuyordu. Kalbimin içinde çok acıyan bir yer vardı ve o yer geçmişten akan kanla yıkanıyordu. Geçmişin kül tozunu ciğerimi sökercesine öksürürken atmaya çalışıyordum.

Arkamda bıraktığım o enkaz, gözlerimin önünden silinmiyordu. Tükenmişliği, bitmişliği gözlerimin önünden gitmiyordu.

Çocukluğu yaralı bir kırlangıçtı, çiçekler ektiğim bahçemin penceresine kondu. Kanadı kırılmıştı, çok canı yanıyordu, annesi yoktu. Kimseyi sevmediğim gibi sevdim onu, o kadar çok sevdim ki bahçemdeki çiçeklerim boyunlarını büktüler; çocukluğunun kırık kanadından akan kanla sulamıştım çiçeklerimi.

Hayatımın tam merkezine koyduğum kırlangıç, kalbimin çiçeklerini yemişti. *Kalbimin çiçeklerini yedin, neden?*

İçim öyle karanlıktı ki kapkaranlık bir odanın altında, sarı bir ışığın gölgesinde yaralarımı akıttığım tuvalin canı çok yanıyordu. O sarı ışık öyle cılızdı ki içimdeki karanlığı aydınlatacak gücü yoktu.

Akif Selim'in beni ilk gördüğünü anı, kalemimin mürekkebinden acı akıtarak çiziyordum. Birkaç defa zorlukla yutkundum, dilimi damağımda gezdirdim, zorlukla son bir kaşık aldığım karnıyarığın tadı hâlâ ağzımın içindeydi, safra tadı gibi öyle acıydı ki.

Gözlerim çizdiğim resmi buldu.

Saçlarım darmadağındı, kâküllerim birbirine karışmıştı. Önümde babamın tabutu vardı, ağlıyordum ve gözyaşlarım babamın yeşil örtüsünün üzerinde iz bırakmıştı. Akif Selim'in gözleri simsiyahtı; kaşları çatılmış, gözleri tek bir noktaya kilitlenmiş bir şekilde bakıyordu.

Öldüreceği kadına, hayatını mahvedeceği, ölmekten de beter edeceği o kadına bakıyordu.

Hare Güz'e.

Gökyüzlüsü'ne. Güz'üne. Bebeğine. Canının ağrısına. En büyük yarasına. Dikişlerini sızlatana.

"Öyle bir mahvettin ki beni," diye fısıldadım. Ağladığım duvarların, düştüğüm koridor zeminlerinin, yaka paça atıldığım kumların dili olsaydı çektiğim acıyı anlatırken titreyerek ağlardı. "Beni neye, kime değiştin? Hangi söze, hangi yemine?"

Ağlamamak için sıktığım çenemin ağrısı çene kemiğime sızdı, resmin yarısını bitirdiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Odamın büyük, geniş penceresinin önüne gittim, nefes alabilmek için göğsümün fermuarını indirdim ama aşağıya eğildiğim an yerin dibine kırk beş kiloluk bedenim değil, gözyaşım çakıldı.

İçimdeki acıyı dindirebilmek için yatağımın ince pikesini kaldırdım, gücü tükenmiş bedenimi güçlenen ruhumun yanına yatırdım. Eylül yatağın diğer tarafındaydı, gözlerinde yansımasını gördüğü enkaza gülümsüyordu.

Gözlerimi usulca yumup uykunun pamuktan kollarının içine düştüm, Akif Selim'i kalbimde bir kez daha öldürdüğüm gecenin sabahına yeniden uyanabilme umuduyla...

"Ay, Hare Güz! Haydi, uyan!"

Gülseren'in çok ama çok yakınımdan gelen sesi, gözlerimi uyku sersemliğiyle açmama neden olurken küçük kız yatakta zıplamaya başladı.

"Ne uykucu çıktın ama ya!"

Gülseren yatağın üstünde zıplamaya devam ederken gülümseyen bir ifadeyle gözlerimi açtım, "Ne güzel bir sabahtır bu ya?" diye konuştum. "Sürpriz yumurtadan mı çıktın bakalım sen?"

"Çağataycığım aldı beni," diye konuştu. "Çikolatalı süt ısmarladı. Beraber alışverişe gittik, profiterol yapacağız!"

"Çağataycığın mı?" diye sordum, sesim neşe doluydu. "Evet, Çağataycığım. Sen küçükken ona hep böyle seslenirmişsin, çok severmiş. Beni de çok sevmiş, sen de öyle seslen dedi."

"Başka ne dedi bakalım?" Gülseren'i belinden kavradım, kucağıma aldım ve sımsıkı sarıldım. "Hare Güz'e çok iyi geliyorsun, sen olunca hep gülümsü-

yor dedi."

"Doğru demiş," diye konuştum. "Zihnimi yerinde bırakmayan düşünceler var ya, bıcır bıcır konuştuğun zaman hepsi yatağımın altına saklanıyor."

"İyi o zaman ya," dedi keyifle. "Mahur bize çok güzel bir kahvaltı hazırladı. Sen vişne reçeli çok seviyormuşsun, onu da koydu masaya."

"Sırtıma atla, banyoya gidelim." İçimdeki bu enerjiyi bir an önce atmam gerekiyordu. Sahi, bugün neden bu kadar enerjiktim? Yatağın önüne geçip eğildim, Gülseren sırtıma atladı. "Hare Güz Üstün Taşımacılık bildiriyor: Kemerlerinizi sıkı bağlayın, uçuyoruz!"

Gülseren yamulur gibi oldu, kahkahalarının arasından, "Düşüyoruz," diye bağırdı. "Ay, uçuyoruz!"

Banyoya girdiğimde Gülseren sırtıma boylu boyunca tutunmuştu. Ellerimi ve yüzümü yıkarken, "Oh ya, ne rahat burası," diye konuştu ve daha çok yayılmaya başladı. "Bisküvili pasta da mı yapsak ya, canım çekti."

"Olur ya," dedim. "Profiterol de yaparız, *bisküvili pasta da.*"

Burukça gülümsedim. Gülümseyişim yavaşça soldu, içimdeki öfkenin bir an bile dinmesini istemiyordum.

Kahvaltı masasına oturduğumuzda, "Mahur, döktürmüşsün," diye konuştum. Çağatay abim günler sonra ev kahvaltısı yaptığı için mutlu bir şekilde çayını yudumluyordu.

"Hiç deme," dedi Çağatay abim keyifli bir ses tonuyla. "Dün karnıyarık, bugün ev çayı... Kölesiyim ikisinin de. Ellerine sağlık, sarı fırtına."

"Hoppala," dedi Bilal, iki elini havaya kaldırdı. "Sen de mi sarı fırtınacısın şimdi."

"Nedir bu sarı fırtına olayı?"

"Mehmet Ali, Bilal'le bir tartışmamıza şahit olmuştu," Bilal sözü Mahur'dan aldı, "Kurban olduğum, sözünü balla kesiyorum. Tartışma dediğin iki taraflı olur; ben onunla kavga etmiyordum, o benimle ediyordu."

Mahur umursamadan anlatmaya devam etti.

"Ben biraz fazla esip gürlemişim."

Bilal yine sözünü kesti.

"Esip gürlemek değil o, fırtınalar koparmak. Yanlış anlatmayalım, lütfen."

"Sonra ne oldu?"

"Ben fırtına olup Bilal'e koparken Mehmet Ali kahkaha atarak yanıma geldi, maç izler gibi *haydi sarı fırtına, haydi* diye tezahürat yapmaya başladı. Ondan beridir adım öyle kaldı."

"Ben de sarı fırtınacıyım," diye konuştum neşeli bir ses tonuyla. Bu sırada Gülseren atıldı, "Ben de Hare Güzcüyüm!" dedi ellerini çırparak.

"Hare Güzcüğün seni yer, hem de öyle bir yer ki... Isırırım o tombul yanakları ya."

"Utandım ya." Vişne reçelini ekmek sepetinden aldığım dilimli ekmeğe sürdüm, ardından Gülseren'e uzattım. "Bak, bunu Bilal'in annesi yapmış benim için," dedim. "Haydi, sen de ye."

Bana mı öyle gelmişti, bilmiyordum ama Gülseren reçelli ekmeğini yerken Bilal burukça gülümsüyordu.

"Senin için," diye onayladı. "Her zaman senin için olacak."

"Teşekkür ederim," diye konuştum. "Şimdi vişne reçelinin tadına bakma zamanı."

Vişne reçelinden koca bir kaşık aldım, ekmeğe sürdüm ve ağzıma attım. Tadının güzelliğiyle mest olurken zorlukla yutkundum.

"Ama bu çok güzel," dedim, duygulanmıştım. "Anne eli değmiş gibi... Çok güzel."

Bilal sertçe yutkundu.

"İddialı bir başlangıçtı," diye konuştu Bilal. Bilal'in sessizliği Mahur'a da sıçramış, kahvaltıdaki son konuşmamız bu olmuştu. Kahvaltı merasimimiz de yavaş bir şekilde bitmişti. Hızlıca masayı toplamış ve bulaşıkları makineye dizmiştim.

"Nasıl yapacağız, Hare Güz?"

"Şimdi tarife bakacağım abimin telefonundan."

Abimin telefonundan internete girerek profiterol tarifini açtım, gerekli malzemeleri çıkardıktan sonra tarife uygun bir şekilde un karışımını hazırlayıp kaşık yardımıyla yuvarlak bir şekil verdim. Gülseren elindeki mikserle içine koyacağım kremayı karıştırırken istemsizce gülümsedim.

"Oluyor mu ya?" diye sordu tatlı tatlı. "Oluyor ya," diye yanıtladım. Abim önündeki bilgisayardan müzik açarken Gülseren onu oturttuğum sandalyenin üzerinde kıpırdanarak şarkıya eşlik etmeye başladı.

Barış Manço'nun *Bal Böceği* şarkısı çalıyordu.

Gülseren'in gülümseyen yüzü bana doğru döndü, ben de yüzümü ona doğru çevirdim ve şarkıya gülümseyerek eşlik ettik.

"*Hele gel, yine gel, bir gece vakti koynuma gel,*" kısmını ben söylemeye başlamıştım. "*Ama benim adım bal böceği, bekleyemem ben bu geceyi,*" diye devam ettirdi Gülseren, ardından kalçasını hafifçe sallayıp elindeki mikseri kapattı; sandalyeden indi, ellerimi un karışımıyla kaplanmış olmasını umursamadan tuttu ve salonun ortasına doğru çekti. Beraber dans etmeye başladık. İkimiz de şarkıya eşlik edip aynı kısımları söylerken gülümsüyorduk.

"Ama benim adım bal böceği, bekleyemem ben bu geceyi..."

Bilal ve Mahur bizi gülümseyerek izlerken bir elim Mahur'a uzandı, üçümüz aynı anda el ele tutuştuk. Bu sırada abim, "Selena'yı da çağırır şimdi bunlar," derken gülmemek için yanağının içini ısırıyordu. "Bilal, sen de ol bakalım bir Selena; nasıl olacaksın, göreyim..."

"Haydi oradan," dedi Bilal. "Sen ol, Selena. Aslında... Senden olsa olsa Hades olur."[2]

"Ay, yoruldum ya." Gülseren elimizi bırakıp tekrar eski yerine geçerken şarkı değişmişti. Şarkıya eşlik etmeye başladım.

"Uzunlar yanıyor arabamızda, bu ışık hepimize fazla, geceyi böler..."

"Bu şarkıyı söyleyen kim?" diye sordu Bilal ciddi bir şekilde. "Evdeki Saat." diye yanıtlayınca bütün ciddiyetini bozdu, "Ee, bırak o söylesin o zaman," diye devam etti, ardından pis pis gülümsedi. "Kahkaha şelalesi," dedim alaycı bir ses tonuyla. "Hatırlat, bu espriye bir ara kusayım."

Şarkıyı kendi kendime mırıldanmaya devam ederken Gülseren'in elindeki mikser kaydı, mikserle beraber krema tam düşmek üzereydi ki güçlü bir refleksle krema kabını tuttum ama bu sefer de ayağım kaymış, kabı bir türlü dengede tutamadığım için kremanın yarısı olduğu gibi granit tezgâha dökülmüştü.

"Başaramadık, abi," dedi abim tuhaf bir ses tonuyla, Bilal yaptığı espriye karşılık verdi ama yanımızda bir çocuk olduğundan kesinlikle habersiz gibiydi. "Neyi başaramadın, amına koyayım?"

Çağatay abim gülmeye başladı. Ben, Gülseren ve Mahur neyden bahsettiklerini anlayamazmışçasına birbirimize bakıyorduk.

"Gülme oğlum, şerefsiz," dedi şiveli bir şekilde.

Abim kahkaha attı, biz hâlâ ne olduğunu anlayamamışçasına ikisine bakıyorduk.

"Diyarbakırlı bir sarhoşun videosu," diye açıklık getirdi abim. "Ee, yani?" dedim ciddi bir şekilde.

"Komikti," diye yanıtladı Bilal. "Ama biz gülmedik?"

"Ama biz gülmedik," diye sesini değiştirerek taklit etti beni.

"Bu abiler yollarından sapmış biraz," dedi Mahur, Bilal'e yastık fırlatırken. "Sen bunlara bakma."

"Mahur, sen şu kremaları hamurlara koysan, ben de..." Titrek bir nefes verdim. *"Bisküvili pastayı yapsam olur mu?"*

Mahur, yeni bir krema yapmış ve pişmiş profiterol keklerinin içini kremayla doldurmuştu. Ben de bisküvili pastayı yapmış, dinlenmesi için dolaba koymuştum.

---

[2]Yazar, *Selena* adlı televizyon dizisinin karakterlerine atıfta bulunuyor. (y.n.)

"Kırlangıç'a gideceğim," diye konuştu Mahur çikolata sosunu karıştırırken. "Ben de gelsem olur mu?" diye sordum. "Ala'yı görürüm, zaten Gülseren'i evine bırakacağım."

"Pastalarımızı nerede yiyeceğiz?" diye sordu Gülseren. "Ayrı ayrı mı yiyeceğiz?"

"Kırlangıç'ta hep beraber yeriz, olmaz mı?" diye sordum. "Ala da çok mutlu olur."

"Olur ama... Korkuyorum, ya yangın çıkarsa ve biz içinde kalırsak?"

"Hayır, korkma," dedim. " Ben orayı ne olursa olsun çok seviyorum."

Uzun zaman sonra bana iyi gelen tek yer orası olmuştu.

"Yanımda ol ama hep, tamam mı?"

"Tamam, minik kırlangıç," dedim, sesim gülümsüyordu. "Üzerimi değiştireyim, sonra çıkalım, olur mu?"

Odaya geçtiğimde dolabımda asılı olan kıyafetlerimi inceledim. Gözüme kestirdiğim omuzları düşük, balon kollu, çiçek desenli elbiseyi giydim. Üstümden çıkardığım gecelikleri katlayıp dolabıma düzenli bir şekilde koyduktan sonra açık kumral saçlarımı taradım. Uzamış kâküllerimi perçem gibi yan tarafıma bıraktım. Neredeyse siyah gibi görünen koyu kahve, kutusundan yeni çıkardığım lenslerimi de taktıktan sonra tamamen hazırdım.

İnce topuklu, beyaz ayakkabılarımı da giyince hep beraber evden çıkmıştık.

Tam kırk beş dakikanın sonunda Kırlangıç'a geldiğimizde içimdeki o tuhaf his yeniden ayaklandı ve zihnimin içinde tepindi. Abim kendi arabasıyla şirkete geçerken Bilal de babasının yanına uğrayacağını söylemişti.

Gülseren evinden getirdiği bebeğini yanından yine ayırmıyordu. "Çok seviyorsun galiba?" diye sordum. "Ecem'den mi bahsediyorsun?" diye sordu. "Evet, çok seviyorum. Dünyanın en güzel arkadaşı, hiç konuşmuyor, kafa şişirmiyor; sadece dinliyor."

"Ya, sende ne laflar var böyle," dedim, bu sırada çoktan araçtan inmiş, Kırlangıç'ın kalbinden geçmiş ve sağ tarafı yanmış merdivenin kenarından çıkmaya başlamıştık.

O an sanki bir el boynuma dolandı ve beni Akif Selim'le savrularak düştüğümüz zemine bakmaya zorladı. Bütün düşüncelerim on sekiz katlı bir apartmanın üzerinden sallandı ama çıt bile çıkaramadım. Çakıldığım zemine basmadan geçerken ayaklarımın altı yanıyormuş gibi hissetmiştim.

Keşke, dedim içimden. *Keşke tam şu anda, kimse görmeden içim çıkana kadar ağlayabilseydim.*

Ala'nın olduğu atölyeye giderken gözlerim korkuyla etrafı izliyordu. Gülseren sanki bunu hissetmiş gibi elimi daha sıkı kavrayınca burukça gülüm-

sedim. Bakışlarım çizim yapan Ala'ya değdi. Mahur, Ala'ya nasıl olduğunu soruyordu.

"İdare ediyorum," diye yanıtladı Ala elindeki kalemi bırakırken. "Abim buraya gelme isteğimi kesin bir dille reddetti ama ne yapayım, duramıyorum evde."

"Bir buçuk aydır buradayım. Kırlangıç ilk defa bu kadar sessiz." Sesim düzdü ama söylediklerim Ala'nın burukça gülümsemesine neden olmuştu.

"Büyük bir kıyametten sonraki sessizlik," dedi Mahur. Gülseren elindeki bebeği Ala'nın yanındaki koltuğa bıraktı ve "Tuvaletim geldi," dedi sessizce.

"Lavabolar ne durumda?" diye sordum. "Dilara'yı götüreceğim de."

"İşçiler gelecek diye hepsi temizlendi bugün ama ses çıkmadı hâlâ kimseden."

"Anladım," diye konuştum. "Çok geçmiş olsun, en kısa zamanda eskisinden de iyi olacak, üzülme."

"Umarım, Eylül." dedi, bu ismi duymak tuhafıma gitmişti. Gülseren'i lavaboya götürmek için hareketlendim, birkaç dakika sonra ellerini de yıkayarak lavabodan çıkmıştık ki oldukça tanık bir ses merdivenlerden yukarıya doğru yankılandı.

"Maşallah benim gülüme, maşallah." Burak'ın sesi gittikçe netleşirken başımı sol tarafıma çevirince siyah takım elbisesi ve yana doğru yatırıp yukarıya kaldırdığı gece karası saçlarıyla Akif Selim'i gördüm. Kıstığı gözleriyle merdivenleri kontrol eden Akif Selim Kıraslan'ı buldu gözlerim.

Sertçe yutkundum.

Siyah gömleği, siyah kravatı ve jilet gibi ütülenmiş pantolonuyla karşımdaydı. Uzun parmaklı, kemikli elleri yanmış merdiven korkuluğunun üzerindeydi. Sakalları oldukça uzamıştı.

"Maşallah benim gülüme, o nasıl kaşlar, o nasıl gözler... Hassiktir," dedi göz göze geldiğimizde. "Sikik bir siktir."

"Ne küfrediyorsun, işim var diyorum sana! Neydi bunun ölçüsü ya? Al işte, unuttum. Sus diyorum ya, iki dakika sus! Sus kelimesinden nasıl konuş kelimesini anlıyorsun acaba? Sabahtan beri yok maşallah, yok Akif Selim'in kara gözleri..." derken gözleri benimkilerle buluştu. "Siktir."

Sertçe yutkundu. Gözleri perçem gibi taradığım kâküllerimi buldu.

"Niye küfrediyorsun?" dedi Burak gevşek bir şekilde.

"Of, Eylül, gidelim mi artık?" Gülseren'in bana seslenme şekli Burak'ın kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Eylül mü?" Burak'ın kafası karışmıştı. "Eylül kim?"

Gülseren tuttuğu elimi kendine doğru çekti ama sanki olduğum zemine

çakılı kalmıştım.

"Eylül, haydi!"

"Lan, Eylül kim?"

"Burak," dedi Akif Selim sertçe. "Susuyor musun yoksa susturayım mı?"

Burak ağzına görünmez bir fermuar çekiyormuş gibi yaparken Akif Selim'e attığım *senden iğreniyorum* bakışımın ardından sırtımı dönmüş ve Ala'nın olduğu odaya doğru yürümeye başlamıştım.

Mahur, Kırlangıç'a gelmeden önce paketleyip yanımıza aldığımız profiterol ve bisküvili pastayı plastik tabaklara koyuyordu. "Of, profiterol mü? Regl olan birine gelebilecek en güzel ilaç. Ellerinize sağlık," dedi Ala.

"Oha," dedi Gülseren arkasına döndüğünde. "Bu kadar da yakışıklı olunmaz ki ama! Vedat'a söyleyeyim de aynen böyle giyinsin."

Başımı çevirmeye korkuyordum çünkü bahsettiği kişinin kim olduğunu az çok tahmin edebiliyordum.

"Akif Selim," dedi Ala, sertçe yutkundum ve titrememek için dişlerimi birbirine geçirdim. "Umut var mı, hallolacak mı?"

"Umut her zaman vardır," dedi keskin sesiyle. "Arkadaşlarınız sanırım?"

"Şey, evet," dedi. "Mahur ve Eylül, bu da küçük misafirimiz, Dilara."

Akif Selim, Hare Güz'ün oynadığı oyuna bile isteye dâhil olurken, "Siz," dedi. "Yangından kurtardığım o kişi olmalısınız."

Hayır, dedim içimden. *Ben senin denizin ortasında yapayalnız bırakıp ölüme terk ettiğin o kadınım.*

"Yani?" dedim sesimi sabit tutmaya çalışırken. "Teşekkür edilmesini mi bekliyordunuz?"

"Ha..."

Sözünü kestim.

"Eğer bekliyorsanız da daha çok beklersiniz, söylemek istedim."

Ala sert çıkışımın sebebini anlayamamış gibi bana baktı. "Akif Selim, ağabeyimin ortağı," dedi. "Uzun zamandır beraber çalışıyorlar."

"Önemsiz detayları geçsek mi?" dedim umursamaz bir ses tonuyla. "Bisküvili pastadan yedin mi? Nasıl olmuş?"

"Aşırı güzel," dedi Ala ballandıra ballandıra. "Çok iyi geldi. Akif Selim, Burak; size de servis edelim, tadına bakın."

"Akif Selim abiciğim, sen o sarıldığım abi misin yani?"

"Evet," dedi Akif Selim sakin bir ses tonuyla. "Adın ne bakalım senin?"

"Gül... Ay, Dilara." Yanımdan kalktı, saniyeler içinde Akif Selim'in kucağındaydı. İkisini de görebileceğim bir şekilde gözlerimin önüne ama bir o kadar da uzağıma geçtiler.

"Bisküvili pastayı bana en son annem yapmıştı, biliyor musun?"

"Annen nerede ki?" diye sordu Gülseren. "Söyle, bize de yapsın. Eylülcüğüm de ister."

"İstemem," dedim sertçe. "Annenizin hâline acıdım, sizin gibi bir adama nasıl katlanıyor acaba?"

Mahur *yapma* dercesine gözlerimin içine bakıyordu ama umurumda değildi. İçimdeki öfke, kin ve nefret gözlerini her gördüğümde ya da sesini her duyduğumda daha da harlanıyordu.

"Benim gibi bir adama öyle bir annenin katlanmaması gerekiyor, haklısınız," diye konuştu. "Bisküvili pasta yemeyi her şeyden çok isterdim ama aşağıda işlerim var. Başka bir zaman yerim, olur mu?"

"Yersin," dedim ağzımın içinden. "Boynunun kökünü görürsen onu da görürsün."

"Olur ya," dedi Gülseren. Burak beni şaşırtarak sessizliğini koruyordu. İçindeki vicdan azabından dolayı olduğunu düşünüyordum.

"Kırlangıç'ı bu adama emanet ettiğinize inanamıyorum," diye konuştum bakışlarımı Ala'ya çevirirken. "Sağlam bir evi enkaza çevirir kendisi."

"Siz daha önceden tanışıyor musunuz?" Ala dayanamamış ve dakikalardır aklından geçen o soruyu sormuştu.

"Hayır," dedim sertçe. "Daha ilk gördüğümde ne kadar itici bir insan olduğunu anladım, bu kendilerini tanımam için gayet yeterli bir sebep."

"Siz nasıl yapardınız?" diye sordu Akif Selim. "Kırlangıç'ı tamir etmek için ne yapardınız?"

"Kırlangıç'ı yaralamazdım, ne olursa olsun," diye konuştum, ayağa kalktım ve Gülseren'in elini tuttum. Bu sırada Mahur da oturduğu koltuktan kalkmıştı. "Kanatlarını iyileştireceğim deyip kanatlarını kanatırcasına koparmazdım. Kalbini hoyrat bir makasla oymazdım. Avuçlarının içine bıraktığım nefesi bir lütufmuşçasına, kalbini eze eze göğsünden parçalayarak çıkarmazdım. Dediklerimden hiçbir şey anlamıyorsunuz, değil mi? Sizin gibi adamlar sevgiden anlamaz."

Elimi bir yanlışı düzeltircesine havaya kaldırdım, aramızdaki mesafenin içine cümlelerden mayınlar döşedim.

"Sizin gibi adamlar acıtarak sevmekten başka hiçbir şey bilmez. Tabii, sizin dilinizden konuşuyorum; bilirsiniz, ayrı kulvarlardayız. Sizin gibi adamlar, evlerine bomba atılan değil, başkasının evine bomba atanlardır."

Akif Selim gözlerimin içine bakarken kirpiklerini bile kırpmadan beni dinlemişti.

"Tekrardan geçmiş olsun, Ala," dedim umursamaz bir ses tonuyla, sanki az önce söylediğim şeyleri hiç söylememişçesine. "Ne zaman istersen derslere

devam edebiliriz, ben müsaitim."

Akif Selim yanından geçemeyeceğimi bilir gibi durduğu yerden uzaklaştı ve geçmem için yer açtı. Bir rüzgâr gibi yanından geçerken gözyaşlarım akmak için fırsat kolluyorlardı.

"Bu arada, yangından kurtardığınız kişi değil... Eylül Vuruşkan. Adımın sonuna *hanım* ekleyerek konuşursanız, sizi o zaman bir nebze de olsa kale alabilirim."

Son sözlerim bu olmuştu. Akif Selim sırtımın gerisinde kalırken sağ gözümden bir damla yaş süzüldü, öyle hırslı hissediyordum ki elimin tersiyle o gözyaşını yanağımda kurutmak istercesine sertçe sildim.

Kırlangıç'tan çıktığımız an titrek bir nefes bıraktım ve buğulu gözlerle Mahur'a baktım.

"İyi misin?" diye sordu, omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. "İyiyim," dedim, titreyen sesimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Mahur, vücuduma sımsıkı sardığı kollarını çekerken ben de kollarımı bedeninden ayırmış ve "Gülseren'i evine bıraktıktan sonra görüşürüz, olur mu?" diye sormuştum.

"Olur," dedi. "Islak Kelebek?"

"Fark etmez. Dönüşte kendime yeni bir telefon alacağım. Hoş, kaçıncı telefonum sayamıyorum ya artık... Abimin numarası ezberimde, kendime yeni bir hat aldıktan sonra onu arar, numaranı isterim."

"Tamam," dedi düşünceli bir ses tonuyla. "Lütfen, dikkat et kendine."

Gülseren'le araca geçtiğimizde o da tıpkı benim gibi sessizdi.

"Neden sessizsin, minik kırlangıç?" diye sordum. "Çok üzgün gördüm seni, bilmiyorum. İlk gördüğüm gün de çok ağlıyordun. Ağlamanı istemiyorum, ağlayınca çok üzülüyorum; sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Ağlamıyorum ki ya," dedim inkâr edercesine. "Bebeğin nerede bakalım?"

"Eyvah!" dedi. "Ala'nın odasında unuttum!"

"Dönüşte alırım, olmaz mı?"

"Ama o bensiz uyuyamaz ki," diye konuştu. "Alıp getirir misin?"

"Getiririm, minik."

Gülseren'i eve bırakıp tekrar Kırlangıç'a dönmem neredeyse kırk dakikamı almıştı. Ankara'nın gündüzü yerini karanlık bir geceye bırakırken aracımı bir alt sokağa park etmiş ve Kırlangıç'a doğru yürümeye başlamıştım.

Kırlangıç'tan içeriye girdim, eski mumların fitillerinden süzülen loş ışıklardan geçtim ve merdivenlerden çıkarken iki eli cebinde aşağıya inen bir işçiyle karşılaştım.

"Ala çıktı mı?" diye sordum, bir buçuk saat önce oturmuş olduğumuz oda-

nın kapısı kapalıydı. "Ala Hanım ve Akif Selim Bey az önce beraber çıktılar."

"Anladım," diye konuştum. "Ben bir üst kata bakayım, belki oraya bırakmıştır."

Resim atölyesinin olduğu kata çıktım ve atölyeden içeriye girdim. Atölyedeki her şey kaldırılmıştı, artık bomboş bir odadan ibaretti. Duvarları siyah bir leke gibi Kırlangıç'ta iz bırakmıştı. Tam atölyeden çıkmak üzereydim ki arkamı döndüğüm an o gece karası gözlerle karşılaştım. Dudaklarımdan tiz bir çığlık dökülürken, "Geri zekâlı mısın?" diye bağırdım. "Neden sessiz sessiz geliyorsun? Bir parça aklım kaldı, onu da al benden! Almazsan hatırım kalır çünkü!"

Akif Selim'in göz bebekleri şaşkınlıkla büyüdü; ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, eli ayağına dolanmıştı.

"Burak telefonunu burada unutmuş, o yüzden geldim. Yemin ediyorum, o yüzden geldim."

Kapı büyük bir gürültüyle kapanınca Akif Selim'le bakışlarımız aynı anda kapıyı buldu.

Kapının kilidi tam üç kez döndü.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, Burak! Aç şu kapıyı!"

Kapının o tarafına gidemiyordum çünkü Akif Selim'e yaklaşamıyordum.

Kapının o tarafına gidemiyordum çünkü ayaklarım şimdiden titremeye başlamıştı.

"Burak!" diye bağırdı Akif Selim sertçe, bir yandan da bana bakıyordu. "Belanı sikerim, aç şu kapıyı!"

Kimseden ses yoktu. Atölyenin içi, titreyen mumun alevinden dökülen hisler gibi kapkaranlıktı.

"Ara Burak'ı," dedim titreyen sesimle. "Ara gelsin, açsın kapıyı."

Akif Selim cebindeki telefonu çıkarmak için hareketlendi ama telefonunu bulamadı.

"Cebimdeydi ama şimdi... Yok!" dedi öfkeli bir şekilde. "Yemin ediyorum, ben yapmadım. Telefonunu almamı istedi, yemin ederim ki ben istemedim, ben planlamadım."

"Kes!" diye bağırdım. "Bir yolunu bul, çıkar beni buradan. Kalamam burada ben, kalamam, kork..." Sıcak gözyaşları, saklandıkları bulutların içinde daha fazla duramadı, yanağıma doğru yağmaya başladı. "Korkuyorum. Sen... Seninle kalamam, korkuyorum."

"Korkma," diye fısıldadığı an gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. "Ölmüş annemin üzerine yemin ederim ki ben yapmadım!"

"Anneni karıştırma artık bu işe!" diye bağırdım öfkeyle. "Rahat bırak artık!

Çektiği acı yeter o kadına, yeter..."

Sessizce ağlamaya başladım. Dökülen gözyaşlarım, ağzımdan dökülen cümleler artık kan kızılı bir lavdı.

"Senin elinden çektiğimiz yeter artık..." Olduğum yerden birkaç adım daha geriye gittim. "Bir şeyler yap, kalmak istemiyorum burada. Camı kır, kapıyı parçala ama bir şeyler yap artık!"

"Bu kapı çok eski," diye konuştu Akif Selim. "Ön tarafta olsaydım kırabilirdim ama içeriden olmaz, bu yanık omuzla hiç olmaz."

"Sakın bana yaklaşma," dedim. "Abim en geç yarım saate beni aramaya başlar. Mahur'u arar; akıllı adamdır, tahmin eder burada olduğumu."

"Tamam." Sesi çaresizdi. Birkaç saniye bekledi, sırtını kapıya yasladı. "Söz veriyorum, yaklaşmayacağım."

"Mumları bile yakmış," dedim öfkeyle. "Mumları bile yakmış! Ben seninle konuşmak istemiyorum! İçimde sana dair zerre merak duygusu yok, öyle önemsiz bir detaysın ki neden burada olduğunu, neden o gün yangından beni kurtardığını, Kerim denen o adamla nerede tanıştığını, buraya nasıl ve neden geldiğini asla merak etmiyorum. Sana bir tek soru bile sormuyorum çünkü alacağım hiçbir cevap umurumda değil!"

"O şerefsizin adını ağzına alma," dedi öfkeyle. "O şerefsizin adını bir daha anma!"

"Sen bana emir veremezsin!" diye bağırdım aynı öfkeyle. "Sözlerine, ses tonuna dikkat et. Karşında..."

Birkaç saniye bekledi, sesini yumuşattı.

"Hare Güz Üstün var, biliyorum... Ve iyi ki var."

Öfkeli gözlerimi, gözlerinden kaçırdım.

"Ben yapmadım, yemin ediyorum, ben yapmadım..."

"Sana inanır mıyım ben?" diye konuştum acımasızca. "Kimsin sen?" diye bağırdım. "Hangi yüzün var karşımda? Hangi yalan tarafından konuşuyorsun? Öldürecek misin beni, bunu mu planladın? Bu sefer ne kullanacaksın, silah mı? Dur bir düşüneyim, silah kesmez seni... İçimi delik deşik etmek istersin sen. Bıçak kullanır, kalbimi deşe deşe çıkarırsın. Korkma, ben senden hiç korkmuyorum ve biliyor musun? Bu sefer sana yalvarmayacağım da. Ne olursun..."

Hıçkırıklarım kesik kesikti. Gitmek istiyordum, kapıları kırmak istiyordum. Karşımda öylece durmasını yaşadığım hiçbir yere koyamıyordum, karşısında öylece durduğumda yaşattıklarının altında eziliyordum.

Zemin ayağımın altından kayınca duvara zorlukla tutundum. Akif Selim bu hâlimi görünce yaslandığı kapının sırtından saniyesinde ayrılmış ve bana doğru gelmeye başlamıştı ama "Sakın yaklaşma!" diye bağırdığım an atacağı

adım, önünde bir ateş varmış da bir adım atsa kül olacakmış gibi havada yarım kaldı, birkaç adım geriye gitti.

"Asla yalvarmayacağım. Ne olursun, beni burada bırakma demeyeceğim. Hiç mi acımadın bana?"

"Çok acıdı içim, çok, nefes..." Bir eliyle göğsüne vurdu sertçe. "Nefes alamadım, hiç alamadım, hiç susmadan ağladım. Sen öldün, ben hiç susmadım; çok ağladım."

"Beni kim öldürdü, biliyor musun?" diye sordum, artık sesim acıyordu, sesim bile bana acıyordu. "Bir damla gözyaşı uğruna göğü yere indireceğim adam öldürdü beni. Evim, yuvam, kocam, sevgilim, arkadaşım öldürdü."

"Bir... Bir kez dinle," dedi, kesik kesik konuşuyordu. "Yapmak iste... İstemedim. Böyle bir adam değildim."

"Ama her şeyden önce aile olmuştun sen bana. Çünkü ailemi, babamı, her şeyimi on yedimde toprağa gömmüştüm. O gece karası gözlerine bakmak, yirmi birinci yaşımın ilk aldığı nefesti. Sen bana her şey olmuştun, ben olup bana karışmıştın; sen olup sana karışmıştım."

Akif Selim karanlık gözlerinin bile aydınlanmadığı mum ışığının altında çaresizce dizlerinin üstüne çökmüş, kapının gövdesine sinmişti.

Gökyüzü kalın bir tığın ipliğe batışı gibi göğsüme batıyordu. Kaburgalarımın içinde küçük bir çocuk kan kusarak doğuyordu. Kuyu dibindeki karanlığa açıyordu gözlerini, gözleri kuyu dibinden de karanlık. Doğduğu evin duvarları çatlamıştı ama kimse çatlak duvarlara bakmıyor, kimse çatlak bir kalbin sızdırdığı yarayı görmüyordu. Kaderin, kaderimi yazdığı kalem kırılmış, kaderim bir mahşer yeri gibi acıyla dolmuştu.

Fotoğrafımızı tutan ellerim uyuşmuştu. Fotoğrafın sol tarafındasın, elim fotoğrafın sol tarafını katlamış, gülümseyen gözlerini katladığım yerden ağlayarak öpüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, her yerdesin. Boğazına doladığın ip nefesimi kesmiş ama ellerin o ipi avuçlamış, nefesimi kesenin ellerin olduğunu nasıl inkâr edebilir kalbim?

"Ailemi aldın benden. Hayallerimi, adımı, saçlarımı, gözlerimi... Keşke beni ilk gördüğün an kalbime dayadığın o silahın tetiğini çekseydin ve ölseydim!"

"Konuşma böyle, ne olursun."

"Annesizdim, anne sevgisi nedir bilmeden anne olmaya çalıştım sana. Oturdun karların üstüne öylece, bana anneni anlattın. Anneni anlatırken karşımda yirmi dokuz yaşında bir adam yoktu. On üç yaşında, her şeyini kaybetmiş bir oğlan çocuğu vardı. Saçlarından öptüm, öptükçe iyileş istedim. Sarıldım sessizce içimden; sen uyurken dualar ettim, avuçlarımın içinden gök-

yüzüne bin dua yol döşedim. İçim titreyerek sevdim ben seni, içim titreye titreye..."

Gözlerim yanıyordu, kalbim yanıyordu; beni yangından kurtardığını sanıyordu ama sonu bitmek bilmeyen bir cehennemin içine savrularak düşüyordum.

"Sen de beni yapayalnız bıraktın o denizin içinde, ellerin bir an olsun titredi mi? Ben cevap vereyim, *hayır.* Titremedi ellerin... Titremedi. Allah seni kahretsin! Allah merhametin zerresi bulunmayan kalbine bir daha düşürmesin beni! İğreniyorum, bakma! Görme! Bakma bana öyle, bakma! Pişman değilsin, hiç olmadın! Yalancısın sen. Yalancı!"

O cehennemin sonu yoktu, düşüyordum, yanıyordum ama ölmüyordum.

"Çok sev..."

"Senin sevgin batsın," dedim, gür sesim sözünün devamını getirmesine izin vermemişti. "Mezar taşımı öptüğün dudakların bir damla su bulamasın."

"Öldüm lan, öldüm!" Sesi artık titremiyor, ağlayarak duvarları çatlatıyordu. "Öldüm, sana kurduğum salıncağın kalbine cesedimi bıraktım. Tut ellerimi, gidelim diye yalvardım. Yapayalnızdım, çaresizdim; gidelim dedim, canımın ağrısı. Sana geldim her gece, bir daha sana gelecek yolum olmaz diye. İki canımı karşıma koydular, hangisini yakacaksın diye sordular. Keşke kafama sıksaydım."

Akif Selim'in bana salıncak kurduğu yerde kendini astığı gün gözlerimin önüne çizilmişti. Kalbim o geceye döndü, o gecenin soluğu nabzında atmaya başladı.

"Mezarına gittim, kalk gidelim dedim; kalkmadın, öptüm ben... Çok öptüm toprağını, hiç uyuyamadım, çok yalnızdım... Sen yoktun, mezar taşın dinledi beni. Çok ağladım, Selim çok ağladı; öptü kokunu alan toprağı. Alma dedim, alma kokusunu... Pişmanım; artık hiçbir şey düzelmeyecek, biliyorum ama çok pişmanım."

"Ölen bendim, neden toprağın altına giren senmişsin gibi konuşuyorsun? Anlatmadın, sustun, kaçtın! Her şeyden habersizdim, ben her şeyden habersizken bile en ağır cezaları kestin!"

"Uzaklaştırmak istedim! Gözlerinin içine bakarken *ölüyorum* diye ağladım. Suçlu sen değilsin, kimse değil, suçlu benim! Keşke doğmasaydım. Annemin kollarına doğdum, seninle gömüldüm."

"Sadece vicdanını rahatlatmaya çalışıyordun, iğrençsin!" diye bağırdım, sesim Kırlangıç'ın kalbinde bir gök gürültüsü gibi yankılanmıştı. "Vicdansız kalbinin vicdanını rahatlatmaya çalışıyordun."

"Sana enkaz bir aşk yarattım," diye konuştu Akif Selim. "Yaralı bir çocu-

ğun kalbinden hiç görmemiş olduğu bir sevgi yarattım. Kimseden görmediğim sevgiyi sende buldum, keşke benim kaderim de böyle yazılmasaymış... Seni bambaşka şartlar altında, bambaşka şekilde, her şeyden habersiz çıkarmadı bu hayat karşıma. Şarjörü ağzına kadar dolu bir silahı kendime çektim ve acımasızca vurdum seni, tam kalbimdeydin, tam kalbimin içinden..."

"Söylediğin hiçbir şey, o günü geçmişin içinden alıp çıkaramaz. Hayatımız bir roman sayfası değil, o günü hiç yaşanmamış gibi sayfaları kopararak yok edemeyiz. Hayatımız bir film ya da dizi değil, o günü hiçbir yerden silemezsin. O güne hangi merhemi sürersen sür iyileşmeyecek! O gün öldüm ben, şu an baktığın Hare Güz değil, son nefesini o denizin içinde vermiş bir kırlangıç."

"Kıblem sensin, hep sendin. Yüzümü sana döndüm; gökyüzüm de, gökyüzlüm de sensin. Kalbim daraldığında başımı göğe kaldırırım hep ama şimdi öyle utanıyorum ki tövbe bile tutmaz benim dualarım, biliyorum. Çok ama çok pişmanım. İstemedim, mecbur..."

"Bana bunları anlatma," dedim en sonunda; son sözlerini hıçkırıkları yuttu, sesim öfkeliydi, yorgundu. "Hiçbir anlamı yok. Sen benim hayatımı aldın."

"Bir kez dinle, tamam, sen anlatma... Tamam, uzak durayım, yemin ediyorum ki kurduğun oyunu bile bozmayacağım. İstersen giderim de ama ne olursun, bir kez dinle."

"Dinleyecek hiçbir şeyim yok." Gözlerim kararıyor, mumların gölgesi sırtıma atılmış ağır bir yük gibi belimi büküyordu. "Sesini bile duymak istemiyorum. Eğer bir adım bile yakla... Eğer... Bir adım..."

Gözlerim gittikçe kararıyor, tutunduğum duvarın gücü avucumun içinde eziliyordu.

"Titriyorsun," dedi Akif Selim korkuyla. "Titreme, otur, tamam... Camı kırayım, bir şeyler yapayım ama ne olur, titreme. Hare Güz, duyuyor musun beni? Duvara tutun, düşme, duvara sıkıca tutun."

Akif Selim'in sesi zihnimin içine düşüyordu ama kafam öyle karışıktı ki hiçbir şey anlamıyordum. Duvara tutunan elim duvardan kaydı, sert bir şekilde zemine çakılacağımı düşünüyordum fakat Akif Selim'in elleri belimden sertçe kavradı. Güçsüz bedenim ellerinin altında kalırken buğulu gözlerim, gözlerinin içine baktı. Orada Hare Güz'ün yansımasını gördü, harabeye dönmüştü.

"Gözlerin aynamdı, hep öyle derdin. Bir anlam aramak istersen gözlerimin içine bak derdin. Bakıyorum, bakıyorum ve ne görüyorum, biliyor musun? Harabeye dönmüş bir Hare Güz... Bunu bana sen yaptın."

Sesim kısık ve yorgundu.

"Kapama gözlerini," diye fısıldadı Akif Selim, gözyaşları bir yağmur gibi

dudaklarıma yağıyordu. "Kapama gözlerini, özür dilerim, bırakacağım seni, dokunmayacağım. Düşme diye tuttum seni, yoksa yaklaşmazdım, isteyerek yaklaşmadım."

"Ellerini belimden çek," dedim nefesimden dökülen acı kokan cümlelerle, Akif Selim'in ellerini parçalamıştım. "O ellerini bir kez belimden çektin, bir daha sakın tutma..."

Ve gözlerimi usulca yumdum.

Çöl rüzgârlarında kaybolmuş yaşlar gözlerimi yumduğum an bir bir akmaya başladı, Akif Selim parmaklarının altında eriyen gözyaşlarıma dokundu; hafifçe gözlerimi açtım, başparmağıyla işaret parmağını dudaklarına götürdü, ağlayarak öptü.

Gözyaşlarını gözlerimden değil, parmaklarından öptü. Sıcak nefesi bedenimden uzaklaşırken soğuk zemine nazikçe bırakıldım.

Buz gibi zeminde uzanan bedenimin hemen yanında bir sıcaklık hissettim. Gözlerimi bir kez daha usulca açtım, her şey ölesiye bulanıktı ama Akif Selim'in yüzü her şeyden daha netti. Yüzü, yüzüme dönüktü ve aramızda en az beş adımlık bir mesafe vardı. O da benim gibi yere uzanmış, sessizce ağlıyordu. İçimdeki son güç kırıntıları tükendi, gözlerim tamamen kapandı ve bilincim küçük bir çocuğun kan revan içinde kalmış kalbinin kuyusuna gömüldü.

O küçük çocuk yanıma kıvrılmış, sessizce ağlıyordu.

"Ne olursun, gözlerini kapama," diyordu. "Çok üşüyorum, çok korkuyorum, kapama gözlerini."

Çöl rüzgârlarının içinde iki yitik can; biri hiç büyüyememiş, diğeri ise hiç yaşayamamıştı.

Seni anlatabilsem seni... Yokluğun, cehennemin öbür adıdır... Üşüyorum, kapama gözlerini...[3]

---

[3] Ahmed Arif'in *Hasretinden Prangalar Eskittim* adlı kitabında yayımlanan, aynı isimli şiirinden alıntı. (Editör Notu)

XIII
ACININ KEMERDEN KADİFE İZLERİ

Model, *Sarı Kurdeleler*

Geçmiş, Bağ Evi

Bir daha yan yana duramayacağınız biriyle gülümseyerek çektirdiğiniz fotoğraflar hiç beklemediğiniz bir anda sol yanınıza tek bir el ateş ederek parçalara ayırabilir.

Bir fotoğraf gülümseyerek açtığınız kitabın sayfalarına bir kurşun gibi saplanabilir.

Yanağımın içinde nefes alan mezar çukurları, sol yanımı parçalayan fotoğraf yüzünden gözlerimin önünde yarattığım bataklığa gömülürken parmak uçlarımı yakan kelimeler değil, sevdiğim adamın gülüşü olmuştu.

Sevdiğim adamın gülüşü, Rayiha Kıraslan'ın bakışlarının sonsuza kadar aynı kalacağı bir fotoğraf karesinin içinde solmuştu.

Bunu fark ettiğimde zihnimin içindeki odada, üzerime devrilen vitrinin önündeydim.

Gece karası saçlar, Akif Selim'in küçük ellerinin arasındaydı. Rayiha Kıraslan kucağındaki oğlunu kameraya doğru çevirmiş, yanağını öptüğü anı ölümsüzleştirmişti.

Akif Selim, annesinin sol yanında derinleşen çukurlarının içine gömülmüş, yıllardır uyuyordu. Düştüğü kaldırım taşı kabzasında taşıdığı cam parçalarını yarasına saplamış, Akif Selim'in gülümseyişi annesini kaybettiği asfaltta son nefesini vermişti.

Yüz hatlarım bir kâbustan uyanmış ve yanında annesini görememiş bir çocuğun korkusu gibi dağılmıştı.

Akif Selim'in küçükken annesiyle her hafta sonu gelip kaldığı bağ evindeki odasındaydım. Kelimelerin küflü cümleleri bir araya gelip hissettiğim acıyı resmedebilseydi bu şüphesiz, elimde tuttuğum eski bir not ve fotoğraf karesi olurdu.

Akif Selim'i yemek yapacağı malzemeleri buzdolabından çıkarırken yalnız bırakmıştım. Onu yemek yaparken izlemeyi çok seviyor olsam da bugün bunu kaçırıyordum. Bana olmayacağını bildiğim ama yine de giymeyi çok sevdiğim eşofmanlarından ve kalın *sweatshirt*lerinden almaya gelmiştim ama yerinde duramayan ellerim Akif Selim'in oyuncaklarının ve kitaplarının olduğu rafa uzanmıştı. Sol yanımı parçalayan o gülüşü görmem bu sayede olmuştu.

İlk raflar boştu. Dolu olan tek raf dördüncü sıradakiydi. Rafta bir sürü kitap vardı, hepsi ince kitaplardı ve yan yana dizilmişti ama sadece biri diğerlerine göre daha eski duruyordu. Eski kitaba uzandığımda kapaktaki yazıyı okudum, adını defalarca duyduğum ama okumadığım bir kitaptı.

Şeker Portakalı.

Kitap eski duruyordu ama içinde eskimeyen bir hatıranın izlerini taşıyordu.

Kitabın kapağını sayfaların dağılmaması için birbirine bastırarak açtım. Kitabın ilk sayfalarından birinin arasındaki güzel bir el yazısıyla yazılmış notu gördüğümde gözlerim yanan bir ateşi izler gibiydi parlıyordu.

Akif Selim, çocukluğunu Şeker Portakalı'nın arasında kurutmuş, kuruttuğu kalbini ise gözyaşlarıyla ateşe vermişti.

Bazen bir ateş, su görevi görür ve her şeyi söndürürdü, bazense içinde boğulduğumuz deniz ateş olur, derimizi yakardı.

Akif Selim, yorganın altına saklanan çocukluğunun başını ağlayarak okşamış ama bu çocukluğuna iyi gelmemiş, daha da çok sarsmıştı.

Sarsılan yüz hatlarından, yaralanan dizlerinden, ip doladığı boynundan öpmeye tam bu anda karar vermiştim.

Canım oğlum, ilk defa bir kitabın içinde okuduğun 'acı' kelimesinin sadece kitaplarda görebileceğin bir his olarak kalması için elimden geleni yapacağım.[4]

Annen.

Hiç tanımadığım bir kadının sesini hayal ederek notta yazanları birleştirmiş ve defalarca kez tekrar etmiştim ama Akif Selim'in her şeyi mahvetmiş, kendiyle ettiği kavgadan bir tek annesini sağ çıkaramamış gibi çıkan ses tonu düşüncelerimin asılı kaldığı ipi yakmıştı.

"Annemin hediyesi. Şeker Portakalı, ilk basım."

Omzumun üzerinden Akif Selim'in burukça gülümseyen yüzüne baktım. Gülümseyişinin kıvrımında derin bir acı yatıyordu, neden o yaraları sevmeme izin vermiyordu?

"Bu rafta bir sürü çizgi roman ve ilk basım kitap var," diye konuştum. "Küçük Prens bile."

"O da annemin hediyesi," dedi, ardından bir eli nazikçe belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. "Hangisini okumadın?"

"Küçük Prens'i okudum ama Şeker Portakalı'nı okumadım hiç," diye yanıtladım, sesim sakin ama titrek çıkmıştı. "Sana bu gece okumamı ister misin?" diye sordu, gözlerinde gördüğüm o buruk his, nefes boşluğuma devrilmişti.

---

[4]Lefévre'nin *canım kızım* sözünden esinlenilerek yazılmıştır. (y.n.)

"Küçükken hiçbir şey anlamadan okuduğun cümleleri, şimdi ağlayarak mı okuyacaksın bana?"

"Ağlamak kötü bir şey mi, *Totoca*[5]? Ağlamak hiçbir zaman kötü değildir, budala. Neden sordun? Bilmiyorum, bir türlü alışamadım. Sanki yüreğim boş bir kafes..."

Akif Selim kitaptaki cümleleri ezbere okurken tek yapabildiğim şey ona sımsıkı sarılmaktı. Kırılan bir kaburganın birbirine kaynayışı gibi vücudumu, vücuduna yasladım. Yaralarını sarmak istedim. Yaralarını bana göstermeyen bir çocuğa içimi dağıtırcasına, kalbimin kanını kuruturcasına sarıldım. Akif Selim'in belimdeki eli beni daha sıkı kavradı, sarılışıma karşılık verdi ve saçlarıma küçük öpücükler kondurdu.

"Ağlamaktan nefret ediyorum," diye konuştu, sesi paramparçaydı. "O geceyi aklıma getiriyor; her ağladığımda o gece aklıma geliyor, ağlamak istemiyorum."

"Aklına geleni bana da söyler misin?"

Derin bir iç çekti, nefesi cümlelerin kabuğunu soydu; artık cümleler dudaklarının arasında çırılçıplaktı.

"Yatağımdaydım." Sesi kısıktı. "Ağlıyordum çünkü gök gürültüsünden çok korkuyordum. Ben gök gürültüsünden korktuğum için yataktan kıpırdayamazken annem bir kaldırım taşında parçalanmış nefesini bırakıyordu. Kız kardeşim hayatında ilk defa böyle bir acı yaşarken, kan kusarken... Ben korktuğum için yataktan kalkamamıştım."

"O gece gök gürültüsünün bir sebebi vardı," dedim. "O yataktan kalkmaman gerekiyordu çünkü ellerine yazılmış yazgıyı bazen ne yaparsan yap değiştiremezsin. Doğduğumuz günün yanına ne zaman öleceğimiz, hatta nasıl öleceğimiz de yazılır. Özür dilerim, çok özür dilerim ama o gün annenin bunu yaşayacağı en başından belliydi. İlk doğduğu günden beri."

"Kadere inanan bir adamım," diye konuştu Akif Selim, sesi hâlâ solgundu. "Ama yaşayacağımız bazı şeyleri yerinden oynatmak, belki de değiştirmek bizim elimizde. Kaderimi yazan Allah'tır ama ona yön veren de benim düşüncelerimdir."

"Öyle," diye yanıtladım. "Bazen ne yaparsan yap olmaz ve seçimlerimiz bizi aslında olmak istemeyeceğimiz birine dönüştürür. Kaderim böyleymiş cümlesine yaptıklarımızı sığdırırız ama bazı şeyler değişmez. Ailen, evleneceğin kişi ve nasıl öleceğin... Bunları değiştiremezsin."

"Dünyaya tekrar gelebilseydim yine annemin oğlu olmak isterdim, bu sefer sadece annemin oğlu, başka hiçbir şey değil."

"Dünyaya tekrar gelebilseydi o da senin annen olmak isterdi."

---

[5] Yazar, José Mauro de Vasconcelos'un *Şeker Portakalı* adlı kitabındaki karaktere atıfta bulunuyor. (e.n.)

Birkaç saniye bekledim, gözyaşı duvarına köklerine yara bandı sardığım umut çiçeklerini yapıştırdım.

"Bu gece, bana bu kitabı okur musun, Şeker Portakalı?"

Gülümseyince dudaklarının kenarına acıdan bir tebessüm yerleşti.

"Şeker Portakalın mıyım sahiden?" diye sordu, sesi keyifsizdi ama yine de beni gülümsetmek için elinden geleni yapıyordu.

"Öylesin, sahiden," diye konuştum. Akif Selim beni çocukluğuyla baş başa bırakıp odadan çıkarken buğulu gözlerim ve buruk gülümsememle arkasında kalakalmıştım.

Gözlerim çalışma masasının üzerine yapıştırılmış yabancı grupların ve çizgi film kahramanlarının çıkartmalarını buldu. Ardından gri, orta boy bir kutu görünce merakıma yenik düşmüş, açtığımda bir sürü renkli misket ve tasoyla karşılaşmıştım.

Akif Selim'in çocukluğu, içinde kaybolmak istediğim anılarla doluydu.

Çalışma masasının çekmecesi büyük, geniş ve inceydi. Çekmeceyi açtığımda neden böyle olduğunu anlamıştım. Özel bir tasarımdı, içinde Akif Selim'in koleksiyonunu yaptığı zümrüt taşlar ve deniz kabukları vardı.

Deniz kabukları koleksiyonu camla kaplanmış ve kilitlenmişti. Parmak uçlarım biriktirdiği yüzlerce hatıraya dokunma isteğiyle kavrulurken gözlerim birbirinden güzel görünen renkli bileklik taşlarını bulmuştu.

Her biri öyle güzel görünüyordu ki.

Dört tane mavi, üç tane de mor renkli taş saymıştım, öyle parıltılı duruyorlardı ki... Sağ taraftaki özenle dizilmiş zümrüt taşlarının bir tanesinin eksik olduğunu fark ettim; bir tek o taşın adı yazıyordu, taşların olduğu her çukur doluyken sadece üzerinde adı yazan taş yoktu.

Yerinde olmayan zümrüt taşının adı *Karanlık Yeşil*'di. Adı siyah bir kâğıdın üzerine beyaz bir kalemle yazılmıştı. Deniz kabuklarının olduğu cam kutuyu çekmeceye koyarken zümrüt taşlarının olduğu diğer cam kutuyla beraber odadan çıktım ve bir alt kata, mutfağa indim.

Gözlerim siyah kazağını çıkarmış Akif Selim'i bulduğunda istemsizce yutkundum ama adımlarımı yavaşlatmadım ya da gözlerimi eşsiz bir gökyüzü gibi görünen kemik küreklerinden ayırmadım. Akif Selim tezgâhın üzerine koyduğu kare tahtanın üzerinde domatesleri doğruyordu. Adım seslerimi duyduğunda omzunun üzerinden bana baktı ve bunu yapacağımı tahmin edercesine gülümsedi.

"Karanlık Yeşil nerede?" diye sordum, sorduğum sorunun cevabı zihnimin içinde dönüp duruyordu ama nedense bu cevabı onun dudaklarından dökülürken duymak istiyordum.

"Gamzelerine yandığım bir kadının bileklığinde."

"Ama sen...

"İtalya'da değildi," dedi, söylediği bir yalanın üzerini gerçek cümlelerle çizmişti. "Bilekliğini Arif amcamdan istediğim gün, amacım buraya gelip gözlerine benzettiğim Karanlık Yeşil'i almaktı ama toplantım uzadığı için ertelemiştim."

"Ben şirkete gelmeden bir gün önce miydi?"

"Evet," diye yanıtladı Akif Selim. "Şirkete gelip halamın sana aldığı bilekliği kafama atmadan bir gün öncesiydi."

Sesi keyifliydi.

"Tam bir öküz olduğuna göre az bile yapmışım. Kafana bileklik değil, taş atmalıymışım. Öküzlüğünün hakkını o zaman verebilirdim bence."

"Tırnaklarını yüzüme geçiren kâküllü kedi, patilerine vura vura geri dönmüştü ama... N'aber?"

"İyi, senden n'aber? Umarım iyisindir çünkü birazdan patilerimi değil, dişlerimi geçireceğim omzuna."

Dudaklarıma yalandan bir gülümseme yerleştirdim.

"Isırsana, Hare Güz," dedi, iki adım da dudaklarından döküldüğünde sertçe yutkundum ve konuyu değiştirmek için, "Koleksiyonuna koyduğun taşı mı bilekliğime taktın?" diye sordum, sorumun cevabını biliyordum ama bunu neden yapmaktan vazgeçemiyordum?

"Evet." Elindeki bıçağı tezgâhın üzerine bıraktı ve çırılçıplak olan göğsünü gösterircesine bana doğru döndü. "Bilekliğindeki yeşil taş Karanlık Yeşil'den birkaç ton daha açıktı ama sanırım taşı aldığım yer babanın aldığı yerle aynı. O da İtalya'daydı. Ben taşların eritildiği ve yapıldığı kalp noktasından almıştım ama baban mağazasından almış olmalı."

"Deniz kabukları da mı özel?" diye sordum. "Onları da mı seçerek aldın?"

"Hayır, onları gittiğim deniz kıyılarından topladım. Hepsini kendi ellerimle seçtim. Annemle son kez gittiğimiz yazlıktaki evimizin kumlarından topladıklarım da var ama onlar baktığın cam kutuda değil," dedi, bir adım daha atıp ince ince akıtılmış sarı yaprakların izlerini görmek istiyormuşçasına yosun yeşili göz bebeklerimin içine baktı. "Annemin toprağına gömdüm."

Gözlerinin siyahında öyle bir karanlık vardı ki ellerime mum ışığı sürsem, sürmekle kalmayıp meşale yaksam yine de gözlerinin karanlık odalarını aydınlatamazdı.

"Parçalanan deniz kabukları," diye fısıldadı, sesinde kendiyle girdiği savaşın içinde kaybettiği çocukluğu vardı. "Oraya gömüldü."

Ne diyeceğimi bilemezmişçesine gözlerinin içine bakarak avucumu çıplak kalbine yasladım. Orada bir damar atıyor, o damar avucumu yasladığımda daha da belirgin bir hâle geliyordu. Nabzı avucumun içinde nefes alıyordu.

Avucumun içinde küçük bir çocuğun nabzı atıyordu.

Sen beni yaşıyor sanıyorsun, diye fısıldadı Akif Selim içinden. Gözlerime baktığında kendini gördüğün aynanın kırıldığını, o kırıklar bir gün gırtlağına saplandığında harabeye döneceğini neden göremiyorsun?

"Acın azalsın," diye fısıldadım. "Hiç acımasın canımın canı."

"Ama çok acıyor," diye fısıldadı, sesi kısıktı. "Sen dokunduğunda azalmıyor, daha çok artıyor. Azalsın istiyorum ama sanki avucun bir ateş, kalbimi yakıyor."

"Neden?" diye sordum çelişkilerin içinde yüzerken. "Kalbinde on altı dikiş yarası taşıyorsun. Bir başkasına değil, neden bana baktığında sızlıyor?"

"Hare Güz," dedi, boştaki elimi kaldırdım, başparmağımı dudaklarına yerleştirdim ve dudaklarından dökülecek kelimelerin önünü kestim.

"Annene çok benzediğim için mi?"

Akif Selim sessiz kaldı.

"Keşke benzemeseydim."

Akif Selim yine sessiz kaldı.

"Sana sarılmak bana yara ama sen zaten yarama bastığım o tuzsun. Seni yaramdan ayıramam ki."

Beni kendisine çekti, sımsıkı sarıldı ve saçlarıma küçük öpücükler kondurdu.

"Ağlıyorsun," diye konuştu, sesi acı çekiyormuş gibiydi. "Ağlamanı istemiyorum ama seni hep ağlatıyorum."

"Sen ağlatmıyorsun ki," dedim burukça. "Bu kâküllü kedi biraz sulu gözlü, hep ağlıyor."

Akif Selim söyleyene kadar ağladığımın farkında bile değildim. Küçük küçük iç çekiyordum ama bu da kendimi sıktığım içindi. Başımı hafifçe kaldırdım, nefesim çıplak tenine değiyordu. Akif Selim gözlerimdeki yaşları kurutmak istercesine önce göz kapaklarımdan, sonra kirpiklerimden öptü; dağılmış kâküllerimi her zaman yaptığı gibi eliyle düzeltti.

Akif Selim'in çıplak tenine değen nefesimin yerini dudaklarım almıştı. Hafifçe eğildim ve acıyan çocukluğunun kalbinden öptüm.

Zamanın dili kalbini öptüğüm an saniyelerin içinde lâl olmuştu. Dudağım dakikalarca kalbinin üstünde, acısı ağzımın içinde kalmıştı. Başımı yavaşça kaldırdım, gözyaşlarımın düştüğü çukurları belirginleştirdim; bu hareketim onu da istemsizce gülümsetti. Akif Selim konuyu dağıtmak için koleksiyonundaki parçalardan bahsetmeye başladığında kötü düşüncelerin hepsini kısa bir süreliğine de olsa zihninden atabilmiştim.

"Mavi olan taşın adı *Alexandrite,*" dedi, gözlerim istemsizce koyu mavi taşları bulmuştu. "Zümrüt ile aynı taş grubundan ama bu biraz daha pahalı.

1830 yılında, Rusya'daki Ural Dağlarında keşfedilmiş. Çok değerli bir taş çünkü bölgede bulunan yataklar kapatıldı ve yeni taşlar çıkmıyor."

"Ne kadar peki bu taşlar?"

"O zaman bir karat, on beş bin dolara denk düşüyordu ama şu an ne kadar olur bilemiyorum."

"Peki, mor olan?" diye sordum. "Onun adı ne? Mor rengi çok sevdiğimden mi bilmiyorum ama ayrı bir güzel geldi gözüme."

"Musgravite," diye yanıtladı, sesi sakindi ama ilgilendiği şeylerden bahsettiği için de pek keyifliydi. "İlk başlarda çok değerli ve çıkarılması zor taşlardandı ama bulunması gittikçe yaygınlaştığı için özel tasarım yapan kişilerin birçoğunda var."

"Bu daha mı ucuz peki?"

"Aksine," dedi. "Çok satıldığı için daha pahalı. Bir karat, kırk bin dolara denk geliyor."

"Karat olarak bahsediyoruz," diye konuştum hayretler içerisinde. "59 karat ağırlığında olduğunu düşünsene? Matematiğim yetmez bile kaç bin dolar olduğunu hesaplamaya."

Hesaplamaya çalışmamak için kendimi zor tutarken, "Tamam, en çok sen zenginsin," diye konuştum. "Eftelyalar, yatlar, evler, bilmem kaç karat zümrüt taşlar..."

"Koleksiyon hastalığı olan bir pezevenk demeyelim de kazandığı parayı nereye harcayacağını bilmeyen biri diyelim."

Konuşmak üzereydim ki, "Sen boş ver bunları," dedi, sağ elini belime sarmış, bir adımlık nefes mesafesi bırakmıştı. "Karanlık Yeşil'i beğenmiş miydin?"

Akif Selim'in gözlerinin içine baktım. Gözlerinde bir ayna vardı ve ne zaman gözlerinin içine baksam ona bakarak gülümseyen yeşil gözlerimi görüyordum.

"O zaman beğenmiştim ama sen beni hiç önemsiyormuşsun gibi davranmadığın için teşekkür etmek içimden gelmemişti."

"Önemsiyormuşum gibi davranamazdım," diye konuştu ağzının içinden. "Başka soru almıyoruz, kapattık dükkânı."

"O nedenmiş?" diye sordum. "Önce söyle bakayım bana."

Tezgâhta yarım bıraktığı işini halletmek için sırtını bana döndüğünde bir elimle şişkin pazısını kavradım ve kendime doğru sertçe çektim. Akif Selim sertçe çekmemin hiçbir etkisi olmamış gibi yerinden kıpırdamazken birkaç saniye sonra kendi isteğiyle döndü.

"Önce ne söyleyeyim sana?" dedi, arsız bir sırıtış dudaklarında asılı kalırken gözleri dudaklarıma bakıyordu. "Önce öpeyim mi seni minik minik?"

"Yemezler," dedim. "Değiştirme konuyu."

Hafifçe yüzüme doğru eğildi, "Yer misin, lütfen?" diye sordu. "Öpmem gerekiyor çünkü."

"Bir soru, bir öpücük," diye bir teklifte bulundum. Yeniden tezgâha yönelmek üzereydi ki, "Bir soru, bir ateşli öpücük," diye konuştum bu sefer, bu teklif daha cazip gelmiş gibi sırıttı.

Arsızdı.

"Kaç tane ateşli öpücük?"

"Çok tane?" dedim muzır bir ses tonuyla. "Çoksa iyi." Bir eli nazikçe belimi sardı ve beni tutuşu kadar nazik olmayan bir şekilde kendine çekti, vücudumu kendi vücuduna yasladı. "Çok iyi."

"İlk önce soru," dedim, gülümsüyordum ama bunun şeytani bir gülümseme olmaması için de rol yapmaya çalışıyordum. "Sonra öpücük, ateşli olanından."

"Burak olsaydı," dedi, sesini hafif inceltti ve taklidini yaptı. "Hanımcılık kazanacak," diye dolanırdı. "Ne diyorduk? Soru. Tamam. Sor."

"Tamam," Her kelimenin sonunda ben de onun gibi nokta koyuyormuş gibi duraksadım. "Soru. Soruyorum. O zaman."

"Neden önemsiyormuş gibi davranamazdın?"

"Çünkü..." Birkaç saniye bekledi, derin bir nefes alıp verdikten sonra tekrar konuştu. Dudaklarından dökülen itirafı satırların arasına bıraktı ve o itiraf, bir romanın ilk sayfalarındaki cümleleri birer birer yaktı. *"Âşık olmak istemiyordum."*

Sessizce yutkundu.

"Âşık olmamak için insan insana kötü mü davranır, Kıraslan?"

"O zamanlardaki gibi davransaydım sana... Âşık olur muydun bana? Kim olmak ister ki öyle bir adama?"

"Takıtığini değiştirdin yani," dedim alay dolu bir ses tonuyla. "Kim verdi sana bu takıtığı?"

"Ne takıtığı ne vermesi? O zamanlardaki adam Akif Selim değil, bambaşka biriydi. Hanırlamak istemediğim biri."

"Doğru," diye onayladım, neden sinirlendiğimi bile anlayamıyordum ama sinirliydim işte. "Onur, Güz. Bak, Güz. Hare Güz değil, Güz. Adını doğru söyledim, adın Güz zaten. Seni ıssız bir sokağın ortasında öpebilirim çünkü seninle evlenmek istiyor olmam bu hakkı bana verir." Aylardır bana kurduğu cümleleri cevap olarak kullanıyordum. "Eğer bir kadın seni istemiyorsa, hayır diyorsa bu hayır demektir. Dümdüz hayır."

"Özür dilerim, haklısın," diye konuştu. "Olmak istemediğim ama olmak zorunda kaldığım biriydim."

"Sen ne yap, biliyor musun?" dedim belimi tutan ellerini nazikçe çekerken. "Avucunu yüzüne çevir, ateşli bir şekilde yala."

Akif Selim öylece kalırken, "Eh, bir de bayıl istersen, Feriha," diye dalga geçtim.

Dudaklarımda asılı kalan bir tebessümün ardındaki gözlerimde görünen içi boş bir öfkeyle zümrüt taşlarının olduğu kutuyu aldım ve mutfaktan çıktım. Merdivenlerden tekrar çıkmış, cam kutuyu aynı yerine güzelce koymuş ve odasına son bir kez daha buruk bir bakış atmıştım.

Fenerbahçe amblemli yatak örtüsünün üzerinde pelüş bir inek vardı, bunu görmek beni biraz gülümsetmişti ama sanırım en çok gülümseten şey oyuncak at olmuştu.

Çocukluk eşyalarından bir sürü izler vardı.

İzlerine gülümsedim çünkü ona ait her izi seviyordum.

Hem de çok.

Odadan çıkmış, tekrardan alt kata inmiştim ve mutfağın kapısının önünden geçerken mantarları yıkayan Akif Selim'i görmüştüm. Kapının önünde duraksadım, sessizce iç çektim ve gökteki yıldızlar kadar güzel görünen sırtını izledim. Kolunu çevirdi, sağ kolunda iki tane aşı izi vardı. Parmak uçlarım o izlere dokunma isteğiyle kavrulsa da buna engel oldum.

"Öf, püf, öf, püf..."

"Neden püflüyorsun?" diye sordum umursamazca. "Püflemek de yasak."

"Ama püf, yani."

"Püf yasak demiştim?"

"Üf, o zaman."

"Üf de yasak."

"Öf!"

"O da."

"Güz?"

"O yasak değil, sevgilim."

Akif Selim başını arkaya attı ve dudaklarından zihnimdeki her şeyi dağıtan bir kahkaha döküldü. Kahkahası, gülümseyerek baktığını gördüğü gözlerimin içinde eridi. Kahkahasının izleri dudaklarının kıvrımında kalırken, "Yok mu güzel bir müzik listen?" diye sordum. Gözlerim, mutfak masasının üzerinde duran gri bilgisayarını buldu. "Müzik dinleyerek yemek yapabiliriz."

"Gök gürültüsünü bastırmak için mi müzik dinlemek istiyorsun?"

"Belki," dedim lafı çevirmeden. "Zihnindeki seslerin susmasına ihtiyacın varmış gibi duruyor."

"Areşli bir şekilde öperek de yapabilirsin bunu," dedi, bir yandan da arsızca gülümsüyordu. "Müzik listesi?" diye sordum, bir elim bilgisayarının kapağını bulmuş ve açma tuşuna basmıştı. "*Spotify'da*, Akif Selim Kıraslan yazdığın an çıkar."

Bilgisayarın ekranı açılınca ekranda bir şifre bölümü belirdi, şifresini soramadan o bana söyledi: *Doğum tarihimdi.*

İstemsizce gülümsedim. Doğum tarihimi, *28.08.1998*, yazdığımda sistem açılmış ve ekranı kaplayan fotoğrafım belirmişti.

"Nasıl yürütüyorsun o işleri?" diye sordum. Anlayamamış gibi bana baktı, bir yandan da tahtadaki mantarları doğruyor ve mavi, derin bir kaba koyuyordu. "Bana bakmaktan işlerini yürütebiliyor musun? Böyle sormam daha doğru sanırım."

"Ekrana bir süre bakakaldığım doğru," diye konuştu Akif Selim ciddi bir ses tonuyla. "Ama sana, ama gamzelerine..."

"Gamzelerim olmasaydı mesela," diye konuştum. "Beni yine de güzel bulur muydun?"

Cevabı netti.

"Bulurdum."

"Gözlerim yeşil değil de kahverengi olsaydı?"

"Bulurdum."

"Saçlarım gece karası değil de kumral olsaydı?"

"İstersen karşıma bambaşka birisi olarak çık, Güz. Gözlerinin herhangi bir eşyaya bakışı, dudaklarından dökülen herhangi bir kelime ya da ellerinin dokunduğu bir bez parçası... Bakışların, kelimelerin, dokunduğun her şey sana ait. İzlerin var. İzlerinin olduğu her şeyi..." Sessizce yutkundu. "Dehşet güzel buluyorum."

"Dokunduğum her şeyi mahvettiğimi düşünüyordum oysaki."

Burukça gülümsedi.

"Böyle mahvedilmeye kurban olurum, bilesin."

Başımı usulca ekrana çevirip adının yazılı olduğu müzik listesine göz gezdirmeye başladım. Akif Selim yaklaşık yirmi dakikadır ortada yoktu. Geri döndüğünde ne yaptığını anlayamamış, ne ellerinde ne de yüzündeki ifadede ne yaptığına dair bir iz bulabilmiştim.

"Yemek on beş dakikaya hazır," diye konuştu. "Bilgisayarı salona götürür müsün? Mantarları tavaya atıp geleceğim."

Başımı onaylarcasına salladım, dizüstü bilgisayarını kablosuyla beraber kucakladım ve dar koridora girdim. Elim yerini ezbere bildiğim prizi bulacaktı ki salondan koridora doğru yayılan sıcak, sarı tonlu ışığı gördüğümde bundan vazgeçtim. Koridorda ilerledim, ışığın koridora aktığı eşikte duraksadım.

Çok güzeldi.

Akif Selim, ikimizin sekiz tane fotoğrafını salon duvarının bir köşesine aralıklı mesafelerle astığı iplerin içinden geçirmiş, küçük mandallarla tuttur-muştu. Dört duvarın sardığı odayı sarı ışıklar ikiye ayırmıştı, ışıkların gölgesi salonun tam ortasına kurduğu masayı bir gölge gibi kaplıyordu. Elimdeki bilgisayarı tekli koltuğun üzerine bırakırken büyük, gösterişli avizenin altına asılmış yıldız ve yarım ay figüründeki ışıklandırmalara baktım.

Birkaç saat önce bulduğumuzda ayağını incittiğini düşündüğümüz ve adını Fındık koyduğumuz tavşan, beyaz yastığın üzerinde tüylerinin içine gömülmüş bir şekilde uyuyordu. Gözlerim küçük, siyah mandallarla asılmış fotoğraflarımızı bulunca adımlarım sakin bir şekilde oraya ilerledi.

Birinci fotoğraf dört gün önce katıldığımız Yasin'in doğum günü kutlamasına aitti. Akif Selim'in eli benim gözlerimi, benim elim de Akif Selim'in gözlerini kapatmıştı. Fotoğraf çekilmeden önceki o anları hatırlamak yanaklarımın içini dişlememe neden olmuştu. Altıncı fotoğrafa baktım, Akif Selim saçlarımdan öperken başımı Ürgüp'teki taş evlerden birine çevirmiş gülümsüyordum. Fotoğrafın tam altında Akif Selim'in el yazısıyla *'kalbimin çizgisi'* yazıyordu. Yedinci fotoğrafta sadece gamzem ve Akif Selim vardı, söylediğine göre ikisine ait ilk ve tek fotoğraftı.

Çok sevdiğini düşündüğüm gamzelerimle fotoğrafı vardı. Çok seviyordu, değil mi?

Diğer fotoğraflara bakarken o anın içindeymişim gibi hissetmiştim; bir kez daha, yeniden.

"Akif Selim," diye konuştum, dakikalar önce kokusunu almış ve beni izlediğini fark etmiştim. "Gökyüzündeki yıldızları evimize getirmişsin gibi hissediyorum."

"Doğru hissediyorsun," diye yanıtladı. "Gökyüzündeki yıldızları evime getirdim. Yıldızlar senin evin, sen de benim evimsin."

Gözlerim tavana döndü, orada da bir sürü yıldız vardı ve parlıyorlardı.

"Bir masalın içindeymişim gibi hissettim." Hissettiğim gerçekten buydu. "Masallarda kötü sonlara yer yoktur, eğer bu bir masalsa bizim hikâyemiz mutlu mu bitecek?"

Akif Selim burukça gülümsedi. "Ya seni öptüğüm an gerçek dünyaya dönersen?" diye sordu. "Prens, prensesi öper; prenses derin uykusundan uyanır."

"Öyleyse, beni şimdi burada, ateşli bir şekilde öper misin? Masalı bile bu kadar güzelse gerçeği kim bilir nasıldır."

"Düştüm, gel kaldır diyorsun yani." Sesi keyifliydi. "Ben çoktan kalktım. Şey, düştüğüm yerden yani. Seni de kaldırırım... Düştüğün yerden yani."

Bir an bile düşünmedim.

Akif Selim'in kollarının arasına atlayıp iki bacağımı da beline sardım, kollarımı boynuna doladım. Akif Selim saçlarıma küçük küçük öpücükler kondururken titrek bir nefes alıp verdim; kalbimin içinde bir kırlangıç kanat çırpıyordu, çırptığı kanatlarının sesi duyuluyor muydu?

"Ateşli bir şekilde öpüşmeyecek miydik, ya?"

Hafifçe omzuna vurdum.

"Eğer bu bir masalsa uyanmak istemiyorum. Bu yüzden, öpme."

"Yine öpemedim, böyle işin babasını artık ama..." Birkaç saniye bekledi, konuştuğunda sesi daha ciddiydi. "Kalbimin çizgisi," diye fısıldadı, sesi kısıktı. "Merak etme, yapmayacağım. Hiçbir zaman. Asla."

İçinden ekledi: Ne olursun, korkma, yapmayacağım. Bir yolunu bulacak, seni o ipin altına götürmeyeceğim. Akif Selim kendinden emindi fakat unuttuğu bir şey vardı, bu hayat onu bir denizin ortasında, ikizi ve sevdiği kadın arasında seçim yapmak zorunda bırakacaktı.

Akif Selim'e baktığımda göğsüme devrilen dağların adını biliyormuş gibi hissediyordum. Hangi dağ nereye ve nasıl devrildi, kaç saat altında kaldım, dağlarda açan yabani çiçekleri gözyaşlarımla nasıl büyüttüm... Hepsini biliyordu.

Kalbim bir enkazdı ve Akif Selim Kıraslan o enkazı güçlü parmaklarıyla eşelemiş, dibi acı tutmuş kalbimden öpmüştü.

Akif Selim'in pişirdiği mantar sote ve pilavı çatalımla didiklerken Akif Selim kendi kendine kurumuş saçlarıma söyleniyordu.

Hem de dakikalardır.

Neden saçlarını kurutmadın, Güz? Saçlarını kurutsaydın daha iyi olurdu, bebeğim. Gel, kurumayan kısımları kurutalım.

"Ne zaman susarsın acaba?" diye sordum gözlerimi devirirken. "Şarabımız nerede? Hani şarap içecektik?"

"Bir dahaki sefere ıslak saçla gezmeni istemiyorum, üşüteceksin." Sesi netti. "Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, reis."

"Reis mi?"

"Beğenemedin mi? Ne demeliydim? Aşkım mı? Oysa aşkım kelimesinden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ne aşkım ne de reis," dedi kelimeleri ağzından tükürürcesine. "Ayrıca ağzın çok açılmış, bir ara öperken dikeyim."

"Şaraplarımız nerede, sevgilim?"

"Önce yemek, Güz'üm," dedi, başıyla önümdeki tabağı işaret etmişti. "Karnının doyduğuna emin olduğum zaman getireceğim."

Pes edercesine omuz silktim ve yaptığı bu yemekten sonra mükemmel bir el lezzeti olduğuna ikna olduğum mantar sote ve pilavı yemeye devam ettim.

"Sanki gökyüzündeyiz." Gözlerim tavanda eşsiz bir şekilde parlayan yıldızları buldu. "Yıldızların parlak olduğu bir ana şahit oldun mu hiç? Ben bir keresinde bir yıldızı öyle parlak görmüştüm ki... Enişte o parlayan yıldızın adının *Sirius* olduğunu söylemişti."

"Sonra?"

"Araştırınca gerçekten de gökyüzünde ihtişamlı bir mücevher gibi parlayan yıldızın *Sirius* olduğunu öğrendim. Aslında bir çift yıldız sistemiymiş. Parlak olan Alfa veya A diye, sönük olan yıldız ise Beta ya da B diye adlandırılırmış. Alfa diye adlandırılan normal yıldızdan, Beta diye adlandırılan ise beyaz cüceden oluşuyormuş. Eski uygarlıkların kültürlerinde büyük yer edinmiş Sirius yıldızı mevsim geçişlerinde, gemicilerin pusulalarında ve mitolojilerde yıllarca kullanılmış."

"Beyaz cüce ne demek?" Akif Selim pürdikkat beni dinliyordu.

"Enerji üretemeyen ölmüş yıldız çekirdeklerine deniliyor. Sirius A yıldızı, güneşten yüzde yirmi beş daha fazla enerji yayıyor, Sirius B yıldızı ise ne yazık ki ölmüş bir yıldız."

"Gökyüzünde bir evin olmasını ister miydin?" diye sordu. "Odandan gökyüzüne açılan bir merdiven gibi düşün."

Burukça gülümsedim.

"İsterdim ama bu imkânsız," diye konuştum. "Gökyüzüne açılan bir oda... Düşüncesi bile ürpertici ama çok güzel."

"Göreceğiz," dedi, kelimelerin içini doldurmuyor gibi dursa da imalı sesi yapacaklarının imzası gibiydi. Son lokmalarımı almış ve önümde duran şarap bardağının içindeki suyu yudumlamıştım.

"Şaraplarımızı yudumlasak mı artık?"

"Önce başka bir şey yapacağız," diye konuştu. "Ateşli bir şekilde öpüşecek miyiz?"

"Öpme beni bu gece. Öpülmek istemiyorum," dedim.

"Aklın fikrin o işte," dedi. "Bırak şu işleri."

"Şömineye atayım mı seni?" Gözlerimi içi boş bir öfkeyle kısmıştım. "Sen de olacak mısın?"

"Yok, sen yanarken şarabımı yudumluyor olacağım."

"Yangınların içinde ben de başka biriyle dans ederim o zaman."

Akif Selim, müzik listesinden bir şarkı açtıktan sonra bir elini nazikçe bana uzattı.

Şarkının bel kemiğini oluşturan kelimeler dudaklarının arasından dökülürken uzattığı elini hiç de nazik olmayan bir tavırla kavradım ve "Ben kıskanç

bir kadınım, Akif Selim Bey," diye konuştum. Akif Selim dudağının kenarına bir tebessüm bırakırken bir eli sarmaşık gibi belime dolandı ve kalbimi göğsündeki boşluğa denk getirdi.

"Seni kıskandıracak hiçbir şey yapmayacağımı bilmelisin," dedi. *"Ben artık sensiz imkânsızım."*

Omzunda duran elimi kaldırdım ve avucumu boynuna sardım, Akif Selim'in boynunu kavradığım gibi kendime doğru çekince dişlerimiz dudaklarımızla birlikte birbirine sertçe çarptı.

"Hiçbir şey sana zarar veremeyecek, bebeğim," diye fısıldarken alt dudağımı sertçe kavradı, dişlerimi kamaştıran dili ağzımın içindeydi. Alt dudağımı dişleriyle ısırdı ve bir nefeslik geriye çekildi. "Benimle olduğun sürece iyi olacaksın."

O şarkı, satırların içinde eriyen bir mum gibiydi. Listeden başka bir parça çalmaya başladığında Akif Selim, dudaklarını dudaklarıma tekrar yasladı ve kalbim kalbine kaynadı. Bir kez daha.

Dünya yanıyordu.

Dünya yanıyor, gök gürültüsü yanan yangının kalbinde çakıyordu ama biz öpüşmeye devam ediyorduk.

Birden, "Hâlâ içmek istiyor musun?" diye sordu. "Ben istemiyorum, şimdiden sarhoş oldum."

Sessizce yutkunup kapalı gözlerimi usulca açtım. Akif Selim'in gözlerinin içinde ucu kırık bir ayna vardı, ne zaman ailesi aklına gelse o kırık hançer ilk önce kendisine, sonra da bana batıyordu.

"Kollarında sarhoş olmak, ağlamak ve uyumak istiyorum."

"Şehrin kırık manzarası gözlerimin önünde toz bulutuna dönüşüyor ve bir tek senin yanın sağlam kalıyor. Kalbin bir okyanus, kalbim bir cehennem. Okyanusun tuzlu suyu, cehennemin içindeki yangını söndürür mü?"

"Şiir gibi konuşuyorsun,"

"Sen de bir şiir oluyor, sol yanımda uyuyorsun."

Bir başka bakan harelerinin içinde kendimden milyonlarca parça görüyordum. Gözlerinin her yerinde, kalbinin her nefes alışındaydım; bir gölge gibi, bir iz gibi adımlarını takip ediyordum.

Dudaklarım dudaklarının altında ezilirken öpüşmemiz iyice ateşlendi, Akif Selim güçlü elleriyle hiç zorlanmadan beni kucağına aldı ve dudaklarıma asıldı.

Akif Selim'in kollarının arasındaydım, ağzım ağzının içinde eriyordu.

"Dudaklarım dudaklarını öpüyor," diye fısıldadım. "Ve kıyamet burada başlıyor."

"Seni öpüyorum, bebeğim," dedi. Kelimeler bir his bulutuydu, üzerimize yağıyordu. "Sana sarılıyorum. Kucağımdasın. Elim..." Bir eli kalçamı buldu, hiç de nazik olmayan bir hareketle sıktı. "Kalçanda. Yumuşacık. Sana daha çok yedirmeliyim, kilo almalısın. Kaç kilosun?"

İstemsizce gülümsedim.

"Kırk yedi."

"Kırk yedi ne ya? Kilo mu o? Onu kilodan sayıyorlar mı?" dedi dudaklarıma tekrar tekrar küçük öpücükler kondururken. Her öpücüğünde geriye çekilip gülümseyen yüzüme bakıyor ve eğilip tekrar öpüyordu. "Seni duvarla kendi arama alacağım. Elimi başının üstüne koyacağım ve biliyor musun, seni çok ateşli bir şekilde öpeceğim."

"Neden," diye konuştum, göğsüm heyecandan hızla inip kalkıyordu. "Neden yapacaklarını önceden söylüyorsun? Bu daha çok utanmama ve kıv..." Söyleyeceğim son kelimeyi yuttum.

"Çünkü her konuştuğumda bacak arandaki tatlı sızıntı yüzünden bacaklarını birbirine bastırıyorsun. Bunu fark etmemem için kıvranman daha da hoşuma gidiyor, minik bebeğim."

"Sen bebeğim deyince içimde bir şeyler yerle bir oluyor." Zorlukla yutkundum. "Ben ve bebek olmak, hem de senin bebeğin."

"Hare Güz," dedi, bir elini başımın üzerindeki duvara koymuş ve kendini bana yaslamıştı. Sertçe. "Bacaklarını belime sar, bir sarmaşık gibi."

Dediğini yaptım ve bacaklarımı beline sıkıca sardım.

"Özür dilerim," diye fısıldarken dudakları boynumu buldu, nazikçe öptü. "O gün, canını acıtacak hiçbir harekette bulunmamalıydım."

"Canımı çok acıttın, diye bir itirafta bulundum. "Öyle kötü hissettirdin ki... Seni tanımıyordum ve bu evlilik çok ani bir karardı. Seni istememek, senden uzak durmak herkesin gösterebileceği bir tavırdı. Bunu anlayamamış olman sana olan tahammülümü de azalttı. Bir gürültünün içinde gözlerimi açmışken sürekli sarsılan hayatıma düşen yıldırım gibiydin, keşke her şey bambaşka olsaydı. Sen ve ben öyle değil de bambaşka bir şekilde tanışsaydık."

"Keşke, Güz. Keşke bambaşka bir şekilde tanışsaydık ve ben sana olduğum gibi gelseydim, olmak zorunda olduğum gibi değil. Şerefsiz bir oros..." Kelimeyi yuttu. Lafın nereye ve kime gideceğini biliyordu. "Şerefsiz bir adamım. Ama ne olur, inan bana, hiçbirini isteyerek yapmadım."

Dudakları bileğimi buldu ve nabzımdan öptü.

"Acıttığım her yanını öperek iyileştirmek istiyorum."

"Seni değiştiren ne oldu?" diye sordum, gözlerinin içindeki karanlık büyüdü ve bir bataklığa dönüştü. "İçimde çok büyük bir gök gürültüsü vardı, onu o gece sen dindirdin. Ne olursun, anla beni."

"Seni anlıyorum," diye konuştum, gözlerim buğuluydu. "Ama yaralarına dokunamıyorum, neden?"

"Çünkü ben baştan aşağıya bitmiş bir adamım." Nefesi yüzümün her yanındaydı. "Alnıma yazılanı kendi ellerimle silmeye çalışıyorum. Sadece ellerimi tut, gidelim buralardan."

"Evlendiğimiz zaman gideceğiz, söz veriyorum."

Akif Selim'in gözleri buğulandı, sertçe yutkundu ve bir damla yaş gözlerinden süzüldü.

"Evlenmeden gidelim," derken gözyaşları titreyen çenesine damlıyordu. Bir elimi boynundan çektim ve gözyaşını sildim. "Ağlama, ne olursun," diye konuştum, sesim kısıktı. "Canım çok acıyor," diye bir itirafta bulundu. "Canım, canıma baktığında çok acıyor."

Başka bir şey dememe izin vermeden gözyaşlarının damladığı dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bu ateşli bir öpüşme değil, gözyaşlarıyla dolu bir öpüşme oldu," diye konuştu. "Şimdi ateşli kısma geçiyoruz."

Akif Selim alt dudağımı kavradı ve yavaşça çekti. Eli dağılmış kâküllerimi buldu, bir çocuğun saçlarını dağıtırmışçasına kâküllerimi dağıttı ve beni duvardan çektiği gibi salondaki koltuğa yatırdı. Dudakları dudaklarımı buldu, avucumu yanağına yasladım ve sakallarını okşamaya başladım. Akif Selim beni öpmeye devam etti.

"Şimdi kalbinden öpeceğim," derken gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri *sweatshirt*ümü çıkarmak için izin istiyor gibi baktı. "Öpebilir miyim?"

"Kalbim sensin," diye konuştum, sarhoş olmuştum âdeta. "Öptüğün tenim değil, sensin."

Akif Selim ellerinin altındaki *sweatshirt*ümü çıkardı ve siyah dantelli sutyenimi gördüğü an sertçe yutkundu.

"Siktir," diye küfretti, ardından bir kez daha yutkundu. "Sana yanmak başım gözüm üstüne ama ben cayır cayırım, onu ne yapacağız?"

Birkaç saniye bekledi.

"O danteli oradan sıyırırsam bahsettiğin Feriha gibi yere yığılırım, bayılmam yetmez bir de Halil gibi sıyırırım kafayı, şerefsizim."[6]

"Çıkaracak mısın?" diye sordum, cesaretin kabuğunu tırnaklarımla kazıyordum. "Dantelin üzerinden kalbimi öpebilir misin?"

Birkaç saniye bekledi, hafifçe yüzüme doğru eğildi ve iki göğsümün arasındaki çizgiden öptü.

"Sağ göğsünün biraz üstünde iki tane küçük kırmızı ben var," diye konuştu, sıcak nefesi göğsümün ortasına değiyordu. "Öptüğüm ne tenin ne de ruhun, öptüğüm eşi benzerinin olmadığını düşündüğüm kırmızı benlerin."

---

[6]Yazar, *Adını Feriha Koydum* adlı televizyon dizisindeki karakterlere atıfta bulunuyor. (y.n.)

Gözlerimi sıkıca yumdum, utanç kabuğunun içerisindeydim; bacaklarımı birbirine bastırırken yanağımın içini dişledim.

"Bir sivilceyi andırıyorlar ama dokunduğumda ne acıyor ne de sızlıyorlar. Halamla doktora gittiğimizde bunun *chery* adında bir damar beni olduğunu öğrenmiştik. Lazerle alınabilirmiş ama şimdilik buna gerek olmadığını, istersem alınabileceğini söylemişti. Ben de istemedim."

Akif Selim nokta büyüklüğündeki kırmızı benlerimden tekrar öptü, neden bilmiyorum ama yaptığı şey istemsizce tebessüm etmeme neden oldu.

"O gamzeleri tam seni öperken gösterirsen giderim bu yaşta..."

Bir eli dantelli sutyenimin üzerinden göğsümü kavradığında avuçlarının içindeki kalbimin nabzı derimi yaktı.

"Ne yapsam olmuyor," dedi. "İçimdeki nehirler kalbine akıyor, durduramıyorum."

Dilinin bağı satırların içinde sökülmüştü.

"Sana yanıyorum, sana daha önce hiçbir şeye kanmadığım gibi kanıyorum."

Ve sutyenimin sağ ipliğini omzumdan aşağı indirdi.

"Her iki anlamda da kanıyor yaram."

Gözlerimiz birbirine değdi, kalbimin odalarını sel bastı. Akif Selim sağ göğsümün açıkta kalan kısmına başparmağını yavaşça sürttü. Başparmağı göğsümün üzerinde yavaşça gel git yaparken dudakları burnumu buldu ve minik minik öptü. Dudakları yanağımda izlerin kaldığı çukurlara değdi, dudaklarımda son nefesini verdi.

"Canına yandığım." Sesi kaybettiği her şeyden izler taşıyordu ve gözleri canının ağrısı olmanın hakkını verdiğimi ima edermiş gibi bakıyordu.

Ve Akif Selim Kıraslan'ın dudakları kalbimin üzerindeydi.

Kalbimin kabuğu öptüğü yerden soyuldu.

Gözlerinin uçurumundan savrularak düştüm, düştüğüm yerden gözlerinin içine baktım ve nabzım avucunun içinde attı.

Akif Selim'in dudakları kalbimin üzerindeydi. Derin bir iç çekti, göğsüme batan sakalları bile rahatsız etmiyordu. Bir kez daha iç çekti ve öptü. Bir damla gözyaşı, kalbimi öptüğü yere süzüldü.

"Yapmayacağım," diye fısıldadı Akif Selim. Sesi kendinden emindi. Acı çekiyordu, öyle bir yanıyordu ki Hare Güz'ün gözlerine baktığı her an bir bataklığın içine batıyordu ve biliyordu ki yangını daha yeni başlıyordu.

Kalbim mecazi anlamda durdu.

"Nefes al," dedi, nefes aldım, dudaklarından kalbimi okşayan kıkırtılar döküldü. "Nefes ver," dedi, nefes verdim.

"Hâlâ içmek istiyor musun?" diye sordu, sesimi kaybetmiş gibiydim. Gözlerimden ne yapmak istediğimi okudu, "İçeriz, minik bebeğim," diye konuştu. "Depodan şarabı alıp geleyim."

Akif Selim, omzuma düşürdüğü sutyen askısını iki parmağıyla tuttu ve yavaşça omzuma çıkardı. Yakınlaşmanın getirdiği hisle dağılırken sessizce yutkundum.

Kasıklarımda öyle yabancı bir his vardı ki...

Akif Selim yüzüme bakıp burukça gülümsedi, bütün ağırlığını vererek eliyle dayandığı koltuktan kolunu çekti ve ayağa kalktı. Odadan çıktığı an gözlerimi sımsıkı yumdum ve o hissin vücudumu terk etmesini bekledim.

Akif Selim salondan çıktığında zorlukla yutkundu. Ağlamamak için dişlerini sıkıyordu. Dar koridordan geçti, alt kattaki depoya inen merdivenlerin başında durdu, ardından halasını aradı. Depoya girdiğinde ışıkları yakmış ve şarapların olduğu ahşap dolaba doğru ilerlemeye başlamıştı. Halası telefonunu açtı, Akif Selim zorlukla konuştu.

"Yapmayacağım." dedi, sesi netti. "Kendime âşık ettim. İlerisi olmayacak."

"Sürekli bunu mu tartışacaksın benimle?" diye sordu Ayda Kor öfkeli bir ses tonuyla. "O kızla yalnız kaldığın her an kafan karışıyor. Âşık mı oldun yoksa?"

Akif Selim zorlukla yutkundu.

"Olmadım!" diye bağırdı, kalbi aksini inkâr edercesine atıyordu. "Yapmayacağım."

"Yapma, Mehveş'i de hiç düşünme, olur mu?"

"Ne olursun, yapma."

"Ağla istersen. Düşmanının kızına âşık olduğun için otur, ağla. Annenin kemikleri sızlıyordur."

"Annemi karıştırma artık," diye konuştu Akif Selim. Ağlamamak için dişlerini sıkıyordu. "Başka bir yol bulayım. Dayanamıyorum. Bu düşünceyi aklıma soktun, buna bile dayanamazken yaptığımda ne hâle geleceğimi düşünemiyor musun?"

"Bu aşk değil," dedi. "Merhamet. Göremeyecek kadar kör müsün? Sana her gece ne anlatıyorum ben? Aşkı ve merhameti sakın birbirine karıştırma, Akif Selim. Yaşadığımız şeyler felaketi ve ölümü ruhunda taşıyan çocukluğunu aldı senden. Bu bile hiçbir anlam ifade etmiyor mu senin için?"

"Her neyse!" diye bağırdı en sonunda Akif Selim. "Bu konuda daha fazla baskı yapmana izin vermeyeceğim. Bitti, anladın mı? Yapmayacağım."

"Sözümden dönmem. Sen de dönme, bakalım kendi savaşının galibi olabilecek misin."

Telefonu Akif Selim'in suratına kapattı. Akif Selim dizlerinin üzerine çöküp gözlerini çaresizce yumdu, sırtını duvara yasladı ve derin derin nefes alıp vermeye başladı.

Yapmak istemiyordu.

Yapmayacaktı.

Ama... Ya Mehveş?

Ya ona bir şey olursa, diye düşündü. Eğer Mehveş her şeyi öğrenirse Hare Güz'le olamayacağını biliyordu. Hare Güz'e o şeyi yaparsa yaşayamayacağını da biliyordu. Zihninin içinde dönüp dolaşan düşünceler, ne merhametini ne de vicdanını rahat bırakıyordu. Öyle yorgundu ki verdiği hayat mücadelesi altında eziliyordu.

Hayatından ilk vazgeçtiğinde on altı yaşındaydı. Babasının yüzüne baktığında annesinin ağlamaktan şişen gözlerini görüyor, ağlayan sesini duyuyordu. On altı yaşında, her şeyin iyi olacağına dair umutlarını darağacına asmıştı. Umutları hâlâ o ağaca sarılıydı, şimdi ölümü neyi değiştirirdi?

Akif Selim Kıraslan on altı yaşında, kendini astığı darağacının altında son nefesini bırakmıştı, bedeninin gömülmesinin hiçbir anlamı yoktu. Yaslandığı duvardan kalktı, zihnindeki bütün düşünceleri oraya bıraktı.

Başka çaresi yoktu.

Kendini öldürecekti. Başka bir ihtimal yoktu.

"Yapmayacağım," diye konuştu bir kez daha. "Ben öyle biri değilim. Anneme yapılanın aynısını Hare Güz'e yapmayacağım."

Telefonunu tamamen kapattı, şarabı aldı ve yukarıya çıktı. İlk önce banyoya girmiş, elini ve yüzünü yıkamıştı. Kızarmış gözlerine yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Odaya girdiğinde Hare Güz'ün gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

"Kitabı getirdim," diye konuştu Hare Güz. "Dizlerine yatayım, oku bana. Olur mu?"

Akif Selim zorlukla gülümsedi.

"Olur," diye konuştu. "Olur, güzelim."

Akif Selim masanın üzerinde duran açacakla şarabı açtı ve kadehe doldurdu. Doldurduğu kadehi Hare Güz'e uzattı, ardından kendi için de bir tane doldurdu ve Kars'tan özel olarak getirdiği eski kaşarı doğradığı tabağı Hare Güz'e uzattı.

"Kars'ın o meşhur eski kaşarı," diye konuştu. Sesi çatlamıştı çünkü ağlamamak için yosun yeşili gözlere bakmak istemiyordu. "Teyzem gönderdi, bir hafta önce."

"Teyzen?" diye sordu, Hare Güz. Teyzesinin olduğu doğruydu ama Kars'ta yaşadığı doğru değildi. Orada yaşayan eski bir arkadaşı göndermişti. "Teyzen Kars'ta mı yaşıyor?"

"Evet," diye cevapladı Akif Selim, gözlerini Hare Güz'den kaçırdı. Babanın suçunu üstlenen adamı bulmaya gittim ama bulamadım mı diyecekti? "Kocası hastanede memur. Yıllardır oradalar."

"Görüşmüyor musunuz?"

"Annemin akrabalarıyla en son annemin cenazesinde görüştüm. Teyzemi her zaman ararım; müsait olunca, fırsat bulunca... Birkaç gün önce şirkete göndermiş. Nereden esti bilmiyorum, aradığımda açmadı telefonunu, daha sonra mesajlaştık."

Hare Güz şaraptan koca bir yudum aldı ve göğsünde başlayan yangını umursamadan Akif Selim'in ona uzattığı peynirden tattı.

"Çok güzel," dedi. "Biraz farklı ama güzel. Daha önce gittin mi Kars'a?"

"Amerika'dan çok sıkıldığım bir dönemde herkesten habersiz gittim, evet. Teyzemle de görüştüm. Birkaç saatti ama bana yetti."

"Anladım," dedi Hare Güz, ardından sırtını koltuğa yaslayan Akif Selim'in göğsüne başını koydu. "Kaç gün kaldın?"

"İki," diye yanıtladı Akif Selim. "O şehri bir kar küresine benzetiyorum."

"Çok kar yağdığı için mi?"

Hare Güz şarabından koca bir yudum daha aldı.

"Evet," diye konuştu Akif Selim. Göz bebeğine dolan yaşlar akmak için direniyordu ama Hare Güz'ün bir şey anlamaması için ağlamamaya çalışıyordu. "Sadece bir kez gittim ama kanım hemen ısındı. İnsanlar soğuk bir şehir diyor, bence sadece havası soğuk. Ruhu bir cehennem kadar sıcak."

"Bir gün beraber gider miyiz? Orada ne yenir mesela?"

"Kaz eti," diye yanıtladı Akif Selim. "Gideriz, bebeğim. Cağ kebabı da yeriz. Üniversitenin orada, yeni açılan bir restoranda yemiştim."

"Çok heyecanlandım sen böyle deyince." Hare Güz kaçıncı yudumunu aldığını bilmiyordu ama zihninin bulanıklaştığının farkındaydı. "Kar yağarken yürümeyi çok severim. Yürüyeceksin karların sesiyle, ardında ayaklarının izi... Ürgüp'e her kar yağdığında Zeynep'le kardan adam yapardık. Sonra babam gelirdi, beraber kar topu savaşı yapardık."

"Beraber yürürüz," diye konuştu Akif Selim, canı yanıyordu. "Yürümez miyiz? Yürürüz. Karlara yatırırım seni. Ağlarsın, ne olur, dur diye."

"Benim ellerim vişne mi topluyor?" diye konuştu Hare Güz. "Ben de seni yatırırım kara."

Akif Selim, *Hare Güz'e nasıl veda edeceğim,* diye düşündü.

Ölmeye karar verdiği anın ardından, Hare Güz birkaç ay sonrasının planını yapıyordu.

Hare Güz bazen kelimeleri seçmekte zorlansa da hâlâ tam anlamıyla sarhoş değildi, hissedebiliyordu. Sessizlik şöminede yanan odunların çıtırtısında

yırtılan bir ağ gibiydi.

"Bir türkü açabilir miyim?" diye sordu Akif Selim. Hare Güz başını Akif Selim'in göğsünden çekti ve dizüstü bilgisayarını alıp söylediği türküyü açmasını bekledi. O türkü, HiraiZerdüş'ten *Zülfü Kâküllerin Amber Misali* türküsüydü.

Akif Selim'in kalbi yanıcı bir madde, Hare Güz'ün kalbinin üzerinde duran elleri ise onu yakan ateşti. Selim'in kalbi yanıyordu ve Güz her şeyden habersiz bir şekilde ellerini kalbinin üzerine koymuştu. Hare Güz'ün alyansı sevdiği adamın başparmağı tarafından nazikçe okşadı.

Yosun yeşili gözler, Akif Selim'in alyansını buldu.

"Seni seven âşık olur divane," diye fısıldadı Akif Selim. "Aşkın öldürür de şirin sözlerin, mısrın hazinesi değer gözlerin."

Akif Selim, Hare Güz'ün yanında duran kitabı alıp ilk sayfasını açtı ve annesinin kendisi için yazdığı notu okudu. Eğer kelimeler bir bıçak değilse kalbinin içini delik deşik eden bu şeyin adı neydi?

"Geçim derdinde olan yoksul bir ailenin çocuğu, Zezé," diye anlatmaya başladı Akif Selim. "Ailesinin ona ayıracak vakti yok. Sevgi... Sevginin ne demek olduğunu bilmiyor. Yanlış öğretilen, yanlış hissettirilen sevginin ömür boyu eksikliğini yaşıyor. Küçükken kendini herkese sevdirmeye çalışıyor ama ne yaparsa yapsın olmuyor. İtip kakılıyor, ailesinden hak ettiği ilgiyi göremiyor. En sonunda kötü sevgiyle cezalandırılıyor. Bir gün Portuga'ya denk geliyor, o koşulsuz ve katıksız sevgiyi tadıyor. Kaybetmek istemiyor; her şeyden, herkesten sakınıyor. Kalbini demirlerde uyuturken Portuga'yı pamuklara sarıyor. Ama..."

"Portuga ölüyor mu?" diye sordu Hare Güz. "Hayat neden en sevdiklerimizle imtihan eder ki bizi?"

"Ölüyor." Akif Selim derin bir iç çekti. "Geriye sadece ölen kuşun hatırlattığı uçuşu kalıyor."

Akif Selim ezberlediği cümlelerin dudaklarından dökülmesine izin verdi. Ezberlemişti çünkü sayamayacağı kez okumuştu bu kitabı.

"Onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Şimdi acının ne olduğunu gerçekten biliyordum. Ayağını bir cam parçasıyla kesmek ve eczanede dikiş attırmak değildi bu. Acı, insanın birlikte ölmesi gereken şeydi. Kollarda, başta en ufak güç bırakmayan, yastıkta kafayı bir yandan öbür yana çevirme cesaretini bile yok eden şeydi."

"Ezberlemişsin," diye konuştu Hare Güz. "Babası şarkı söylediği için dövüyor Zezé'yi. Şarkının sözlerini o zaman anlayamamıştım, biraz ayıp ama... Şarkı ayıp diye çocuk dövülür mü? Babası yanıma gel ve burada söyle, diyor. Öyle seviniyor ki babasının şarkıyı sevdiğini düşünüyor. Tekrar söylemeye başladığı an tokatları art arda yanağına indiriyor. Babasına katil diye bağırıyor,

babası durmuyor... Hiç durmuyor."

Akif Selim zorlukla yutkundu.

"Kemerle dövüyor. Acıdan bayılmadan hemen önce Gloria odasına giriyor ve onu kurtarıyor."

Birkaç saniye bekledi.

"O kitabı annem bana aldı ama sanırım en çok babamın okumasını istedi. Babam bir keresinde, annemi..."

Hare Güz başını Akif Selim'in göğsünden kaldırdı ve avuç içini Akif Selim'in dudaklarına bastırdı.

"Seni hiç dövdü mü?" diye sordu, ağlamak üzereydi. "Kemerle mi dövdü?"

Akif Selim sadece başını sallamakla yetindi.

"Anneme vuramazsın, izin vermem dedim. Vermedim de. Karşı çıktım, bağırdım. Dinlemedi, vurmaya çalıştı ama yine de yapamadı çünkü kafasına bardak fırlattım. Kafası yarıldı ve o da... Pantolonundaki kemeri çıkardı, nereye vurduğunu umursamadan yüzüme geçirdi."

"Anneni neden dövüyordu?"

"İlkinde vuramamış, annem karşı koymuş babama. İkincisinde de annem bağırmış babama, artık babaannem ve halamla görüşmek istemediğini söylemiş. İkinci kez böyle bir girişimi olduğunda ben engel oldum, üçüncüsünde de evden kaçtı annem."

"Çok küçüktüm," diye fısıldadı Akif Selim. "Annem kitabı getirdiğinde sabaha kadar okudum ve bitirdim. Sekiz yaşındaydım sanırım, bilmiyorum. Son doğum günü hediyemdi."

Hare Güz, Akif Selim'in alnına dağılan gece karası saçlarını avuçladı, göğsüne küçücük bir bebek gibi sindi. Akif Selim, Hare Güz'ü belinden kavradı ve sımsıkı sarıldı.

Ölümün ayak izleri geçmişin kemerden kadife izinde gezinirken Akif Selim'in zihnine düşen intihar kelimeleri susmuyordu.

Kendini hiç iyi hissetmiyordu.

Hem de hiç.

Sessizliğin mayınına basan ve ayağını kaldıran ilk kişi Hare Güz olmuş ve kalbi bin bir parçaya ayrılmıştı.

"Bugün çok ağır konuştun, neden o kadar ağır konuştun?" diye sordu Hare Güz, biraz çakırkeyif gibiydi, kelimelerini seçmekte zorlanıyordu. "Beni burada kanattın; sana yine aynı yerden, aynı kimsesizlikten kanadım diyemediğim için susmak zorunda kaldım. İnsan yüzüne dokununca derin bir iç çekiyor. Tenindeki görünmez yaraların yerini ezberledim; yüzünü okşarken, saçlarına dokunurken yaraların sızlamasın diye teğet geçtim. Bugün kaderimizde ayrılık değil, kavuşmak bile yok dedin."

Akif Selim acıyla yutkundu. Hare Güz'ün söylediği her cümlenin sonunda defalarca kez acıyla yutkundu.

"Bu lafların ağırlığı kadar göğsünde ağlamak istedim. Ne olursun, söyle, Akif Selim. Sen beni ağlatmadan ne zaman seveceksin?"

Hare Güz üçüncü bardağının dibini yudumlarken usulca gözlerini yumdu.

Akif Selim'in dayanacak gücü kalmamıştı.

"Çok zor," diye konuştu. Ağlamamak için direniyordu. "Neyin mücadelesini verdiğimi bilmiyorsun, gözlerine bakmak bile çok zor."

"Neden?" diye sordu Hare Güz. "Annene benzemekten nefret ediyorum."

Başının dönmeye başlaması ya da alkolü fazla kaçırması umurunda bile değildi. Şarap bardağını ağzına dayadı ve koca bir yudum daha aldı.

"Keşke bütün sıkıntı bu olsaydı," diye mırıldandı Akif Selim ağzının içinden. "Bu bana ceza değil, ödül olurdu. Keşke bütün sıkıntı bu olsaydı."

Hare Güz elindeki şarap bardağını öylece yere bıraktı ve Akif Selim'in kollarının arasında kıpırdandı.

"Öp, affedeyim," diye konuştu. Aklı bulanıktı, tek isteği Akif Selim'in onu öpmesiydi. "Gel, seni uyutayım. Sarhoş olmak istediğin için bir şey demedim ama fazlasına hiç gerek yok, tamam mı? Yeterli bu kadar."

"Hayır, yetmez," dedi Hare Güz öfkeyle. "Öp. Ayrıca sen bana yine vişne suyu mu içirdin? Sarhoş olmadım ben. Niye olmadım?"

Dudağını büzüp genç adamın dudaklarına doğru uzattı. Akif Selim, Hare Güz'ün dudağına minik bir öpücük kondurdu ve onu göğsüne yatırdı. Arkada çalan şarkı değişmişti ama bu şarkı genç adamın şarkı listesine ait değildi. O kadar uzun süredir dinliyorlardı ki Akif Selim'in listesindeki şarkıları bitirip yeni bir listeye geçmiş olmalıydılar.

Genç adam göğsüne başını koyan Güz'üne baktı, saçlarını okşarken şarkının sözlerini mırıldandı.

"Sabahı öptüm gözlerinde, geceyi yaktım; ateşi aldım dudağından, sözleri yaktım..."

Akif Selim'in gözlerine dolan yaşlar öyle güçsüzdü ki çenesine bile devrilemedi.

"Ben seni uzaklarda, ben seni tuzaklarda; ben seni yasaklarda sevdim, ben seni yasaklarda...

"Gidelim diyorum ama gitsem bile annemin acısını içimde götüreceğim. Bir gün dayanamayacaksın, gözlerine baktığımda yanıyorum dediğim an neden diye soracaksın. Bir gün dayanamayacağım, her şeyi söyleyeceğim ve sen o gün mahvolacaksın. Ellerimi tut, gidelim, gidelim buralardan..."

Genç adam, Hare Güz'ün gece karası saçlarından öptü. Defalarca.

"Kalbimde aşk değil, enkaz büyütüyorum. Adı sensin, sevgilim."

Akif Selim'in gözlerindeki ayna paramparça olmuştu. Kırık aynanın her parçası gırtlağına saplanan kelimelerdi ve konuştukça kanıyordu.

"Sabahları gözlerinden öptüğüm," diye fısıldadı. "Ne olur, affet beni."

Hare Güz'ü kucakladığında gözlerinden damla damla yaşlar süzülmeye başladı. Ayakları titriyor, nasıl yapacağını bilemiyordu. Sevdiği kadını, çocukluğunda annesiyle beraber uyuduğu yatağa yatırdı ve üzerini örttü.

Siyah bir not kâğıdı ve beyaz mürekkepli bir kalem çıkardı.

Hare Güz her şeyden habersiz uyuyordu ve Akif Selim intihar mektubunu yazıyordu.

Canımın ağrısına,

Yarın bu mektubu başucunda bulacaksın. İlk önce anlamayacaksın, belki de okumadan bir köşeye bırakacaksın. Sesin, dudaklarından adımla beraber dökülürken ben kalbinde uyuyor olacağım.

Her şey ilk başta bir oyundan ibaretti.

Seni ilk olarak babanın tabutunun önünde gördüm. Kollarımın arasına yıkılıverdiğinde güzelliğin başka kimseye öyle değmesin diye kendime âşık edeceğime dair büyük bir yemin ettim. Halama gidip seni gördüğümü, kendime âşık edeceğimi ve intikamımı böyle alacağımı söyledim. Kalbini bir romanın içinde kurutur gibi bir odanın içinde kurutacağımdan bahsettim. Kabul etti. Şimdi bunları okurken bu planların neye döndüğünü, ne olduğunu bile anlayamayacaksın biliyorum ama ağlamaktan yazamıyorum.

Baban umutlarımın katili, sevgilim.

Baban gençliğimin, çocukluğumun en büyük kemer yarası, sevgilim.

Baban annemin katili, kız kardeşimin kör ve sakat kalmasının sebebi."

Akif Selim gözyaşlarını durduramıyordu. Mürekkebin kalbine damlayan gözyaşları siyah kâğıdı bir yorgan gibi örtüyordu.

"Kendi kafama sıkacağım çünkü ne seni öldürmeye ne de kız kardeşimin hayatını bitirmeye gücüm var. Oynadığım bu yalandan aşk oyunu, gök gürültüsünden korkup ne olur, gitme dediğim gün bambaşka bir noktaya evrildi. Hiç bilmediğim bir acının kuyusuna düşerken sana saplanacağımı, sana batacağımı bilmiyordum. Bir yağmur yağdı, kalbimin gökyüzünde bir şimşek çarptı ve o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Sana saplandım, sana battım ve bu benim felaketim oldu. Şimdi sen öyle güzel uyuyorsun ki... Yanına kıvrılan ruhumun şifası ellerin, niye hiç tutmuyor ellerimi?

Ellerimi tut, gidelim.

Ellerimi tutmadın, ellerimi tutacak sebepleri sana söyleyemedim ve bu benim bitişim oldu. Sana kızamam ki ellerimi tutmadın diye. Sebebini söyleyemediğim

her gerçek, yüzüne vurulan en ağır baba tokadı olacak ve biliyor musun? Kaç yaşına gelirsen gel, geçmeyecek. Hiç üzülme. Ne olursun, ağlama bile.

Yaşayacağın her acının önünü kesiyorum çünkü ben zaten yandım.

Halam durmayacak. Bana kızacaksın, neden yaptın diyeceksin; başka bir yol vardı, her zaman olur diyeceksin ama diğer yolu seçtiğimde de her zaman başka bir yol ihtimali olacak. Dokuz yaşım sanki on katlı bir binanın altında kaldı, yıllardır da orada nefes alıyor. Artık değil gözlerinin içine bakmak, nefes bile alamıyorum.

Katil olamam, annemin adına leke getiremem. O beni böyle yetiştirmedi, annemin gülen gözlerini solduramam. Biliyorum, eğer bunu yaparsam beni hiç affetmeyecek. Ne sana bunu yapabilirim ne de kardeşime.

Beni anla.

Beni affet.

Bir kanser hastası olduğumu düşün, ömrümün geriye kalan en güzel aylarını seninle geçirdim.

Kalbim kanser ve devası yârimde bulunmaz.

Öptüm gamzelerinden...

Ellerin... Bin yıl geçse bile tanıdık gelecek olan ellerin saçlarımı okşuyor ve her şeyin geçeceğini söylüyor.

Her şey geçti, sevgilim.

Selim.

Genç adam, mektubu bir kez bile okumadan kâğıdı dörde katladı ve beyaz bir zarfın içine koydu. Gözleri yatakta uyuyan sevgilisini buldu.

"Akif Selim'in gökyüzlüsü," diye fısıldadı. *"Ne olursun, beni affet."*

Mektubu başucuna bıraktı; saçlarından, gözlerinden, kirpiklerinden öptü. Dayanamadı, ruhunda iz bıraktığı boynundaki yaradan ve bileğinden öptü.

"Öyle itilip kakıldım ki kötü davranırsam beni sevmezsin sandım. Kim kendine kötü davranan bir adamı sever ki? Senden gidemedim, sana hiç gelemedim. Ateşli rüzgârlarında yanarak günden güne küle dönen bir rüzgârgülünden farksızdım. Öyle kötü davrandım ki sana, benden nefret et istedim. Gözlerinde gördüğüm şefkat beni günden güne kıskacına alırken sana kanmak, sana kanamak istemedim. Bu Akif'in değil, Selim'in vedasıdır çünkü o seni..."

Sustu. Cümlesinin devamını getiremedi.

"Çocukluğunu arar gibi, aradığı çocukluğunu gözlerinde bulur gibi... Kaybettiği annesini bulmuş ama annesine veda etmek zorundaymış gibi... Çok..."

"Gitme," diye fısıldadı Hare Güz. Kötü bir kâbusun içindeydi. "Gitme, çok korkuyorum."

Akif Selim sakinleşmesi için saçlarını yavaşça okşadı; istediği gibi de oldu, Hare Güz çattığı kaşlarını düzeltti ve uykusuna devam etti.

Genç adam yatağın altına eğildi ve silahını aldı, belinin arkasına koyduktan sonra ayağa kalktı. Yatağında her şeyden habersiz bir şekilde uyuyan gökyüzlüsüne sırtını döndü ve bir kez bile arkasına bakamadı.

Baksaydı yanına kıvrılır ve içi çıkana kadar ağlardı.

Beyin ölümü gerçekleşmiş bir ceset gibi hissediyordu kendini. Yürüdü, yürüdü ve salonun yanan ışıklarını söndürdü.

Kalbinin ışıklarını söndürür gibi.

Bahçeye çıktığında solan çimenlerin ıslaklığını çıplak ayaklarının altında hissetmeye başlamıştı. Bir cesede göre her şeyi hissediyordu ve bu his canını daha çok acıtıyordu. Pantolonundan telefonunu çıkarıp son bir kez halasını aradı ama halası uyuyordu, telefonu açmadı.

Burukça gülümsedi.

Bu sefer onu kurtaracak kimse yoktu.

Bu, Akif Selim'in ikinci kez intihara kalkışıydı ama ilk kez ölüşü değildi ki...

Üçüncüsü ve en sonuncusu olacak olan intiharı bir darağacının altında, Hare Güz'ün gözlerinin önünde ama bu sefer ayıkken olacaktı; henüz ikisi de her şeyden habersizdi.

Belindeki silahı çıkarıp tetiği bir an bile düşünmeden çekti ve tam sıkacağı an Hare Güz'ün adını haykıran sesini duydu.

"Hayır!" diye bağırdı Hare Güz. Kendini kötü bir kâbusun içinde sanıyordu. "Yapma, Akif Selim..."

Akif Selim sırtını dönmek istemedi, eğer dönseydi dayanamayacaktı, biliyordu.

"Yapma, Akif Selim..."

Akif Selim gözlerini sımsıkı yumdu.

"Babam gibi sen de beni bırakıp gitme, ne olursun."

Akif Selim'in elindeki silah yere düştü, gözyaşları gökyüzünden damlayan yağmur damlalarından farksızdı. Hare Güz'ü kucakladı, "Kötü bir kâbustu," diye fısıldadı. "Kâbustu, sevgilim. Kâbustu, uyan."

Hare Güz'ün midesi bulanıyordu. Rüya ya da gerçek, bunu ayırt edebilecek durumda değildi çünkü hem çok sarhoştu hem de midesi çok bulanıyordu.

"Midem," dedi Hare Güz. Akif Selim genç kızın başını girişteki basamaklardan aşağı eğdi ve Hare Güz midesindeki her şeyi çıkardı.

"Rüyaydı," diye fısıldadı ikna etmek istercesine. "Rüyaydı, Güz'üm. Bırakmadım, bırakmam ben seni."

Hare Güz, "Özür dilerim, kustum, batırdım her yeri," der demez Akif Selim'in kollarının arasına yığıldı. Bilinci tamamen kapanmamıştı ama ayakta durabilecek gücü kendinde bulamıyordu.

Akif Selim bahçenin ortasına düşen silahı alıp beline koymuş ve Hare Güz'ü kucağına aldığı gibi mutfağa götürmüştü. Mutfakta, tezgâhın üzerinde duran su şişesini önce Hare Güz'ün ellerine, ardından yüzünün her yanına dökmüş ve ayılmasını sağlamıştı. Sevgilisi ayıldıktan sonra aceleyle acı bir Türk kahvesi yapmış, yanına sabah marketten aldığı kurabiyelerden koymuştu. Bakışları tekrar Hare Güz'e döndüğünde başını masanın üzerinde bulmuştu. Hare Güz hissettiği ıslaklık yüzünden gözlerini açtığında Akif Selim yüzünü ıslatmaya devam ediyor ve onu ayıltmaya çalışıyordu. Genç kadın ağzındaki iğrenç tatla yutkundu. Midesini öyle boş hissediyordu ki.

"Çok kötü bir rüya gördüm, rüya değil, kâbustu sanki." diye konuştu Hare Güz. "Çok korktum, Akif Selim."

"Geçti, sevgilim, geçti. Haydi, kahvenden bir yudum al."

Hare Güz kahveden birkaç yudum aldı ama midesi daha çok bulanmıştı.

"Yeterli," diye konuştu Hare Güz. "Beni bırakıp gitmezsin, değil mi?" diye sordu ardından. "Söz ver, gitmeyeceksin."

Akif Selim sessiz kaldı.

"Haydi, uyuyalım," dedi Akif Selim. "İnsan uyuyunca her şeyi unutur."

Hare Güz'ü kucağına alıp rahatlatmak istercesine baharları kokladığı saçlarından öptü. Hare Güz, Akif Selim'in kollarına sinerken kâbus bildiği gerçek, bir mektubun arasında kurutulmaya mahkûm edilmişti.

Akif Selim mektubu salondan getirdiği Şeker Portakalı kitabının arasına dalgınlıkla koydu, ardından o kitabı zümrüt taşların olduğu çekmeceye attı. Tek kişilik yatağın duvar kenarına sinmiş gökyüzlüsünü göğsüne çekti ve gözlerini sıkıca yumdu.

"İyi geceler, Şeker Portakalı," diye fısıldadı Hare Güz. Geçmişin alevli rüzgârı, mürekkep kalbin içinde bir mum gibi eriyordu. "İyi geceler, Akif Selim'in gökyüzlüsü..."

Ağzımın içinde kötü bir tatla uyanırken göğsüne başımı yasladığım o sıcak his gitmiş, yerini soğuk bir duvar kenarına bırakmıştı. Gördüğüm kâbusun gölgesi zihnime düştüğünde sanki bir rüyanın içindeymiş gibi hissetmiş, yataktan ani bir hareketle kalkmıştım.

Gözlerim kararadığı için yatağın ucuna oturup birkaç saniye beklemiştim. Tekrar ayağa kalktığımda aceleyle merdivenlerden inmiş ve spor ayakkabılarımı giydikten sonra bahçeye çıkmıştım.

Bahçeye çıktığımda Akif Selim'i başına dayadığı silahla göreceğimi sanmıştım ama her şeyin kötü bir kâbustan ibaret oluşunun izleri, bahçedeki asma ağacının altına çektiği sandalyede oturan Akif Selim'i gördüğüm an silinmişti.

Akif Selim geldiğimi fark edemeyecek kadar dalgın ve düşünceliydi. Merdivenlerden indim ve kucağındaki tavşanın tüylerini okşayan sevgilimin yanına ilerledim.

Hâlâ dalgındı.

Karanlık bir gecenin gökyüzünde bıraktığı tozpembe rengin, lacivert bulutların içinde kayboluşunu izliyordu ama izlediği manzara sessizliğinin üzerine düşmüş bir gölge gibiydi.

"Günaydın," diye mırıldandım, sesim sakindi. Akif Selim beni duymuyor, izlediği manzaradan gözlerini ayırmıyordu. Sağ eliyle tavşanın kahverengi tüylerini okşamaya devam ediyordu ama yaptığının farkında bile değil gibiydi. "İyi misin, neden konuşmuyorsun?" Bir elimi gözlerinin önüne getirince hafifçe yerinden kıpırdadı ve battığı dalgınlıktan sıyrıldı.

"Ne zaman uyandın?" diye sordu, dünyanın boğazında kalmış bir acı gibi baktı gözlerime. "Fark etmedim geldiğini."

"Fark etmediğini tahmin ettim. Sabahları hep böyle düşünceli mi olursun?"

"Asma yaprağından yedi biraz," dedi sorumu duymazlıktan gelerek. "Biraz dertleştik, o sırada dalmışım. Miden kötüydü, bir şeyler yemek ister misin, fındığım?"

"İyi değilsin," dedim, nasıl olduğunu gözlerinden görebiliyordum. "Ben gece biraz fazla kaçırdım, özür dilerim; başını ağrıttım, pis pis kustum."

"Kusmuğundan iğrenecek bir adam mıyım ben?" diye sordu ama bu benim cevap vermem için sorduğu bir soru değildi. "Böyle bir şey mümkün değil, Güz. Sadece bir şeyi merak ediyorum; bir gün, sadece bir gün başımı o yastığa rahat koyabilecek miyim?" diye sordu. İşte bu bana sorulmuş olan bir soruydu.

"Kötü kâbuslar," diye mırıldandım. "Kâbus mu gördün? Ben gece bir ara gördüm, çok korktum, çok..."

Öyle kötü bir rüyaydı ki anlatmak bile istemiyordum.

Akif Selim kucağındaki tavşanı bırakmadan ayağa kalktı, tavşan öyle yorgundu ki kıpırdamıyordu bile. İki avucunun arasına aldı ve nazikçe tuttuktan sonra, "Gelsene," dedi. Bahçenin sürgülü kapısını açıp önüme geçerek yürümeye başladı. Yaklaşık on dakikanın sonunda bir dağın yamacına varmış, başımızı gökyüzüne çevirmiştik.

İkimiz de aynı anda birbirimize baktık.

"Bir rüzgâr vursa kalbinden," diye fısıldadım. "Acılarını götürse hiç bilinmeyen diyarlara."

"Yüzün," dedi, gözleri tuvale dökülmüş olan manzaraya değip tekrar gözlerimi buldu. "Her manzaradan daha güzel."

"Gökyüzlün sana bu manzaranın önündeyken sımsıkı sarılmak istiyor."

Akif Selim hareket etmekte zorlanan tavşanı toprağın üzerine bırakıp kollarını bir dünyaya sarılacakmış gibi açtı, bir saniye bile beklemedim ve kollarının arasına sığındım.

"Kendine bir daha zarar vermeyi düşündün mü? O geceden sonra kendine zarar vermek bir kez bile aklına geldi mi?" diye sordum, o kötü kâbus bir karabasan gibi düşüncelerime çökmüştü. Akif Selim sessiz kaldı. "Bir daha asla ama asla kendine zarar vermeyeceksin."

"Aldığım hiçbir nefesi hak etmiyorum ki." Başımı göğsünden kaldırdım, yosun yeşili gözlerimle kuyu dibini andıran gözlerine baktım. "Senelerdir almayı hak ettiğimi düşünmediğim bir nefesle yaşıyorum ve biliyor musun, bu hisle yaşamak çok zor. Kan kustuğum acıları yutmak, kâbuslardan ter içinde uyanmak, bu hayatı bir kâbusun içindeymişim gibi yaşamak... Bir çare bul, gidelim buralardan."

"Anlat," dedim, delirecekmiş gibi hissediyordum. "Ne olursun, anlat. Annem öldü, kız kardeşim kör ve sakat kaldı cümlelerinden başka bir şey dökülmedi ağzından. Seni ne, kim bu kadar yaraladı? Anlat, bileyim."

Göğsündeki kırlangıç, kafesine kurşunlardan bir yuva yapmıştı. Oraya kimse dokunamıyordu, mayınlı bölgeydi. Bir an bile düşünmeden göğsündeki mayına bastım.

"Neden gitmek istiyorsun?"

"Halam, babam, ablam... Bıktım hepsinden." Karanlık bir kuyunun dibini andıran gözlerini, yosun yeşili gözlerimden kaçırdı.

"Evlendiğimiz zaman istediğin yerde, istediğin şekilde bir hayat kurmaya hazırım ama zaten çok kısa bir süre kaldı. Biraz daha dayan."

Evlenmeyelim, o gün hiç gelmesin; gitmeyelim, o gün bana varmasın, ben o güne varmayayım, dedi Akif Selim içinden.

Akif Selim konuşmadan gözlerime baktı. Karanlığı evi gibi taşıyan gözlerinde sadece boşluk gördüm. Sonsuz, dibi görünmeyen bir boşluk.

Birkaç saniye öylece bana baktı, ardından tavşanı koyduğu toprağa bir şey demeden oturdu ve başını gökyüzüne çevirip yere uzandı. Üzerimizin çamurlanıp pislenmesini umursamadan oraya uzanmamı bekledi. Ben de umursamadım ve onun yanına uzandım, koluna başımı koydum ve gökyüzünü izlemeye başladım.

Akif Selim gökyüzlüsünü, ben de göğü izliyordum.

"Tavşanı sahiplenmek istiyorum," diye bir itirafta bulundum. "Belki... Belki biraz..."

"Ona bakmak istiyorsun çünkü bebek fobini yenmek istiyorsun." Sadece başımı sallayarak onayladım. "Onu hiç sahip olamayacağını düşündüğün bebeğimizin yerine koymak istiyorsun."

Sessiz kaldım.

"Eğer bir gün çocuğumuz olursa," diye mırıldanırken sesinde imkânsızlığın alevli rüzgârları vardı, o bile bu dediğine inanamıyor gibiydi. "Ona insan olmayı, sevgiyi, saygıyı, özür dilemenin kendinden hiçbir şey almayacağını öğreteceğim. Öyle iyi bir baba olacağım ki sadece iyi bir baba olmak için değil, vatanıma iyi bir evlat yetiştirmek için uğraşacağım. Sevgisiz büyüyen her çocuğun yaralarından öpmek istiyorum, neden o çocuklar sevgisiz büyüyor, Hare Güz? Babam bir kez bile saçlarımı okşamadı. Kötü bir çocuk değildim ben. Okulda başarılıydım, arkadaşlarımla iyi geçinirdim, ikizimi üzmez, annemin sesini yükselteceği bir harekette bulunmazdım. Kötü bir çocuk değildim, hiç sesim çıkmazdı. O kitapta okudum, Şeker Portakal'ında; oyuncak at istiyorum dedim. Zezé çok isteyince ona aldılar, bana da alsınlar istedim. Babam hayır dedi, neden hayır dediğini bile anlamadım. Ürgüp'te yokmuş, merkeze gidemezmiş, uğraşamazmış... Sadece o oyuncak için ağladım, hemen gelsin ve benim olsun istedim. Babam bir gece elinde bir paketle eve geldi. Öyle sevindim ki bana istediğim oyuncağı aldı diye. Paketi açtım, bir kere dokundum, o ata binemedim bile. Aldı o oyuncağı, bahçeye koydu ve bana dedi ki..."

Zorlukla yutkundu. Gözlerini usulca yumup tekrar tekrar yutkundu.

"O oyuncağı uzaktan izlemek senin cezan, bundan sonra ağlayarak hiçbir şey istemeyeceksin, dedi. Bir ay boyunca uzaktan izledim, dokunamadım. Oyuncak ata gizlice binersem biliyordum ki haberi olurdu ve parçalardı; çok güzeldi, kıyamadım. Bu hayatta sadece bir şeyi çok istedim ve ondan mahrum bırakıldım. Şimdi sanki yine sekiz yaşındayım ve bir şeyi çok istiyorum."

Başparmağı yüzümü buldu, nazikçe okşadı.

"Seni o oyuncaktan daha fazla istiyorum," diye fısıldadı. "Her şeyden çok, herkesten çok."

İçinden ekledi: "Neden senden de mahrum bırakılıyorum?"

"Bırakma beni," dedi, yanağıma minik bir öpücük kondurdu. "Tanıştığımız ilk zamanlar sana yaşattığım her şey için özür dilerim, ne olur, beni bırakma."

"Söz ver." Gözlerine baktım, gözleri çaresizliğin boğazına kadar dolmuştu. "Ne olursa olsun, kendinden, hayatından vazgeçmeyeceksin. Yanındayım, ölüm bizi ayırana kadar yanındayım."

"Konuşma böyle, ne olur, ölüm bile ayırmasın seni benden." Sesi güçsüzdü. "Boğazıma kadar kan doluyum, sen de böyle konuşursan ben çok kötü bir adam olurum. Kan kusarım, kan kustururum. Sen de gidersen bu dünyada aldığım her nefes bana haram olur. Dayanamam buna, dayanamam."

"Söz ver," dedim bir kez daha. "Ne olursa olsun, vazgeçmeyeceksin hayatından."

"Hayatım sensin. Söz veriyorum, vazgeçmeyeceğim senden."

İçinden ekledi: "Sonucu ne olursa olsun, yapmayacağım."

Bu kadar hüzün yeterdi. Hemen dibimizdeki bir su birikintisinin içine elimi sokup çamurlu suyu yüzüne sürdüm. Ne yaptığımı anlayamamış gibi gözlerini kocaman açtı, yaramazlık yapmak üzere olan küçük bir kız çocuğu gibi gülümsedim.

"Sen çamuru aldın ve yüzüme mi sürdün?" diye sordu, sesi tehditkârdı. "Bir daha yapsana, yerse tabii."

"Yemez mi sanıyorsun?"

"Sen yer misin, bilm..." Cümlesini yutmasına neden olan şey diğer yanağına sürdüğüm çamurdu. "Ne diyordun, Akif Selim? Duyamadım?"

"Bir," dedi, bu sırada kolunun altından çıkmış ve kaçmak için hareketlenmiştim. "İki!" dediğinde çoktan bacaklarımdan kavramış ve beni omzuna atmıştı.

"Seni ilk önce kara değil de çamura yatıracağım galiba," dedi ama yine de omzundan indirmedi. "Ama daha iyi bir planım var."

Akif Selim'in sıkı kalçalarıyla göz gözeydim, nedenini bilmiyordum ama bu durum deli gibi kahkaha atmama neden oluyordu.

"Öyle güzel gülme," derken bir eli belimi bulduğunda bahçenin ön kapısına gelmiştik. "Tavşanı alıp geleceğim. Bekle burada, gökyüzlüm."

Tavşanı alıp geldiğinde bahçedeki kare kutuya koymuştu.

"Kafesi ve diğer gerekli olan her şeyi Ürgüp'e geçtiğimizde alırız," diye konuştu Akif Selim. "Kahvaltı yaptıktan sonra gideriz artık."

"Olur," diye konuştum. "Üstümü değiştirip dünkü kıyafetlerimi giyeyim. Sen de yüzünü yıka."

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

"Ha, şu mesele..." diye konuştu Akif Selim. "Alırım rövanşını."

"Ne zaman alırsın tam olarak?"

"Habersizce alırım."

"Öperek mi alacaksın yani, anlayamadım?"

"Evet," dedi dalga geçen bir ses tonuyla. "Öperek alacağım, aynen."

"Ama bu haksızlık!"

"Hiç de haksızlık değil. Haydi bakalım, acıktım ben, kahvaltı yapıp düşelim yola."

"Aç ayı."

"Açım, ayıyım ve şunu bilmelisin ki, Güz Hanım," dedi göz kırparak. "Aç ayı oynamaz." Bu sırada ikimiz de eve girmiş ve kutusundaki tavşanı kapının girişine bırakmıştık. Akif Selim bir elini belime koyup beni mutfağa doğru yönlendirmişti. "Sabah kahvaltısında ciğer yemek istedi canım."

"Senin bu kebaplık kuşbaşı, kıyma, pişmiş kırmızı biber ve ciğer aşkını ne yapacağız?"

"Ben artık başkasının elinden yemem, söyleyeyim," diye yanıtladı beni. "Yemeğimi hep sen yapacaksın."

"Yani, vakit bulabilirsem elimden geldiğince yaparım."

"O ne demek?"

Masanın üzerindeki ıslak mendili alıp yüzünü temizlemeye başlamıştı.

"Çalışmak istiyorum," dedim. "İşten dönüşünü beklemek eminim ki çok güzel bir histir ama dört duvar arasında seni beklemek istemiyorum. Babam öldüğünde sadece hayattan değil, hayallerimden de koptum. Şimdi hayata yeniden döndüm, bir köşeye bıraktığım hayallerimin elinden tutmak istiyorum."

"Hayallerine giden her yolu, her imkânı önüne sunarım, Hare Güz." Sesi ciddi, bakışları keskindi. "Evimin kadını da olursun, işinin kadını da."

"Babam öldükten sonra hiçbir şeye tutunamamıştım, Akif Selim." Yüzünün diğer yarısı çamurluydu hâlâ. Temiz bir ıslak mendili aldım ve çamurları silmeye başladım. Bu yakınlığın getirdiği his midemin çalkalanmasına neden olurken Akif Selim bir elini belime sardı. "Yanımda bir dağ gibi duruyorsun, o dağa yaslanmaya ihtiyacım olmadığını biliyorsun ama yine de güçlü ellerin daima omuzlarımda. Sırtım acı dolu hatıralara yaslı ama sen bana hep gülmeyi hatırlatıyorsun, Akif Selim."

Hare Güz, o gözlerin neden sürekli buğulandığını merak ediyordu. Merakını giderecek ve ona yardımcı olacak birini tanıyordu. Ürgüp'e döndüklerinde ilk işi o kişiyi bulmak ve Akif Selim'e soramadığı her soruyu ona sormak olacaktı.

Günümüz

Baktığım duvarlar, ölü bir çocuğun üzerine yıkılmış gölgeler gibiydi.

Herkes tablonun içinde gülümseyen çocuklara bakıyor; o tablonun bir köşesinde, duvarların altında kalan kimsesiz çocuğu görmüyordu.

Bu yolu seçtiğimde dönüş yollarını yaktığımı biliyordum. Geriye dönemeyeceğimi, dönsem bile hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hatta hiçbir şeyi iyileştiremeyeceğimi biliyordum.

Akif Selim Kıraslan kalmak için her şeyini yitirmiş, kalmamak içinse canını mahvetmişti.

"Elimde bir silah olsaydı," diye fısıldadım, gözleri kapalı olsa da beni duyabildiğini biliyordum. "Annesizliğinden vururdum seni."

Ne kadar süre baygın bir hâlde kaldığımı bilmiyordum. Korktuğum için mi bayılmıştım yoksa son iki günde yaşadığım her şey omuzlarıma koyduğum en ağır yük olduğu için mi, bilmiyordum. Zorlukla ayağa kalktığımda başım

yine dönmüştü ama zor da olsa duvara tutunabilmiştim.

"Benden hangi gece vazgeçtin? En sevdiğin kitabı okumaktan vazgeçer gibi mi yoksa en sevdiğin şarkıyı bir daha dinlemek istemez gibi mi vazgeçtin benden?"

Zihnim bulanıktı. Gecenin karanlığı bir kadının acısına göğüs geriyordu, neden kimse gecenin acı feryadını duymuyordu?

İnsanlara huzur veren o deniz benim mezarım olmuştu. O denizin dibinde aylardır hayatta kalma mücadelesi veriyordum, neden kimse beni görmüyordu?

"Benden annenin cansız bedenine toprak atar gibi mi vazgeçtin? Benden nasıl vazgeçtin? Cevap ver, bir şey söyle, benden çocukluğundan vazgeçer gibi mi vazgeçtin?"

Sesim son cümlelerime doğru daha da yükselmişti.

Büyük, uzun pencereyi açtım ve Ankara'nın kasvetli nefesini ciğerlerime çektim. Rüzgâr saçlarımı havalandırıyor, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Kırlangıç Sokak bir mezarlık gibi karanlık ve sessizdi. Şehrin unuttuğu bir ev gibiydi burası.

Anne ve babasının evini unutan bir evlat gibi yalnızdı burası.

Zihnim öyle dağınıktı ki ne düşüneceğimi bilmiyordum. Sanki bir el boğazımı kavramış, kusacağım bütün kelimeleri elindeki bıçakla delik deşik etmişti.

"Ruhumda sağlam hiçbir yer bırakmadın ki," diye fısıldadım, gözlerim zemini buldu ama gözyaşım usulca yanağıma, oradan da çeneme doğru süzüldü ve birbirini izleyen damlalar satırların içinde kayboldu. "Öyle güçsüz bir adammışsın ki seni bu kadar gözümde büyüttüğüm için kendime acıyorum."

Gözlerim, ifadesizliği bir hırka gibi taşırken omzumun üzerinden Akif Selim'i buldu. Sırtını duvara yaslamış, benden uzakta, kapının yanında oturuyordu.

Yüzü ifadesizdi ama yanağında kuruyan gözyaşlarının izlerini görebiliyordum.

"Canımı alacak kadar acımasız bir adammışsın sen," dedim, konuşmamak için direniyordum ama kalbim susmuyordu. "Ne oldu bir damla gözyaşım uğruna kafasına sıkacak olan adama? Sen bu dünyadaki en büyük eziyetimsin. Eziyetsin sen, tıpkı..."

"Tıpkı anneme eziyet oluşum gibi mi?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladım. "Annenin gitmeden önce bu dünyaya bıraktığı eziyetsin sen."

Kalbim damarlarıma kan akıtan kan torbalarından farksızdı.

"Her şeyin bir açıklaması var," derken sesi yorgundu. "Bir kez dinle..."

"O sesini kes!" diye bağırdım, konuşmasına bile tahammül edemiyordum.

"Sus, anladın mı? Seni dinlemeyeceğim. Bir cümlen, denizin kenarında kurduğun tek bir cümlen her açıklamanın yerini doldurdu. Yaşadığımız her günün bedelini tek bir cümleyle ödettin bana."

Şimdi ben ölsem hiçbir şeyi affettirmez. Şimdi sen ölsen hiçbir şeyi değiştirmez.

"İsteyerek söylemedim. Hiçbiri benim sözlerim değildi, anlatayım, ne olursun. Sadece izin ver."

"Sen nasıl bir adamsın, ya?" dedim, sesimdeki rüzgârın ateşi Akif Selim'in kalbini yakıyordu. "Canını ilk günler isteyerek acıtmadım yalanından sonra bir de bunlar mı çıktı?"

"Lütfen, bir kez," Akif Selim, ciğerleri sökülüyormuşçasına öksürdü. "Bir kez dinle."

"Bana bir daha dinle dersen hiç düşünmem, kendimi bu pencereden aşağıya atarım. Bu sefer fiziksel anlamda yere çakılırım ve biliyor musun, bu kendime yaptığım en büyük iyilik olur."

"Tamam, demeyeceğim, düşünme öyle şeyler."

"Aslında niye kendimi atıyorum ki? Sen atla, defol git buradan. Bakayım," derken penceren hafifçe eğilmiştim. "Üçüncü kattayız. Ölmezsin. Ben sekiz yüz metreden dibe çakıldım, ölmedim."

"Tamam," diye kabullendi. "Atlayayım, sonra Burak'ın ağzına sıçayım. Dur, o seni buradan çıkardıktan sonraki işti."

"Bana yaklaşma da, ne yapıyorsan yap," dedim sertçe. Akif Selim ayağa kalkınca sendeledi. Gözlerim istemsizce yüzünü ve uykusuzluktan moraran göz altlarını buldu. "Tamam, atlama, ayakta zor duruyorsun. Kal orada."

Akif Selim itiraz etmedi, tekrar geriye gitti ve sırtını duvara yasladı. Yine öksürmeye başladı, kolunu ağzına dayadı ve sert bir şekilde öksürmeye devam etti.

"Ateşim var sanırım," diye konuştu. "Biraz üşüyorum."

"İstersen havale geçir, umurumda değil. Anladın mı?"

"Her şeyi hak ettim." Kan çanağıydı gözleri, cümleleri boğazına kadar çaresizdi. "Ateşlendiğimde başımda beklediğin gecelerden alıp bu hâle getirdim seni. Her şeye hakkın var."

"Bu kadar acımasız birine nasıl dönüştün? Öyle bir oynadın ki... Helal olsun, o Altın Kelebekleri kazanan usta oyunculara taş çıkarırsın. Bu yılın *en iyi erkek oyuncu* ödülünü sana alırız, halleder bizimkiler."

"Bizimkiler?" diye sordu. "Onlar şimdi ağlıyorlardır; ne yapalım, olmasaydık ciğer delici..."

"O gün bana âşık olmak istemediğini söylediğinde gerçekten sana inanmıştım, biliyor musun? O kadar salağım ki ne üzerinde durmuş ne de sorgulamıştım. Çünkü sana kendimden bile çok inanıyordum. Kördüm, kör etmiş-

tin beni. Hayallerim vardı, hayallerimi aldın. Dedim ki bu adam bana yuva oldu, her şeyiyle yanımda duruyor ve durmaya da devam edecek. On yedi yaşımda kayboldum, geldin ve yirmi bir yaşımda buldun beni. Ertelediğim her şeyi seninle yapmak istiyordum. Ders çalışmaksa ders çalışmak. Yeni bir şehir gezmekse seninle gezmek. Konserlere gitmek, çadır kurmak, karavanla dünyayı gezmek... Sana gelen yollarda inanmışlık vardı, sana gelen yollarda böyle mahvolmuşluk yoktu."

Başımı yavaşça kaldırdım ve yarısı bulutların içine hapsolmuş dolunayı izlemeye başladım. Bu gece gökyüzü öyle karanlıktı ki karanlığın içine gömülen hayatım, karanlık bulutlar kaybolsa bile nasıl aydınlanacaktı bilmiyordum.

Akif Selim sadece sessiz kaldı. Ne dese çare olmayacaktı biliyordum ama sessizliği neden bu kadar yaralayıcıydı?

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum, sesim ifadesizdi. "Ankara'dan?"

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Sence?"

"Burayı eski hâline getirdikten sonra gideceğim, Ala'ya söz verdim."

Öfkeyle yutkundum.

"Ala'ya söz verdin, öyle mi?" diye yükseldim. "Sen hangi sözünü tuttun? Bana verdiğin hangi sözü tuttun? İğrenç bir adamsın, eğer onlara gerçek yüzünü göstermemi istemiyorsan yarın defolup gideceksin! Gitmiyor musun? Ben giderim. Yapamam mı sanıyorsun? Bütün hayallerimi yıktın, yerle bir ettiğin hayatımı yeniden inşa ettim. Mesleğini çok yanlış anlamışsın! Senin görevin yakıp yıkmak, mahvetmek değil!"

"Mahvettim." Sesi tıpkı benim gibi harabeye dönmüştü. "Gözlerim aynandı. Ellerin, bin yıl geçse bile..."

"Edebiyat yapmayı bıraksan mı artık?"

Akif Selim başını karnına çektiği dizlerine koyduğunda içimde bir yerler çok ama çok acıdı.

Gözlerimi sıkıca yumdum, omuzlarımı dikleştirdim ve sessizce yutkundum.

İçim acımamalıydı. İçim karşımda duran bu adam için artık acımamalıydı.

"Neden titriyorsun?" diye sordum umursamaz bir ses tonuyla, çenesi titriyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum ki," dedi, sesi kısıktı. "Üşüyorum sadece. Bu Burak'ta sike sürülecek akıl yok, bir bulayım onu... Bir gelsin, sıçacağım çarkına."

"İnsan bir su falan koyar ya!" diye konuştum öfkeyle. "Madem kilitliyorsun, her şeyi düşün."

"Baksana etrafa, belki vardır."

Pencerenin önünden çekilip tabloların olduğu tarafa gittiğim esnada duvara bir video yansıtıldı. Gözlerim duvara yansıtılan videoyu buldu, Akif Selim'in gülümseyen sesi o videodan geliyordu.

"Ama ıslandım Akif Selim!" diye bağırdım, bir yandan da kahkahalar atıyordum. "Beni değil çiçekleri sulayacaksın! Burak, kapat sen de şu videoyu!"

"Kapat şu videoyu," diye fısıldadım, sesim güçsüzdü. "Kapat şu videoyu, Burak."

Yangın gözyaşları gözlerimden dökülmeye başladı ama ben ne olduğum yerden kıpırdayabildim ne de nasıl açıldığını anlamadığım videoya bakmayı bırakabildim.

"Şimdi karşımızda dünyanın en ciğer dağlayan çifti!" diye bağırdı Burak. Akif Selim umursamazca omuz silkti, "Ne ciğer dağlayanı, amına koyayım? Ne saçmalıyorsun?"

Burak elindeki kamerayı bana çevirince video içime saplandı. Yüzümde dehşet bir acı vardı, sanki o video kalbimi tırmalıyordu.

Fındık'a bahçeden kopardığım asma ağacının yaprağından yediriyordum. Kahverengi tüylerini okşuyor, bir yandan da çiçeklerimi sulayan Akif Selim'i izliyordum.

"Düzgün konuş, çocuk var burada!" dedi, kamerada gözüken eliyle tavşanı işaret ediyordu. "Keşke onda olan beyin sende olsaydı."

"Çok komik," dedi Burak. "Sende varsa biraz bana da ver."

"Bendeki bana yetiyor, yaylan bakalım."

Video kapandı, içi acı dolu bir yorgan gibi karanlıkla örtüldü.

"İçimi delik deşik ettiğin yetmedi mi?" diye bağırdım öfkeyle. "Ben yapmadım," dedi, bir yandan da elinin tersiyle yanağındaki izleri siliyordu.

"Göğsümü yırttın, aldın oradaki seni, parçalaya parçalaya..."

"Aç lan şu kapıyı!" diye bağırdı Akif Selim, ayağa kalktı ve kapıyı yumruklamaya başladı. "Aç şu kapıyı! Bittik lan biz! Mahvolduk! Parçaladım, mahvettim bizi!"

Akif Selim, geriye çekilip yanık omzuyla kapıya sertçe vurdu ama kapı değil kırılmak, sarsılmadı bile. Akif Selim'in ağzından acı dolu bir yakarış döküldü.

"Oğlum, yalvarıyorum lan sana, aç şu kapıyı. Ne olursun, mahvoluyor. Bakamıyor bile. Korkuyor benden, ne olursun, aç şu kapıyı."

Kapı açılmadı.

"Çok korkuyor, Burak," dedi, sesi çaresizliğin gölgesindeki ateşi içine basıyordu. "Elleri titriyor, zorlukla nefes alıp veriyor. Hiçbir şey yapmayacağım, kızmayacağım sana, ne olursun, aç şu kapıyı."

Akif Selim bir kez daha yanık omzunu kapıya geçirdi ama sonuç yine değişmedi.

"Korkma," diye fısıldadı, yüzünü bana döndü ama gözlerimin içine bakacak gücü yoktu. "Söz verdiğim gibi hiç yaklaşmayacağım."

Sessiz kaldım.

"Su koymuş," dedim dakikalar sonra. "Atıştırmalık abur cubur da..."

"Piç!" diye bağırdı öfkeyle. "Sikik herif, seni elimden kim alacak yarın? Aç şu kapıyı!"

"Yarın mı?" diye sordum. "Sabaha kadar..."

"Abin gelmezse sabaha kadar," diye yanıtladı, sesindeki öfkenin izleri uykusuzluktan kızaran gözlerinde parlıyordu. "Gelir," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bırakmaz beni burada."

Beyaz poşetten suyu çıkarıp açtım ve içim yanmışçasına içtim. Ardından diz çöktüğüm yerden kalktım ve tekrardan pencerenin önüne döndüm.

"Acıktın mı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Haklısın," diye mırıldandı. "Ama acıktıysan..."

Ağzımdan dökülen cümleler sözünü bir kâğıt kesiği gibi kesti.

"Vicdanını rahatlatmaya çalışıyorsun ve biliyor musun, bu çok iğrenç. Benimle ilgileniyormuş gibi yapma."

"Bir kez..." Sustu. Gözleri pencereye takıldı. Az önce söylediklerim aklına gelmiş olmalıydı. "Susuyorum, tamam, sen bilirsin."

"Bir zahmet," diye konuştum. "Bırak da ben bileyim."

Akif Selim sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. Ne kadar süre öyle kaldığını bilmiyordum. Gözlerimi her an kaçırıyor ama yine solgun yüzünde duruyordum. Bunu yapmak istemiyordum ama lanet olsun ki elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Hiçbir şey yapamayacağımı anladığımda sırtımı duvara yaslayıp oturmuş, dizlerimi karnıma doğru çekmiştim.

Zihnimin içinde bir şarkının sözleri vardı, o şarkının sözleri aldığım nefes gibi göğsüme batıyordu.

O şarkı, günler önce konserine gittiğim adamın şarkısıydı. Çağan Şengül'ün *Veda'sı*. Öyle bir şarkıydı ki hiç tanımadığım bir adamın sesinden dökülenler canımı yakıyordu.

"Sadece bir şey sormak istiyorum, bütün bu verdiğin savaş beni kaybettiğine değdi mi?"

Hiçbir şey demedi.

"Seni öyle yaşadım ki," diye konuşmaya başladı dakikalar sonra. "Sensiz yaşayamamak kıyametim oldu, bir halat gibi boynuma sarıldı. Eğer benden bir cevap istiyorsan cevabım bu. Seni yaşamak benim kıyametim, senin de felaketin oldu. Gözlerimin içinde bir enkaz var, bunu sana ben yaptım. Ölmek istedim. Allah belamı versin, bunu bile başaramadım."

Bana kurduğu salıncağın altında boynuna doladığı halat, gözlerimin önüne hayali bir resim gibi çizilmişti. O görüntü zihnimin duvarına paslı bir çiviyle çakılmıştı.

"Keşke ölseydin," dedim acımasızca. "Keşke ölseydim. Ya sen ya ben. Bu hikâyeye böyle bir son yakışırdı, inan bana."

"Yalan söylemiyorum." Yalan söylemediğini biliyordum ama yaşadığım korkuyu, onu gördüğümü, sahte cenazemin gecesi mezarımda ağlarken az kalsın karşılaşacağımızı söylemek istemiyordum. Artık hiçbir şey söylemek istemiyordum.

"O gün orada olsaydım sana inanırdım," diye konuştum. Başımı sağ tarafıma çevirdiğimde Eylül, Hare Güz'e boş bir ifadeyle bakıyordu. Boş ifadesinin altında *sen iyi bir yalancısın* cümlesi yatıyordu. "O gün hiç yaşanmamış ki karşımdasın."

"İçime batıyorsun," dedi. "*Karagül*, batırma o dikenleri öyle içime. Cümlelerin soba sıcağı, ben iki yaşındaki o mazlum oğlan çocuğu. Ellerim yanıyor, yapma."

"Allah sana merhamet etsin, Akif Selim. Bendeki merhamet seni bir kaldırım taşında çok ağlatırdı ya hani, zerresini bırakmadın, üzülme. Gözlerinin içine bakmıyorum, baktığım sen değilsin. Sana bakıyorum ama seni görmüyorum. Bir şeyler anlatıyorsun ama duymuyorum. Dilsizim, konuşamam; sağırım, duyamam."

"Her şeyi mahvettim, değil mi? Akif Selim'in elinde merhem yoktu. Öfke vardı, kimsesizlik vardı, kin vardı, kan vardı ama merhem yoktu. Gözlerime baktığında kendini görürdün ama ben sana görmek istediğin kadarını gösterdim; ne olursun, enkazını gösteremedim diye kızma bana. Ne olur, konuş benimle. Nasıl kurtuldun, neden buradasın, nasıl, nasıl..."

"Gözlerimin içine bakıyorsun bir kelime edeyim diye. Yalvarıyorsun ama sana tek kelime bile etmeyeceğim bu konu hakkında. Merakını gidermeyeceğim, şüphe içinde yanacaksın. Nasıl yüzüme bakıyorsun?" Sesim yükseldi, kelimeler görünmez bir ipe dizildi, bir alt satıra asılı kaldı. "Sen hâlâ yüzüme... Nasıl?"

"Adının yazdığı mezar tahtasına o kadar çok baktım ki hâlâ gerçek misin, değil misin idrak edemiyorum. Gözlerimi senden ayıramıyorum. Bir dakika bile uyumadım, uyumaya korkuyorum; sanki uyursam yine düşeceğim, yine kaybolacağım."

Gözleri kan çanağına dönmüştü ama yüzü yüzüme dönmeye utanıyordu. Karanlık gözleri ruhuma sapladığı acının dibini görüyordu. Gözlerini tekrar yumdu ama bu sefer saniyeler sürdü, gerçekliğimi idrak ettiği an oturduğu zemine çakılıyordu.

Kapı oradaydı, kıramıyordum.

Akif Selim buradaydı, yaklaşamıyordum.

"Beni öldürdüğün günün gecesi de böyle huzurluydun, değil mi?"

Sessiz kaldı. Kıpırdayan göz kapaklarından uyumadığını biliyordum.

"Neden susuyorsun?"

Yerinden kıpırdamadı, hiçbir tepki vermedi.

"Merhem elindeydi, Akif Selim. Ne söylersen söyle, merhem elindeydi. Git, ne olursun, dayanamıyorum. Karşımda durmana, bana bakmana katlanamıyorum!" Çıldırmış gibi hissediyordum. "Beni yeniden öldürmeye çalışacaksın korkusuyla kaç gece uyuyamadım, biliyor musun? Karşımda durman bana nasıl ağır geliyor, biliyor musun?"

Akif Selim'in sağ gözünden bir damla yaş süzülüp uzamış sakallarının arasında kayboldu.

"Mezarına gittim," diye konuşmaya başladı dakikalar sonra. "Toprağını öptüm. Hiç uyuyamadım. Hiç uyuyamıyorum, Hare Güz. Gözümü kapattığım her saniye *ne olursun, beni burada bırakma* diyorsun. Karşımdasın ama gözlerimi kapattığım her an yine o sözleri kuruyorsun. Hiçbir şey bildiğin gibi değil. Aylardır nasıl bir şeyin içinde olduğumu, neyin mücadelesini verdiğimi bilmiyorsun. Anlatamadım, gidemedim, kalamadım!"

Kan dolmuş gözleri, gözlerime bakıyordu.

"Bu nasıl bir imtihan," dedi, başını yukarıya doğru kaldırdı. "Dokuz yaşımdan beri neyle imtihan ediliyorum? Ne yaşayabildim ne ölebildim. Kalbim iki kez durmuş! Bu siktiğimin kalbini gözyaşlarına çarpa çarpa, cüzdanımda taşıdığım fotoğrafına bakarak ağlaya ağlaya, mezarının önüne çöküp ne olur, kalk gidelim diye diye iki kez durdurdum. Beni anlaman ya da affetmen için anlatmıyorum, yüzüm yok hiçbirine ama gözlerim mezar tahtana o kadar çok bakıp seni hayal etti ki hangisi gerçek, hangisi hayal artık idrak edemiyorum."

"Korkak adamın tekisin!" diye bağırdım öfkeyle. "Yalancısın! Her şeyi hak etmişsin, her şeyi! Neyin mücadelesinde olduğun, neyin mücadelesini verdiğin umurumda bile değil! Çık hayatımdan. Öldüm, bitti. Öldürdün, bittim. Bitirdin beni! Duymak istemiyorum, seni anlamak istemiyorum; o göğü başıma yıktın! Yeter, git, bitsin artık. Ben vazgeçtim kendimden, sen de git artık."

"Öyleyim." Bir elini kaldırdı, avucunu kalbinin üzerine koyunca yüzü acıyla kasıldı. "Gök gürültüsünden bile korkan şerefsiz bir ibne evladıyım."

"Sana acıyorum," diye konuştum. "Sana o kadar çok acıyorum ki... Birazdan fırtına kopsa, yağmur yağmaya başlasa köşeye kıvrılır ağlarsın. Sakin-

leşmen için tek bir cümle bile kurmam. Beni bu hâle sen getirdin; yarattığın enkaza iyi bak, senin eserin. Bu kadar acımasız bir mimardan ancak bu beklenirdi, değil mi?"

"Acıyorsun," dedi, sesi tuhaftı. "Zaten bu yaşadığım her şeyi de hak ettim. Annemi kaybettim çünkü hak ettim. Canım uyuştu, canım yıllardır öyle çok yanıyor ki artık uyuştum."

"Hiçbir şeye değmezmişsin." Gözyaşlarım kurumuştu. "Bir damla gözyaşıma değmezmişsin."

"Hiç dinlemeyeceksin beni, değil mi?" Gözleri kızarmış, göz altları morarmıştı; sırılsıklam gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. "Biraz bile dinlemeyecek misin?"

"Bana bir değil, binlerce yalan söyledin. Şimdi çıkıp adım Akif Selim değil desen, ondan bile şüphe ederim."

Sustu. Bir şeyler söylemek istedi ama dinlemeyeceğimi anladığından mı bilmiyorum, söyleyeceği cümleleri yuttu.

"Su alacağım," dedi, oturduğu yerden kalkıp poşetin içindeki şişeyi aldı, birkaç yudum içti ve tekrardan eski yerine döndü. "Korkma, geçiyorum yerime."

"Korkmuyorum," diye konuştum bastıra bastıra. "Artık hiçbir şeyden korkmuyorum; korkularım zaaflarımmış, onlardan vurdun beni tek tek. Bil diye söylüyorum, tek tabancayım, hiçbir korkum yok artık."

Neden bilmiyorum, birden tenim ürperdi. Yanan mumlar pencereden gelen rüzgâr yüzünden tek tek söndü ve gökyüzünü aydınlatan dolunayın ışığı odayı doldurdu.

"Söndü mumlar," diye fısıldadım endişe dolu bir ifadeyle. "Sigara içiyorsun sen. Yaksana mumları çakmağınla."

"Neden? Korkuyor musun?" diye sordu. "Dışarıdaki ışık sana zaten vuruyor. Bırak, ben karanlıkta kalayım. Hak ettiğim gibi."

"Yak şu mumları," diye konuştum. "Yakmayacak mısın?"

Korkuyorum, Akif Selim. Ne olursun, yak şu mumları. Karanlık fobim avuç içimi karıncalandırıyor. Gözlerinin karanlığında kayboldum. Gözlerimin ferini, sırtımdan yastığımı, Hare'yi, Güz'ü, her şeyi aldın zaten. Ne olursun, ruhumun ışıklarını da kapatma.

"Karanlıkta kalmak istiyorum," diye konuştu. "Korkma, sana yaklaşmayacağım."

Avuç içim karıncalanıyor, göğsümdeki nefes birbirine düğümleniyordu. Birkaç dakika sonra bacaklarım titremeye başlayacak, dizlerimin üstüne çökecek ve karanlık hissinin getirdiği o acı korkuyu iliklerime kadar hissedecektim.

"Geri zekâlı," dedim öfkeyle. "Amacın korktuğumu itiraf ettirmek mi?"

"Kendime ilk yalan söylediğimde kaç yaşındaydım, biliyor musun? Dokuz. *Annen gitti ama iyi olacaksın* demiştim. *Annen gitti ama halan var, babaannen var, ikizin var. Annen gitti ama dünyan bitmedi.* Bütün bunları her gece söyleyerek uykuya daldım ama bir gece kendimi avutamadım. On üç yaşındayken öyle bir kimsesizliğin acısına düştüm ki artık kendime yalan bile söyleyemez hâle geldim. Bir gün oldu, yalana yatırdığım cümleler beni darağacına götürdü. Bir gün oldu, arkasına sığındığım her şey seni benden aldı. Bir gün oldu, işte o gün ben kendime yalan söyleyemedim. Öyle bir bitirdim ki bizi. Öyle bir bitirdim ki içindeki beni şimdi neresinden tutsam acıtıyorum. Benim gibi adamlar acıtmadan sevemez, haklısın. Alnımdaki yazgıyı ne yapsam silemedim; hiçbir şey o gün seni orada bırakmaktan alıkoyamadı beni. Ellerimde kanın yok ama bütün yaralarının katiliyim."

"Keşke ölseydim," diye fısıldadım, canım öyle çok acıyordu ki bunu dile getirebilecek kelimelerim yoktu, tükenmiştim. "Keşke ölseydim."

"Öyle deme," derken sesi titriyordu. "Toprağını öptüm ama uyanmadın. Oysa hemen uyanıp kokumu alırdın, gözlerime gülümserdin. Tahtadandı mezarın, o bile çok soğuktu, tabutun içindeki yüzün gibi çok soğuktu, buz kesmişti. Mezarın yatağım, mezar tahtan yastığım oldu. Hani, hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilirsin ama susamazsın ya, ne olursun, anla. Susamıyorum. Gözyaşım kurumuyor, hak ettim, her şeyi hak ettim."

"Farkım ne?" diye sordum, bu sırada ayağa kalkıp cebinden çıkardığı *zippo*suyla mumları yakmaya başlamıştı. "O mezardaki kadından farkım ne? Konuşuyor olmam mı? İçim susmuyor, ben sana çoktan sustum ama bir gece süt ısıttığın o kız çocuğu var ya, o hiç susmuyor. Ben senden nefret ediyorum, o senden nefret etmiyor. O bana süt ısıttı; bana süt ısıtan, yanağıma merhem süren adam kötü olur mu hiç diye ağlıyor dizlerimde. Gerçeği her söylediğimde yalanlıyor. Ben değil, içimdeki o kız çocuğu konuşuyor. Gece karası saçlarını okşamışsın, her gece yanıma uzanıyor ve ne zaman saçlarımı okşayacak diye ağlıyor. Babasının gömüldüğü gamzelerinden öpmüşsün, oraya kimsenin dokunmasına izin vermiyor. Kâküllerini çok seviyormuşsun, rüzgâr her dağıttığında sen düzeltiyormuşsun. Şimdi o küçük elleri alnına düşen saçlarına uzanamıyor bile."

"Ben seni çok sevdim, Hare Güz," dedi, aylarca inkârlara yatırdığı o sözleri gömüldüğüm denizin dibine ucu yanık bir hançer gibi saplanıyordu. "Ben seni o kadar çok sevdim ki... Ben seni bir savaşın ortasında, kendi yurdumu vururken sevdim. Kıştı, kardı, kıyametti seni sevmek. Çok zordu sana bakarken bakmıyormuş gibi yapmak. Bir Allah bilir seni nasıl sevdiğimi, bir de seni anlattığım, sensin diye sarıldığım mezar tahtan."

Gözlerimi sımsıkı yumdum, tırnaklarımı avuç içime geçirdim.

"Seni sevmek, her nefes aldığımda göğsümdeki acıyı düğüm etmekti. Seni sevmek, seni her şeyden çok, herkesten çok sevmek eziyetti. Her şeyden ha-

bersizdin, seni her şeyden habersizken sevmek çok ağırdı. Bunu itiraf edemedikçe sana daha çok saplandım. Bu, hedef aldığım evi değil, kalbimi vurmakla eş değerdi. Sana söyleyemediklerim dilimin altında taşıdığım bir neşter oldu, gözlerine baktığım her an boğazımı kesti. Seni sevmek, karanlığın içinde ışık bulmaktı. Seni sevmek çok zordu ama her şeyden çok güzeldi... Hâlâ çok güzel."

"Akif Selim," derken yerle bir olan sadece ben değildim, sesim de buna dâhildi. "Sen bana, beni sevdiğini hiç söylemedin ki."

"Söyleyemedim," dedi, dudaklarının arasında can verdi kelimeler. "Ben sana, seni sevdiğimi hiç söyleyemedim."

"Beni hiç sevmedin," diye inkârlara yatırdım. "Seninki sevgi değil, merhametti. Unuttun mu? Şimdi bana bin kez *seni çok seviyorum* de, içimde bir yerlerde sevginle avunan o çocuk bunu duyamaz. Sağır olsaydım duyardım, dilsiz olsaydım konuşurdum ama ben her şeyiyle ölü bir kadınım, beni içinde daha fazla yaşatamazsın ki..."

"Hiç kimseyi öpmedim," diye bir itirafta daha bulundu. "Gözlerimi ilk defa sana açtım. Dudaklarım o gece, bir sokağın ortasında ilk kez senin dudaklarına değdi. Kimsenin teni, tenime değmedi; ben sana her şeyimle çırılçıplaktım ama... Mecbur kaldım."

Hayali bir şekilde elimi kaldırıp başparmağımı dudaklarının üzerine koydum. Sanki bunu hissetmiş gibi sustu.

"Nasıl mecbur kalmış olabilirsin?" diye sordum. "Bir insanın yaşama hakkını elinden almaya nasıl mecbur kalırsın? Hiç kimsenin hayatını böyle mahvedemezsin! Kimsenin bunu yapmaya hakkı yok, anladın mı? Ne annenin ne de babanın. Hiç kimsenin. Yaşamak istiyordum, yaşamak... Gözlerinin içine baktığımda yaşamak ne demek, o cümlenin anlamını görüyordum. Özgürlük sanırdım gözlerini, en büyük tutsağımmış meğerse. Düşmanındım madem, neden gördüğün ilk anda saplamadın o bıçağı kalbime? Yavaş yavaş sızayım, âşık edeyim, öldüreyim ve bitireyim mi istedin? Şimdi hangimiz o savaşın galibiyiz, anlat bana. Hangi yanın sağ kaldı? Ellerim tutmuyor, gözlerim görmüyor, dilim dönmüyor. Seni sevmek bana ne yaptı, gör. Felç kaldım, hiçbir yanım tutmuyor."

Dört adım yaklaştım, kalbim bin adım uzağına düştü.

"Konuşuyorsun ama hiçbir şey değişmiyor. Konuştuğun her şey şu kapıdan çıktığım an burada kalacak. Sıcak bir çöl rüzgârının verdiği o hissi silemezsin artık, kurumuş çiçeklerime yağmurlar yağdırsan da bir anlamı yok. Sabah olduğunda, bu kapı açıldığında ben yine sevdiği adam tarafından denizin içinde yapayalnız ölüme terk edilmiş bir kadın olarak hayatıma devam edeceğim."

Gözlerim bileğimdeki saati buldu. Sabaha karşı dört kırk sekizdi. Onca zaman, aramıza koyduğum mesafelerin içinde çürümüştü.

"İçimdeki gücü aldın," diye fısıldadım. "Her gece çok güçlüsün diye avuttum kendimi. Her gece seni kalbimde öldürdüm. Her gece beni yeniden öldüreceğin korkusuyla uyudum. Biliyor musun? Baban tarafından hırpalanan, dövülen ve bir gece evden kaçarken öldürülen annen gibi hissettim kendimi. Bu hikâye bana artık çok acı veriyor; bırak, nefes alayım artık."

"Gideceğim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum, yarın gideceğim."

"Söz verme, verdiğin sözleri tutabilen bir adam değilsin sen," dedim. Bitmiştim, göremiyor muydu? "Git."

"Son kez," diye fısıldarken gözlerimden akan yaşlar, onun gözlerinden akan yaşlar gibi durmuyordu. "Son kez, adını söyleyebilir miyim?"

"Son kez," diye konuştum, sırtımı duvara yasladım, kayarak kalçamın üzerine çöküp yüzümü karnıma çektiğim dizlerime gömdüm, hıçkırarak ağlamaya başladım. "Düşmanının kızına son kez adıyla seslen. Bir denizin içinde yapayalnız bıraktığın kadının adını son kez söyle. Söyle, bitsin artık, ne olur."

"Akif Selim'in gökyüzlüsü."

Artık ağlamamı durduramıyordum.

"Akif Selim'in Güz'ü."

Ellerimle kulaklarımı kapattım ama sesi zihnimin içindeydi.

"Akif Selim'in bir kere bile seni çok seviyorum diyemediği."

"Hare Güz?" diye bağıran Çağatay abimin sesini duydum. "Orölyede misin? Ses ver bana! Ağlıyorsun, duyuyorum! Kapının arkasından çekil!"

Kapı abim tarafından saniyeler içinde kırıldı. Çağatay abim başını sağ tarafa çevirdi ve Akif Selim'i görmesiyle *ya sabır* çekmesi bir oldu. Akif Selim'in adını haykıran sesi, bir karabasan gibi yaşadığımız anın içine dâhil olup küçük bir erkek çocuğunun üzerine çöktü.

"Senin amına koyarım lan ben!" diye bağırırken olanları görmemek için başımı dizlerime daha çok gömdüm. Akif Selim'in ağzından acı dolu bir hıçkırık dökülünce abimin sabrının taştığını anladım. Gözlerimi açıp başımı kaldırdım, abim Akif Selim'i kolundan kavradı ve odanın kapısından dışarıya sürükledi.

"Hayatını siktin lan kızın!" diye bağırdı. "Öldürdün lan bizi! Her gece ulan, her gece nefes alıyor mu diye başımı kalbinin üzerine koyuyorum. Saatte bir odada mı diye kontrol ediyorum. Uyuyamıyorum lan, başında bekliyorum! Vicdan azabından gebereceğim. Gitmeseydim, terk etmeseydim başına bunlar gelmezdi diye her gece mahvoluyorum lan!"

Çağatay abim, Akif Selim'e vuruyordu.

Çağatay abim, Akif Selim'i öldüresiye dövüyordu. Her kelimesinin sonunda ya yüzüne yumruk savuruyor ya da karnını tekmeliyordu.

"Siktir olup gideceksin lan buradan!" diye bağırdı bir kez daha. "Bırak Hare Güz'ün yanında olmayı, nefes aldığı yerde bile olursan Allah şahidim olsun, öldürürüm! Allah şahidim olsun, seni öldürürüm!"

Bir el belime uzanınca Bilal'in beni yatıştıran sesini duydum. Güçlü elleri belime destek verdi ve zorlukla ayağa kalktım.

"Geçti, çiçeğim," diye fısıldadı. "Geçti, abim."

"B-Bilal," dedim, kekelemiştim. "Çok korktum, çok korktum..."

Korkuyu ve parçalanmışlığı taşıyan sesim, Çağatay abimi durdurmak yerine daha da alevlendirdi. Kapının eşiğini bir adım geçip başımı zorlukla kaldırdığım esnada Akif Selim birkaç gün önce yanan merdiven korkuluğundan savruldu; kokumdan tanıdığı, gözyaşının dudağıma düştüğü o yere çakıldı.

Ağzından tek bir acı dolu inilti bile dökülmedi ama sesimi duyduğunda sessizce ağlamaya başladı.

"O hiçbir şeye değmez!" diye bağırdım öfkeyle. "Akif Selim Kıraslan yaşadığı bütün acıları hak etti! Bırak, nefes almak onun cezası olsun! Ne olursun, bırak."

"Özür dilerim," diye fısıldadı abim. Sesi titriyordu. "Özür dilerim, yetişemedim."

"Katil olma," derken titreyen elimi kaldırdım ve sıcacık gözyaşlarının döküldüğü yanağını başparmağımla sildim. "Ne olursun, beni bir kez daha bırakma, abi."

Gücü kalmamış ellerim iki yana savruldu, dizlerimin üzerine düşmeden hemen önce abim belimden kavradı; gözlerim bir duvar kenarında iki büklüm bir şekilde zemine uzanan Akif Selim'i buldu. Bir eli başının altında, diğer eli iki dizinin arasında kesik kesik nefes alıyordu. Sanki aldığı nefes yetersiz geliyormuş gibi hareketlendi, sırtüstü yattı. Kara gözlerinden süzülen yaşlar, yeryüzünde gülümsemesi yarım kalan bütün çocukları temsil eder gibiydi.

"Neden beni hiç sevmedin, baba? Eve geldiğinde yorgun gözlerine parıldayan gözlerimi niye hiç görmedin, baba?" Akif Selim'in ağzından kanlar akıyordu. Metalimsi tat ağzının her yanına dağılmıştı. Tüküremeyip art arda yuttuğu kan, nefesini kesiyordu ama birbirine geçirdiği dişlerinin ağrısını bile hissetmiyordu. "Annemi aldın, kız kardeşimi aldın. Çocukluğumu diri diri toprağa gömdün ama hiçbirinin suçu yoktu. Kimsesizdim, baba, niye ellerimden tutmadın?"

Ona arkasını dönüp sallanarak yürüyen Hare Güz'ün sırtına gözyaşlarıyla dolu gözlerle baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ölü çocukları hiçbir sevgi iyileştiremezmiş."

Güçsüzlüğüm, en güçlü yanımdan tutunarak ayağa kalktı ve alevlerin içinde yürüyormuş ama o alevler ayaklarının altını bile yakmıyormuşçasına Akif Selim'in yanından geçti.

Ağzı kan içindeydi. Dağılmış yüzünü gördüğümde o küçük kız çocuğu içimdeki uçurumdan düştü ve ağlayarak Akif Selim'in başucuna çakıldı.

Sırtımı dönmüştüm ama orada kalan kız çocuğu ağlayarak ağzının kenarındaki kanı siliyor, saçlarını okşuyordu. O kız çocuğu oradan ayrılmak istemiyor, ellerimi tutmamak için kaçmaya çalışıyordu.

Kız çocuğunun ellerinden tuttum. O da benim ellerimi tuttu ama ardında bıraktığı enkaza sırılsıklam gözleriyle bakıyordu.

"Seninle olan hikâyem burada bitti," diye fısıldadım, içim darmadağındı. "Ben o denizin dibinde, sen de burada öldün ve geçmişimiz Kırlangıç'ın kalbinde yanarak can verdi."

Bir kapı açılmış, içinde cesedin kalmıştı.

Bir ev yanmıştı, içinde umutlarım vardı.

Bir hikâye; darmadağın olmuş roman sayfalarının içinde, mürekkep kalbin gözyaşlarında asılı kalmıştı.

Bir otobüs yanmıştı, içinde sana gelen yollar vardı.

Bir kadın ölmüştü, içinde çocukluğunun ellerinden tutan kız çocuğu vardı.

"Acıdan ölmediğin, çare bulamadığın günler kalbinin kapısının ardında seni bekliyor."

"Bizim hikâyemiz, beni denizin dibine bıraktığın anda bitti. Hiç acımadan yapayalnız bıraktığın o kız çocuğu, içimin en sancılı yerinden bir kadın olarak yeniden doğdu; o güçlü kadının hikâyesi daha yeni başlıyor."

XIV
CAN YAKAN GERÇEKLER

Sezen Aksu, *Hazan*

Ankara
Akif Selim ve Hare Güz'ün Düğününden İki Ay Önce

Gerçekleri kalbinde taşıyan üç mektup vardı.

Geçmişin sanrılarından doğmuş üç olay, geleceğin rahmine düşeceği ve geçmişin dokunduğu hayatı mahşer kalabalığına döndüreceği o günü bekliyordu.

Üç mektubun mühürlerinin parçalanması ve sırların ortaya çıkması için denizin en dibine bırakılmış kum saatinden akan zaman, o güne geri dönmeyi bekliyordu. İkinci mektuba ait kum saati diğerlerine göre daha hızlı akarken, mürekkepten bir kalp gözlerinin önünde duran kum saatini parçalara ayırmak için gün sayıyordu ama kalbindeki sabır hissi her şeyden daha güçlüydü.

Her şeyin başladığı o gün, saklandığı siyah mektubun mühründen koparılmış, beyaz mumun içine hapsedilen karagül figürü, genç kadının parmakları arasında parçalara ayrılmıştı. Uzun, gece karası saçlı kadının gözyaşları mührü eritmiş ve geçmiş, satırlara tutunan kelimelerden cümleler hâline gelmişti.

O kadın banyodaki aynanın karşısında durmuş, birkaç dakika önce aldığı haber yüzünden darmadağın hissediyordu; titreyen ellerinin arasından kayıp düşen makas, gözyaşlarını tutan ağın yırtılmasına neden olmuştu.

Yirmi bir yıllık annelik duygusunun içinde kimsesiz bir kız çocuğu büyütüyordu, kimsesizliğinin adını *Hare* koymuştu. Yarasının adını, kızını, her şeyini kimsesizler mezarlığına gömmüş ve o mezarın başında ruhunu bırakmıştı.

"Hiç yanında olamayacağım," diye fısıldadı, sesi titriyordu. Ela gözleri banyodaki aynayı buldu, güçlü bir kadın gibi görünse de aynaya baktığı an, o gece kan dolmuş gözlerle kızından ayrıldığı hâlini görebiliyordu. "Karanlığın içinden sana uzanan ellerimi hiç göremeyeceksin. Büyüdüğünü her zaman fotoğraf karelerinden göreceğim, sesini dinlediğim ses kayıtlarından bir adım öteye gidemeyeceğim. Ölmeden önce bir kez bile sana sarılıp vişne kokunu içime çekemeyeceksem bütün bu kahrı neden çekiyorum?"

Bilal Kavzoğlu banyo kapısının ardından annesini dinliyordu. Kendisine bir anneden öte her şey olan kadının acısını artık omuzlarında taşıyamıyordu çünkü kendisine şifa olan gözler saklandığı her an ağlıyordu. Annesi dikişlerinin sağlam olduğunu, kimsenin yaralarını görmediğini düşünüyordu ama

genç adam her şeyi görüyordu, kapalı kapılar ardında annesine çare olamadığı için çok ağlamıştı.

Hem de çok.

Uzun, siyah saçlarını yere düşen makası eline aldığı gibi kesmeye başladı. Bilal aralık kapıyı başparmağıyla biraz daha ittirmiş ve annesinin ağlamaktan kızarmış olan gözlerini görmüştü.

Ahuzar Kavzoğlu'nun ela gözleri bir okyanus dolusu yaşla doluydu ve o yaşlar yıllardır hiç dinmemişti.

"Ağlama," diye fısıldadı ama genç kadın oğlunun sesini duyamayacak kadar dalgındı. Saçlarını kesiyordu ama kestiği saçları değil, umudunun bileklerydi. "Anne, ne olursun, iyileş artık."

"Anneciğim," diye fısıldadı genç kadın, sesindeki şefkatle gülümseyen yüzünün aksine titreyerek ağlıyordu. "Hep böyle mi olacak? İki ay sonra evlenecekmişsin. Bunu da mı başkasından öğrenecektim?"

Genç adam kapıyı tamamen açtığında Ahuzar Kavzoğlu'nun elindeki makas ikinci kez fayansa düştü ve banyoda yankılanan tok ses, genç kadını ansızın yüzüne çarpan bir tokat gibi sarstı.

"Yeşim denen kadını yine mi aradın?" diye sordu Bilal. "Bunu kendine neden yapıyorsun, anne?"

Genç kadın zorlukla yutkundu.

"Vazgeçemiyorum," diye konuştu, sesi titriyordu. "Üç aydır hiçbir şekilde sormuyordum onu ama bugün içimdeki bir ses sormamı istedi. Sorduğum an tam buradaydım, aynanın karşısında. İlk önce aramamı duymadı sanırım, bir saat sonra tam da saçlarımı kesmeye hazırlanırken aradı. Hare'nin biriyle tanıştığını ve dört aydır görüştüklerini söyledi sadece. İki ay sonra evleneceklermiş, bugün evlilik tarihlerini kararlaştırmışlar."

Ahuzar bir an bile düşünmeden oğluna sarıldı ve yıllardır olduğu gibi kollarının arasında hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Hare diş çıkardı, emekledi, ilk adımlarını attı; saçları uzadı, saçları kısaldı, kâkülleri hiç değişmedi ama ben hiçbirini göremedim. Hare ilk kez baba dedi, ben yine yanında yoktum. Ağladı, kahkahalar attı, oyunlar oynadı, ilk kez arkadaşına küstü... Hiç sevmediği derslerini yapmak istemezken de orada yoktum, kırmızı kurdele alırken de. Mezar taşına sarılıp babam, ne olursun uyan diye ağlarken yanındaydım ama yoktum da. Uzaktan izleyebildim, hiçbir şey yapamadım! Baban öldü ama annen burada, hep seninleydi diyemedim. Ellerini tutmazken bile tutuyorum annem diyemedim. Yorgun başını göğsüme yaslayıp her şey geçecek diyemedim. Her şey benim için yeterince zorken şimdi bir de evlilik haberini aldım. Kiminle evlenecek? Okşayamadığım saçlarını kim öpecek? Kızımı üzecek mi? Nasıl tanıştılar? Bu soruların cevabı Yeşim'de ama o da tek tük cevapladığı sorularımı biraz zaman geçtikten sonra hiç yanıt-

layamayacak çünkü kızım başka bir evde, başka bir yerde olacak."

"Anne, yapma," dedi Bilal ve annesine sımsıkı sarılıp gecenin kokusunu taşıyan saçlarından öptü. "Anne, ne olursun, iyileş artık."

"Ben nasıl iyileşeceğim?" diye sordu. "En büyük yaram, en büyük yaram olduğunu bile bilmiyorken nasıl iyileşeceğim?"

Genç adamın dizlerinde derman kalmamış gibi kucağındaki bedenle eşiğe yığıldı ve sırtını duvara yasladı.

"Oğlum, ondan üç ay haber almadığım için ruh gibi dolanırken yılda bir kez haber aldığımda ne yapacağım?"

"Bir gün evleneceğini ve hayatını kuracağını biliyordun," diye fısıldadı genç adam. "Gerçeklerden hep kaçtın. Gözünün önünde kanayan Mehmet Ali'yi hiç görmedin. Onun gözlerinde hep o kızı aradın. Dün gece Mehmet Ali yine içmiş, zil zurna sarhoş olmuş; odama geldi. *Abi, ne olursun, annem bir kere gözlerimin içine baksın. O kız sansın, ben o kız olayım ama ne olursun, bir kez gözlerimin içine baksın,* dedi. Anne, beni üvey evladınmış gibi görmedin hiç, yarana tuz basar gibi bastın; öyle çok sevdin, öyle çok sardın ki sen olmasaydın annesiz büyüyen çocuklar gibi kimsesiz kalırdım. Kimsem oldun. Ama neden gözünün önünde kanayanı görmüyorsun? Ne olursun, söyle bana."

"Bir çare bul, gömüldüğüm mezarın içinden çıkar," diye konuştu genç kadın. "Yaşayamıyorum ben böyle."

"Hare Güz'ü öylece alıp buraya getiremem ki," dedi Bilal, sesi kısıktı. "Karşısına çıktığın an babasına sonsuz aşkla bakan gözlerindeki ışığı söndüreceksin. Gerçeği anlatsan kahrolur; gerçeği anlatmasan, yalan söylesen bu sefer de sen kahrolacaksın çünkü hiçbir zaman hayatında olmana izin vermeyecek. Kim izin verir? Kendimi onun yerine koyuyorum, çok zor, anne. Anlıyorsun, değil mi?"

"Bir kere sarılmak istiyorum." Gözlerinden akan yaşlar sesindeki çaresizliğe mühür vurmuştu. "Bu acıya katlanamıyorum. Yaşadığını ya da iyi olduğunu bilmek yetmiyor artık. Karşısına çıkmak, o kadın benim ama ben seni terk etmedim demek istiyorum. Ülkemden, evimden, senden sürüldüm ve bambaşka bir hayat kurmak zorunda kaldım demek istiyorum. Anla beni oğlum, yapamıyorum."

"Tamam," diye kabullendi en sonunda Bilal. "Eğer karşısına çıkmak istiyorsan çıkacaksın ama böyle değil. Plansız bir şekilde değil. Hare Güz'ün dosyasını babamın odasından alacağım; adreslerini, enişteşinin ne iş yaptığını ve evleneceği o adamı araştıracağım. Hatta..."

Zorlukla yutkundu genç kadın.

"Hatta ne?"

"Gerekirse Ürgüp'e gideceğim."

"Gider misin gerçekten?"

"Senin için her şeyi yaparım, anne. Beni unut, bunu unutma."

"Nasıl çıkacağım karşısına? Hare vişne reçelini çok sever. Hamileyken canım hep çekerdi. Bazı günler o reçel haricinde hiçbir şey yiyemezdim. Vişne reçeli yapıp götürsem, annenin eli değdi bu reçele, tıpkı istediğin gibi ezildi, her şey gibi bu da senin için desem olmaz mı?"

Genç kadın oturduğu yerden kalktı, bir tarafı hâlâ kesilmemiş olan saçlarını düzeltmek için aynanın karşısına geçti. Bilal, başını yorgun bir şekilde soğuk duvara yasladı ve heyecanla saçlarını kesen annesini yaşlarla dolu gözleriyle izlemeye başladı.

Annesi günler sonra gülümsemişti.

Bilal annesine baktığı her an kalbi yanıyormuş gibi hissediyordu çünkü kendisine sadece anne değil, yuva olmuş kadının bu derece acı çekiyor olmasına dayanamıyordu. Zihninden bir sürü düşünce geçiyordu ama hiçbir düşüncenin sonucu Hare Güz'ü Ankara'ya getirecek kadar güçlü değildi.

Bilal, Mahur ve Ahuzar'ın kocası Ferhat Kavzoğlu haricinde hiç kimse gerçek adını bilmiyordu; sahte kimliğinde Eylül Kavzoğlu adı yazıyordu.

"Babamın gücü Hare Güz'ü buraya getirmez ama evleneceği adamın kim olduğunu, ne iş yaptığını ve eğer gidebilirsem nasıl tanıştıklarını bile öğrenmemize yeter. Koskoca Dışişleri Bakanı'nın oğluyum, ismi her kapıyı açar."

"Peki, Hare Güz'ün kalbinin kapısını açar mı?" diye sordu genç kadın, hüzünlü bir ifade yüz hatlarına yayılmıştı. "Bir gün, sadece bir gün bana da gamzelerini göstererek gülümser mi? Akif..."

"O adamın adını sakın ağzına alma," dedi Bilal, sesi tehlikeliydi. "Ölünün arkasından kötü bir şey söylenmez diye küfretmiyorum ama eğer adını ağzına alırsan kendimi tutabileceğimi pek düşünmüyorum.

Ahuzar Kavzoğlu saçlarının sol tarafını da kesip her iki kısmı eşitledi, saçlarla dolu kâğıt havluyu lavabodan topladı ve çöpe attı. Bir yandan lavaboyu yıkarken bir yandan da kapının önünde oturan oğluna bakıyordu.

"Babasıyla bir fotoğrafı var. Orada babası ona sımsıkı sarılırken kendisi de gülümsüyor. Bizim de öyle bir fotoğrafımız olur mu?"

"Anne, seni üzmek istemiyorum ama Hare Güz'ü buraya getireceğim demedim." Zorlukla yutkundu. "Ya da seni oraya götüreceğim diyemem çünkü ne olup bittiğini, nasıl bir yaşamın içinde olduğunu bilmiyoruz. Adını bilmemiz ya da ayda birkaç kez ondan haber alıyor olmamız onu tanıdığımız anlamına gelmiyor. Seni Ürgüp'e gönderemem, karşısına yabancı biri gibi çıkamazsın çünkü aradığın kadın, Yeşim tanıyor seni. Babaannesi komada, uyandığında ne olacak? Hepsini geçtim, halası seni görürse işler o zaman çıkmaza girer."

"Uzaktan izlemek yetmeyecek," diye kabullendi. "Hare'yi gördüğüm her an kaburgalarıma öyle bir acı saplanıyor ki ona sarılma ihtiyacıyla yanıyorum. Ona sarılmak bana yara ama o benim kızım. Her şeyim. Kiraz çiçeğim."

"Kiraz çiçeği solmadan dökülen tek çiçektir," diye konuştu Bilal. "Hare Güz'ü soldurmadan, onu yaralamadan karşına çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım ama eğer bulamazsam..."

Tam bu esnada Mahur merdivenlerden çıkmış ve Bilal'in çaresiz cümlelerini duymuştu. Yüzünü göremese bile konuşmalarını duyduğunda Ahuzar annesinin nasıl dağıldığını tahmin edebiliyordu.

"Eğer bulamazsam, sizi yan yana getiremezsem yine de çabaladığımı ve senden daha çok kahrolduğumu bil. Çünkü Bilal'in annesi uğruna yapamayacağı hiçbir şey yoktur."

"Eğer bulamazsan bir kez daha bağrıma taş basarım. Bu ilk olmayacak, alışkınım, oğlum."

"Bağrına bastığın o taş, ya bu sefer kalbine gelir ve nefesini keserse? O zaman çok tehlikeli bir adam olurum, önüme geçen her şeyi deviririm."

"Yavaş ol," dedi Mahur sert sesiyle. "Mevzu ne bilmiyorum ama tahmin etmek zor değil. Elinden gelenin fazlasını yapacağını Ahuzar anne de ben de biliyoruz. Bu yüzden her ihtimali göze alacaksınız."

Ahuzar konuyu kapatmak için araya girmesi gerektiğini biliyordu. Bileğindeki siyah tokayla saçlarını toplayıp merdivende bekleyen Mahur'a, oğlunun kurban olduğuna burukça gülümsedi.

"Hoş geldin, güzel kızım."

"Hoş buldum, Ahuzar anne." Mahur da gülümseyişine karşılık verdi. "Saçlarınız nefes almış. Sıhhatler olsun."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlarken banyonun ışığını kapattı, hâlâ parkede oturan oğluna baktı ve sanki aralarındaki o konuşma hiç geçmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Karnın ağrır, kalk bakayım oradan. Ben yemeği kontrol edeyim, en geç yarım saate hazır olur."

"Mahur, gelsene biraz," dedi Bilal, annesi merdivenlerden inmiş ve gözden kaybolmuştu.

Mahur merdivenlerden çıktı ve Bilal'e elini uzattı, Bilal elini tuttu ama bu kalkmak için yaptığı bir hareket değildi. Mahur, Bilal'in dudaklarını kendi dudaklarının arasında bulurken muzip bir ifadeyle gülümsedi ve bir parmağını Bilal'in karın boşluğundaki hassas noktasına bastırdı. Genç adamın ağzından dökülen küfür, sevgilisinin dudağının içinde kayboldu.

"Beni öptün ama biz küstük, unuttun mu?" diye sordu Mahur, sesi yüz ifadesinin aksine neşeliydi.

"Öptüm çünkü seni her an, her yerde, her şekilde öpme hakkına sahibim."

"Haydi oradan." Mahur bir elini sevgilisinin koluna sertçe geçirmiş ve sahte bir öfkeyle bakmıştı. "Küstüğümüz için hiçbir öpme hakkı sana ben tarafından verilmedi."

"Öyle bir şey olmaz, Mahur." Bilal'in kahve çekirdeği rengindeki gözleri, Mahur'un okyanus mavisi gözlerini buldu ve aklındaki düşünceleri silebilmek uğruna sevdiği kadının dudaklarına yeniden asıldı, bir nefeslik mesafe bırakırken tekrar fısıldadı. "Hiç olmaz."

Geçmişin sayfaları birkaç güne dağıldı. Ahuzar'ın banyodaki krizinin üzerinden iki gün geçmişti ki Bilal iki hafta sonra Ürgüp'e gideceğini Mahur'a söyledi.

"Kızın hayatına çat diye giremezsin!" diye bağırdı Mahur, sesi öfkeyle kavruluyordu. "Anneni düşünüyorsun, seni anlıyorum ama bunu yapamazsın!"

"Mahur, bağırma." Bilal sessizce yutkundu. "Bağırmadan konuşursan da seni anlayabilirim."

"Ben sana Ürgüp'e gitme demiyorum, bunu istemeye hakkım yok ama orada kalamazsın. O kızın nişanlısına iş teklif etmek, orada sana ait olmayan bir evi yaptırmaya çalışmak ve bu şekilde hayatlarına sızmak... Daha sonrasını düşündün mü?"

"Daha sonrasına, daha sonra baksam olmaz mı? İlk önce tanışsam, konuşsam ve samimiyeti ilerletsem? Birkaç hafta sonra sen de geleceksin. Neden zorluk çıkarıyorsun?"

"Çünkü orada kalmanı istemiyorum," dedi Mahur. Okyanus mavisi gözleri yaşlarla doluydu. "Kendimi o kızın yerine koyuyorum ve bunu hak etmediğini düşünüyorum. Yalanların üzerine gerçek bir hayat kuramazsın."

"Annem karşısına çıksın ve her şey daha da mahvolsun mu istiyorsun?"

Bilal öfkeliydi ama Mahur'un aksine sesinin tonuna dikkat ediyordu.

"Bilal böyle bir adam değil," diye yanıtladı Mahur, sesi titriyordu. "Empati kurar, bir yola girmeden önce bin kez düşünür. Annene olan bağlılığını anlıyorum ama bu yol yanlış. O kızın hayatı roman değil, bir kitap karakteri hiç değil. Sırf sen öyle olmasını istiyorsun diye zihninde yarattığın bir karakter gibi giremezsin hayatına. Başka bir kimlikle, başka bir insanmışsın gibi... Yapamazsın."

"Beni ne durdurabilir?" diye sordu, Mahur sevdiği adamın gözlerindeki öfkeyi görüyordu.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı, kırgındı. "Annen olunca gözün hiçbir şeyi görmüyor ama biliyor musun, gün gelir, her sevginin fazlası yapmaman gereken şeyi bile yaptırır."

"İki hafta sonra Ürgüp'e gideceğim," diye kesin bir sesle konuştu Bilal. "İstersen kabul etme, istersen gelme. Annem çekeceği acıyı fazlasıyla çekti."

"Gözlerimin içine bak ve bir kez daha söyle," dedi Mahur, Bilal zorlukla yutkundu. Gözlerine bakarsa Mahur'a yenik düşer ve Ürgüp'e gitmekten vazgeçerdi.

"Kurban olduğum." Mahur yaşlı gözleriyle Bilal'in kahve gözlerine baktı. "Yanımda ol, yanımda olmana ihtiyacım var. Yine. Bir kez daha."

"Her zaman yanındayım ama sana köpekler gibi âşık olmam hatalarını söylemeyeceğim anlamına gelmiyor, yapacağın şey doğru değil. Dürüst bir şekilde çıkmalısın karşısına. Belki de onunla konuşmalı annen. İki türlü de yaralanacak ama her şeyin yalan olduğunu öğrendiğinde daha da mahvolacak."

Bilal, *sana köpekler gibi aşığım* kısmından sonra ne dediğini dinlememişti.

"Çok mu âşıksın bana?"

Mahur bir çocuk edasıyla başını salladı. Bilal bir kez bile düşünmedi, aralarındaki mesafeyi ayaklarının altında ezip Mahur'a nefesinin bile aralarına giremeyeceği kadar sıkı sarıldı. Tam da bu sırada pencerenin ardında, ikisini buğulu gözlerle izleyen annesini gördü.

"Özür dilerim, Mahur," diye fısıldadı, gözlerini annesine çevirdi ve gülümseyen gözlerle annesine baktı. "Özür dilerim, gönlümü ömrüne serdiğim."

Bilal kendinden emindi ama unuttuğu bir şey vardı. Hayat, biz planlar yaparken kendi yazdıklarının dışında bir yol sunardı.

Bilal kaderin sunduğu yolu seçmemiş, kendine bambaşka bir yol yazmıştı.

İki Hafta Sonra

Ürgüp

"Hare Güz'ün babasının oteline yerleştim. Şapka taktım, gözümde de gözlük var. Kamufle olabildiğim kadar oldum."

"Dikkat et," diye konuştu Ferhat Kavzoğlu. "Serkan, Akif Selim Kıraslan'ı izliyor; biraz önce evinden çıktığını ve takipte olduğunu söyledi."

Bilal bir haftalığına tuttuğu otelin odasından çıktı; önce taş duvarların sarı ışıklarla aydınlatıldığı koridora, oradan da otelin yemek bölümündeki terasa geçti.

Bugün Ürgüp'te gökyüzünün rengi kasvetli griydi.

"Baba?"

"Oğlum."

"Hiç," diye konuştu. "Sadece baba demek istedim. Varlığın şükür sebebim."

"Ne yaparsan yap arkandayım, bunu biliyorsun ama anneni üzecek bir şey yapma, Bilal. Ne olursa olsun, anneni üzme."

"Üzmeyeceğim," diye konuştu. "Söz veriyorum."

Bilal dün gece Ankara'dan çıkmış ve sabaha karşı Ürgüp'e varmıştı. Birkaç gün önceden ayırttığı otelin odasına gelmiş, duş aldıktan sonra üzerini değiş-

tirmiş ve arabasına bindiği gibi rotasını Hare Güz'e yuva olduğunu düşündüğü konağa doğru oluşturmuştu.

Telefonunun harita uygulamasına konağın adını yazmış ve bir alt sokağında durmuştu. Aracından inmeden hemen önce etrafı kolaçan etti. Araçtan inip konağın arka kapısına doğru ilerledi ama bu kapının Hare Güz'ün çiçeklerini büyüttüğü bahçeye açıldığını bilmiyordu.

"Bu kız bu havada bahçede olmaz ki," diye konuştu kendi kendine. "Derdim neydi ki gerçekten?"

Bir elini siyah, şişme montunun cebine soyup konağın arka kapısında durdu, aralık kapıyı başparmağının ucuyla ittirdi. Kapı gıcırdayarak açılırken içinden küfretti ve duvara sindi.

Beklediği gibi olmamış, gıcırdayan kapının çıkardığı ses kimsenin dikkatini çekmemişti. Birkaç dakikalık bekleyişten sonra Akif Selim, Hare Güz'ün odasına çıkan arka merdivenlerden inmiş ve ses tonunu kısık tutmaya dikkat ederek konuşmaya başlamıştı; yarı açık kapı dikkatini bile çekmemişti. Adım seslerini duyan Bilal, cebindeki telefonu ses çıkarmamaya dikkat ederek eline almış, önce babasının gönderdiği fotoğrafa, sonra da kapının ardında gördüğü kişiye bakmıştı.

"Akif Selim Kıraslan," diye fısıldadı. "Demek buraya geldin."

Genç adam sırtını taş duvara yaslayarak küçük adımlarla kapının diğer tarafına geçti ve başını soluna çevirip Akif Selim'i kadrajına aldı. Akif Selim ve Hare Güz iki gün önce bağ evinden dönmüşlerdi.

Akif Selim bağ evine dair hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordu. Yaptığı plan haricinde hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordu.

"Beste," dedi Akif Selim kısık bir ses tonuyla ama Bilal çok yakınında olduğu için duyabiliyordu. "Hallettin mi?"

Akif Selim'in konuştuğu kişi asistanıydı. Bilal, bahsettiği kişinin adını daha önce öğrenmiş, aklının bir köşesine yazmıştı.

"Çok az zamanımız kaldı." Akif Selim'in bir gözü merdivenlerdeydi, birkaç dakika sonra nişanlısı gelecekti. "Halam dün çiftliğe, Mehveş'i ziyarete gitti. Mehveş telefonda konuşurken duymuş; kamera taktırmaktan, izlemekten bahsetmiş. Orada değilim, adresi göndereceğim gibi bir şeyler de demiş ama Mehveş, halamın hangi evden bahsettiğini bilmiyor. Kamerayı konağa taktırmayacak, öyle olsa haberim olurdu. Başka bir planı var."

"Kredi kartındaki ödemeleri görüntüledim ama en son sizin yaptığınız harcama görünüyor. Henüz ödeme yapılmamış."

"Belki de kredi kartı kullanmadı?"

Bilal sadece Akif Selim'in konuştuklarını duyabiliyordu.

"Neye az zaman kaldı?" diye konuştu Bilal içinden. "Beste kim?"

"Akif S[illegible] Bey, belki söylemek bana düşmez ama halanızın şoförü bir şeyler biliyor olabilir," dedi Beste telefonun diğer ucundan.

"Soranım," derken bakışları siyah, yılan derisi desenli çantasının fermuarını kapatan Güz'ünü buldu. "Şimdi kapatmam gerekiyor. Birazdan şirkete geçeceğim, detayları orada konuşuruz."

Bilal sırtını yasladığı duvardan ayrıldığında merdivenlerden inen minik kız kardeşini gördü. Ayaklarının bastığı zemin çatladı ve yıllardır annesinin dinmeyen gözyaşlarının sebebiyle tanıştı.

"Gökyüzlü?"

"Evet, benim. Akif Selim'in gökyüzlüsü, bir sorun mu vardı?"

"Kalbimin sizinle bir sorunu var, evet," derken sertçe yutkundu. Hare Güz, sarı kabanı haricinde baştan aşağıya beyaz giyinmişti, dizlerinin üstünde biten çizmeleriyle kışın beyaz renk pantolon ya da çizme giyilmez düşüncesinin tabularını yıkmaya hazır duruyordu.

"Bizim buralarda kalpteki sorun öperek çözülür, öp de çözülsün."

Hare Güz, Akif Selim'in iç çekmesine neden olan tüy kadar hafif öpücüğünü yanağına bıraktı.

"Çözüldü mü?" diye sordu, dudağının kenarı heyecanla kıvrılmıştı.

"Çözülmek ne kelime? Kökten halloldu."

"Acil bir işim çıktı, şirkete geçeceğim. Halam seni konakta bekliyor."

"Akif Selim?"

"Evet, benim," diye cevapladı Akif Selim, onu taklit ederek. "Hare Güz'ün müstakbel kocası."

"Ayda hala beni seviyor mu?"

Akif Selim sessizce yutkundu. Hare Güz'ün sorduğu sorunun ağırlığı altında ezilirken gözlerini yosun yeşili gözlerden kaçırdı ve "Seviyor," diye yanıtladı. "Neden sordun ki?"

"Öylesine," dedi Hare Güz dalgın bir ifadeyle. "Buraya, bana bir şey sormak için gelmiştin. Unuttuğumu düşünmedin herhâlde?"

"Bana," dedi, sesi gelecekte yeri ve göğü değiştirecek alevli rüzgârların izini taşıyordu. "Güveniyor musun?"

Hare Güz bir kez bile düşünmeden cevapladı, onun için güven Akif Selim demekti ve bunu iliklerine kadar hissediyordu.

"Güveniyorum."

"Bir ipin ucunda yürüyormuşuz gibi düşün," diye konuştu Akif Selim. "Ayakların bağlı, ayağındaki ipi kesmeden seni kurtarmam gerekiyor ama bunu sırtım dönükken yapmam lazım. Sırtımı dönersem ipten düşmeyeceksin, bunu bilmediğin için sırtımı döndüğüm an bana olan güvenin kırılacak ve kaburgalarına saplanan kurşunlar ölmekten daha kötü hissettirecek. Çünkü

sana sırtımı dönme sebebimi söyleyemiyorum. Seni kurtarmak için sırtımı döndüm diyemiyorum. Amacım ilk önce seni ayağına dolanan ipten kurtarmak olacak ama insanlar bizi izliyor. Hile yapamam, her şey gerçekmiş gibi oynamam gerekiyor."

Hare Güz tuhaf bir ifadeyle Akif Selim'e baktı.

"Ne olursa olsun, düşmene izin vermeyeceğim," diye devam etti konuşmaya. "O ipten düşüren değil, kurtaran olacağım. Bana güvenip o ipe çıkar mıydın?"

"Sırtın dönük olabilir ama bazen sırtımızı döndüğümüz insanlara kalbimiz dönük bakarız. Kalbin bana dönük olacak mı?"

"Kalbim daima kalbine dönük olacak." Genç adamın dudaklarından dökülen kelimeler bakışları gibi netti ama kaderin acımasızlığından habersizdi. "Kalbimiz, bazen bedenen yanında olamadığımız insanların kalbiyle yan yana durur. Öldüğümde gömülecek olan bedenim olacak. Kalbim ise her zaman sana bakacak, seni izleyecek."

"Ölmek yok." Genç kadın bu hayatta herkesin en sonunda döneceği yerin bir toprak dibi olduğunu biliyordu ama kim sevdiğine ölümü yakıştırabilirdi ki? "Benim için yaşayacaksın. Kaybettiğin her şeyin yerini almadım mı? Her şeyin için yaşayacaksın."

"İnan bana, Mehveş ve sen olmasaydın..." İşaret parmağını Akif Selim'in dudaklarına bastırıp onu susturdu. "Senin olmadığın bir gecenin sabahına uyanmayı geçtim; olmadığın bir yerde nefes almaya devam etmek, yaşıyor olmamın aksine beni öldürür, Akif Selim."

Sessizce yutkundu.

"Eğer kalbim dört duvarsa sen o duvarın önüne diktiğim umut çiçeklerisin. Benim dünyam her zaman düzdü. Gözlerim düz bakar, kelimelerim düz konuşurdu; giydiğim kıyafetler bile ruhsuzdu, renksizdi. Seninleyken büründüğüm kadını görebiliyor musun? Üzerimdeki sarı kaban dolabımda çürümüştü. Hiçbir zaman yuvarlak olmayan dünyamı düzlükten kurtardığın için teşekkür ederim. Gözlerimi ilk kez sana ben değil, içimdeki küçük kız çocuğu açtı. O gözlerdeki ışığı yok sayma, ne olursun. Ölüm bu hayattaki tek gerçek ve o gerçek bir gün bizi bulacak ama o gün gelene kadar sanki hiç yokmuşçasına yaşayacağım seni."

"Söz veriyorum," diye konuştu kuyu dibini andıran gözlerin sahibi. "Ölüm hiç yokmuşçasına yaşatacağım seni."

"Eğer bana sırtını döndüysen bir bildiğin vardır." Neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu ama duyduğu güven her şeyin ötesindeydi. "Akif Selim, aklından neler geçiyor?"

Hare Güz, Akif Selim'de olmayan bütün soruların cevabını başka bir kişide bulmayı umuyordu: Ayda Kor'da. Bu yüzden, bağ evinden döner dönmez

zihninde dolanan bütün soruları sormak için Akif Selim'in halasını aramış ve müsait olduğu bir gün yanına gitmek istediğini söylemişti. Şimdi, Akif Selim onu halasının yanına bırakacaktı; son konuşmaları kalbinde derin bir şüphe hissi uyandırmıştı, o şüpheleri yok etmekle kalmayıp bitirecek olan kişi ise Ayda Kor'du.

Diline yalan yuva yapmıştı ve şimdi yuvasında, yalanlarıyla beraber Hare Güz'ü bekliyordu.

Akif Selim, Hare Güz'e karşı sessiz kaldı ama içinden kurduğu o cümle, her şeyin başladığı günün tarihini gösteren takvim yaprağına kazınmıştı ve hiçbir gerçek bunu değiştiremezdi.

"Ne olursun, bunu düşün, olur mu? Akif Selim yaptıysa bir bildiği vardır. Bunu aklından sakın çıkarma."

Bilal son konuşmaları duymuş, işin peşine düşmek için daha da meraklanmıştı. Kendine zar zor geldiğinde adımlarını gelmiş olduğu sokağa çevirmiş ve hızla aracına doğru ilerlemişti. Arabasına bindiğinde telefonunu cebinden çıkarıp Serkan'ı aradı.

"Serkan," diye konuştu. "Kıraslan Holding'de Beste adında kim varsa araştır. Telefon numarasını, soyadını, Akif Selim'le ne alakası olduğunu, hangi departmanda çalıştığını bul ve bana mesaj at. Sadece iki saatin var. Bu gecenin sonunda o kızla tanışmış olacağım."

Ve bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattı.

Günümüz

Akif Selim Kıraslan'dan...

Sağır olsaydım duyardım, dilsiz olsaydım konuşurdum ama ben her şeyiyle ölü bir kadınım, beni içinde daha fazla yaşatamazsın ki...

Defalarca kez zihnimde yankılanan o cümle. Her şeyiyle ölü bir kadın. Her şeyiyle ölümüne sebep olduğum kadın. Üzerini çizdim. Kaybetmeyeyim diye planlar yaptığım ama en sonunda yine kaybettiğim kadın.

Hare Güz.

Akif Selim'in canının ağrısı.

Bir kere bile seni çok seviyorum diyemediği.

Canım, üç ay önce Güz'ümü denizde kaybettiğim andan daha fazla yanamaz diye düşünürken bugünün geleceğini hiç hesap edememiştim. Sırtını dönmeden önce gözlerini gözlerime öyle bir saplamıştı ki yüz ifadesi gözlerimin önünden gitmiyordu. Yerimden doğrulacak gücü kendimde bulamıyordum. Hem fiziksel hem de duygusal olarak bitmiştim. Nasıl toparlanacağımı da nereden toparlamaya başlayacağımı da bilmiyordum.

"Akif Selim," dedi Burak şaşkın bir ses tonuyla. "Lan, hayır, hayır..."

Sıktığım dişlerimin arasından, "İyi bok yedin, geri zekâlı," diye konuştum öfkeyle. "Bak, ne hâldeyiz, oğlum. Dayanamıyorum, Burak. Kaç defa daha öleceğim lan ben?"

Burak kederli bakışlarını kanlı yüzümde gezdirmeye devam ederken bir eli belime kaydı, diğer eliyle elimi kavradı ve beni yerden kaldırdı. "Özür dilerim," dedi mahcup bir tavırla. "Böyle olacağını bilemedim. Çağatay mı yoksa Bilal mi?"

Birkaç adımda nefesim kesilmişti. Bir süre durdum, omzuna attığım elimi güçlendirdim ve merdivenlerden inmeye devam ettim. Kırlangıç'tan çıkıp araca geçtik. Ağzımdan dökülen tek cümle, "Kuğulu Park'a gidelim," olmuştu. Kuğulu'ya gidene kadar iki ağrı kesiciyi üst üste içtim. Burak arada bir mahcup bir tavırla bana bakıyor, her baktığında derin bir iç çekiyordu. Kısa bir süre sonra Kuğulu Park'a vardığımızda hiçbir şey söylemeden arabadan indim ve sallanarak, canımın ağrısına bir kez bile ah etmeyerek yürüdüm. Bulduğum ilk banka otururak sessizce ağlamaya başladım.

"Onu tamamen kaybettim. Yoluna öldüğüm kadını tamamen kaybettim. Kaybetmemek uğruna günlerce plan yaptığım kadını kaybettim."

Burak, "Plan?" diye sordu ve çenemden yavaşça tutup ona bakmamı sağladı. "Ne demek istiyorsun? Açık konuşsana!"

Ya şimdi ya da hiç, Akif Selim. Saplandığın mezardan ileri gidemiyorsun, anla. Daha fazla devam edemezsin.

Bu sırada, Burak'ın elindeki cep telefonum titredi ve ekranda yazan ismi gördüğünde dudaklarının arasından kısık bir küfür savurdu: *Musa Soyoğlu.* "Ekranda yazan isim gerçek mi? Arayan deden mi? Yıllardır küs olduğun deden?"

"Hare Güz için dedemin ihanetini affettim ve ondan yardım istedim," diye başladım konuşmaya, titrek bir nefes dudaklarımın arasından kayıp giderken gözyaşlarım da eşlik ediyordu. "Hare Güz'ü öldürmek isteyen ben değil, halamdı. Yapmam dedim. Yapamam dedim. Ben öleyim daha iyi dedim. Mehveş'i öne sürdü, eğer Hare Güz ölmezse *çocukluğun ölür* dedi. O gün Mehveş'le çiftlikte tanıştıklarında Hare Güz'ü merak etmiş ve halamı arayıp sormuş. İlk karşılaşmalarında tepkimin büyük olmasının sebebi, Mehveş'imin hiçbir şeyden haberinin olmamasıydı. Annem nasıl öldü, niye öldü bilmiyor. Sadece kaza geçirdiğini biliyor. O gün annem kaçarken seni de yanına aldı, zaten kanser hastasıydı, kazadan sağ kurtuldu ama kanserden öldü demişler. Kazanın olduğunu bilmiyordum zaten, bana da kanserden öldü demişlerdi. Çocukluğumdan vurdu, Hare Güz'ün annemden vurması gibi. Hare Güz ölmezse kız kardeşin ölür dedi. Gidelim diye yalvarmalarım hep bundandı. Çaresizdim ve Hare Güz'e deli gibi vurgundum. Çaresizdim ve ona köpekler gibi mecburdum."

Burak'ın elindeki telefon kayıp giderken elimin tersiyle çeneme kadar akan gözyaşlarımı sildim ve konuşmaya devam ettim.

"Her şeyi ardımda bırakarak Ürgüp'ten gitmek ve yepyeni bir hayata başlayabilmek için bir oyun kurdum. Halamın dünyasında tıpkı onun istediği gibi katil ben, maktul Hare Güz olacaktı. Dedem sayesinde iki dalgıç ayarladım, dalgıçlar Hare Güz'ü denize bıraktığımda onu kameranın çekmediği tarafa götürecek ve bu sadece *üç saniye* sürecekti. Üstelik ailesine de yaşadığını söyleyecektim, onları bu acıyla imtihan etmeyecektim. Üç saniye üç ayıma yayılacakmış, bilemedim. Yüzüm kameraya dönükken rol yapan yüzüm ortadaydı, kamera yokken ise aylardır ona âşık olan adam vardı. Söylediğim her şey halamın dudaklarından dökülen cümlelerdi, ben onları söylerken içimden konuştum *ne olursun, affet beni* diye. Ona içimden yalvardım, *ne olursun, sözlerime inanmış olma* diye. Kamera sadece beş dakika boyunca o günü çekmeye devam edecekti ve o beş dakikanın sonunda Hare Güz'üme kavuşacaktım. Beş dakika üç ayıma denk düşecekmiş, bilemedim. Beş dakikanın sonunda asistanım Beste, kameranın görüntülerini bir önceki gün çekilmiş olan görüntülerle değiştirdi. Beş dakika, Burak... O beş dakika ölüm gibiydi; her ne kadar *olmaz, o kadar süre dayanamam* desem de asistanım Beste görüntüleri en az beş dakikada bir değiştirebileceğini söylemişti. Tam beşinci dakikanın sonunda koşarak denize döndüm, çıkartılması gereken tarafa doğru yüzdüm ama yoktu... Yoktu."

Aldığım nefes göğsüme batıyordu, dudaklarımdan dökülen sözcükler yan yana geldiğinde hislerimi anlatacak kadar kuvvetli değildi. Burak dizlerinin üzerine yığılmamak için güçlükle yerinde duruyor gibiydi, bana bakarken konuşmaya devam ettim.

"Dalgıçlar, Hare Güz'ü dalgaların aldığını, ellerinden kayıp gittiğini söyledi. İlk başta inanamadım, *benimle dalga mı geçiyorsunuz* diye bağırdım; öfkeliydim, öldüğüne inanamıyordum. Ölmüş olma ihtimali ellerimi titretti, nefes alamadım, düşünemedim, kilitlendim. Dudaklarımdan, adı ve nerede olduğuna dair haykırdığım iki kelimeden başka bir şey dökülmedi. İki dalgıcı da kapıda bekleyen dedemin adamlarına bıraktım, nasıl oldu bilmiyorum ama adamlar ellerinden kaçmışlar. Kusursuzca işlediğim plan, Hare Güz'ü bulamadıkları için mi mahvoldu, bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. O adamlara hesap bile soramadım çünkü her şeyden önce Hare Güz'ümü, sevdiğim kadını bulmam gerekiyordu. Saatlerce bekledim, kaç kez denizin içine girip çıktığımı bilmiyorum. Bir saat geçti yoktu, iki saat geçti yoktu, üç saat geçti yoktu... Yirmi gün geçti, yine yoktu. Üç ay geçti ve ben sevdiğim kadını alevlerin içinde buldum. Ya bulamasaydım? Ya o gün orada olmasaydım ve kurtaramasaydım?"

Cümleler dudaklarımın arasından dökülürken ter ve gözyaşı içinde kalmıştım. Aylardır yaşadığım vicdan azabının gerçekleri anlattıkça azalacağını

düşünmüştüm ama bu yalnızca koca bir yanılgıdan ibaretti. Konuşmaya başladığım andan itibaren canım daha da fazla yanmaya başlamıştı. Kanlı elim cüzdanıma kaydı ve Hare Güz'ün fotoğrafını çıkardı. Bir damla gözyaşı gözlerimden süzülürken artık bana yalnızca fotoğraflarda gülümseyecek sevdiğim kadına, *gökyüzlüme* baktım.

"Bu gece," diye fısıldarken bana sırtını dönmeden önceki bakışlarını hatırlamak, dudaklarımın arasından dökülen bir hıçkırığa sebep oldu. Yapayalnızdım. Çaresizdim. Kimsesizdim. Korkuyordum, *o* yoktu. Bir daha hiç gelmeyecek miydi? "Çok gök gürültüsü var, Hare Güz. Ne olursun, gitme. Bırakma beni."

Gitti, dedim içimden. *Artık hiçbir gök gürültüsü onu sana geri getirmeyecek, Selim.*

Devam edecek...